

• ШУТЪТ И УБИЕЦЪТ •

— ПЪРВА КНИГА —

МИСИЯТА НА ШУТА

ЗАВЛАДЯВАЩА ФЕНТЪЗИ САГА!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

РОБИН ХОБ

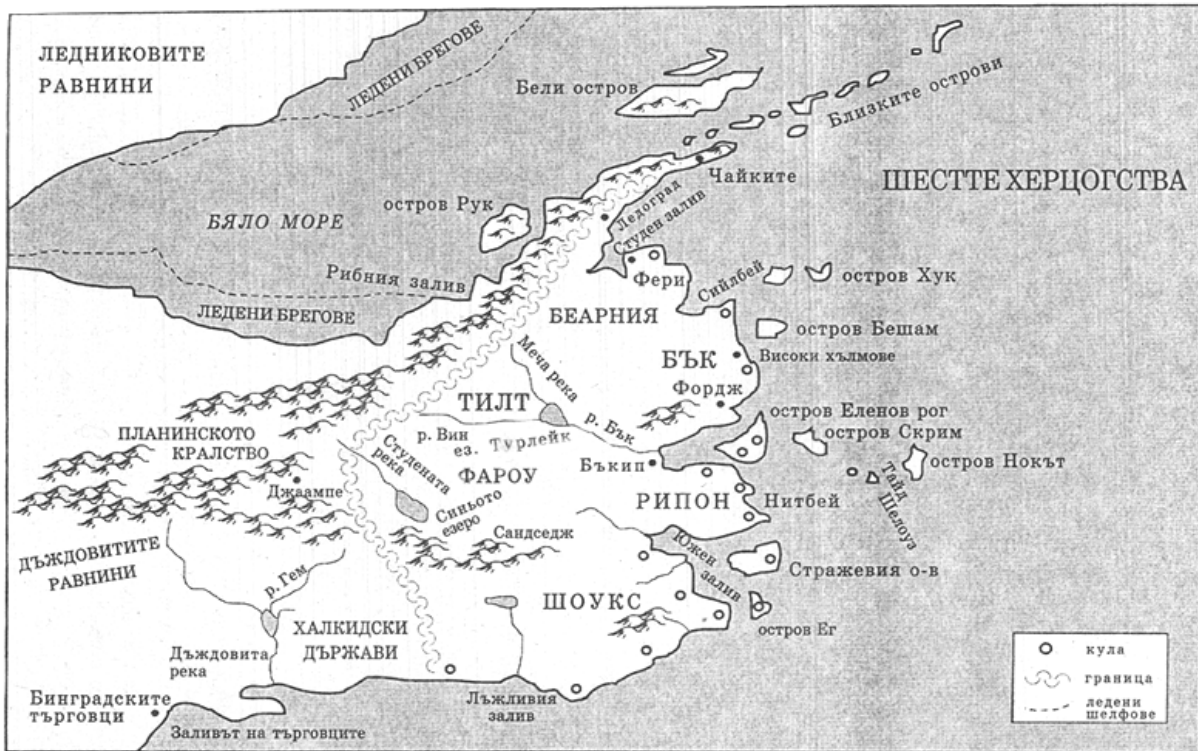
РОБИН ХОБ МИСИЯТА НА ШУТА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Робин Хоб е сред най-изтъкнатите съвременни автори на фентъзи. Сега тя продължава сказанието за Фицрицарин Пророка — творба с изумителни мащаби, блясък и изпълнен с неподправено въображение артистизъм. „Мисията на Шута“ е завладяващ разказ за човека, най-сетне противопоставил се на двете магии, които разкъсват не само него самия, но и земята му. Цели петнадесет години след събитията, разтърсили предишния му живот, Фицрицарин Пророка е живял в самоналожено изгнание. Повечето хора са приели, че е мъртъв. Незаконороден, с царствената кръв на Пророците, той се е оттеглил в самотна селска къща. Там отглежда осинодения си син Хеп и споделя самотата си със своя верен, свързан с магията Осезание вълк Нощни очи. Но разгарът на лятото довежда на прага му гости, а с тях — и миналото му. Джина, странстваща вещица, предрича, че при него ще се върне една отдавна изгубена любов. Сенч — дворецов убиец и едновременно наставник на Фиц пък желае той да се завърне в замъка Бъкип. А и Шутът, бившият Бял ясновидец, се появява отново като богатия и чаровен лорд Златен и призовава Фиц да поеме задължението си на Катализатор, онзи, който дава възможност на други да се превърнат в герои, за да променят завинаги пътя на времето. На всички тях Фиц отказва. Но тогава идва призивът, който той не може да пренебрегне.

*На Рут и вярната ѝ флота,
Александър и участниците в похода*

ГЛАВА 1

СЕНЧ ЗВЕЗДОПАД

Въртящото се колело ли е времето, или дирята, която то оставя?

Гатанката на Келстар

Пристигна в една късна дъждовна пролет и върна широкия свят на прага ми. Бях на тридесет и пет. Когато бях на двадесет, щях да смятам, че един мъж на сегашната ми възраст се колебае на ръба на старческото вдетиняване. Сега не ми приличаше нито на младост, нито на старост, а по-скоро на застиналост между двете. Вече не можех да се извинявам с младежка неопитност, а и не можех да си приписвам ексцентричностите на старостта. В много отношения вече не бях сигурен какво да мисля за себе си. Понякога ми се струваше, че животът ми бавно се стапя зад мен, чезне като стъпки в дъжда, докато се окаже навярно, че винаги съм бил този кротък човек, живеещ своя невзрачен живот в малка къщурка между леса и морето.

Та тази сутрин се излежавах, заслушан в тихите звуци, които понякога ми носят покой. Вълкът дишаше тежко пред тихо пращящия в огнището огън. Подирих към него със споделената ни магия на Осезанието и погалих леко сънните му мисли. Сънуваше за бяг с глутница през гладки заснежени хълмове. За Нощни очи това бе сън за тишина, за студ и бързина. Бавно отдръпнах допира си, за да не наруша личния му мир.

Зад малкото ми прозорче завръщащите се птици огласяха въздуха с песенния си зов. Лек вятър полъхваше и щом раздвижеше дърветата, те ръсеха свежи пръски от снощния дъжд по мократа трева. Бяха сребристи брези, четири. Бяха само тънки пръчици, когато ги засадих. Сега ефирната им зеленина хвърляше игрива пъстра сянка зад прозореца на спалнята ми. Затворих очи и почти можех да усетя

пърхащата по клепачите ми светлина. Не ми се искаше да ставам, още не.

Имал бях лоша вечер, преди да заспя, и ми се беше наложило сам да се справя с това. Момчето ми, Хеп, бе тръгнало да поскита със Славея преди почти три седмици и още не се беше върнало. Не можех да го виня. Кроткият ми усамотен живот вече бе започнал да жули младите му рамене. Разказите на Славея за живота в Бъкип, обагрени с цялото ѝ умение на менестрел, извайваха твърде живи картини, за да може Хеп да ги пренебрегне. Затова с неохота ѝ бях позволил да го заведе в Бъкип, та да види с очите си един Пролетен панаир там, да опита сладкиши, поръсени със семе от карис, да погледа куклено представление, може би да целуне момиче. Беше надраснал границата, до която редовната храна и топлото легло са достатъчни, та едно момче да се чувства доволно. Казал си бях, че е време да помисля дали да го пусна да замине, да се хване чирак при някой добър дърводелец или дюлгер. Идеха му отръки такива неща, а колкото по-скоро един юноша се хване със занаят, толкова по-добре ще го изучи. Но все още не бях готов да го пусна да замине. Аз пък щях да се понаслаждавам на един месец в мир и самота и да си припомня как да върша нещата сам. Двамата с Нощни очи си бяхме достатъчно за компания. Какво повече можеше да ми трябва?

Но много скоро след като заминаха, малката къща ми се стори прекалено тиха. Възбудата на момчето около тръгването твърде силно ми бе напомнила как се бях чувствал някога самият аз около Пролетните панаири и други подобни неща. Куклените представления, сладкишите със семе от карис и момичетата за целуване — всичко това върна живи спомени, за които си мислех, че отдавна са се стопили. На два пъти се събуждах плувнал в пот и разтреперан, със схванати мускули. Бях се наслаждавал години наред на отмората след всички онези вълнения, но през последните четири години старата ми обсебеност се беше върнала. Напоследък идваше и си отиваше без никаква схема, която да мога да различа. Беше почти все едно старата магия на Умението изведнъж ме е призовала и се пресяга, за да ме извлече от покоя и усамотението ми. Дните, които се нижеха гладки и неразличими като наниз мъниста, изведнъж се бяха разстроили от призива ѝ. Понякога гладът за Умението ме глождеше, както гангрена разяжда живата плът. Друг път не беше нищо повече от няколко нощи

живи, изпълнени с копнеж сънища. Ако момчето си беше у дома, навярно щях да мога да се отърся от настойчивото притегляне на Умението. Но Хеп бе заминал, така че предната вечер се бях отдал на непреодолимата страст, която тези сънища съживяваха. Слязох при крайморските скали, седнах на скамейката, която момчето бе направило за мен, и разпрострях чародейството си над вълните. Вълкът клекна до мен, със стария укор в очите. Опитах се да го пренебрегна.

— Не е по-зле от увлечението ти към досадни бодливи свинчета — изтъкнах му.

Само дете бодлите им може да се издърпат. Това, което те бодне теб, само влиза по-надълбоко и забира. Дълбоките му очи се обърнаха към моите, докато споделяше насочените си мисли.

Защо не идеш да уловиш заек?

Ти отпрати момчето с лъка му.

— Можеш и сам да уловиш заек, знаеш го. Някога го правеше.

Някога ти идваше с мен на лов. Защо не отидем пак? Спри с това безплодно търсене. Кога ще разбереш, че няма никой, който да може да те чуе?

Просто трябва да... опитам.

Защо? Моето приятелство не ти ли стига?

Стига ми. Приятелството ти винаги ми е стигало. Разтворих духа си по-широко за връзката на Осезание, която споделяхме, и се опитах да му дам да почувства как ме притегля Умението. Магията го иска това, не аз.

Махни я. Не искам да виждам това. А когато затворих за него тази част от себе си, жално запита: Никога ли няма да ни остави на мира?

Нямах отговор на това. След малко вълкът полегна, отпусна голямата си глава на лапите си и затвори очи. Знаех, че ще остане до мен, защото се страхува за мен. Два пъти по-предната зима бях прекалил с Умението, изгорил бях толкова физическа енергия в духовното пресягане, че не можех дори да се дотъртя сам до къщата. И двата пъти се беше наложило Нощни очи да се върне и да доведе Хеп. Този път бяхме сами.

Знаех, че е глупаво и безполезно. И знаех също, че не мога да се спра. Като умиращ от глад, който яде трева, за да утоли ужасната празнота в корема си, се пресегнах с Умението, докосвах животите,

преминаващи в обхвата ми. Успях да погалья мислите им и временно да утоля неимоверния копнеж, който ме изпълваше с пустота. Успях да науча малко за едно семейство, излязло на риболов във ветровития ден. Успях да разбера тревогите на един капитан, чийто товар се бе оказал малко по-тежък, отколкото корабът му можеше да пренесе, добре. Помощник-капитанът на същия кораб бе малко притеснен за мъжа, за когото искаше да се венчае дъщеря му — беше мързеливец, въпреки приятната си външност и нрав. Малкият корабен юнга проклинаше късмета си — щяха да стигнат в Бъкип прекалено късно за Пролетния панаир. Нищо нямаше да е останало, освен повехнали гирлянди, гниещи в канавките. Все заради неговия тъп късмет.

Тези познания носеха известна, макар и слаба утеха. Възвръщаха ми усещането, че светът е по-голям от четирите стени на къщата ми, по-голям дори от градината ми. Ала не беше същото като истинското Умение. Не можеше да се сравни с онзи момент на постигане, когато умовете се сливат и човек усеща целостта на света като едно огромно същество, в което собственото ти тяло не е нищо повече от пращинка.

Здравите вълчи зъби на китката ми ме разбудиха и ме изтръгнаха от пресягането. *Хайде. Стига. Ако рухнеш, ще прекараш тук наистина студена и мокра нощ. Не съм момчето, за да те вдигна. Стига, престани.*

Надигнах се. Виждах черно в границите на полезрението си. После това отмина, но не и духовната чернилка. Последвах вълка през сгъстяващия се мрак, под капещите дървета, обратно при огъня, който беше изтлял в огнището, а свещите догаряха на масата. Направих си чай от елфова кора, черен и горчив, макар да знаех, че той само ще направи духа ми още по-злочест, но знаех също така, че ще облекчи главоболието ми. Отслабих изнервящата енергия от елфовата кора, като поработих над един ръкопис, описващ играта на камъчета и как се играе тя. Вече няколко пъти се бях опитвал да довърша този трактат и всеки път се бях отказвал като от безнадеждно начинание. Човек може да се научи да я играе само като я играе, казвах си. Този път добавих няколко илюстрации към текста, за да покажа как може да се развие една типична игра. Когато спрях, малко преди да пукне зората, ми изглеждаше просто най-глупавия последен опит. Легнах си по-скоро рано, отколкото късно.

Събудих се, когато половината утро бе отминало. Пилците щъкаха из двора и си клюкарстваха. Петелът изкукурига. Простенах. Трябваше да ставам. Трябваше да събера яйцата от полозите и да пръсна зърно да укротя птиците. Разсадите в градината тъкмо покълваха. Трябваше вече да се оплеви и трябваше да засадя отново лехата феск, понеже плужеците го бяха изяли. Трябваше да набера още алена перуника, докато все още цъфтеше: последният ми опит с мастило от нея се бе провалил, но исках да опитам пак. Имаше и дърва за цепене. Каша да се свари, огнището да се помете. А и трябваше да се кача на ясена над курника и да отрежа онзи отцепен клон, преди някоя буря да го събори върху кокошките.

И трябва да идем до реката и да видим дали ранните рибни пасажи са тръгнали. Прясната риба е вкусна. Нощни очи добави своите грижи към списъка в ума ми.

Миналата година насмалко не умря от преяждане с вмирисана риба.

Точно затова трябва да идем сега, докато е жива и подскача. Можеш да вземеш копието на момчето.

И да подгизнем и да измръзнем.

По-добре подгизнали и измръзнали, отколкото гладни.

Обърнах се и задряхнах отново. Щях да изкарам тази сутрин в мързел. Кой щеше да разбере или да го интересува? Пилците? Като че ли само няколко мига по-късно мислите му ме сръгаха.

Събуди се, братко. Насам иде непознат кон.

Събудих се моментално. Косите лъчи светлина в прозореца ми подказаха, че са минали часове. Станах, навлякох си халата, вързах колана и си нахлузих летните обувки — просто кожени табани с каишки, които да ги държат на краката ми. Прибрах си косата назад да не пада на лицето ми. Потърках гуреливите си очи.

— Иди виж кой е — наредих на Нощни очи.

Сам виж. Вече е почти до вратата.

Не очаквах никого. Славея идваше три-четири пъти в годината, да погостува няколко дни и да ми донесе клюки, хартия и вино, но с Хеп нямаше да се върнат толкова скоро.

Други гости на прага ми бяха рядкост. Бейлор понякога: колибата и свинарникът му бяха в съседната долчинка, но той нямаше кон. Един калайджия наминаваше два пъти годишно. Първия път ме откри

случайно, в една гръмотевична буря, конят му беше окуцал и светлината от прозореца ми го бе отклонила от пътя. След гостуването му последваха други гостувания от подобни пътници. Оказа се, че калайджията е изрязал свита на кълбо котка, знака за гостоприеман дом, на едно дърво край пътеката, която водеше до къщата ми. Оставих я да довежда редките гости до вратата ми.

Тъй че този посетител навярно беше някой изгубил се пътник или уморен от път търговец. Казах си, че може би един гост ще се окаже приятно развличане, но мисълта не бе особено убедителна.

Чух как конят спря отвън, чух и тихите звуци на смъкващия се от седлото ездач.

Сивия — изръмжа тихо вълкът.

Сърцето ми едва не спря. Бавно отворих вратата, докато старецът посягаше да почука. Той се вторачи в мен, след което усмивката разцъфтя на лицето му.

— Фиц, момчето ми. Ах, Фиц!

Посегна да ме прегърне. За миг останах замръзнал, неспособен да помръдна. Не знаех какво изпитвам. Това, че старият ми наставник ме бе проследил след всичките тези години, беше плашещо. Трябваше да има причина, нещо много повече от желание само да ме види. Но също така изпитах онази тръпка на близост, онова внезапно пробуждане на интерес, който Сенч винаги будеше в мен. Още докато бях момче в Бъкип, неговите тайни призиви идваха нощем, нареждаха ми да изкача скритото стълбище до бърлогата му в кулата над стаята ми. Там той смесваше отровите си, учеше ме на занаята на убиец и ме правеше безвъзвратно свой. Сърцето ми винаги започваше да бие по-бързо при отварянето на онази тайна врата. Въпреки всички тези години и болката той все още ми въздействаше по същия начин. Тайни и обещания за приключение витаеха около него.

Тъй че неволно посегнах, за да хвана изгърбените му рамене и да го придърпам към себе си в прегръдка. Мършав, както го помнех, кокалест. Но сега аз бях отшелникът в протрития халат от сива вълна. Той бе облечен в царствени сини бричове и жакет в същия цвят, с плохи в зелено като искрящото в очите му. Ботушите му бяха от черна кожа, както и меките му ръкавици. Наметалото му в зелено подхождаше на зелените плохи в жакета му и бе поръбено с кожа. Бяла дантела се сипеше от яката и ръкавите му. Белезите, които някога го бяха

посрамили дотолкова, че да се скрие от хорските очи, се бяха смалили до смътни петънца по обветреното му лице. Бялата му коса висеше до раменете и бе закъдрена над челото му. В обещията му имаше изумрудни, и още един, инкрустиран на златната лента на шията му.

Като забеляза как приемам бляскавата му външност, старият дворецов убиец се усмихна насмешливо.

— Е, все пак един съветник на кралица трябва да изглежда подобаващо, ако държи на почитта, която и той, и тя заслужават в деянията му.

— Разбирам — отвърнах почти изгубил гласа си, а после отново го намерих. — Хайде, влизай, влизай. Боя се, че ще намериш дома ми за малко по-бедняшки от онова, с което явно си свикнал, но все едно, добре си дошъл.

— Не съм дошъл да те заяждам за дома ти, момче. Дойдох да видя теб.

— Момче? — попитах го тихо. После се усмихнах и го подканих да влезе.

— За мен винаги ще си момче. Това е едно от предимствата на старостта: мога почти всекиго да нарека, както си искам, и никой не смее да ми възрази. А, виждам, че още си го имаш тоя вълк. Нощни очи беше, нали? Малко си на години вече май. Не го помня това бяло по муцуната ти. Хайде ела, приятелю. Фиц, нали нямаш нищо против да се погрижиш за кобилката ми? Цяла сутрин яздих, а и ноцувах в един съвсем окаян хан. Малко съм се схванал, нали разбираш. И после ми донеси дисагите, нали? Благодаря.

Наведе се да почеше вълка зад ушите, с гръб към мен, убеден, че ще му се подчиня. Ухилих се и се подчиних. Черната му кобила беше чудесно животно, добродушно и отстъпчиво. Винаги е удоволствие да се погрижиш за такова умно същество. Напоих я, дадох ѝ малко от зърното за пилците и я прибрах в празната ясла на понито. Дисагите, които понесох към къщата, бяха тежки; в едната торба нещо плискаше обещаващо.

Влязох и заварих Сенч в кабинета си. Седеше до писалището ми и ровеше из свитъците ми все едно са негови.

— А, свърши ли? Благодаря, Фиц. Сега, това тук е играта на камъчета, нали? На която те научи Кетъл, за да ти помогне да

съсредоточиш ума си далече от пътя на Умението? Възхитително. Бих искал да прочета това, щом свършиш с него.

— Щом държиш — отвърнах кротко. Изпитах моментно притеснение. Той подхвърляше думи и имена, които бях погребал и оставил необезпокоявани. Кетъл. Пътят на Умението. Изтласках ги обратно в миналото — казах. — Вече съм Том Беджърлок^[1].

— Тъй ли?

Потупах белия кичур в косата ми от белега.

— Заради това. Хората запомнят името. Казвам им, че съм се родил с белия кичур и родителите ми ме нарекли така.

— Разбирам — рече той. — Какво пък, логично е и разумно. — Отпусна се назад в дървения ми стол. Той изскърца. — Значи нося бренди, надявам се да имаш чаши. И малко от сладкишите с джинджифил на старата Сара... Съмнявам се, че си очаквал да помня колко ги обичаше. Може да са малко смачкани, но пък при тях е важен вкусът. — Вълкът вече се бе надигнал. Дойде и опря нос на ръба на масата. Сочеше право към торбите.

— Сара още ли е готвачка в Бъкип? — попитах, докато търсех две по-прилични чаши. Нащърбените глинени не ме притесняваха, но изведнъж изпитах неудобство да ги предложа на Сенч.

Сенч стана от писалището и дойде при кухненската маса.

— О, не всъщност. Болят я краката, ако стои дълго права. Има си един стол с възглавници, сложили са го на подиум в ъгъла на кухнята. Оттам надзирава. Готви нещата, които обича да готви, разкошните пасти, кексовете с подправки и сладкишите. Сега има един младеж, Дъф се казва, той се занимава с ежедневното готвене. — Отвори дисагите и извади две бутилки със знака на бренди от Сандседж. Не помнех кога за последен път съм го опитвал. Кексчетата с джинджифил, малко посмачкани, както беше предсказано, се появиха от ленената кърпа, в която бяха увити, се поръсиха трохи. Вълкът подуши дълбоко и от устата му покапа слюнка. — Виждам, че и на него са му любими — отбеляза сухо Сенч и му подхвърли едно. Вълкът го улови ловко и го отнесе, за да го изгълта на чергата до огнището.

Дисагите бързо разкриха съкровищата си. Връзка веленова хартия, гърненца със сини, червени и зелени мастила. Дебел корен от джинджифил, едва-що напъпил, готов за садене в саксията за лятото. Няколко пакета подправки. Плюс рядък лукс за мен — пита узряло

сирене. А в едно малко дървено сандъче други неща, натрапчиво странни в своята познатост. Дребни неща, за които си бях мислил, че отдавна са изгубени за мен. Пръстен, който бе принадлежал на принц Руrisk от Планинското кралство. Върхът на стрелата, която бе пронизала гърдите на принца и едва не му беше донесла смъртта. Резбована кутийка, изработена от собствените ми ръце преди години, за да побере отровите ми. Отворих я. Беше празна. Затворих капачето и я оставих на масата. Погледнах го. Не беше просто старец, дошъл да ме навести. Носеше цялото ми минало, повлякло се след него като извезания шлейф на жена в зала. Когато го пуснах да прекрачи прага ми, бях пуснал с него целия си стар свят.

— Защо? — попитах кротко. — Защо ме търсиш след всички тези години?

— О, добре. — Сенч придърпа един стол и седна с въздишка. Отпуши брeндитo и наля и на двама ни. — По много причини. Видях момчето ти със Славея... И веднага разбрах кой е. Не че прилича на теб повече, отколкото Копривка прилича на Бърч. Но има твоите маниери, твоя навик да се задържа като погледне нещо, да кривне глава ей така, преди да реши дали ще го привлече. Толкова много ми напомни за тебе от онази възраст, че...

— Виждам си Копривка — прекъснах го кротко. Не беше въпрос.

— Разбира се — отвърна той също толкова кротко. — Искаш ли да научиш за нея?

Не се доверих на езика си, за да отвърна. Цялата ми предишна предпазливост ме предупреждаваше да не издавам прекалено голям интерес към нея. Но все пак ме гъделичкаше предчувствието, че тъкмо Копривка, моята дъщеря, която никога не бях виждал, освен в представите си, е причината Сенч да дойде тук. Погледнах в чашата си и претеглих предимствата на едно брeндитo за закуска. После отново си помислих за Копривка, копелето, което против волята си бях изоставил преди раждането ѝ. Отпих. Бях забравил колко меко е брeндитo от Сандседж. Топлината му ме заля бързо, като младежка страст.

Сенч беше милостив поне с това, че не ме насили да изрека интереса си на глас.

— Много прилича на теб, по един крехък, женствен начин — каза и се усмихна, като видя как настръхнах. — Но колкото и да е странно,

още повече прилича на Бърич. Попила е повече от държането и начина му на говорене дори от петимата му синове.

— Петима! — възкликнах изумено.

Сенч се ухили.

— Да, пет момчета. И всичките — точно толкова уважителни и почтителни към баща си, колкото би могъл да желае всеки мъж. Изобщо не са като Копривка. Тя е усвоила мрачния му поглед и му го връща винаги, когато я погледне намръщено. Кое е рядко. Няма да кажа, че е любимката му, но мисля, че печели повече благосклонността му като му се опълчва, отколкото всичките момчета с искреното им уважение. Притежава нетърпеливостта на Бърич и неговото остро чувство за правилно и грешно. И цялата му упоритост също така, но може би и това е научила от него.

— Видял си и Бърич значи?

Беше ме отгледал, а сега отглеждаше дъщеря ми като своя. Беше взел за съпруга жената, която уж бях изоставил. Двамата ме бяха помислили за мъртъв. Животът им бе продължил без мен. Да слушам за тях ми причиняваше смесица от болка и обич. Прогоних вкуса ѝ с нова глътка бренди от Сандседж.

— Щеше да е невъзможно да видя Копривка, без да се видя и с Бърич. Гледа я като... ами, като баща. Той е добре. Куцането му не се е оправило обаче. Но рядко върви пеш, тъй че, изглежда, това не го притеснява. При него са конете, винаги коне, както е било винаги. — Старият се окашля. — С кралицата се погрижихме жребчетата на Огън и Сажда да ги получи той. Е, той основа препитанието си на тези два породисти коня. Кобилата, която разседла, Жар, той ми я даде. Сега не само развъжда, но и обучава коне. Никога няма да забогатее, защото щом се види със спестени пари, отиват за друг кон или за да купи още пасища. Но когато го попитах как се оправя, ми отвърна: „Нормално“.

— А какво каза за гостуването ти? — попитах. И останах горд, че успях да го изрека, без гласът ми да се задави.

Сенч отново се усмихна широко, но този път в усмивката се долавяше печална нотка.

— След като преодоля стъписването, че ме вижда, беше изключително вежлив и добросърдечен. А когато ме отведе при Жар на сутринта, един от близнаците, Ним мисля, ми я беше оседлал, най-кратко ме увери, че ще ме убие, ако кажа нещо на Копривка. Каза го със

съжаление, но съвсем искрено. Думите му не ме усъмниха от неговата уста, тъй че не е нужно да ги чувам повторени и от твоята.

— Тя знае ли, че Бърч не ѝ е баща? Знае ли нещо за мен?

Въпрос след въпрос изникваха в ума ми. Изтласквах ги. Ненавиждах алчността, с която бях задал първите два, но не можах да устоя. Гладът да узнаеш, най-сетне *да узнаеш* след толкова години, беше като пристрастието към Умението.

Сенч извърна поглед от мен и отпи от брендито.

— Не знам. Нарича го „тате“ и го обича пламенно, без абсолютно никакви задръжки. О, възразява му, често не е съгласна с него, но е за разни дреболии, не заради самия него. Боя се, че с майка ѝ нещата са по-бурни. Копривка не проявява никакъв интерес към пчели или свещи, въпреки че Моли явно би искала да види как дъщеря ѝ поема нейния занаят. Но каквато е упоритата Копривка, мисля, че Моли ще трябва да се задоволи с някой от синовете. — Погледна към прозореца и добави кротко: — Не споменавахме името ти в присъствието на Копривка.

Завъртях чашата в ръцете си.

— Какви неща я интересуват?

— Конете. Соколи. Мечове. На петнадесет е вече и очаквах поне да чуя някакви приказки за млади мъже от нея, но май са ѝ безразлични. Може би жената в нея все още не се е събудила или навярно има твърде много братя, за да храни някаква романтични илюзии за момчетата. Би искала да избяга в Бърчип и да се включи в някой от отрядите стражници. Знае, че Бърч е бил Старши коняр там. Един от походите да отида да го видя беше да му предам предложението на Кетрикен отново да поеме поста. Бърчип отказа. Копривка не можа да разбере защо.

— Аз го разбирам.

— Аз също. Но му казах, че бих могъл да намеря там място за Копривка, дори той да предпочете да не отиде. Би могла да ми служи като паж, ако не нещо друго, макар да съм сигурен, че кралица Кетрикен ще е щастлива да я има край себе си. Нека види порядките в една цитадела и град, нека вкуси от дворцовия живот, казах му. Бърчип го отхвърли веднага и изглеждаше почти обиден, че съм го предложил.

Неволно издишах тихо, с облекчение. Сенч отпи от брендито и ме загледа мълчаливо. Изчакваше. Знаеше кой ще е следващият ми въпрос не по-зле от мен. Защо? Защо беше потърсил Бърчип, защо му беше

предложил да отведе Копривка в Бъкип? Отпих и аз и се замислих за стареца. Старец? Да, но не както остаряват повечето хора. Косата му бе побеляла съвсем, но зеленото в очите му сякаш пламтеше още по-ярко под тези снежни кичури. Мислех си колко упорито се е борил с тялото си, за да не се изгърбят съвсем изкривените му вече рамене, какви церове е взимал, за да удължи тази жизненост, и какво са му стрували тези церове в други отношения. Беше по-стар от крал Умен, а Умен беше мъртъв от много години. Незаконен кралски син от същото потекло като моето, той като че ли вирееше прекрасно сред интриги и съперничества така, както аз не можех. Аз бях избягал от двора и всичко, което бе свързано с него. Сенч бе избрал да остане и беше станал незаменим за още едно поколение Пророци.

— Тъй. А Търпение как е напоследък? — Подбрах внимателно въпроса си. Вестите за жената на баща ми бяха много встрани от онова, което исках да науча, но можех да използвам отговора му, за да се доближа до него.

— Лейди Търпение ли? Ами от няколко месеца не съм я виждал. Повече от година всъщност. Тя е в Трейдфорд. Управява го, и то доста добре. Странно, като си помисли човек. Когато наистина беше кралица и се венча за баща ти, тя така и не се утвърди. Като вдовица беше напълно доволна от ролята на ексцентричната лейди Търпение. Но когато всички други избягаха, стана фактическата кралица в Бъкип, макар и без титла. Кралица Кетрикен прояви благоразумие да ѝ даде лично владение, защото тя така и нямаше да се примири да е нещо по-малко от кралица в Бъкип.

— А принц Предан?

— Толкова прилича на баща си, колкото изобщо е възможно — отбеляза Сенч и поклати глава. Погледнах го изпитателно, зачуден какво има предвид с тази бележка. Колко ли знаеше? Той се намръщи и продължи: — Кралицата трябва да го прати малко навън. Хората говорят за Предан, както за баща ти, Рицарин. „Съвършен до крайност“, казват, и се боя, че са почти прави.

Долових лека промяна в гласа му.

— Почти ли?

Сенч ми отвърна с почти извинителна усмивка.

— Напоследък все едно не е самият той. Винаги е бил самотен младеж — но това върви с положението на единствен принц. Винаги

трябва да има предвид положението си и винаги трябва да внимава да не изглежда, че фаворизира някой приятел за сметка на друг. Това го направи самонаблюдателен. Но напоследък характерът му е станал помрачен. Разсеян е и унил, толкова е потънал във вътрешните си мисли, че като че ли изобщо не съзнава какво става в живота на хората около него. Не че е невежлив или невнимателен, най-малкото — не и съзнателно. Но...

— На колко стана, на четиринайсет? — попитах. — Както го описваш, не изглежда по-различен от моя Хеп напоследък. Мислех си същите неща за него — че трябва да го пусна малко навън. Време е да попътува и да научи нещо ново, от някой друг, освен мен.

Сенч кимна.

— Мисля, че си абсолютно прав. С кралица Кетрикен стигнахме до същото решение за принц Предан.

Тонът му ме накара да заподозра, че току-що съм вкарал главата си в примката.

— Тъй ли? — отвърнах предпазливо.

— Тъй, да. — Сенч капна още бренди в чашата си и после се ухили, даваше ми да разбере, че играта е приключила. — Тъй. Вече несъмнено си се досетил. Дошъл съм да те поканя да се върнеш в Бъкип и да въведеш принца в Умението. И Копривка също, стига да можем да убедим Бърч да я пусне и ако притежава наклонност към него, разбира се.

— Не. — Казах го бързо, преди да е успял да ме изкуси. Не съм сигурен колко решително прозвуча отговорът ми, защото още щом Сенч го каза, желанието да го направя кипна в мен. Това бе отговорът, тъй простият отговор след всичките тези години. Да обуча нова котерия боравещи с Умението. Знаех, че ръкописите и табличките, свързани с магията на Умението, са у Сенч. Магистърът на Умението Гален, а след това и принц Славен, погрешно ги бяха скрили от нас преди толкова много години. Но сега можем да ги проуча, можем да науча повече и да обуча други, след като Гален вече го нямаше, но както се полага. Принц Предан щеше да разполага с котерия Умели, които да го подпомагат и защитават, а аз щях да сложа край на самотата си. Щеше да има някой, който да ми отвърне, щом се пресегна.

И двете ми деца щяха да ме познават, като личност, макар и не като свой баща.

Сенч беше лукав, както винаги. Беше усетил колебанието ми. Беше оставил отказа ми да увисне във въздуха между нас. Държеше чашата си в шепи. Сведе за миг поглед към нея, с което силно ми напомни за Искрен. После вдигна отново глава, зелените му очи се спряха на моите без колебание. Не зададе никакви въпроси, не настоя за нищо. Трябваше само да изчака.

Това, че познавах тактиката му, не ме защити от нея.

— Знаеш, че не мога. Знаеш и всичките причини, заради които не мога.

Той поклати глава.

— Едва ли. Защо трябва на принц Предан да му се откаже рожденото право на Пророк? — И добави по-тихо: — Или на Копривка?

— Рожденото право? — повторих с горчив смях. — Това е по-скоро фамилна болест, Сенч. Глад е, и когато те научат как да го утоляваш, се превръща в пристрастяване. Пристрастяване, което може да стане толкова силно, че накрая да те отпрати по пътищата, водещи отвъд Планинското кралство. Видя какво стана с Искрен. Умението го погълна. Той го насочи към личните си цели. Сътвори своя дракон и се вля в него. Спаси Шестте херцогства. Но дори да ги нямаше Алените кораби, с които да се срази, Искрен рано или късно щеше да отиде на Планините. Онова място го зовеше. Това е предопределеният край за всеки Умел.

— Разбирам страховете ти — призна той. — Но мисля, че грешиш. Вярвам, че Гален съзнателно ти е втъпил този страх. Ограничи онова, което трябваше да научиш, и ти внуши страх. Но аз изчетох свитъците върху Умението. Не съм дешифрирал всичко, което казват, но знам, че то е много повече от простата способност да общуваш от разстояние. С Умението човек може да удължи живота и здравето си. То може да разшири силата на говорещия да убеждава. Твоето обучение... не знам докъде е стигнало, но съм готов да се обзаложа, че Гален те е научил на толкова малко, колкото е могъл. — Долових възбудата му, усилваше се в гласа му, все едно говореше за скрито съкровище. — Толкова много има в Умението, толкова много! Някои ръкописи намекват, че Умението може да се използва като целебен инструмент, не само за да откриеш какво е увреждането в един ранен воин, но да ускори изцеляването на тези увреждания. Един силен

владелец на Умението може да вижда през очите на друг, да чува онова, което друг чува и усеща. И...

— Сенч. — Сдържано спокойният ми глас го прекъсна. За миг изпитах възмущение, когато призна, че е прочел ръкописите. Помислих си, че няма право, а след това осъзнах, че ако кралицата му ги е дала да ги прочете, е имал толкова право, колкото всеки друг. Та кой друг би трябвало да ги прочете? Вече нямаше нито един магистър на Умението. Тази линия на дарба беше замряла. Не — аз я бях прекъснал. Убил ги бях, един по един, последните обучени да прилагат Умението, последната котерия, създадена в Бъкип. Бяха проявили вероломство към своя крал, затова ги бях унищожил, а с тях — и магията. Рационалната страна в мен знаеше, че е магия, която е по-добре да си остане мъртва. — Не съм магистър на Умението, Сенч. Не само познанията ми за Умението са непълни, но и талантът ми беше колеблив. Ако си чел ръкописите, сигурен съм, че си открил сам, или си чул от Кетрикен, че употребата на елфова кора е най-лошото, което може да прави един Умел. Тя потиска или убива таланта. Опитвал съм да се въздържам от нея: не ми харесва онова, което ми причинява. Но дори размътването на ума, което носи, е по-добро от гладата на Умението. Понякога упорито прибягвах до елфовата кора, дни наред, когато копнежът ставаше неустоим. — Извърнах поглед от угриженото му лице. — Каквото и талант да съм притежавал, вероятно е потъпкан до невъзвратимост.

Той отбеляза, с тих и спокоен глас:

— Според мен това, че си продължил да изпитваш копнежа, сочи тъкмо обратното, Фиц. Съжалявам, че си страдал: наистина нямахме никаква представа. Бях приел, че гладът за Умение е като подтика към пиене или пушене и че след период на принудително въздържане копнежът ще намалее.

— Не. Не намалява. Понякога лежи приспан. Минават месеци, дори години. После, без никаква причина, която да мога да открия, отново се пробужда и оживява. — Стиснах за миг очи. Говоренето за това, мисленето за това бе като бодеж в гнойна рана. — Сенч. Разбирам, че точно за това си бил целия този път да ме намериш. И чу отказа ми. Сега можем ли да си говорим за други неща? Този разговор ме... наранява.

Той помълча малко. После каза с фалшива сърдечност, но рязко:

— Можем, разбира се. Казах на Кетрикен, че се съмнявам да приемеш нашия план. — Въздъхна. — Просто ще трябва да направя всичко, което е по силите ми, с онова, което успях да измъкна от ръкописите. Тъй. Казах каквото имах да кажа. Какво друго искаш да чуеш?

— Не искаш да кажеш, че ще се опиташ да учиш Предан на Умението по онова, което си прочел в някакви стари ръкописи, нали? — Изведнъж се бях озовал на ръба на гнева.

— Не ми оставяш друг избор — подчерта той.

— Схващаш ли опасността, на която може да го изложиш? Умението те увелича, Сенч. Притегля ума и сърцето ти като магнит. Той ще поиска да се слее с него. Ако се поддаде на това привличане дори само за миг, докато се учи, с него ще е свършено. И няма да съществува нито един Умел, който да тръгне след него, да му върне целостта и да го измъкне от течението.

От изражението му разбрах, че изобщо не разбира за какво му говоря. Той само отвърна упорито:

— Това, което прочетох в ръкописите, е, че има опасност, ако оставиш някой със силен талант в Умението напълно необучен. В някои случаи такива младежи са започвали Умението почти инстинктивно, но без никакво понятие за опасността или как да го контролират. Склонен съм да мисля, че дори малко знание може да е по-добре, отколкото да оставим младия принц в пълно невежество.

Отворих уста, но я затворих веднага. Поех си дълбоко дъх и бавно издишах.

— Няма да се оставя да бъда въввлечен в това, Сенч. Отказвам. Обещах си го преди години. Седях до Уил и го гледах как издъхва. Не го убих аз. Защото си бях обещал, че никога вече няма да съм убиец и никога вече — инструмент. Че няма да бъда манипулиран и няма да бъда използван. Направил съм достатъчно жертви. Мисля, че си заслужих това оттегляне. А ако с Кетрикен не сте съгласни и не желаете повече да ме снабдявате с пари, какво пък, и с това мога да се справя.

Толкова по-добре, че го казах открито. Първия път, когато бях намерил кесия с монети до леглото си след първото гостуване на Славея, бях обиден. Трупах обидата си месеци, докато тя отново не ме посети. И само ми се изсмя и ми каза, че не били щедрост от нейна страна заради услугите ми, ако това съм си помислил, а пенсия от

Шестте херцогства. Точно тогава се принудих да си призная, че всичко, което знае за мен Славей, го знае и Сенч. Той също така бе източникът на хубава хартия и добри мастила, които тя ми носеше понякога. Вероятно му донасяше за мен всеки път, когато се върнеше в Бъкип. Бях си казал, че това не ме притеснява. Но сега се зачудих дали всичките тези години на наблюдение над мен не са били изчакване от страна на Сенч отново да се окажа полезен. Мисля, че той го разчете на лицето ми.

— Фиц, Фиц, успокой се. — Старецът се пресегна над масата и ме потупа по ръката. — Никакви приказки не е имало, нищо такова. И двамата много добре съзнаваме не само какво ти дължим, но и какво ти дължат Шестте херцогства. Докато си жив, Шестте херцогства ще те осигуряват. Колкото до обучението на принц Предан, избий си го от главата. Това наистина изобщо не е твоя грижа.

Отново се притесних колко ли знае. После се стегнах.

— Да, наистина не е моя грижа. Единственото, което мога да направя, е да те предупредя да си предпазлив.

— Ах, Фиц, да съм бил някога непредпазлив? — Очите му се усмихнаха над ръба на чашата.

Изтласках го от ума си, но да си забраня идеята беше все едно да изтръгна дърво от корен. Отчасти беше заради страха ми, че неопитното наставничество на Сенч над младия принц ще го въвлече в опасност. Но основното в желанието ми да обучавам нова котерия бе просто в това, че така можех да си осигуря начин да утоля собствения си копнеж. А щом осъзнавах това, нямаше как съзнателно да заразя ново поколение с тази страст.

Сенч беше верен на думата си. Повече не проговори за Умението. Вместо това няколко часа си бърбихме за всички, които познавах някога в Бъкип и какво е станало с тях. Блейд беше дядо, а Лейси толкова я мъчеше болката в ставите, че най-сетне се бе принудила да изостави безкрайното плетене на дантели. Хендс беше Старши коняр в Бъкип сега. Взел си жена от вътрешността, с огненочервена коса и също тъй огнен нрав. Всичките им деца били червенокоси.

Държала Хендс изкъсо и според Сенч той бил щастлив от това. Напоследък му натяквала да се върнат във Фароу, родината ѝ, и той като че ли бил склонен да отстъпи; оттам и разходката на Сенч да се види с Бърич и да му предложи отново стария пост. И още, и още... Той

белеше втвърдилата се кора от спомените ми и връщаше в ума ми старите лица. Домъчня ми за Бъкип и не можех да се сдържа да не задавам въпроси. Когато изчерпахме всички хора, за които да клюкарстваме, го разведох из къщата и градината. Все едно бяхме две стари лелки и едната е дошла на гости. Показах му кокошките и брезите, разсада в градината. Показах му работния си сайвант, където правех боите и цветните мастила, които Хеп носеше да продава на пазара. Те поне го изненадаха.

— Донесох ти мастила от Бъкип, но се чудя дали твоите не са по-добри.

Потупа ме по рамото, също както правеше някога, щом смесех правилно отрова, и старата вълна на задоволство, че се гордее с мен, отново ме заля.

Показах му навярно много повече, отколкото възнамерявах. Когато погледна лехите с билки, той несъмнено забеляза превеса на успокоителни и обезболяващи. А когато му показах скамейката си на скалите, с изгледа към морето, промълви:

— Да, на Искрен щеше да му хареса това. — Но въпреки всичко, което видя и предположи, не спомена повече за Умението.

Останахме будни до късно и му показах основите на играта на камъчета на Кетъл. Нощни очи се отегчи от дългите ни приказки и излезе да половува. Долових малко ревност от страна на вълка, но реших да се разберем с него по-късно. След като зарязахме играта, насочих разговора към самия Сенч и как я кара той. Старецът с усмивка призна, че връщането му в двора и обществото му е харесало. Поговори ми за младостта си, нещо, което рядко бе правил. Беше водил разгулен живот, преди да сбърка с една доза, което го беше обезобразило и накарало да се срамува от външността си толкова, че се беше оттеглил в тайнствения и мрачен живот на кралски убиец. През последните години, изглежда, бе подновил живота на онзи младеж, който толкова беше обичал танците и интимните вечери с остроумни дами. Радвах се за него и го попитах почти на шега:

— Но как съчетаваш тихата си работа за Короната с всички тези рандевута и забавления?

Отговорът му беше откровен.

— Sprawям се. А и новият ми чирак се оказа ловък и схватлив. Няма да мине много време, преди да мога напълно да прехвърля

старите си задачи в по-млади ръце.

Изпитах притеснителен момент на ревност, че е взел друг на мястото ми. Миг след това осъзнах колко глупаво е това. Пророците винаги щяха да се нуждаят от човек, способен тихомълком да налага Кралското правосъдие. Бях заявил, че никога вече няма да бъда придворен убиец; това обаче не означаваше, че нуждата от убиец е изчезнала. Постарах се да си върна самоувереността.

— Значи старите опити и уроци все още продължават в кулата.

Той кимна.

— Да. Впрочем... — Надигна се внезапно от стола си до огъня. По силата на събудилия се отдавнашен навик бяхме заели старите си места, той седнал на стол пред огъня, а аз — край огнището до краката му. Едва в този момент осъзнах колко странно е това, но и колко естествено изглежда. Поклатих мълчаливо глава, докато Сенч ровеше в дисагите на масата. Извади зацапан флакон от твърда кожа. — Донесох това да ти го покажа, но после се разбъбрихме и за малко щях да го забравя. Помниш ли интереса ми към неестествени пламъци, пушеци и така нататък?

Завъртях очи. „Интересът“ му беше опърлял и двама ни неведнъж. Потиснах бързо спомена за последния път, когато бях видял огненото му чародейство: беше накарал факлите на Бъкип да горят в синьо и да пръскат искри в нощта, когато принц Славен лъжливо се самообяви за пряк наследник на короната на Пророците. Тази нощ беше видяла също така и убийството на крал Умен, и последвалия го мой арест.

Сенч с нищо не издаде, че е направил тази връзка. Обърна се нетърпеливо към огнището с флакона в ръка.

— Я дай някакво листче.

Дадох му и загледах скептично. Той откъсна една ивица, сгъна я по дължина и грижливо посипа малко прах по жлеба на сгъвката. Сгъна много внимателно хартията, после още веднъж, и накрая я усука на фитил.

— Гледай сега!

Загледах с трепет как слага хартията в огъня. Но каквото и да трябваше да направи, да хвърли искри или да вдигне пушек, не стана нищо. Хартията покафявя, подпали се и изгоря. Нямаше и най-смътна миризма на сярата. Вдигнах учудено вежда към Сенч.

— Не може да е така! — възрази той объркан. Набързо откъсна нова ивица хартия, но този път беше по-щедър с прашеца. Пак тикна усукания фитил в огъня. Отдръпнах се, стегнат за ефекта, но отново бяхме разочаровани. Потърках уста да прикрия усмивката си от огорчението, изписано на лицето му.

— Ще си помислиш, че съм си изгубил усета! — заяви той намръщено.

— О, това никога — отвърнах, но ми беше трудно да скрия смеха си.

Този път онова, което приготви, приличаше по-скоро на тръба и прашецът се посипа от нея, докато я затваряше. Станах и се отдръпнах по-назад. Но както и преди, тя само изгоря.

Той изсумтя раздражено. Надникна в тъмната шийка на флакона и го разклати. Изръмжа ядосано и го запуши.

— Навлажnilo се е някак си. Отиде ми представлението. — И хвърли флакона в огъня, знак на голям яд при него.

Седнах отново на пода до огнището. Усещах разочарованието на стареца и изпитах леко съжаление. Опитах се да извадя жилото.

— Напомня ми за времето, когато бърках пушливия прах със стрития корен от ланцет. Помниш ли? След това очите ми течаха часове наред.

Той се изсмя късо.

— Да. — Помълча малко, усмихваше се на себе си. Знаех, че в ума си се скита в миналото, в старите дни, когато бяхме заедно. После се наведе и отпусна ръката си на рамото ми. — Фиц — заговори настойчиво и искрено, без да откъсва очи от моите. — Никога не съм те подвеждал, нали? Бях честен. Казах ти на какво те уча от самото начало.

Усетих бучката на зарасналата рана между двама ни. Сложих ръката си върху неговата. Пръстите му бяха кокалести, кожата му — изтъняла като хартия. Взрях се в огъня и заговорих.

— Винаги беше честен с мен, Сенч. Ако някой ме е заблуждавал, това бях самият аз. Всеки от нас служеше на нашия крал и правеше каквото трябваше да се прави за каузата. Няма да се върна в Бъкип. Но не заради нещо, което си направил, а само заради това, в което съм се превърнал аз. Не храня лоши чувства за нищо.

Вдигнах очи към него. Лицето му беше скръбно и видях в очите му онова, което не ми беше казал. Липсвах му. Молбата му да се върна в Бъкип бе повече заради него самия, отколкото поради каквато и да било друга причина. И открих мъничка частица изцеление и мир. Все още бях обичан, поне от Сенч. Това ме трогна и гърлото ми се стегна. Опитах се да намеря по-леки думи.

— Никога не си твърдял, че чирачеството ми ще ми даде спокоен и безопасен живот.

Сякаш за да потвърди тези думи, от огъня изведнъж изригна блясък. Ако не се бях извърнал към Сенч, сигурно щеше да ме ослепи. Но пък ако не друго, гърмът ме оглуши. Ужилиха ме разлетели се въглени и искри, а пламъците изведнъж заръмжаха като разярен звяр. Двамата рипнахме и отскочихме от огнището. Миг по-късно изсипалите се от занемарения комин сажди затиснаха пламъците. Със Сенч се защурахме из стаята, тъпчехме лумналите искри и ритяхме парчетата горящ флакон към огнището, та подът да не се подпали. Вратата се отвори с трясък под щурма на Нощни очи. Той влетя в стаята и заора с нокти в дъските, за да се спре.

— Добре съм, добре — уверих го и осъзнах, че рева с цяло гърло, за да надмогна кънтежа в ушите си. Нощни очи изсумтя, отвратен от миризмата, и без да сподели дори мисъл с мен, се измъкна в нощта.

Сенч ме плесна силно по рамото. Няколко пъти.

— Да загася един въглен — увери ме гръмко.

Отне ни доста време, докато възстановим реда.

— Това ли трябваше да направи пращецът? — попитах малко със закъснение, след като отново си наляхме бренди от Сандседж.

— Не! Топките на Ел, момче, да не мислиш, че съзнателно бих причинил това на огнището ти? Това, което получавах досега, беше внезапен блясък бяла светлина, почти ослепителен. Пращецът не трябваше да направи това. Хм. Защо обаче го направи? Какво му беше различното? Проклятие! Съжалявам, че не съм запомнил какво сложих последния път в тоя тъп флакон... — Свъси вежди и загледа свирепо пламъците. Вече знаех, че ще накара новия си чирак да разгадае какво точно е причинило взрива. Не завиждах на чирака за серията опити, които несъмнено щяха да последват.

Сенч преспа при мен, на моето легло, а аз се примирих с леглото на Хеп. Когато на сутринта се събудихме, и двамата знаехме, че

гостуването е приключило. Изведнъж като че ли вече нямаше какво повече да обсъдим, нямаше и много смисъл да си говорим за каквото и да било. Някаква пустота ме беше обзела. Защо да разпитвам за хора, които никога повече нямаше да видя? Защо той трябваше да ми разказва за днешните политически интриги, след като те изобщо не засягаха живота ми? За един дълъг следобед и вечер животите ни отново се бяха слели, но сега, докато изгриваше сивият ден, Сенч само гледаше как върша домашната си шетня: как вадя вода и хвърлям храна на пилците, как готвя закуската, как мия глинените съдове. Като че ли ставахме все по-отчуждени с всеки момент неловко мълчание. Почти започвах да съжалявам, че беше дошъл.

След закуската той каза, че трябва да тръгва, и не се опитах да го разубедея. Обещах му, че ще получи свитъка с играта, когато го свърша. Дадох му няколко листа, изписани с дозите за успокоителни чайове, и няколко билки за разсад, които му бяха непознати. Дадох му и няколко стъкленици мастило в различни цветове. Най-близкото до опит да ме накара да премисля беше, когато подхвърли, че в Бъкип има добър пазар за такива неща. Само кимнах и отвърнах, че мога да пращам Хеп там понякога. После оседлах хубавата кобила и му я доведох. Той ме прегърна за довиждане, яхна я и си тръгна. Гледах го, докато яздеше към пътя. Нощни очи пъкна глава под ръката ми.

Съжаляваш ли за това?

Съжалявам за много неща. Но знам, че ако замина с него и направя каквото иска, след време ще съжалявам много повече. И все пак не можех да мръдна от мястото си, загледан след него. Изкушаваше ме мисълта, че все още не е късно. Един вик — и той щеше да се обърне и да се върне. Стиснах челюсти.

Нощни очи побутна дланта ми с носа си. Хайде. Да ходим на лов. Без момче, без лъкове. Само ти и аз.

— Добре ще е — чух се да казвам.

И го направихме. Дори хванахме един чудесен заек. Беше приятно да пораздвижа мускули и да докажа, че все още мога да го правя. Реших, че все пак не съм стар, все още не, и че и аз, също както Хеп, имам нужда да се махна и да правя нови неща. Да науча нещо ново. Това някога винаги беше лекът на Търпение против скуката. Вечерта къщичката ми изглеждаше задушаваша. Това, което допреди няколко нощи ми се струваше мило и уютно, сега изглеждаше овехтяло

и сиво. Знаех, че е просто от контраста между разказите на Сенч за Бъкип и собствения ми застоен живот. Но неспокойството, събуди ли се, е силно нещо.

Опитах се да си спомня кога за последен път съм спал някъде другаде, освен в собственото си легло. Животът ми беше улегнал. Всяко лято или есен хващах пътя за по месец: наемах се за сенокос, жънене или като берач на ябълки. Малкото пари отгоре бяха добре дошли. Имах навика да прескачам до Хаусбей два пъти годишно, да разменям мастилата и боите си срещу плат, дрехи, грънци, неща от този сорт. Последните две години бях пращал момчето на дебелото му старо пони. Животът ми беше затънал в рутина така дълбоко, че дори не бях го забелязал.

Е? Какво искаш да правиш? Нощни очи се протегна и се прозя примирено.

Не знам, признах на стария вълк. Нещо различно. Какво ще кажеш да поскитаме малко по света?

За известно време той се отдръпна в онази част на ума си, която си беше само негова. После попита малко сприхаво: *И двамата ли ще сме пеш, или очакваш по цял ден да поддържам скорост с един кон?*

Честен въпрос. Ако и двамата тръгнем пеш?

Щом трябва, отстъпи той с неохота. Мислиш си за онова място в Планините, нали?

Древният град ли? Да.

Не ми се противопостави.

Ще вземем ли и момчето?

Мисля, че ще оставим Хеп тук, да поживее малко сам. Може да е добре за него. А и някой трябва да наглежда пилците.

Тоест няма да заминем, преди момчето да се върне?

Кимнах. Зачудих се дали съвсем съм си загубил ума.

Зачудих се дали изобщо ще си го върна някога.

---

[1] Кичура на язовеца. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

СЛАВЕЯ

Славей Сладкопойна, менестрел при кралица Кетрикен, е вдъхновила толкова много песни, колкото е написала и самата тя. Станала легендарна като спътница на кралица Кетрикен в търсенето ѝ на помощта на Праотците по време на Войната на Алените кораби, тя продължила служенето си на трона на Пророците още десетилетия, при възстановяването на Шестте херцогства. Надарена със способността да се чувства свойски във всяка компания, тя била незаменима за кралицата през неспокойните години, последвали Прочистването на Бък. На странстващата певица били поверени не само примирията и помиренията между благородниците, но и предложенията за помилване на банди крадци и контрабандистки фамилии. Самата тя превърнала в песни много от тези мисии, но човек може да е сигурен, че е имала и други поръчения, провеждани тайно за управлението на Пророците, и при това твърде деликатни, за да могат изобщо да се превърнат в обект на песни.

Славей задържа Хеп цели два месеца. Забавлението ми от проточилото му се отсъствие премина най-напред в раздражение, а след това — в яд. Ядосвах се най-вече на самия себе си. Не бях осъзнал колко много съм започнал да завися от якия гръб на момчето, докато не ми се наложи да превивам своя над задачите, които му бях поверил. Но не беше само заради обичайните момчешки шетни, които поех сам през този допълнителен месец на отсъствието му. Гостуването на Сенч беше разбудило нещо в мен. Не можех да го назова, но все едно някакъв демон ме глождеше, като ми показваше всеки мизерен аспект на малкото ми владение. Мирът на усамотения

ми дом вече приличаше на лениво самодоволство. Наистина ли беше изтекла цяла година, откакто бях натикал един камък под хлътналото стъпало на портата и си бях обещал да го оправя по-късно? Не, по-скоро беше почти година и половина.

Поправих портата, а след това не само изгребах курешките от кокошарника, но и го измих с пепелява вода, преди да събера прясна тръстика, за да го застеля. Оправих протеклия покрив на работния си сайвант, а накрая изсякох дупката и поставих прозореца от намазан мехур, което си обещавах вече от две години. Подложих малката си къща на по-старателно пролетно чистене, отколкото бях правил от години. Отрязвах счепения клон на ясена и го спуснах внимателно покрай току-що почистения кокошарник. Препокрих кокошарника. Тъкмо довършвах тази задача, когато Нощни очи ми каза, че е чул коне. Слязох долу, навлякох си ризата и излязох пред къщата да поздравя идващите по пътеката Славея и Хеп.

Не зная дали беше заради дългата ни раздяла, или от новопосятото в душата ми неспокойство, но изведнъж видях Хеп и Славея като непознати. Не беше просто заради дрехите, с които беше облечен Хеп, макар това да подчертаваше дългите му крака и заякващите му рамене. Изглеждаше комично върху дебелия старопони, факт, който бях сигурен, че разбира. Понито подхождаше толкова зле на подрастващия младеж, колкото детското легло в къщурката ми и улегналия ми бит. Изведнъж осъзнах, че няма да е честно да го помоля да остане вкъщи и да гледа пилците, а аз да замина да търся приключения. Всъщност, ако не го отпратех скоро да потърси щастието си, съдържаното недоволство, което видях в разноцветните му очи при завръщането му у дома, скоро щеше да се превърне в горчиво разочарование в живота му. Дотук Хеп се беше оказал добър житейски спътник за мен. Намереникът, когото бях взел при себе си, ме беше спасил точно толкова, колкото аз бях спасил него. Много по-добре щеше да е да изпратя този младеж навън сред широкия свят, докато двамата все още се харесвахме, отколкото да чакам, докато се превърна в бреме за младите му рамене.

Не само Хеп се беше променил в очите ми. От Славея бликаше жизненост както винаги: усмихваше се широко, докато премяташе крак над седлото, за да се смъкне на земята. И все пак, когато тръгна към мен с широко разтворени ръце, за да ме прегърне, осъзнах колко

малко знам за сегашния ѝ живот. Взрях се във веселите ѝ тъмни очи и за първи път забелязах тръгващите от ъгълчетата им тънки бръчици. Облеклото ѝ бе станало по-богато през годините, качеството на конете ѝ по-добро и накитите ѝ — по-скъпи. Днес гъстата ѝ черна коса беше стегната с клипс от тежко сребро. Явно просперираше. Три-четири пъти в годината идваше при мен за по няколко дни и преобръщаше спокойния ми живот с разказите и песните си. Настояваше да подправям храната по неин вкус, хвърляше и разпръсваше вещите си по масата ми, по писалището и пода, а леглото ми вече не беше място, което търсех, когато се уморя. Дните, които следвах непосредствено след заминаването ѝ, ми напомняха за селски път с прахта, тежко надвиснала във въздуха след кервана на кукловод. След няколко дни обаче отново затъвах в еднообразното ежедневие.

Прегърнах я, помирисах прахта и парфюма в косата ѝ. Тя се отдръпна от мен, погледна ме в лицето и моментално запита:

— Какво не е наред? Нещо се е променило.

Усмихнах се унило.

— Ще ти кажа довечера. — И двамата знаехме, че ще е един от поредните ни късни нощни разговори.

— Добре — съгласи се тя. — Иди се измий. Миришеш като коня ми. — Побутна ме леко и аз я пуснах, за да поздравя Хеп.

— Е, момко, как беше? Оправда ли бъкпският пролетен панаир приказките на Славей?

— Добре беше — отвърна той сдържано. Разноцветните му очи — едното кафяво, другото синьо — бяха изпълнени с мъка.

— Какво е станало, Хеп? — попитах загрижено, но той се сви и се отдръпна от мен, преди да съм успял да го докосна по рамото.

Обърна се и може би съжали за киселия си поздрав, защото след миг изграчи:

— Отивам до потока да се измия. Целият съм в прашилка от пътя.

Иди с него. Не съм сигурен какво не е наред, но има нужда от приятел.

За предпочитане някой, който не може да задава въпроси, съгласи се Нощни очи и навел глава и изпълнал опашка, тръгна след момчето. По свой начин той бе точно толкова привързан към Хеп, колкото и аз, и имаше също толкова общо с отглеждането му.

Когато двамата се отдалечиха достатъчно, се обърнах към Славей и повторих:

— Какво е станало?

Тя сви рамене с крива усмивка.

— На петнайсет е. Трябва ли на тази възраст да си в мрачно настроение, защото е станало нещо определено? Не се притеснявай. Може да е заради какво ли не: момиче на Пролетния панаир, което не го е целунало, или някое, което го е целунало. Напускането на Бъкип или връщането у дома. Прекалено малко наденица за закуска. Остави го на мира. Ще се оправи.

Хеп и вълкът вече се скриваха сред дърветата.

— Може би споменът ми от петнайсет е малко по-различен от твоя — въздъгнах.

Докато Славей влизаше в къщата, аз отведох коня ѝ и понито Детелина. Помислих си, че каквото и да ми е настроението, Бърич щеше да ми нареди първо да се погрижа за коня си, преди да се отвее нанякъде. Е, аз не бях Бърич. Зачудих се дали налага същата дисциплина на Копривка, Рицарин и Ним, както беше правил с мен, и съжалих, че не бях попитал Сенч за имената и на останалите му деца. Докато почистя конете и им дам да ядат, вече съжалявах, че Сенч бе дошъл. Гостуването му бе изкарало толкова спомени на повърхността. Изтласках ги упорито. Стари кокали, отпреди петнайсет години, щеше да ми каже вълкът. Докоснах за миг ума му. Хеп беше плиснал вода на лицето си и сега навлизаше в гората, мърмореше и вървеше така шумно, че нямаше никакъв шанс да видят дивеч. Въздъгнах и за двамата и се прибрах в къщата.

Славей беше изсипала съдържанието на дисагите си на масата. Смъкнатите ѝ ботуши лежаха захвърлени на прага, наметалото бе метнато на един стол. Котлето вече завираше. Самата тя беше стъпила на едно трикрако столче пред долапа. Като влязох, се обърна към мен. Държеше кафяво гърненце.

— Този чай още ли е добър? Мирише хубаво.

— Чудесен е, когато ме заболи достатъчно, че да не повърна, докато го пия. Слез оттам. — Хванах я за кръста и я вдигнах с лекота, въпреки че старата рана на гърба ми ме жегна, щом я смъкнах на пода. — Седни. Аз ще направя чай. Разкажи ми за Пролетния панаир.

Тя заразказва, а аз извадих с трополене малкото чаши, нарязвах филии от последния самун хляб и сложих заешката яхния да се стопли. Разкажете ѝ за Бъкип бяха нещо, което бях свикнал да слушам от нея: говореше за менестрели, които се представили много зле, клюкарстваше за лордове и дами, които изобщо не бях познавал, и упрекваше или пък хвалеше храната от трапезите на благородници, където беше гостувала. Всяка история разказваше остроумно, като ме караше да се смея или пък да клатя глава според случая, без помен от болезнените спазми, които Сенч беше събудил в мен. Предполагам, че беше, защото той ми бе говорил за хора, които и двамата познавахме и бяхме обичали, и разказваше историите си от тази интимна гледна точка. Тъгувах не толкова за самия Бъкип или за градския живот, колкото за дните на детството ми и за приятелите, които бях познавал. В това отношение бях в безопасност — не можех да се върна в онова време. Малцина от тези хора дори знаеха, че все още съм жив, и това беше точно както исках да бъде. Казах го на Славея:

— Понякога разказите ти ме жегват в сърцето и ме карат да съжалявам, че не мога да се върна в Бъкип. Но онзи свят вече е затворен за мен.

Тя ме погледна намръщено.

— Не разбирам защо.

Изсмях се.

— Не мислиш ли, че някои хора биха се изненадали да ме видят жив?

Тя кривна глава и ме погледна искрено.

— Мисля, че много малко хора, дори между приятелите ти, биха те познали. Повечето те помнят като младеж с безукорна външност. Счупеният нос, резката през лицето ти, дори бялото в косата ти ще са достатъчно прикритие. Тогава ти се обличаше като син на принц; сега носиш дрехи на селяк. Тогава се движеше с изяществото на воин. Сега... хм, сутрините или в студен ден се движиш със старческа предпазливост. — Поклати съжалително глава и добави: — Изобщо не си се грижил за външността си, а и годините не бяха милостиви към теб. Би могъл да добавиш пет, дори десет години към възрастта си и никой не би се усъмнил.

Тази груба преценка от страна на любовницата ми ме жегна.

— Какво пък, добре е да го знам — отвърнах кисело и смъкнах котлето с чая от огъня. Отбягвах погледа ѝ.

Тя схвана погрешно думите и тона ми.

— Да. А като добавиш и че хората виждат това, което очакват да видят, а не очакват да те видят жив... Мисля, че би могъл да рискуваш. Какво, да не би да обмисляш да се върнеш в Бъкип?

— Не. — Много кратко прозвуча, но не можах да измисля какво да добавя. Това сякаш не я притесни.

— Жалко. Толкова много пропускаш, като живееш сам. — И веднага се впусна в описание на танците на Пролетния панаир. Въпреки киселото си настроение не можех да не се усмихна, докато ми описваше Сенч, въвлечен в танц от млада обожателка на шестнайсет лета. Права беше. Щеше да е наистина забавно да съм там.

Умът ми се зарея по старото мъчение с „ами ако“. Ами ако бях могъл да се върна в Бъкип, с моята кралица и Славей? Ами ако се бях върнал у дома при Моли и детето ни? Ако се бях върнал в Бъкип жив, когато всички вярваха, че съм екзекутиран заради практикуване на Осезанието, щях да донеса само разделение по време, когато Кетрикен се опитваше да обедини страната. Щеше да се появи фракция, която да подкрепя мен над нея, защото макар да бях копелдак, все пак бях Пророк по кръв, докато тя управляваше само по силата на брака. Някоя по-силна фракция щеше да настоява отново да бъда екзекутиран и този път — по-категорично.

А ако се бях върнал при Моли и детето, за да си я отведа и да е моя? Предполагам, че бих могъл, стига да не се интересувах от никой друг, освен от самия себе си. Тя и Бърич ме бяха отписали като мъртъв. Жената, която бе моя съпруга, освен по име, и мъжът, който ме беше отгледал и бе станал мой приятел, се бяха събрали. Той беше осигурил покрив над главата на Моли, беше се грижил да има храна и да е на топло, докато детето ми растеше в утробата ѝ. Със собствените си ръце бе акушерствал при раждането на незаконното ми дете. Двамата бяха опазили Копривка от хората на Славен. Бърич бе обявил и жената, и детето за свои не само за да ги защити, но и за да ги обича. Не можех да си позволя да се върна при тях и да ги накарам да изглеждат неверни в собствените си очи. Не можех да превърна връзката им в нещо срамно. Бърич щеше да ми отстъпи Моли и Копривка. Суровото му чувство за чест нямаше да му позволи да постъпи другояче. И цял

живот след това щях да се чудя дали тя ме сравнява с него, дали любовта, която са споделяли, е била по-силна и по-искрена от...

— Яхнията загаря — подхвърли ядосано Славей.

Права беше. Сипах три купи, без да закачам дъното с черпака, и седнах при нея на масата. Зарязах всички минали неща, реални, както и въображаеми. Нямаше нужда да мисля за тях. Имах си Славей, която да ангажира ума ми. Както обикновено, бях слушателят, а тя — разказвачката. Подхвана дълго описание на някакъв начинаещ менестрел, който не само дръзнал да изпее една от нейните песни, но след това претендирал, че е негова. Жестикულიраше с комат в ръка, докато говореше, и почти успя да ме увлече в разказа си. Но спомените ми за други Пролетни панаири непрекъснато се натрапваха. Бях ли изгубил цялото си удовлетворение от простичкия живот, който си бях създал? Толкова години момчето и вълкът ми бяха напълно достатъчни. Какво ме гризеше сега?

Това ме насочи към друга неприятна мисъл. Къде беше Хеп? Сварил бях чай и бях разделил храната за трима. Хеп винаги беше страшно гладен след всяка по-тежка работа или пътуване. Разсейваше ме това, че сигурно още не може да се справи с лошото си настроение и да дойде при нас. Докато Славей ми говореше, усетих, че очите ми все пробягват към непокътнатата му купа с яхния. Тя ме засече.

— Не се тревожи за него — подхвърли почти раздражено. — Момчешки мусения. Като огладнее достатъчно, ще си дойде.

Или ще съсипе някоя прекрасна риба, като я изгори на огън. Вълчата мисъл дойде в отговор на осезателния ми въпрос към Нощни очи. Бяха долу край потока. Хеп си беше направил копие от пръчка, а вълкът просто беше скочил във водата да лови из подмолите. Когато рибата се събереше нагъсто, за него не беше трудно да загащи някоя, да потопи глава под водата и да я ухапе. Ставите го бяха заболели от студената вода, но огънят, който беше запалило момчето, скоро щеше да го стопли. Бяха добре. *Не се тревожи.*

Безполезен съвет, но се престорих, че го приемам. Привършихме с яденето и раздигах съдовете. Славей седна до огнището и пръстите ѝ заиграха по струните на арфата; случайните ноти се преляха в старата песен за дъщерята на воденичаря. Седнах до нея с две чаши бренди от Сандседж. Седнах на стол, а тя остана да седи на пода. Облегна се на краката ми и продължи да свири. Загледах се в ръцете ѝ, в пръстите,

криви откакто ѝ ги бяха счупили като предупреждение към мен. В края на песента се наведох и я целунах. Тя остави арфата и ме целуна още по-страстно.

След това стана, хвана ръцете ми и ме вдигна. Тръгнахме към спалнята и тя подхвърли:

— Тъжен си.

Измърморих в съгласие. Споделянето, че е наранила чувствата ми преди малко, щеше да прилича на детинско хленчене. Нима исках да ме лъже, да ми каже, че все още съм млад и хубав, след като очевидно не бях? Времето бе оставило отпечатъците си по мен. Нищо повече, а и трябваше да се очаква. И все пак Славея продължаваше да се връща при мен. През всичките тези години беше продължавала да се връща при мен и в леглото ми. Това трябва да означава нещо, нали?

— Щеше да ми разказваш нещо — подкани ме тя.

— По-късно — отвърнах ѝ. Миналото се беше вкопчило в мен, но се изтръгнах от алчните му пръсти, решен да се гмурна в настоящето. Животът ми тук не беше толкова лош. Беше прост и подреден, без конфликти. Не беше ли животът, за който винаги бях мечтал? Живот, в който сам да взимам решенията си? А и всъщност не бях сам. Имах си Нощни очи и Хеп, и Славея, когато идваше при мен. Отгърнах елека ѝ и надигнах блузата, за да оголя гърдите ѝ, докато тя разкопчаваше ризата ми. Прегърна ме, потърка се в мен с кроткото задоволство на мъркаща котка. Притиснах я до себе си и се наведох да я целуна по челото. Това също беше просто — и затова сто пъти по-сладко. Прясно натъпканият ми дюшек беше мек и уханен като сеното от моравата и билките, с които го бях напълнил. Потъгнахме в него. За известно време престанах изобщо да мисля и се постарах да докажа и на двама ни, че въпреки външността си все още съм младеж.

Малко по-късно се залутах в крайнините на съня. Понякога си мисля, че там, между будността и съня, има повече покой, отколкото в истинския сън. Умът странства в сумрака между двете състояния и открива истини, които са скрити от дневната светлина и от сънищата. Неща, които не сме готови да знаем, обитават там и чакат останалата без защита настройка на ума.

Събудих се. Очите ми се взряха в потъналата в мрак спалня, преди да осъзная, че сънят е избягал. Отметнатата ръка на Славея беше отпусната на гърдите ми. Нощта скриваше безгрижната ѝ голота, бе я

загърнала в сенките си. Лежах неподвижно, слушах дъха ѝ и вдишвах потта ѝ, смесена с парфюма ѝ, и се чудех какво ме е събудило. Не можех да го определя, но и не можех отново да затворя очи. Измъкнах се изпод ръката ѝ и се надигнах. В тъмното си навлякох ризата и панталона.

Глеещата жарава в огнището озаряваше голямата стая с треперливата си светлина. Не се задържах там. Отворих външната врата и пристъпих бос в затаената пролетна нощ. Постоях за миг неподвижно, после тръгнах надолу към брега на потока. Пътеката под стъпалата ми беше студена — твърда кал, отъпкана от ежедневните ми слизания да донеса вода. Дърветата над мен се събираха, а и нямаше луна, но краката и носът ми познаваха пътя не по-зле от очите ми. Трябваше само да следвам Осезанието си към моя вълк. Скоро различих оранжевото сияние на гаснещия огън на Хеп и задържалата се във въздуха миризма на печена риба.

Спяха край огъня, вълкът свит на кълбо, а Хеп — увит около него, прегърнал го през врата. Нощни очи отвори очи, щом се приближих, но не се размърда. *Казах ти да не се тревожиш.*

Не съм разтревожен. Просто дойдох. Хеп беше струпал съчки до огъня. Сложих ги върху въглените. Седнах и загледах как пламъците почват да ги облизват. Светлината се усили, топлината също. Знаех, че момчето е будно. Човек не може да отрасне с вълк, без да прихване малко от неговата бдителност.

— Не си ти. Или поне не си само ти.

Не го погледнах. Някои неща е по-добре да се кажат на тъмнината. Изчаках. Тишината може да зададе всички въпроси, докато езикът е склонен да задава само погрешния.

— Трябва да знам — изведнъж избухна той. Сърцето ми се сви от страх пред въпроса, който предстоеше. В някое кътче на душата си винаги се бях ужасявал, че ще го зададе. Не трябваше да го пускам да отиде на Пролетния панаир, помислих си отчаяно. Ако го бях задържал тук, тайната ми изобщо нямаше да бъде застрашена.

Но той не зададе този въпрос.

— Знаеше ли, че Славея е омъжена?

Погледнах го и изражението ми сигурно му отговори вместо мен. Той затвори очи и въздъхна:

— Съжалявам. Трябваше да се сетя, че не знаеш. Трябваше да измисля по-добър начин да ти го кажа.

И простата разтуха от една жена, която идваше в прегръдките ми, когато поиска, защото желаше да е с мен, и милите вечери с приказки и музика край огъня, и веселите ѝ тъмни очи, взиращи се в моите, изведнъж се оказаха вина, измяна и грабеж. Бях глупав, какъвто съм бил винаги. Не, още по-глупав, защото наивността у едно момче е тъпоумие у един мъж. Омъжена. Славея омъжена. Беше си мислила, че никой никога няма да поиска да се ожени за нея, защото е ялова. Казваше ми, че трябва сама да се оправя в живота си с песните си, защото никога няма да се намери мъж, който да се грижи за нея, нито деца, които да я осигурят на старини. Може би, когато ми казваше тези неща, беше вярвала, че са истина. Глупостта ми бе в това да си помисля, че тази истина никога няма да се промени.

Нощни очи се беше надигнал и се протегна сковано. После дойде и легна до мен. Отпусна главата си на коляното ми. *Не разбирам. Болен ли си?*

Не. Просто глупав.

А. Нищо ново. Е, не си умрял от това досега.

Но беше много близо понякога. Поех си дъх.

— Каж ми. — Не исках да го чуя, но знаех, че трябва да ми каже. По-добре беше да приключим веднага.

Хеп въздъхна, надигна се и седна от другата страна на Нощни очи. Вдигна някаква клечка и разрови огъня.

— Според мен тя мислеше, че няма да разбере. Мъжът ѝ не живее в Бъкип. Дойде да я изненада, да прекара Пролетния панаир с нея. — Клечката се запали и той я хвърли в огъня. Пръстите му разсеяно почесаха козината на Нощни очи.

Представих си някой честен стар фермер, оженил се за странстваща певица в кратките години на заника на живота си, може би с отраснали деца от предишния брак. Сигурно я обичаше, за да пътува чак до Бъкип и да я изненада. Пролетният панаир по традиция е празник за влюбени, стари и млади.

— Казва се Девин — продължи Хеп. — И е роднина на принц Предан. Далечен братовчед или нещо такова. Висок, винаги облечен много натруфено. Наметалото му е два пъти по-голямо, отколкото е нужно, общито с кожа. И носи сребърни гривни. И е силен. На

празничните танци вдигна Славей и я завъртя и всички се отдръпнаха, за да ги гледат. — Наблюдаваше лицето ми, докато говореше. Мисля, че явното ми стъписване го успокои. — Трябваше да се сетя, че не знаеш. Едва ли би сложил рога на толкова силен мъж.

— Не бих сложил рога на никой мъж — успях да отвърна. — Не и съзнателно.

Хеп въздъхна, като че ли с облекчение.

— Така си ме учил и мен. — Типично по момчешки, мисълта му моментално се извъртя към начина, по който му е подействало. — Разстроих се, като ги видях да се целуват. Не бях виждал никого освен теб да целува Славей така. Мислех си, че тя ти изневерява, а после, когато чух да го представят като неин съпруг... — Погледна ме за миг. — Това наистина ме нарани. Помислих си, че го знаеш и че ти е все едно. Помислих си, че може би през всичките тези години си ме учил на едно, а си правил друго. Чудех се дали си ме мислел за толкова тъп, че никога няма да го разбере, дали двамата със Славей не сте ми се смели, че съм толкова глупав. Това се загнезди в ума ми и започнах да подлагам на съмнение всичко, на което си ме учил. — Беше се загледал в огъня. — Чувствах се ужасно. Да бъда предаден така...

Радвах се и да го слушам, и че се оправя с проблема така, при това сам. Много по-добре беше да мисли само какво означава това за него, отколкото как би могло да нарани мен. По-добре да следва собствените си мисли дотам, докъдето щяха да го отведат. Моят ум се движеше в друга посока, скърцаше като стара кола, измъкната от сайвант и току-що смазана за пролетта. Съпротивлявах се на въртенето на колелетата, което ме водеше към едно неизбежно заключение. Славей беше омъжена. Всъщност защо не? Нямахше нищо за губене, само за печелене. Уютен дом с въпросния благородник, титла несъмнено, богатство и сигурност за старините й, а за него — мила и чаровна жена, прочута певица, и той може да се къпе в отразения й блясък и да се наслаждава на завистта на другите мъже.

А когато й омръзне, може да хване пътя, както винаги правят странстващите артисти, и да полудува с мен — и кой като нас? Като нас? Можех ли да приема, че все още сме „ние“? Ние *двамата*!

— Мислеше ли, че си единственият, с когото спи?

Прямо момче беше моят Хеп. Зачудих се що ли за въпроси е задавал на Славей на път към дома.

— Май изобщо не съм се замислял за това — признах. С много неща може да се живее, ако не мислиш много за тях. Допускам бях, предполагам, че дяля Славей с други мъже. — Тя беше менестрел, а менестрелите ги правят тези неща. Така бях оправдавал пред себе си това, че спя с нея, а косвено и пред Хеп. Тя никога не говореше за това, аз никога не питах, а другите ѝ любовници бяха хипотетични същества, без лица и без тела. Със сигурност не бяха съпрузи обаче. А на този Девин Славей му се беше заклела, и той на нея. В това бе цялата разлика за мен.

— Какво ще правиш?

Чудесен въпрос. Въпрос, по който много старателно бях отбягвал да мисля.

— Не съм сигурен — излъгах.

— Славей каза, че не било моя работа. Че не засягало никого. Каза, че ако ти кажа, аз ще съм жестокият, че ще нараня теб, а не нея. Каза, че винаги е внимавала да не те нарани, че си претърпял достатъчно болка в живота си. Когато заявих, че имаш правото да го знаеш, ми отвърна, че имаш още по-голямото право да не го знаеш.

Остроумният език на Славей. Не му беше оставила никаква възможност да се чувства прав за себе си. Хеп ме погледна с разноцветните си, кучешки верни очи и зачака присъдата ми. Казах му честно:

— Предпочитам да науча истината от теб, вместо да виждаш в мен човек, когото мамят.

— Е, нараних ли те?

Поклатих бавно глава.

— Аз сам се нараних, момче. — Така си беше. Никога не съм бил менестрел. Тези, които се препитават с пръстите и езиците си, имат по-кремъчни сърца от нас, останалите, предполагам. „По-добре блага вълчица, отколкото вярна певица“. Зачудих се колко ли се е вслушал в тази поговорка мъжът на Славей.

— Мислех, че ще се ядосаш. Тя ме предупреди, че може да се ядосаш толкова, че да я... обидиш. Дори да ѝ посегнеш.

— Ти повярва ли? — Това последното ме жегна толкова остро, колкото и разкритието му.

Той вдиша бързо, отново се поколеба, после отвърна припряно:

— Кипваш бързо. И не беше ми се налагало досега да ти казвам нещо, което може да те засегне. Нещо, което да те накара да се почувстваш глупак.

Схватливо момче. Повече, отколкото си бях мислил.

— Ядосан съм, Хеп. Ядосан съм на самия себе си.

Той извърна очи към огъня.

— Чувствам се егоист, защото сега ми е много по-добре.

— Радвам се, че ти е по-добре. Радвам се, че нещата между нас отново се успокоиха. Така. Зарежи всичко това и ми разкажи за Пролетния панаир. Какво мислиш за Бъкип?

Той зараказва и аз го заслушах. Беше видял Бъкип и празненствата с очите на момче и докато говореше, осъзнах колко много са се променили и замъкът, и градът от времето, когато живеях там. От описанията му разбрах, че градчето е успяло да се разрасне, изкопчило е строително пространство от суровите стръмнини над него и се е разширило на пилони във водите. Хеп ми описа плаващи кръчми и тържища. Разказа ми за търговци от Бинград и островите отвъд него, както и от Външните острови. Град Бъкип се беше замогнал като важно търговско пристанище. Когато ми заговори за Голямата зала и за стаята, където бил отседнал като гост на Славея, разбрах, че много неща са се променили и в цитаделата. Говореше за килими и фонтани, за богати гоблени на всички стени, за тапицирани столове и блестящи канделабри. Описанията му напомняха по-скоро за великолепно имение на Славен в Трейдфорд, отколкото за суровата крепост, която някога бях наричал свой дом. Подозирах във всичко това влиянието на Сенч не по-малко, отколкото на Кетрикен. Старият убиец винаги беше обичал изящните неща, да не говорим за удобствата. Но нали бях решил никога вече да не стъпя в Бъкип? Защо трябваше толкова да ме плаши новината, че мястото, което помнех, строгата крепост от черен камък, всъщност вече дори не съществува?

Хеп имаше и други неща за разказване — за селищата, през които бяха минали на път за Бъкип и обратно. Вътрешностите ми се смразиха от един от разказите му.

— Уплаших се почти до смърт една сутрин в Хардинов бряг — подхвана той. Не помнех село с такова име. Чувал бях, че много хора, избягали от крайбрежието през годините на Алените кораби, са се върнали, за да основат нови селища, не винаги върху пепелищата на

старите. Кимнах обаче, все едно ми е познато. Вероятно последния път, когато бях минал през това място, то не е било нищо повече от поляна за тържище край пътя. Хеп се беше ококорил и знаех, че поне засега напълно е забравил за измамата на Славей.

— Беше на отиване. Прекарахме нощта в тамошния хан, Славей пъ за вечерята ни и за стаята и всички бяха толкова добри и разговорливи, че си помислих, че Хардинов бряг е чудесно място. В гостилницата, докато Славей не пееше, чух да говорят с гняв за някаква вещица, боравеща с Осезанието — омагьосвала крави, та да им изсъхнат виметата, — но не обърнах много внимание. Взех го за глупости на хора, прекалили с бирата. Ханджията ни даде стая на горния етаж. Събудих се рано, твърде рано за Славей, но не можех повече да спя. Тъй че седнах до прозореца и загледах хората долу. На площада започна да се събира народ. Помислих, че може да е пазар или някакъв панаир. Но след това довякоха една жена, цялата пребита и окървавена. Вързаха я за един кол и си помислих, че ще я бият с камшици. После видях, че някои са домъкнали кошове, пълни с камъни. Събудих Славей и я попитах какво става, но тя ми заповяда да мълча, не сме можели да направим нищо. Каза ми да се махна от прозореца, но аз не се подчиних. Не можех. Не можех да повярвам, че е възможно; продължавах да си мисля, че някой ще дойде и ще ги спре. Том, тя беше вързана, безпомощна. После някакъв мъж прочете нещо от един свитък, отстъпи назад и... и те я пребиха с камъни.

Замълча. Знаеше, че в селата има сурови наказания за конекрадци и убийци. Чувал беше за бой с камшици и за бесене. Но никога не беше *виждал* такова нещо. Преглътна в надвисналата между нас тишина. В душата ми пропълзя студ. Нощни очи изскимтя и отпуснах ръка на гърба му.

Можеше да си ти.

Знам.

Хеп си пое дълбоко дъх.

— Помислих си, че трябва да слеза долу, че някой трябва да направи нещо, но бях прекалено уплашен. Срам ме беше, че съм толкова уплашен, но не можех да се насиля да помръдна. Само стоях и гледах, а камъните я удряха. А тя само се мъчеше да скрие главата си с ръце. Призля ми. После чух звук, какъвто не бях чувал никога, все едно река се изсипа с грохот във въздуха. Утринното небе помръкна,

все едно вятър довя бурни облаци, но нямаше никакъв вятър. Бяха врани, Том, порой от черни птици. Никога не бях виждал толкова много, грачеха точно както правят, когато видят орел или сокол и се спуснат да го прогонят. Извисиха се от хълмовете зад селото и изпълниха небето като черно одеяло. А после изведнъж налетяха върху тълпата, спуснаха се стремглаво надолу с грак. Видях как една кацна в косата на някаква жена и закълва очите ѝ. Хора побягнаха, пицяха и махаха с ръце да пропъдят птиците. Конете обезумяха, повлякоха каруците право през тълпата. Всички пицяха. Скоро улиците се опразниха от всичко, останаха само птиците. Бяха накацали навсякъде, по покриви и первази, изпълниха улиците, клоните на дърветата се огъваха от тежестта им. Жената беше изчезнала. Бяха останали само кървавите въжета. После изведнъж всички птици просто отлетяха. Миг — и ги нямаше. — Гласът му спадна до шепот. — Ханджията каза, че тя просто се била превърнала в птица и отлетяла с враните.

По-късно, казах си. По-късно щях да му кажа, че не е вярно, че може да е повикала враните да ѝ помогнат да се спаси, но че дори надарените с Осезанието не могат да се преобразяват така. По-късно щях да му кажа, че не е страхливец, че не е слязъл долу, че са щели просто да го убият с камъни заедно с нея. По-късно. Случката, която ми разказваше, беше като гной, изтичаща от рана. Най-добре беше да изтече.

Догоних отново дирята на думите му.

— И се наричат Старата кръв. Ханджията каза, че започнали много да си въобразяват. Искали да дойдат на власт, както били властвали по времето на Петнистия принц. Но ако го направели, щели да ни отмъстят, на всички. Онези, които нямали магията на Осезанието, щели да са техни роби. И ако някой се опитал да им се опълчи, щели да го хвърлят на зверовете на Осезаваштите. — Гласът му отново заглъхна до шепот. — Славея каза, че това е глупаво, че хората с Осезанието не са такива. Каза, че всъщност искат просто да ги оставят на мира, да си живеят кротко.

Покашлях се. Изненада ме приливът на благодарност, която изведнъж изпитах към Славея.

— Може и така да е. Тя е менестрел. Менестрелите познават най-различни хора и имат много различни ъгли на знание. Тъй че можеш да вярваш на думите ѝ.

Беше ми дал твърде много теми за размисъл. Умът ми едва успяваше да проследи останалото от разказа му. Разправяше ми някаква безумна история как Бинград развъждал дракони и скоро селата щели да могат да си купят по един бинградски дракон да им пази имотите. Уверих го, че съм виждал истински дракони и че на такива приказки не може да се вярва. По-реалистични бяха слуховете, че войната на Бинград с Халкида може да се разпростре до Шестте херцогства.

— Може ли войната да стигне и тук? — попита Хеп. Имаше само смътни, но плашещи спомени за войната с Алените кораби. Но все пак беше момче и една война му изглеждаше точно толкова интересна, колкото Пролетния панаир.

— „Рано или късно винаги има война с Халкида“ — цитирах му старата поговорка. — Дори когато не сме във война с Халкида, винаги има погранични сблъсъци, пиратство и набези. Това да не те тревожи обаче. Херцогствата Шоукс и Рипон винаги поемат главния удар с охота. В херцогство Шоукс най-много обичат да си отцепят по още някое парче от земите на херцога на Халкида.

И тъй, разговорът се измести към по-безопасната и по-прозаична новина за неговия първи Пролетен панаир. Разказа ми за жонгльори, които подмятали горящи факли и голи саби, изреди ми най-хубавите мръсни шеги от кукленото представление, което беше гледал, каза ми и за една хубава странстваща вещица, Джина, която му продала талисман против джебчии и обещала някой ден да ни навести тук. Засмях се на глас, когато ми каза, че само час след това талисманът бил щипнат от подъл крадец. Ял беше маринована риба и толкова му харесала, че вечерта прекалил с виното и накрая повърнал и двете. Закле се, че никога повече няма да хапне маринована риба. Оставих го да се наприказва, зарадван, че му е приятно да сподели с мен приключенията си в Бъкип. Да, всяка история, която ми разказваше, сочеше все по-ясно, че прстичкият ми живот вече не е подходящ за Хеп. Време беше да му намеря майстор, при когото да чиракува, и да го оставя да продължи сам.

За миг изпитах чувството, че стоя на ръба на пропаст. Трябваше да го дам на човек, който да го научи на добър занаят, и трябваше да откъсна и Славея от живота си. Знаех, че ако я прогоня от леглото си, тя няма да се унизи и да се върне при мен само като приятелка. Цялото

простичко удобство в приятелството ни от последните няколко години щеше да изчезне. Гласът на Хеп продължаваше да ромоли в ушите ми, думите се сипеха около мен като тих дъжд. Момчето щеше да ми липсва.

Усетих топлата тежест на вълчата глава, когато Нощни очи я положи на коляното ми. Взираше се съсредоточено в пламъците. *Някога мечтаеше за време, когато ще сме само ти и аз.*

Връзката на Осезанието оставя твърде малко място за учтиви лъжи. *Изобщо не очаквах, че толкова ще жадувам за спътник от моя вид, признах.*

Дълбоките му очи за миг блеснаха. *О, ние сме нашият вид. Това винаги е било проблемът с връзките, които сме се опитвали да скрепим с други. Те бяха вълци или бяха хора. Но никога не бяха от нашия вид. Дори онези, които се наричат Стара кръв, не са така свързани като нас.*

Знаех, че казва истината. Погалих с пръсти копринения мъх на ухото му. Не мислех за нищо.

Той не се отказа. *Промяната отново идва при нас, Променящ. Усещам я, на ръба на хоризонта, мога да я надуша почти. Като поголям хищник, дошъл в ловната ни територия. Ти не усещаш ли?*

Нищо не усещам.

Но той усети лъжата. И отрони тежка въздишка.

ГЛАВА 3

РАЗДЕЛИ

Осезанието е мръсна магия и най-често поражява децата на нечисто семейство. Макар най-често тази низша магия да се свързва със зверове, съществуват и други нейни източници. Никой благоразумен родител няма да позволи на детето си да си играе с кутрета или котенца, докато още сучат, нито ще разреши на отрочето си да спи там, където спи животно. Спящият детски ум е най-податлив на нахлуване от сънищата на звяр, а оттам — на възприемане речта на едно животно като собствения му съкровен език. Често тази мръсна магия поражява поколения от едно семейство поради нечистите им навици, но не са редки и случаите, когато изведнъж сред семейства с най-добро потекло се появява дете с Осезание. Когато това се случи, родителите трябва да втвърдят сърцата си и да направят каквото трябва да се направи, в името на всички деца на семейството. Трябва също така да разпитат слугите си и да разберат чия злонамереност или невнимание са изворът на тази зараза, и виновникът трябва да получи каквото му се полага.

„Болести и страдания“,
Саркогин

Малко преди птиците да извисят първия си утринен зов, Хеп отново се унесе в сън. Поседях още малко край огъня да го погледам. Угрижеността по лицето му се бе изгладила. Хеп беше спокойно и простодушно момче, сблъсъците никога не го бяха радвали. Не беше момче за тайни. Радвах се, че след като ми разказа за Пролетното

празненство, отново е влязъл в мир със себе си. Собственият ми път към вътрешния ми мир щеше да е по-каменист.

Оставих го заспал до тлеещия огън под ранната слънчева светлина.

— Пази го — казах на Нощни очи.

Усецах болката във вълчите крака не по-зле от болезнените жегвания в нашарения ми с белези гръб. Нощта на открито не беше вече милостива към никого от двамата ни. Да, но с радост щях да полегна върху студената мокра земя, вместо да се върна в къщата за тежкия разговор със Славей. По-добре скоро, отколкото късно, изправен ли си пред неприятност, казах си. Тръгнах да се връщам. Крачех като много, много стар човек.

Спрях при курника да събера яйцата. Пилците вече щъкаха навън. Петелът скочи на поправения покрив, плесна два пъти с криле и изкукурига страстно. Сутрин. Да. Сутринта, от която се боях.

Влязох, разрових огъня, добавих дърва и сложих яйцата да се сварят. Извадих последния самун хляб, сиренето, което ми беше донесъл Сенч, и билки за чай. Славей никога не е била ранобудница. Имах много време да помисля какво бива да кажа и какво не бива. Докато оправях стаята — събирах най-вече разхвърляните й вещи — умът ми се отнесе назад през годините, които бяхме споделили. Над десетилетие бе минало, откакто се познавахме. Откакто *мислех*, че я познавам, поправих се. И веднага се наругах, че съм проклет лъжец. Разбира се, че я познавах. Вдигнах от стола захвърленото й наметало. Ароматът й се бе затаил в хубавата му вълна. Много добро качество. Мъжът й я осигуряваше с най-доброто. Най-лошото в цялата работа беше, че онова, което бе направила Славей, не ме изненадваше. Срамувах се единствено от себе си, че не бях го предвидил.

Цели шест години след Прочистването на Бък се бях движил сам през света. Не контактувах с никой от онези, които ме бяха познавали в Бъкип. Животът ми като Пророк, като незаконен син на принц Рицарин, като чирак-убиец на Сенч, беше мъртъв за мен. Превърнах се в Том Беджърлок и навлязох с цялото си сърце в този нов живот. Както дълго бях мечтал, пътувах и взимах всичките си решения единствено с моя вълк. Намерих някакъв душевен мир в себе си. Това не означава, че не ми липсваха хората, които бях обичал в Бъкип. Липсваха ми, ужасно понякога дори. Но с това, че ми липсваха, намирах също така

свободата си от миналото. Един гладен човек може да копнее за печено месо и блажна гозба, без да презира простичкото удоволствие на хляба и сиренето. Сглобявах си нов живот и макар да му липсваше много от онова, което бе сладко в стария ми живот, той все пак ми предлагаше прости удоволствия, които старият живот дълго ми бе отказвал. Бях доволен.

После, в една мъглива утрин, някъде около година след като се заселих в къщичката недалече от руините на Фордж, двамата с вълка се върнахме от лов и заварихме очакващата ни в засада промяна. Носех на раменете си сърна и старата ми рана от стрелата щипеше и болеше. Тъкмо се чудех дали облекчението от едно дълго киснене в гореща вода си струва досадата с мъкненето на ведрата и чакането водата да се стопли, когато чух чаткане на подковани копита по камък. Пуснах сърната на земята и с Нощни очи крадешком обиколихме къщата в широк кръг. Нищо друго нямаше, освен една кобила, все още оседлана, вързана за дървото до вратата. Ездачът, изглежда, беше влязъл вътре. Кобилата наостри уши: беше ме усетила, но все още не беше сигурна дали съм повод за тревога.

Остани назад, братко. Ако кобилата надуши вълк, ще изцвили. Ако стъпвам много тихо, мога да се доближа достатъчно, за да надникна вътре, преди да е вдигнала тревога.

Безшумен като мъглата, която загръщаше и двама ни, Нощни очи изчезна като сива вихрушка. Обиколих къщата, минах отзад и се долепих до стената. Вече можех да чуя натрапника вътре. Крадец? Чух дрънчене на посуда и плисък на вода. Тупване ми подсказа, че някой е хвърлил цепеница в огнището. Сбърчих вежди озадачен. Който и да беше вътре, явно се държеше като у дома си. Миг по-късно чух как един глас се извиси в рефрена на стара песен и сърцето ми подскочи. Въпреки годините познах гласа на Славея.

Виещата кучка, потвърди Нощни очи. Надушил беше миризмата ѝ. Както винаги се намръщих кисело от това как мисли вълкът за нея.

Остави ме да вляза пръв. Макар да знаех кой е вътре, все още бях нащрек, докато пристъпвах към вратата. Това не беше случайно. Беше ме издирила. Защо? Какво искаше?

— Славея — казах, щом отворих. Тя се обърна към мен, държеше котлето за чай. Очите ѝ бързо ме огледаха, спряха се на моите и:

— Фиц! — извика тя щастливо и се хвърли към мен. Прегърна ме, а след миг и аз я обгърнах с ръце. Притисна ме силно. Като повечето жени от Бък, беше дребничка и смугла, но жилава. Усетих го от силата на прегръдката ѝ.

— Здравей — промълвих колебливо, загледан в тъмната ѝ коса.

Тя вдигна лице към мен.

— Здравей? — повтори невярващо. Засмя се високо, като видя изражението ми. — Здравей?

Наведе се и остави котлето. После вдигна ръце, хвана лицето ми и ме придърпа надолу, за да ме целуне. Тъкмо бях влязъл от влагата и студа навън. Контрастът между това и топлотата на устните ѝ бе изумителен, толкова изумителен, колкото че държах жена в прегръдката си и че и тя ме прегръщаше. Сякаш самият живот ме беше прегърнал отново. Мирисът ѝ ме опияняваше. Заля ме топлина и сърцето ми заби лудо. Отдръпнах уста от нейната.

— Славея... — почнах.

— Не — прекъсна ме тя твърдо. Погледна над рамото ми, после ме задърпа към нишата за спане. Залитнах след нея, пиян от изненада. Тя спря до леглото ми и си разкопча блузата. Аз я зяпнах онемял, а тя се засмя и почна да развързва връзките на ризата ми. — Не говори! — Сложи пръст на устните ми. После хвана премръзналата ми ръка и я постави на едната си гола гърда.

В този момент Нощни очи избута вратата с рамо и влезе. Студ нахлу в топлата стая като мъгла. За миг той само ни погледна. После отръска влагата от козината си. Беше ред на Славея да замръзне.

— Вълкът. Бях забравила... Още ли си го имаш?

— Още сме заедно. Разбира се. — Понечих да вдигна ръка от гърдата ѝ, но тя я стисна и я задържа там.

— Нямам нищо против. Макар че... — Изглеждаше притеснена. — Трябва ли да... да е тук?

Нощни очи се отръска отново. Погледна към Славея и настрани. Студът в стаята не беше само заради зейналата врата. *Месото ще изстине и ще се вкочани, ако те чакам.*

Тогава не чакай, отвърнах му жегнат.

Той се изниза в мъглата навън. Усетих го как затвори ума си за нас. Ревност или учтивост? Затръшнах вратата, но останах до нея, притеснен от реакцията на Нощни очи. Ръцете на Славея ме обгърнаха

отзад. Когато се обърнах, видях, че е гола. Сливането ни бе като бавно спускащ се здрач.

Сега, докато си спомнях случилото се тогава, се замислих дали не го е била замислила от самото начало. Вероятно не. Беше взела тази част от живота ми с не повече мисъл, отколкото щеше да задели, за да си откъсне боровинки край пътя. Там е и те са сладки, защо да не ги хапне? Бяхме станали любовници без никакво „обичам те“, сякаш лягането ни в една постеля бе неизбежно. Обичах ли я? Обичах ли я, след всичките ѝ идвания и заминавания от живота ми?

Да си мисля за тези неща бе толкова ужасно, колкото да държа вещите, които Сенч бе донесъл от стария ми живот. Някога подобни мисли бяха изглеждали толкова важни за мен. Въпроси за обич, за чест и за дълг... Обичах Моли, а Моли дали ме обичаше? Обичах ли я повече, отколкото своя крал, по-важна ли беше тя за мен от дълга ми? Като млад се измъчвах от тези въпроси... но със Славея никога досега не си ги бях задавал.

Но както винаги отговорите се изплъзваха. Обичах я, но не като човек, когото грижливо съм избрал, за да сподели живота ми, а като позната част от съществуването ми. Да я изгубя щеше да е все едно да изгубя огнището от стаята си. Започнал бях да разчитам на пресекливата ѝ топлина. Знаех, че трябва да ѝ кажа, че не мога да продължавам така. Страхът, който изпитвах, ми напомни как се беше проточило времето и как бях стегнал душата си срещу учителя, измъкващ стрелата от гърба ми. Изпитвах същото сковаващо предчувствие за голямата болка, която щеше да последва.

Чух шумоленето в постелята — Славея се събуждаше. Стъпките ѝ по пода зад мен бяха леки. Не се обърнах към нея, докато наливах водата за чая. Внезапно усетих, че не мога да я погледна. Но тя не дойде при мен и не ме докосна. След кратко мълчание каза:

— Аха. Хеп ти е казал.

— Да — отвърнах хладно.

— И ти си решил да позволиш това да разруши всичко между нас.

Като че ли нямаше отговор на това. В гласа ѝ се надигна гняв.

— Променил си името си, но след всички тези години не си променил характера си. Том Беджърлок е същият тесногръд моралист, какъвто беше и Фицрицарин Пророка.

— Недей — предупредих я, не заради тона, а заради старото си име. През цялото време бяхме полагали големи усилия Хеп да ме знае само като Том. Знаех, че сега тя го казва на глас не случайно, а като напомняне, че държи в ръце тайните ми.

— Няма — увери ме тя, но гласът ѝ беше като нож, прибран в кания. — Само ти напомням, че водиш два живота и ги водиш много добре. Защо недоволстваш, че го правя и аз?

— За мен не е така. Това е единственият живот, който имам. Просто се опитвам да постъпя спрямо съпруга ти така, както бих искал друг да постъпи спрямо мен. Или ще ми кажеш, че той знае за мен, но му е все едно?

— Точно обратното. Не знае и поради това му е все едно. Ако огледаш нещата внимателно, ще видиш, че резултатът е същият.

— Не и за мен.

— Е, за известно време беше и за теб. Докато Хеп не реши да развали всичко. Натрапил си суровите си стандарти на поредния младеж. Сигурно много се гордееш с това, че си отгледал поредния моралистичен, задръстен от предразсъдъци пуритан като себе си. — Думите ѝ плющяха като шамари през лицето ми. Тя крачеше сърдито из стаята и хвърляше вещите си на купчина. Най-сетне се обърнах да я погледна. Беше зачервена, с разрошена от съня коса. И облечена само с ризата ми. Стигаше до средата на бедрата ѝ. Спря, когато се обърнах да я погледна, и впи поглед в мен. Изпъна се, сякаш за да се увери, че ще видя всичко, което отказвах да видя. — Кого наранява това?

— Твоя съпруг, ако го чуе — отвърнах кротко. — Хеп каза, че бил благородник. Клюката може да навреди на такъв човек повече от нож. Помисли за честта му, за честта на дома му. Не го превръщай в стар глупак, вързал се с палава по-млада жена...

— Стар глупак? — Тя ме погледна озадачено. — Не... Хеп ли ти каза, че е стар?

Усетих, че губя почва.

— Каза, че бил... внушителен...

— Внушителен — да, но стар — едва ли. Тъкмо обратното. — Усмихна се странно, горда и в същото време — смутена. — Той е на двадесет и четири, Фиц. Великолепен танцьор и силен като млад бик. Какво си помисли? Че съм се продала да топля леглото на някакъв грохнал благородник?

Точно това си бях помислил.

— Ами...

Тя изведнъж стана предизвикателна, сякаш я бях подценил.

— Той е обаятелен и чаровен и би могъл да си избере, която жена пожелае. Избра мен. И аз, по свой начин, да, наистина го обичам. Кара ме да се чувствам млада и желана, и способна на истинска страст.

— Аз как те карам да се чувстваш? — попитах неволно, с тих глас. Знаех, че това ще предизвика още болка, но не можах да се сдържа.

За миг това я обърка.

— Уютно — каза после, без изобщо да помисли за моите чувства. — Приета и желана. — Изведнъж се усмихна и усмивката ѝ ме жегна. — Щедра. Давам ти онова, което не би ти дал никой друг. И повече дори. Земна и дръзка, като ярка пойна птица, дошла да навести сиво орешарче.

— Точно това беше. — Извърнах очи от нея, към прозореца. — Но повече не, Славей. Никога вече. Може би си мислиш, че животът ми е нещо жалко, но си е мой. Няма да крада трохите от трапезата на друг мъж. Толкова гордост поне имам.

— Не можеш да си позволиш точно такава гордост — каза тя грубо и прибра косата си назад с две ръце. — Огледай се, Фиц. Дванайсет години сам, и какво имаш? Една колиба в гората и няколко кокошки. Какво си имаш за цвят, за топлина или сладост? Само мен. Може би е само ден-два от живота ми, и то рядко, но аз съм единствената истинска личност в твоя живот. — Гласът ѝ стана още по-твърд. — Трохите от трапезата на друг са по-добре от глада. Ти се нуждаеш от мен.

— Имам Хеп. И Нощни очи — натъртих хладно.

Тя изсумтя пренебрежително.

— Едно сираче, което аз ти доведох, и един грохнал от старост вълк.

Пренебрежението ѝ към тях не само ме оскърби, но ме принуди да осъзная колко различно възприемаме нещата двамата. Предполагам, че ако бяхме живели заедно, ден след ден, такива разногласия щяха да се проявят много отдавна. Кратките моменти, които бяхме споделяли заедно, не бяха за философски дискусии нито дори за практически съображения. Бяхме се събирали, когато тя решише да сподели леглото

и масата ми. Беше спала, беше яла и пяла, и беше гледала как върша нещата в живота си, който не споделяше. Дребните разногласия, които имахме, биваха забравяни между едно гостуване и следващото. Беше ми довела Хеп все едно, че е улично коте и оттогава не беше и помислила в какво може да се превърнем един за друг. Тази свада беше не само край на онова, което споделяхме, но и разкриваше, че общите неща между нас всъщност са твърде малко. Почувствах се два пъти по-опустошен от това. Горчиви думи от един предишен живот се върнаха в ума ми. Шутът ме беше предупредил: „Тя не изпитва истинска привързаност към Фиц, знаеш ли, само това, че може да каже, че е познавала Фицрицарин“. Може би, въпреки всички тези години, които бяхме споделили, това все още беше вярно.

Задържах езика зад зъбите си от страх за всичко, което можех да кажа. Мисля, че тя погрешно изтълкува мълчанието ми като разколебана решителност. Изведнъж вдиша дълбоко. Усмихна ми се уморено.

— О, Фиц. Нуждаем се един от друг по начин, който никой от двамата ни не иска да признае. — Въздъхна. — Направи закуска, а? Аз ще се облека. Нещата винаги изглеждат най-лоши сутрин на празен стомах.

Обзе ме фаталистично търпение. Подредих нещата за закуска, докато тя се обличаше. Знаех, че съм стигнал до решението си. Думите на Хеп предната нощ все едно бяха угасили свещ вътре в мен. Толкова дълбоко се бяха променили чувствата ми към Славей. Седнахме заедно на масата. Тя се опитваше да се държи така, че всичко да изглежда както преди, но аз продължавах да мисля. Това може би беше последният път, когато ще я гледам как разбърква чая си, за да изстине, и как размахва комата хляб, докато говори. Оставих я да говори, а тя дърдореше за несъществени неща, опитваше се да прикове интереса ми към „страшно“ важни неща: къде се канела да замине сега, какво била носила лейди Добринна по еди-какъв си повод. Колкото повече говореше, толкова по-отдалечена ми изглеждаше. Докато я наблюдавах, имах престранното усещане за нещо забравено, нещо липсващо. Тя си взе парче сирене и започна да отхапва ту от него, ту от къшея хляб.

Внезапно ме осени нещо, процеди се в ума ми като капка студена вода, потекла по гръбнака.

— Ти си знаела, че Сенч ще дойде да ме види.

С частица от секундата закъснение тя повдигна вежди изненадано.

— Сенч? Тук?

Това бяха навици на ума, които си мислех, че съм зарязал. Мисловни похвати, на които така усърдно ме беше учил наставникът ми в часовете между свечеряване и разсъмване през годините на младостта ми. Способ да се отсяват факти и след това да се сглобяват, тренировка, която позволява на ума да прави бързи скокове към заключения, които не са преки изводи. Започваш с просто наблюдение. Славея не беше казала нищо за сиренето. Всякакво сирене беше лукс за момчето и мен, да не говорим за чудесно зряло сирене като това. Трябваше да е изненадана, че го вижда на масата ми, но не беше. Нищо не беше казала за брeндитo от Сандседж предната нощ. Защото нито едното, нито другото я беше изненадало. Бях изумен и същевременно зарадван, по един ужасяващ начин, как бързо прескача умът ми от една точка на друга, докато изведнъж не видях неизбежния пейзаж, който очертаваха фактите.

— Никога досега не беше предлагала да заведеш Хеп някъде. Взе момчето до Бъкип, та Сенч да ме завари сам. — Единственото възможно заключение от това ме смрази. — В случай, че се наложи да ме убие. Нямах да има никакви свидетели.

— Фиц! — прекъсна ме с укор тя, ядосана и в същото време — стъписана.

Почти не я чух. След като камъчетата на мисълта бяха започнали да подскачат, неизбежно следваше лавината от заключения.

— Всичките тези години. Всичките ти гостувания. Била си неговите очи, нали? Я ми кажи, Бърич и Копривка също ли ги проверяваше по няколко пъти годишно?

Погледна ме хладно, без да отрече нищо.

— Трябваше да ги издиря. Да дам конете на Бърич. Ти поиска да го направя.

Да. Умът ми работеше трескаво. Конете бяха чудесен повод. Бърич щеше да откаже всякакъв друг дар. Но Огън по право си беше негов, дар от Искрен. А Славея му беше казала, че кралицата му е изпратила и кончето на Сажда като благодарност за службата му на Пророците. Гледах я и чаках да чуя останалото. Тя беше менестрел.

Обичаше да говори. Единственото, което трябваше да направя, бе да осигуря нужната тишина.

Тя остави хляба.

— Когато съм в района им, посещавам ги, да. А когато се връщам в Бъкип, ако Сенч знае, че съм била там, ме пита за тях. Точно както ме пита и за тебе.

— А Шута? Знаеш ли къде е той?

— Не. — Отговорът беше кратък и го приех за верен. Но тя беше менестрел и за нея силата на една тайна винаги беше в съобщаването ѝ. Трябваше да добави: — Но мисля, че Бърич знае. Един-два пъти, когато им гостувах, имаше играчки, много по-хубави от всичко, което Бърич би могъл да си позволи за Копривка. Едната беше кукла, която много ми напомни за куклите на Шута. Друг път беше наниз от дървени мъниста, всички изрязани като малко човешко лице.

Това беше интересно, но се постарах да не го издам с очи. Задах ѝ пряко въпроса, който ме интересуваше най-много:

— Защо Сенч трябва да ме смята за заплаха за Пророците? Това е единствената причина, която може да го накара да си помисли, че трябва да ме убие.

На лицето ѝ се изписа нещо близко до жалост.

— Наистина вярваш в това, нали? Че Сенч би могъл да те убие. Че аз бих могла да му помогна, като отвлека момчето.

— Познавам Сенч.

— И той теб. — Думите ѝ прозвучаха почти като обвинение. — Веднъж ми каза, че си неспособен да се довериш напълно на когото и да било. Че желанието да се довериш и страхът от това винаги раздвояват душата ти. Не. Мисля, че старецът просто искаше да се видите насаме, за да може да поговори с теб откровено. Да види с очите си как я караш след всички тези години мълчание.

Владееше майсторството на менестрелите с думите и тона. Направи така, че това, че съм напуснал Бъкип, да изглежда едновременно грубо и жестоко спрямо приятелите ми. Всъщност за мен това беше въпрос на оцеляване.

— За какво си говори Сенч с теб? — попита, много небрежно.

Срещнах погледа ѝ, без да извърна очи.

— Мисля, че знаеш — отвърнах. Не че бях сигурен.

Изражението ѝ се промени и забелязах, че умът ѝ работи трескаво. Така. Сенч не ѝ беше доверил целта си. Но тя беше умна, схватлива и разполагаше с повечето късове. Изчаках само да ги сглоби.

— Старата кръв — промълви тя. — Заплахите на Петнистите.

Имал съм много случаи в живота си, когато съм се стъписвал и се е налагало да го прикрия. Мисля, че този беше най-трудният. Тя следеше внимателно изражението ми.

— Това е беда, която къкри от дълго време и изглежда, скоро ще кипне — продължи. — На Пролетния панаир, в Нощта на менестрелите, когато всички се състезават пред своя монарх, един менестрел изпя старата песен за Петнистия принц. Помниш ли я?

Помнех я. Разказва за една принцеса, отвлечена от владеец на Осезанието под облика на петнист жребец. След като останали сами, той възвърнал мъжкия си облик и я съблазнил. Тя родила извънбрачен син, целия на тъмни и светли петна като баща му. С помощта на зло коварство синът се домогнал до трона и властвал жестоко, с подкрепата на своите кохорти Осезаваци. Цялото кралство страдало, докато, според песента, неговият братовчед, от чистата кръв на Пророците, не привлякъл за своята кауза синовете на шестима благородници. По време на лятното слънцестоене, когато слънцето застива по обед и силите на Петнистия принц са най-изтощени, те го нападнали и го убили. Обесили го, след това насекли тялото му на късове и изгорили късовете над вода, за да бъде отмит духът му далече и да не може да намери убежище в тялото на някой звяр. Начинът на справяне с Петнистия принц, описан в песента, се бе превърнал в традиционния метод да премахват окончателно надарените с Осезание. Славен се беше разочаровал ужасно от това, че не можа да се справи така с мен.

— Не е любимата ми песен — отвърнах хладно.

— Естествено. Слек обаче я изпя добре и си спечели много аплодисменти, повече, отколкото заслужава гласът му. Това негово тремоло в края на фразите... За някои звучи много мило, но всъщност издава лошо владееие на гласа... — Изведнъж осъзна, че се отклонява от темата. — В последно време омразата срещу Осезавациите се засилва! И надарените с Осезание са все по-неспокойни, разправят се невероятни неща. В едно село обесили и изгорили мъж с Осезание и след четири дни всички овце измрели. Просто нападали из полята.

Селяните решили, че е семейно отмъщение. Но когато отишли да отмъстят на близките му, се оказало, че отдавна са си отишли. На вратата на къщата им имало закован лист, пишело само: „Заслужихте си го“. Има и други произшествия.

Погледнах я.

— Хеп ми каза същото.

Тя кимна отсечено, стана и се отдръпна от масата. Менестрел до мозъка на костите: имаше да разказва история и ѝ трябваше сцена.

— Добре. След като Слек изпя „Петнистия принц“, излезе друг певец. Беше много млад и може би затова постъпи толкова глупаво. Свали шапката си пред кралица Кетрикен и след това заяви, че ще продължи „Петнистия принц“ с друга песен, от по-нова реколта. Когато каза, че я чул за първи път в едно селце с владетци на Осезанието, през тълпата се разнесе ропот. Всички бяха чували слухове за такива места, но не бяха чували някой да заяви, че е бил в някое от тях. След като мърморенето затихна, той подхвана песен, която не бях чувала. Мелодията беше позната, но думите бяха нови и груби като гласа му. — Тя кривна глава и ме изгледа преценяващо. — Песента беше за едно копеле на Рицарин. Засягаше всичко, което бил направил, преди да се разкрие, че е заразен с Осезанието. Дори открадна една-две фрази от моята „Кулата на острова на Еленовия рог“, можеш ли да си представиш такова нахалство! Песента продължи с това как този „Син на Пророк, със Стара кръв благословен, от царска кръв необузdana най-добрият“ не умрял в тъмниците на Претендента. Според тази песен Копелдака останал жив и верен на бащината си фамилия. Менестрелът изпя, че когато крал Искрен се отправил да потърси Праотците, Копелдака се вдигнал от гроба си, за да се притече на помощ на своя законен крал. Изпя и трогателна сцена как Копелдака призовал Искрен да се върне през портите на смъртта и да му покаже градина с каменни дракони, които могат да бъдат събудени за каузата на Шестте херцогства. В това поне имаше зрънце истина. Сепнах се и заслушах удивена. — Замълча, изчака да проговоря, но аз нямах думи. Тя сви рамене и отбеляза кисело: — Ако искаше да се направи песен за онова време, можеше първо да се сетиш за мен. Бях там, знаеш. Всъщност точно затова бях там. И съм много по-добра от онова момче. — Гласът ѝ трепереше от ревност и гняв.

— Нищо общо нямам с тази песен. Сигурен съм, че го разбираш. Ще ми се никой да не я беше чувал.

— Е, няма нужда да се безпокоиш много за това. — Каза го с дълбоко задоволство. — Изобщо не я бях чувала до онзи ден, нито я чух повече. Не беше направена добре, мелодията не подходдаше на темата, стиховете бяха недодялани...

— Славея...

— О, добре. Та значи той придаде на песента традиционния героичен край. Че ако някой ден короната на Пророците изпита нужда, сърцатият благословен с Осезанието Копелдак ще се върне, за да помогне на кралството. В края на песента някои сред тълпата се развикаха, че и той бил покварен от Осезанието и трябва да бъде изгорен. Кралица Кетрикен заповяда да замълчат, но в края на вечерта не му даде кесия като на другите менестрели.

Не казах нищо, но и не споделих преценката си за това. След като не се хванах на въдицата ѝ, Славея добави:

— Защото беше изчезнал, когато дойде моментът кралицата да възнагради онези, които са ѝ харесали. Първо извика неговото име, но никой не знаеше къде е отишъл. Името му бе непознато за мен. Тагсон.

Син на Таг, внук на Рийвър, можех да ѝ кажа. И двамата, Рийвър и Таг, бяха много способни членове на бъкипската гвардия на Искрен. Умът ми се зарея назад през годините, за да съживи образа на Таг, коленичил пред Искрен в Каменната градина пред портите на смъртта. Да, така предположих, че трябваше да го е видял, Искрен излиза от суровия черен Стълб на Умението и стъпва в колебливия кръг светлина от огъня. Таг беше познал своя крал, въпреки всичко, което страданията бяха причинили на Искрен. Беше заявил верността си към него и Искрен го бе отпратил. Беше му повелил да се върне в Бъкип и да каже на всички там, че законният крал ще се върне. Като си мислех отново за това, бях почти сигурен, че Искрен е пристигнал в Бъкип преди войника. Драконите в полет са много по-бързи от един пешак.

Не знаех, че Таг е разпознал и мен. Кой изобщо би могъл да предвиди, че той ще предаде тази история, още по-малко, че ще има син менестрел?

— Виждам, че го познаваш — каза тихо Славея.

Погледнах я и видях как очите ѝ алчно се опитват да разгадаят изражението ми. Въздъгнах.

— Не познавам никакъв Тагсон. Просто се замислих за нещо, което спомена. Осезаващите са станали неспокойни. Защо?

Тя ме погледна учудено.

— Мислех, че ще го знаеш по-добре от мен.

— Водя живот в уединение, Славей, както знаеш много добре. Нямам възможност да чувам никакви новини, освен онези, които ми носиш ти. — На свой ред я погледнах изпитателно. — А ти никога не си ми споделяла това.

Тя извърна очи и се зачудих. Дали беше решила да го затаи от мен? Сенч ли й бе наредил да не ми го казва? Или го беше забравила, погребано в ума й под многото й разкази за благородници, за които беше свирила и пяла, и похвалите, които бе получавала?

— Не е приятна тема. Започна преди година и половина... може би две. Струваше ми се, че чувам все повече разкази за покварени от Осезанието, открити и наказани. Или убити. Знаеш какви са хората, Фиц. Сигурна съм, че за известно време след Войната на Алените кораби им е дошло до гуша от убийства и кръв. Но след като врагът най-сетне е прогонен от брега ти и къщите ти са възстановени, и нивите започнат отново да дават жито, и стадата ти да нарастват, какво пък, идва времето отново да започнеш да търсиш грешници сред съседите си. Мисля, че Славен разбуди в Шестте херцогства страст към леене на кръв за забавление, с неговия Кралски кръг и съд чрез двубои. Чудя се дали изобщо някога наистина ще се освободим от това, което ни остави в наследство.

Беше докоснала стар кошмар. Кралският кръг в Трейдфорд, затворените в клетки зверове и мирисът на стара кръв, съд чрез двубой... споменът ме заля и остави гадене след себе си.

— Преди две години... да — продължи Славей. Крачеше нервно из стаята. — Та значи старата омраза към хората с Осезание кипна отново. Кралицата говореше против нея, заради теб, предполагам. Тя е обичана кралица и по време на управлението си наложи много промени, но в това нещо традицията е много дълбоко вкоренена. Хората по селата си мислят: добре де, но какво може да знае тя за нашия живот, като е отраснала в Планините? Тъй че, макар кралица Кетрикен да не го подкрепяше, гоненията на обсебени от Осезанието продължи, както винаги. После в Тренъри във Фароу, преди около година и половина, имаше едно ужасяващо произшествие. Както

стигна историята до Бъкип, едно момиче с Осезание имало за свой звяр лисица и изобщо не се интересувала къде ходи на лов тя, стига кръвта да тече всяка нощ.

Прекъснах я:

— Лисица домашен любимец?

— Не съвсем обикновен. Още по-подозрителното беше, че момичето не беше нито от благородно потекло, нито богато. Каква работа може да има едно селско дете с такова животно? Слуховете се разпространиха. Пилците на селяните край Тренъри пострадаха най-много, но последният удар беше, когато нещо се промъкнало в птичарника на лорд Делфин и си направило пир с неговите пойни птици и внесените от Дъждовитите планини кокошки. Той събрал ловците си и им казал да не се връщат без момичето и лисицата. И ловците ги хванали, пребили ги от бой и ги довели пред лорд Делфин. Момичето се кълняло, че това изобщо не е работа на лисицата му, кълняло се, че не е Осезаваца, но казваха, че когато започнали да мъчат звяра с нажежени железа, детето пищяло толкова силно, колкото и лисицата. След това, за да затвори кръга на доказателствата, Делфин заповядал да извадят ноктите от ръцете и краката на момичето — и лисицата също запищяла като нея.

— Чакай, чакай... — Думите ѝ ме зашеметиха. Можех да си го представя прекалено добре.

— Ще довърша накратко. Двете умрели, бавно. Но на следващата нощ били избити още от пойните птици на Делфин, а един стар ловец казал, че е невестулка, не лисица, защото невестулката пие само кръвта, докато лисицата щяла да разкъса птиците на парчета. Мисля, че несправедливата ѝ и най-вече жестока смърт вдигна Осезаващите срещу него. На другия ден едно от кучетата на Делфин му заръмжало и посегнало да го ухапе. Делфин заповядал да убият и кучето, и момчето в кучкарника. Твърдял, че когато влязъл да обиколи конюшните си, всичките му коне въртели диво очи при преминаването му и свивали уши назад, цвилели и ритали стените на яслите. Заповядал да обесят две конярчета над вода и да ги изгорят. Твърдял, че в кухнята му започнали да влитат рояци мухи и всеки ден ги намирал умрели в храната си, и че...

Поклатих глава.

— Това са лудостите на човек с гузна съвест. Никой владеец Осезанието, поне от тези, които познавам, не би могъл да направи такива неща.

Тя сви рамене.

— Тъй или иначе, хората проплакаха пред кралицата за справедливост, след като десетина от по-долните му слуги бяха изтезавани и убити. И тя изпрати Сенч.

Отпуснах се в стола и скръстих ръце на гърдите си. Тъй. Старият убиец все още беше носителят на правосъдието на Пророците. Зачудих се кой го е придружил да свърши тихата си работа.

— И какво стана? — попитах, все едно не знаех какво е станало.

— Сенч намери съвсем просто решение. По заповед на кралицата забрани на Делфин да държи коне, соколи, псета и каквито и да било животни или птици в имението си. Делфин не може да язди, да ловува със сокол, и изобщо да ловува. Сенч дори забрани и на него, и на всички, които живеят в замъка му, да ядат месо или риба в продължение на една година.

— Доста тягостно имение трябва да е станало.

— Сред менестрелите се говори, че никой повече не гостува на Делфин, освен ако много му се наложи, че слугите му са малобройни и навъсени и че е загубил всякакво уважение в средите на благородниците заради оскъдното гостоприемство, което може да предложи. А Сенч го принуди да плати кръвнина в злато не само на семействата на убитите слуги, но и на семейството на момичето с лисицата.

— Те взеха ли го?

— Семействата на слугите — да. Беше справедливо. Семейството на момичето-лисица го нямаше, умрели или избягали, никой не можеше или не искаше да каже кое. — Сви рамене. — Това уж трябваше да успокои нещата. Но произшествията започнаха да се умножават. Не само претърсванията за Осезаващи, но и отмъщенията, които Осезаващите нанасят на свой ред на мъчителите си.

Намръщих се.

— Не разбирам защо всичко това би трябвало да предизвика още бунтове сред Осезаващите. Според мен Делфин е бил наказан справедливо.

— А според някои по-сурово, отколкото заслужава, но Сенч беше непреклонен. И не се ограничи с това. Скоро след това всичките шестима херцози получиха свитъци от кралица Кетрикен, в които се казваше, че да си Осезаващ не е престъпление, освен ако Осезанието не се използва за зли цели. Пишеше на херцозите, че трябва да забранят на своите благородници и лордове да избиват Осезаваци, освен когато престъпленията им са доказани толкова сигурно, колкото престъпление на обикновен човек. Едиктът не се прие добре, както можеш да си представиш. Когато не го пренебрегват, винаги се намира достатъчно вина за някого след смъртта му. Вместо да уталожи чувствата, проглашението на кралицата като че ли събуди цялата стара омраза срещу Осезаващите. А тях, изглежда, ги тласна към непокорство. Не търпят родната им кръв да бъде избивана без съпротива. Понякога се задоволяват само да освободят своите, преди да ги убият, но много често отвърщат на удара с възмездие. Почти всеки път, когато има екзекуция на Осезаващ, някое зло бързо сполетява виновниците. Добитъкът им измира или плъхове нахапват децата им. Винаги е свързано с животни. В едно село рибата, от която зависи поминъкът им, просто не дошла по реката. Мрежите останали празни и хората започнали да гладуват.

— Нелепо. Хората просто наричат случайността злодеяние. Осезаващите не притежават такива сили, каквито им приписваш. — Изрекох го с голяма убеденост.

Тя ме изгледа с пренебрежение.

— Тогава защо Петнистите си приписват такива деяния, ако не е тяхна работа?

— Петнистите ли? Кои са тия Петнисти?

Тя повдигна рамене.

— Никой не знае. Не се обявяват публично. Оставят послания, заковани на вратите на ханове или по дървета, и пращат бележки на благородниците. Винаги едно и също, само имената са различни: „Еди-кой си беше убит несправедливо, не заради някакво престъпление, а само защото притежава магията на Старата кръв. Сега нашият гняв пада върху вас. Когато се върне, Петнистият принц няма да прояви милост към вас“. И не са подписани с никакво име, само с рисунка на петнист жребец. Това вбесява хората.

— Кралицата отказа да прати гвардията си, за да ги изловят — продължи Славей. — Тъй че сега клюката сред благородниците е, че самата кралица Кетрикен е виновна за все по-многобройните избивания на Осезаващи, защото наказанието на лорд Делфин ги е накарало да си въобразят, че имат право да практикуват извратената си магия. — Навъсих се и тя ми напомни: — Една странстваща певица само повтаря това, което е чула. Аз не съчинявам слуховете, нито влагам думи в хорските уста. — Спря зад мен и сложи ръце на раменете ми. Наведе се и опря буза до моята. Добави нежно: — След всичките тези години ти, разбира се, вече знаеш, че не те смятам за покварен. — Целуни ме по бузата.

Този наш разговор почти беше изтласкал решимостта от ума ми. Бях готов да я прегърна. Но вместо това се надигнах неловко, защото беше точно зад стола ми. А когато тя се опита да ме прегърне, вледених сърцето си. Избутах я от себе си с изпъната ръка и казах тихо:

— Ти не си моя.

— Нито пък съм *негова!* — избухна тя. Черните ѝ очи блестяха от гняв. — Принадлежа на себе си и аз решавам, с кого да споделя тялото си. Тъй че има ли значение чие легло споделям?

Беше с бърз ум и боравеше с думите много по-добре от мен. Нямах умен отговор. Затова повторих нейните думи:

— И аз принадлежа на себе си, и аз решавам с кого ще споделя тялото си. И няма да го споделям с жената на друг мъж.

Мисля, че тогава тя най-сетне повярва. Бях подредил вещите ѝ на спретнатата купчина до огнището. Тя се смъкна на колене до тях. Дръпна дисагите си и започна да ги тъпче вбесена.

— Не знам защо изобщо си губих времето с теб.

Мисхеп^[1], верен на името си, избра точно този момент, за да влезе. Вълкът беше по петите му. Хеп видя сърдитото лице на Славей, обърна се към мен и попита:

— Трябва ли да се махам?

— Не! — изсумтя Славей. — Ти ще останеш. Аз съм тази, която изхвърлят. Благодарение на теб. Би могъл да поразмислиш малко, Хеп, над това какво щеше да стане от теб, ако те бях оставила да ровиш из сметището на онова село. Заслужавах благодарност, не това предателство!

Момчето я погледна невярващо. Нищо от онова, което бе направила някога, нито дори че ме беше заблудила, не ме беше ядосало толкова, колкото като видях как го нарани. Хеп ме погледна тъжно, сякаш очакваше, че и аз ще му се скарам. После излезе. Нощни очи ме изгледа опасно, завъртя се и го последва.

Ще дойда скоро. Нека първо приключа с това.

По-добре изобщо да не го беше започвал.

Оставих укора му да увисне без отговор, защото нямах не само добър отговор, а никакъв. Славея ме гледаше ядосано, а когато ѝ го върнах, гневно навъсен, видях, че нещо като страх пробяга за миг по лицето ѝ. Скръстих ръце и казах сухо:

— Най-добре ще е да си тръгнеш.

Боязливият ѝ поглед бе толкова оскърбителен, колкото и обидата, която бе хвърлила срещу Хеп. Излязох да доведе кобилата ѝ. Чудесна кобила и чудесно седло, и двете — несъмнено дарове от някой чудесен млад мъж. Кобилата усети възбудата ми и застъпва нервно на място, докато я оседлавах. Поех си дъх, овладях се и отпуснах ръка на гърба ѝ. Отпратих ѝ спокойствие. С това успокоих и себе си. Погалих гъвкавата ѝ шия. Тя се обърна и завря муцуна под мишницата ми. Въздъгнах.

— Ще се погрижиш за нея, нали? Защото тя самата изобщо не се грижи за себе си.

Нямах връзка с кобилата и за нея думите ми бяха само успокоителни звуци. Долових обаче покорството ѝ. Отведох я пред къщата и останах навън, хванал юздите. След миг Славея излезе.

— Нямах търпение да си тръгна, нали? — подхвърли горчиво. Метна нервно дисагите през седлото, с което отново смути кобилата.

— Не е вярно и ти го знаеш — отвърнах.

Постарах се да запазя гласа си спокоен. Болката, която бях отричал, проби през унижението от това колко наивен съм бил, от яда ми, че ме е използвала така. Връзката ни не беше нежна, сърдечна любов; беше по-скоро приятелство, включило споделянето на телата ни и доверието да заспиш в прегръдката на другия. Измяната спрямо приятел се различава от измяната спрямо любим само по степента на болката, не и по вид. Изведнъж разбрах, че току-що я бях излъгал: отчаяно ми се искаше да си тръгне. Присъствието ѝ бе като стрела, заседнала в рана; не можеше да се изцери, докато тя не си отидеше.

Въпреки всичко се опитвах да измисля някакви значими думи, нещо, което да спаси добрата част от онова, което бяхме споделяли. Но нищо не ми идваше наум и стоях глупаво смълчан. Тя дръпна юздите от ръката ми и яхна кобилата. Погледна ме. Сигурен съм, че изпитваше някаква тъга, но лицето ѝ издаваше само гнева, че съм отхвърлил волята ѝ. Тръсна глава.

— Можеше да си някой. Независимо как си роден, все пак ти дадоха всякакъв шанс да станеш нещо. Можеше да си значим. Но ти си избра това. Запомни го. Ти сам си избра това.

Дръпна юздите, не чак толкова рязко, че да нарани устата на кобилата, но по-грубо, отколкото беше нужно. После я срита и тя тръгна в тръс. Загледах се след Славей. Тя не погледна назад. Въпреки мъкмата изпитвах не съжалението от един край, а предчувствието за начало. Потръпнах, все едно самият Шут бе застанал до лакътя ми и шепнеше в ухото ми:

— Не го ли усещаш? Кръстопът, зенит, въртоп. Всички посоки се променят точно тук.

Обърнах се, но нямаше никого. Погледнах небето. Тъмни облаци прииждаха от юг; короните на дърветата вече зашумяваха от идващата буря. Славей щеше да започне пътуването си с проливен дъжд. Казах си, че не изпитвам задоволство от това, и отидох да потърся Хеп.

---

[1] Лош късмет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

СТРАНСТВАЩАТА ВЕЩИЦА

Имало една вещица по онези места, Силва Акалифа Меденолиста на име, и заклинанията ѝ били с такава сила, че мощта им се запазвала не само от година на година, но продължавала да закриля хората поколения наред. Казват, че тя направила за Балдрик Пророка чудодейно сито, което прочиствало всички води, минали през него. Това било голямо благодеяние за един крал, толкова често застрашаван от отровители.

Над портата на оградения със стени град Ексле тя окачила възшебен талисман против епидемии и дълги години зърнохранилищата не били нападани от плъхове, а конюшните били чисти от бълхи и други гадинки. Градът процъфтявал под тази закрила, докато градските старейшини глупаво не построили втора порта, за да влизат и излизат повече търговци. Това отворило път за болестите и всички измрели от втората вълна на Кървавата чума.

„Пътувания из Шестте
херцогства“, Селкин

Разгарът на лятото ни завари с Хеп точно както ни беше заварвал през последните седем години. Трябваше да се оправяме с градината, да храним кокошките, да солим риба и да я опушваме за зимата. Дните се точеха един след друг в неизменния кръг от шетни и ядене, спане и будене. Заминаването на Славея, казвах си, беше потиснало успешно неспокойствието, възпламенено от гостуването на Сенч. Веднъж подхвърлих небрежно на Хеп, че може да го дам някъде за чирак. С ентузиазъм, който ме изненада, той ми заговори за някакъв мебелист в

Бъкип, много се беше възхитил на работата му. Разубедих го, тъй като нямах никакво желание да посещавам Бъкип, но мисля, че той реши, че не мога да платя такава висока такса за обучение, каквато щеше да поиска толкова добър майстор като Гиндаст. В това отношение вероятно беше прав. Когато го попитах за някой друг забелязан от него дърводелец, ми отговори твърдо, че имало един строител на лодки в залива Хамърби, много го хвалели. Можело да опитаме пък там. Той бил много по-скромен майстор от мебелиста в Бъкип. Малко притеснено се зачудих дали момчето не нагажда мечтите си към дълбочината на джобовете ми. Чиракуването му щеше да предопредели посоката на живота му. Не исках недостигът на пари да го обрече на занаят, който намира просто за поносим.

Но въпреки интереса на момчето чиракуването си остана тема за късни вечерни разговори край огнището и нищо повече. О, заделих малкия си запас останали монети за такса за чиракуване. Дори казах на Хеп, че ще трябва да се оправяме с по-малко яйца, ако иска кокошките да измътят. Винаги има пазар за пилета и каквото получехме за тях, можехме да го спестим за таксата му. Но все пак се чудех, дали ще стигнат да му купя добро място. Вярно, меракът и силният гръб могат да купят чиракуването на един момък, но по-добрите занаятчии обикновено искат такса, преди да вземат сгодено момче в дюкяните си. Така поне беше в Бък. Тайните на един мъжки занаят и добрият поминък, който той дава, не могат да се предават нехайно на непознати. Ако родителите обичат децата си, то или ги въвеждат в своите занаяти, или плащат добре, за да ги видят, че чиракуват при усвоилите други изкуства. Въпреки оскъдните ни средства бях решен да се погрижа Хеп да намери добро място. Заради това се бавех, казвах си, че трябва да посъбера повечко пари. Не защото се боях да се разделя с момчето. Само защото му желяех доброто.

Вълкът не ме попита за пътуването, което му бях предложил. Мисля, че в сърцето си се радваше, че то се отлага. Имаше дни, в които чувствах, че думите на Славея са ме състарили. Годишите наистина бяха направили това с вълка. Подозирах, че е много стар за своя вид, въпреки че не знаех колко дълго живеят вълците. Веднъж дори ми мина през ума, че може би използва моите години, за да удължи своите. Но тази мисъл дойде не с негодувание, че е възможно да краде от дните ми, а с надеждата, че все пак бихме могли да поживеем още

дълго заедно. Защото щом момчето замине да чиракува, кого щях да имам освен Нощни очи?

Известно време се чудех дали Сенч няма да намине отново, след като вече знае пътя, но дългите летни дни се изнизаха, а пътеката към къщата ни си остана пуста. Два пъти ходих на пазара с момчето: взехме пиленца, мастилата и боите ми и корени и билки, за които смятах, че може да са необичайни там. Нощни очи беше доволен да си остане у дома, защото не му допадаше не само търговският кръстопът, но и прахта, шумът и суматохата на претъпкания пазар. Изпитвах почти същото, но все пак си наложих да отида. Не се справихме толкова добре, колкото се надявахме, защото хорицата на малкия пазар бяха свикнали повече да си разменят стока, отколкото да купуват с монети. Все пак бях приятно изненадан, от това колко много хора помнят Том Беджърлок и се радват, че ме виждат.

Втория път, когато отидохме на пазара, случайно се срещнахме със странстващата вещица на Хеп от Бъкип. Бяхме подредили стоката си на задницата на малката каручка. Някъде в късния предобед тя ни зърна и възкликна от радост, че вижда отново момчето. Стоях кротко настрана и ги гледах как си говорят. Хеп ми беше казал, че Джина е хубава, и наистина беше, но признавам, че се изненадах, като видях, че е по-близо до моята възраст, отколкото до неговата. Бях предположил, че е някое момиче, завъртяло главата му, когато са се срещнали в Бъкип. Тя обаче се оказа жена, приближаваща средната възраст, с бадемови очи, с лице, напръскано с лунички, и с къдрава коса, която преливаше от кестеняво към кафяво. Имаше приятно закръглената фигура на зряла жена. Когато той ѝ каза, че са му откраднали магическия ѝ талисман срещу джебчии, преди да изтече денят, тя се засмя високо, открит и сърдечен смях. После кротко му обясни, че точно така трябвало да действа магията. Кесията му била опазена, защото крадецът откраднал талисмана вместо нея.

Когато Хеп се заозърта да ме включи в разговора, очите ѝ вече се бяха спрели на мен. Гледаше ме с онова изражение, което родителите често пазят за възможно опасни непознати. След като се усмигнах, кимнах и я поздравих с добър ден, тя видимо се отпусна и усмивката ѝ се разшири, за да включи и мен. В същото време пристъпи по-близо, вгледа се в лицето ми и разбрах, че зрението ѝ не е силно.

Беше донесла стоката си на пазара и просна килимчето си в сянката на каруцата ни. Хеп ѝ помогна да подреди талисманите и лековете си и след това двамата си прекараха весело пазарния ден, разправяха си новини от Пролетния панаир насам. Заслушах се, когато Хеп ѝ заговори за плановете си да чиракува. Докато ѝ говореше, ми стана ясно колко много иска да отиде при мебелиста в Бъкип вместо при майстора на лодки в залива Хамърби. Замислих се дали все пак не може да се уреди нещо, не само с по-високата такса, но и друг да уговори чиракуването. Можеше ли Сенч да бъде убеден да ми помогне в това начинание? Оттам умът ми се отнесе към какво може да ми поиска старецът в замяна. Бях потънал дълбоко в тези мисли, когато Хеп ме сръга с лакът и ме извади от унеса ми.

— Том! — каза той и моментално осъзнах, че по някакъв начин съм го поставил в неудобно положение. Джина ни гледаше с очакване.

— Да?

— Видя ли, казах ти, че ще се съгласи! — извика той ликуващо.

— Е, наистина ти благодаря, стига да си сигурен, че няма да ви затрудня — отвърна Джина. — Пътят е дълъг, а хановете са далече един от друг и са много скъпи поне за мен.

Кимнах, без да знам за какво всъщност става дума, и в следващите няколко минути разбрах, че Хеп е предложил гостоприемството на къщурката ни за следващия път, когато ѝ се случи да мине покрай нас. Въздъгнах скришом. Хеп обичаше новостта, която носеха със себе си случайните ни гости, но аз все още гледах на всеки нов странник като на възможен източник на опасност. Зачудих се колко дълго още трябва да живея, преди тайните ми да остаряят толкова, че вече да са без значение.

Усмивах се и кимах, докато си говореха, но почти не се включвах. Усетих се, че я оглеждам, както ме беше учил Сенч, но не открих нищо, което да намеква, че не е най-обикновената скитаща вещица, за каквато се представяше.

А това говореше, че знам съвсем малко за нея. Странстващите вещици и чародеи са нещо доста обичайно за всеки пазар, панаир или празник. За разлика от отношението си към Умението, простолюдието не проявява никакво страхопочитание към странстващата магия. За разлика от Осезанието, тя не дамгосва практикуващия за екзекуция. Повечето хора като че ли гледат на нея с търпимост и скептицизъм.

Повечето от тези, които претендират, че я владеят, са безсрамни шарлатани. Хора, които вадят яйца от ушите на наивниците, предсказват бъдеще с несметни богатства и блестящи бракове на млади доячки, продават любовна отвара, главно от лавандула и невен, и пробутват носещи късмет талисмани от заешки кости. Съвсем безвредни са всъщност.

Джина обаче не беше от тях. Нямахме го тихичкото предразполагащо бърборене, което да привлича минаващия народ, нито беше натруфена с безвкусните воали и накити, каквито обикновено носят подобни шарлатанки. Беше облечена простичко, като обитател на горите: туника на зелени петна, кафяви панталони от сърнешка кожа и меки обувки. Талисманите, които беше изложила за продан, бяха скрити в традиционните торбички от разноцветна тъкан: розово за любовна магия, червено за възбуждане на закърняла страст, зелено за добра реколта и други цветове, чието значение не знаех. Предлагаше и пакетчета сушени билки. Повечето ми бяха познати и бяха правилно етикирани според лечебните си свойства: кора от бряст за болни гърла, листа от дива малина срещу сутрешни колики и така нататък. С билките беше смесила някакви дребни кристалчета, за които твърдеше, че увеличавали силата им. Подозирах, че са сол или захар. В няколко глинени блюда на килимчето ѝ имаше дискчета от нефрит, яспис или слонова кост, изписани с руни за късмет, плодородие или душевен мир. Бяха по-евтини от сглобените талисмани, защото бяха само за най-обща пожелания, макар че срещу още някой петак Джина беше готова да „наточи“ джобното камъче към желанието на отделния купувач.

Търговията ѝ вървеше доста оживено. На няколко пъти клиенти я запитаха за скритите в торбички талисмани и поне трима направиха покупки срещу доста сребро. И да имаше магия в дрънкулките, които им продаваше, нито моето Осезание, нито Умението ми можеха да я засекат. За миг успях да зърна един от талисманите ѝ — сложно съчетание от лъскави мъниста, малки клечици и, както ми се стори, китка кокоши пера. Продаде го на някакъв мъж, който искаше да привлече добър късмет за себе си и за дома си, докато си търси жена. Беше едър, мускулест като орач и простодушен като талпа. Изглеждаше някъде на моите години и мълчаливо му пожелах успех в търсенето.

В разгара на пазарния ден пристигна Бейлор. Дойде с волската си кола и с шест вързани прасенца за продан. Не го познавах много добре, въпреки че беше най-близкият, който можеше да mine за съсед на двама ни с Хеп. Живееше в следващата долчина и пак там гледаше прасетата си. Рядко го виждах. През есента понякога разменяхме заклано прасе срещу пилета, работа или пушена риба. Бейлор беше дребен, мършав, но силен и винаги подозрителен. Хвърли ни сърдит поглед за поздрав. След това, въпреки теснотията, натика колата си плътно до нашата каручка. Компанията му не ме зарадва. Осезанието ти носи съчувствие към всички живи същества. Бях се научил да се предпазвам от него, но не можех да го пренебрегна напълно. Усещах, че волът му е ожулен силно от лошо наместения ярем, и съпреживявах страха и тревогата на вързаните и изнемогващи от жегата прасенца.

Тъй че беше толкова въпрос на добросъседство, колкото и на самозащита, когато го поздравих с:

— Радвам се да те видя, Бейлор. Хубаво прасило. Няма да е зле да ги напоиш, да живнат малко. Ще ти докарат добра цена.

Той ме изгледа равнодушно.

— Няма смисъл да живват: ще се разшават и току-виж побягнали. Все едно, до довечера ще са на месо.

Поех си дъх и едва се сдържах да не отвърна рязко. Понякога си мисля, че Осезанието е по-скоро проклетие, отколкото дар. Може би най-тежкото в притежаването му е да виждаш толкова пълно небрежната жестокост на хората. Някои говорят за примитивността у животните. Винаги бих предпочел нея пред празноглавото презрение на някои хора към тях.

Готов бях да сложа край на разговора, но той дойде да огледа изложената от нас стока. Изсумтя пренебрежително, все едно беше изненадан, че изобщо сме си направили труда да дойдем на пазара. После ме погледна и подхвърли тежко:

— Тия прасенца са добри, но в прасилото имаше още три. Едното беше бая по-голямо от тия.

Замълча. Изчакваше. Очите му не се откъсваха от лицето ми. Подхвърлих, без да ми е ясно какво очаква:

— Добро прасило е било значи.

— Тъй де. Беше. Докато трите не изчезнаха.

— Лоша работа — казах. И понеже той продължаваше да ме гледа, добавих: — Изгубили са се, докато са обикаляли със свинята, а? Той кимна.

— Единия ден си бяха десет. На другия — седем.

Поклатих глава.

— Лошо.

Той пристъпи към мен.

— Ти и момчето ти. Да сте ги виждали случайно? Знам, че свинята ми често стига почти до вашия поток.

— Не съм. — Погледнах Хеп. На лицето му се беше изписала тревога. Забелязах, че Джина и клиентът ѝ са се смълчали, интересът им беше привлечен от напрегнатия тон на Бейлор. Мразя да съм център на внимание, особено такава. Усетих как кръвта ми започва да кипва, но кротко попитах момчето: — Хеп, да си виждал някакви прасета?

— Само стъпки и тор — навъсено отвърна той. Беше се вцепенил, сякаш и най-малкото му движение може да доведе до неприятност.

Обърнах се към Бейлор.

— Е, не сме.

— Хм. Странна работа, нали? — продължи той все така намръщен. — Понеже двамата с момчето и онова ваше куче обикаляте навсякъде из хълмовете. Рекох си, че може и да сте ги видели. — Забележката му прозвуча странно натъртено. — И ако ги бяхте видели, щяхте да знаете, че са мои. Щяхте да знаете, че не са диви и че всеки може да ги прибере. — Очите му не се откъсваха от лицето ми.

Свих рамене, помъчих се да запазя спокойствие. Но вече и други хора се спираха, гледаха и слушаха. Очите на Бейлор обходиха публиката и отново се върнаха върху мен.

— Викаш, сигурен си, че не сте виждали прасетата ми? Нито сте намирали някое ударено или наранено някъде? Нито сте намирали умряло, нахапано от псе?

Хеп беше почервенял целият. Джина определено изглеждаше притеснена. Ядът ми кипна — този човек дръзваше да ме обвинява в кражба, колкото и заобиколни да бяха думите му. Поех си дъх и успях донякъде да се овладеея. Отвърнах с тих, рязък и хладно вежлив тон:

— Не съм виждал прасетата ти, Бейлор.

— Сигурен си? — Той пристъпи още към мен, явно сбъркал учтивостта ми с боязън. — Защото доста странно ми се вижда, три да изчезнат наведнъж. Вълк може да грабне едно, и свинята може да загуби едно, но не и три. Не си ги виждал, така значи?

Бях се подпрял на ока на каруцата. Сега се изправих, в цял ръст, здраво стъпил на земята. Въпреки усилията ми да се овладея усещах как гърдите и вратът ми се стягат от гняв.

Веднъж, преди много време, ме пребиха лошо, почти до смърт. Мъжете, изглежда, реагират на подобен опит по един от двата възможни начина. Някои стават боязливи и никога повече не оказват физическа съпротива. За известно време този унизителен страх ми беше познат. Животът ме беше принудил да се изцера от него и бях усвоил нова реакция. Мъжът, който пръв успее да демонстрира посилна злоба, обикновено печели. Бях се научил да бъда такъв мъж.

— Мисля, че прекаляваш — предупредих го с тихо ръмжене.

Сред оживения пазар ни беше обградил безмълвен кръг. Не само Джина и клиентът ѝ мълчаха: от другата страна на пътя един продавач на сирене се беше вторачил в нас, а едно ратайче на пекар с поднос, отрупан с пресни пити, стоеше смълчано и зяпнало. Хеп се беше вцепенил, ококорил очи и с почервеняло лице. Но най-показателна беше промяната на лицето на Бейлор. Ако ръмжащ глиган изведнъж се беше надигнал пред него, едва ли щеше да е толкова уплашен. Отстъпи назад, извърна очи и се изплю в прахта.

— Добре. Не си ги виждал, ясно. Понеже ако ги беше видял, тогаз...

— Не съм ги виждал — отсякох. Пазарната шумотевица се връщаше като далечно бръмчене. Виждах само Бейлор. Пристъпих още една крачка.

— Добре де. — Той отново отстъпи назад и сви покрай вола си така, че животното да остане между нас. — Не съм си и помислял, че си, разбира се. Щеше да ги напъдиш към мене, нали така. Просто исках да го знаеш. Странно, нали, три да изчезнат наведнъж? Рекох да ти кажа, че да го знаеш, в случай, че ти изчезнат кокошките. — От умиловителен гласът му изведнъж стана заговорнически. — Като едното нищо може да си имаме от ония, с Осезанието, из хълмовете и да ни крадат животните, те го могат това. Няма да им трябва да ги

гонят, само ще омагьосат свинята и прасетата и те сами ще идат право при тях. Всички знаят, че го могат това. Като нищо...

Гневът ми кипна. Успях някак да го обуздая. Заговорих кротко, но натъртвах на всяка дума:

— Прасетата ти като нищо може да са паднали в някое дърво и водата да ги е отнесла, или са се отделили от свинята. Има лисици, диви котки и една вълчица из тия хълмове. Ако искаш да си сигурен за стоката си, наглеждай си я по-добре.

— На мен едно теле ми се загуби тая пролет — намеси се изведнъж продавачът на сирене отсреща. — Една крава, стелна беше, ми изчезна и след два дена се върна отелена, ама без телето! — Поклати глава. — И следа не намерих от него. Но виж, пепел от огнище намерих.

— Осезаващите — заприглася убедено хлеббарчето. — Хванали една тия дни при Хардинов бряг, ама им избягала. Никой не знае къде е. Нито откъде е дошла! — Очите му блеснаха от радост заради умната догадка.

— Е, значи е ясно. — Бейлор ми хвърли победоносен поглед и бързо извърна очи, видял изражението ми. — Такава ще да е работата, Том Беджърлок. Исках само да те предупредя, като добър съсед. Пази си добре пилците. — Кимна важно, а оттатък пътя продавачът на сирене също кимна.

— Братовчед ми бил там, в Хардинов бряг — каза някой. — Видял я оная пачавра, Осезаващата, как ѝ изникнали пера и отлетяла. Въжетата изпопадали от нея и духнала.

Дори не извърнах глава да видя кой говори. Обичайната пазарна шумотевица и суматоха около нас се бяха подновили, но клюката вече бръмчеше из тълпата, с тръпката на омраза към Осезаващите. Стоях сам сред възбуденото човешко гъмжило, жаркото лятно слънце напичаше главата ми като на окаяните прасенца, вързани в колата на Бейлор. Забушувалото ми сърце още не можеше да се успокои. Но мигът, в който можех да съм го убил, беше отминал. Видях, че Хеп изтрива потта от челото си. Джина беше сложила ръка на рамото му и тихичко му говореше нещо. Той поклати глава, устните му бяха побелели. После ме погледна с треперлива усмивка. Беше свършило.

Но клюката продължаваше да върви из пазара. Хората се кикотеха възбудено, изцерени от скуката пред възможността за общ

враг. Призля ми от това и се почувствах нищожен и засрамен, че не мога да им извикам колко е несправедливо. Вместо това хванах поводите на Детелина.

— Гледай стоката, Хеп. Ще ида да напоя понито.

Хеп ми кимна навъсено. Усещах очите му върху себе си, докато отвеждах Детелина. Позабавих се възможно повече, а когато се върнах, Бейлор се постара да ми се усмихне свойски. Само му кимнах съдържано. Беше истинско облекчение, когато един касапин купи всичките му прасета при условие, че ще ги откара в дюкяна му. Щом волът с прежуления врат и прасетата се магнаха, най-сетне въздъгнах. Гърбът ми се беше схванал от напрежение.

— Мил човечец — подхвърли кротко Джина. Хеп се изсмя. Дори аз се усмигнах кисело. След това споделихме с нея обяда си: твърдо сварени яйца, хляб и солена риба. Тя имаше сушени ябълки и пушена наденица. Хапнахме заедно на тревата, а когато се разсмях на някаква шега на Хеп, тя ме накара да се изчервя с думите: — Изглеждаш много зъл, когато се намръщиш, Том Беджърлок. А като свиеш юмруци... направо не искам да те познавам. Но когато се усмихнеш или се засмееш, очите ти издават колко лъжливо е онова, другото.

Хеп се подсмихна, като ме видя изчервен. Останалата част от деня мина в приятелско бърборене и добро настроение. Джина се справи добре с търговията си — запасите ѝ от талисмани се смалиха забележимо.

— Скоро ще трябва да се връщам в Бъкип да направя още. По ми харесва, отколкото продажбата, макар че обичам да пътувам и да се срещам с хора — сподели тя, докато прибираше останалата ѝ стока.

С Хеп бяхме заменили повечето си стока за неща, които можеше да са ни от полза у дома, но бяхме спечелили малко като истински монети за таксата му за чиракуване. Той се постара да не издаде разочарованието си, но забелязах сянката на угриженост в очите му. Ами ако парите ни се окажеха недостатъчно дори за строителя на лодки? Тогава какво щеше да стане с чиракуването му? Същият въпрос измъчваше и мен.

Все пак никой от двамата ни не го изрече на глас. Спахме в каруцата, за да си спестим цената за хан, и на другата сутрин поехме за дома. Джина дойде да се сбогува с нас и Хеп ѝ напомни гостоприемната си покана. Тя го увери, че няма да забрави, но в

същото време очите ѝ уловиха моите, сякаш искаше да се увери доколко наистина ще е добре дошла. Наложих се да кимна с усмивка и да добавя надеждата си, че ще я видим скоро.

Денят беше хубав. Високи перести облаци и лек ветрец ни пазеха от летния пек. Отхапвахме от пчелната пита, която Хеп беше получил за едно пиле. Говорехме за дреболии: че пазарът вече е много по-голям отпреди, че селото се е разраснало, че пътят е по-оживен от предната година. Никой от двамата ни не отвори дума за Бейлор. Подминахме разклонението, което някога щеше да ни отведе до Фордж. Черният път беше обрасъл с трева. Хеп попита дали смятам, че някога там отново ще се заселят хора. Казах, че се надявам това да не стане, но че рано или късно желязната руда ще привлече там някои с по-къса памет. Оттам минахме към историите за случилото се при Фордж и за тежките изпитания по време на Войната на Алените кораби. Разказах ги всичките, все едно съм ги чул от друг, не защото ми беше приятно да ги разказвам, а защото това беше история, която момчето трябваше да знае. Беше нещо, което всеки един в Шестте херцогства трябваше да си припомня винаги, и отново реших да напиша най-последната историята за онова време. Мислех си за многобройните си храбри опити да започна, за свитъците, струпани по рафтовете над писалището ми, и дали изобщо ще успея да довърша някога някой от тях.

Резкият въпрос на Хеп грубо ме измъкна от унеса ми.

— Аз копеле от Алените кораби ли съм, Том?

Зяпнах онемял. Цялата ми стара болка от тази дума блесна в пъстрите му очи. Мисхеп, Окаяника, така го беше нарекла майка му. Славея го беше намерила, сираче, ровещо в сметта дете, което никой в селото не искал да вземе. Толкова знаех за него. Постарах се да съм откровен.

— Не знам, Хеп. Може и да си дете от някой нашественик. — Използвах по-приемливата дума.

Той впери поглед право напред и заговори, без да забавя крачка:

— Славея каза, че съм. Годиците ми съвпадат и може би точно затова никой не е искал да ме вземе. Освен теб. Бих искал да знам... Искам да знам кой съм.

— О — успях най-сетне да промълвя в тягостно надвисналото мълчание.

Той кимна рязко, два пъти. Гласът му беше стегнат:

— Когато й казах, че съм длъжен да ти кажа за нея, тя отвърна, че съм имал същото желязно сърце като баща си — изнасилвача.

Изведнъж съжалих, че не е по-малък, за да мога да го хвана, както крачи, и да го гушна. Вместо това го прегърнах през раменете и го принудих да спре. Понито продължи да се тътри напред, без нас. Не го накарах да ме погледне в очите, нито позволих на гласа си да стане прекалено мрачен.

— Ще ти дам един дар, сине. Това е знание, за което ми трябваха двайсет години, докато го придобия, тъй че оцени, че ти го давам, докато още си млад. — Поех си дъх. — Няма значение кой е бащата на един човек. Родителите ти са създали дете, но от теб зависи да създадеш мъжа, който ще бъдеш. — Погледнах го в очите. Твърдо. — Хайде да се прибираме у дома.

Продължихме да вървим, ръката ми остана още малко на раменете му, докато той не се пресегна да я свали. Пуснах го да повърви сам и мълчаливо да довърши мислите си. Беше най-доброто, което можех да направя за него. Мислите ми за Славей изобщо не бяха доброжелателни.

Нощта ни хвана, преди да сме стигнали до къщата, но имаше луна, а и знаехме пътя. Старото пони вървеше лениво, тупкането на копитата и скрибуцането на двуколката се сливаха в странна музика. Заваля летен дъжд, намокри пръстта и разхлади нощта. Когато наближихме, Нощни очи дойде да ни срещне равнодушно, все едно едната случайност го беше извела на пътя. Продължихме заедно нагоре по пътеката, момчето смълчано, двамата с вълка — потопени в леката и безусловна съобщност на Осезанието. Погълтахме дневните преживелици на другия така, както вдишвахме нощния въздух. Нощни очи не можеше да разбере тревогата ми за бъдещето на момчето.

Може да ловува и да лови риба. Какво повече му трябва да знае? Защо трябва да пращаме някого от нас при друга глутница да учи техните нрави? Ставаме по-слаби, като губим силата му. Не ставаме по-млади двамата с теб.

Братко, това е може би най-сериозната причина да замине. Той трябва да започне сам да си проправя пътя в света, тъй че когато дойде време да си вземе самка, да може добре да осигури и нея, и децата им.

А ти и аз? Няма ли ние да му помогнем в това осигуряване? Не сме ли глутница с него?

Това е начинът при човешките глутници. Отговор, който му бях давал много пъти през годините, откакто бяхме заедно. Знаех как го тълкува. За него това беше безсмислен човешки обичай и нямаше нужда да си губи времето, за да се мъчи да го разбере.

Тогавя ние какво ще правим? Като замине?

Казах ти. Може би ще пътуваме отново.

Да бе. Да оставим удобната бърлога и предвидимите източници на храна. Толкова е смислено, колкото и отпращането на момчето.

Оставих мисълта му да увисне без отговор, защото беше прав. Може би неспокойствието, което Сенч бе разбудил в мен, беше последното дихание на младостта. Може би аз трябваше да купя онзи талисман за намиране на жена от Джина. От време на време бях обмислял идеята да си потърся жена, но този начин да си взема самка ми изглеждаше твърде повърхностен. Знаех, че някои го правят точно така, че просто търсят жена или мъж, които имат сходни цели и не прекалено дразнещи навици. Подобни партньорства често прерастаха във взаимна обич. Но след като вече бях преживял връзка, основана не само на много години взаимно познанство, но и благословена с главомайващото опиянение на искрената любов, не мислех, че ще мога да се задоволя с нещо друго. Нямаше да е честно да помоля друга жена да заживее в сянката на Моли. През всичките години, докато Славей периодично споделяше времето си — и тялото си — с мен, никога не бях помислял да я помоля да се оженим. Тази мисъл ме стъписа за миг: дали Славей някога се беше надявала, че ще го направя? После мигът на чудене отмина и се усмигнах. Не. За Славей подобно предложение щеше да прозвучи озадачаващо, ако не и смехотворно.

Последната част от пътуването ни беше по-тъмна, защото пътеката до къщата ни бе тясна и засенчена от дърветата. Дъждът капеше от листата. Двуколката подрусваше и скърцаше.

— Трябваше да вземем фенер — отбеляза Хеп и аз изсумтях съгласен. Къщата ни се откри като още по-черна могила сред сенчестата падина, която наричахме свой дом.

Влязох, напалих огъня и подредих купените неща. Хеп взе фенера и отиде да се оправи с понито. Нощни очи моментално се

настани с въздишка край огнището, колкото се може по-близо до огъня, без да си опърли козината. Сложих котлето да ври и прибавих малкото спечелени монети към скромното имане на Хеп. Нямах да стигнат, признах с неохота. Дори с Хеп да се наемехме през остатъка от лятото да събираме сено и на друга работа, пак нямаше да стигнат. А и не можехме да работим и двамата навън, освен ако не се примиряхме пилетата и градината да загинат занемарени. Но пък ако само един от нас се наемеше навън, щеше да трябва още година, ако не и повече, докато съберем достатъчно.

— Трябваше да започна да спестявам за това отпреди години — отбелязах кисело, когато Хеп се прибра. Той остави фенера на рафта и се отпусна в другия стол. Кимнах към котлето и той си наля чай. Подредените на стълбчета на масата монети бяха като жалка стена между двама ни.

— Много е късно да разсъждаваме така — отбеляза той. — Трябва да започнем оттам, където сме сега.

— Точно. Смяташ ли, че двамата с Нощни очи можете да се оправите тук до края на лятото, докато аз поработя навън?

Той срещна погледа ми спокойно.

— Защо трябва ти да се наемаш навън? Парите ще идат за *мое* чиракуване.

Почувствах странно, леко изместване в гледната точка. „Защото аз съм по-големият и по-силният и мога да спечеля повече“ вече не беше вярно. Неговите рамене бяха широки колкото моите, а във всяко изпитание в издръжливост младият му гръб вероятно щеше да издържи повече. Хеп се усмихна съчувствено, като видя, че съм схванал нещо, което той вече знаеше.

— Може би защото е нещо, което бих искал да ти дам — казах тихо, а той кимна, разбрал какво означават всъщност тези думи.

— Ти вече си ми дал повече, отколкото бих могъл изобщо да изплатя. Включително възможността да тръгна сам след това.

Това бяха думите, с които си легнахме да спим, и се усмихвах, докато затварях очи. Суетата в гордостта, която изпитваме покрай децата си, е чудовищна, казах си. Бях се държал непохватно с Хеп, без много да се замислям всъщност на какво го уча или не го уча за това как да е мъж. После, една вечер, един младеж ме поглежда в очите и ми казва, че вече може сам да се грижи за себе си, ако се наложи, и аз

изпитвам топлата възбуда от успеха. „Момчето само се отгледа“, казах си, и все още се усмихвах, докато заспивах.

Може би въодушевлението ме откри малко повече от обикновено, защото тази нощ сънувах с Умението. Такива сънища ме спохождаха понякога, повече като подигравка към пристрастеността ми, отколкото за да я уталожат, защото бяха неконтролируеми и предлагаша съвсем мимолетен поглед, без удовлетворението от пълния контакт. Но този сън възбуждаше с възможността, която предлагаше, защото усещах, че пътувам с индивидуален ум, вместо да опитвам блуждаещите мисли на цяла тълпа.

Приличаше колкото на видение, толкова и на спомен. В съня си бродех като призрак из Голямата зала в Бъкип. Десетки и десетки достолепни особи, облечени в най-пищните си одежди, изпълваха залата. Във въздуха се носеше музика и зървах танцьори, но се придвижвах бавно между стоящите и разговарящи помежду си хора. Някои се обръщаха, за да ме поздравят, докато ги подминавах, и аз промърморвах учтиво в отговор, но очите ми така и не се спираха на лицата им. Не желяех да съм тук; бях повече от безразличен. За миг водопад от искрящи бронзови къдрици привлече погледа ми. Момичето беше с гръб към мен. Няколко пръстена блеснаха върху нежните пръсти, когато вдигна ръка, за да оправи яката си. Усетила сякаш погледа ми, тя се обърна. Беше ме усетила. Изчерви се и ме удостои с дълбок реверанс. Поклоних се вежливо, казах някакъв комплимент и продължих през тълпата. Усещах, че гледа след мен; това ме притесни.

Още повече се притесних, когато видях Сенч, висок и изящен, застанал на подиума до и малко зад стола на кралицата. Той също ме беше наблюдавал. Ето, че се наведе, за да прошепне нещо в ухото ѝ, и очите ѝ безпогрешно ме намериха и се спряха върху мен. Привика ме с лек жест. Сърцето ми изстина. Никога ли нямаше да разполагам с личното си време, да правя каквото сам пожелаея? Бавно и унило тръгнах към тях.

След това сънят се промени, както става със сънищата. Лежах проснат върху черга пред някакво огнище. Бях сърдит. Не беше честно. Долу танцувах, пирувах, а аз тук... Сънят се разлюля на вълни. Не. Не сърдит, не отегчен, просто несвързан с нищо. Вяло огледах ноктите

си. Късче пилешко се беше залепило под един от тях. Махнах го и грижливо олизах цялата си лапа, после отново задряхах пред огъня.

Какво беше това? Насмешка оцвети сънената мисъл на Нощни очи, но за да му отговоря, щяха да са нужни повече усилия, отколкото бях готов да направя. Изсумтях му сърдито, обърнах се на другата си страна и отново потънах в сън.

На заранта за кратко се зачудих над съня си и го отмахнах от мисълта си като смесица от блуждаещо Умение и собствените ми детински спомени от Бъкип, съчетани с амбициите ми за Хеп. Излязох навън и смаляващата се купчина дърва за огрев за кой ли път привлече вниманието ми. Трябваше да се попълни, не само за готвене, но и за да започна запасяването за зимните студове. Влязох да закуся с мисълта, че днес ще се заема с това.

Спретнатата пътна торба на Хеп бе опряна до вратата. Самият той бе свеж, измит и сресан. Ухили ми се широко, прикриваше възбудата в усмивката си, докато сипваше каша в купите. Седнах на мястото си, той зае своето срещу мен.

— Днес ли? — попитах го, стараех се да не издам неохотата с гласа си.

— Ами вчера нямаше как — отвърна той и се засмя. — На пазара чух, че тревата в Кормен вече е готова за коситба. Това са само два дни път.

Кимнах. Нямаше какво да възразя. Беше прав. Беше повече от прав — беше нетърпелив. Ами да върви, казах си.

— Прав си, няма смисъл да го отлагаш.

Прие го като окуражаване и подкрепа. Докато се хранехме, каза, че след сенокоса в Кормен може би щял да продължи до Дивден и да види дали там не може да се намери още работа.

— Дивден ли?

— На три дни път от Кормен. Джина ни каза за него, не помниш ли? Каза, че ечемичните ниви приличали на океан, когато вятърът ги разлюлее. Тъй че си помислих, че мога да опитам и там.

— Ами добре — съгласих се. — И след това ще се върнеш вкъщи?

Той кимна и каза замислено:

— Освен ако не чуя за още работа някъде.

— Разбира се. Освен ако не чуеш за още работа.

Накарах го да вземе още храна и част от монетите, за случай на неизбежна нужда. Едва успях да го убедя. Щял да спи край пътя, каза ми, не в ханове. Уверяваше ме, че патрулите на кралица Кетрикен пазят пътищата от разбойници и че крадците няма да се занимават с толкова жалка плячка като него. Увери ме, че всичко с него ще е наред. По настояване на Нощни очи го попитах дали не иска да вземе вълка със себе си. Той се усмихна извинително и спря на вратата, за да почеше Нощни очи зад ушите.

— Може би ще се окаже много за стария ни приятел — подхвърли деликатно. — По-добре да си остане тук и двамата да се грижите един за друг, докато се върна.

Докато стояхме един до друг и гледахме как момчето ни слиза по пътеката, се зачудих дали и аз съм бил някога толкова нетърпимо млад и самоуверен, но болката в сърцето ми се сливаше с приятната възбуда на бащинската гордост.

Оказа се трудно да запълня остатъка от деня. Имаше много работа, но не можех да се захвана с нея. На няколко пъти се сепвах, разбрал, че просто съм се заяпал в далечината. На два пъти ходих до скалите не за друго, а просто за да погледам над морето, а веднъж стигнах до края на пътеката ни и погледах нагоре и надолу по пътя. Нямаше дори прах във въздуха. Всичко беше затаено, докдето ми стигаше погледът. Вълкът се тътреше унило след мен. Подхващах разни задачи и ги зарязвах полудовършени. Улавях се, че се вслушвам и чакам, без да зная какво. Посред цепенето и трупането на дървата изведнъж спрях, надигнах брадвата и я забих в дръвника. Взех си ризата, навлякох я върху потните си рамене и тръгнах към скалите.

Нощни очи се озова пред мен.

Какво правиш?

Ще си почина малко.

Не е това. Отиваш при скалите, за да практикуваш Умението.

Отрих длани в панталоните си. Мислите ми бяха объркани.

— Отивам просто да поседна.

Отидеш ли там, ще опиташ Умението. Знам, че ще го направиш. Усещам глада ти толкова ясно, колкото и ти. Моля те, братко. Моля те, недей.

Мисълта му се носеше в пронизителен вой. Никога не ме бе разубеждавал толкова отчаяно. Това ме озадачи.

— Няма тогава, щом толкова те безпокои.

Издърпах брадвата от дръвника и отново се залових за работа. След известно време се усетих, че налитам на дървата с по-голямо настървение, отколкото е нужно. Приключих с цепенето и се захванах с досадната работа по пренасянето и подреждането, тъй че дървата да съхнат под навеса. Щом свърших и това, навлякох ризата. Без да мисля, се обърнах към скалите край морето. Вълкът моментално прегради пътя ми.

Недей, братко.

Вече ти казах, че няма. Обърнах му гръб, без да признавам безсилието, което изпитвах. Оплевих градината. Донесох вода от потока, за да напълня качето в кухнята. Изкопах отходна яма и преместих нужника, а старата запълних с чиста пръст. Накратко, изгорях в работа както огън от мълния догаря в лятна морава. Гърбът и мишците ме заболяха, не само от умората, но и от старите рани, а все още не смеех да спра да почина. Гладът за Умението ме теглеше, противеше се на усилието ми да го надмогна.

Щом се свечери, отидохме да наловим риба. Готвенето за един човек ми изглеждаше глупаво, но въпреки това си наложих да приготвя прилично ястие и да го изям. Разтребих и седнах. Дългите часове на вечерта се проточиха пред мен. Извадих хартия и мастила, но не можех да се заловя с писане на каквото и да било. Мислите ми отказваха да потекат в ред. Накрая извадих иглите и конците и се захванах да кърпя всяка дреха, която имаше нужда от това.

Накрая, когато очите ми взеха да се замъгляват, си легнах. Лежах по гръб, праметнал ръка над лицето си, и се опитвах да не обръщам внимание на рибарските куки, които се бяха впили в душата ми и я теглеха нанякъде. Нощни очи се отпусна до леглото с въздишка. Потупах го по главата. Замислих се кога ли сме преминали границата от усамотението към самотата.

Не самотата е това, което те гризе.

Май нямаше какво да отвърна на това.

Изкарах тежка нощ. Станах насила малко след разсъмване.

Следващите няколко дни прекарах в сечене на елша за пушилнята, а следобедите в ловене на риба за опушване. Вълкът се тъпчеше с вътрешности, но все пак алчно поглеждаше как осолявам филетата и ги окачвам на куките над бавния огън. Добавих още зелена

елша да се сгъсти пушекът и затворих плътно вратата. По-късно следобед — бях при дъждовната каца, миех слуз, люспи и сол от ръцете си — Нощни очи изведнъж извърна глава към мен.

Иде някой.

Хеп? В душата ми кипна надежда.

Не.

Силата на разочарованието ми ме изненада. Усетих как то отекна и у вълка. Беше Джина. Спря за момент на пътеката, притеснена може би от напрегнатите ни погледи, после вдигна ръка за поздрав.

— Здравей, Том Беджърлок! Ето ме и мен. Реших да се възползвам от гостоприемната ви покана.

Приятелка на Хеп, обясних на Нощни очи. Той остана на място, но настръхна, когато тръгнах да я посрещна.

— Добре си дошла. Не очаквах да се видим толкова скоро — казах и веднага усетих колко недодялано прозвуча. — Неочакваното удоволствие винаги е най-добре дошло — побързах да добавя, за да поправя грешката си, и осъзнах, че подобна галантност е също толкова неуместна. Съвсем ли бях забравил как да се държа с хората?

Но усмивката на Джина ме накара да се отпусна.

— Рядко чувам такава откровеност, впрегната в толкова изящни думи, Том Беджърлок. Тая вода там прясна ли е?

И без да дочака отговор, закрачи към кацата с дъждовна вода, като развързваше кърпата на шията си. Вървеше като жена, свикнала с пътя, уморена в края на деня, но не и изтощена от пътуването. Издутият вързоп на гърба ѝ бе сякаш естествен придатък към нея. Натопи кърпата и изтри прахта от лицето и ръцете си. После я топна пак и избърса и врата си.

— О, така е по-добре — въздъхна и се обърна към мен с усмивка, която събра бръчици около очите ѝ. — В края на такъв дълъг ден ходене завиждам на хора като теб с уседнал живот на място, което си е тяхно.

— Уверявам те, хора като мен също толкова често се чудят дали животът няма да е по-приятен, ако бяха пътници. Заповядай, влез и си почини. Тъкмо се канех да сготвя вечерята.

— Много благодаря. — Тя тръгна с мен към вратата, Нощни очи ни последва на дискретно разстояние. — Малко необичайно: вълк за пазач.

Често лъжех хората, че Нощни очи просто само прилича на вълк. Нещо ми подсказа обаче, че това ще е обида към Джина. Признах ѝ истината.

— Взех го още кутре. Добър другар ми е.

— Хеп ми каза същото. И че не обича да го зяпат непознати, но че сам ще дойде при мен, ако ме хареса. Ох, както винаги започвам разказа си от средата. Срегнах Хеп на пътя. Беше въодушевен, напълно уверен, че ще си намери работа и ще се справи добре. Вярвам, че ще успее. Момчето се държи толкова приятелски и сърдечно, че не мога да си представя някой да не го приеме радушно. Той отново ме увери, че тук ме очаква топло гостоприемство, и разбира се, каза истината.

Влезе с мен в къщата, смъкна вързопа си на пода и го подпря на стената, после се изправи и разкърши гръб.

— Е, какво ще готвиш? Ако ми позволиш, ще ти помогна: не ме свърта на едно място в кухня. Риба? О, имам чудесни билки за риба. Имаш ли някое тежко гърне с плътно прилепващ капак?

И с лекотата на природно общителен човек пое половината работа по готвенето. Не бях споделял кухненските задачи с жена след годината, преживяна с хората на Осезанието, а дори и тогава в такива моменти Холи беше много мълчалива компания. Джина пък не спираше да говори, тропаше с грънците и дрънчеше с тиганите и изпълваше малкия ми дом със суетня и дружеско бърбене. Имаше редкия усет да влезе в територията ми и да борави с вещите ми, без да се чувствам изместен или притеснен. Чувствата ми се процедиха към Нощни очи. Скоро той влезе в кухнята и чинно зае мястото си до масата. Тя не се смути от напрегнатия му поглед и одобри ловкостта му в улавянето на рибените изрезки, които му подхвърляше. Скоро рибата вече къкреше в едно гърне с нейните подправки. Обиколих градината за моркови и свежи зеленчуци, докато тя пържеше дебели резени хляб в нагорещена мас.

Вечерята сякаш се появи на масата без особено усилие от ничия страна. Джина беше приготвила хляб и за вълка, макар да си помислих, че Нощни очи го изяде повече от учтивост, отколкото от глад. Задушената риба беше сочна и вкусна, подправена колкото с билките ѝ, толкова и от приказките ѝ. Тя не говореше непрекъснато, но разказите ѝ будеха отклик и тя слушаше с толкова внимание, колкото отделяше и

на храната. След това масата бе почистена със също толкова малко усилие. Когато поднесох брендите от Сандседж, тя възкликна радостно:

— Е, това е великолепен завършек за едно хубаво ядене.

Отнесе брендите си при огнището. Огънят беше почти изтлял. Тя добави още едно дърво, повече за светлина, отколкото за топло, и се настани на пода до вълка. Нощни очи не мръдна дори с ухо. Джина отпи от брендите, въздъхна доволно, след което махна с чашката в ръка. Затрупаното ми със свитъци писалище едва се виждаше през откренатата врата на кабинета ми.

— Знаех, че правиш мастила и бои, но както виждам, освен това ги използваш. Да не си писар нещо?

Свих равнодушно рамене.

— Може и така да се каже. Не правя луксозни неща, но прости илюстрации опитвам. Почеркът ми не е нещо особено. Просто събирам знания и ги записвам, за да са достъпни за всички.

— За всички, които могат да четат — поправи ме Джина.

— Да — съгласих се.

Тя се усмихна.

— Не мисля, че го одобрявам.

Бях изненадан, не просто защото не бе съгласна с такова нещо, а защото го споделяше така вежливо.

— Защо не?

— Може би знанието не бива да бъде достъпно за всички. Може би трябва да се предава от учителя на достойния ученик, вместо да се поверява на хартия, след като всеки, който случайно попадне на него, може да си го присвои.

— Признавам, че и аз съм имал подобни съмнения — отвърнах; мислех за ръкописите по Умението, които проучваше Сенч. — И все пак знам един случай, когато една учителка умря преждевременно и всичко, което знаеше, си отиде с нея, без да може да го предаде на избрания си ученик. Поколения знание бяха загубени с една смърт.

Тя помълча малко.

— Трагично — съгласи се накрая. — Защото макар опитните майстори да споделят много от знанието си, всеки си има свои тайни, предназначени само за личните му чираци.

— Представи си някой като теб — продължих. — Ти практикуваш занаят, който до голяма степен е изкуство, изтъкано от тайни и умения, споделяни само от другите практикуващи странстващата магия. Нямах никакъв чирак, доколкото разбрах. И все пак бих се обзаложил, че има някои аспекти на магията ти, които са си само твои, такива, които ще си отидат с теб, ако умреш тази нощ.

Тя ме погледа мълчаливо, после отпи от брендито.

— Доста смразяваща мисъл за сън — отвърна ми кисело. — Но го има и това, Том. Аз обаче не боравя с буквите. Не бих могла да оставя знанията си в такава форма, освен ако някой като теб не ми помогне. А тогава няма да съм сигурна дали наистина си записал каквото знам, или каквото си мислиш, че съм ти казала. Това е половината от ученето на чирачка: да се постарая младата да научи каквото ѝ казваш, а не каквото си мисли, че си ѝ казала.

— Много вярно — длъжен бях да се съглася. Колко често си бях мислил, че съм разбрал указанията на Сенч, само за да претърпя пълен провал, щом се опитам сам да смеси отварата? Нова лека вълна на безпокойство премина през мен, щом се сетих, че Сенч ще се опита да учи принц Предан от ръкописите. Щеше ли да го учи на онова, което някой забравен магистър на Умението е поверил на хартията, или само на личното си разбиране за тези неща? Изтръгнах мислите си от тази тревожна представа. Нямах задължения там. Бях го предупредил; нищо повече не можех да направя.

Разговорът замря и скоро Джина си легна в постелята на Хеп. С Нощни очи излязохме да затворим курника и да направим вечерната си обиколка на малкото ни владение. Всичко беше мирно и спокойно в кротката лятна нощ. Хвърлих изпълнен с копнеж поглед към скалите. През нощта вълните щяха да са покрити с искряща сребърна дантела. Забраних си го и почувствах облекчението на Нощни очи от решението ми. Хвърлихме още зелени елшови клони в огъня в пушилнята.

— Време за лягане — казах.

В нощи като тази обикновено излизахме на лов.

Да. Тази нощ е хубава за лов. Луната прави дивеча неспокоен и лесен за виждане.

Все пак той ме последва, когато се обърнах към колибата. Колкото и добре да си го спомняхме, вече не бяхме младите вълци като някога. Коремите ни бяха пълни, огнището беше топло, а отдихът

можеше да пооблекчи тъпата болка в хълбоците на Нощни очи. Сънищата за лов щяха да са достатъчни тази нощ.

На заранта се събудих от изливането на вода в котлето. Когато влязох в кухнята, Джина вече го беше сложила над огъня. Погледна ме през рамо, докато режеше хляба.

— Надявам се да не си се подразнил, че се държа съвсем като у дома си — подхвърли.

— Ни най-малко — отвърнах, но наистина се чувствах малко непривично. Докато отида да пусна кокошките и се върна с яйцата от полозите, горещата храна вече димеше на масата. Щом се нахранихме, тя ми помогна с раздигането.

Благодари ми за гостоприемството и добави:

— Преди да тръгна, можем да направим малко размяна. Би ли приел една-две муски от моите за малко от твоите жълти и сини мастила?

Тази възможност да поотложим тръгването ѝ ме зарадва, не само защото компанията ѝ беше приятна, но и защото странстващата магия винаги ме е интригувала. Сега може би имах възможност да разгледам по-внимателно инструментите на занаята ѝ. Първо отидохме при работната ми маса в сайванта и ѝ опаковах гърненца с жълто, синьо и малко червено мастило. Докато ги запечатвах с дървени тапи и восък, тя ми обясни, че използването на цветове на някои от муските ѝ като че ли увеличавало ефикасността им, но че това било област, в която все още правела открития. Кимнах, но колкото и да ми се искаше, се въздържах да я питам за повече подробности. Не ми се струваше учтиво.

Върнахме се в къщата, тя постави гърненцата с боя на масата, отвори своя вързоп, извади няколко торбички с муски и ги нареди до тях.

— Какво ще си избереш, Том Беджърлок? — попита ме с усмивка. — Имам талисмани за злачни градини, за ловджийски късмет, за здрави бебенца... това едва ли ще ти е от голяма полза, чакай да си го прибера. А. Ето една, която може да ти се стори полезна.

Извади муската от торбичката и Нощни очи изръмжа, настръхна и се изниза през вратата, отвори я с муцуна. Аз също неволно отстъпих. Къси дървени пръчици с белязани по тях крещящи символи бяха вързани една за друга под безразборни ъгли. Злокобни мъниста

проблясваха заканително, пръснати между тях. Няколко кичура животинска козина, усукани и залепени с катран, висяха от нещото. Тази муска едновременно оскърбяваше и плашеше. Щях да избягам, стига да смеех да откъсна очи от нея. Изведнъж усетих стената на стаята зад гърба си. Притиснах се в нея. Знаех, че има и по-добър път за бягство, но не можех да се сетя кой е.

— Моля да ме извиниш. — Кротките думи на Джина стигнаха до мен сякаш от огромно разстояние. Примигах и муската вече я нямаше, загърната в плата и скрита от погледа ми. Зад вратата ниското ръмжене на Нощни очи се извиси до дрезгаво скимтене и секна. Чувствах се все едно съм изплувал от дълбок въртоп. — Не беше ми хрумнало. Изобщо — извини се Джина, докато тикаше муската дълбоко във вързопа. — Предназначено е да държи хищници далече от курници и кошари — обясни тя.

Поех си дъх. Тя беше извърнала поглед. Досещането висеше във въздуха между нас като зловоние. Бях заразен с Осезанието и тя вече го знаеше. Как щеше да се възползва от това знание? Щеше ли само да изпитва отвращение? Страх? Достатъчно страх, за да ме унищожи? Представих си как Хеп се връща при изгорената ни къща.

Джина изведнъж вдигна глава и очите ѝ срещнаха моите. Все едно беше подслушала мислите ми.

— Човек е такъв, какъвто е създаден. Не може да го промени.

— Така е — промърморих в отговор, засрамен от облекчението, което изпитах. Успях да се отлепя от стената и пристъпих към масата. Тя не ме погледна. Ровеше във вързопа, сякаш изобщо не се беше случило нищо.

— Тъй... Да ти намерим тогава нещо по-подходящо. — Ровеше из торбичките с муските, като пощипваше от време на време по някоя, за да си припомни какво има вътре. Избра една в зелена кесийка и я сложи на масата. — Ако закачиш тази в градината, зеленчуците ще растат по-добре.

Кимнах мълчаливо, все още се съвземах от страха. Допреди няколко мига щях да се усъмня в силата на магиите ѝ. Сега почти се боях от мощта им. Стиснах зъби, докато тя вадеше градинската муска, но когато я погледнах, не почувствах нищо. Погледнах Джина и видях в очите ѝ съчувствие. Нежната ѝ усмивка беше успокояваща.

— Ще трябва да ми подадеш ръката си, за да мога да я настроя към теб. След това ще я изнесем навън и ще я настроим за градината ти. Половината от тази магия е за градината, а половината — за градинаря. Хайде, дай ми ръцете си.

Седна и протегна ръце към мен, с дланите нагоре. Седнах срещу нея и след неловко колебание поставих дланите си върху нейните.

— Не така. Животът на човек е изписан на дланите му, не отгоре.

Обърнах послушно ръце. Докато чиракувах, Сенч ме беше учил да чета човешките длани, но не за да предсказвам бъдещето, а за да разпознавам миналото на човека. Мазолите от меч се различават от тези от писарско стило или мотика. Джина се наведе над ръцете ми и ги заоглежда напрегнато. Зачудих се дали очите и ще открият брадвата, която бях носил някога, или греблото, което бях натискал. Но тя разгледа съсредоточено дясната ми длан, намръщи се, после погледът ѝ се прехвърли на лявата. Вдигна очи към мен. Усмивката, изкривила лицето ми, беше унила.

— Странен си, Том, да! Ръцете ти са като на двама различни мъже. Казано е, че лявата длан издава с какво си се родил, а дясната — какво си направил сам от себе си, но все пак такива разлики в двете длани на един човек!... Гледай сега какво виждам на тази ръка. Момче с нежно сърце. Чувствителен младеж. А след това... Линията на живота ти бързо прекъсва на лявата ти длан. — Докато говореше, пусна дясната ми ръка. Сложи показалеца си на лявата ми длан и нокътят ѝ леко проследи линията, докдето свършваше животът ми. — Ако беше на възрастта на Хеп, щях да се боя, че гледам пред себе си човек, който скоро ще умре. Но след като седиш тук срещу мен и дясната ти ръка носи хубава, дълга линия на живота, ще подминем това, нали? — Пусна лявата ми ръка и хвана дясната.

— Ами... да — измърморих притеснено. Не само думите ѝ ме бяха смутили. Топлият допир на ръцете ѝ изведнъж ме накара да я усетя като жена. Направо юношеска реакция. Помръднах неловко на стола. Вещата усмивка, която пробяга по лицето ѝ, ме смути още повече.

— Така. Страстен градинар, виждам, посветен на знанието за много билки и тяхното приложение.

Измърморих нещо неутрално. Все пак беше видяла градината ми и можеше да си вади заключения от това, което растеше там. Тя огледа

още малко дясната ми ръка, като притисна палеца си в нея да приглади по-малките черти, а след това събра пръстите ми и сви леко дланта ми, та гънките да станат по-дълбоки.

— Лява или дясна, не е лесна ръка за прочитане, Том. — Намръщи се замислено, после отново сравни двете. — По лявата ти ръка бих казала, че си имал мила и искрена любов в краткия си живот. Любов, която е свършила едва ли не с твоята смърт. Но тук, на дясната ти ръка, виждам любов, която лъкатуши във и извън многото ти години живот. Онова вярно сърце в момента отсъства, но скоро ще се върне при теб. — Вдигна очи към моите, за да види дали е преценила вярно. Свих рамене. Дали Хеп не й беше разказал за Славея? Едва ли бих я нарекъл „вярно сърце“. След като си замълчах, тя отново насочи вниманието си към ръцете ми, погледът ѝ се местеше от едната към другата. Намръщи се и между веждите ѝ се събраха бръчици.

— Погледни тук. Виждаш ли това? Гняв и страх, оковани един за друг в тъмна верига... следват линията на живота ти като черна сянка.

Изтласках от ума си тревогата, която думите ѝ събудиха в мен. Наведох се и погледнах ръката си.

— Просто е мръсна.

Тя изсумтя насмешливо и отново поклати глава. Но не продължи с гледането. Вместо това покри ръцете ми със своите и се взря в очите ми.

— Никога не бях виждала две толкова различни длани на един човек. Май понякога се чудиш дали самият ти знаеш кой си.

— Сигурен съм, че всеки човек се чуди на това от време на време. — Беше ми някак странно трудно да срещна късогледия ѝ поглед.

— Хм. Но ти може би имаш по-основателна причина да се чудиш на това от другите. Добре — въздъхна тя. — Да видим какво мога да направя.

Пусна ръцете ми и аз ги отдръпнах. Потърках ги под масата, сякаш за да изтрия гъдела от докосването ѝ. Тя взе муската, завъртя я няколко пъти и развърза една каишка. Промени реда на мънистата по нея и прибави още едно кафяво мънисто. Върза отново наниза, след което извади гърненцето с жълто мастило, което ѝ бях дал. Топна в него тънка четчица и очерта няколко черни руни по муската. Беше се навела над нея, за да вижда по-добре работата си.

— Като ти дойда на гости следващия път, очаквам да ми кажеш, че това е била най-добрата година за растенията, които раждат плодовете си над земята и зреят на слънцето. — Духна в муската да подсуши мастилото, после прибра гърненцето и четката. — Хайде, ела сега да я нагодим към градината.

Щом излязохме, ме изпрати да намеря и да отрежа чаталест клон, висок поне колкото мен. Когато го донесох, я заварих да копае дупка в югоизточния ъгъл на лехите. Наместих пръта както ми нареди и запълних дупката. Тя окачи муската на дясната клонка и щом вятърът я разлюля, мънистата леко затракаха и звънна малко звънче. Тя го чукна с пръст и каза:

— Гони птиците.

— Благодаря.

— Няма за какво. Мястото е хубаво за тази муска. Доволна съм, че я оставям тук. А като дойда следващия път, ще ми е интересно да видя колко добра работа ти е свършила.

За втори път ми напомняше, че ще ме навести пак. Призракът на старите ми дворцови обноски ме подтикна да кажа:

— И когато дойдеш следващия път, ще си също толкова добре дошла, колкото и сега. Ще чакам с нетърпение гостуването ти.

Тя се усмихна и трапчинките на страните ѝ станаха още по-дълбоки.

— Благодаря ти, Том. Със сигурност ще дойда пак. — Погледна ме и заговори, обзета от внезапно откровение: — Зная, че си самотен, Том. Това няма винаги да е така. Ще ти кажа едно. Отначало ти се съмняваше в силата на моите муски. Все още се съмняваш в истината за това, което мога да виждам в дланите. Аз — не. Твоята единствена истинска любов е съшита навътре-навън през целия ти живот. Любовта ще се върне при теб. Не се съмнявай в това.

Бадемовите ѝ очи се взираха в моите с такава искреност, че не можех нито да ѝ се присмея, нито да ѝ се намръщя. Тъй че само кимнах мълчаливо. Тя метна вързопа си на рамо и закрачи надолу по пътеката. Гледах след нея. Думите ѝ събудиха отдавна отречени надежди. Отхвърлих ги. Моли и Бърич вече принадлежаха един на друг. Нямаше място за мен в живота им.

Изправих рамене. Чакаше ме работа: дърва за редене, риба за прибиране, покрив за оправяне. Беше поредният чудесен летен ден.

Най-добре бе да го използвам, докато го имам, защото макар лятото да се усмихваше, зимата изобщо не беше далече.

ГЛАВА 5

СМУГЛИЯТ

Има някои податки в най-ранните описания на териториите, които по-късно ще станат Шестте херцогства, че Осезанието не винаги е било презряна магия. Тези описания са фрагментарни и преводите на старите ръкописи често се оспорват, но повечето майстори писари ще се съгласят, че по някое време са съществували селища, където преобладаващата част от населението е била родена с Осезанието и активно е практикувала магията му. Някои от тези ръкописи указват, че тъкмо тези хора са били първоначалните обитатели на тези земи. Това навярно е източникът на името, което Осезаваците прилагат за себе си: Стара кръв.

В онези времена животът по тези земи не бил толкова уседнал. Хората разчитали повече на лов и събирателство, отколкото на плодовете на посято от тях. Може би в онези времена една връзка между човек и звяр не е изглеждала толкова свръхестествена, защото хората са се препитавали до голяма степен така, както са го правели и дивите същества.

Дори в по-новите истории описанията за избиване на Осезаващи заради тяхната магия са редки. Всъщност това, че подобни екзекуции изобщо са били записвани, би трябвало да показва, че те са били необичайни и поради това — заслужаващи упоменаване. Едва след краткото управление на крал Кон, тъй наречения Петнист принц, откриваме, че за Осезанието се говори с омраза, и възгледа, че практикуването му заслужава смърт. След неговото управление има описания на повсеместно избиване на Осезаващи. В някои случаи са били унищожавани цели села. След онова време на заколение хората от Старата кръв или

са оредели, или са станали твърде предпазливи, за да издават, че носят в себе си магията на Осезанието.

Един след друг се редяха прелестни летни дни, като сини и зелени мъниста по наниз. Всичко в живота ми беше наред. Работех си в градината, приключих с ремонта на занемарената от дълго време къщурка, а в ранните утрини и летните привечери излизах на лов с вълка. Запълвах дните си с добри и прости неща. Времето се задържа хубаво. Радвах се на топлината на слънцето на раменете ми и на отривистия вятър в лицето ми, когато вечер слизах при скалите, и на богатата буцеста пръст в градината ми. Покоят само чакаше да ми се отдаде. Моя си беше вината, че се въздържах да се отпусна в прегръдката му.

В някои дни бях почти доволен. Градината растеше добре, граховите шушулки набъбваха, бобът бързо избуяваше по притките. Имахме месо за ядене, както и за заделяне за зимнина, и с всеки ден къщичката ставаше все по-спретната и уютна. Изпитвах гордост от постигнатото. Все пак понякога се улавях, че съм застанал до муската на Джина в градината и въртя разсеяно мънистата по нея, зяпнал надолу по пътеката. В очакване. Не беше толкова лошо да чакам Хеп да се върне, докато не съзнавах, че чакам. Но това очакване да се върне момчето се превърна в алегория на целия ми живот. А след като се върнеше — какво? Въпрос, който трябваше да си задавам. Ако беше успял, щеше да се върне само за да замине отново. Трябваше да се надявам точно на това. Ако не беше успял да спечели парите за чирашката си такса, щеше да се наложи да поровя в ума си, за да измисля начин да ги спечелим. А засега трябваше да чакам. Очакването Хеп да се прибере щеше да се превърне в очакване Хеп да замине. Тогава какво? Тогава... нещо повече, подсказваше сърцето ми, тогава щеше да дойде време за нещо повече, но не можех да определя какво възбужда това неспокойство в душата ми. В миговете, в които осъзнавах това свое бездействие, целият живот започваше да негодува срещу мен. Тогава вълкът се надигаше с въздишка, идваше при мен и мушваше муцуна в ръката ми.

Престани да копнееш. Отравяш днешното спокойствие, като все се пресягаш към утрешния ден. Момчето ще се върне, когато се

върне. Какво има тук да се скърби? Всичко е наред и с двама ни. Утре ще дойде съвсем скоро, по един или друг начин.

Знаех, че е прав, и обикновено се отърсвах от тези мисли и се връщах към работата си. Признавам, веднъж слязох при пейката над морето. Но само седях и гледах над водата. Не посегнах към Умението. Може би, след всички тези години, вече започвах да се научавам, че в такава посягане няма утеха за самотата.

Времето продължаваше да е чудесно, всяка сутрин беше прохладен свеж дар. Вечерите, мислех си, докато смъквах филетата риба от куките им в сушилнята, бяха по-скъпоценни и от дарове. Бяха заслужен отдых за изпълнени задачи. Бяха удовлетворение, когато позволявах да са това. Рибата беше станала точно както ми харесваше, корава и лъскаво червена отвън, но с достатъчно влага, задържана вътре, за да запази хубавия вкус. Пуснах последното филе в мрежестата торба. С това привършвах с приготвянето на нужното ни за зимата. Вълкът ме последва в къщата и ме загледа, докато се качвах на масата да окача рибата на тавана. Заговорих му през рамо:

— Дали да не станем утре рано и да отидем да потърсим дивя свиня?

Аз не съм губил дива свиня. А ти?

Погледнах го отгоре с изненада. Беше отказ, поднесен като шега, но все пак отказ. Бях очаквал диво въодушевление. Всъщност и аз не изпитвах голяма охота за толкова напрегнат лов. Предложил го бях на вълка с надеждата да го зарадвам. Забелязвах известно униние у него напоследък и подозирах, че тъгува за Хеп, своя оживен и енергичен спътник в лова. Опасявах се, че съм доста скучен в сравнение с момчето. Разбрах, че усети въпроса ми, когато го погледнах, но се беше отдръпнал в собствения си ум и бе оставил само разсеяна мъгла от мисли.

— Добре ли си? — попитах го притеснено.

Той извъртя рязко глава към вратата. *Някой иде.*

— Хеп? — Скочих на пода.

Кон.

Бях оставил вратата откритата. Нощни очи отиде до нея и надникна навън, с изпънати уши. Изтече миг, след това чух ритмичен тропот на копита. *Славей?*

Не е виещата кучка. Не прикри облекчението си, че не е странстващата певица. Това малко ме жегна. Едва наскоро бях осъзнал напълно колко много не му е харесвала. Нищо не казах на глас, нито оформих мисъл към него, но той разбра. Хвърли ми извинителен поглед и безшумно се изниза навън.

Излязох на верандата и зачаках, вслушвах се. Добър кон.

Дори толкова късно имаше живец в стъпката му. А щом конят и ездачът се появиха, ахнах. Беше кобила. Бяла. Снежната ѝ грива и опашка се полюшваха плавно, все едно е вчесана само преди няколко мига. Копринени черни пискюли в гривата ѝ допълваха черното и сребърното на сбруята. Не беше едра, но имаше плам в начина, по който извърна вещо око и бдително изпънато ухо към невидимия вълк, който я бе проследил отстрани през гората. Беше нащрек, без да е уплашена. Започна да вдига по-високо копита, сякаш за да увери Нощни очи, че има достатъчно енергия било за да се бие, било за да побегне.

Ездачът ѝ бе напълно достоен за нея. Седеше умело на гърба ѝ и усетих, че са в пълна хармония. Дрехите му бяха черни, обшити със сребро, ботушите му също. Мрачно съчетание, ако среброто не се спускаше на вълни около лятното му наметало и не проблясваше по краищата на дантелата по маншетите и на шията му. Сребърна лента стягаше светлата му коса над високото чело. Фини черни ръкавици обвиваха дланите му като втора кожа. Беше слаб, но също както стройната и тънка фигура на кобилата караше човек да мисли за бързина, така и неговата напомняше по-скоро за пъргавина, отколкото за крехкост. Кожата му бе целунато от слънцето злато, както и косата му, а чертите му бяха изящни. Смуглият мъж се приближаваше безшумно, ако се изключеше ритмичното потропване на копитата на кобилата. Щом се приближи, я спря с едно докосване на юздите и ме погледна отгоре с кехлибарените си очи. Усмихна се.

Нещо се обърна в душата ми.

Устните ми помръднаха, но не можах да намеря думи, нито дъх, за да ги изрека, дори да ги бях намерил. Сърцето ми говореше едно, очите — друго. Усмивката бавно се стопи от лицето и очите му, смени се със застинала маска. Когато проговори, гласът му беше тих, а думите — безчувствени.

— Нямах ли поздрав за мен, Фиц?

Отворих уста, после безпомощно разперих ръце. При жеста, който казваше всичко, за което не намирах думи, лицето му грейна. Засия, сякаш светлина се разпали в него. Не слезе, а направо се хвърли от седлото към мен в устрем, подсилен от внезапния скок на вълка от дърветата към него. Шутът, пъргав както винаги, ловко стъпи на крака. Кобилата изцвили и се дръпна рязко назад, но никой от двамата ни не ѝ обърна внимание. Притиснах го в прегръдката си, а вълкът заподскача около нас като кутре.

— Шуте! — извиках задавено. — Не е възможно да си ти, но си ти! И не ме интересува как.

Той ме прегърна силно, обещата на Бърич се притисна хладна в шията ми. За един дълъг миг ме задържа в плътна прегръдка като жена, докато вълкът не пъкна настойчиво муцуната си между нас. След това Шутът падна на коляно в прахта, без да го е еня за фините дрехи, и прегърна вълка през врата.

— Нощни очи! — прошепна с несдържана радост. — Не вярвах, че ще те видя пак. Добра среща, стари приятелю. — Зарови лице във вълчата козина, за да изтрие сълзите си. Не го укорих. Моите сълзи също се стичаха неудържимо по страните ми.

Той плавно стана; всеки малък изящен жест ми беше познат като поемането на дъх. Хвана ме за тила по стария си навик, опря чело в моето. Дъхът му ухаеше на мед и кайсиево бренди. След миг се отдръпна от мен, но продължи да стиска раменете ми. Гледаше ме, очите му докоснаха белия кичур в косата ми и пробягаха фамилиарно по белезите, по лицето ми. Гледах го също така жадно, не само как се е променил, как смуглият цвят на лицето му бе заменил бледнината, но и как не беше се променил. Изглеждаше точно толкова неоперен младеж, колкото последния път, когато го бях видял, преди близо петнадесет години. Никакви бръчки не бяха загрозили лицето му.

Той се окашля.

— Е? Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Разбира се. Веднага щом се погрижим за коня ти — отвърнах задавено.

Широката усмивка, огряла лицето му, заличи всички години и всички разстояния между нас.

— Изобщо не си се променил, Фиц. Конете първо, както винаги е било при теб.

— Не съм се променил? — Поклатих глава. — Ти си този, който не изглежда остарял и с един ден. Но всичко друго... — Завъртях безпомощно глава, докато посягах за юздите на кобилата. Тя заотстъпва, вдигаше високо крака. — Станал си златен, Шуте. И се обличаш пищно, като Славен някога. Като те видях, изобщо не можах да те позная.

Той въздъхна облекчено, после се засмя.

— Значи не беше както се опасявах — че те е страх да ме посрещнеш?

Такъв въпрос дори не заслужаваше отговор. Пренебрегнах го и отново пристъпих към кобилата. Тя завъртя глава и отдръпна юздата от посегналата ми ръка. Държеше вълка под око. Усетих, че Шутът ни наблюдава развеселен.

— Нощни очи, изобщо не помагаш и го знаеш! — сопнах се ядосано. Вълкът наведе глава и ме изгледа умно, но престана да дебне.

Можех сам да я вкарам в обора, но не ми даде шанс.

Шутът ни изгледа озадачено. Долових нещо от него: остро като резеца на нож споделено усещане. Почти забравих за кобилата. Неволно опипах белега, който ми бе оставил преди толкова време — сребристите отпечатагъци на китката ми, отдавна избледнели до светлосиво. Той отново се усмихна, вдигна облечената си в ръкавица ръка с изпънат към мен пръст, сякаш се канеше отново да ме докосне.

— Всички тези години... — Гласът му ставаше златен, като цвета на кожата му. — Ти беше с мен, близо, като на върховете на пръстите ми, дори когато ни разделяха години и морета. Близостта ти бе като бръмчене на дръпната струна, на ръба на слуха ми, или мирис, понесен от вятъра. Не го ли чувстваше така?

Поех си дъх. Боях се, че думите ми може да го наранят.

— Не. Жалко, че при мен не беше така. Често се чувствах съвсем сам, ако изключим Нощни очи. Често сядах на ръба на скалите, пресягах се, за да докосна когото и да е, където и да е, но никога не съм усещал някой да се пресяга към мен.

Той поклати глава.

— Ако наистина притежавах Умението, щеше да знаеш, че ме има. На върховете на пръстите си, но безмълвно.

Думите му някак отпуснаха сърцето ми, макар да не можех да назова причината за това. После той цъкна с език и кобилата

моментално отиде при него и подуши протегнатата му длан. Той ми подаде юздите ѝ; знаеше, че горя от нетърпение да се заема с нея.

— Яхни я. Иди до края на пътеката и обратно. Обзалагам се, че никога не си яздил кон като нея.

В мига, в който юздите ѝ се озоваха в ръцете ми, кобилата опря нос в гърдите ми, вдиша мириса ми и издиша с разширени ноздри. После вдигна муцуната си до брадичката ми и леко ме побутна, сякаш ме подканяше да се поддам на изкушението на Шута.

— Знаеш ли откога не съм яздил? — попитах и двамата.

— От много отдавна. Хайде, яхни я — подкани ме той. Беше някак хлапашка тази настойчива подкана да споделя скъпо притежание и сърцето ми се отзова, разбрало, че колкото и дълго да сме били разделени, колкото и далече да сме били един от друг, нищо съществено не се е променило между нас.

Не чаках да ме канят повече. Пъгнах крак в стремето, метнах се на седлото и въпреки всичките изминали години веднага усетих всяка разлика между тази кобила и стария си кон, Сажда. Тази беше по-дребна, с по-тънки кости. Почувствах се тромав и непохватен, когато я пришпорих и после я обърнах с леко подръпване на юздата. Тя пое назад без капка колебание. На лицето ми разцъфна глупава усмивка.

— Нямаше да отстъпва и на най-добрите в Бъкип, когато Бърич надзираваше конюшните — признах. Опрях длан на плешките ѝ и усетих танцуващия пламък на малкия ѝ нетърпелив ум. Нямаше съзнателна мисъл в нея, само живо любопитство. Вълкът клечеше на верандата и ме гледаше мрачно.

— Подкарай я надолу по пътеката — подкани ме Шутът със същата широка усмивка. — Отпусни юздата. Остави я да ти покаже какво може.

— Как се казва?

— Малта. Аз ѝ дадох името. Купих я в Шоукс, на път за насам.

Кимнах мълчаливо. В Шоукс развъждаха дребни и леки коне, пригодени за пътуване през техните просторни ветровити равнини. Трябваше да е лесна за гледане, да ѝ трябва малко храна, за да може да се движи ден след ден. Наведох се леко напред.

— Малта — казах тихо в ухото ѝ и тя чу в името свободата, която ѝ дадох. Скочи леко напред и препуснахме.

И да я беше уморил целодневният път до къщата ми, не го показва. По-скоро като че ли бавният ход през деня ѝ беше досадил и сега се наслаждаваше на възможността да пораздвижи мускули. Летяхме под надвисналите клони и музиката, която свиреха копитата ѝ по отгъпканата пръст, будеше песен в сърцето ми.

Там, където пътеката излизаше на пътя, подръпнах юздите. Малта не беше дори задъхана; само изви шия и дръпна съвсем леко, колкото да ми подсказва, че би се радвала да продължим. Задържах я на място и погледнах нагоре и надолу по пътя. Странно как тази малка промяна в перспективата промени цялото ми усещане за света около мен. На гърба на това чудесно животно пътят беше като разгъната пред мен лента. Денят гаснеше, но примигах на меката светлина, видях мамещи възможности в далечните, синкави хълмове и очертаните на хоризонта планински върхове. Кобилата сякаш беше довела целия свят по-близо до вратата ми. Седях тихо на седлото и оставих очите си да се зареят по пътя, който все някога щеше да ме върне в Бъкип или да ме отведе където и да било по целия свят. Кроткият ми живот в къщичката с Хеп ми се стори тесен и стягащ, като износена кожа. Копнеех да се сгърча като змия и да я захвърля, да се измъкна навън, засиял и нов, в един много по-широк свят.

Малта тръсна глава, гривата и пискюлите се разлюляха и се пробудих от сякаш безкрайното седене и виране. Слънцето целуваше хоризонта. Тя понечи да направи стъпка-две, изпъна стегнатите юзди. Имаше собствена воля и бе готова или да препусне в галоп по пътя, или да тръгне в отмерен тръс обратно към къщата ми. Тъй че направихме взаимен компромис: обърнах я към пътеката, но я оставих сама да избере хода си. Оказа се ритмичен лек галоп. Когато я спрях точно пред прага си, Шутът надникна през открянатата врата.

— Сложих котлето — извика. — Ще ми донесеш ли дисагите? Нося бинградско кафе.

Прибрах Малта при понито и ѝ дадох вода и сено. Нямах зоб — понито охотно поскубваше сухата трева по хълма зад къщата. Разкошното седло на Шута странно проблъсваше, подпряно на грубата стена. Надигнах дисагите и ги метнах през рамо. Летният здрач се сгъстяваше. Закрачих към къщата. От прозорчетата струеше светлина, чуваше се приятното тракане на съдове. Влязох и сложих дисагите на масата. Вълкът вече се беше проснал пред огнището и Шутът тъкмо го

заобикаляше, за да окачи котлето на куката. Примигах и за миг отново се озовах в колибата му в Планините, където церях старата си рана, а той стоеше между света и мен, за да мога да си почина. Тогава, както и сега, Шутът създаваше около себе си друга реалност, внасяше ред и покой в един остров от топла светлина и простичкото ухание на печаш се хляб.

Той извърна светлите си очи към мен, златото на пламъците се отрази в тях. Светлината пробяга по скулите му и се стопи, щом се сля със златото на косата му. Поклатих глава.

— За един заник слънце ми показва широкия свят от един конски гръб и душата на света между стените ми.

— О, приятелю — промълви той. Нямаше нужда от повече думи.
Ние сме едно цяло.

При тази мисъл Шутът кривна глава. Приличаше на човек, който се опитва да си спомни нещо важно. Спогледахме се с вълка. Той беше прав. Като счупени парчета от глинен съд, които се слепват отново едно към друго толкова точно, че пукнатината става невидима, Шутът се присъедини към нас и ни допълни. Докато гостуването на Сенч ме беше изпълнило с въпроси и копнежи, присъствието на Шута само по себе си бе отговор и удовлетворение.

Беше обиколил съвсем свободно из градината ми. В едно гърне къкреха млади картофи, моркови и малки червени и бели репички. Прясна риба с босилек димеше в друго и повдигаше капака. Когато вдигнах вежди изненадано, Шутът само отбеляза:

— Вълкът явно помни колко обичам риба.

Нощни очи изпъна уши назад и ми показва дългия си език. Печени сладки и сладко от къпини допълниха скромната ни вечеря. Шутът беше изровил и брендито ми от Сандседж. Чакаше на масата.

Порови в дисагите си и извади платнена торбичка с мазни тъмнокафяви зърна.

— Само го помириши — настоя и след това ми възложи да счукам зърната, а самият той сложи вода да кипне. Почти не говорехме. Той си тананикаше, огънят пращеше, капациите на гърнетата потропваха, прелелите капки съскаха и димяха върху жаравата. Чукалото издаваше приятен звук в стените на хаванчето, зърната ухаеха. Обитавахме пространство във вълче време, в утехата на настоящето, без да ни е грижа за миналото, нито за онова, което

предстои. Тази вечер си остава завинаги скъп миг за мен, златна и уханна като бренди в кристални чаши.

С лекота, каквато аз самият никога не бях притежавал, Шутът приготви цялата храна наведнъж, тъй че тъмнокафявото кафе димеше до рибата и зеленчуците, а печените сладки пазеха топлината си под чистата кърпа. Седнахме заедно на масата и Шутът подаде парче от крехката риба на вълка, който чинно си го изяде, въпреки че щеше да го предпочете сурово и студено. Вратата на къщата остана отворена към звездната нощ; съпричастието на споделената храна в приятно прохладната вечер изпълваше къщата и преливаше навън.

Струпахме мръсните съдове, за да ги измием по-късно, и си изнесохме кафето на верандата. За първи път опитвах това чуждоземно питие. Горещата кафява течност беше по-добра на мирис, отколкото на вкус, но приятно изостряше ума. Накрая слязохме до потока с топлите чаши в ръце. Вълкът дълго лочи студената вода. После закрачихме обратно и спряхме до градината. Шутът завъртя мънистата по муската на Джина, а аз му разказах за нея. Чукна звънчето с върха на пръста си и сребристият му звук се разнесе в нощта. Минахме да нагледаме кобилата му, после затворих вратата на курника за през нощта. Върнахме се при къщата и седнах на ръба на верандата. Шутът мълчаливо взе празната ми чаша и влезе вътре.

Когато се върна, чашата ми беше пълна до ръба с бренди от Сандседж. Той седна до мен; вълкът зае място от другата ми страна и отпусна глава на коляното ми. Отпих от брендито, почесах вълка зад ушите и зачаках. Шутът въздъхна.

— Стоях далече от теб колкото се може по-дълго. — Отрони думите като извинение.

Вдигнах вежда.

— Когато и да беше дошъл, нямаше да е много рано. Често се чудех какво ли е станало с теб.

— Стоях настрана, с надеждата най-сетне да намериш малко мир и доволство.

— Намерих ги — уверих го. — Имам ги.

— А сега се върнах, за да ти ги отнема. — Не ме погледна. Взираше се в нощта, в тъмнината под гъстите дървета. Полюшна краката си като дете и отпи от брендито.

Сърцето ми подскочи. Бях си помислил, че е дошъл само заради мен. Попитах предпазливо:

— Сенч те е изпратил значи? Да ме помолиш да се върна в Бъкип? Аз му дадох отговор.

— Така ли? Аа. — Помълча за миг, въртеше чашата в ръцете си и размишляваше. — Трябваше да се сетя, че ще ме изпревари. Не, приятелю, не съм виждал Сенч през всичките тези години. Но това, че те е потърсил, само доказва онова, от което се боях. Дошло е времето, когато Белият ясновидец трябва отново да привлече своя Катализатор. Повярвай ми, ако имаше друг начин, ако можех да те оставя на мира, щях да го направя. Наистина.

— Какво ти трябва от мен? — попитах тихо. Но той не се оказа по-пряк в отговорите си сега, отколкото докато беше Шутът на крал Умен, а аз — внукът копеле на краля.

— Трябва ми това, което винаги ми е трябвало от теб, още откакто открих, че съществуващ. Ако ще трябва да променям хода на времето, ако трябва да вкарам света в по-верен път, отколкото е следвал досега, тогава ще ми трябваш ти. Твоят живот е клинът, с който карам бъдещето да излезе от своя коловоз.

Погледна киселото ми лице и се изсмя високо.

— Опитвам се, Фиц, наистина се опитвам. Говоря толкова ясно, колкото мога, но твоите уши няма да повярват на това, което чуват. Най-напред дойдох в Шестте херцогства и в двора на Умен преди толкова години, за да потърся начин да предотвратя едно бедствие. Дойдох, без да знам как бих могъл да го направя, знаех само, че съм длъжен да го направя. И какво открих? Теб. Незаконен, но все пак наследник на родословната линия на Пророците. В нито едно бъдеще, до което бях прозирал, не те бях виждал. И все пак, когато си припомних всичко, което знаех за пророчествата на моя народ, откривах теб, отново и отново. Имаше те, в странични упоменавания и в смътни намеци. Затова правех всичко, което можех, за да те опазя жив, което се изразяваше най-вече в това да те подтиквам да се опазиш жив. Търсех пипнешком през мъглите с не повече предвидимост от лъскава диря на охлюв, която да ме води. Действах на базата на онова, което знаех, че трябва да предотвратя, вместо на това, което трябва да предизвикам. Мамехме всички онези варианти на бъдещето. Гласках те към опасности и те извличах от смъртта, без да ме интересува какво ти

струва на теб в болка, в рани и отказани мечти. И все пак ти оцеля и когато всички катаклизми на Прочистването на Бък свършиха, вече имаше законороден наследник на рода на Пророците. Благодарение на теб. И изведнъж все едно се издигнах на планински връх над долина, изпълнена с мъгли. Не твърдя, че очите ми могат да проникнат мъглите; само че стоя над тях и виждам, в безбрежната далечина, върховете на ново и възможно бъдеще. Бъдеще, основано на теб.

Погледна ме със златните си очи, които сякаш грееха на смътната светлина от отворената врата. Само ме погледна и аз изведнъж се почувствах стар, а раната на гърба ми ме жегна с толкова силна болка, че за миг затаих дъх. После запулсира в ума ми убито червено, като лоша поличба. Казах си, че е от дългото седене на едно място, нищо повече.

— Е? — подкани ме той. Очите му се впиха жадно в лицето ми.

— Мисля, че ми трябва още бренди — признах му, тъй като чашата ми, кой знае как, се беше опразнила.

Той допи своята и взе моята. Когато стана, ние с вълка също станяхме. Последвахме го в къщата. Той порови из багажа си и извади бутилка. Беше една четвърт празна. Скътах това наблюдение в ума си: значи се беше подкрепил за тази среща. Зачудих се от коя част от нея се е страхувал. Той отпусни бутилката и напълни чашите. Столът ми и трикракото столче на Хеп бяха до огнището, но седнахме на топлите камъни до догарящия огън. С тежка въздишка вълкът се изтегна между нас и отпусна глава в скута ми. Почесах го по главата и усетих в него внезапен спазъм на болка. Придвижих ръката си надолу към ставите на бедрото му и леко ги заразтривах. Нощни очи простена тихо, щом докосването ми го отпусна.

Много ли е зле?

Гледай си работата.

Ти си моята работа.

Споделянето на болката не я облекчава.

Не съм сигурен.

— Той остарява — прекъсна Шутът свързаните ни мисли.

— Аз също. Ти обаче изглеждаш млад, както винаги.

— И все пак съм доста по-стар от двама ви, взети заедно. А тази нощ усещам всяка своя година. — Сякаш за да опровергае собствените

си думи, той вдигна чевръсто коленете си до гърдите, опря брадичка на тях и прегърна краката си.

Ако изпиеш малко чай от върбова кора, може да те облекчи.

Спести ми буламача си и разтривай.

Лека усмивка изви устните на Шута.

— Почти мога да ви чуя двамата. Като комар, който бръмчи до ухото ми, или като сърбеж от нещо забравено. Или като опит да си спомня сладкия вкус на нещо, чийто аромат ме е лъхнал мимоходом. — Златните му очи се спряха на моите. — Кара ме да се чувствам самотен.

— Съжалявам — отвърнах, не знаех какво друго да кажа. Това, че си говорехме така с Нощни очи, не беше усилие да го изключим от своя кръг. Просто кръгът ни се беше превърнал в едно цяло по начин, който не можехме да споделим.

Но някога го правехме, напомни ми Нощни очи. Някога го правехме и беше хубаво.

Не мисля, че погледнах към покритата с ръкавица ръка на Шута. Може би беше по-близо до нас, отколкото съзнавах, защото вдигна ръката си и смъкна от нея фината тъкан. Елегантна дългопръста ръка. Веднъж един случаен допир забърса пръстите му в наситените с Умение ръце на Искрен. Това докосване бе посребрило пръстите му и му беше предало тактилно Умение, което му позволяваше да научава историята на нещата само като ги докосне. Обърнах китката си и я погледнах. Прашливо сивите отпечатъци все още личаха на вътрешната ѝ страна, там, където ме беше пипнал. За известно време умовете ни се бяха свързали почти все едно, че тримата с Нощни очи бяхме станали истинска котерия на Умението. Но среброто на пръстите му беше избледняло, както и отпечатъците на моята китка, както и брънката, която ни беше свързвала, беше отслабнала.

Той вдигна тънкия си показалец като в предупреждение. После обърна дланта си и я протегна към мен, все едно поднасяше невидим дар на връхчетата на изпънатите си пръсти. Затворих очи, за да устоя на изкушението. Бавно поклатих глава.

— Няма да е разумно — едва промълвих.

— А трябва ли един Шут да бъде разумен?

— Винаги си бил най-разумното същество, което съм познавал.

— Отворих очи да срещна искрения му поглед. — Искан го толкова,

колкото искам самия дъх, Шуте. Отдръпни го, моля те.

— Ако си сигурен... не, това беше жесток въпрос. Виж, няма го. — Постави ръкавицата на ръката си, вдигна я да ми я покаже и я плесна с голата си длан.

— Благодаря. — Отпих дълго от брендите. Вкусих лятна овощна градина и пчели, бръмчащи в горещата светлина между зрелите нападали плодове. Мед и кайсии затанцуваха на върха на езика ми. Беше упадъчно хубаво. — Никога не съм вкусвал такова нещо — казах, зарадван, че мога да сменя темата.

— А, да. Боя се, че съм се разглезил, след като вече мога да си позволя най-доброто. Има една добра партида от него, в Бинград, чакат писмо от мен да им кажа къде да го докарат.

Погледнах го, помъчих се да разбера шегата в думите му. Бавно осъзнах, че говори чистата истина. Изящните дрехи, чистокръвният кон, екзотичното бинградско кафе, а сега и това...

— Ти си богат? — подхвърлих колебливо.

— Думата бледнее пред истината. — Кехлибарените му бузи порозовяха. Изглеждаше почти подразнен, че го признава.

— Разкажи! — настоях аз, ухилен от радост за добрия му късмет. Той поклати глава.

— Много е дълго за разказване. Ще ти го резюмирам. Едни приятели пожелаха да разделят с мен неочаквано имане. Съмнявам се, че изобщо са знаели пълната стойност на всичко, което ми натрапиха. Имам приятелка в едно тържище, далече на юг, и тя го разпродава на най-добрите цени, които може да се вземат за такива редки стоки, и ми праща акредитиви в Бинград. — Поклати унило глава, потресен от невероятния си късмет. — Колкото и да харча, като че ли винаги има още.

— Радвам се за теб — казах съвсем искрено.

Той се усмихна.

— Знаех си. И все пак най-странната част в това може би е, че не променя нищо. Дали спя върху предено злато или на слама, предопределението ми си остава същото. Както и твоето.

Тъй че пак се върнахме на онова. Събрах цялата си сила и решимост.

— Не, Шуте — заявих твърдо. — Няма да се въвека отново в политиката на Бъкип. Имам си свой собствен живот и той е тук.

Той ме погледна накриво и усмивката на стар шегаджия отново се появи на устните му.

— Ех, Фиц, ти винаги си имал свой собствен живот. Точно това е проблемът ти. Винаги си имал предопределение. А колкото до това, че е тук... — Погледът му обходи стаята. — Тук не е нищо повече от мястото, където стоиш в момента. Или седиш. — Вдиша дълбоко. — Не съм дошъл, за да те въвличам в каквото и да било, Фиц. Времето ме доведе тук. То е довело тук и тебе. Също както е довело Сенч... и други обрати в съдбата ти напоследък. Греша ли?

Не грешеше. Цялото лято беше едно голямо засукване в гладко навиващия ми се живот. Не му отговорих, но нямаше и нужда. Той вече знаеше отговора. Облегна се назад и протегна дългите си крака. Загриза замислено палец, после отпусна главата си на стола и затвори очи.

— Веднъж те сънувах — казах изведнъж. Не бях се канил да изрека тези думи.

Той отвори едното си око, котешки жълто.

— Струва ми се, че вече сме водили този разговор. Много отдавна.

— Не. Това е друго. До този момент не знаех, че беше ти. Или пък съм знаел. — Бях неспокоен в онази нощ, преди години, а когато се събудих, сънят се бе залепил в ума ми като смола по ръцете. Разбрал бях, че сънят е важен, и въпреки това откъсът от видяното ми се беше сторил толкова лишен от смисъл, че не можех да схвана значението му. — Не знаех, че си станал златен, виждаш ли. Но сега, когато се облегна назад със затворени очи... Ти — или някой — лежеше върху груб дъсчен под. Очите ти бяха затворени; беше болен или ранен. Над теб се беше надвесил някакъв мъж. Усещах, че иска да те нарани. Затова аз...

Бях го отблъснал, бях използвал Осезанието по начин, по който не го бях използвал от години. Грубо натрапено животинско присъствие, което да изрази надмощие над него по начин, който той не можеше да разбере, но мразеше. Омразата беше пропорционална на страха му. Шутът мълчеше, чакаше да продължа.

— Избутах го от теб. Беше ядосан, мразеше те, искаше да те нарани. Но аз му набих в ума, че трябва да иде да ти доведе помощ.

Трябваше да съобщи на някого, че се нуждаеш от помощ. Той негодуваше, но трябваше да ми се подчини.

— Защото си го прогорил в него с Умението — промълви Шутът.

— Може би — признах неохотно. Следващият ден определено беше дълго мъчение, с главоболие и глад за Умението. Мисълта за това ме накара да изпитам безпокойство. Бях си казвал, че не мога да използвам Умението по този начин. Някои други сънища се раздвижиха неспокойно в паметта ми. Изтласках ги. Не, побързах да се самоубеда. Те не бяха същото.

— Бях на палубата на един кораб — тихо каза той. — И е твърде вероятно тъкмо ти да си спасил живота ми. — Пое си дъх. — Мислех си, че може да се е случило нещо такова. Така и не можах да си обясня защо той не се отърва от мен, след като можеше. Понякога, най-вече докато бях сам, се подигравах на себе си, че съм могъл да се вкопча в такава надежда. Че съм могъл да повярвам, че съм толкова важен за някого, та да пътува в сънищата си, за да ме защити.

— А трябваше да го знаеш — казах аз.

— Нима? — Въпросът прозвуча почти предизвикателно. Погледна ме толкова прямо, колкото никога досега. Не можех да разбера болката в очите му, нито надеждата в тях. Очакваше нещо от мен, но не можех да проумея какво. Помъчих се да измисля какво да кажа, но преди да успея, моментът сякаш отмина. Той отклони поглед, а когато очите му се върнаха към моите, беше променил и изражението си, и темата.

— Тъй. И какво се случи, след като отлетях?

Въпросът ме изненада.

— Мислех си... Но ти каза, че не си виждал Сенч от години. Как тогава разбра къде да ме намериш?

Вместо отговор той затвори очи и събра показалци пред себе си. Отвори очи и ми се усмихна. Разбрах, че повече няма да получа.

— Почти не знам откъде да започна.

— Аз знам. От още бренди.

Изправи се с лекота. Оставих го да вземе празната ми чаша. Отпуснах длан на главата на Нощни очи и усетих, че витае между съня и будността. И да го мъчеше още болката, прикриваше го добре. Ставаше все по-добър в умението си да се отделя от мен. Зачудих се защо крие страданието си.

А ти искаш ли да споделяш своето? Остави ме на мира и престани да си навличаш чужди неприятности. Не всеки проблем на този свят е твой. Вдигна глава от коляното ми и с дълбока въздишка се просна още по-тежко до огнището. Прикри се отново, все едно че завеса падна между двама ни.

Бавно се надигнах, притиснал тила си с ръка, да уталожа своята болка. Вълкът беше прав. Понякога няма много смисъл да споделяш болка. Шутът отново напълни чашите с кайсиево бренди. Седнах до масата и той сложи моята пред мен. Своята задържа и започна да обикаля из стаята. Спря пред недовършената карта на Искрен на Шестте херцогства, окачена на стената, надникна в спалната ниша на Хеп, а след това се облегна на вратата към спалнята ми. Когато Хеп дойде да живее с мен, бях добавил още една стая, която си наричах „кабинет“. Имаше малко огнище, както и писалище и рафтове за ръкописи. Шутът спря до вратата към кабинета, после смело пристъпи вътре. Наблюдавах го. Беше като котка, разглеждаща чужда къща. Не пипаше нищо, но като че ли забелязваше всичко.

— Много свитъци — отбеляза, без да се обръща.

Повиших глас, за да ме чуе.

— Опитвам се да напиша история на Шестте херцогства. Нещо, което Търпение и Федрен ми предложиха преди години, още когато бях момче. Помага ми да си запълня времето вечер.

— Разбирам. Може ли?

Кимнах. Той седна зад писалището ми и разви свитъка с играта на камъчета.

— А, да, помня го това.

— Сенч го иска, когато привърша с него. Пращал съм му неща от време на време, чрез Славей. Но допреди месец не го бях виждал, откакто се разделихме в Планините.

— Аха. Но си виждал Славей.

Беше с гръб към мен. Зачудих се що ли за изражение се е изписало на лицето му. Шутът и певицата никога не се бяха разбирали добре. Сключили бяха за известно време примирие, но аз винаги бях ябълката на раздора между тях. Шутът изобщо не одобряваше приятелството ми със Славей, изобщо не вярваше, че тя ми мисли доброто. От това, че винаги е бил прав, не ми ставаше по-лесно да му го кажа.

— За известно време се виждах със Славея, да. Идваше и си отиваше... седем или осем години. Тъкмо тя доведе Хеп при мен, преди около седем години. Той наскоро навърши петнайсет. Сега не си е вкъщи. Нае се на работа навън с надеждата да посъбере още пари за чирашката си такса. Исква да стане мебелист. Работи добре, като за момче — писалището и лавиците са негова работа. Не знам дали има търпението за детайл, каквото трябва да има един добър дърводелец. Все пак сърцето го тегли към това и иска да чиракува при един мебелист в Бъкип. Гиндаст се казва и наистина е добър. Дори и аз съм чувал за него. Ако бях разбрал, че Хеп ще се цели толкова високо, щях да започна да пестя пари още преди години. Но...

— Славея? — Въпросът му ме изтръгна от разсъжденията за момчето.

Трудно ми беше да му го призная.

— Тя е омъжена сега. Не знам от колко време. Момчето го разбра, когато отиде на Пролетния панаир в Бъкип с нея. И като се върна, ми каза. — Помръднах рамене. — Трябваше да прекратя връзката ни. Тя знаеше, че ще го направя. Все пак се ядоса обаче. Не можеше да разбере защо не можем да продължим, след като съпругът ѝ така и не знае.

— Славея си е Славея. — Гласът му прозвуча странно неутрално, все едно ми съчувстваше за мана, съсипала градината ми. Обърна се в стола и ме погледна през рамо. — А ти добре ли си?

Окашлях се.

— Стараех се да не оставам без работа. И да не мисля много за това.

— Понеже тя не е изпитала никакъв срам, смяташ, че цялата вина трябва да падне върху теб. Хората като нея са наистина ловки в прехвърлянето на вината. Виж с какво хубаво червено мастило е написано това. Откъде го намери?

— Сам го направих.

— Нима? — Любопитен като дете, той отпуши едно от шишенцата с мастило и топна вътре кутрето си. Извади го оцапано в пурпур. — Задържах обещата на Бърич — призна изведнъж. — Така и не я занесох на Моли.

— Видях. И наистина се радвам, че не си. По-добре е да не знаят, че съм оцелял.

— Аха. Още един въпрос получи отговор. — Извади снежнобяла кърпа от джоба си и я похаби, като изтри с нея червеното мастило от пръста си. — Ще ми разкажеш ли всички събития поред, или трябва да ги измъквам едно по едно?

Въздъгнах. Страхувах се да си спомням за онези времена. Сеч бе готов да приеме само описание на събитията, свързани с управлението на Пророка. Шутът щеше да иска повече. Макар да се боях от това, не можех да се отърва от мисълта, че по някакъв начин му дължа този разказ.

— Ще се опитам. Но съм уморен и пих твърде много, а и е твърде много за разказване за една вечер.

Той се отпусна в стола.

— Очакваш ли да си тръгна утре?

— Мисля, че би могъл. — И добавих, вгледан в лицето му: — Но не се надявам.

— Това е добре, защото щеше да се надяваш напразно. Да спя с тебе, Фиц. Ще спя в леглото на момчето. Утре е твърде скоро, за да започна да запълвам близо петнадесет години отсъствие.

Кайсиевото бренди на Шута бе доста по-силно от сандседжкото, или може би просто бях по-уморен от обикновено. Добрах се със залитане до стаята си, смъкнах си ризата и се тръшнах на леглото. Стаята се завъртя. Вслушвах се в леките му стъпки, докато се движеше из голямата стая да изгаси свещите и да дръпне резето. Навярно само аз бих могъл да забележа леката неувереност в движенията му. После той седна в стола ми и изпружи крака към огъня. Вълкът в нозете му простена и се размърда. Умът ми леко докосна ума на Нощни очи. Вълкът спеше, потънал в блажено доволство.

Затворих очи, но стаята продължаваше да кръжи замайващо. Открехнах ги и се загледах в Шута. Седеше много спокойно, взрян в огъня, а танцуващата светлина на пламъците предаваше движението им на лицето му. Чертите му се заличаваха и изпъкваха, щом сенките се изместеха. Златото на кожата и очите му приличаше на трик на светлината, но знаех, че не е.

Трудно ми беше да осъзная, че той вече не е дяволитият шегаджия, който едновременно беше служил на крал Умен и го бе защитавал през всичките онези години. Тялото му не се беше променило, ако не се броеше цветът. Изящните му дългопръсти ръце

висяха отпуснати от облегалките на стола. Косата му, някога светла и ефирна като пух на глухарче, сега беше вързана отзад и добила златист оттенък. Той затвори очи и отпусна глава на гърба на стола. Светлината на огъня извайваше с бронз аристократичния му профил. Сегашните му пищни дрехи можеше и да напомнят за зимния му шутовски костюм на бели и черни карета, но бях готов да се обзаложа, че никога вече няма да носи звънчета и панделки и да държи скиптъра с пльшата глава. Пъргавият му ум и острият му език никога вече нямаше да влияят на хода на политически събития. Животът му вече си беше негов собствен. Една внезапна мисъл ме изкара от унеса ми.

— Шуте? — извиках в помръкналата стая.

— Какво? — Не отвори очи, но бързият му отклик показва, че още не се е гмурнал в дълбините на съня.

— Ти вече не си Шутът. Как те наричат?

Бавна усмивка изви устните му в профил.

— Как ме нарича кой и кога?

Изрече го с подмамващия тон на някогашния шегаджия. Ако се опитам да разчопля този въпрос, щеше да ме завърти в словесната си акробатика, докато не престана да се надявам на отговор. Отказах да се въвлека в играта му. Перифразирах въпроса си.

— Не би трябвало да те наричам Шуте повече. Как искаш да те наричам?

— А, как аз искам *ти* да ме наричаш сега? Разбирам. Съвсем различен въпрос. — Насмешката придаде музика на гласа му.

Поех си дъх и се постарях въпросът ми да прозвучи колкото може по-простичко.

— Какво ти е името, истинското ти име?

— Аха. — Изведнъж стана мрачен. Бавно си пое дъх. — Името ми. Както ме е нарекла майка ми, когато ме е родила?

— Да. — И затаих дъх. Той рядко говореше за детството си. Изведнъж осъзнах величината на това, за което го бях попитал. Беше старата магия на назоваването: ако знам истинското ти име, имам власт над теб. Ако ти кажа своето име, дарявам ти тази власт. Като всички преки въпроси, които бях задавал някога на Шута, едновременно се страхувах и копнеех за отговора.

— А ако ти кажа, ще ме наричаш ли с това име? — Натъртването ми подсказа да претегля отговора си.

Накара ме да помисля. Името му си беше негово, не за да си го подмятам току-така. Но:

— Насаме само. И само ако ти го желаеш — заявих сериозно. Смятах думите си за обвързващи като клетва.

— Аха. — Обърна се към мен. Лицето му беше грейнало от радост. — О, ще желая, и още как — увери ме.

— Кажи ми — помолих отново. Изведнъж бях станал неспокоен, сигурен бях, че и този път ще ме надиграе.

— Името, което мама ми даде, ти го давам сега, за да ме наричаш с него насаме. — Той си пое дъх и отново се извърна към огъня. Отново затвори очи, но усмивката му стана още по-широка. — Любими. Тя ме наричаше само „Любими“.

— Шуте! — възмутих се аз.

Той се разсмя, дълбок и щедър смях на неподправена радост, напълно доволен от себе си.

— Точно така ме наричаше.

— Шуте, говоря сериозно. — Стаята отново бе започнала бавно да се върти около мен. Ако не заспах скоро, щеше да ми призлее.

— Мислиш, че аз не говоря сериозно ли? — Въздъхна театрално. — Е, ако не можеш да ме наричаш Любими, предполагам, че ще трябва да продължиш да ме наричаш Шуте. Защото аз винаги ще съм Шуте срещу твоето Фиц.

— Том Беджърлок.

— Какво?

— Сега съм Том Беджърлок. Така ме знаят сега.

Той помълча малко. След което заяви твърдо:

— Не и аз. Щом настояваш, че и двамата вече трябва да приемем други имена, тогава аз ще те наричам „Любими“. А всеки път, когато те нарека така, можеш да ме наречеш „Шуте“. Отвори очи и завъртя глава към мен. Хвърли ми „влюбена“ усмивка, след което въздъхна престорено. — Лека нощ, Любими. Дълго бяхме разделени.

Капитулирах. Разговорът ставаше безнадежден, щом навлезехме в такива настроения.

— Лека нощ, Шуте.

Затворих очи. И да ми е отговорил нещо, вече спях, когато го е казал.

ГЛАВА 6

СПОКОЙНИТЕ ГОДИНИ

Родих се копеле. Първите шест години от живота си прекарах в Планинското кралство с майка ми. Нямам ясни спомени от онова време. На шест дядо ми ме отведе в крепостта в Лунно око и ме предаде на чичо ми по бащина линия, Искрен Пророка. Разкритието за моето съществуване бе личният и политически провал, довел до отказа на баща ми от претенции за трона на Пророците и пълното му оттегляне от дворцовия живот. Грижките за мен първоначално бяха възложени на Бърич, Старшия на конюшните в Бъкип. По-късно крал Умен сметна за редно да поиска да му се закълна във вярност и да стана чирак при неговия дворец убиец. Със смъртта на Умен, поради предателството на най-малкия му син, Славен, верността ми се прехвърли към крал Искрен. Него следвах и на него служих, докато не видях как той вля своя живот и същността си в изваян от камък дракон. Така се появи Искрен като одухотворения Дракон и така Шестте херцогства бяха спасени от опустошенията на разбойниците на Алените кораби от Вънните острови, защото Искрен като Дракон поведе древните дракони Праотци, за да прочистят Шестте херцогства от нашествениците. След тази служба на моя крал, наранен телесно и духовно, аз се оттеглих от кралския двор и обществото за петнадесет години. Вярвах, че никога няма да се върна.

През тези години се опитах да напиша история на Шестте херцогства и разказ за собствения си живот. През това време също така се сдобих с различни свитъци и писания на всевъзможни теми и ги проучих. Привидната разпокъсаност на тези мои проучвания всъщност

представляваше съсредоточено усилие от моя страна да проследя истината. Мъчех се да откроя и да проуча всевъзможните сили, предопределили животът ми да протече точно така. Но колкото повече проучвах и колкото повече доверявах мислите си на хартия, толкова повече истината ми убягваше. Това, което животът ми показва през годините, докато бях отделен от света, беше, че никой човек никога не може да научи една истина в нейната цялост. Всичко, което някога бях вярвал за всички преживени от мен неща и за самия себе си, самото време осветляваше под нов ъгъл. Онова, което ми се беше струвало ясно осветено, се гмурваше в сянката, а подробности, които бях смятал за незначителни, изплуваха на повърхността като особено значими.

Бърич, Старшият на конюшните, човекът, който ме отгледа, веднъж ме предупреди: „Когато режеш късове от истината, за да избегнеш да приличаш на глупак, накрая започваш да приличаш на идиот“. Открих, че това е самата истина, от опит от първа ръка. Но дори и без съзнателно усилие да се режат и махат късове от една история, след години пълно и справедливо описание на дадено събитие човек може да открие, че е бил лъжец. Такива лъжи се случват не преднамерено, а просто по силата на факти, за които не си бил в течение по времето, когато си писал, или поради това, че не си съзнавал важността на привидно незначителни събития. Никой не е доволен да открие такъв недостатък у себе си, но всеки, който твърди, че никога не е изпитвал това, просто трупа една лъжа върху друга.

Моите усилия да напиша история на Шестте херцогства се основаваха на устни описания и на стари ръкописи, до които имах достъп. Още докато поставях писеца върху хартията знаех, че е възможно да повтарям грешката на някой друг. Не бях осъзнал, че опитите ми да опиша собствения си живот може да се окажат подвластни на същия недостатък. Истината, както открих, е дърво, което израства, докато човек натрупва

*опит. Едно дете вижда жълда на ежедневния си живот,
но един мъж поглежда назад и вижда дъба.*

Никой възрастен мъж не може да се върне назад и отново да бъде момче. Но в живота има моменти, когато за малко, можеш да си върнеш усещането, че светът е милостиво място и че самият ти си безсмъртен. Винаги съм вярвал, че това е същината на детството: вярата, че грешките не може да са фатални. Шутът отново върна в мен този стар оптимизъм, а дори и вълкът изглеждаше весел като кутре през дните, докато той беше с нас.

Шутът не се натрапи в живота ни. А и аз не направих никакви подобрения или преподреждания. Просто се присъедини към нас, настрои стария си график спрямо нашия и прие работата ми като своя. Неизменно се размърдваше по-рано от мен. Събуждах се и откривах, че вратата към кабинета и към спалнята ми са отворени, а твърде често отворена се оказваше и външната врата. От леглото си го виждах как седи кръстато като шивач на стола пред писалището ми. Винаги беше измит и вече облечен. Елегантните му дрехи изчезнаха още в онзи първи ден, заменени с прости якета и панталони или с вечерното удобство на домашния халат. В мига, в който се събудех, той го усещаше и обръщаше очи към мен още преди да съм проговорил. Винаги четеше, било свитъците или документите, с които се бях снабдил с толкова усилия, или съставените от самия мен. Някои от тези ръкописи съдържаха провалените ми опити по историята на Шестте херцогства. Други представляваха несвързаните ми усилия да осмисля собствения си живот, като го опиша на хартия. Вдигаше вежда, щом усетеше, че съм се събудил, и след това внимателно прибираще свитъка точно там, откъдето го беше взел. Ако беше решил, можеше да ме остави в неведение за това, че преглежда дневниците ми. Но вместо това той проявяваше уважение, като никога не ме разпитваше за онова, което бе прочел. Интимните ми мисли, които бях доверил на хартия, си оставаха интимни, тайните ми си оставаха запечатани зад устните му.

Той се вмести в живота ми с лекота, запълни място, за което не бях и подозирал, че е свободно. Докато стоя при мен, почти забравих колко ми липсва Хеп, освен че горях от желание да му покажа

момчето. Често говорех за него. Понякога Шутът работеше редом с мен в градината или докато поправях каменната ограда и дървения стобор. Когато работата беше за един човек, например да се изкопаят дупки за коловете, той сядаше наблизко и наблюдаваше. Разговорът ни в такива моменти беше простицък, свързан с текущата задача, или пък безгрижното бърборене на двама мъже с общо детство. Всеки път, когато се опитвах да насоча разговора ни към по-сериозни неща, той отклоняваше въпросите ми с бърбенето си. Редувахме се на Малта, защото Шутът се хвалеше, че можела да прескочи какво ли не, и редицата импровизирани препятствия през моравата ми скоро потвърди това. Дребничката кобила сякаш се радваше не по-малко от нас.

След вечеря понякога слизахме до скалите или пък се спускахме на плажовете, щом приливът се отдръпнеше. Привечер ловувахме зайци с вълка и се връщахме вкъщи, за да напалим огън в огнището, повече за весело, отколкото за топлина. Шутът беше донесъл доста бутилки кайсиево бренди, а гласът му беше чудесен, както винаги. Вечер бе неговият ред да пее и да говори, да разказва истории, удивителни, както и смешни. Някои изглеждаха извлечени от собствените му прежеждия; други явно бяха фолклор, събран по пътя. Изящните му ръце бяха по-изразителни от куклите, които правеше някога, а подвижното му лице можеше да изобрази всеки типаж от приказките, които разказваше.

Само в късните часове, когато огънят догаряше до жарава и лицето на Шута ставаше повече сянка, отколкото форма, той повеждаше подхванатия от мен разговор натам, накъдето искаше да тръгне. В една от първите вечери, с тих, смекчен от брендито глас, отбеляза:

— Имаш ли си изобщо представа колко трудно ми беше да позволя на Момиче на дракон да ме отнесе и да те оставя? Трябваше да вярвам, че колелетата се движат и че ще живееш. Подложих на най-тежко изпитание вярата в себе си, за да отлетя и да те оставя там.

— Вярата в себе си? — възкликнах с престорена обида. — Не вярваше ли в мен?

Шутът беше проснал постелята на Хеп пред огнището и двамата бяхме изоставили столовете, за да се изтегнем на съмнителния й комфорт. Вълкът, отпуснал муцуна на лапите си, дремеше от лявата ми

страна, а отдясно Шутът се беше подпрял на лакти, отпуснал брадичка на ръцете си. Гледаше в огъня и поклащаше вдигнатите си ходила.

Последните пламъци на огъня танцуваха весело в очите му.

— В теб ли? Ами... Ще кажа само, че изпитвах голямо облекчение, че вълкът е до теб.

В това убеждението му не е било неуместно, отбеляза кисело вълкът.

Мислех, че си заспал.

Опитвам се.

Шутът продължи, гласът му беше почти сънен:

— Ти беше преживял всяко катастрофално събитие, което бях зървал за теб. Затова те оставих, насилих се да повярвам, че за теб е предвиден период на спокойствие. Може би време на мир дори.

— Имаше. Донякъде. — Поех си дъх. За малко да му разкажа за смъртното си бдение до Уил. Почти щях да му разкажа как се бях пресегнал през Уил с магията на Умението, за да мога най-сетне да наложа контрол над ума на Славен и волята си над него. Издишах. Нямахе нужда да чува това. Аз пък нямах нужда да го съживявам. — Намерих мир. Малко по малко. На късчета. — Усмихнах се глупаво на себе си. Странно колко смешни стават такива дребни неща, когато си пил достатъчно.

Улових се, че говоря за годината, която преживях в Планините. Разказах му как се върнахме в долината, където течаха горещите извори, и за простичката колиба, която си бях построил срещу идващата зима. Във високите земи сезоните се обръщат по-бързо. Една сутрин листата на брезите са прошарени с жълто, а елшата е почервеняла през нощта. Още няколко нощи и те вече са голопръсти клони, протягащи се към студено синьо небе. Вечнозелените дървета се свиват пред настъпващата зима. После идва снегът, за да загърне света в милостивата си белота.

Разказах му за ловуването на дни разстояние, с Нощни очи за мой единствен спътник. Изцеряването и мирът бяха най-изплъзващата се плячка, която дебнех. Живеехме просто, като хищници, без дълг към никого, освен един към друг.

Абсолютната самота бе най-добрият балсам за раните, които бях понесъл и в тялото, и в душата си. Такива рани никога не зарастват истински, но се научих да живея с белезите си, точно както Бърич

някога се беше научил да търпи окуцелия си крак. Ловяхме сърни и зайци. Започнах да приемам, че съм умрял, че съм загубил живота си във всеки по-съществен смисъл. Зимните ветрове духаха около малкото ни убежище и аз разбирах, че Моли вече не е моя. Кратки бяха онези зимни дни, паузи слънчева светлина по искрящия бял сняг, преди дългите синепръсти сумраци да придърпат дълбоките нощи по-близо до нас. Научих се да смекчавам загубата си със знанието, че малката ми дъщеря ще отрасне под опеката на здравата десница на Бърич, точно както бях отраснал самият аз.

Опитвал се бях да се отърва от спомените си за Моли. Жилещата болка от напомнянето как бях злоупотребил с доверието ѝ в мен, беше най-светлото камъче в искрящия наниз от болезнени спомени. Колкото и да бях копнял открай време да бъда освободен от дълговете и задълженията си, освобождаването от тези вериги бе толкова свобода, колкото и откъсване. Докато кратките дни на зимата се редуваха с дългите студени нощи, си изброявах наум онези, които бях изгубил. Онези, които знаеха, че все още съм жив, не запълваха дори пръстите на едната ми ръка. Шутът, кралица Кетрикен, пътуващата певица Славея, а чрез тях тримата — и Сенч. Само тези четирима знаеха за съществуването ми. Още неколцина други ме бяха видели жив, между тях помощници на Старшия на конюшните и един Таг Рийвърсън, от стражата, но обстоятелствата около онези кратки срещи бяха такива, че едва ли някой щеше да повярва на всякакви приказки за оцеляването ми.

Всички други, които ме бяха познавали, включително и онези, които ме бяха обичали най-много, вярваха, че съм мъртъв. Не можех да се върна, за да докажа, че грешат. Веднъж бях екзекутиран заради практикуване на магията Осезание. Не можех да се излагам на риск за по-категорична смърт. Но дори и да се махнеше това петно от името ми, не можех да се върна при Бърич и Моли. Направех ли го, това щеше да унищожи всички ни. Дори Моли да можеше да понесе моята зверска магия и многото ми измами към нея, как можеше който и да е от нас да разплете последвалия ѝ брак с Бърич? Да се противопоставя на Бърич за това, че беше взел жена ми и детето ми, означаваше да го унищожа. Щях ли да мога да намеря бъдещо щастие, основано на това? Щеше ли да може Моли?

— Опитвах се да се утешавам с мисълта, че те са в безопасност и са щастливи.

— Не можеше ли да се пресегнеш с Умението и да се увериш в това?

Сенките в стаята бяха помръкнали. Очите на Шута бяха приковани в огъня. Беше все едно припомням преживяното на самия себе си.

— Бих могъл да заявя, че съм се оттеглил, за да ги оставя сами. Но всъщност мисля, че се боях, че това може да ме подлуди — да стана свидетел на взаимната им любов.

Гледах огъня, докато говорех за онези дни, но усетих как очите на Шута се извърнаха към мен. Не го погледнах. Не исках да видя съжалението в тях. Надраснал бях нуждата от каквото и да било съжаление.

— Намерих мир — казах. — Малко по малко, но той дойде при мен. Една сутрин с Нощни очи се връщахме от предутринен лов. Ловът ни беше успешен, бях свалил една планинска коза, която тежките зимни снегове бяха прогонили от височините. Склонът беше стръмен, едва се тътрехме надолу, изкормената коза беше тежка, а кожата на лицето ми се беше вкочанила като маска от студа, който ме пареше от ясното синьо небе. Виждах тънката струя дим от комина на колибата и малко зад нея мъгливата пара от близките горещи извори. Спрях, за да си поема дъх и да разкърша рамене...

Всичко се върна в ума ми съвсем ясно. Нощни очи беше спрял до мен, дъхът му излизаше на бели облачета. Загърнал бях долната част на лицето си в яката на наметалото; беше полузамръзнало до брадата ми. Погледнах надолу и осъзнах, че си имахме месо за дни наред, малката ни колиба стоеше здраво срещу мразовитата хватка на зимата и си бяхме почти у дома. Колкото и да бях премръзнал и уморен, удовлетворението надделяваше в ума ми. Вдигнах козата на раменете си. *Почти у дома*, казах на Нощни очи.

Почти у дома, повтори той. И в споделянето на тази мисъл долових значение, каквото не можеше да вложи никой човешки глас. У дома. Окончателно. Твоето място. Жалката къщурка долу вече беше домът, уютната крайна цел, където очаквах да намеря всичко, от което имах нужда. Докато стоях и се вирах надолу към нея, ме жегна гузна съвест, като от някакво забравено задължение. Отне ми време, докато

осъзная какво липсва. Цяла нощ беше минала, без нито веднъж да помисля за Моли. Къде се беше дянал моят копнеж и усещането за загуба? Що за плитък човек бях, да забравя онази скръб и да мисля само за ранния лов? Съзнателно насочих мислите си към мястото и хората, които някога се побираха в думата ДОМ.

Когато аз нагазя в нещо мъртво, за да събудя вкуса му, ти ме упрекваш.

Обърнах се, за да погледна Нощни очи, но той не отвърна на погледа ми. Клечеше в снега, изпънал уши напред към колибата. Неприятният зимен ветрец рошеше дебелията му козина, но не можеше да проникне до кожата му.

В смисъл? — настоях аз, въпреки че смисълът на думите му беше съвсем ясен.

Трябва да оставиш зад себе си трупа на стария си живот, братко. Непрестанната болка може и да ти доставя удоволствие. На мен не. Нищо срамно няма да изоставиш костите, Променящ. Най-сетне извърна глава и ме погледна с хлътналите си очи. Нито има нещо особено разумно в това да се самонараняваш непрекъснато. С какво си задължен пред тази болка? Изоставиш ли я, това няма да те унизи.

След това стана, изтърси снега от козината си и решително тръгна надолу по заснежения склон. Последвах го, по-бавно.

Най-сетне погледнах Шута. Той също ме погледна, очите му бяха неразгадаеми в тъмното.

— Мисля, че това беше първото късче покой, което намерих. Не че си приписвам откриването му. Нощни очи трябваше да ми го посочи. Навярно за някой друг щеше да е очевидно. Остави на мира старите болки. Когато престанат да те спохождат, не ги приканвай да се върнат.

Гласът му бе съвсем тих в сумрачната стая.

— Нищо безчестно няма в изоставянето на една болка. Понякога мирът се намира най-бързо, когато човек просто престане да го избягва. — Леко помръдна в тъмното. — И преставах да лежиш буден цяла нощ, да се вираш в тъмното и да мислиш за тях.

Изсумтях.

— Де да можех. Но най-много, което мога да кажа, е, че престанах съзнателно да провокирам тази меланхолия. Когато лятото

най-последо дойде и се преместихме, беше все едно оставям захвърлена кожа. — Млъкнах.

— И тъй, напуснал си Планините и си се върнал в Бък.

Знаеше, че не е така. Думите му бяха само за да ме подтикне да заговоря отново.

— Не веднага. Нощни очи не одобряваше, но чувствах, че не мога да напусна Планините, преди да проследя отново част от пътя ни там. Върнах се при каменоломната, където Искрен извая Дракона. Беше си само равно голо място, обрaмчено от високи скални стени, под тъмносиво небе. Нямаше никакъв знак за случилото се там, само купчините откъртени каменни парчета и няколко похабени сечива. Минах през лагера ни. Знаех, че смъкналите се шатри и пръснатите около тях вещи бяха наши някога, но повечето бяха станали неузнаваеми. Посивели дрипи, мокри и прогиващи. Намерих няколко неща, които взех... камъчетата за играта на Кетъл, тях ги взех. — Поех си дъх. — И слязох до мястото, където загина Карод. Тялото му си беше така, както го оставихме, станало на кости и парчета изгнил плат. Никакви животни не го бяха рѳпали. Те не обичат пътя на Умението, нали знаеш.

— Знам — промълви той. Усетих, че ме е съпътствал през изоставената каменоломна.

— Стоях там дълго и гледах костите. Мъчех се да си спомня Карод такъв, какъвто беше при първата ни среща, ала не можех. Но да гледам костите му беше като потвърждение. Всичко онова наистина се беше случило и всичко наистина беше свършило. Събитията и мястото, от което можех да си отида. Можех вече да го оставя зад гърба си и то не можеше да стане и да ме последва.

Нощни очи простена в съня си. Отпуснах ръка на хълбока му, доволен, че го усещам толкова близо и на допир, и умствено. Той не беше одобрил посещението ми в каменоломната. Не харесваше пътуването ми по пътя на Умението, въпреки че способността ми да съхранявам самосъзнанието си срещу неговия зов на сирена се беше усилила. Още по-недоволен беше, когато настоях, че трябва да се върна и до Каменната градина.

Чу се лек звук — звънването на бутилката в ръба на чашата: Шутът наливаше още бренди. Мълчанието му беше подкана да продължа разказа си.

— Драконите се бяха върнали там, където ги бяхме открили. Лесът постепенно си ги беше взел отново, трева беше израснала високо около тях и диви лози ги бяха обгърнали. Бяха също толкова красиви и също толкова обсебващи, както първия път, когато ги видяхме. И също толкова неподвижни.

Бяха пробили дупки в балдахина от клони и листа, когато се пробудиха от дрямката си и се вдигнаха, за да се сражават за Бък. Връщането им не беше било по-нежно, тъй че слънчевата светлина падаше на снопове, пронизваше тучната зеленина и позлатяваше всяко от блестящите същества. Вървах между тях и както преди усещах призрачния трепет на живота-Осезание вътре в дълбоко заспалите статуи. Намерих рогатия дракон на крал Мъдрост; осмелих се да докосна рамото му с голата си длан. Усетих само фино изваяните люспи, студени и твърди като камъка, от който бяха изсечени. Всички бяха там: драконът глиган, крилатата котка, всички всевъзможни форми, изваяни от Праотците и котериите на Умението.

— Видях и Момичето на дракон. — Усмихнах се на пламъците. — Тя спи добре. Човешката фигура сега е полегнала напред, ръцете ѝ са обгърнали с обич шията на дракона, който все още язди. — Бях се побоял да я докосна; твърде ясно си спомнях все още нейния глад за спомени и как я бях захранил с моите. Може би се боях да си ги върна точно толкова, колкото някога бях готов да ѝ ги дам. Подминах я мълчаливо, но Нощни очи се прокрадна покрай нея, оголил зъби. Вълкът беше разбрал какво всъщност търся.

— Искрен — тихо промълви Шутът, сякаш за да потвърди неизречената ми мисъл.

— Искрен — съгласих се. — Моят крал. — Въздъхнах и отново подхванах разказа си.

Бях го намерил там. Когато видяхме тюркоазената кожа на Искрен, блеснала под пъстрия летен покров, Нощни очи клекна и загърна спретнато предните си лапи с опашката си. Усетих безмълвието на мислите му, щом ме допусна предпазливо до съкровението на ума си. Пристъпих бавно към Искрен дракона, сърцето ми туптеше в гърлото. Там, в тяло, изваяно от Умение и камък, спеше човекът, който бе моят крал. Заради него бях понесъл рани, толкова тежки, че и умът ми, и тялото ми щяха да носят белезите от тях до деня, в който умра. Въпреки това, когато се доближих до

неподвижната фигура, усетих, че в очите ми бликват сълзи, и изпитах само копнеж за тъй познатия му глас. „Искрен?“ — промълвих пресипнало. Душата ми се изпъна към него, слово, Осезание и Умение затърсиха моя крал. Не го намерих. Опрях длани в хладното му рамо, притиснах чело в твърдото тяло и се пресегнах отново, безразсъдно. И тогава го усетих, но беше много далечно и бегло зърване на онова, което той бе някога. Все едно да кажеш, че докосваш слънцето, когато си сгушил петънце горска светлина в дланта си. „Искрен, моля те“ — помолих и отново се пресегнах към него с всяка капка от Умението, която имах. Когато се съвзех, бях рухнал на земята до дракона. Нощни очи не беше помръднал от мястото, където бдеше. „Отишъл си е — казах му, безполезно и ненужно. — Искрен си е отишъл“.

И отпуснах глава на коленете си и заплаках от скръб по своя крал така, както не бях направил в деня, в който човешкото му тяло се вля в облика на дракона.

Прекъснах разказа си и отпих глътка от брeндитo на Шута. Оставих чашата си и видях, че той ме гледа мълчаливо. Беше се приближил, за да може да чува хрипливите ми думи, и светлината от огъня позлатяваше кожата му, но не издаваше какво се крие зад очите му.

— Мисля, че тогава напълно осъзнах, че старият ми живот е станал на пепел. Ако Искрен беше останал под някаква форма, ако все още съществуваше, за да ми откликне в Умението, то тогава, мисля си, някаква част от мен щеше да иска да си остана Фицрицарин Пророка. Но той не беше останал. Краят на моя крал беше и моят край. Когато се изправих и се отдалечих от Каменната градина, знаех, че наистина имам онова, за което бях копнял през всичките онези години: шанса да се самоопределя кой съм и времето, в което да живея собствения си живот, така, както сам избира. И че вече сам ще взимам решенията си.

Почти, подразни ме вълкът. Пренебрегнах го и продължих да говоря на Шута:

— Отбих се на още едно място, преди да напуснем Планините. Мисля, че ще си го спомниш. Стълбът, където видях как ти се преобрази.

Той кимна мълчаливо, а аз продължих.

Когато стигнахме до мястото, където се издигаше висок стълб от камък-Умение, на един кръстопът, спрях, обзет от изкушение. Заля ме

вълна спомени. Първия път, когато бях дошъл тук, бях със Славей и Кетъл, с Шута и с кралица Кетрикен, търсехме крал Искрен. Там спряхме и за кратък миг, като в сън наяве, видях как зелената гора се сменя с гъмжащо от хора тържище. На мястото на Шута, изправена на върха на каменен стълб, стоеше жена, белокожа като него и с почти безцветни очи. В онова друго място и време тя беше увенчана с дървена коронка, изваяна на петльови глави и украсена с птичи пера. Също като Шута, странната ѝ фигура бе задържала вниманието на тълпата. Всичко това го зърнах за миг, като някакво мимолетно надничане през прозорец към отвъден свят. След това, с едно мигване на очите, всичко отново се върна и видях как замаян, Шутът залитна и падна от опасния камък. Но все пак като че ли и той бе споделил това кратко видение за друго място и други хора.

Мистерията на онзи миг ме беше привлякла отново към това място. Черният монолит, извисил се над каменния кръг, се издигаше неподвластен на мъха и лишейте, с тайнствените знаци по него, знаци, които ме зовяха към неведоми места. Вече знаех какво представлява, за разлика от първия път, когато се бях натъкнал на един от порталите. Бавно го обиколих. Разпознах символа, който щеше да ме върне при каменоломната. Друг, почти сигурен бях, щеше да ме върне в изоставения град на Праотците. Без да помисля, вдигнах пръст, за да проследя руната.

Въпреки големината си Нощни очи може да се движи бързо и почти безшумно. Скочи между мен и обелиска и стисна китката ми в челюстите си. Паднах с него, та зъбите му да не разкъсат плътта ми. Озовах се по гръб на земята. Той стоеше до мен, но не съвсем върху ми, все още стиснал китката ми в челюстите си. *Няма да направиш това.*

— Нямах намерение да използвам камъка. Исках само да го докосна.

Не можеш да се довериш на това. Бил съм вътре, в черното на камъка. Ако трябва отново да те последвам там, заради живота ти, знай, че ще го направя. Но не искай от мен да те последвам там заради палешко любопитство.

Имаш ли нещо против, ако отида в града за малко, сам?

Сам? Знаеш, че вече не съществува истинско „сам“ за теб и мен.

*Но аз те пуснах сам за малко, да опиташ с глутницата.
Не е същото и ти го знаеш.*

Знаех го. Той пусна китката ми, станах и се изтупах от прахта. Повече не говорихме за това. Това е едно от най-хубавите неща, свързани с Осезанието. Изобщо не са нужни никакви дълги и досадно подробни разговори, за да се увериш, че сте се разбрали. Веднъж, преди години, Нощни очи ме беше оставил, за да побяга със свои родственици. Но се върна и това бе неизказаното му уверение, че вече е свързан повече с мен, отколкото с тях. През годините след това се сблизихме още повече. Както ми беше изтъкнал веднъж, аз вече не бях напълно човек, нито той — вълк. Нито бяхме повече напълно отделни същности. Това не беше случай, в който той потъпква решението ми. Приличаше по-скоро на вътрешен спор за разумността на едно действие. И все пак, в това кратко противопоставяне, двамата се бяхме изправили пред нещо, над което бяхме избягвали да разсъждаваме.

— Връзката ни ставаше все по-дълбока и по-сложна — казах на Шута. — Никой от двамата ни не беше сигурен как да се справим с нея.

Вълкът вдигна глава. Дълбоките му очи се възряха в моите. Споделяхме едно и също опасение, но решението той остави на мен.

Трябваше ли да разкажа на Шута къде бяхме отишли след това и за всичко, което бяхме научили? Беше ли опитът ми, събран сред хората от Старата кръв, нещо напълно лично, за да мога да го споделя? Тайните, които знаех, предпазваха живота на много хора. Колкото до себе си, готов бях най-доверчиво да поверя цялото си съществуване в ръцете на Шута. Но имах ли правото да споделям тайни, които не бяха изключително мои?

Не знам как изтълкува Шутът колебанието ми. Мисля, че все пак го прие за нещо различно от несигурност в себе си.

— Прав си — заяви той рязко, вдигна чашата си и пресуши последните капки бренди. Постава решително на пода, после завъртя изящно ръка и спря, вдигнал тънък показалец — жест, който ми беше така познат. *Почакай*, повеляваше ми той.

Сякаш дръпнат от конци на кукловод, Шутът плавно се изправи. Стаята тънеше в мрак, но той я прекоси без колебание. Чух, че рови в дисагите си. След малко се върна при огъня с една платнена торба. Приседна до мен, все едно се готвеше да ми разкрие тайни, прекалено интимни, за да се споделят дори на тъмно. Торбата в скута му беше

изтъркана, и зацапана. Той я развърза и извади нещо, увито в красив плат. Ахнах, докато го разгъваше. Никога не бях виждал толкова гладка тъкан, нито толкова изкусни фигури, извезани с толкова ярки цветове. Дори на приглушената светлина на жаравата червеното грееше, а жълтите шарки искряха. С такова парче плат можеш да спечелиш благоволенieto на всеки властелин.

Но това, което искаше да ми покаже, не беше възхитителният плат — него той просто го пусна да се свлече на грубия под. Наведох се, затаил дъх, за да видя що за по-голямо чудо ще ми покаже. И последната лъскава гънка на плата се плъзна на пода. Наведох се още повече, озадачен, несигурен в онова, което виждах.

— Мислех си, че съм я сънувал — промълвих накрая.

— Сънува я. И аз.

Дървената коронка в ръцете му бе похабена от времето. Нямахте ги ярките пера и боята. Беше просто изваяна дървена вещь, резбована изкусно, но сурова в своята красота.

— Поръчал си да я направят? — попитах.

— Намерих я — отвърна той. Вдиша дълбоко и добави с трепет: — Или може би тя ме намери.

Изчаках го да каже още нещо, но той мълчеше. Протегнах ръка, за да я пипна, но той леко я дръпна, сякаш искаше да я задържи за себе си. След миг отстъпи. Подаде ми я. Когато я взех в ръце, осъзнах, че с това споделяне той ми предлага много повече от себе си, повече дори от споделянето на кобилата. Завъртях старинната вещь в ръцете си и забелязах следите от ярката боя по линиите на резбованите петльови глави. Две от тях все още бяха запазили намигващите си като скъпоценни камъчета очи. Дупчиците по ръба на коронката издаваха къде е било прикрепено всяко перо от петльова опашка. Не знаех от какво дърво е издялана. Беше леко, но здраво, и сякаш шептеше между пръстите ми, съскаше тайни на неведом език.

Върнах му я и промълвих:

— Сложи си я.

Той я взе. Видях го как преглътна.

— Сигурен ли си? — попита тихо. — Да, слагал съм си я, признавам. Нищо не се случи. Но с двама ни тук, Белия ясновидец и неговия Катализатор... Фиц, възможно е да ни изкушава магия, която никой от двама ни не разбира. Много пъти съм ровил в паметта си, но

в нито едно от пророчествата, които съм учил, не намирам споменаване за тази корона. Представа нямам какво означава и дали изобщо означава нещо. Ти помниш видението си за мен; аз имам само най-смътен спомен от него, като сън — пеперуда, твърде крехка, за да я уловиш, но възхитителна в полета си.

Не отвърнах нищо. Ръцете му, толкова златни, колкото бяха бели някога, държаха короната. Гледахме се в мълчание, любопитството се бореше с предпазливостта. Накрая, каквито си бяхме и двамата, можеше да има само един изход. Лицето му бавно се озари от дръзка усмивка. Така, спомних си, се беше усмихнал в нощта, когато докосна с Умелите си пръсти изваяната плът на Момиче на дракон. Спомних си агонията, която предизвикахме, и внезапно изпитах страх. Но преди да успее да проговоря, той вдигна високо коронката и я постави на главата си. Затаих дъх.

Нищо не се случи.

Гледах го, разкъсван между облекчение и разочарование.

За миг между двама ни увисна тишина. После той се разкикоти. Миг след това и двамата избухнахме в смях. След като напрежението се уталожи, се смяхме, докато по страните ни не потекоха сълзи. Когато смехът ни най-сетне стихна, погледнах Шута, все още увенчан с дървената корона, все още моя приятел, какъвто е бил винаги. Той изтри сълзите от очите си.

— Знаеш ли, миналия месец петелът ми си загуби повечето пера от опашката при свада с една невестулка. Хеп ги прибра. Дали да не ги опитаме в короната?

Той я свали от главата си и ме изгледа с насмешливо съжаление.

— Утре може би. И може да открадна малко от мастилата ти и да възстановя цветовете. Спомняш ли си ги добре?

Свих рамене.

— Бих се доверил по-скоро на твоето око. Винаги си имал дарба за такива неща.

Той наведе глава в престомена благодарност за комплимента. Вдигна плата от пода и започна да увива короната. Огънят вече беше замрял до едва тлееща жарава и хвърляше ръждивочервено сияние. Погледът ми се задържа върху него. На тази светлина можех да се престоря, че цветът му не се е променил, че все още си е светлокожият смешник от детството ми, а оттам — че и аз съм също толкова млад.

Той вдигна очи, улови погледа ми и също се взря в мен, странна жажда бе изписана на лицето му. Погледът му беше така напрегнат, че извърнах очи. След миг той проговори:

— Тъй. А след Планините отидохте...

Вдигнах чашата си. Беше празна. Зачудих се колко ли съм изпил и изведнъж осъзнах, че е било повече от достатъчно за една вечер.

— Утре, Шуте. Утре. Остави ми една нощ да поспя и да премисля как да ти го разкажа най-добре.

Дългопръстата му ръка изведнъж се стегна около китката ми. Както винаги, плътта му беше хладна.

— Помисли, Фиц. Но докато го правиш, не забравяй... — Думите му изневериха. Очите му отново се взряха в моите. Тонът му се промени, стана почти умолителен: — Кажи ми всичко, което можеш, в пълно съзнание. Защото никога не знам какво имам нужда да чуя, преди да съм го чул.

Треската в погледа му отново ме притесни.

— Гатанки. — Подсмихнах се, опитвах се да придам небрежност на гласа си. Но думата сякаш излезе от мен като потвърждение на неговите.

— Гатанки — съгласи се той. — Гатанки, на които ние сме отговорите, стига само да можем да открием въпросите. — Погледна ръката си, която ме беше стиснала, и ме пусна. После стана, гъвкаво като котка. Разкърши рамене, все едно че си извади костите от ставите и си ги намести отново. Погледна ме с обич.

— Върви да си лягаш, Фиц — каза ми като на дете. — Почивай си, докато можеш. Аз трябва да поостана още малко и да помисля. Ако мога. Брендито доста ме удари в главата.

— И мен — признах. Той ми подаде ръка и аз я хванах. Дръпна ме леко да се изправа, с изненадваща както винаги сила за толкова крехко тяло. Залитнах настрани и той се задвижи с мен, хвана ме за лакътя и ме изправи. — Малко танц? — пошегувах се вяло, докато ме крепеше.

— Вече танцуваме — отвърна той почти сериозно. И все едно се разделяше с партньор в танц, се поклони изящно над ръката ми, докато издърпвах пръстите си. — Сънувай мен — добави театрално.

— Лека нощ — отвърнах; стоически отказвах да се хвана на въдицата.

Тръгнах към леглото си. Вълкът се надигна със стон и ме последва. Рядко спеше на повече от ръка разстояние от мен. Смъкнах някак дрехите си, навлякох си нощницата и се срутих в леглото. Вълкът вече си беше намерил място на студения под до мен. Затворих очи и отпуснах ръка, колкото пръстите ми да забършат козината му.

— Лек сън, Фиц — подхвърли Шутът. Успях някак да вдигна клепачи. Той отново беше седнал на стола си пред тлеещия огън и ми се усмихваше през отворената врата на стаята ми. — Аз ще пазя — добави многозначително.

Поклатих глава на глупостта му и магнах с ръка. Сънят ме погълна.

ГЛАВА 7

СЪРЦЕ НА ВЪЛК

Едно от основните недоразумения, свързани с Осезанието, е, че то е власт, дадена на човешко същество, за да бъде наложена над звяр. В почти всички поучителни приказки за Осезанието историята включва някой злодей, който използва силата си над животни или птици, за да навреди на човешките си съседи. В много от тези истории справедливата съдба на злия магьосник е в това, че слугите му животни се вдигат срещу него и го принизяват до своето ниво, като по този начин го разкриват пред онези, на които е навредил.

Реалността е, че магията Осезание е толкова територия на животните, колкото и на хората. Не всички хора проявяват способността да създадат особена връзка с животно, което е сърцевината на Осезанието. Нито пък всяко животно притежава пълната пригодност за такава връзка. От съществата, които я имат, още по-малък е броят на тези, които желаят такава връзка с човек. За да се оформи връзката, тя трябва да е взаимна и равнопоставена между партньорите. Сред семействата на Осезаваците, когато малкото дете порасне, го изпращат на нещо като търсене на животно за спътник. Детето обаче не тръгва да си избере пригоден за това звяр и след това да го подчини на волята си. По-скоро надеждата е, че младият човек, ще се натъкне на същество със сходен ум, все едно дали е диво или питомно, което се интересува от създаването на връзка-Осезание. Казано просто, за да се създаде връзка-Осезание, животното трябва да е толкова надарено, колкото и човекът. Макар един Осезавац да може да достигне някакво ниво на общуване с почти всяко

животно, няма да се оформи никаква връзка, освен ако животното не притежава сходен талант и склонност.

И все пак, както при всяко взаимоотношение, и тук съществува възможност за злоупотреба. Също както един съпруг може да бие жена си, или жената да унижава душата на мъжа, така и един човек може да наложи господството си над своя партньор в Осезанието. Може би най-обичайната форма на това е когато един Осезаваец човек избере за партньор животно, когато то е още прекалено младо, за да осъзнае величината на своето жизнено решение. Редки са случаите, в които животните принизяват или господстват над своите партньори във връзка, но са известни и такива. Казват, че широко разпространената сред Старата кръв балада за Грейсън Скитника е произлязла от историята на един мъж, който бил толкова глупав, че се обвързал с див гъсок и преживял целия си живот, мигрирайки според сезона като птицата.

*„Приказки за Старата кръв“,
Беджърлок*

На третия ден от гостуването на Шута утрото дойде много ярко и много рано. Той се беше събудил преди мен и дори брeндитo от предната нощ да му се беше отразило, не го издаваше с нищо. Денят вече обещаваеше да е горещ, затова беше разпалил кухненския огън съвсем малък, само колкото да стигне, за да кипне котлето с кашата. Излязох навън, пуснах пилците и отведох понито и кобилата на Шута на един открит склон към морето. Понито го пуснах, но Малта оставих вързана. Тя ме погледна с укор, но започна да пасе тучната трева, все едно точно за това беше си мечтала. Постоях малко, загледан към затихналото море. Под ярката утринна светлина приличаше на кован синкав метал. Лекият бриз разроши косата ми. Все едно някой изрече думите на глас и ги повторих:

— Време за промяна.

Променящо време, отекна в отговор мисълта на вълка. Не беше съвсем същото, но почувствах, че сякаш е по-вярно. Протегнах се, разкърших рамене и оставих на лекия вятър да издуха главоболието

ми. Разтворих дланите си и ги зяпнах. Бяха длани на селяк, загрубели и мазолести, потъмнели от слънце и пръст. Почесах четината по лицето си: не си бях правил труда да се бръсна от много дни. Дрехите ми бяха чисти и удобни, но също като ръцете ми бяха захабени от ежедневната работа и кърпени освен това. Всичко, което допреди миг ми изглеждаше удобно, изведнъж ми заприлича на камуфлаж, на костюм, надянат, за да ме предпази в мирните години на отдих. Изведнъж закопнях да се откъсна от живота си и да стана ако не Фиц, какъвто бях, то Фиц, какъвто можех да бъда; стига да не бях умрял за света. Прониза ме странен трепет. Изведнъж си спомних за едно лятно утро от детството ми, когато бях гледал как една пеперуда с гърч разкъсва пашкула, за да излети. Дали и тя бе изпитвала същото, все едно полупрозрачният покой, който я беше загръщал и пазил, изведнъж се е оказал твърде тесен, за да го понесе повече?

Поех си дълбоко дъх и го задържах, след това бавно издишах. Очаквах това внезапно обзело ме недоволство да се разсее заедно с дъха, и то почти се разсея. Но не съвсем. Променящо време, беше казал вълкът.

— Тъй. В какво се променяме тогава?

Ти ли? Не знам. Знам само, че се променяш, и понякога това ме плаши. Колкото до мен, промяната е по-проста. Аз остарявам.

Погледнах го.

— Аз също.

Не. Ти не. Ти трупаш години, но не остаряваш така, както остарявам аз. Това е истина и двамата я знаем.

Нямаше смисъл да го отричам.

— Тогава? — предизвиках го, за да прикрия безпокойството си.

Тогава се приближаваме до момент на решение. И трябва да е нещо, което ние ще решим, не нещо, което ще оставим да ни се случи. Мисля, че трябва да разкажеш на Шута за времето, което преживяхме сред Старата кръв. Не защото той ще реши или може да реши вместо нас, а защото и двамата мислим по-добре, когато споделяме мисли с него.

Вълчата мисъл бе подредена грижливо, почти свръхчовешко съждение от онази моя част, която тичаше на четири крака. Изведнъж се смъкнах на колене до него и го прегърнах през врата. Уплашен от нещо, което не смеех да назова, го притиснах силно до себе си, сякаш

можех да го притегля в гръдта си и да го задържа там завинаги. Той го изтърпя за миг, после наведе глава и се издърпа от мен. Скочи назад и спря, разтърси се, за да оправи разрошената си козина, след което зарея очи над морската шир, сякаш оглеждаше нов ловен терен. Поех си дъх ѝ проговорих:

— Добре. Ще му разкажа. Довечера.

Той ме погледна през рамо, навел муцуна и изпънал уши напред. Очите му светеха. Старата дяволитост бе затанцувала в тях. *Зная, че ще го направиш, малки братко. Не се бой.*

След това, напук на вълчата си старост, подскочи изящно, профуча покрай мен и се превърна в сива резка, която се стопи сред трънливите храсти и туфи трева на полегатия склон. Очите ми не можеха да го намерят, толкова хитър беше, но сърцето ми замина с него, както винаги. Сърцето ми, казах си, винаги ще може да го намери, винаги ще намери място, където пак да се докоснем и слеем. Отпратих мисълта след него, но той не ѝ отвърна.

Върнах се при къщата. Събрах яйцата от курника и ги внесох вътре. Шутът ги постави в пепелта до жаравата, докато аз сваря чая. Изнесохме храната навън, в синьото утро, и закусихме, седнали на верандата. Вятърът от морето не стигаше до малката ми долчинка. Листата на дърветата висяха отпуснати. Само кокошките кудкудякаха и ровеха из прашния двор. Не бях усетил колко се е проточило мълчанието ми, докато Шутът не го наруши.

— Приятно е тук — подхвърли той и махна с лъжицата си към околните дървета. — Потокът, гората, крайбрежните скали. Мога да разбера защо го предпочиташ пред Бъкип.

Винаги беше успявал да преобърне мислите ми с главата надолу.

— Не съм сигурен, че го предпочитам — отвърнах предпазливо. — Изобщо не съм мислил да ги сравнявам и след това да избира къде да живея. Първия път, когато прекарах една зима тук, беше, защото ни хвана лоша буря и докато си търсехме подслон, намерихме един стар коларски път. Той ни отведе до една изоставена къщурка — тази — и влязохме. — Свих рамене. — Оттогава просто сме тук.

Той кривна глава към мен.

— Значи от целия широк свят, от който да избереш, изобщо не си избирал. Просто един ден си спрял да скиташ.

— Май да. — За малко щях да затая следващите думи, които дойдоха на устните ми, защото ми се сториха без никаква връзка с темата. — Фордж е малко по-надолу по пътя.

— И това ли те привлече тук?

— Не мисля. Но отидох там, да погледна руините и да си спомня. Сега никой не живее там. Обикновено хората щяха да претършуват руините на такова място. Не и Фордж.

— Твърде много лоши спомени са свързани с него — потвърди Шутът. — Фордж беше само началото, но хората го помнят най-добре и той даде името на последвалото прочистване. Чудя се колко ли хора бяха Претопени^[1] всичко?

Потръпнах притеснено и станах да прибера празното блюдо на Шута. Макар и след толкова време, все още не обичах да си спомням за онези дни. Алените кораби бяха нападали бреговете ни години наред и грабеха богатствата ни. Но едва когато започнаха да отвличат и хора от нашия народ, се надигнахме с пълна ярост срещу тях. Започнали бяха това зло във Фордж, отвличаха селяци и ги връщаха на близките им като бездушни чудовища. Някога задачата ми беше да проследявам и убивам Претопени; една от многото ми тайни, противни мисии като кралски убиец. Но това беше преди години, казах си. Онзи Фиц вече не съществуваше.

— Отдавна беше това — напомних на Шута. — Вече е свършило и приключило.

— Така казват някои. Други не са съгласни. Някои все още са се вкопчили в омразата си към външноостровитяните и твърдят, че дори драконите, които изпратихме срещу тях, са били прекалено милостиви. Други, разбира се, казват, че трябва да оставим онази война зад гърба си, след като Шестте херцогства и Външните острови винаги са преминавали от война към търговия. На път за насам чух в една кръчма да говорят, че кралица Кетрикен иска да купи мир и търговски съюз с външноостровитяните. Казаха, че ще ожени принц Предан за нарческа от Външните острови, да циментира договорното обвързване, което предлага.

— Нарческа?

Той вдигна вежда.

— Нецо като принцеса, струва ми се. Най-малкото — дъщеря на някой могъщ благородник.

— Аха. Тъй. — Постарах се да не издавам колко ме обезпокои тази новина. — Няма да е за първи път дипломацията да се подсигури по този начин. Помисли си как Кетрикен стана жена на Искрен. Намерението на този брак бе да утвърди съюза ни с Планинското кралство. Но с времето се оказа, че е много повече от това.

— Вярно е — съгласи се Шутът, но неутралният му тон ме накара да се замисля.

Взех купите и ги отнесох вътре да ги измия. Зачудих се как ли се чувства Предан от това, че ще го използват като разменна стока за осигуряването на мир, но бързо изтласках тази мисъл от ума си. Кетрикен щеше да го е възпитала в етиката на планинците, да вярва, че владетелят винаги трябва да е слуга на своя народ. Предан щеше да е... ами, предан, казах си. Несъмнено щеше да го приеме без възражения, както Кетрикен бе приела уговорения ѝ брак с Искрен. Забелязах, че ведрото с вода вече е почти празно. Шутът винаги беше много усърден в миенето и почистването си, използваше три пъти повече вода от всеки, когото съм познавал. Взех ведрата и излязох навън.

— Ще отида за вода.

Той скочи пъргаво от стола си.

— Ще дойда с теб.

Тъй че ме последва надолу по пъстрата сянка на пътеката до потока и вирчето, което бях изкопал и обградил с камъни, за да мога по-лесно да пълня ведрата. Изми си ръцете и пи от студената бистра вода. Когато се изправи, изведнъж се заозърта.

— Къде е Нощни очи?

Изправих се с двете пълни ведра.

— О, той обича да обикаля сам понякога. Той...

Изведнъж ме прониза болка. Пуснах пълните ведра и се стиснах за гърлото, преди да разбере, че мъчението не идва от самия мен. Погледът на Шута срещна моя; златната му кожа беше мъртвешки преbledняла. Мисля, че беше усетил сянка на собствения ми страх. Пресегнах се за Нощни очи, намерих го и затичах.

Тичах, без да следвам пътека през гората, храстите ме дърпаха, опитвах се да спрат стремглавия ми бяг. Газех през тях, без да мисля за дрехите и драскотините. Вълкът не можеше да диша; учестеният дъх на собственото ми тяло бе като подигравка с мъчителното му

пъшкане. Мъчех се да не допусна паниката му да се превърне в моя. Извадих ножа си, докато тичах, готов за всякакъв враг, който можеше да го е нападнал. Но когато изригнах от дърветата на сечището близо до вира на бобрите, го видях да подскача сам на брега. Дращеше с едната си лапа в устата си; челюстите му бяха разтворени широко. Половината от една голяма риба лежеше на каменистия бряг до него. Той отстъпваше на кръгове, тръскаше свирепо глава и се мъчеше да извади онова, което го беше задавило.

Хвърлих се на колене до него.

— Не се бори с мен! — замолих го, но не мисля, че можеше да ме послуша. Нажежена до червено паника пронизваше мислите му. Опитах се да го прегърна през шията и да го спра, но той се дръпна. Тръскаше бясно глава, но не можеше да изкара рибата от гърлото си. Хвърлих се върху него и го съборих на земята. Паднах върху ребрата му и с това, без да съм го мислил, спасих живота му. Натискът на тялото ми върху гърдите му избута запушилата гърлото му риба нагоре. Без да мисля за зъбите му, бръкнах в устата му и я изтръгнах. Захвърлих я настрана и се вдигнах от него. Той се олюля и се изправи. Чувствах, че нямам сили да стана.

— Да се задавиш с риба! — възкликнах разтреперан. — Трябваше да се сетя! Да те науча да не гълташ толкова лакомо.

Поех си дълбоко дъх, неописуемо облекчен. Но облекчението ми бе краткотрайно. Вълкът стана, направи две колебливи крачки и рухна на земята. Вече не се давеше, но болката избуя в него, непреодолима.

— Какво става? Какво му е? — попита Шутът зад мен. Дори не бях забелязал, че ме е последвал. Но нямах време за него. Клекнах до приятеля си. Докоснах го уплашено и усетих как допирът усили връзката ни. Стягаше го болка, дълбоко в гърдите. Толкова го болеше, че едва можеше да диша. Сърцето му туптеше неравно. Отворените му клепачи разкриваха само бялото на очите му. Езикът беше увиснал вяло от устата му.

— Нощни очи! Братко! — извиках, но знаех, че едва ме чува. Пресегнах се към него, за да му дам от силата си, и усетих нещо невероятно. Той ме избягваше. Отдръпваше се от досега ми, отказваше, колкото слабостта му можеше да позволи, онази връзка, която споделяхме от толкова време. Затаи мислите си, измъкна се от мен и потъна в сивота, която не можех да понижа.

Беше непоносимо.

— Не! — изревах и отпратих съзнанието си след него. Щом не можех да накарам онази сива преграда да се подчини на Осезанието ми, пронизах я с Умението си, безразсъдно и инстинктивно използвах всяка магия, която притежавах, за да достигна до него. Стигнах до вълка, и още как. Изведнъж се озовах в него, съзнанието ми се сля с неговото по начин, който не бях познавал никога досега. Тялото му стана мое.

Преди години, когато Славен ме беше убил, бях избягал от разбитата коруба на собствената си плът и бях намерил подслон в Нощни очи. Обитавах с вълка в тялото му, усещах мислите му, виждах света през неговите очи. Пътувал бях с него, спътник в живота му. Накрая Бърч и Сенч ни бяха върнали при гроба ми и ме бяха върнали в изстиналата ми плът.

Това не беше същото. Не. Сега бях превърнал тялото му в свое, човешкото ми съзнание надмогна неговото вълче. Утаих се в него и наложих спокойствие над отчаяната му съпротива. Пренебрегнах отвращението му от това, което вършех; необходимо е, казах му. Ако не направех това, той щеше да умре. Нощни очи спря съпротивата си срещу мен, но това не беше съгласие. Беше все едно, че отстъпва с презрение онова, което му бях отнел. По-късно щях да се безпокоя за това. Обидата му сега беше най-малката ми грижа. Беше странно да съм така в тялото му, досущ все едно съм навлякъл нечия чужда дреха. Осъзнавах всяка частица от него, от ноктите до крайчеца на опашката. Въздухът странно се изливаше върху езика ми и макар да бях отчаян, дневните миризи ми заговориха рязко. Можех да подуша миризмата на Фиц наблизо и смътно осъзнавах, че и Шутът се е присвил над онова тяло и го разтърсва. Но нямах време за това. Бях открил извора на болката на това тяло. Съсредоточаваше се в потръпващото ми сърце. Налагането на спокойствие на вълка вече му беше помогнало донякъде, но накъсаният, неравен ритъм на кръвта му говореше злокобно, че нещо ужасно се е объркало.

Надничането в едно мазе е нещо много по-различно от слизането в него и оглеждането. Обяснението е лошо, но е най-доброто, което мога да предложа. От усещането на вълчето сърце аз изведнъж *станах* вълчето сърце. Не зная как го направих. Беше все едно съм натиснал отчаяно с рамо заключена врата, знаейки, че спасението ми е от

другата страна, и тази врата изведнъж е поддала. Станах неговото сърце и знаех функцията си в тялото му, и знаех също така, че тази функция е затруднена. Като сърце, стегнах се и малко по малко, с усилие, се опитах да изравня ударите. Постигнах го, натискът на болката се облекчи и се залових за работа.

Нощни очи се беше отдръпнал в някакво далечно кътче на съзнанието си. Оставих го да се сърди там и се съсредоточих само върху онова, което трябваше да направя. На какво мога да оприлича онова, което направих? Тъкане? Зидане? Може би беше по-скоро като закърпване пета на чорап. Усещах, че градя, или по-скоро престроявам онова, което беше отслабнало. Знаех също, че не аз, Фиц, го правя, а по-скоро част от вълчето тяло, и аз повеждах това тяло през познат танц. С моята съсредоточеност то изпълни задачата си по-бързо. Това бе всичко, казах си притеснено, ала съзнавах, че някъде, някой трябва да плати за това ускоряване на работата на тялото.

Когато почувствах, че работата ми е приключила, се оттеглих. Вече не бях „сърце“, но с гордост усещах новата му сила и здравина. И все пак заедно с това осъзнаване внезапно ме жегна страх. Не бях в своето тяло; представа нямах какво е ставало с тялото ми, докато бях в Нощни очи. Представа нямах колко време е изтекло. Пресегнах се към Нощни очи, но той си остана отдалечен от мен.

Направих го само за да ти помогна!

Но той мълчеше. Не можех да различа ясно мислите му, но чувствата му бяха ясни. Беше ми обиден и оскърбен повече от всякога.

Добре тогава, казах му ледено. Щом така искаш. И се оттеглих сърдито.

Поне се опитах да се оттегля. Изведнъж всичко стана много обърквашо. Знаех, че трябва да отида някъде, но „някъде“ и „отивам“ като че ли не бяха приложими понятия. Напомняше ми донякъде усещането, когато неподготвен пропаднеш в потопа на Умението. Придошлата река от магия може да различи душата на неопитния, да те запокити през пороя на съзнанието, докато не ти остане никакво самосъзнание. Това бе различно, защото не се чувствах разпънат и разнищван, а заклещен във възела на самия себе си, подмятан от течението, без да има къде да хвърля котва, освен в тялото на Нощни очи. Чувах как Шутът ме вика, но това не ми помагаше с нищо, защото чувах гласа му през ушите на Нощни очи.

Виждаш ли? — тъжно простена вълкът. — Виждаш ли какво ни причини? Опитах се да те предупредя, опитах се да те задържа навън.

Мога да го поправа, уверих го в паника. И двамата разбирахме, че не толкова го лъжа, колкото се стремя отчаяно мисълта ми да се окаже вярна.

Отделих се от тялото му. Изоставих сетивата му, отказах допир, зрение и слух, отрекох прахта на езика ми и мириса на тялото ми наблизко. Изтръгнах съзнанието си от неговото, но след това увиснах там, в нищото. Не знаех как да се върна в своето тяло.

И тогава усетих нещо, малко подръпване, по-малко, отколкото ако някои беше издърпал нишка от ризата ми. То се пресегна към мен, пропълзя към мен от истинското ми тяло. Да се вкопча в него бе все едно да уловя слънчев лъч. Отчаяно започнах да се боря да го задържа, после отново се отпуснах в безформеното си „аз“, усетил, че борбата ми само разпръсква онзи смътен зов. Задържах съзнанието си смирено и малко, зачаках като котка, дебнеща до мишата дупка. Подръпването дойде отново, смътно като лунна светлина през листата. Наложих си да остана смирен, наложих си спокойствие и го оставих то да ме намери. Като тънка златна нишка, най-сетне то ме докосна. Проучи ме и когато се увери, че съм аз, ме пое, задърпа ме на пресекулки към себе си. Дърпането беше настойчиво, но не по-силно от косъм. С нищо не можех да му помогна, без да го унищожа. Сигурно съм лежал отпуснат, изтръпнал от страх, че допирът може да се прекъсне, докато то колебливо ме притегляше от вълка към мен самия. Задърпа ме побързо, а после изведнъж вече можех да се понеса по собствена воля.

Изведнъж познах рухналото си тяло. Влях се в себе си, ужасен колко студено и вцепенено е станало физическото обиталище на душата ми. Очите ми бяха лепкави и сухи от това, че бяха стояли отворени и немигащи. Отначало не можех да виждам нищо. Нито можех да говоря, защото устата ми беше пресъхнала като щавена кожа. Но дори болката ми беше благословена, защото си беше моя, с усещането как собствената ми плът се свързва с ума ми. Простенах хрипливо от облекчение.

Сбрал шепа, Шутът покапа вода на устните ми, а после — и в гърлото. Зрението ми се върна, отначало замъглено, но достатъчно, за да видя, че отдавна е минало пладне. Бях се задържал извън тялото си

часове. След малко вече можех да се надигна и да седна. Моментално се пресегнах за Нощни очи. Все още лежеше проснат до мен. Не спеше. Състоянието му на безсъзнателност бе по-дълбоко от сън. Когато го докоснах, го усетих като малка прашинка съзнание, заровена дълбоко. Усетих отмерения ритъм на пулса му и изпитах огромно удовлетворение. Подбутнах съзнанието му.

Махни се! Все още ми беше сърдит. Все едно. Дробовете му работеха добре, сърцето вече биеше равномерно. Колкото и да беше изтощен, колкото и объркан да бях самият аз, все пак всичко си беше струвало, след като животът му беше спасен.

Малко по-късно усетих близостта на Шута. Беше коленичил до мен, с ръка около раменете ми. Не бях разбрал, че ме е вдигнал и ме държи. Извърнах с усилие глава да го погледна. Лицето му беше посърнало от умора и челото му беше смръщено от болка, но успя да ми се усмихне криво.

— Не знаех дали ще мога да го направя. Но беше единственото, което успях да измисля.

Малко след това разбрах смисъла на думите му. Погледнах китката си. Отпечатъците от пръстите му на нея се бяха опреснили — не сребърни, каквито бяха първия път, когато ме докосна с Умението, но с по-тъмен оттенък на сивото, отколкото бяха от доста време. Нишката на съзнание, която ни свързваше, бе станала с една жилка по-силна. Това, което беше направил, ме ужаси.

— Трябва да ти благодаря, предполагам. — Казах го грубо. Чувствах се уязвен. Негодувах, че ме е докоснал по такъв начин, без съгласието ми. Беше детинско, но точно тогава няхах сили да го преодоля.

Той ми се изсмя, но долових в смеха му нотка на истерия.

— Трябваше да го направя. — Вдиша хрипливо и добави, вече по-спокойно: — И тъй, вече започва отново. До теб съм няма и три дни, а съдбата те застига. Винаги ли това ще бъде цената за нас? Винаги ли ще трябва да те задържам едва-едва над челюстите на смъртта, докато се мъча да подлъжа този свят да тръгне в по-добра посока? — Стисна ме по-здраво за раменете. — Ех, Фиц. Как можеш непрекъснато да ми прощаваш онова, което ти причинявам?

Не можех да му простя. Не бях казал това. Извърнах очи.

— Трябва да остана малко сам. Моля те.

Неловко мълчание посрещна думите ми. След това той каза:
— Разбира се.

Ръката му падна от раменете ми, той рязко стана и се отдалечи. Изпитах облекчение. Допирът му беше подсилвал връзката на Умението между нас. Караше ме да се чувствам уязвим. Той не знаеше как да се пресегне през нея и да опустоши ума ми, ала това не смаляваше моя страх. Нож, опрян в гърлото ми, беше заплаха, дори ръката, която го държи, да има само добри намерения.

Постарах се да пренебрегна другата страна на тази монета. Шутът нямаше представа колко открит беше за мен точно тогава. Усещането за това ме обсебваше, изкушаваше ме да опитам по-пълно свързване. Единственото, което трябваше да направя, бе да го накарам още веднъж да притисне пръстите си до китката ми. Знаех какво мога да направя с този допир. Можех да нахлуя в него, да узная всичките му тайни, да отнема цялата му сила. Можех да превърна тялото му в продължение на своето, да използвам живота и дните му за свои цели.

Срамно беше да изпитвам такъв глад. Виждах бях какво става с онези, които му се подчиняват. Как можех да му простя, че ме кара да се чувствам така?

Познатото главоболие от Умението пулсираше в черепа ми, а тялото ме болеше все едно, че бях водил битка. Чувствах се оголен за света и дори приятелският му допир ме дразнеше. Надигнах се и тръгнах залитайки към водата. Опитах се да се смъкна на колене на брега, но ми беше по-лесно да легна по корем и да залоча. След като утолих жаждата си, си наплисках лицето и зрението ми се проясни.

Погледнах отпуснатия вълк и след това се огледах за Шута. Стоеше доста встрани, дребничък, отпуснал рамене и свил устни. Бях го наранил. Изпитах съжаление. Беше ми мислил само доброто, но една част от мен все още упорито продължаваше да негодува срещу онова, което бе направил. Потърсих някакво оправдание да се вкопча в тази глупост. Нямаше оправдание. Все пак понякога да знаеш, че нямаш право да си ядосан, не разпръсква напълно яда.

— Така е по-добре — казах и тръснах водата от косата си, сякаш можех да убедя и двама ни, че ме е притеснявала само жаждата. Шутът не отвърна.

Гребнах вода с шепи, седнах при вълка и я оставих да покапе по провесения му език. След малко той се размърда едва-едва, колкото да

си прибере езика в устата.

Направих ново усилие да се помирят с Шута.

— Знам, че го направи, за да ми спасиш живота. Благодарят ти.

Той спаси живота и на двамата ни. Попречи ни да продължим по път, който можеше да унищожи и двамата ни. Вълкът не отвори очи, но мисълта му бе наситена със страст.

Да, но това, което направи...

По-лошо ли беше от това, което ми направи ти?

Нямах отговор на това. Не можех да съжалявам, че го опазих жив. И все пак...

По-лесно ми беше да заговоря на Шута, отколкото да проследя тази мисъл.

— Ти спаси живота и на двамата ни. Аз бях... по някакъв начин бях влязъл в Нощни очи. С Умението, мисля. — Изведнъж озарение прекъсна думите ми. За това ли ми беше говорил Сенч, че Умението би могло да се използва за лекуване? Потръпнах. Бях си го представял като споделяне на сила, но онова, което бях направил... Изтласках го от ума си. — Трябваше да се опитам да го спася. И... наистина му помогнах. Но след това не можех да намеря изхода си от него. Ако не ме беше извлякъл... — Оставих думите си недовършени. Не можех лесно да му обясня от какво ни е спасил. Вече знаех със сигурност, че трябва да му разкажа за годината, която преживяхме сред Старата кръв. — Хайде да се върнем в къщата. Там има елфова кора, за чай. И трябва да си почина, и Нощни очи също.

— И аз — промълви Шутът.

Погледнах го и сякаш чак сега забелязах сивата бледнина на умора, помрачила лицето му, и дълбоките бръчки, прорязали челото му. Прониза ме вина. Неопитен и без ничия помощ, той беше прибягнал до Умението, за да ме върне в собственото ми тяло. Магията не беше в кръвта му така, както беше в моята; не притежаваше наследствена предразположеност към нея. Единственото, което притежаваше, бяха следите от древно Умение на пръстите му, споменът от мимолетния му и случаен допир до напластените с Умение ръце на Искрен. Това, както и смътната връзка, която някога бяхме споделили, бяха единствените му инструменти, когато бе рискувал да ме върне в тялото ми. Нито страхът, нито незнанието го бяха спрели. Не беше съзнавал цялата опасност от това, което върши.

Не можех да реша дали това го прави повече или по-малко храбър. А единственото, което бях направил аз, бе да го укоря за това.

Спомних си първия път, когато Искрен бе използвал силата ми, за да укрепи своето Умение. Бях рухнал изцеден. Но Шутът все още стоеше, залиташе от немощ, но стоеше. И не се оплакваше от болката, която сигурно го биеше като с чук и разкъсваше мозъка му като с клещи. Не за първи път се удивих на твърдостта в крехкото му тяло. Трябваше да е усетил погледа ми, защото се обърна и очите му се спряха на мен. Понечих да се усмихна. Отвърна ми с кисела гримаса.

Нощни очи се превъртя по корем и след това бавно се изправи. Треперливо като новородено жребче изкрета до водата и пи. Щом утоли жаждата си, и двамата се почувствахме по-добре. Но краката ми все още трепереха от умора.

— Дълъг ще е пътят ни до къщата — въздъхнах.

Гласът на Шута прозвуча почти обичайно, когато попита в отговор:

— Можеш ли да се справиш?

— С малко помощ. — Вдигнах ръка към него и той се доближи, хвана я и ми помогна да стана. Задържа ръката ми и тръгна до мен, но мисля, че се облягаше на мен повече, отколкото аз на него. Вълкът закрачи бавно след нас. Стиснах зъби и не посегнах към него през онази нишка на Умението, която висеше между нас като сребърна верига. Мога да устоя на изкушението, казах си. Искрен го беше направил. Значи можех и аз.

Шутът наруши изпъстрената от слънцето тишина на леса.

— Отначало си помислих, че имаш пристъп, както се е случвало. Но ти остана да лежиш толкова неподвижно... уплаших се, че умираш. Очите ти бяха отворени и изцъклени. Не можех да намеря пулса ти. Но от време на време тялото ти потръпваше и издишаше. — Помълча. — Не можех да получа никакъв отзвук от теб. Единственото, което можах да измисля, бе да се гмурна след теб.

Думите му ме ужасиха. Не бях сигурен дали искам да знам какво е правело тялото ми, докато бях извън него.

— Може би е било единственият начин да спасиш живота ми.

— И своя — промълви той. — Защото въпреки всичко, което струва това на двама ни, аз трябва да те опазя жив. Ти си клинът, ти си

лостът, който трябва да използвам, Фиц. А затова съжалявам повече, отколкото бих могъл да изразя.

Беше обърнал глава към мен. Откритостта на златния му поглед се съчета с връзката между нас, злато и сребро, усукани в едно. Разбрах и отхвърлих истина, която не исках да зная.

Зад нас вълкът крачеше бавно, навел глава.

---

[1] Forge (англ.) — претопявам, преправям. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

СТАРАТА КРЪВ

... И вярвам, че хрътките ще ви стигнат в добро здраве с това писмо. Ако не, то пратете ми моля птица с тази вест, та да мога да ви дам съвет за грижите по тях. Накрая ще ви помоля да предадете най-добрите ми благопожелания на лорд Рицарин Пророка. Уведомете го, заедно с поздравите от мен, че жребчето, което той повери на грижите ми, все още страда от твърде рязкото му отбиване от майка му. По природа е плашливо и подозрително, но се надяваме, че грижливото му гледане и търпението, съчетани с твърда ръка, ще го изцерят от това. Има също така упорита жилка, много неприятна за дресировчика му, но това, вярвам, може да се обясни с наследяването на бащиния му темперамент. Дисциплината би могла да подмени това със сила на духа. Оставам, както винаги, негов най-покорен слуга.

Моите най-добри пожелания също така на вашата госпожа и деца, Толман, и очаквам с нетърпение следващия път, когато дойдете в Бъкип, да уредим нашия облог, свързан с издръжливостта на миризма на моята Лисица спрямо вашата Рязана опашка.

Бърич, Старши на конюшните,
Бъкип

От писмо, пратено до Толман,
Старши на конюшните, Уидиудс

Докато стигнем до къщата, тъмнината вече затрудняваше зрението ми. Стиснах крехкото рамо на Шута и го подбутнах към вратата. Той залитна по стълбите. Вълкът ни последва. Бутнах Шута

към един от столовете и той се смъкна на него. Нощни очи продължи направо към спалнята ми и се качи на леглото. Разрови показно завивките ми, настани се и потъна в изнурен сън. Потърсих към него с Осезанието, но открих, че се е затворил за мен. Трябваше да се задоволя да гледам ритмичното повдигане и спадане на ребрата му, докато напяля огъня и сложа котлето да заври. Всяка една стъпка от тези простички задачи изискваше пълното ми съсредоточаване. Болезненият тътен в главата ми налагаше да зарежа всичко и да рухна изтощен, но не можех да си го позволяя.

Шутът беше отпуснал глава на ръцете си, пълна скръб. Когато извадих запаса си елфова кора, извърна глава и ме загледа. Сбръчка лице от горчивия спомен за черната суха кора.

— Никога не оставаш без това, а? — Въпросът му излезе като грак.

— Така е — признах, докато мерех дозата. Започнах да я стривам в хавана с чукалото. Като стана на прах, топнах пръста си в него и го лизнах. Моментално усетих облекчение.

— И често ли го използваш?

— Само когато трябва.

Той въздъхна дълбоко, стана и донесе чаши. Щом водата кипна, приготвих силна отвара. Лекът щеше да облекчи болката от Умението, но щеше да остави след себе си чувство на боязливо неспокойство и мрачно настроение. Чувал бях, че робовладелците на Халкида го давали на робите си, за да ги ободрява и в същото време да убива желанието им да бягат. Казват, че прибягването към елфова кора можело да се превърне в навик, но при мен изобщо не беше така. Сигурно редовната ѝ принудителна употреба можеше да доведе до пристрастяване, но аз винаги прибягвах до нея само като лекарство. Казват също, че унищожавала способността да боравиш с Умението у младите и спираха усилването ѝ у по-старите практикуващи. Това навярно щях да го приема за благодат, но опитът ми показваше, че елфовата кора може да притъпи способността, без да облекчи копнежа.

Напълних двете чаши и ги подсладих с по лъжичка мед. Помислих да ида до градината за мента, но ми се стори много далече. Поставих едната чаша пред Шута и седнах срещу него.

Той вдигна чашата си в пародия на тост.

— За нас: Белия ясновидец и неговия Катализатор.

Вдигнах своята.

— За Шута и Фиц — поправих го и чукнахме чашите си.

Отпих. Горчивината на отварата се разля в устата ми. Преглътнах и усетих как гърлото ми се стегна. Шутът ме изгледа, после също отпи. Направи гримаса, но почти моментално бръчките по челото му се поотпуснаха. Погледна намръщено чашата си.

— Няма ли друг начин да се възползва човек от това?

Усмихнах се кисело.

— Веднъж бях толкова отчаян, че просто сдъвках малко кора. Устата ми направо се нацепи. Толкова горчеше, че два дни не можах да махна вкуса.

— Аха. — Той добави още мед, отпи и се намръщи пак.

Замълчахме. Напрежението между двама ни все още не се беше разсеяло. Никакви извинения нямаше да го премахнат, но може би едно обяснение щеше да помогне. Погледнах спящия в леглото ми вълк. Окашлях се.

— Тъй. След като напуснахме Планинското кралство, двамата с Нощни очи поехме обратно към границата на Бък.

Шутът вдигна очи към мен. Подпря брадичка на ръката си и ме загледа, отдаваше ми цялото си внимание, безрезервно. Помъчих се да подреда думите си. Не идваха лесно. Бавно започнах разказа си за онези дни.

С Нощни очи не бързахме. Отне ни почти цяла година в скитане по един заобиколен път през Планините и просторните равнини на Фароу, преди да се върнем в околностите на Кроуснек в Бък. Есента тъкмо бе започнала да напомня за себе си, когато стигнахме малката къща от камък и дърво с ниския покрив, вдигната на билото на гористия хълм. Големите вечнозелени дървета се издигаха неподвластни на заканите на есента, но сланата вече бе попарила листата на малките храсти и растения, израснали по мъхнатия покрив, и им бе придала златистожълти и огненочервени оттенъци. Широката врата зееше в студения следобед, от ниския комин се вдигаше почти невидима струя дим. Нямаше нужда да чукам или да повикам. Хората от Старата кръв вътре знаеха, че сме дошли, точно толкова сигурно, колкото аз можех да усетя, че Ролф и Холи са вътре. Изобщо не се изненадах, когато Черния Ролф се появи на прага. Застана в сумрака и ни загледа намръщено.

— Е, най-сетне разбра, че трябва да научиш онова, което мога да ти предам — каза вместо поздрав. Лъхна ни тежката миризма на бира и това малко ни притесни, но все пак кимнах.

Той се засмя и зъбите му лъснаха в гъстата му черна брада. Забравил бях колко грамаден беше този изгърбен мъж. Пристъпи тежко навън и ме стисна в приятелска прегръдка, от която ребрата ми изпукаха. Почти усетих мисълта, която отпрати към мечката Хилда, своя свързан звяр.

— Стара кръв среща Стара кръв — поздрави ни строго Холи от прага. Жената на Ролф бе точно толкова слабичка и сдържана, колкото я помнех. Нейната птица на Осезанието, соколът Лапавица, беше кацнал на китката ѝ. Изглежда ни с едното си светло око и отлетя, щом тя се приближи към нас. Тя се усмихна и поклати глава, загледана след него. Поздравът ѝ беше по-сдържан, отколкото на Ролф, но и някак си по-топъл. — Добра среща и добре сте ни дошли. — Извърна леко глава и ни стрелна с тъмните си очи. Бърза усмивка огря лицето ѝ, преди да наведе глава да я скрие. Застана до Ролф, толкова тънка, колкото той беше едър, и отметна късата си коса от лицето си. — Влезте да споделите трапезата ни.

— А после ще обиколим да ви намерим добро място за бърлогата ви и ще почнем да я стягаме — подхвърли Ролф, пряк и директен както винаги. Вдигна очи към смраченото небе над короните на дърветата. — Зимата се приближава. Глупави бяхте, че се забавихте толкова.

И така, съвсем простичко, станахме част от народа на Осезанието, хората, които живееха в околностите на Кроуснек. Бяха горски обитатели, ходеха до градчето само за неща, които не можеха да си набавят сами. Криеха магията си от жителите на градчето, защото да си Осезаващ означаваше да си докараш бесилото или меча до вратата. Не че Ролф и Холи или който и да е от останалите наричаха себе си Осезаващи. Това прозвище се подхвърляше от онези, които мразеха животинската магия и се бояха от нея; звучеше презрително и трябваше да се зареже. Помежду си те говореха за своя вид като за Старата кръв и изпитваха жал към всяко родено сред тях дете, което не можеше да се свърже с животно, с ум и дух, тъй както обикновените хора могат да изпитват жал към дете, родено сляпо или глухо.

От Старата кръв не бяха много — не повече от пет фамилии, пръснати нашироко из горите около Кроуснек. Разпознаваха се помежду си и за тях това бе достатъчно за общност. По правило фамилиите от Старата кръв практикуваха самотни занаяти, които им позволяваха да живеят отделено от обикновените хора и в същото време достатъчно близо, за да разменят стоката си и да се радват на облагите на града. Бяха секачи, ловци, кожари и така нататък. Едно семейство живееше с видрите си близо до глинест бряг — правеха изключително красиви грънци. Един старец, обвързан с глиган, живееше охолно с парите, които по-богатите хора от града плащаха за трюфелите, които събираше. Общо взето бяха мирен народ, хора, приели ролята си на обитатели на естествения свят без недоволство. Не можеше да се каже, че изпитваха същото към човечеството изобщо. От тях чувах и долавях голямо неодобрение към хората, които живеят натъпкани в селищата и мислят за животните като за свои слуги и „домашни любимци“, „тъпи“ същества. Изпитваха пренебрежение и към онези от Старата кръв, които живеяха сред обикновените хора и се отричаха от магическата си дарба, за да останат сред тях. Често пъти смятаха, че и аз произлизам от такава фамилия, а ми беше трудно да разсейвам тези представи, без да разкрия прекалено много от истината за себе си.

— И успя ли в това? — попита ме кротко Шутът.

Имах тревожното чувство, че ми задава този въпрос, защото знае, че не съм. Въздъгнах.

— Всъщност това беше най-трудното. През месеците, които изтекоха, се чудех дали не съм направил голяма грешка, като се върнах сред тях. Години преди това, когато ги срещнах за първи път, Ролф и Холи знаеха, че името ми е Фиц. Знаеха също така за омразата ми към Славен. Оттам до опасността да ме разпознаят като Фиц Копелдака с Осезанието оставаше само една малка стъпка. Знаем, че Ролф я направи, защото един ден се опита да ме заговори за това. Казах му невъзмутимо, че греша, че това голямо и нещастно съвпадение на име и връзка със звяр ми е причинило много неприятности през живота. Бях толкова твърд, че дори и тази пряма душа скоро разбра, че никога няма да успее да ме накара да го призная. Лъжех и той разбираше, че лъжа, но му дадох ясно да разбере, че трябва да го приеме за истина между двамата ни, и той го остави така. Сигурен съм, че и Холи го

знаеше, но тя изобщо не заговори за това. Не мисля, че другите в общността са направили връзката. Представях се като Том и те ме наричаха така, дори Холи и Ролф. Молах се Фиц да си остане мъртъв и погребан.

— Значи са знаели — потвърди Шутът подозрението си. — Онази група поне са знаели, че Фиц, копелдакът на Рицарин, не е умрял.

Свих рамене. Изненадан бях, че старото прозвище все още жили така, дори от неговите уста. Бях го надраснал, разбира се. Някога бях мислил за себе си само като за „копелето“. Но отдавна бях разбрал, че човек е това, което направи от себе си, а не това, което е роден. Внезапно си спомних как странстващата вещица се беше озадачила от различните ми длани. Устоях на импулса да заоглеждам ръцете си и отново напълних чашите с чай от елфова кора. После порових в килера да видя какво мога да намеря, та да убие горчивия вкус в устата ми. Хванах брeндитo от Сандседж, но решително го върнах на мястото му. Вместо него взех остатъка от сиренето, станало вече малко твърдо, но все още вкусно, и половин самун хляб. Не бяхме яли от заранта. Главоболието ми вече отслабваше и усетих, че съм ужасно изгладнял. Шутът явно също, защото докато режех сиренето, начупи хляба на големи комати.

Разказът ми бе увиснал недовършен във въздуха.

Въздъгнах.

— Не можех да направя кой знае какво с това дали знаят или не знаят, освен да го отричам. С Нощни очи се нуждаехме от знанията им. Само те можеха да ни предадат онова, което трябваше да научим.

Шутът кимна, сложи парче сирене на един комат и отхапа. Зачака ме да продължа.

Думите ми идваха бавно. Не обичах да си спомням за онази година. Въпреки това бях научил много, не само от изричните уроци на Ролф, но и просто с отварянето си към общността на Старата кръв.

— Ролф не беше от най-добрите учители. Беше избухлив и нетърпелив, особено по време на ядене, много склонен да удря с юмрук по масата и да ръмжи, а понякога — и да реве, обезсърчен от мудно схващания си ученик. Просто не можеше да проумее пълното ми невежество за нравите и обичаите на Старата кръв. Предполагам, че според неговите разбирания се държах като грубо, ужасно

невъзпитано дете. Моите „шумни“ разговори с Нощни очи разваляха лова на други обвързани хищници. Така и не знаех, че трябва да известяваме присъствието си чрез Осезанието си, когато сменим ловния район. Докато живеех в Бъкип, изобщо не знаех, че сред Осезаващите съществува общност, да не говорим, че имат свои порядки.

— Чакай малко — прекъсна ме Шутът. — Значи казваш, че Осезаващите могат да си споделят мисли също както може да се разменят мисли чрез Умението? — Тази идея като че ли много го беше възбудила.

— Не. Не е същото. Мога да усетя, ако друг Осезаващ говори с обвързания си звяр... ако не внимават и си говорят свободно, както правехме с Нощни очи. Тогава ще знам, че се използва Осезанието, макар и да не улавям мислите, които си съобщават. Прилича на дрънчене на струна на лютня. — Усмихнах се тъжно. — Точно така ме пазеше Бърич да не се отдавам на Осезанието, след като разбра, че го притежавам. Пазеше здраво стените си срещу него. Той не го използваше и се стараше да се пази от животните, които посягат с него към ума му. Беше вдигнал стени на Осезанието, подобни на стените-Умение, които Искрен ме беше научил да вдигам. Но след като разбра, че съм Осезаващ, мисля, че ги сниши, за да ме надзирава. — Замълчах пред озадачения поглед на Шута. — Разбираш ли?

— Не напълно. Но достатъчно, за да схвана идеята. Но... можеш ли тогава да подслушаш друг Осезаващ звяр, когато говори на своя Осезаващ?

Поклатих отново глава за „не“ и едва не се разсмях на обърканата му физиономия.

— На мен ми изглежда толкова естествено, трудно е да го опиша с думи. — Помислих малко. — Представи си, че двамата с теб си имаме свой език, такъв, с който общуваме само ние двамата.

— Може и да имаме — подхвърли той с усмивка.

Продължих упорито:

— Мислите, които си споделяме с Нощни очи, са наши мисли, в голяма степен непонятни за всеки, който ни подслуша с помощта на Осезанието. Този език винаги си е бил само наш, но Ролф ни научи да насочваме мислите си изрично един към друг, вместо да ги хвърляме безразборно. Друг Осезаващ може да разбере за нас, ако е настроен да

слуша точно нас, но като цяло комуникацията ни вече се слива с общия шепот на Осезание на останалата част от света.

Шутът смръщи чело.

— Значи само Нощни очи може да ти говори?

— Нощни очи ми говори съвсем ясно. Понякога някое друго същество, необвързано с мен, ще ми сподели мисли, но обикновено смисълът им се проследява трудно; все едно да се опиташ да общуваш с някой, който говори чужд, макар и подобен език. Може да има много махане с ръце, повтаряне на думи на висок глас и жестикулиране. Човек схваща основния смисъл, но без тънкостите. — Помълчах замислено. — Мисля, че е по-лесно, ако животно е свързано с друг Осезаващ. Мечокът на Ролф веднъж говори с мен. И една невестулка. А между Нощни очи и Бърич... трябва да е било унижително за Бърич, но той позволи на Нощни очи да му говори, когато бях в тъмниците на Славен. Разбирането беше несъвършено, но достатъчно добро, за да могат двамата с Бърич да замислят план за спасяването ми.

Унесох се за малко в този спомен, след което се върнах към разказа си.

— Ролф ме научи на основните правила на вежливост сред хората на Старата кръв, но не ни учеше вежливо; склонен беше да ни гълчи, преди да сме разбрали в какво грешим, както и след това. Нощни очи беше по-търпелив към него, навярно защото беше по-податлив на йерархията на глутницата. Мисля, че за мен беше по-трудно да се уча от него, защото вече бях свикнал с известно ниво на достойнство, като пълнолетен човек. Ако бях дошъл при него по-млад, вероятно щях да приема по-леко грубостта в преподаването му. Опитът ми от предишните години ме беше направил раздразнителен към всеки, който прояви агресивност към мен. Мисля, че първия път, когато му изръмжах в отговор, след като ми се разкрещя заради някаква грешка, той се стъписа. Беше хладен и отчужден чак до вечерта и схванах, че трябва да преклоня глава пред грубото му поведение, ако искам да науча нещо от него. Така и направих, но беше все едно да се науча да владее нервите си непрекъснато. Често едва сдържах яда си към него. Нетърпението му заради несхватливостта ми ме обезсърчаваше точно толкова, колкото него го изумяваше моето „човешко мислене“. В най-лошите моменти ми напомняше за магистъра на Умението Гален и ми изглеждаше точно толкова

тесногърд и жесток, когато говореше злобно колко лошо съм възпитан при Некръвните. Негодувах, че говори така за хора, които смятах за свои. Знаех също, че ме смята за подозрителен и недоверчив, за човек, който никога не смъква напълно всичките си прегради пред него. Вярно е, че затаявах много неща от него. Той настояваше да научи за произхода ми, онова, което можех да си спомня за родителите си, и кога за първи път съм усетил пробуждането на Старата кръв в себе си. Нито един от откъслечните ми отговори не го задоволяваше, но все пак не можех да навляза в подробности, без да издам твърде много за това кой и какво бях някога. Малкото, което все пак му казвах, го ядосваше толкова, че съм сигурен, че един по-пълнен разказ щеше да го отврати. Одобряваше това, че Бърич ме е предпазил да не се обвържа твърде млад, и в същото време осъждаше всичките му причини да го направи. Това, че все пак бях успял да създам връзка със Смити въпреки бдителността на Бърич, го убеждаваше в лъжливия ми нрав. Непрекъснато натякваше за опакото ми детство, то било коренът на всичките ми проблеми с откриването на магията на Старата кръв. С това пак ми напомняше за пренебрежението на Гален към копелето, опитващо се да усвои Умението, магията на кралете. Сред хора, при които се надявах най-сетне да намеря пълно приемане, отново открих, че съм нито риба, нито птица. Оплачех ли се на Нощни очи от държането към нас, Ролф започваше да ми ръмжи да престана да хленча на вълка и да се постарая да се науча на добро поведение.

Нощни очи се учеше по-лесно и често тъкмо той ми обясняваше точно какво не е успял да набие в главата ми Ролф. Нощни очи също така усещаше по-силно от мен колко много го съжалява Ролф. Вълкът не реагираше добре на това, защото съжалението на Ролф се основаваше на схващането, че не се отнасям с вълка си толкова добре, колкото трябва. Убягваше му, че по време на свързването ни бях почти пълнолетен мъж, а Нощни очи — съвсем малко кутре. Ролф непрекъснато ме укоряваше, че се отнасям с Нощни очи не като с напълно равен, разлика, която и двамата оспорвахме.

Първия път, когато се счепкахме за това с Ролф, беше при вдигането на зимния ни дом. Избрахме си място удобно близо до дома на Ролф и Холи и в същото време — достатъчно изолирано, за да не се натрапваме едни на други. В този първи ден започнах да градя колиба, а Нощни очи отиде на лов. Когато Ролф се отби, веднага ме нахока, че

принуждавам Нощни очи да живее в жилище, което е изцяло човешко. Собственият му дом включваше естествена пещера в склона на хълма и беше замислен така, че да е колкото човешки дом, толкова и мечешка бърлога. Настоя вълкът да си изкопае леговище в склона, а аз след това да си построя колибата, която да включи и него. Когато споделих това с Нощни очи, той отвърна, че е свикнал с човешки жилища още от кутре и че не вижда никаква причина защо аз да не свърша цялата работа и да направя жилището удобно и за двама ни. Когато казах това на Ролф, той се разкрещя и каза на Нощни очи, че не вижда нищо забавно в това, че предава природата си заради егоистичното удобство на своя партньор. Беше толкова в разрез с начина, по който двамата приемахме ситуацията, че за малко да напуснем Кроуснек веднага. Нощни очи беше този, който реши, че все пак трябва да останем и да се учим. Изпълнихме указанията на Ролф и вълкът ми усърдно си изкопа бърлогата, а аз построих колибата си около нея. Вълкът прекарваше много малко време в бърлогата, предпочиташе топлината край огнището, но Ролф така и не го разбра.

Много от разногласията ни с Ролф бяха на същата основа. В очите му Нощни очи изглеждаше прекалено „очовечен“ и той клатеше укоризнено глава за това колко малко вълче имало в мен. Но в същото време предупреждаваше и двама ни, че сме се заплели прекалено здраво един в друг, толкова, че не можел да намери и едно място, където да усети единия от нас, а не и другия. Може би най-ценното, на което ни научи Ролф, бе как да се отделяме един от друг. Чрез мен той предаваше на Нощни очи необходимостта всеки от нас да разполага с интимни кътчета в ума си по въпроси като любовна връзка или скръб. Аз така и не бях успял да убедя вълка, че необходимостта от такова разделяне съществува. Нощни очи отново се научи по-бързо и по-добре от мен. Когато пожелаеше, можеше напълно да изчезне за сетивата ми. Не ми харесваше усещането, че съм изолиран от него. Чувствах се наполовина цял от това, а понякога и по-малко от половина, но все пак двамата разбирахме колко е разумно и се стараехме да усъвършенстваме способността си в тази област. Но колкото и доволни да бяхме от напредъка си, Ролф оставаше непреклонен, че дори в разделянията си все още между нас остава цялост, толкова основна, че ние дори не можем вече да я осъзнаем.

Когато се опитах да отхвърля това като несъществуващо, той едва не побесня.

— А когато един от вас умре, тогава какво? Смъртта идва за всички ни, не можеш да я излъжеш. Две души не могат дълго да обитават едно тяло, преди едната да го овладее, а другата да се превърне само в сянка. Жестокост е, независимо коя става по-силната. Заради това всички традиции на Старата кръв отбягват това алчно вкопчване в живота. — Ролф ми се намръщи много свирепо. Дали подозираше, че вече съм заобиколил смъртта веднъж с такава измама? Не би могъл, постарях се да се самоубедея, и му отвърнах с невинен поглед.

Той заплашително свъси вежди.

— Когато животът на нещо свърши, значи свършва. Извращение на цялата природа е да се удължава. Но само Старата кръв познава истинската дълбочина на болката, когато две души, които са били съчетани, биват разделени от смъртта. Така трябва да бъде. Трябва да можете да се отделите в себе си, когато дойде това време. — Гледаше ни тежко изпод вежди. Двамата с Нощни очи застинахме при тази мисъл. Дори Ролф усети колко сме отчаяни. Гласът му стана по-груб, но и по-добродушен. — Нашият обичай не е жесток, или поне не толкова жесток, колкото трябва да е. Има начин да се запази споменът за всичко, което е било споделяно. Начин да съхраниш мъдростта на другия и любовта на сърцето на другия.

— Значи един партньор може да продължи да живее в другия? — попитах объркано.

Ролф ме изгледа с презрение.

— Не. Току-що ви казах, ние не правим това. Когато дойде времето ти да умреш, трябва да се отделиш от своя партньор и да умреш, а не да се опитваш да се залепиш като пиявица за живота на другия.

Нощни очи изскимтя тихо. Беше объркан също като мен. Ролф като че ли се примири, че ни предава труден за възприемане възглед, защото замълча и се почеса по брадата.

— Представи си го така. Моята майка отдавна е умряла. Но аз все още мога да си спомня гласа ѝ, когато ми пее приспивна песен, или чувам предупрежденията, които ми дава, щом понеча да направя нещо глупаво. Ясно?

— Ами... да — отстъпих аз. Това беше още един горчив момент между Ролф и мен. Той така и не беше приел, че нямам никакви спомени за майка си, макар да бях прекарал с нея първите шест години от живота си. При хладната ми реакция той присви очи.

— Както могат повечето хора — продължи по-високо, все едно самият звук можеше да ме убеди. — И това е, което можеш да имаш, когато Нощни очи си отиде. Или което той може да запази от теб.

— Спомени — съгласих се тихо и кимнах. Дори обсъждането на смъртта на Нощни очи беше смущаващо.

— Не! — възкликна Ролф. — Не просто спомени. Всеки може да има спомени. Но онова, което един свързан оставя за своя партньор, е по-дълбоко и по-богато от спомените. То е присъствие. Не продължаване на живота в ума на другия, не споделяне на мисли, на решения и на опит. Но — просто е там. Остава. Е, вече го разбирате — увери ме той и въздъхна.

„Не“, понечих да отвърна, но Нощни очи се притисна тежко в крака ми, тъй че само издадох някакъв звук, който можеше да мине и за съгласие. А през следващия месец Ролф продължи да ни учи с присъщата си упоритост, задължаваше ни да се разделяме, а след това ни позволяваше отново да се събираме, но само по един слаб, несъществен начин. Намирах това за съвсем незадоволително. Бях убеден, че правим нещо погрешно, че това не би могло да е утехата и „съществуването“, за което ни говореше. Когато изразих съмненията си, Ролф ме изненада, като се съгласи с мен, но веднага след това заяви, че все още сме твърде силно сплетени помежду си, че трябва да се отделим още повече един от друг.

А ние го слушахме и искрено се опитвахме, но все още държахме на своето си мнение какво ще направим наистина, когато смъртта дойде за един от нас.

Никога не изразявахме гласно своята упоритост, но подозирам, че Ролф си даваше сметка за нея. Полагаше големи усилия да ни „докаже“ колко грешим и примерите, които ни даваше, наистина бяха болезнени. Едно непредпазливо семейство от Старата кръв беше допуснало лястовици да свият гнезда в стрехите им и невръстният им син можел не само да слуша познатото чуруликане, но и да гледа шетнята им. И само това правел дори когато пораснал и станал тридесетгодишен мъж. В град Бъкип щяха да го нарекат идиот и такъв

си беше, но когато Ролф ни нареди да се домогнем по-съсредоточено с Осезанието до ума му, причината стана ясна и за двамата ни. Човекът беше обвързан не просто с една лястовица, а с всички. В ума си той беше птица и неговото ровене в калта, пърхането с ръце и гоненето на насекоми беше работа на птичия му ум.

— Та ето какво се получава, когато се свържеш твърде малък — каза ни мрачно Ролф.

Имаше и още една двойка, която ни показа, но само от разстояние. В едно ранно утро, докато мъглата все още висеше тежко над долините, лежахме по корем на ръба на един овраг и не издавахме нито звук, нито споделяхме мисъл. Бяла кошута вървеше през мъглата към един вир, стъпваше не с предпазливостта на животно, а по-скоро с плавното изящество на жена. Знаех, че партньорът ѝ трябва да е някъде наблизо, скрит в мъглата. Кошутата почна да пие на бавни дълги глътки. После бавно вдигна глава. Големите ѝ уши се изпънаха напред. Усетих колебливото, търсещо докосване на Осезанието ѝ. Примигах, опитах се да фокусирам погледа си върху нея, а вълкът изскимтя питащо, дълбоко.

Ролф рязко се изправи и се разкри, показваше пълното си пренебрежение. Отказа хладно контакта. Долових отвращението му, докато се отдалечаваше, но ние останахме, зяпнали надолу към нея. Може би тя усети колебанието ни, защото се загледа към нас с дързост, съвсем неприсъща за кошута. Обзе ме странно замайване. Примижах, мъчех се да накарам фигурата пред мен да се раздели на двете същества, които Осезанието ми подсказваше, че са там.

Докато бях чирак на Сенч, той прилагаше няколко упражнения, за да ме научи да виждам онова, което очите ми наистина виждат, а не каквото умът ми очаква да видят. Повечето бяха прости — да гледам заплетена връв и да реша дали е вързана на възел, или само усукана. Един по-особен трик, който ми показа, беше като се напише името на цвят с различно мастило, например *червено* с яркосини букви. Да прочета списък с такива цветове, като произнасям правилно написаната дума вместо цвета на мастилото на буквите изискваше повече концентрация, отколкото бях очаквал.

Тъй че потърках очите си, погледнах отново и видях само кошута. Жената се беше оказала очакване на ума ми, основано на Осезанието. Физически нея я нямаше. Присъствието ѝ в кошутата

изкривяваше усета ми. Потръпнах, щом осъзнах колко грешно е това. Ролф ни беше оставил. Объркани, двамата с Нощни очи го настигнахме, докато се отдалечаваше от долчинката и малкия вир. Попитах:

— Какво беше това?

Той изръмжа, възмутен от невежеството ми:

— Какво беше това ли? Това бяхте вие, след дванайсет години, ако не поправите поведението си. Видя я с очите си! Онова долу не беше кошута, а жена в кожата на кошута. Това исках да видите. Колко е грешно. Пълното извращение на взаимното доверие.

Гледах го мълчаливо, изчаквах. Мисля, че очакваше да се съглася с преценката му, защото изръмжа гърлено:

— Онова там беше Дилейна, дето падна в леда във вира на Марпъл преди две зими. Трябваше да си умре тогава, но не, вкопчи се в Парела. Кошутата нямаше сърце или пък силата да ѝ се противопостави. И ето ти ги сега, кошута с ум и сърце на жена и Парела, на която едва ли ѝ хрумва дори да се нарече като себе си. Против цялата природа е това. Такива като Дилейна са коренът на всички зли приказки, които Некръвните дърдорят за нас. Тя е това, което ги кара да искат да ни бесят и горят над вода. И го заслужава.

Беше кипнал. Извърнах смутено очи. Твърде близо бях стигнал до тази съдба, за да повярвам, че някой би могъл да я заслужава. Тялото ми беше лежало изстинало в гроба дни наред, докато споделях тялото и живота на Нощни очи. Бях сигурен, че Ролф го подозира, и се зачудих, ако толкова ме презира, защо тогава изобщо беше приел да ме учи. Той сякаш долови повеея на мисълта ми, защото каза все така грубо:

— Всеки, който не е научен, може да направи нещо погрешно. Но след като е научен, няма извинение да го повтаря. Никакво.

И закрачи отново по пътеката. Затътрих се след него. Опашката на Нощни очи беше щръкнала. Ролф мърмореше сърдито, докато газеше напред през тревата. — Алчността на Дилейна ги унищожи и двете. Парела си няма живот на кошута. Нито самец, нито малки. Когато умре, просто ще спре, и Дилейна с нея. Дилейна не можа да приеме смъртта като жена, но и живота на кошута не приема. Когато я призоват самци, не дава на Парела да им отвърне. Сигурно си мисли, че е вярна на съпруга си или някоя подобна глупост. Когато Парела

умре, и Дилейна с нея, какво ще са спечелили всяка от тях, освен няколко години съществуване, което никоя от двете не може да нарече пълно?

Не можех да споря с него. Видяното преди малко беше толкова грешно и неестествено, че мравки още пълзяха по гърба ми.

— Да. — Струваше ми усилие да призная това пред Шута. — И все пак се чудех дали някой друг, освен тях двете разбира решението, което са взели. Дали все пак не са го чувствали за редно, независимо как изглежда на нас.

Прекъснах за малко разказа си. Историята на онези двете винаги ме разстройваше. Ако Бъррич не беше успял да ме измъкне от тялото на вълка и да ме върне в собственото ми тяло, щяхме ли да станем като тях? Ако Шутът днес не беше край мен, щяхме ли сега двамата с Нощни очи да обитаваме в едно тяло? Не изказах мисълта си на глас. Знаех, че Шутът вече трябва сам да е направил този скок. Окашлях се.

— Ролф ни научи на много неща през тази година, но докато учехме техниките на общата ни магия, двамата с Нощни очи се въздържахме да приемем всички обичаи на хората от Старата кръв. Чувствах, че имаме право на тайните, които учехме, просто по силата на това, което представлявахме, но не се чувствах задължен да приема правилата, които Ролф се опитваше да ни натрапи. Може би щеше да е по-разумно да се преструвам, но ми беше омръзнало до смърт от преструвки и от пластове лъжи, които трябваше да се изтъкат, за да се поддържа заблудата. Така че странях от техния свят и Нощни очи прие да е с мен в това отчуждение. Тъй че наблюдавахме общността им, но изобщо не посветихме изцяло живота си на народа от Старата кръв.

— И Нощни очи странеше от тях? — Въпросът на Шута прозвуча добронамерено. Постарах се да не мисля дали в него няма скрит упрек, подпитване да не би аз да съм този, който го е накарал да страни поради свои егоистични причини.

— Той изпитваше същото като мен. Познаването на магията, която беше в кръвта ни: това бе нещо, което ни дължаха. А когато Ролф ни го развяваше като награда, която щяла да ни се даде, след като приемем игото на техните правила... е, това си беше форма на изключване, приятелю. — Погледнах сивия вълк, свит в постелята ми. Спеше дълбоко, заплащаше цената за намесата ми в тялото му.

— Никой ли не ти подаде просто приятелска ръка там?

Въпросът на Шута ме върна към разказа. Помислих.

— Холи се опитваше. Мисля, че ме съжаляваше. Беше свенлива и затворена в себе си по характер; нещо, което бе присъщо и за двама ни. Лапавица и соколицата му си имаха гнездо в едно голямо дърво на склона над къщата на Ролф и Холи често прекарваше часове наред на плетената платформа малко под гнездото. Изобщо не беше разговорлива, но показваше малки прояви на доброта, включително един подарък, постеля от птичи пера, страничен продукт от ловните подвизи на Лапавица.

Усмигнах се на себе си.

— И ме научи също така на много умения в живота в усамотение, неща, които така и не бях научил, докато живеех в замъка Бъкип. Истинско удоволствие има в това да си приготвиш постеля от листа, а ме научи и да готвя други неща, освен яхниите и кашите на Бърич. Когато пристигнах там, бях опърпан и дрипав. Тя поиска да извадя всичките си дрехи не за да ги закърпи, а да ме научи как да се грижа сам за тях. Седях край огнището ѝ и се учех да кърпя чорапи, без да ми убиват после, как да обръщам пешовете и ръкавите, преди да са се протрили безнадеждно... — Поклатих глава и се усмигнах на спомените си.

— И Ролф несъмнено се е радвал да ви види опрели глави и гушнати един до друг толкова често? — Тонът на Шута подсказа другия въпрос. Давал ли бях повод на Ролф да става ревнив и зъл?

Отпих последните капки от изстиналия вече чай от елфова кора и се отпуснах в стола. Познатата меланхолия от билката вече ме обземаше.

— Изобщо не беше така, Шуте. Може да се смееш колкото си искаш, но беше по-скоро все едно съм намерил майка. Не че беше много по-голяма от мен, но заради добротата, приемането и това, че ми желаше доброто. Но... — Покашлях се. — Ти си прав. Ролф беше ревнив, макар никога да не го изразяваше с думи. Прибираще се от студа навън и заварваше Нощни очи проснат до огнището му, а аз — с пълни с прежда ръце от някой проект на Холи с куките, и моментално намираще някоя друга работа, която тя трябваше да свърши за него. Не че се държеше лошо с нея, но много се стараше ясно да покаже, че е неговата жена. Холи никога не ми говореше за това, но някак си мисля,

че го правеше нарочно, за да му напомни, че колкото и години да са живели заедно, тя все пак си има свой живот и своя воля. Не че се опитваше изобщо да провокира ревността му.

— Всъщност, преди да свърши зимата, тя се постара да ме въведе в общността на Старата кръв — продължих. — По нейна покана в къщата им се отбиваха приятели и тя много се стараеше да ме запознае с всички. Няколко семейства имаха дъщери, пораснали за женитба, и те като че ли ги навестяваха най-често, когато и аз се оказвах поканен да споделя трапезата с Ролф и Холи. Ролф пиеше, смееше се и жестикулираше енергично, радостта му от тези поводи бе очевидна. Често заявяваше гръмка, че това е най-веселата зима, която помни от много години, от което заключавах, че Холи не е канила преди толкова много гости. Но все пак не се опитваше прекалено явно да ми намери приятелка. Личеше си, че смята Туинет за най-подходяща. Тя беше само с няколко години по-голяма от мен, висока, с черна коса и тъмносини очи. Животинският ѝ спътник беше врана, весела и лукава като нея. Станахме приятели, но сърцето ми не беше готово за нищо повече. Мисля, че баща ѝ негодуваше повече от липсата на любовен плам у мен, отколкото самата Туинет, защото подхвърли тежко няколко пъти, че една жена не бива да чака вечно. Туинет, както долавях, не се интересуваше да си намери мъж толкова, колкото предполагаша родителите ѝ. Останахме си приятели през пролетта и цялото лято. Оли, бащата на Туинет, с неговите клюки пред Ролф, ускори заминаването ми от общността на Старата кръв в Кроуснек. Казал на дъщеря си, че трябва или да престане да се вижда с мен, или да ме притисне да заявя ясно намеренията си. В отговор Туинет твърдо заявила своето намерение, а именно да не се омъжи за човек, който не ѝ подхожда, да не говорим за „мъж, който е толкова по-млад от мен, на години, както и на сърце. Заради раждането на внучета искаш да ме накараш да спя с някой отгледан сред Некръвните и с покварата на кръвта на Пророците“.

Думите ѝ стигнаха до мен не от Ролф, а от Холи. Каза ми ги тихо, навела очи, сякаш се срамуваше да изрече тази клюка. Но когато ме погледна, толкова спокойно и кротко, в очакване да го отрека, грижливо подготвените ми лъжи замряха на устните ми. Благодарих ѝ спокойно, че ме е уведомила за чувствата на Туинет към мен, и ѝ казах, че ми е дала много поводи за размисъл. Ролф го нямаше. Бях дошъл в

дома им, за да поискам назаем чука му за цепене, защото лятото е подходящото време човек да пригответи дървата за огрев за зимата. Отидох си, без да го поискам, защото с Нощни очи моментално и едновременно разбрахме, че няма да зимуваме сред Старата кръв. Когато луната изгря, вече бяхме оставили херцогство Бък зад гърба си. Надявах се внезапно ни напускане да се приеме като реакция на мъж след провалено ухаждане, а не като бягство на Копелето от хора, които са го разкрили.

Настъпи тишина. Мисля, че Шутът разбираше, че съм изрекъл на глас своя най-упорит страх. Старата кръв знаеха за моята самоличност, знаеха името ми, а това им даваше власт над мен. Обясних ясно на Шута това, което така и не бях признал на Славей. Такава власт над човек не може да е в ръцете на хора, които не го обичат. Но те я притежаваха и нищо не можех да направя по въпроса. Живеех сам и отделен от Старата кръв, но нито за миг не ме напускате смътното чувство за уязвимостта ми пред тях. Помислих дали да му разкажа историята на Славей за менестрела на Пролетния панаир. По-късно, обещах си. По-късно. Все едно, че исках да скрия опасността от самия себе си. Изведнъж се почувствах тъжен и кисел. Вдигнах очи и видях, че Шутът ме гледа.

— От елфовата кора е — каза той тихо.

— Да, от елфовата кора — съгласих се, но не можех да се самоубедея, че безнадеждността, която ме беше обзела, е само от отварата. Дали отчасти поне не произтичаше от безсмислието на собствения ми живот?

Шутът стана и закрачи нервно из стаята. Отиде два пъти от вратата до огнището и до прозореца, после свърна към долапа. Донесе брeндитo и две чаши. Стори ми се нелoша идея. Загледах го, докато ги пълнеше.

Пихме до късно през нощта. Шутът поде разговора. Мисля, че се опитваше да е забавен и да оправи настроението ми, но собственият му дух беше точно толкова унил, колкото и моят. От вицове за търговците на Бинград се прехвърли на някаква страховита история за морски влечуги, които се увивали в пашкули и излитали от тях като дракони. Когато настоях да разбере защо изобщо не съм виждал от тези дракони, той поклати глава.

— Закърнели са — каза тъжно. — Появяват се в късна пролет, слаби и хилави, като котенца, родени преждевременно. Може тепърва да израстат до истинското си величие, но засега горките същества се чувстват засрамени от крехкостта си. Не могат дори да си ловят храна. — Добре помня виновния му ококорен поглед. Златните му очи се впиха в мен. — Възможно ли е вината да е моя? — попита той тихо. — Дали не се обвързах с погрешния човек? — После отново напълни чашата си и я изпи до дъно, с решителност, която ми напомни за някой от мрачните изблици на Бърич.

Не помня кога съм си легнал, но помня, че лежах в леглото си, праметнал ръка през спящия вълк, и гледах сънено Шута. Беше извадил някакъв смешен малък инструмент, само с три струни. Седеше пред огъня и подрънкваше, извличаше фалшиви ноти и ги заглаждаше с думите на тъжна песен, на език, който не бях чувал никога. Опрях пръсти на китката си. Така можех да го усещам в тъмното. Той не се обърна да ме погледне, но нишката на разбиране се изпъна помежду ни. Гласът му стана сякаш по-верен и разбрах, че пее песента на изгнаник, закопнял за родния край.

ГЛАВА 9

СЪЖАЛЕНИЯТА НА МЪРТВИЯ

За Умението често се казва, че е наследствената магия на рода на Пророците, и със сигурност тя като че ли тече най-предсказуемо в тези кръвни линии. Известно е обаче, че Умението е съществувало като латентен талант почти навсякъде в Шестте херцогства. В по-ранни времена било обичайно Магистърът на Умението, който служел на монарха Пророк в Бъкип, периодично да издирва младежи, които показват потенциал за Умението. Довеждали ги в Бъкип, обучавали ги в Умението, ако покажат силен талант, и ги окуражавали да създават котерии: взаимно избрали се групи от по шестима, които подпомагали според нуждите управляващия монарх. Макар информацията за тези котерии да е много оскъдна, почти все едно, че ръкописите, свързани с тях, са били унищожавани преднамерено, устната традиция показва, че рядко по едно и също време са съществували повече от две или три котерии и че силните практикуващи Умението винаги са били рядкост. Процедурата, по която Магистрите на Умението издирвали деца с латентен талант, е изгубена във времето. Крал Изобилие, бащата на крал Умен, прекратил практиката да се градят котерии, може би поради убеждението, че ограничаването на знанието за Умението за употреба изключително от принцове и принцеси ще увеличи могъществото на тези, които го притежават. И станало така, че когато при управлението на крал Умен на бреговете на Шестте херцогства дошла войната, нямало котерии, които да се притекат на помощ на управляващия Пророк в защита на кралството.

Събудих се през нощта, стреснат. Малта. Оставил бях кобилата на Шута вързана на склона. Понито щеше да е влязло и вероятно дори да се е настанило вече в обора, но кобилата бях оставил навън, през целия ден без вода.

Можех да направя само едно. Станах безшумно и излязох от къщата, без да затварям вратата, за да не се тръшне и да събуди Шута. Дори вълка оставих да спи и тръгнах сам в тъмното. Спрях за малко при обора. Както подозирах, понито се беше прибрало. Докоснах го леко с Осезанието. Спеше.

Заизкачвах се по склона към мястото, където бях вързал кобилата, доволен, че поне не вървах в истинската тъмница на някоя зимна нощ. Звездите и пълната луна изглеждаха много близо. Все пак ме водеше повече познаването на пътеката, отколкото очите. Когато стигнах при Малта, тя ми изцвили укорително. Развързах я и я поведох надолу. Когато потокът пресече пътеката по пътя си към морето, спрях и я оставих да пие.

Беше красива лятна нощ. Времето беше меко. Жуженето на нощни насекоми изпълваше въздуха, придружено от звука на лочещата вода кобила. Оставих погледа си да се зарее и се изпълних с нощта. Тъмнината отнемаше цветовете на тревата и дърветата, но суровите им черни и сиви оттенъци по някакъв начин правеха пейзажа още по-сложен. Влагата в по-прохладния въздух пробуждаше всички летни миризми, задрямали през деня. Отворих уста и вдишах дълбоко, за да вкуся нощта още по-пълно. Отдадох се на сетивата си, изоставих човешките си грижи, поех този момент на „сега“ и го оставих да се разпростира вечно около мен. Осезанието ми се разгърна и се слях с нощното великолепие.

Има една естествена еуфория в Осезанието. То е едновременно подобно и различно от Умението. С Осезанието човек усеща целия живот, който го заобикаля. Усещах не само топлината на кобилата до мен. Разпознавах искрящите телца на хилядите насекоми, населили тревите, и долавях дори сенчестата жизнена сила на големия дъб, вдигнал клоните си между луната и мен. Малко по-нагоре на хълма един заек беше замрял неподвижно сред летните треви. Усещах неразличимото му присъствие, не като късче живот, разположено някъде, а както понякога човек чува нотката на единствен глас сред пазарната врява. Но най-вече чувствах физическо родство с всичко,

което живее в този свят. Имах право да бъда тук. Бях толкова част от тази лятна нощ, колкото насекомите и ромолящата в краката ми вода. Мисля, че тази древна магия черпи много от силата си от признанието, че ние сме част от този свят, не повече, но със сигурност не по-малко от дивите зайци.

Тази правота на единението ме обливаше, отмиваше гадната алчност на Умението, която преди това омърсяваше душата ми. Вдишах още по-дълбоко, а после бавно издишах, като последен дъх, и пожелах да се слея, да стана част от тази добра, ясна нощ.

Зрението ми се замъгли, раздвои се и се проясни. За едно мигновено дихание не бях себе си, не бях на склона на хълма близо до къщата си и не бях сам.

Отново бях момче, избягало от тесния затвор на каменни стени и объркани завивки. Тичах като лъч светлина през неопасани от овце пасища и напразно се опитвах да догоня спътничката си. Тя бе красива като осеяната със звезди нощ, светлокафявата ѝ козина бе опръскана с тъмно. Движеше се недоловимо, като самата нощ. Следвах я, не с човешки очи, а с връзката на Осезанието, която ни свързваше. Бях пиян от любов към нея и от любовта към тази нощ, замаян от главоломния порив на тази дива свобода. Знаех, че трябва да се върна, преди да е изгряло слънцето. Тя знаеше, също така силно, че няма да се върнем, че не съществува по-хубаво време от сега, за да направим своето бягство.

А със следващия ми дъх това знание вече си бе отишло. Нощта все така цъфтеше и зовеше около мен, но бях пораснал мъж, а не момче, изгубено в чудото на своята първа връзка-Осезание. Не знаех кого са докоснали сетивата ми, нито къде са, нито защо така пълно сме сплели съзнанията си. Чудех се дали той ме съзнава така, както аз него. Нямаше значение. Където и да бяха, които и да бяха, желаех им добро в нощния им лов. Надявах се връзката им да продължи дълго и да остане дълбоко в костите им.

Усетих питащото подръпване на повода. Малта беше утолила жаждата си и нямаше желание да стои неподвижно, докато насекомите пируваха по нея. Усетих, че и моето топло тяло е привлякло гмеж от малки кръвопийци. Тя замята опашка, а аз размахвах ръка около главата си, после отново поехме надолу. Прибрах я в обора и тихо се шмугнах в къщата. Нощни очи се беше проснал и ми бе оставил по-малко от

половината от леглото, но нямах нищо против. Проснах се до него. Дъхът му бе по-утешителен от люлчина песен. Затворих очи и усетих повече мир, отколкото бях имал от седмици.

Събудих се леко и много рано. Малката ми пауза на склона, като че ли ме беше отморила повече от спането. Вълкът не се беше оправил толкова добре. Още спеше тежкия си изцеряващ сън. Малко ми стана гузно от това, но го потиснах. Онова, което бях направил със сърцето му, като че ли натоварваше ресурсите на тялото му, но определено беше по-добре, отколкото да го оставя да умре. Оставих го да спи.

Шута го нямаше наоколо, но вратата беше отворена, сигурен знак, че е излязъл навън. Напалих огъня, сложих котлето и си отделих повечко време за миене и бръснене. Тъкмо бях пригладил косата си зад ушите, когато чух стъпките на Шута на верандата. Влезе с кошница яйца в ръка и се закова на място. После се ухили.

— Я, та това е Фиц! Малко по-стар, малко по-похабен, но Фиц все пак. Чудех се как ли изглеждаш под онази четина.

Погледнах се в огледалото.

— Предполагам, че външността ми вече не дразни чак толкова. — Направих гримаса срещу огледалото и попих едно петънце кръв. Както обикновено, бях се порязал по стария белег, набраздил лицето ми от времето, прекарано в тъмниците на Бъкип. Благодаря ти, Славен. — Славен ми каза, че изглеждам много по-стар от годините си. Че мога да се върна в Бъкип, без изобщо да ме е страх, че някой ще ме познае.

Шутът изсумтя пренебрежително и сложи кошницата с яйцата на масата.

— Славен, както обикновено, греши в две отношения. За тези години и промеждия, които си преживял, изглеждаш забележително млад. Вярно е, че опитът и времето са променили чертите ти; хората, които помнят момчето Фиц, няма да го видят в теб. И все пак някои от нас, приятелю, биха те познали дори да ти бяха одрали кожата и да я бяха изгорили.

— Утешителна мисъл, няма що. — Оставих огледалото и се заех с приготвянето на закуската. — Твоят цвят се е променил — заявих след малко, докато чупех яйца в една купа. — Но ти самият не изглеждаш нито с ден по-стар от последния път, когато те видях.

Шутът пълнеше чайника с вряла вода.

— Присъщо е за расата ми — отвърна кротко. — Ние живеем по-дълго, тъй че се променяме по-бавно. Променил съм се, Фиц, въпреки че забелязваш само цвета на плътта ми. Когато ме видя последния път, тъкмо навлизах в пълнолетието си. В мен избуяваха всякакви нови чувства и идеи, толкова много, че едва успявах да задържа ума си върху текущите задачи. Като си спомня как се държах, ами... самият аз съм скандализиран. Вече съм много по-зрял, уверявам те. Знаем, че си има време и място за всяко нещо и че това, за което съм предопределен, трябва да стои над всичко, което бих могъл да копнея да направя за себе си.

Изсипах яйцата в тигана и го сложих на края на огнището. Заговорих бавно.

— Знаеш ли, когато ми говориш с гатанки, се дразня. Но когато се опиташ да говориш ясно за себе си, се плаша.

— Още една основателна причина да не говоря за себе си — възкликна той с фалшива сърдечност. — Е? Какви ще са задачите ни за днес?

Помислих, докато бърках яйцата, и избутах тигана по-близо до огъня.

— Не знам — отвърнах.

Изглеждаше изненадан от внезапната промяна в тона ми.

— Фиц? Добре ли си?

Сам не можех да си обясня тази рязка смяна в настроението ми.

— Изведнъж всичко ми изглежда толкова безсмислено. Докато знаех, че Хеп ще е тук за зимата, винаги се грижех да ни подсигурия. Градината ми беше четири пъти по-малка от сегашното, когато момчето дойде при мен за първи път, и с Нощни очи ловувахме за храната си ден за ден. Ако ловът ни не тръгнаше добре и се върнехме с празни ръце, сякаш нямаше кой знае какви последици. Сега гледам всичко, което съм заделил, и си мисля, че ако момчето не е тук, ако презимува при някой майстор, докато започне да учи занаята си, ами, тогава вече си имам достатъчно за Нощни очи и за себе си. Понякога ми се струва, че в това няма никакъв смисъл. И тогава се чудя дали изобщо е останал някакъв смисъл в живота ми.

Шутът свъси вежди.

— Колко меланхолично звучи. Или чувам в гласа ти елфовата кора?

— Не. — Вдигнах изпържените яйца и ги занесох на масата. Беше почти облекчение да изкажа на глас мислите, които бях опровергавал. — Според мен Славей доведе Хеп при мен точно затова. Мисля, че е разбрала колко безцелен е станал животът ми, и ми доведе някой, който да му придаде облик.

Шутът тропна ядосано чиниите на масата и започна да ги пълни.

— А според мен я надценяваш. Тя едва ли мисли за някой друг и нещо друго, освен за собствените си нужди. Подозирам, че е взела момчето със себе си по импулс и го е оставила тук, след като ѝ е омръзнало. Извадили сте късмет и двамата, че сте си помагали един на друг.

Не отвърнах нищо. Ядът и неприязънта му към Славей ме изненадаха. Седнах на масата и започнах да се храня. Но той не беше свършил.

— Ако Славей е имала предвид някой да даде облик на живота ти, била е самата тя. Съмнявам се изобщо да си е представяла, че може да се нуждаеш от нечия друга близост, освен нейната.

Имах неприятното подозрение, че е прав, особено след като си спомних как се беше изказала за Нощни очи и Хеп при последното си гостуване.

— Добре. Какво си е мислила тя или не, вече е без значение. Така или иначе, държа на всяка цена да видя Хеп усвоил добър занаят. Но след това...

— След това ще си свободен да поемеш отново личния си живот. Имам предчувствието, че той ще те върне в Бъкип.

— Имаш „предчувствие“? — попитах кисело. — Това предчувствие на Шута ли е, или на Белия ясновидец?

— След като така и така никога не си вярвал на пророчествата ми, какво те интересува? — Усмихна ми се лукаво и започна да се храни.

— Два-три пъти предсказаното от теб като че ли наистина се сбъдна. Въпреки че предсказанията ти бяха много мъгляви. Човек може да им придаде какъвто си иска смисъл.

— Не моите предсказания бяха мъгляви, а твоето разбиране за тях. Когато пристигнах, те предупредих, че съм се върнал в живота ти, защото съм длъжен, не защото го искам. Не че не исках да те видя

отново. Искам да кажа, че ако можех да те пощадя по някакъв начин от всичко, което трябва да направим, бих го сторил.

— И какво точно е това, което трябва да направим?

— Точно? — попита той, вдигнал вежда.

— Точно. И изрично — предизвиках го.

— О. Ами, добре. Точно и изрично какво трябва да направим. Трябва да спасим света, аз и ти. Отново. — Отпусна се назад, столът му се люшна. Русите му вежди подскочиха нагоре, щом ококори очи към мен.

Скрих лице в шепите си. Но той се хилеше като луд и не можах да сдържа усмивката си.

— Отново ли? Не помня да сме го направили първия път.

— Разбира се, че го направихме. Ти си жив, нали? И има наследник на трона на Пророците. Следователно променихме изцяло хода на времето. В коловоза на съдбата ти беше камък, скъпи ми Фиц. И ти измести скърцащото колело от коловоза му на нова диря. Сега, разбира се, трябва да се погрижим да си остане там. Това може да се окаже най-трудната част от всичко.

— И какво, по-точно и по-изрично, трябва да направим ние, за да го гарантираме? — Знаех, че думите му са уловка, но не можах да устоя да не задам въпроса.

— Много е просто. — Наслаждаваше се на напрежението ми. — Много просто, наистина. — Разбърка яйцата в чинията си, лапна една лъжица, задъвка. Погледна ме и усмивката му повехна. Гласът му стана сериозен. — Аз трябва да се погрижа да оцелееш. Отново. А ти трябва да се погрижиш наследникът на Пророците да наследи трона.

— И мисълта за моето оцеляване те натъжава? — попитах объркано.

— О, не. Това — никога. Но мисълта за това, през което трябва да преминеш, за да оцелееш, ме изпълва с предчувствие.

Избутах чинията си настрана — апетитът ми изведнъж беше изчезнал.

— Все още не те разбирам — казах раздражено.

— О, разбираш — възрази той неумоливо. — Твърдиш, че не разбираш, защото така е по-лесно и за двама ни. Но този път, приятелю, ще ти го поднеса студено. Помисли си за последния път,

когато бяхме заедно. Нямахте ли моменти, когато смъртта щеше да е по-лесна и по-безболезнена от живота?

Думите ми бяха като ледени късчета в корема ми, но ако не друго, поне съм упорит.

— Имаше. Но това кога ли не е истина?

Имаше наистина много редки моменти в живота ми, когато съм успявал да стъписам Шута така, че да онемее. Този беше един от тях. Той ме зяпна, странните му очи се разширяваха и разширяваха. После широка усмивка огря лицето му. Той скочи на крака толкова рязко, че едва не събори стола си, хвърли се напред и ме сграбчи в буйна прегръдка. Пое си дълбоко дъх, сякаш нещо свито в душата му се беше отприщило изведнъж.

— Разбира се, че е истина — прошепна в ухото ми. А след това, с вик, който едва не ме оглуши, повтори: — Разбира се, че е!

Преди да съм успял да се изтръгна от задушавачата му прегръдка, той се отскубна от мен. Завъртя се из стаята, при което простите му дрехи станаха шутовски пъстри, а после скочи леко на масата. Разпери широко ръце, все едно отново играеше за целия двор на крал Умен, а не за публика от един зрител.

— Смъртта винаги е по-безболезнена и по-лека от живота! Ти казваш истината. И все пак не избираме смъртта ден след ден. Защото в крайна сметка смъртта не е обратното на живота, а е обратното на избора. Смъртта е онова, което получаваш, след като не са ти останали никакви избори. Прав ли съм?

Колкото и заразително да беше шантавото му настроение, все пак успях да поклатя скептично глава.

— Представа нямам дали си прав, или грешиш.

— Тогава го приеми на честна дума. Прав съм. Защото не съм ли аз Белият ясновидец? И не си ли ти моят Катализатор, който идва, за да промени хода на цялото време? Погледни себе си. Не героя, не. Променящия. Онзи, който със самото си съществуване дава възможност на други да бъдат герои. Ах, Фиц, Фиц, ние сме тези, които сме и които винаги трябва да бъдем. И когато съм обезкуражен, когато съм обезсърчен толкова, че да си кажа: „Но защо да не мога да го оставя тук, да си намери колкото мир може?“, тогава, о, чудо на чудесата, ти проговаряш с гласа на Катализатора и променяш

възприятието ми за всичко, което правя. И ми даваш възможност отново да съм онова, което трябва да съм. Белият ясновидец.

Седях и го гледах зяпнал. Въпреки усилията ми устата ми се изкриви в усмивка.

— Мислех, че дадох на други възможност да станат герои. Не пророци.

— О, стига вече. — Той скочи леко на пода. — Някои от нас трябва да са и двете, боя се. — Отърси се от въодушевлението, което го беше обзело, и изпъна кожения си елек. — Така. Да се върнем на първоначалния ми въпрос. Какви са задачите ни за днес? Мой ред е да ти дам отговора. Първата ни задача днес е да не мислим за утре.

Приех съвета му, поне за този ден. Правих неща, които не бях си позволявал да правя, защото не бяха сериозните задачи, свързани с подсигурияването на утрешния ден, а простичката работа, която ми носеше удоволствие. Поработих над мастилата си, не за да ги нося на пазара и да ги продавам, а да се опитам да направя истински пурпур за свое лично удоволствие. Не постигнах успех. Всичките ми пурпури станаха кафяви, щом изсъхнаха, но беше работа, която ме радваше. Колкото до Шута, той се позабавлява, като се хвана да резбова мебелите ми. Обърнах се, като чух стърженето на кухненския ми нож по дърво. Движението привлече окото му.

— Съжалявам — извини се той веднага.

Вдигна ножа между двата си пръста да ми го покаже, след което грижливо го остави на масата. Стана от стола си и отиде до дисагите си. Порови малко из тях и извади пакет фино наточени инструменти. Затананика си, върна се при масата и се захвана с един от столовете ми. Работеше с голи пръсти, смъкнал тънката ръкавица, с която обикновено прикриваше посребрената си от Умението ръка. Към края на деня простите ми груби столове се бяха сдобили с виещи се по гърбовете им листати лози и с по някое малко лице, надничащо между листата.

Когато вдигнах очи от работата си някъде в късния следобед, го видях да идва с дърва от купчината. Отдръпнах се от писалището си и го загледах, докато ги оглеждаше едно по едно и опипваше с пръстите си на Умението текстурата им, все едно можеше да разчете тайни, скрити за очите ми. Накрая си избра едно с чвор и се захвана с него. Затананика си, докато работеше.

Нощни очи се събуди веднъж през деня. Смъкна се с въздишка от леглото ми и се изтътри навън. Предложих му храна, когато се върна, но той извърна муцуна. Беше си налял тумбака с вода и се изтегна с въздишка на хладния под. Заспа отново, но не толкова дълбоко този път.

И тъй, изкарах този ден в удоволствие, което ще рече — в онзи вид работа, който исках да върша, вместо работата, която мислех, че трябва да върша. Сенч често се връщаше в ума ми през този ден. Чудех се, както рядко бях правил, как старият дворецов убиец е прекарвал дългите си часове и дни горе в изолираната си кула, преди аз да дойда и да стана негов чирак. След това изсумтях презрително на този негов образ. Много преди да бях дошъл, Сенч вече беше кралският убиец, носеше кралското правосъдие под формата на тихата работа навсякъде, където се наложеше да отиде. Внушителната библиотека със свитъци в покоите му и безкрайните му експерименти с отрови и смъртоносни изделия бяха доказателство, че е знаел как да запълва дните си. А и благополучното управление на Пророка му беше давало цел в живота.

Някога и аз бях споделял тази цел. И се бях отърсил от нея, за да подиря собствения си живот. Странно, че междувременно се бях изтръгнал от самия живот, който си бях мислил, че ще имам за себе си. За да спечеля свободата да се радвам на живота си, бях прекъснал всички връзки с онзи свой стар живот. Загубил бях контакт с всички, които ме бяха обичали, и с всичко, което аз бях обичал.

Това не беше пълната истина, но подхождаше на настроението ми. Миг по-късно осъзнах, че съм се отдал на самосъжаление. Последните ми три опита с пурпурно мастило засъхваха до кафяво, макар едно от тях да придаде много хубав оттенък на розово към кафявото. Оставих настрана листа, след като си записах на него как съм добил цвета. Щеше да е добро мастило за ботанически илюстрации.

Станах и разкърших рамене. Шутът вдигна очи от работата си.

— Гладен ли си? — попитах го.

Той помисли за миг.

— Бих хапнал. Остави ме аз да сготвя. Храната, която правиш ти, пълни стомаха, но не прави нищо повече от това.

Остави фигурката над която работеше, видя, че я поглеждам, и я покри почти ревниво.

— Като я свърша — обеща ми и започна усърдно да рови из долапите. Докато цъкаше разочарован от това, че нямам никакви интересни подправки, излязох навън. Закрачих разсеяно нагоре по склона, покрай пасящите на воля Малта и понито. На билото на хълма продължих по-бавно, докато не стигнах до пейката. Седнах. Само на няколко стъпки от мен тревистият хълм отстъпваше рязко на стръмните скали и каменистия плаж под тях. Седнал на пейката, можех да виждам само необятната океанска шир, проснала се пред мен. Неспokoйствие отново се просмука в костите ми. Сетих се за онзи свой сън с момчето и тръгналата на лов в нощта котка и се усмихнах на себе си. Да избягаме от всичко това, подканяше котката момчето и мисълта ѝ бе спечелила пълното ми съпричастие.

И все пак преди години бях направил точно това, а ето докъде ме беше довело. Живот в мир и самодостатъчност, живот, от който уж трябваше да съм доволен; но ето, че седях тук.

Малко по-късно Шутът се присъедини към мен. Нощни очи също дойде по петите му и се изтегна в краката ми с мъченическа въздишка.

— Гладът за Умението ли? — попита ме Шутът с кротко съчувствие.

— Не — отвърнах почти със смях. Гладът, който той неволно беше пробудил предния ден у мен, беше временно потиснат от елфовата кора. Можех да копнея за Умението, но точно сега умът ми бе затъпен за тази способност.

— Сложих вечерята да се вари на тих огън, та жегата да не ни изгони от къщата. Имаме много време. — Помълча, после попита предпазливо: — А след като напуснахте народа на Старата кръв, къде отидохте?

Въздъгнах. Вълкът беше прав. Говоренето на Шута наистина ми помагаше да мисля. Но може би ме караше да се замислям твърде много. Взрях се назад през годините и засъбирах нишките на разказа си.

— Навсякъде. След като си тръгнахме оттам, нямахме никаква цел и посока. Така че се скитахме. — Загледах се над водата. — Скитахме цели четири години, през всичките Шест херцогства. Видях

Тилт зиме, когато снегът е едва педя дълбок, но студът сякаш се е просмукал до самите кости на земята. Прекосих целия Фароу, за да стигна до Рипон, а след това продължих до крайбрежието. Понякога се наемах на работа като ратай и изкарвах хляба ни, а понякога ловувахме като вълци и ядахме сочно месо.

Шутът ме слушаше, златните му очи гледаха унесено, бе потопен в разказа ми. И да ме преценяваше, лицето му не го издаваше с нищо.

— Когато стигнахме до брега, взехме кораб на север, макар Нощни очи да не се зарадва много. Посетихме херцогство Беарния в средата на зимата.

— Беарния? — Той помисли. — Веднъж те бяха обещали на лейди Бързина от херцогство Беарния. — Въпросът се изписа на лицето му, но го нямаше в тона.

— Не беше по мое желание, ако си спомняш. Не отидох там, за да търся Бързина. Но зърнах лейди Вяра, херцогинята на Беарния, яздеше по улиците към замъка Рипълкип. Тя не ме видя, а и да беше, сигурен съм, че нямаше да познае в онзи дрипав скитник лорд Фицрицарин. Чух, че Бързина се омъжила, по любов, както и за имоти, и сега е владетелката на Ледените кули близо до Ледоград.

— Радвам се за нея — каза мрачно Шутът.

— И аз. Никога не съм я обичал, но се възхищавах на духа ѝ и я харесвах доста. Радвам се за щастливата ѝ съдба.

— А после?

— После отидох до Близките острови. Оттам ми се искаше да предприема дългото прехвърляне до Външните острови, да видя с очите си земята на народа, който ни беше нападал и причинявал нещастия толкова дълго, но вълкът отказа дори да обсъждаме такова дълго пътуване по море. Така че се върнахме на континента и тръгнахме на юг. Пътувахме предимно пеша, но взехме кораб покрай Бъкип и не се отбихме там. Пътувахме покрай брега на Рипон и Шоукс и по-нататък, отвъд Шестте херцогства. Халкида не ми хареса. Взех кораб, само за да се махна оттам.

— И докъде стигна? — подкани ме Шутът, щом замълчах.

Усетих как устните ми се кривнаха в усмивка, когато се похвалих:

— Чак до Бинград.

— Наистина? — Интересът му се усили. — И какво мислиш за него?

— Оживен. Процъфтяващ. Напомни ми за Трейдфорд. Елегантно облечените хора и техните красиви къщи, със стъкла на всеки прозорец. Там продават книги на улични сергии, а на една улица на пазара им всеки дюкян си имаше своите чародейства. Не бих могъл да ти опиша каква магия беше, но възбуждаше сетивата ми, замайваше ме като много силен парфюм... — Тръснах глава. — Чувствах се като изостанал чужденец, а те несъмнено мислеха същото за мен, в грубите ми дрехи и с вълк до мен. И все пак, въпреки всички чудесии, които видях, градът не можеше да се сравни с легендата. Какво казвахме? Че ако човек може да си представи нещо, ще го намери за продан в Бинград. Е, там видях много неща, които надхвърляха въображението ми, но това не значи, че бяха неща, които бих искал да си купя. Видях и много грозни неща също. Роби, които слизаха от кораб, с гангрениясали рани на глезените от прангите. Видяхме и един от говорещите им кораби. Винаги съм си мислел за тях, че са само приказка. — Помълчах, замислен как да му опиша онова, което двамата с Нощни очи доловихме за тази мрачна магия. — Не беше магия, от чиято близост бих се чувствал приятно — отроних накрая.

Самото многолюдие беше потиснало вълка и той се зарадва, че ще си тръгнем. След пребиваването си там се чувствах някак по-дребен. Оцених наново пустошта и изолацията на брега на Бък и военната суровост на Бъкип. Някога бях смятал Бъкип за ядрото на цялата цивилизация, но в Бинград говореха за нас като за груби варвари. Коментарите, които дочувах, жилеха, но не можех да ги отрека. Напуснах Бинград унижен, решен да разширя образованието си и по-добре да проумея истинските мащаби на широкия свят. Поклатих глава при този спомен. Бях ли изпълнил това решение?

— Нямахме пари за превоз на кораб, дори двамата с Нощни очи да бяхме готови да го понесем. Решихме да тръгнем нагоре покрай брега пеш.

Шутът ме погледна невярващо.

— Но човек не може да направи това!

— Точно това ни предупреждаваха всички. Мислех си, че са градски приказки, предупреждение от хора, които никога не са пътували тежко и изнурително. Но се оказаха прави.

Въпреки всички съвети поехме пеш нагоре покрай брега. Сред дивите земи извън Бинград се натъкнахме на странности, които почти надхвърляха всичко, което бяхме открили отвъд Планинското кралство. Да речем, онзи бряг, наричан Прокълнатите брегове. Измъчваха ме странни сънища, а и образите, плод на съзнателното ми въображение, бяха смътни и плашещи. Притесних вълка с това, че крача на ръба на лудостта. Никакво обяснение нямах за това. Не страдах от треска или от някой друг симптом на заболяване, което може да разстрои човешкия ум, но все пак не бях на себе си, докато прекосяхме онази сурова и негостоприемна страна. Връщаха се и ме терзаеха ярки сънища за Искрен и нашите дракони. Дори и буден, безкрайно се измъквах с глупостите на предишни свои решения и често си мислех да сложа край на живота си. Единствено близостта на вълка ме предпази от това. Когато се връщам към онзи преход, си спомням не дни и ноци, а низ от мъгляви и смуцаващи сънища. Откакто бях поел по пътя на Умението, не бях понасял такова изкривяване на мислите си. Не бих повторил никога подобно изпитание.

Никога, нито преди, нито след това, не съм виждал земя, толкова лишена от човешко присъствие. Дори животните, които обитаваха там, кънтяха рязко и странно пред Осезанието ми. Физическият облик на този бряг бе толкова чужд за нас, колкото и мирисът му. Имаше блата, които димяха, воняха и изгаряха ноздрите ни, и обрасли с тучна растителност тресавища, където целият живот сякаш бе изкривен и деформиран въпреки пищното му богатство и миризми. Стигнахме Дъждовната река, която хората в Бинград наричат Дъждовната дива река. Не мога да кажа що за извратена прищявка ме подтикна да тръгна по нея навътре в сушата, но се опитах. Блатистите брегове, вонящата растителност, странните сънища, които ме спохождаха там, скоро ни принудиха да поемем обратно. Нещо в почвата разяждаше лапите на Нощни очи и захабяваше здравите кожени ботуши, които носех, докато не станаха на дрипи. Признахме се за победени, но след това направихме още по-голяма грешка в самонадеяния си авантюризъм, като насякохме млади дръвчета, за да си направим сал. Обонянието на Нощни очи ме беше предупредило да не пия изобщо от речната вода, но не бях схванал напълно каква опасност представлява тя за нас. Импровизираният ни сал едва оцеля, колкото да ни пренесе до устието на реката, и двамата се покрихме с гнойни рани от допира с

водата. Добрахме се с облекчение до честната и добра солена вода. Въпреки щипането тя се оказа изключително целебна за отоците ни.

Въпреки че Халкида от много отдавна претендира за власт над земята до Дъждовната река и често да е твърдяла, че Бинград също се намира във владенията ѝ, не видяхме никакви човешки поселения по онзи бряг, макар да изминахме дълъг и труден път на север. Три дни след Дъждовната река като че ли оставихме странностите зад гърба си, но пътувахме още десет дни, преди да стигнем до човешко селище. Дотогава редовното миене в морска вода изцери много от отоците ми и мислите ми като че ли си станаха по мои, но вече приличахме на просяк и краставото му псе. Хората не бяха гостоприемни към нас.

Пътуването ми с подбити крака на север през Халкида ме убеди, че населението там е най-враждебното на света. Халкида ме възхити точно толкова, колкото Бърич ме беше накарал да повярвам. Дори величествените ѝ градове не можах да ме развълнуват. Чудесата на архитектурата ѝ и висините на цивилизацията ѝ са изградени върху човешкото нещастие. Реалността на широко разпространеното робство ме ужаси.

Замълчах и погледнах обещата на свободен, която висеше от ухото на Шута. Беше с мъка спечелената награда на бабата на Бърич, знакът за роб, който е спечелил свободата си. Шутът вдигна ръка и я докосна с пръст. Висеше до няколко други, изрязани от дърво, и сребърната ѝ плетеница привличаше погледа.

— Бърич — каза кротко Шутът. — И Моли. Този път те питам откровено. Потърси ли ги изобщо?

Замълчах.

— Да — признах най-сетне. — Потърсих ги. Странно е, че трябваше да ме запиташ точно сега, защото точно когато прехвърлихме Халкида, изведнъж ме обзе копнеж да ги видя.

Една вечер, докато лагерувахме далече встрани от пътя, заспах и усетих, че ме завладява властен сън. Образите стигнаха до мен може би защото в някое кътче на сърцето си Моли все още таеше място за мен. Но не я сънувах така, както любовник сънува любимата си. Мисля, че сънувах себе си, мъничък и трескав, и смъртно болен. Беше черен сън, повече усещания, отколкото образи. Лежах свит плътно до гърдите на Бърич и присъствието и миризмата му бяха единствената утеха в страданието ми. След това нечий непоносимо студени ръце

докоснаха пламналата ми от треска кожа. Опитаха се да ме отдръпнат от Бърич, но аз се сгърчих, проплаках и се вкопчих в него. Силната му ръка ме прегърна здраво.

— Остави я на мира — заповяда той хрипливо.

Чух гласа на Моли — отдалече, разтреперан и изкривен.

— Бърич, ти си болен като нея. Не можеш да се грижиш за нея. Нека да я взема, докато си починеш.

— Не. Остави я до мен. Погрижи се за Риц и за себе си.

— Синът ти е добре. Никой от двамата ни не е болен. Само ти и Копривка. Дай ми я, Бърич.

— Не — простена той. Беше ме прегърнал покровителствено. — Така започна кръвната чума, когато бях момче. Уби всички, които обичах. Моли. Няма да понеса, ако ми я отнемеш и тя умре. Моля те. Остави я до мен.

— За да умрете и двамата ли? — Гласът ѝ прозвуча пронизително.

Неговият беше изпълнен с ужасно примирение.

— Трябва да сме един до друг. Смъртта е студена, когато те намери сам. Ще я държа до последно.

Не разсъждаваше разумно и усетих както гнева на Моли към него, така и страха ѝ за него. Донесе му вода и аз се размърдах, когато го надигна, за да му даде да пие. Опитах се да отпия от чашата, която поднесе към устата ми, но устните ми бяха напукани и подути, главата ме болеше непоносимо, а светлината бе прекалено ярка. Когато я избутах, водата плисна на гърдите ми леденостудена. Изпицях и се разплаках.

— Копривке, Копривке, тихо — замоли ме тя, но ръцете ѝ бяха студени. Нищо не исках от майка си точно в този момент и усетих ехото на ревността на Копривка, че друго дете се домогва до трона в скута на Моли. Вкопчих се в ризата на Бърич, а той отново ме притисна до себе си и ми затананика нещо с дълбокия си глас. Притиснах лицето си в него, за да не може светлината да докосва очите ми, и се опитах да заспя.

Опитах се да заспя толкова отчаяно, че усилието ме изхвърли от съня. Отворих очи от хрипливия дъх, който влизаше и излизаше от дробовете ми. Бях плувнал в пот, но не можех да забравя колко стегната беше горещата ми суха кожа в съня-Умение. Бях се загърнал

плътно с наметалото си, когато бях легнал да спя; сега се измъкнах от теснотията му. Бяхме легнали да спим край брега на един поток; дотърсих се до него и пих до безкрай. Когато вдигнах лице от водата, видях, че вълкът е клекнал до мен и ме гледа.

— Той вече знаеше, че трябва да отида при тях — казах на Шута.
— Тръгнахме веднага.

— И знаеше къде да отидеш, за да ги намериш?

Поклатих глава.

— Не. Не знаех нищо, освен че когато са напуснали Бъкип, отначало са се заселили край едно градче, Кейплин Бийч. И знаех, ами... „усещането“ за мястото, където живееха тогава. Тръгнахме без нищо повече от това.

— След годините скитане ми беше някак странно, че имаме крайна цел и особено, че бързаме към нея — продължих. — Не мислех за това, което правехме, нито колко глупаво е то. Част от мен признаваше, че е безсмислено. Бяхме прекалено далече. Изобщо нямаше да стигна там навреме. Докато стигнех, те или щяха да са умрели, или да са оздравели. Но след като бяхме започнали това пътуване, не можех да се отклоня от него. След толкова години бягане от всеки, който можеше да ме познае, изведнъж се оказа, че съм готов отново да се гмурна в живота им! Отказах изобщо да разсъждавам за това. Просто отивах при тях.

Шутът кимна съчувствено. Боях се, че се досеща за много повече неща от това, което бях готов да споделя.

След години упорит отказ да се поддам на изкушенията на Умението отново се бях потопил в него. Пристрастеността ме стисна здраво в хватката си и този път, вместо да се съпротивлявам, я прегърнах. Беше смущаващо да се върне при мен с такава сила. Но не я отхвърлих. Въпреки заслепяващите главоболия, които все още ме спохождаха след опитите ми, се пресягах към Моли и Бърич почти всяка вечер. Резултатите не бяха окуражителни. Нищо не би могло да се сравни с главоломния устрем на два срещаци се обучени в Умението ума. Но зрението-Умение е съвсем друга работа. Никога не бях обучаван в това приложение на Умението. Разполагах само със знанието, което бях придобил пипнешком. Баща ми беше изключил Бърич за Умението, за да не го използва някой от приятелите му срещу него. Моли не притежаваше дарба за него, доколкото знаех. Във

виждането им с Умение не можеше да се получи истинска връзка на умове, а само обезсърчаващото чувство, че ги наблюдавам, а не мога да ги накарам те да ме усетят. Скоро открих, че дори и това не мога да постигна достатъчно добре. Неупотребявани от толкова време, способностите ми бяха хванали ръжда. Дори само едно кратко усилие ме оставяше изтощен и изнемощял от болка и въпреки това не можех да устоя на изкушението да опитвам. Домогвах се до тези кратки връзки и ги претърсвах за информация. Поглед към хълмовете зад дома им, мирисът на морето, овците с черни муцуни на паша на далечен склон — ценях и най-малката гледка на заобикалящото ги и се надявах, че ще е достатъчно, за да ме заведе до тях. Не можех да контролирам зрението си.

Често се улавях, че гледам най-ежедневни неща от домашната работа, пълното с пране корито, чакащо да го изплакнат и да го окачат да съхне, билки, накачени да се изсушат, пчелни кошери. Мимолетни зървания на бебешко лице, което Моли наричаше Риц, лице, отразило чертите на Бърич, което едновременно ме жегваше с ревност и ме изпълваше с почуда.

Най-сетне намерих Кейплин Бийч. Беше си село. Намерих изоставената къща, където се беше родила дъщеря ми. Сега там живееха други хора; нито един разпознаваем за очите ми белег не беше останал, но вълчийт нюх беше по-остър. Моли и Бърич отдавна си бяха заминали, а не знаех къде. Не посмях да задам преки въпроси в селото, защото не исках да известят Бърич или Моли, че някой ги е търсил. Пътуването ми продължи месеци. Във всяко село, през което минех, виждах нови гробове. Каквато и болест да беше имало, беше се разпространила нашироко и бе отнесла мнозина. В нито едно от виденията си не бях зърнал Копривка; беше ли я отнесла и нея? Обикалях в широк кръг около Кейплин Бийч, спирах в ханове и пивници. Правех се на възгупав пътник, обсебен от пчеларството и претендиращ да знае всичко по темата. Подхващах спорове, та другите да ме поправят и да говорят за пчелари, които са познавали. Но всичките ми усилия да чуя и най-малкия слух за Моли си оставаха безплодни, докато един късен следобед не излязох на билото на някакъв хълм по един тесен път и изведнъж не разпознах малката дъбова горичка.

Целият ми кураж се изпари. Отбих от пътя и тръгнах дебнешком през гористите хълмове. Вълкът вървеше с мен, без да задава въпроси, дори не позволяваше на мислите си да се месят в моите, докато се промъквах към стария си живот. Привечер се озовахме на един склон с изглед към къщата им. Спретнат и явно процъфтяващ имот, с кокошки, щъкащи в страничния двор, и три сламени кошера в ливадата зад него. Имаше и добре поддържана зеленчукова градина. Зад къщата имаше конюшня, явно нова постройка, и няколко стобора от обелени дървета. Подуших миризма на коне. Бърич се беше справил добре. Сediaх в тъмното и наблюдавах единствения прозорец, как сияеше с жълтата светлина на свещта, а после примига и потъмня. Онази нощ вълкът ловува сам, а аз стоях буден и гледах. Нито можех да се приближа, нито да си отида. Бях запленил на мястото си, лист на ръба на въртопа на живота им. Изведнъж разбрах всички легенди за призраци, обречени вечно да витаят около някое място. Колкото и далече да се скитах, някаква част от мен щеше завинаги да си остане пленена тук.

На зазоряване Бърич се появи на вратата на къщата. Куцането му беше по-силно, отколкото го помнех, белият кичур в косата му — побял. Той вдигна лице към изгриващия ден и за един кратък вълчи миг се уплаших, че ще ме подуши. Но той само отиде до кладенеца и извади ведро вода. Внесе го вътре, после се върна да хвърли зърна на пилците. Димът от разбудения огън се заиздига от комина. Тъй. Моли също беше станала и се бе разшетала. Бърич се запъти към конюшнията. Знаех какво ще прави: щеше да нагледа всяко животно и после да излезе навън. Точно така направи. После започна да носи ведро след ведро в конюшнията.

Думите ме задавиха. След това се засмях. Очите ми бяха плувнали в сълзи, но не им обърнах внимание.

— Кълна ти се, Шуте, точно тогава бях най-близо до това да сляза долу при него. Струваше ми се най-неестественото, което съм правил някога — да гледам Бърич отстрани и да не се хвана на работа с него.

Шутът кимна, смълчан и замислен до мен.

— А после той изведе един дорест жребец. Изумих се. „Най-доброто на Бъкип“, крещеше всяка извивка на тялото му. Духът му се виждаше в извитата шия, в силата в мишците и задницата. Гърдите ми се издуха от възхита само заради това, че виждам такъв кон, и това, че

беше на Бърч, ме изпълни с радост. Той пусна коня да обикаля на воля из заграждението, донесе още вода и я наля в дървеното корито.

Когато след това изведе и Червен, повечето от загадката ми се изясни. Тогава все още не знаех, че Славей го е издирила и се е погрижила да му предадат коня му и жребчето на Сажда. Просто беше хубаво да видя мъжа и коня отново заедно. Червен изглеждаше стабилен и улегнал; въпреки това Бърч не го пусна в оградата при другите коне, а го остави колкото се може по-далече от тях. Донесе му вода, тупна го приятелски по задницата и се прибра в къщата. А после... после излезе Моли...

Поех си дъх и го задържах. Зарях поглед над океана, но не го виждах. Образът на тази, която бе моя жена, се раздвижи пред очите ми. Тъмната ѝ коса, буйна някога и разрошена от вятъра, беше сплетена и стегната на главата с фиба, като корона на достопочтена матрона. След нея колебливо щапукаше малко момченце. С кошница в едната ръка, тя тръгна с плавно изящество към градината. Бялата ѝ престилка загръщаше издутия ѝ корем. Слабичкото пъргаво момиче вече го нямаше, но тази жена ми се стори не по-малко привлекателна. Сърцето ми копнееше за нея и за всичко, което тя представляваше: уютното огнище и уседналия дом, спътничеството през идните години, докато тя изпълва дома на своя мъж с деца и с топлина.

— Прошепнах името ѝ. Беше толкова странно... Тя внезапно вдигна глава и за един кратък миг си помислих, че ме е усетила. Но вместо да погледне нагоре към хълма, тя се засмя и възкликна: „Рицарин, не! Това не се яде“. Наведе се и издърпа шепа грахови цветчета от устата на детето. Вдигна го и видях усилието, което ѝ струваше това. Извика към къщата; „Скъпи, ела да вземеш сина си, преди да е оскубал цялата градина, и кажи на Копривка да дойде да ми извади няколко репи“. Чух и как Бърч ѝ извика в отговор: „Ей сега!“ След миг застана на прага и подвижна през рамо: „Това пране ще го довършим после. Ела да помогнеш на майка си“. Прекоси двора с няколко широки крачки и дръпна сина си. Люшна го нависоко, а детето запищя от възторг. Бърч го нагласи на конче, а Моли сложи ръка на корема си и се засмя с тях, гледаше ги с радост в очите.

Замълчах. Не можех повече да виждам океана. Сълзите ме бяха заслепили като мъгла.

Усетих ръката на Шута на рамото си.

— Изобщо не слезе при тях, нали?

Поклатих мълчаливо глава.

Избягах. Избягах от внезапната глождеща завист, която изпитах, избягах, за да не зърна собствената си дъщеря и да не се наложи да сляза при нея. Нямах място за мен там долу, нито дори на границите на техния свят. Знаех го. Знаел го бях още в първия миг, когато разбрах, че ще се оженят. Ако слезех до дома им, щях да им донеса само унищожение и мъка.

Не съм по-добър от никой друг човек. Изпитвах горчивина и яд и към двамата и много добре съзнавах как съдбата се бе подиграла с нас. Не можех да ги виня за това, че се бяха обърнали един към друг. Не обвинявах и себе си за болката, която изпитвах от това, че са ме изключили завинаги от живота си. Беше свършило и съжаленията бяха безполезни. Мъртвият, казах си, няма право да съжалява. Най-доброто, което мога да кажа за себе си, е, че все пак си отидох. Не позволих болката ми да отрови тяхното щастие и да разруши дома на дъщеря ми. Толкова сила поне намерих.

Вдишах дълбоко и отново намерих гласа си.

— И това е краят на моя разказ, Шуте. Следващата зима ни хвана тук. Намерихме тази колиба и се настанихме в нея. И оттогава сме тук. — Издишах бавно и се замислих над думите си. Изведнъж нищо от тях вече не изглеждаше заслужаващо възхищение.

Следващите му думи ме смутиха.

— А другото ти дете? — попита той тихо.

— Какво?

— Предан. Виждал ли си го? Не е ли той твой син, точно както Копривка е твоя дъщеря?

— Аз... не. Не, не е. И не съм го виждал. Той е син на Кетрикен и наследник на Искрен. Така го помни Кетрикен, сигурен съм. — Усетих, че се изчервявам, смутен от това, че Шутът бе повдигнал този въпрос. Отпуснах ръката си на рамото му. — Приятелю, само ти и аз знаем как ме използва Искрен... тялото ми. Когато ме помоли за разрешение, разбрах молбата му погрешно. Самият аз нямам спомен как беше заченат Предан. Ти трябва да помниш: бях с тебе, пленен в изтерзаната плът на Искрен. Моят крал направи каквото направи, за да си осигури наследник. Не изпитвам недоволство, но не желая да си го спомням.

— Славея не знае ли? Нито дори Кетрикен?

— Славея спеше в онази нощ. Сигурен съм, че ако го подозираше, вече щеше да е говорила за това. Един менестрел не би могъл да остави такава песен неизпята, колкото и неразумно да е. Колкото до Кетрикен, е, Искрен изгоря с Умението като огнена стихия. В онази нощ тя видя в леглото си само своя крал. Сигурен съм, че ако не беше така... — Въздъгнах и му признах: — Изпитвам срам от това, че бях съучастник в тази заблуда. Зная, че нямам правото да оспорвам волята на Искрен в това, но все пак... — Думите ми заглъхнаха. Дори пред Шута не можех да призная любопитството, което изпитвах спрямо Предан. Син, който беше мой и не беше мой. И също както баща ми беше избрал с мен, така и аз — с него. Да не го познавам, за да го защита.

Шутът стисна силно ръката ми.

— С никого не съм говорил за това. Нито ще говоря. — Вдиша дълбоко. — Така. После дойде тук, за да уседнеш в мир. Това ли всъщност е краят на историята ти?

Това беше. От последния път, в който се бях сбогувал с Шута, бях прекарал дните си в бягане и криене. Тази къщурка беше егоистичното ми бягство от света. Казах му го.

— Съмнявам се, че Хеп би го приел по този начин — каза той кротко. — А повечето хора биха решили, че да спасят света веднъж в живота си е достатъчна заслуга, и не биха и помислили да направят повече от това. Но все пак, след като сърцето ти, изглежда, е настроено за това, ще направя всичко, което мога, за да те повлека отново през него. — И ми смигна подканящо.

Засмях се, но с усилие.

— Нямам нужда да бъда герой, Шуте. Бих се задоволил с чувството, че това, което съм правил всеки ден, е имало значение за някой друг, освен мен.

Той ме изгледа мрачно. После сви рамене.

— Какво пък, това е лесно. След като Хеп бъде уреден за чирачество, ела ме потърси в Бъкип. Ще бъдеш важна фигура, обещавам ти.

— Или мъртъв, ако ме познаят. Не си ли чувал каква неприязън се шири срещу Осезаващите напоследък?

— Не. Не съм. Но не ме изненадва, ни най-малко. Но да те познаят? Спомена ми за това притеснение по-рано, но в друга светлина. Бях принуден да се съглася със Славей. Мисля, че малцина биха ти обърнали внимание. Твърде малко приличаш на Фицрицарин Пророка отпреди петнайсет години. Лицето ти има чертите на родословието на Пророците, ако човек знае как да ги търси, но кралският двор е място на кръвни връзки. Много благородници носят по някоя черта от същото това наследство. Кой случаен зрител би могъл да те сравни с тях, избледнял портрет в сумрачна зала? Ти си единственият възрастен мъж от родословието, който все още е жив. Умен си отиде преди много години, баща ти се оттегли във Върбовите лесове, преди да го убият, а Искрен се беше състарил преждевременно. Аз зная кой си и затова виждам приликата. Не мисля, че си в опасност заради случайния поглед на някой придворен в Бъкип. — Помълча, след това ме попита искрено: — Е? Ще те видя ли в Бъкип, преди да захвърчат снежинките?

— Може би — отвърнах предпазливо. Съмнявах се, но бях достатъчно благоразумен да си хабя дъха в спорове с Шута.

— Ще те видя — заяви той твърдо. И ме плесна по рамото. — Хайде да се връщаме. Вечерята трябва да е готова. А и искам да си довърша дърворезбата.

ГЛАВА 10

МЕЧ И ПРИЗИВ

Навярно всяко кралство има своите сказания за таен и могъщ закрилник, който ще се вдигне, за да защити земите в ден на превелика нужда, ако заплахата е твърде сериозна. Във Външните острови говорят за Айсфир, същество, което обитава дълбоко в недрата на ледник, който загръща сърцевината на остров Айлвиал. Хората се кълнат, че когато земетресения разтърсват островната им родина, то е защото Айсфир се върти неспокойно в сънищата си дълбоко в окованото си от леда леговище. Легендите на Шестте херцогства винаги упоменават за Праотците, древна и могъща раса, които обитавали някъде отвъд Планинското кралство и били наши съюзници в стари времена. Само един толкова отчаян крал като претендентът Искрен Пророка придал на тези легенди не само достоверност, но и достатъчно значимост, за да остави наследството си на грижите на боледувация си баща и на чуждестранна кралица, докато той потърси помощта на Праотците. Може би тъкмо тази отчаяна вяра му е дала силата не само да пробуди изваяните от Праотците каменни дракони и да ги вдигне на помощ на Шестте херцогства, но и да извае за себе си драконово тяло и да поведе драконите в защита на страната си.

През следващите дни Шутът старателно отбягваше всякакви сериозни теми и задачи. Боя се, че последвах примера му. Това, че му бях разказал за спокойните си години, като че ли поуспокои старите призраци. Трябваше уж да съм доволен, че се потапям отново в старите си ежедневни занимания, но вместо това почна да ме тормози

друг вид неспокойствие. Променящо се време и време на промени. Променящият. Катализаторът. Думите и мислите, които вървяха с тях, се разгръщаха през дните ми и се заплитаха в сънищата ми нощем. Вече не толкова ме изтезаваше миналото, колкото ме глождеше бъдещето. Поглеждах назад към онова, което бях направил със собствената си младост, и изведнъж се оказвах много загрижен за това как Хеп ще прекара годините си. Изведнъж ми се стори, че съм пропилял цялото това време, през което трябваше да подготвя момчето да се изправи само пред личния си живот. Беше добросърдечен младеж и нямах притеснения за характера му. Тревогата ми бе за това, че му бях дал само най-основни знания как да си пробива път в живота. Нямаше никакви специализирани умения, които да развива. Знаеше всичко, което трябваше да знае, за да живее в една изолирана селска къща и ферма, и да ловува, за да задоволява основните си нужди. Но аз го изпращах сред широкия свят; как щеше да се оправи там? Необходимостта да усвои добре занаят като чирак започна да ме държи буден нощем.

Дори да разбираше това, Шутът не го издаваше с нищо. Резбарските му инструменти стържеха из къщата ми, лози плъзваха по лавицата над огнището, гущери надничаха надолу от горния праг. Странни малки личица ми се плезеха от ъглите на вратите на долапа и ръбовете на стъпалата на верандата. Стига да беше от дърво, нищо не оставаше незасегнато от острите му сечива и ловките му пръсти. Заниманията на водните духове по кацата ми за дъждовна вода щяха да накарат дори гвардеец да се изчерви.

За себе си също избрах спокойна работа и шетах колкото вън, толкова и вътре, въпреки хубавото време. Отчасти това беше, защото чувствах, че имам нужда от време за размисъл, но главно бе заради това, че вълкът възвръщаше силите си бавно. Знаех, че наблюдението ми няма да ускори изцериането му, но не можех да прогоня от ума си притеснението си за него. Щом посегнех към него с Осезанието, мълчанието му бе някак мрачно, крайно неприсъщо за стария ми спътник. Понякога го поглеждах и виждах, че и той ме гледа с дълбоките си умислени очи. Не го попитах за какво мисли: ако искаше да го сподели, умът му щеше да е достъпен за моя.

Постепенно Нощни очи започна да възстановява предишната си активност, но част от пъргавината му си беше отишла. Движеше се,

като щадеше тялото си, без да се подлага на изпитания. Не ме следваше, докато шетах из дома, а лежеше на верандата и ме наблюдаваше, докато щъках насам-натам. Пак излизахме вечер на лов, но вървахме по-бавно, като и двамата се преструвахме, че ни бави Шутът. Нощни очи често се задоволяваше да ми посочи дивеча и да изчака стрелата ми, вместо сам да скочи да убие. Тези промени ме безпокояха, но полагах всички усилия да не издавам тревогите си. Трябва му само време да се изцери, казвах си и си напомнях, че горещите летни дни никога не са били най-доброто му време. Щом дойдеше есента, щеше да възвърне стария си живец.

Тримата постепенно навлизахме в спокойно и удобно ежедневие. Вечерите бяха пълни с приказки и истории, с описания на по-дребните събития в живота ни. По някое време свършихме брендито, но разговорът ни все още течеше гладко и стоплящо, както от брендито доскоро. Разказах на Шута какво е видял Хеп в Хардинов бряг и за приказките за Осезаващите на пазара. Споделих му и описанието на Славей на менестрелите на Пролетния панаир и преценката на Сенч за принц Предан, и онова, за което ме беше помолил. Всички тези истории Шутът като че ли ги събираше за себе си, както тъкач събира различните нишки, за да създаде от тях своята тъкан.

Една вечер се опитахме да накичим короната с пера, но дръжките им се оказаха твърде тънки за дупчиците, тъй че перата щръкнаха във всички посоки. И двамата знаехме, без да си говорим, че изобщо не са както трябва. Друга вечер Шутът постави короната на масата и избра четки и мастила от запасите ми. Седнах на един стол да го гледам. Той ги подреди грижливо пред себе си, топна една четка в синьо мастило и се спря замислен. Седяхме сковани и мълчаливи толкова дълго, че започнах да долавям пращането на огъня. Накрая той остави четката и каза тихо:

— Не. Чувствам, че нещо не е наред. Все още — не. — Уви короната и я прибра в торбата си.

После, една вечер, докато още бършех сълзите си от смях в края на една мръсна песен, Шутът остави лютнята си настрана и рече:

— Утре трябва да си тръгна.

— Не! — възразих невярващо. А след това попитах: — Защо?

— О, знаеш защо — отвърна той лековато. — Това е животът на един Бял ясновидец. Трябва да обикалям, да предсказвам бъдещето, да

спасявам света — все такива дребни задължения. Пък и твоите мебели свършиха, няма какво да резбовам.

— Не, наистина — заувещавах го. — Не можеш ли да останеш поне още няколко дни? Остани поне докато се върне Хеп. Да се запознаеш с момчето.

Той въздъхна.

— Всъщност се задържах тук много по-дълго, отколкото трябваше. Особено след като настояваш, че не можеш да дойдеш с мен, когато тръгна. Освен ако... — Надигна се от стола, с надежда в очите. — Променил си си намеренията?

Поклатих глава.

— Знаеш, че не съм. Трудно мога да тръгна и да си нарежа дома. Трябва да съм тук, когато Хеп се върне.

— Ах, да. — Той се смъкна отново на стола. — Неговото чирачество. А и кокошките си искат грижа.

Подигравката в гласа му ме ужили.

— Животът ми може да не ти изглежда кой знае какво, но си е мой — отвърнах кисело.

Той се ухили, че ме е подразнил.

— Не съм Славея, драги. Не омаловажавам ничий живот. Виж моя и ми кажи от каква височина мога да гледам на чуждия? Не. Вървя си по задачите, колкото и скучни да изглеждат за някой, който си има цял куп кокошки и градина за плевене. Моите задачи са също толкова обременителни. Цял куп слухове имам да споделя със Сенч и да оплевя някои познанства в Бъкип.

Изпитах мъничко завист.

— Сигурен съм, че всички ще се зарадват да те видят.

Той сви рамене.

— Някои да. Други едва ли. А повечето изобщо няма и да ме помнят. Повечето или почти всички, стига да съм умен. — Стана. — Съжалявам, че не мога просто да остана тук — призна ми. — Съжалявам, че не мога да повярвам, както, изглежда, вярваш ти, че животът ми си е на мое разположение. За съжаление, това не е истина и за двама ни. — Отиде до отворената врата и погледна навън, в топлата лятна вечер. Пое си дъх като да заговори, но само въздъхна тежко. Остана така, загледан мълчаливо навън. Накрая вдигна рамене, сякаш взел решение, и отново се обърна към мен. Този път на лицето

му имаше мрачна усмивка. — Не, най-добре да си тръгна утре. Ти бездруго скоро ще ме последваш.

— Не разчитай на това — предупредих го.

— А, длъжен съм — отвърна той. — Времената го изискват. От двама ни.

— О, нека някой друг да спасява света този път. Със сигурност все има някой друг Бял ясновидец някъде. — Изрекох го така, че да прозвучи като шега. Но очите на Шута се разшириха и долових трепет, когато си пое дъх.

— Недей изобщо да споменаваш за това бъдеще. Нищо хубаво не предвещава за мен дори това, че семето на такава мисъл покълва в ума ти. Защото наистина има... друго лице, което охотно би си присвоило мантията на Белия ясновидец, за да тласне света в посоката, която предвижда. От самото начало се боря срещу влиянието ѝ. Но в това завъртане на света нейната сила расте. Е, сега вече знаеш кое се колебаех да изрека по-открито. *Наистина* ще ми трябва силата ти, приятелю. Ние двамата, заедно, бихме могли да се окажем достатъчни. В края на краищата понякога е нужен само един камък в коловоза, за да изкара колелото от пътя.

— Хм. Не изглежда много приятно преживяване за камъка обаче.

Той ме погледна. Светли някога, сега очите му блестяха златни и светлината на лампата танцуваше в тях. В гласа му имаше едновременно топлина и умора.

— О, не се бой, ще го преживееш. Защото знам, че трябва. И затова съм насочил цялата си сила към тази цел. Да останеш жив.

Направих се на изненадан.

— И ми казваш да не се боя?

Той кимна. Лицето му беше много сериозно. Опитах се да обърна разговора в друга посока.

— Коя е тази жена, за която говориш? Познавам ли я?

Той отново седна до масата.

— Не, не я познаваш. Но аз я познавам, отпреди много време. Или по-скоро би трябвало да кажа, знаех за нея, макар да беше вече възрастна жена, че и оттатък, когато бях още дете... — Погледна ме пак. — Преди много време ти казах нещо за себе си. Помниш ли? — Не дочака отговора ми. — Роден съм далече, далече на юг, от съвсем обикновени хора. Доколкото е възможно да има „съвсем обикновени“

хора... Имах любяща майка, а бащите ми бяха двама братя, според тамошния обичай. Но от момента, в който съм излязъл от майчината си утроба, било ясно, че древното родословие е проговорило в мен. В някакво далечно минало Бял е смесил кръвта си с кръвта на рода ми и съм се родил, за да поема задачите на този древен народ.

— Колкото и да ме обичаха и ценяха, родителите ми знаеха, че предопределението ми не е да остана у дома, нито да отрасна, усвоил някой от техните занаяти. Вместо това ме изпратиха в място, където да мога да се обуча и да се подготвя за съдбата си. Там се отнасяха добре с мен, даже повече от добре. И също ме обичаха и ценяха, по свой начин. Всяка сутрин ме разпитваха какво съм сънувал и всичко, което можех да си спомня, го записвах, за да размислят мъдри хора над него. Когато пораснах и започнаха да ме навестяват сънища наяве, ме научиха на изкуството на перото, за да мога сам да записвам виденията си, защото никоя ръка не е по-точна от тази на човека, чието око е видяло. — Засмя се със самонасмешка и поклати глава. — Да отгледаш така едно дете! И най-повърхностните ми твърдения се ценяха като мъдрост свише. Но въпреки кръвта си не бях с нищо по-добър от всяко друго дете. Правех пакости, когато можех, като разказвах безумни приказки за летящи глигани и за сенки, отнасящи кралски родословия. Всяка безумна история бе по-ужасна от предишната, но въпреки това разкриваше нещо странно. Колкото и да се опитвах да разкрасявам езика си, в твърденията ми винаги се криеше истина.

Погледна ме за миг, сякаш очакваше да възразя. Замълчах си.

Той сведе очи към пода.

— Предполагам, че трябва да виня единствено себе си, когато най-сетне най-голямата истина разцъфна у мен, а не можеше да се отрече — никой нямаше да ми повярва. В деня, в който се провъзгласих за Белия ясновидец, който този век очаква, учителите ми ме смърриха. Укроти амбициите си, казаха ми. Сякаш някой изобщо би пожелал някога да има тази съдба! Друг вече носи тази мантия, казаха ми. Тръгнала е преди теб да оформя бъдещето на света така, както диктуват виденията й. За всеки век има само един Бял ясновидец. Всички знаят това... Дори и аз знаех, че е така. Тъй че какво бях аз тогава? Попитах ги. А те не можах да ми отговорят какво съм, но бяха сигурни какво не съм. Не бях Белият ясновидец. Нея вече я бяха подготвили и изпратили на света.

Вдиша дълбоко и замълча. Накрая сви рамене.

— Знаех, че грешат. Знаех истината за грешката им толкова дълбоко, колкото знаех какво съм самият аз. Опитвах се да ме накарат да съм доволен от живота си там. Мисля, че не бяха и сънували, че ще им се противопоставя. Но го направих. Избягах. Дойдох на север, по пътища и във времена, които не бих могъл дори да ти опиша. И все пак вървах все на север и на север, докато не стигнах до двора на крал Умен Пророка. На него се продадох, точно така, както го направи и ти. Моята вяроност срещу неговата закрила. И бях преживял там едва един сезон, преди слухът за твоето идване да разтърси двора. Копеле. Нечакано дете, непризнат Пророк. О, колко изненадани бяха всички. Всички, освен мен. Защото аз вече бях сънувал лицето ти и знаех, че трябва да те намеря, макар всички да ме уверяваха, че ти не съществуваш и не би могъл да съществуваш.

Наведе се над масата и сложи ръката си в ръкавицата на китката ми. Стисна я само за миг и кожата ни не се докоснаха, но в този миг усетих проблясъка на свързване. Не мога да го опиша другояче. Не беше Умението; не беше и Осезанието. Изобщо не беше магия, така, както познавам магията. Беше като в онзи момент на двойно разпознаване, който понякога те обзема в някое странно място. Имах чувството, че сме седели така заедно, изговаряли сме тези думи преди и че всеки път, когато сме го правили, думите са били подпечатвани с това кратко докосване. Извърнах поглед от него — и се натъкнах на черните вълчи очи, впити в моите.

Покашлях се и се опитах да сменя темата.

— Каза, че си я познавал. Има ли си тя име?

— Не и такава, каквото може изобщо да си чувал. Но все пак си чувал за нея. Помниш ли, че по време на Войната на Алените кораби знаехме техния водач само като Кебал Тестото?

Кимнах. Беше племенен вожд на външноостровитяните, издигнал се бързо и с много кръвопролития и също толкова бързо паднал с пробуждането на нашите дракони. Според някои приказки драконът на Искрен го погълнал, според други — бил се удавил.

— А да си чувал изобщо, че е имал съветничка? Бялата жена?

Думите му прокъртяха странно познато в ума ми. Намръщих се, мъчех се да си спомня. Да. Имаше такава мълва, но нищо повече. Кимнах отново.

— Добре. — Шутът се отпусна в стола си. Заговори почти безгрижно. — Това беше тя. И ще ти кажа още нещо. Също толкова сигурно, колкото тя вярва, че е Белият ясновидец, вярва и че онзи Кебал Тестото е нейният Катализатор.

— Нейният „онзи, който идва, за да даде възможност на други да станат герои“ ли?

Той поклати глава.

— Не той. Нейният Катализатор идва, за да премахва героите. Да направи хората да са по-малко от това, което би трябвало да са. Защото там, където аз градя, тя трябва да руши. Където аз обединявам, тя трябва да разделя. — Тръсна отново глава. — Тя вярва, че всичко трябва да свърши, преди да може да започне отново.

Изчаках го да довърши, но той мълчеше. Накрая го подканих:

— А ти в какво вярваш?

По лицето му бавно се плъзна усмивка.

— В тебе. Ти си моето ново начало.

Не можах да измисля нищо в отговор. В стаята се възцари тишина.

Той бавно посегна към ухото си.

— Нося това от последния път, когато те оставих. Но мисля, че сега трябва да ти го върна. Там, където отивам, не мога да го нося. Твърде уникално е. Някои хора може да си спомнят, че са виждали ти да носиш тази обещана. Или Бърич. Или баща ти. Бих могъл да разбудя спомени, които предпочитам да си останат необезпокоени.

Загледах го, докато се мъчеше да я откачи. Обещаната представляваше сребърна плетеница със скъпоценен камък, вгнезден в нея. Бърич я беше дал на моя баща. Аз бях следващият, който я носеше. На свой ред я бях поверил на Шута, бях му заръчал да я даде на Моли след моята смърт като знак, че никога не съм я забравял. В своето благоразумие той я беше задържал. А сега?

— Почакай! — спрях го. — Недей.

Той ме погледна озадачено.

— Прикрий я, ако трябва. Но я носи. Моля те.

Той бавно отпусна ръце.

— Сигурен ли си? — попита невярващо.

— Да — отвърнах. И така беше.

Когато на сутринта станах, Шутът вече се беше измил и облякъл. Пътната му торба чакаше на масата. Огледах стаята и не видях нито една от вещите му. Отново се беше облякъл като благородник. Дрехите му ярко контрастираха със скромната задача да разбърква кашата над огъня.

— Значи си тръгваш? — попитах глупаво.

— Веднага след ядене — каза той кротко.

Трябва да заминем с него.

Беше най-пряката мисъл, която вълкът споделяше с мен от много дни. Сепна ме и го погледнах, Шутът също.

— А Хеп? — попитах.

Нощни очи само ме изгледа, сякаш сам трябваше да го знам.

— Трябва да остана — казах на двамата. Това ме накара да се почувствам уверен и твърд в отказа си, без да ме интересува какво чувстват те. — Имам отговорности тук — заявих почти ядосано. — Не мога просто така да тръгна и момчето да се върне в един празен дом.

— Не можеш, така е — бързо се съгласи Шутът, но дори съгласието му жилеше, сякаш го каза само за да ме успокои. Настроението ми изведнъж се вкисна. Закуската мина мрачно и когато станахме от масата, изведнъж изпитах омраза към лепкавите паници и котлето с каша. Напомнянията за ежедневните ми досадни шетни изведнъж ми се сториха непоносими.

— Ще ти оседлая кобилата — казах намръщено на Шута. — Няма смисъл да си цапаш хубавите дрехи.

Той не отвърна нищо.

Малта като че ли бе усетила възбудата около предстоящото пътуване, защото беше неспокойна, макар и не опърничава. Усетих се, че се бавя с нея, тъй че когато бе готова, козината ѝ блестеше, както и сбруята. Почти се бях успокоил, но когато я изведох, видях Шута на верандата, с ръка на гърба на Нощни очи. Недоволството отново ме обзе и съвсем детински обвиних него за това. Ако не беше дошъл да ме види, изобщо нямаше да си спомня колко много ми липсваше. Щях да продължа да линея по миналото, но нямаше да съм започнал да копнея за бъдещето.

Чувствах се кисел и стар, намръщих се, когато дойде да ме прегърне. Знаех, че в държането ми няма нищо похвално, но не можех

да го променя. Стоях сковано в прегръдката му за сбогом. Мислех, че ще го изтърпи, но когато устата му се озова до ухото ми, той измърмори сладникаво:

— Сбогом, Любими.

Въпреки раздражението си се усмигнах. Прегърнах го и го пуснах.

— Безопасен път, Шуте — казах прегракнало.

— И на теб — отвърна ми той сериозно, после се метна на седлото. Изгледа ме отгоре. Аристократът на коня изобщо не приличаше на Шута, какъвто го помнех. Едва когато погледът му срещна моя видях в него стария приятел. Постояхме така, вгледани един в друг, без да си говорим. После, с едно дръпване на юздата и изместване на тежестта, той обърна кобилата. Малта го помоли за свобода с измятане на главата. Той отпусна юздите и тя се понесе нетърпеливо напред. Копринената ѝ опашка се разлюля на вятъра след нея като знаме. Загледах се след него и дори когато се скри от погледа ми, продължих да гледам прашния облак, надвиснал над пътя.

Когато най-сетне влязох в къщата, видях, че е измил всички съдове и котлето и ги е прибрал. В центъра на масата — торбата му го беше крила — беше връзан дълбоко един елен Пророк, с наведени напред за атака рога. Пръстите ми пробягаха по изваяната фигура и сърцето ми се сви.

— Какво искаш от мен? — попитах тишината.

Дните отминаваха, но не леко. Всеки ден сякаш бе обгърнат от досадна еднаквост, а вечерите се точеха безкрайно. Имах работа, с която да си запълвам времето, и я вършех, но също така отбелязвах, че работата като че ли само пораждаше още повече работа. Едно сготвено ядене означаваше само съдове за миене, а едно посято зърно означаваше само плевене и поливане в следващите дни. Удовлетворението от простия ми живот като че ли ми убягваше.

Липсваше ми Шутът и съзнавах, че през всичките тези години също ми е липсвал. Беше все едно стара рана се е събудила, за да те гложди отново. Вълкът не ми помагаше с нищо, за да го изтърпя. Беше го обзел някакъв дълбок унес и вечерите често ни заварваха всеки потънал в размислите си. Веднъж, докато си седях и кърпех една риза

на светлината на свещта, Нощни очи дойде при мен и отпусна с въздишка главата си на коляното ми. Посегнах да го погаля по ушите и да го почеша зад тях.

— Добре ли си? — попитах го.

Няма да е добре за теб да си сам. Радвам се, че Немиришецията се върна при нас. Радвам се, че знаеш къде да го намериш.

После изпъшка, вдигна брадичката си от коляното ми и отиде да се свие на кълбо на студената пръст до верандата.

Последната лятна горещина се утаи над нас като задушавача завивка. Потях се, докато мъкнех вода за градината по два пъти на ден. Кокошките спряха да снасят. Всичко изглеждаше твърде горещо и твърде досадно, за да се преживее. После, в разгара на негодуванието ми, се върна Хеп. Не бях очаквал да го видя, преди да свърши месецът на жътвата, но една вечер Нощни очи изведнъж надигна глава, стана сковано, отиде до вратата и се загледа по пътеката. Оставих ножа, който точех, отидох и застанах до него.

— Какво има?

Момчето се връща.

Толкова скоро? Но докато оформях мисълта, вече знаех, че изобщо не е скоро. Месеците, които беше прекарал със Славей, бяха изяли пролетта. Средата на лятото беше прекарал с мен, но го нямаше през целия месец на ранната жътва и част от пълната жътва. Само месец и половина бяха изтекли, а все пак изглеждаше ужасно дълго. Двамата с Нощни очи забързахме да го посрещнем. Когато ни видя, че идваме, той се затича уморено да ни срещне на средата. Щом го стиснах в прегръдката си, веднага разбрах, че е станал по-висок и е отслабнал. А когато го пуснах да го огледам, долових в очите му и срам и поражение.

— Добре дошъл у дома — казах му, но той само сви тъжно рамене.

— Върнах се у дома с подвита опашка — призна и клекна да прегърне Нощни очи. — Но той е станал кожа и кости! — възкликна изумено.

— Беше болен, но вече се оправя. — Постарах се да придам на гласа си сърдечност и да пренебрегна тревогата, която ме жегна. — Същото би могло да се каже и за тебе — добавих. — Има месо на

блюдото и хляб на дъската. Ела да ядеш, пък после може да ми разкажеш как се справи по широкия свят.

— Мога да ти разкажа и сега, докато вървим, само с няколко думи — отвърна той, докато крачехме към къщата. — Не добре. Жътвата беше добра, но където и да идех, бях последният нает, защото винаги искаха да наемат първо братовчеда си или приятелите на братовчеда. Винаги аз бях чужденецът, давах ми най-мръсната и най-тежката работа. Работех като мъж, Том, но ми плащаха като на мишка, с трохи и с рязани монети. И бяха подозрителни освен това. Не искаха да спя в плевниците им, не, нито да говоря с дъщерите им. А между работите, ами, трябваше да ям, а всичко струваше много по-скъпо, отколкото си мислех, че ще струва. Върнах се само с няколко монети повече, отколкото на тръгване. Глупаво беше, че тръгнах. Щях да се оправя също толкова добре, ако си бях останал вкъщи и да продавам пилета и солена риба.

Тежките думи се нижеха от устата му бавно. Не казах нищо, оставих го да си излее всичко. Вече бяхме стигнали до вратата. Той натопи главата си в качето, което бях напълнил за градината, а аз влязох да приготвя храната. Той също влезе и докато се оглеждаше, разбрах, без да ми го казва, че къщата е станала по-малка в очите му.

— Хубаво е да си отново у дома — рече той, а със следващия дъх продължи: — Но не знам какво ще правя за таксата за чирак. Да се наема още за година, предполагам. Но тогава някой може да реши, че съм твърде голям, за да се уча добре. Един, когото срещнах по пътя, вече ми каза, че не е срещал майстор занаятчия, който да не е започнал обучението си преди дванайсетгодишна възраст. Това мед ли е?

— Да.

Сложих гърнето на масата до хляба и студеното месо и Хеп почна да нагъва все едно не е ял от дни. Направих чай, седнах срещу момчето и го загледах. Колкото и да беше прегладнял, хвърляше залци на вълка до стола му. А Нощни очи ядеше, макар и без апетит — но колкото да зарадва момчето, толкова и за да сподели месо с член на глутницата. Когато пилешкото беше оглозгано до кости, без да остане месо дори за да направя супа, Хеп се отпусна с въздишка в стола. После се наведе рязко напред и пръстите му припряно зашариха по нападащия елен на плота на масата.

— Колко е красиво! Кога си се научил да резбоваш така?

— Не съм. Един стар приятел се отби и прекара част от гостуването си в украсяване на къщата. — Усмивнах се. — Когато намериш време, разгледай кацата за дъждовна вода.

— Стар приятел ли? Не знаех, че имаш други приятели освен Славея.

Не искаше да ме уязви с думите си, но така стана. Пръстите му отново зашариха по символа. Някога Фицирцарин Пророка беше носил този нападащ елен извезан на гърдите си.

— О, имам няколко. Просто не ми се обаждат много често.

— Аха. А нови приятели? Джина отби ли се на път за Бъкип?

— Отби се. Остави ни талисман, та градината да расте по-добре, като благодарност за нощния подслон.

Той ме изгледа.

— Останала е през нощта значи. Мила е, нали?

— Да, мила е. — Очакваше да му кажа повече, но си замълчах. Той наведе глава да прикрие усмивката си. Пресегнах се и го пернах приятелски. Той отби удара, а после изведнъж ме стисна за ръката. Усмивката избяга от лицето му, заменена с тревога. — Том, Том, какво да правя сега? Мислех си, че ще е лесно, но не е. Бях готов да работя упорито, за добра заплата, бях съвсем учтив и добронамерен, но все едно, отнасяха се зле с мен. Какво ще правя сега? Не мога да живея тук, на края на света, цял живот. Не мога!

— Да. Не можеш.

И в този момент осъзнах две неща. Първо, че изолираният ми живот бе подготвил момчето лошо да си проправи своя път, и второ, че точно това трябваше да е почувствал Сенч, когато бях заявил, че няма да бъда повече убиец. Странно е да си помислиш, че когато даваш на едно момче онова, което мислиш за най-доброто от себе си, всъщност го осакатяваш. Отчаяният му поглед ме накара да се почувствам дребен и засрамен. Трябваше да му дам по-добър шанс. Щях да му го дам. Чух се да изричам думите, преди още да съм разбрал, че съм си ги помислил.

— Наистина имам стари приятели в Бъкип. Мога да заема пари за чирашката ти такса.

Сърцето ми подскочи при мисълта каква ли форма на лихва ще ми поискат за такъв заем, но се стегнах. Първо щях да отида при Сенч, а ако това, което щеше да ми поиска в замяна, се окажеше прекалено

скъпо, щях да потърся Шута. Нямах да е леко да помоля така унижително за пари, но...

— Готов си да направиш това? За мен? Но аз дори не съм ти истински син. — Хеп ме гледаше невярващо.

Стиснах ръката му.

— Искам да го направя. Защото си ми толкова близък до син, колкото изобщо бих могъл да имам някога.

— Ще ти помогна да изплатиш дълга, заклевам се.

— Не. Дългът ще си е мой, ще го поема с охота. Но ще очаквам да внимаваш много при своя майстор и да се посветиш изцяло на доброто изучаване на занаята си.

— Ще го направя, Том. Ще го направя. И се заклевам, нищо няма да ти липсва на старини. — Изрече го с пламенната страст на простосърдечен младеж. Приех думите му така, както прозвучаха, без да обръщам внимание на насмешката, блеснала в погледа на Нощни очи.

Схващаш ли колко е поучително, когато някой те вижда да кретаеш към смъртта?

Никога не съм казвал, че си на ръба на гроба си.

Не си. Просто се отнасяш с мен все едно съм трошлив като костите на стара кокошка.

Не си ли?

Не. Силата ми се връща. Чакай само да окапят листата и да захлади. Ще мога да вървя до теб, докато капнеш. Както е било винаги.

Но ако се наложи да тръгна преди това?

Вълкът отпусна с въздишка глава върху изпружените си предни лапи. *Ако скочиш към гърлото на елен мъжкар и не улучиш? Няма смисъл да се тревожиш за нещо, преди да се е случило.*

— Същото ли си мислиш като мен? — Безпокойството на Хеп наруши привидното мълчание в стаята.

Срещнах загрижения му поглед.

— Може би. Ти за какво си мислиш?

Той заговори колебливо:

— Че колкото по-скоро говориш с приятелите си, толкова по-скоро ще знаем какво да очакваме за зимата.

Отвърнах бавно:

— Още една зима тук няма да е добре за тебе, нали?

— Да, няма. — Вродената му искреност го накара да ми отвърне, без да мисли. След това го смекчи с: — Не че не ми харесва тук, с теб и Нощни очи. Просто... — Поколеба се за миг. — Чувствал ли си се някога все едно, че времето ти се изплъзва? Все едно, че животът изтича покрай теб, а ти си затънал в застояла вода, с мъртвата риба и старите клони?

Ти ще да си мъртвата риба. Аз май съм старият клон.

Пренебрегнах отново Нощни очи.

— Май си спомням, че съм имал такова чувство веднъж-дваж. — Погледнах недовършената карта на Искрен на Шестте херцогства. Бавно издишах, помъчих се да не прозвучи като въздишка. — Ще тръгна колкото може по-скоро.

— Мога да се приготвя за утре сутринта. Един хубав сън и ще съм...

— Не. — Срязвах го твърдо, но вежливо. Понечих да добавя, че хората, които трябва да видя, трябва да ги видя сам. Овладях се, преди да съм му дал повод да се чуди. Вместо това кимнах към Нощни очи. — Тук има неща, които трябва да се наглеждат, докато ме няма. Ще ги оставя на твоите грижи.

За миг той се умърлуши, но трябва да му призная, че си пое дъх, изправи рамене и кимна разбиращо.

Нощни очи се превъртя на хълбок, после на гръб. *Ето ти го умрелия вълк. Можете да си го погребете, става само да лежи в прашния двор и да гледа пилците, които не му дават да избие.* Замята унило лапи във въздуха.

Идиот. Заради пилците моля момчето да остане, не заради теб.

О? Значи ако утре се събудиш и всичките пилци са изядени, няма да има причина да не тръгнем тримата заедно?

Ти само гледай да ги изядеш, предупредих го.

Той отвори уста и изплези език. Момчето му се усмихна с обич.

— Винаги си мисля, че изглежда все едно се смее, когато прави така.

Не тръгнах на следващата сутрин. Станах много преди момчето да се е събудило. Извадих хубавите си дрехи, вмирисани на мухъл от дългата неупотреба, и ги окачих да се проветрят. Ленът на ризата беше

пожълтял от старост. Беше ми подарък от Славей, отпреди много време. Мисля, че я бях носил веднъж, в деня, в който ми я подари. Огледах я тъжно, помислих си, че ще ужаси Сенч и ще развесели Шута. Какво пък, като много други неща това не можеше да се избегне.

Имаше и една кутия, направена преди години и прибрана на лавиците в работилницата ми. Издърпах я и я отворих. Въпреки мазните парцали, с които беше увит, мечът на Искрен бе почернял от неупотреба. Сложих си колана и ножницата, отбелязах си, че трябва да направя нова дупка на колана, за да виси удобно. Вдишах дълбоко и го затегнах както си беше. Изтрих оръжието с мазен парцал и го прибрах в ножницата на бедрото ми. Когато го извадих, тежеше в ръката ми, но си беше хубаво балансиран, както винаги. Размислих доколко ще е разумно да го нося. Ами ако някой го познаеше и ми зададеше трудни въпроси? Но пък по-глупаво щеше да е, ако ми срежеха гърлото заради това, че нямам оръжие.

Направих компромис, като увих инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка с кожени каишки. Самата ножница беше очукана, но годна. Изглеждаше подходяща за положението ми. Извадих отново меча и замагнах напред, изпънах мускули; отвикнали бяха вече от това. Заех стойка и направих няколко посичания във въздуха.

Насмешка. По-добре вземи брадва.

Нямам вече брадва. Искрен лично ми беше връчил този меч. Но и той, и Бърич ми бяха казали, че стилът ми на бой е по-подходящ за грубата брадва, отколкото за това изящно и елегантно оръжие. Пробвах още едно посичане във въздуха. Умът ми помнеше всичко, на което ме беше учила Ход, но тялото ми се затрудняваше в изпълнението на движенията.

Сечеш дървата с една.

Тя не е бойна брадва. Ще изглеждам глупаво, ако я понеса с мен. Прибрах меча в ножницата и се обърнах да го погледна.

Нощни очи клечеше на прага, завил кротко опашка около краката си. В тъмните му очи блестеше насмешка. Извърна глава и се загледа невинно в далечината. *Мисля, че една от кокошките умря снощи. Тъжно. Горкото старо пиленце. Смъртта рано или късно ни спохожда всички.*

Лъжеше, но си получи удовлетворението да ме види как прибрах меча и изтичах навън да видя дали е така. Всичките ми шест кокошки каканижеха и ровеха в прахта под слънцето. Петелът, кацнал на един кол на оградата, надзираваше бдително жените си.

Колко странно. Щях да се закълна, че онази, тлъстата бяла, изглеждаше много окаяно вчера. Просто си лежах тука в сянката и я държах под око. Вълкът се просна под пъстрата сянка на брезите, за да отиграе мисълта си, и се загледа напрегнато в кокошките. Изсумтях пренебрежително, оставих го и се прибрах в къщата.

Тъкмо пробивах нова дупка в оръжейния колан, когато Хеп се събуди. Дойде сънен до масата да види какво правя. Когато очите му се спряха на меча в ножницата, се събуди.

— Това не съм го виждал никога.

— Имам го от много отдавна.

— Не съм те виждал да го носиш, когато ходиш на пазара. Носиш само ножа в канията.

— Едно пътуване до Бъкип е малко по-различно от ходене до пазара. — Въпросът му ме накара да се замисля за мотивите си да взема меча. Когато за последен път видях Бъкип, на много хора им се искаше да съм мъртъв. Искях да съм готов в случай, че се натъкна на някои от тях и ме познаят. — В един голям град има повече бандити и негодници, отколкото на един прост селски пазар.

Приключих с новата дупка и пробвах колана отново. По-добре беше. Извадих меча и чух как Хеп си пое дъх. Дори с дръжката, увита с проста кожа, не можеше да се сбърка с евтино оръжие. Беше меч, сътворен от истински майстор.

— Може ли да го опитам?

Кимнах и той го взе предпазливо. Стисна дръжката и зае непохватна поза. Изобщо не го бях учил да се бие и за миг се зачудих дали този пропуск не е бил лошо решение. Бях се надявал бойните умения никога да не му потрябват. Но да не го уча на тях не беше най-добрата защита срещу нечие предизвикателство.

Също като отказа ми да уча Предан на Умението.

Изтласках настрана тази мисъл и си замълчах, докато Хеп размахваше меча. Много скоро се умори. Здравите мускули на селска ръка не са това, което човек използва при боравенето с меч.

Издръжливостта с меча изисква и обучение, и постоянни упражнения. Хеп го остави на масата и ме погледна мълчаливо.

— Ще тръгна утре призори. Трябва още да почистя това острие, да си намажа ботушите, да опаковам дрехи и храна...

— И да си подрежеш косата — добави Хеп.

— Хм.

Взех малкото ни огледалце. Обикновено Славей ми подрязваше косата, когато идваше на гости. Зяпнах за миг, удивен колко е пораснала. След това я придърпах назад и я стегнах във воинска опашка, както не бях правил от години. Хеп ме изгледа с вдигнати вежди, но не каза нищо.

Много преди да се стъмни, вече бях готов за път. Огледах малкия си имот. Поговорих с момчето, за да съм сигурен, че всичко с него ще е наред, докато ме няма. Когато седнахме за вечеря, вече бяхме обсъдили всяка къщна работа, за която можех да се сетя. Той ми обеща, че ще полива редовно градината и ще дообере граха. Щеше да нацепи останалите дърва за огрев и да ги складира. Усетих се, че вече му говоря за неща, които знае от години, и най-накрая замълчах. Той се усмихна на тревогата ми.

— Оправях се сам по пътищата, Том. Тук у дома всичко ще е наред. Съжалявам само, че не тръгвам с тебе.

— Ако всичко мине добре, като се върна, ще отидем до Бъкип заедно.

Нощни очи изведнъж се надигна, ушите му щръкнаха. *Коне.*

Отидох до вратата, вълкът бе до мен. След няколко мига тропотът на конски копита стигна до ушите ми. Животните се приближаваха в умерен тръс. Излязох в двора, за да мога да видя отвъд завоя на тясната пътека, и успях да зърна конника. Не беше Шутът, както се надявах. Беше непознат. Яздеше дългокрак пъстър кон и водеше още един. Обзе ме някакво предчувствие. Вълкът сподели трепета ми. Козината по гръбнака му настръхна, а дълбокото му ръмжене доведе и Хеп на прага.

— Кой е?

— Не знам. Но не е случаен пътник или търговец.

Непознатият ме видя и дръпна юздите. Вдигна ръка за поздрав, след което се приближи по-бавно. Двата коня свиха уши при

миризмата на вълка. Усетих тревогата им, както и нетърпението да стигнат до водата, която също бяха надушили.

— Да не си се изгубил, странниче? — поздравих непознатия от безопасно разстояние.

Вместо да отвърне, конникът продължи напред. Ръмженето на Нощни очи се усили. Ездачът като че ли остана безразличен към това предупреждение.

Почакай, наредих на вълка.

Останахме на място, докато мъжът се приближаваше. Конят, който водеше, беше оседлан. Зачудих се дали е изгубил свой спътник, или пък го е откраднал отнякъде.

— Спири — предупредих го рязко. — Какво търсиш тук?

Беше ме наблюдавал напрегнато. Думите ми не го спряха, но посочи първо към ухото си, после — устата, и продължи напред. Вдигнах ръка.

— Спири — заповядах му пак и този път той разбра жеста ми и се подчини. Без да слиза, бръкна в пратеническата торба, окачена на гърдите му, извади свитък и го протегна към мен.

Стой в готовност, предупредих Нощни очи, докато пристъпвах напред да го взема. А после познах печата на свитъка. В плътния червен восък беше впечатан собственият ми знак, нападащият елен. Този път ме обзе друг вид трепет и с жест подканих пратеника да слезе. Поех си дълбоко дъх и заговорих спокойно на Хеп:

— Покани го вътре и му предложи храна и пиене. Същото — за конете му. Моля те.

И на Нощни очи: *Дръж го под око, братко, докато видя какво казва свитъкът.*

Нощни очи спря да ръмжи, но тръгна много плътно след пратеника, докато озадаченият Хеп го подкани с жест в къщата. Уморените коне останаха на място. След малко Хеп излезе и ги поведе да ги напои.

Останал сам насред двора, загледах навития пергамент в ръката си. Най-сетне счупих печата и видях наклонения почерк на Сенч.

Скъпи братовчеде,

Семейни въпроси у дома изискват Вашето внимание. Не се бавете с връщането си. Знаете, че не бих Ви призовал, ако нуждата не е спешна.

Подписът след това кратко послание беше нечетлив. Не беше името на Сенч. Същинското послание беше в самия печат. Той никога нямаше да го използва, освен ако нуждата *наистина* не беше спешна. Навих отново свитъка и погледнах към залязващото слънце.

Когато влязох, пратеникът стана моментално. Избърса пълната си с храна уста с опакото на ръката си и ми показа, че е готов да тръгваме веднага. Подозирах, че заповедите, дадени му от Сенч, са били съвсем изрични. Нямаше време за губене в спане или за отдих, нито за него, нито за животните. Махнах му с ръка да довърши с яденето. Радвах се, че пътната ми торба е готова.

— Разседлах конете и ги поизбърсах — каза Хеп от прага. — Изглежда, са пътували дълго днес.

Поех си дъх.

— Оседлай ги. Щом приятелят ни се нахрани, тръгваме.

Момчето за миг се стъписа. После попита със свито гърло:

— Къде отиваш?

Постарах се усмивката ми да е убедителна.

— В Бъкип, момче. И по-бързо, отколкото очаквах. — Помислих за миг. Нямаше как да преценя кога ще мога да се върна. И дали изобщо ще се върна. Такова съобщение от Сенч определено означаваше някаква опасност. Удивих се колко лесно взех решението. — Искам с вълка да ме последват призори. Вземи понито и двуколката, да може да се вози, ако се умори.

Хеп ме зяпна, все едно съм полудял.

— Ами пилците? А къщната работа, докато те няма?

— Пилците ще трябва да се пазят сами. Не. Няма да оцелеят и седмица, ако ги нападне невестулка. Занеси ги на Бейлор. Той ще ги храни и ще ги гледа заради яйцата. И залости здраво къщата. Закови прозореца. Може да ни няма доста време.

На лицето му се изписа недоумение. Извърнах поглед настрани.

— Но... — Гласът му ме накара отново да се обърна към него. Беше ме зяпнал, все едно изведнъж се бях превърнал в непознат. —

Къде да ида, като стигна в Бъкип? Ще се видим ли там? — Долових в гласа му вопъл на изоставено дете.

Порових в спомените си отпреди петнайсет години, за да се сетя за някой приличен хан. Преди да успея да изровя някой, той за щастие вметна:

— Знам къде живеят Джина и племенничката ѝ. Джина каза, че мога да я намеря там, като дойда следващия път в Бъкип. Къщата ѝ е белязана със знака на странстваща вещица, ръка с черти на дланта. Може да се срещнем там.

— Там ще е значи.

На лицето му се изписа облекчение. Знаеше къде отивам. Тази увереност ме зарадва. Аз самият не знаех. Но въпреки цялото ми безпокойство ме изпълни странна възбуда. Старото обаяние на Сенч отново ми въздействаше. Тайни и приключения. Вълкът ме сръга с мисълта си:

Време на промяна. А след това, грубо: Бих могъл да не изоставам от конете. Бъкип не е далече.

Не знам какво значи това, братко. А докато не разбере, бих предпочел да си до Хеп.

Това гордостта ми ли трябваше да успокои?

Не. Трябва да успокои собствените ми страхове.

Ще ти го доведе жив и здрав в Бъкип значи. Но след това съм до тебе.

Разбира се. Винаги.

Преди слънцето да целуне хоризонта за лека нощ, бях яхнал невзрачния сив кон. Прикритият меч на Искрен висеше на бедрото ми, а торбата ми бе здраво затегната зад седлото. Последвах мълчаливия си спътник към пътя за Бъкип.

ГЛАВА 11

КУЛАТА НА СЕНЧ

Между Шестте херцогства и Вънните острови има толкова споделена кръв, колкото и пролята. Въпреки враждата по време на Войната на Алените кораби и годините спорадични набези, които я предшестваха, почти във всяка фамилия в Крайбрежните херцогства ще признаят, че имат „братовчед на Вънните острови“. Всички признават, че хората на Крайбрежните херцогства са със смесени родословия. Добре документирано е, че първите владетели от рода на Пророците най-вероятно са били разбойници от Вънните острови, дошли за набези и заселили се вместо това край морския бряг.

Също както историята на Шестте херцогства е обусловена от географията, така е и с Вънните острови. Тяхната земя е по-сурова от нашата. Ледът господства над техните планински острови през цялата година. Дълбоки фиорди прорязват островите им и ги разделят буйни води. Ние смятаме островите им за огромни, но господството на ледниците оставя на тези острови годни за обитаване само краищата. Малкото обработваема земя, която имат по крайбрежията, е бедна и с тънък слой почва. По тази причина там е невъзможно да се поддържат големи градове и паланките са малко. Преградите и изолацията са характерни за тази земя и по тази причина хората живеят в яростно независими села и малки градове-държави. В стари времена те са били разбойници колкото по нрав, толкова и по необходимост, и са се ограбвали взаимно толкова, колкото са предприемали и морски набези по крайбрежието на Шестте херцогства. Вярно е, че по време на Войната на Алените кораби Кебал Тестото успява да наложи краткотраен съюз сред островния народ и да събере

могъща разбойническа флота. Само опустошенията, нанесени от драконите на Шестте херцогства, успяват да съкрушат безмилостната му власт над собствения му народ.

Щом виждат силата на един такъв съюз, вождовете на селата на Външните острови осъзнават, че една такава сила би могла да се използва не само за война. През годините на възстановяване след края на Войната на Алените кораби е оформен Хетгурдът. Този съюз на вождовете на Външните острови е нестабилен. Отначало стремежът им е единствено да заменят вътрешноостровните набези с търговски договори между отделните вождове. Аркон Кървавия меч е първият вожд, който изтъкнал, че Хетгурдът би могъл да използва обединената си сила за нормализиране на търговските отношения с Шестте херцогства.

Браункенър, „Хроники на
Външните острови“

Както винаги Сенч беше планирал нещата добре. Мълчаливият му вестносец изглеждаше доста добре запознат с порядките му. Предобеда на следващия ден бяхме подменили изтощените си коне с други два в една порутена селска къща. Пътувахме през кафяви, съсухрени от лятото хълмове и оставихме и тези два коня в една рибарска колиба. Там ни очакваше малка лодка и навъсенният ѝ екипаж бързо ни подкара нагоре покрай брега. Слязохме на кея в малък търговски пристан, където в един занемарен хан ни чакаха поредните два коня. Запазих мълчание като водача ми и никой не ме разпитваше за нищо по пътя. И да се плащаше за услугите, така и не видях. Винаги е най-добре човек да не вижда нещо, което е замислено да се крие. Конете ни откараха до друга очакваща ни лодка, този път с покрита палуба, цялата вмирисана на риба. Порази ме, че се приближавахме към Бъкип не само по най-бързия възможен маршрут, но и по най-малко вероятния. Ако някой следеше пътищата към Бъкип за нас, щеше да остане разочарован.

Замъкът Бъкип е построен на една негостоприемна ивица от крайбрежието. Издига се, висок и черен, над скални стръмнини, но предлага великолепна гледка над устието на река Бък. Който владее този замък, контролира търговията по реката. Тъкмо по тази причина е бил построен там. Капризите на историята са го направили седалище на властта на фамилията на Пророка. Град Бъкип се е вкопчил в стръмнините под замъка като лишей по камък. Половината от него е построена върху докове и кейове. Като момче си мислех, че градът се е разраснал толкова, колкото е възможно, предвид географията си, но в следобед, когато подходихме към него от морето, разбрах, че съм грешил. Човешката изобретателност се беше наложила над суровостта на природата. Сега по скалните стръмнини се виеха терасирани улици и малки къщи и дюкяни си бяха намерили място, където да се вкопчат в тях. Къщите ми напомняха за лястовичи гнезда и се зачудих какви ли сътресения понасят през зимните бури. Пилони бяха набити в черния пясък и скалите над плажните ивици, където някога бях тичал и играл с Моли и други деца. Сега по тези платформи клечаха складове и ханове и по време на прилива човек можеше да привърже съда си направо до входовете им. Нашата рибарска лодка направи точно това и аз последвах немия си водач „на сушата“ по дървен пасаж.

Малката лодка отплава, а аз се ококорих като селяк, дошъл за първи път в град. Разрасналото се строителство и оживената търговия с лодки показваха, че Бъкип процъфтява, но това не можеше да ми донесе радост. И последното свидетелство за детството ми бе заличено. Мястото, от което едновременно се боях и в което копнеех да се върна, вече го нямаше, погълнато от това оживено търговско пристанище. Огледах се за мълчаливия си водач, но той беше изчезнал. Задържах се още малко там, където ме беше оставил — вече подозирах, че няма да се върне. Беше ме довел в град Бъкип. Оттук насетне няха повече нужда от водач. Сенч не обичаше някой от хората му за контакт да знае всяка брънка от заплетените пътища, водещи до него. Метнах на рамо малката си пътна торба и тръгнах.

Може би, помислих си, докато крачех по тесните стръмни улици на Бъкип, Сенч дори не знаеше, че ще предпочета сам да извървя тази част от пътуването си. Не бързах. Знаех, че ще мога да се видя с него едва след полунощ. Оглеждах познатите ми някога улици и пресечки и не намирах нищо, което да ми е напълно познато. Като че ли всяка

постройка, която можеше да изпълни с още един етаж, го беше направила, а на някои от по-тесните улици балконите отгоре почти се долеяха, тъй че човек вървеше през непрекъснат сумрак. Откривах гостилници, които бях навестявал, и дюкяни, в които бях пазарувал, зървах дори лицата на стари познати, обременени с петнайсет години опит. Но никой не възкликваше от изненада или от радост, че ме вижда. Като чужденец, бях видим само за момчетата, продаващи горещи банички на улицата. Купих си една за меден петак и я изядох, докато вървах. Вкусът на лютивия сос и парчетата речна риба в нея беше вкусът на самия град Бъкип.

Свещарницата, някога собственост на бащата на Моли, сега се беше превърнала в шивашки дюкян. Не влязох. Вместо това отидох до таверната, която някога бях посещавал. Беше точно толкова тъмна, опушена и пълна с народ, колкото я помнех. На тежката маса в ъгъла все още личаха небрежните драсканици на Кери. Момчето, което ми донесе бира, беше твърде малко, за да ме познава изобщо, но разбрах кой му е бащата по бръчката на челото му и се зарадвах, че търговията е останала в ръцете на същата фамилия. От една бира станаха две, после три, а четвъртата свърши преди вечерният здрач да започне да се промъква по улиците. Никой не каза и дума на киселия пиец сам чужденец, но аз слушах все пак. Но какъвто и спешен проблем да беше принудил Сенч да ме призове, явно не беше обществено достояние. Чух само клюки за годеща на принца, оплаквания за разстроилата търговията война на Бинград с Халкида и тукашните недоволства за много странното време напоследък. От ясно и кротко нощно небе мълния поразила изоставен склад във външния двор на замъка и разбила покрива. Поклатих глава, като чух тази приказка. Оставих един петак бакшиш на момчето и метнах отново торбата си на рамо.

Напуснал бях Бъкип като мъртвец в ковчег. Едва ли щях да се върна по същия начин, но все пак се побоях да подходя към главната порта. Някога бях познато лице за стражевата кабинка. Колкото и да се бях променил, все пак нямаше да рискувам да ме познаят. Ето защо отидох до едно място; което двамата със Сенч знаехме, таен изход от двора на замъка, който Нощни очи бе открил още като пале. През тази малка пролука в отбранителната система на Бъкип кралица Кетрикен и Шутът някога бяха избягали от заговора на принц Славен. Тази нощ аз щях да се върна през нея.

Но когато отидох там, открих, че процепът в стените, пазещи Бъкип, отдавна е запушен. Обрасъл беше с гъста паламида. Близко до трънаците, седнал кръстато на голяма везана възглавница, златокос младеж с явно благородно потекло свиреше с ненадминато умение на тънка флейта. Щом се приближих, той довърши мелодията с пищен букет от звуци и остави инструмента.

— Шуте — поздравих го с обич, не особено изненадан.

Той килна глава към мен, направи ми физиономия и провлече в отговор:

— Любими!

След това се ухили, скочи на крака и пъкна флейтата в пазвата на обшитата си с дантела риза. Посочи възглавницата си.

— Радвам се, че си взех това. Имах чувството, че може да се позадържиш из града, но не предполагах, че ще чакам толкова дълго.

— Променило се е тук — казах неуверено.

— Не е ли така с всички ни? — отвърна той и за миг долових нотка на жал в гласа му. Но мигът свърши бързо. Той оправи припряно златната си коса и махна едно листо, кацнало на клина му. Посочи отново възглавницата си. — Вземи това и ме последвай. Да побързаме. Очакват ни. — Сприхаво заповедният му тон напълно подобаваше на суетно конте от знатната класа. Извади от ръкава си копринена кърпа и попи въображаемата пот от долната си устна.

Не можех да не се усмихна. Толкова ловко и с лекота играеше ролята си.

— Как ще влезем?

— През парадната порта, разбира се. Не се бой. Пуснал съм приказка, че лорд Златен е много недоволен от качеството на слугите, които е намерил из град Бъкип. Никой не ме е устроил, затова днес отидох да посрещна един кораб, който ми докара чудесен човек, макар и грубоват малко, препоръчан ми от първия слуга на втория ми братовчед. Том Беджърлок се казва.

Тръгна пред мен. Взех възглавницата и го последвах.

— Тъй значи. Аз ще съм твоят слуга? — попитах с кисела насмешка.

— Естествено. Идеалното прикритие. Ще си буквално невидим за всички благородници в Бъкип. Само другите слуги ще говорят с теб, а тъй като възнамерявам да си един изтормозен, отруден, бедно

облечен лакей на горделив, високомерен и непоносим млад господар, просто няма да имаш време изобщо да се социализираш. Изобщо. — Изведнъж спря и погледна през рамо. Едната му тънка дългопръста ръка почеса брадичката, докато ме гледаше отвисоко. Светлите му вежди се сбраха, кехлибарените очи се присвиха и той се сопна: — И да не си посмял да срещаш погледа ми, господинчо! Наглост няма да търпя! Стой изправен, знай си мястото и дума да не си ми продумал без мое разрешение. Ясно ли е?

— Напълно — отвърнах му и се ухилих.

Той продължи да ме гледа навъсено. После ядът му се замени с недоволно раздражение.

— Фицрицарин, играта се издънва, ако не можеш да играеш тази роля и да я играеш до дупка. Не само когато сме в Голямата зала на Бъкип, но във всеки момент, всеки ден, докато има и най-нищожен шанс да ни видят. Аз съм лорд Златен, откакто съм пристигнал, но все още съм нов в двора на кралицата и хората ще се вторачват. Сенч и кралица Кетрикен направиха всичко, което можаха, за да ми помогнат в тази хитрина, Сенч, защото схвана колко полезен може да съм така, а кралицата — защото чувства, че наистина заслужавам да се отнасят с мен като с благородник.

— И никой ли не те позна? — прекъснах го невярващо.

Той кривна глава.

— Какво ще познаят, Фиц? Мъртвешки бялата ми кожа и безцветните очи? Пъстрите ми дрехи и боядисаното лице на дворецов шут? Подскоците ми, лудориите и дръзките шеги?

— Аз те познах в мига, в който те видях — напомних му.

Той се усмихна топло.

— Точно както аз познах теб и бих те познал още щом те видях след още десет живота. Но малцина други биха могли. Сенч с погледа му на убиец ме засече и уреди частна аудиенция, на която се представих на кралицата. Неколцина други ми хвърлят любопитни погледи от време на време, но никой не би дръзнал да се изпречи на лорд Златен и да го попита дали преди петнайсет години случайно не е бил шут на крал Умен в същия този двор. Възрастта ми ги обърква, както и цветът на кожата ми, както и поведението ми, както и богатството ми.

— Но как може да са толкова слепи?

Той поклати глава и се усмихна на невежеството ми.

— Фиц, Фиц. Та те изобщо не виждаха мен, преди всичко. Виждаха само един шут и чудак. Съзнателно не приех никакво име, когато дойдох тук първия път. За повечето лордове и дами в Бъкип аз бях просто глумецът. Чуваха шегите ми и виждаха щуротиите ми, но никога не виждаха *самия мен*. — Въздъхна и ме погледна замислено. — Ти го превърна в име. Шутът. И ти ме видя. Срещаше очите ми, докато другите гледаха настрани, безразлични. — Зърнах за миг върха на езика му. — Никога ли не си се досещал колко ме плашеше? Това, че всичките ми лудории бяха безпомощни пред очите на едно малко момче?

— Ти самият беше още дете — подчертах притеснено.

Той се поколеба. Забелязах, че нито се съгласява с мен, нито не, но продължи:

— Стани мой верен слуга, Фиц. Бъди Том Беджърлок, всяка секунда и всеки ден, в който си в Бъкип. Това е единственият начин да се опазим и двамата. И единственото прикритие, под което можеш да помогнеш на Сенч.

— Какво точно иска Сенч от мен?

— Това е по-добре да се чуе от неговите уста, отколкото от моите. Хайде. Стъмва се. Град Бъкип се е разраснал и променил, както и самият замък. Ако се опитаме да влезем след стъмване, като нищо може да ни върнат.

Беше станало късно, докато говорехме, дългият летен ден вече гаснеше. Той поведе и аз го последвах към стръмната улица, водеща към главната порта на замъка Бъкип. Задържахме се под дърветата да пропуснем един уличен продавач на вино, преди да излезем на калдъръма. А след това Шутът — не, лорд Златен — продължи напред, а покорният му слуга Том Беджърлок се затътри след него, понесъл бродираната му възглавничка.

На портата ни пуснаха, без да задават въпроси, и аз го последвах по петите, незабелязан. Стражите на портата носеха синьото на Бъкип, кожените им елечи бяха извезани със скачащия елен на Пророка. Сърцето ми неочаквано се сви от тези дребни неща. Примигах, закашлях се и потърках очи. Шутът прояви милостта да не поглежда през рамо.

Замъкът се беше променил точно толкова, колкото и градът, вкопчен в скалите под него. Като цяло одобрявах промените. Минахме покрай нова и по-голяма конюшня. Старите кални коловози бяха покрити с каменна настилка. Зачудих се дали това се дължи на планинското чувство за ред на Кетрикен, приложено към цитаделата, или е просто резултат от мира в страната. Всичките години, които бях преживял в Бъкип, бяха години на набези на външноостровитяните или на открита война накрая. Относителният мир бе донесъл възобновяване на търговията и то не само със страните на юг от Шестте херцогства. Нашата история на търговски обмен с Външните острови бе толкова дълга, колкото и историята на боеве с тях. Когато пристигнах, бях видял корабите на Външните острови, с платна, както и с гребла.

Минахме през Голямата зала. Лорд Златен крачеше властно напред, а аз ситнех по петите му, навел очи. Две дами го задържаха за кратко, за да го поздравят. Мисля, че точно тогава ми беше най-трудно да поддържам прикритието си на слуга. Докато Шутът някога беше вдъхвал неудобство или открита неприязън, то лорд Златен го посрещаша с пърхане на ветрила и мигли. Той омая и двете с множеството си изискани комплименти за дрехите, прическите и благоуханията им. Разделиха се с него с неохота, а той ги увери колко ужасно съжалява, че се налага да ги остави, но трябвало да покаже на новия си слуга задълженията му, а те знаели колко досадно занимание е това. Човек просто не можел да намери вече добри слуги и макар този да бил дошъл с високи препоръки, вече бил доказал, че е малко бавно схватлив и ужасно провинциален. Е, човек трябвало да се примири с това, което можел да намери в днешно време, и той се надявал, че ще има удоволствието да сподели компанията им следващия ден. Възнамерявал да се поразходи из градините с мащерка след закуска, дали щели да благоволят да му правят компания?

Щели, разбира се, с най-голямо удоволствие, и след още няколко кръга разменени любезности най-сетне ни пуснаха да продължим по пътя си. Лорд Златен бе получил апартамент в западното крило на цитаделата. По времето на крал Умен тези помещения бяха смятани за по-нежелани, тъй като имаха изглед към хълмовете зад цитаделата и към заник слънце, вместо към водата и изгрева. В онези дни те бяха

обзаведени по-скромно и бяха смятани за подходящи за по-дребни благородници.

Или статутът на помещенията се беше променил, или Шутът се беше оказал твърде разточителен с личните си пари. По негов знак му отворих тежка дървена врата и влязох след него в покои, където вкусът и качеството бяха удовлетворени в еднаква степен. Тъмнозелено и наситенокафяво доминираха в дебелите килими по пода и обилно тапицираните столове. През една открената врата зърнах огромно ложе, отрупано с дебели възглавници, с пухен дюшек и с толкова тежки завивки, че и в най-студената зима в Бък никакво течение нямаше да стигне до лежащия в него. За лятното време тежките завеси бяха издърпани и вързани с копринени въженца с пискюли, а спуснатият дантелен балдахин бе достатъчен, за да държи на разстояние всякакви хвърчащи насекоми. Безбройните одежди в резбованите ракли и гардероби заплашваха да се изсипят като водопад и да запълнят стаята. Витаеше атмосфера на богато и весело безредие, в пълен контраст с аскетичната стаичка на Шута в кулата, която помнех.

Лорд Златен се отпусна тежко в един от столовете, докато аз тихо затварях вратата. Последен лъч светлина от спускащото се на запад слънце нахлу през високия прозорец и сякаш случайно падна върху него. Той събра изящните си длани пред лицето си и отпусна глава върху възглавниците, а аз изведнъж разбрах съзнателната хитрина в избора на мястото на стола и в позата му. Цялата тази пищна стая бе декор за златната му прелест. Всеки цвят бе грижливо избран, всяка мебел бе поставена така, че да се постигне точно тази цел. В това място и време той сияеше в медената светлина на залеза. Вдигнах очи, за да преценя подреждането на свещите, ъглите, под които бяха поставени столовете.

— Заемаш мястото си като фигура, пристъпваща в грижливо композиран портрет — отбелязах тихо.

Той се усмихна. Явното му задоволство от комплимента потвърди думите ми. След това се изправи, пъргаво като котка. Ръката му се изви в изискан жест, докато сочеше всяка врата, извеждаща от стаята.

— Моята спалня. Тоалетната ми. Интимната ми стая. — Тази врата беше затворена, както и последната. — И твоята стая, Том

Беджърлок.

Не го попитах за „интимната“ му стая. Отдавна знаех нуждата му да се усамотява. Открехнах вратата към моята квартира. Малка тъмна стая. Нямаше прозорец. Щом очите ми се приспособиха, успях да различа тесен нар в ъгъла, умивалник и малък скрин. Имаше само една свещ, в свещник на умивалника. Това беше всичко. Обърнах се към Шута и го погледнах озадачено.

— Лорд Златен е празноглав и користолюбив — обясни той с хитра усмивка. — Остроумен е и с хаплив език, и много обаятелен за приятелите си, но крайно пренебрежителен към хора с по-долно положение. Тъй. Твоята стая отразява точно това.

— Никакъв прозорец? Камина?

— С нищо не е по-различна от стаите на повечето слуги на този етаж. Има обаче едно изключително предимство, което липсва на повечето други.

Огледах отново стаята.

— Каквото и да е то, не го виждам.

— Защото така трябва. Ела.

Хвана ме за ръка и ме въведе в тъмната стаичка. Затвори плътно вратата зад нас. Моментално потънахме в пълен мрак. Заговори ми тихо:

— Винаги помни, че вратата трябва да е затворена за тази работа. Ето тук. Дай ръка.

Подчиних се и той опря ръката ми на грубия камък до вратата.

— Защо трябва да правим това на тъмно? — попитах.

— За да не губим време с палене на свещи. А и това, което ти показвам, не може да се види, усеща се само на допир. Ето. Усещаш ли го?

— Мисля, че да. — Беше съвсем лека неравност в камъка.

— Измери го с ръка или както предпочиташ, за да се научиш къде е.

Подчиних се и открих, че е на шест педи от ъгъла на стаята и на височината на брадичката ми.

— А сега какво?

— Натисни. Леко. Не му трябва много.

Послушах го и усетих как камъкът много леко се измести под дланта ми. Чу се леко изщракване, но не от стената пред мен. Дойде

някъде отзад.

— Насам — каза Шутът и ме поведе в тъмното към противоположната стена на стаичката. Отново опря ръката ми на стената и ми каза да натисна. Тъмнината отстъпи на добре смазани панти — камъкът се оказа само декор, който се плъзна встрани при допира ми. — Много е тихо — каза одобрително Шутът. — Явно го е смазал.

Премигнах, та очите ми да се приспособят към смътната светлина, която струеше отгоре. След миг вече виждах много тясното стълбище, което водеше нагоре.

— Мисля, че те очакват — каза Шутът с аристократичната си насмешка. — Също като лорд Златен, но в съвсем различна компания. Ще те освободя от задълженията ти на първи слуга, поне за тази нощ. Свободен си, Том Беджърлок.

— Благодаря, господарю — отвърнах му със сарказъм и извих врат нагоре да огледам стъпалата. Бяха каменни, явно взидани в стената още когато замъкът е бил строен. Сивкавата светлина, която струеше отгоре, явно беше естествена.

Ръката на Шута за миг се отпусна на рамото ми и той промълви със съвсем друг тон:

— Ще оставя в стаята ти запалена свещ. — Стисна рамото ми приятелски. — И добре дошъл у дома, Фицрицарин.

Обърнах се и го погледнах.

— Благодаря, Шуте.

Кимнахме си, странно официално сбогуване, и се заизкачвах по стъпалата. На третото чух зад себе си леко изщракване и погледнах през рамо. Вратата беше затворена.

Изкачвах се дълго. После стълбището зави и видях източника на светлината. Тесни отвори, по-тесни и от амбразури, пропускаха последните лъчи на залязващото слънце. Светлината заглъхваше и изведнъж осъзнах, че щом слънцето залезе, ще потъна в абсолютен мрак. В този момент стигнах до коридор. Честна дума, мишият лабиринт на Сенч от тунели, стълбища и коридори в стените на замъка Бъкип се оказа много по-огромен, отколкото изобщо си бях представял. Затворих за миг очи и си представих плана на замъка. След кратко колебание избрах посока и продължих. Докато вървах, от време на време долавях гласове. Малки шпионски дупки ми предлагаха достъп

до спални и гостни, осигуряваха и оскъдна светлина в дългите тъмни отсечки на коридора. Забелязах в една ниша забравено прашно дървено столче. Седнах и надникнах през тесния процеп към частен салон за аудиенции, познах го от службата си при крал Умен. Явно великолепната дърворезба, обрамчила камината, прикриваше този наблюдателен пост. След като се посъвзех, станах и продължих.

Най-сетне видях жълтеникаво сияние в тайния проход далече пред мен. Забързах натам и се натъкнах на завой в коридора и дебела свещ, горяща в стъкленница. По-натам, при следващата пресечка, зърнах втора свещ. Оттам насетне ме водеха малки светлини, докато не се изкачих по много стръмно стълбище и изведнъж не се озовах в малка каменна стая с тясна врата. Вратата се откряна при допира ми и пристъпих иззад винения килер в стаята на Сенч в кулата.

Огледах помещението с нови очи. В момента беше празно, но в камината пращеше огън, а отрупаната маса ми подсказа, че наистина ме очакват. Огромното ложе беше отрупано със завивки, възглавници и кожи както винаги, но гъстата паяжина, заплетена между прашните гоблени, говореше за занемареност. Сенч явно все още използваше тази стая, но вече не спеше в нея.

Крадешком надзърнах към работния кът в залата, покрай отрупаните със свитъци скринове и рафтове със загадъчни инструменти. Често, когато човек се върне на мястото, където е минало детството му, нещата изглеждат по-малки. Онова, което е било загадъчно и достъпно единствено за възрастните, изведнъж изглежда обичайно и рутинно в очите на зрелия.

Не такъв беше случаят с работния кът на Сенч. Бурканчетата с грижливо написани с отривистия му почерк етикети, почернелите котлета и зацапаните чукала, разпилените билки и задържалите се из въздуха миризми все още ме омайваха с чародейството си. Осезанието и Умението бяха мои, но странните химии, които практикуваше Сенч, бяха магия, която така и не бях усвоил. Тук аз все още бях чирак, който знае само основното от сложните познания на своя майстор.

Пътуванията ме бяха понаучили на едно-друго. Онази лъскава покрита с плат плитка купа ей там трябваше да е съд за гледане. Виждах бях такива да се използват от гадатели в градовете на Халкида. Сетих се за нощта, когато Сенч ме беше събудил от пиянския ступор, за да ми каже, че Чистият залив е нападнат от пирати. В онази нощ не

бях имал време да попитам как го е разбрал. Винаги бях предполагал, че му е съобщено по птица. Сега се зачудих.

Камината в работния кът беше изстинала, но по-чиста, отколкото я помнех. Зачудих се кой ли е новият му чирак и дали ще го срещна. Разсъжденията ми бяха прекъснати от тихото изскърцване на затваряща се врата. Обърнах се и видях Сенч до един скрин със свитъци. За първи път осъзнах, че в стаята няма никакви явни врати. Дори тук всичко беше все още заблуда. Той ме поздрави с топла, макар и уморена усмивка.

— А, ето те най-сетне. Когато видях лорд Златен да влиза с усмивка в Голямата зала, разбрах, че ще ме очакваш тук. О, Фиц, представа нямаш колко съм облекчен, че те виждам.

Ухилих се.

— През всичките ни години заедно не мога да си спомня по-злокобно посрещане от твоя страна.

— Времето е злокобно, момчето ми. Заповядай, седни, яж. Винаги сме разсъждавали най-добре на пълна маса. Толкова неща имам да ти разкажа, а най-добре ще е да ги чуеш на пълен стомах.

— Пратеникът ти не ми каза много — признах, докато сядах до малката щедро отрупана маса. Имаше сирена, сладкиши, студени меса, сочни зрели плодове и сладко ухаещи хлебчета. Имаше и вино, както и бренди, но Сенч започна с чай от глиненото гърне, затоплено на края на огнището. Посегнах към него, но той ме спря с махване на ръката.

— Ще сипя още вода — подхвърли и окачи на куката котле, за да кипне. Видях как отпи със свити устни от тъмната течност в чашата си. Напитката като че ли не му достави удоволствие, но той се отпусна с въздишка в стола си. Не казах нищо.

Докато пълнех блюдото си, Сенч заговори:

— Пратеникът ми ти е казал толкова, колкото знаех и аз, което беше нищо. Една от най-важните ми задачи беше това да не се разчуе. Мм, откъде ли да започна? Трудно е да се реши, защото не знам кое точно ускори тази криза.

Преглътнах хапката хляб с шунка.

— Започни от сърцевината, оттам можем да го разнищим назад. Зелените му очи бяха угрижени.

— Добре. — Пое си дъх да започне, но се разколеба. Наля бренди, подаде ми чашата и каза: — Принц Предан е изчезнал.

Мислим, че е възможно да е избягал сам. Ако е така, вероятно някой му е помогнал. Може и да е отвлечен, но нито кралицата, нито аз смятаме, че това е вероятно. Това е. — Отпусна се в стола си и ме загледа, изчакваше реакцията ми.

Помълчах, после попитах поред:

— Как се случи? Кого подозирате? От колко време го няма?

Той вдигна ръка, за да спре потока въпроси.

— Шест дни и седем ноци, ако броим и тази. Съмнявам се да се появи отново преди съмване, въпреки че нищо не би ме зарадвало повече. Как се случи ли? Добре. Не критикувам кралицата, но често ми е било трудно да приема планинските ѝ порядки. Принцът си влизаше и излизаше както от замъка, така и от цитаделата, както и когато му хрумне, още откакто навърши тринайсет. Тя, изглежда, смята, че е най-добре за него да опознае народа си на общо основание. Имаше времена, когато и аз мислех, че е разумно, защото така и хората го обикват. Лично аз чувствах, че е време да си има личен телохранител, който да го придружава, или поне някой възпитател, от по-мускулестия тип. Но Кетрикен, както сигурно помниш, може да е непоклатима като скала. В това отношение се наложи тя. Принцът влизаше и излизаше, когато си поиска, а на стражата бе наредено да го пуска.

Водата кипеше. Сенч още държеше чайовете си там, където бяха стояли винаги, и не коментира, когато станах сам да си направя чай. Изглежда, подреждаше мислите си и аз го оставих, защото собствените ми мисли се мятаха във всички посоки като обзето от паника стадо овце.

— Може вече да е мъртъв — чух се как изрекох на глас и щях да си прехапя езика, като видях стъписаната физиономия на Сенч.

— Възможно е — призна старецът. — Той е сърцато, здраво момче, едва ли би отстъпил пред предизвикателство. Това отсъствие не е задължително да е заговор. В основата му може да е някоя най-обикновена злополука. Мислих за това. Имам на разположение един-двама дискретни слуги, претърсиха под морските скали и из опасните клисури, където обича да ловува. Но смятам, че ако беше ранен, малката му ловна котка все пак щеше да се върне в замъка. Макар че с котките е трудно да се каже. Куче щеше да се върне, мисля, но една котка може просто да подивее отново. Все едно, колкото и

неприятна да е мисълта, помислих за издирване на тялото. Но не се намери.

Ловна котка. Зарязах временно тази натрапчива мисъл и попитах:

— Каза, че е избягал или може би отвличен. Какво те кара да мислиш, че едното или другото е вероятно?

— Първото, защото е момче, което се опитва да стане мъж в един двор, който не го улеснява в това. Второто, защото е принц, наскоро сгоден за чужда принцеса и за когото мълвата говори, че е обсебен от Осезанието. Това дава на няколко фракции много основания да го държат под свой контрол или да го унищожат.

Нямах време, за да осмисля това. Дори дни нямаше да ми стигнат. Трябва да съм изглеждал точно толкова зле, колкото се чувствах, защото Сенч най-сетне каза, съвсем тихо:

— Смятаме, че дори да е отвличен, той е най-ценен за похитителите си жив.

Успях да си поема дъх и попитах с пресъхнала уста:

— Някой да е заявил, че го държи? Да е поискал откуп?

— Не.

Изругах се наум, че бях престанал да съм в течение на политиката в Шестте херцогства. Но нима не се бях заклел никога повече да не се вълличам в нея? Изведнъж ми заприлича на изключително детински глупавото решение никога вече да не оставаш под дъжда. Заговорих смирено, защото изпитвах срам:

— Ще трябва да ме образоваш, Сенч, и то бързо. Какви фракции? Как контролът на принца би устроил интересите им? Каква чужда принцеса? И... — последният въпрос едва не ме задави — защо някой ще мисли, че принц Предан е Осезавац?

— Защото ти беше — отвърна той кратко. Пресегна се отново за чайника и си напълни чашата. Този път течността беше по-черна и от нея лъхна сладникав и в същото време — леко горчив аромат. Отпи дълбоко и веднага последва глътка бренди. Преглътна. Зелените му очи срещнаха моите и той зачака. Не казах нищо. Някои тайни все още си бяха мои. Така поне се надявах.

— Ти беше Осезавац — продължи той. — Според някои е дошло от майка ти, която и да е била тя, и Еда да ми прости, тайно подкрепях това мислене. Но други сочат назад във времето, до Петнистия принц и някои други от старите в родословното дърво на Пророка, и казват:

„Не, покварата е там, в корените, а принц Предан е издънка на същата родословна линия“.

— Но Петнистият принц е умрял бездетен! Предан не е негов потомък. Какво кара хората да мислят, че принцът може да е Осезаващ?

Сенч ме изгледа с присвити очи.

— На котка и мишка ли си играеш с мен, момче? — Отпусна длани на ръба на масата. Вени и сухожилия изпъкнаха възлести, когато се наведе към мен и попита строго: — Да не си мислиш, че дарбите ми изтляват, Фиц? Защото мога да те уверя, че не е така. Може и да остарявам, момче, но съм проникателен както винаги, гарантирам ти го.

До този момент не се бях съмнявал. Това избухване бе толкова нехарактерно за Сенч, че неволно се отдръпнах в стола си и го загледах с мрачно предчувствие. Трябваше да е изтълкувал погледа в очите ми, защото също се отпусна в стола си и прибра ръцете си в скута. Когато отново заговори, чувах отново стария си наставник.

— Славей ти е казала за менестрела на Пролетния панаир. Знаеш за вълненията из страната сред Осезаващите, да, и знаеш за онези, които се наричат Петнистите. Има и по-обидно име за тях. Култът на Копелето. — Изгледа ме заплашително, но не ми остави време да смеля тази информация. Махна пренебрежително с ръка при стъписването ми. — Както и да се наричат, напоследък прилагат ново оръжие. Изобличават семейства, покварени от Осезанието. Не знам дали се стремят да докажат колко широко е разпространено Осезанието, или пък целта им е унищожаването на себеподобните им, които не искат да се съюзят с тях. На публични места се появяват афиши. „Джиър, синът на Кожаря, е Осезаващ; звярът му е жълта хрътка“. „Лейди Чаровна е Осезаваща; звярът ѝ е ловният ѝ сокол“. Всеки афиш е обозначен с техния знак: петнист кон. Кой е Осезаващ и кой не е станало дворцова клюка напоследък. Някои отричат слуховете; други бягат в провинциалните си имения, ако са оземлени, в далечно село и под ново име, ако не са. Ако тези афиши са верни, то обсебените от Зверската магия са много повече, отколкото би могъл да допуснеш. Или пък... — той кривна глава към мен — може би знаеш повече от мен?

— Не — отвърнах кротко. — Не знам. — Окашлях се. — Нито пък знаех колко пълно ти донася Славея за мен.

Той сплете пръсти под брадичката си.

— Обидих те.

— Не — излъгах. — Не е това, просто...

— Проклет да съм. Станал съм раздразнителен старец, въпреки всичко, което правех, за да го избегна! И те обидих, а ти ме лъжеш, и точно когато си единственият, който може да ми помогне, аз те отблъсквам от себе си. Разумът ми изневерява точно когато ми трябва най-много.

Очите му изведнъж се спряха на моите и усетих ужаса в погледа му. Старецът се беше смалил буквално пред мен. Когато заговори отново, гласът му премина в колеблив шепот:

— Фиц, изпитвам ужас за момчето. Ужас. Обвинението не беше разлепено публично. Изпратено ни беше в запечатано писмо. Изобщо не беше подписано, нямаше го дори знака на Петнистите. „Направете каквото трябва“ — така пише — „и няма да е нужно някой друг да го разбере. Пренебрегнете ли това предупреждение, сами ще предприемем действия“. Но не казват какво искат от нас, нищо изрично, тъй че какво можем да направим? Не го пренебрегнахме; просто изчакахме да научим повече. А след това той изчезна. Кралицата се бои... кралицата се бои от твърде много неща, за да ги изброявам. Най-много се бои, че ще го убият. Но това, от което се боя аз, е още по-лошо. Не че просто ще го убият, а че ще го сведат до... до онова, което беше ти, когато с Бърич те измъкнахме от лъжливия ти гроб. Звяр в човешко тяло.

Стана рязко и се отдалечи от масата. Не знам дали се чувстваше засрамен, че любовта му към момчето може да го доведе до такъв ужас, или защото искаше да ми спести спомена за онова, в което се бях превърнал. Нямаше защо да се притеснява. Свикнал бях да отхвърлям онези спомени. Сенч се вторачи в един гоблен, без да го вижда, после се покашля. Когато продължи, отново говореше съветникът на кралицата.

— Тронът на Пророка няма да устои пред това, Фицрицарин. От твърде дълго време ни беше нужен крал. Ако се докаже, че момчето е Осезаващо, дори с това мисля, че бих могъл да се справя, като го представя в друга светлина. Но ако бъде показан на херцозите му като

звяр, всичко ще се провали и Шестте херцогства никога вече няма да са Шестте херцогства, а ще се сведат до дърлеци се градове-държави и между тях земя, която никой няма да управлява. Двамата с Кетрикен извървахме толкова дълъг и мъчителен път, момчето ми, през годините, докато те нямаше. Нито тя, нито аз можем да наложим неоспоримия авторитет, на който би могъл да разчита един истински крал от рода на Пророка. През годините плавахме през бурно море от съюзи, първо с тези херцози, после с онези, и все заплитахме мнозинство, което да ни позволи да оцелеем още един сезон. Вече сме близо, толкова близо. След още две години принц Предан няма вече да е принц, а ще приеме титлата крал-претендент. Още една година и мисля, че бихме могли да убедим херцозите да го признаят за пълноправен крал. Тогава, мисля, бихме могли да се чувстваме сигурни за известно време. Когато крал Ейод от Планините умре, Предан наследява и неговата мантия. Ще разполагаме с Планините зад гърба си, а ако този брачен съюз, който Кетрикен договори с Хетгурда на Външните острови, процъфти, ще разполагаме и с приятелство в моретата на север.

— Хетгурд?

— Съюз на благородници. Там нямат крал, никакъв върховен владетел. Кебал Тестото беше аномалия за тях. Но в този Хетгурд има много могъщи хора, а един от тях, Аркон Кърравия меч, има дъщеря. Та тя и Предан изглеждат подходящи един за друг. Хетгурдът е изпратил делегация, за да признаят годеща им официално. Скоро ще пристигне. Ако принц Предан отговори на очакванията им, годещът им ще бъде признат на церемония на следващото новолуние. — Обърна се към мен и поклати глава. — Боя се, че е твърде рано за такъв съюз. Беарния не го харесва, нито Рипон. Те вероятно най биха се облагодетелствали от подновената търговия, но раните все още са твърде пресни. Според мен би било по-добре да се изчака още пет години, нека търговията между двете държави бавно се разрасне, нека Предан да поеме юздите на Шестте херцогства и тогава да се предложи съюз. Не с моя принц, а с по-малко предложение. Дъщеря на някой от херцозите или по-млад син може би... но това е само мой съвет. Аз не съм кралицата, а кралицата е заявила волята си. Заяви, че ще постигне мир, докато е жива. Мисля, че си поставя прекалено амбициозни цели: да влее Планинското кралство в Шестте херцогства

като седмо и да постави външноостровитянка на нашия трон като кралица. Твърде много е за толкова кратко време...

Беше почти все едно е забравил, че съм в стаята. Разсъждаваше пред мен на глас с безгрижие, каквото не беше проявявал никога през годините, докато крал Умен бе на трона. В онези години изобщо нямаше да изрече дума на съмнение по някое от решенията на краля. Дали смяташе нашата чуждоземна кралица за по-податлива на грешки, или вече ме приемаше за достатъчно зрял, за да мога да слушам негодуванията му? Седна срещу мен и отново се вгледа в очите ми.

В този момент студ полази по гръбнака ми, защото осъзнах пред какво съм изправен. Сенч не беше някогашният мъж. Беше се състарил и въпреки отрицанията му острият ум с мъка проблясваше иззад пърхащите завеси на годините му. Само структурата на шпионската му мрежа, градена с такова усърдие, поддържаше силата му сега. Каквито и отвари да си слагаше в чая, не бяха достатъчни, за да поддържат фасадата. Да осъзнае човек това беше като да пропуснеш стъпало по стръмна стълба в тъмното. Изведнъж осъзнах колко отвисоко и колко бързо можем да паднем всички.

Пресегнах се през масата и сложих ръката си върху неговата. Кълна се, исках да му влея от силата си. Вкопчих очите му с погледа си и се помъчих да му внуша увереност.

— Започни от нощта преди да изчезне — предложих му спокойно. — И ми кажи всичко, което знаеш.

— След всички онези години аз трябва да ти докладвам и да те оставя ти да правиш заключенията? — Стори ми се, че съм го обидил, но той се усмихна. — Ах, Фиц, благодаря ти. Благодаря ти, момче. След толкова време е хубаво пак да си до мен. Толкова е хубаво да имам някой, комуто да мога да се доверя. Нощта преди принц Предан да изчезне. Добре. Чакай да видя...

За Известно време зелените му очи изглеждаха зареяни далече. За миг се изплаших, че съм отпратил ума му да се скита, но след това той изведнъж ме погледна и погледът му беше остър.

— Ще се върна малко по-назад. Скарахме се онази сутрин, двамата с принца. Е, не точно се скарахме. Предан е твърде възпитан, за да се кара с по-стар от него. Но го поучавах, а той се мръщеше, също както и ти правеше често. Казвам ти, понякога се чудя колко много ми напомня това момче за теб. — Въздъхна.

— Все едно. Значи имахме малко противопоставяне. Той дойде за сутрешния си урок по Умението, но не можа да се съсредоточи. Имаше кръгове под очите и разбрах, че отново се е прибрал късно с оная негова ловджийска котка. И го предупредих, остро, че ако не може да се дисциплинира сам, за да идва бодър и готов за уроците, може да му бъде уредено. Че котката може да се остави в конюшните с другите животни гонци, за да може принцът да се наспива добре всяка нощ. Това, разбира се, не го устройваше никак. Двамата с котката му са станали неразделни още откакто му я подариха. Но той не заговори за котката или за късните им нощни разходки, може би защото си мисли, че не съм толкова информиран, колкото всъщност съм. Вместо това нападна уроците и своя учител, каза, че били грешка. Заяви, че нямал глава за Умението и че никога не е имал, колкото и да е спал или не. Казах му да не се държи нелепо, че е Пророк и че Умението е в кръвта му. Той има дързостта да ми заяви, че аз съм този, който се държи нелепо, защото трябвало само да погледна в огледалото, за да видя Пророк, който няма Умение.

Сенч се покашля и се отпусна в стола си. Трябваше ми съвсем малко, за да осъзная, че е развеселен, не ядосан.

— Може да е много нагло хлапе понякога — изръмжа той, но в оплакването му долових симпатия и гордост от духа на момчето. Това развесели и мен, но по друг начин. Много по-кротка забележка от моя страна на същите години щеше да ми донесе здраво тупване по главата. Старецът беше омекнал. Надявах се само търпимостта му към дързостта на момчето да не го развали. Принцовете, помислих си, имат нужда от повече дисциплина от другите момчета, не от по-малко.

— Значи си започнал да го учиш на Умението. — Не вложих присъда в тона си.

— Опитвах — изръмжа Сенч и в тона му имаше признание. — Чувствам се като къртица, която се опитва да разкаже на бухал за слънцето. Чел съм свитъците, Фиц, и съм опитвал медитациите и упражненията, които предлагат. И понякога почти усещам... нещо. Но не зная дали това е, което трябва да усещам, или е просто старческо въображение.

— Казах ти. — Запазих тона си кротък. — Не може да се научи, нито да се предаде от ръкопис. Медитацията може да те подготви за него, но след това някой трябва да ти го покаже.

— Точно затова те повиках — отвърна той бързо. — Защото точно ти си този, който може правилно да предаде Умението на принца. Ти също така си единственият, който може да го намери с негова помощ.

Въздъгнах.

— Сенч, Умението не действа така. То...

— Кажу ми по-скоро, че не си научен да ползваш Умението по този начин. Има го в свитъците, Фиц. Пише, че двама, които са се свързали чрез Умението, могат да се намерят, ако им, се наложи. Всичките ми усилия да намеря принца се провалиха. Кучета, пуснати по миризмата му, бягаха половината сутрин, а след това тичаха в кръг и скимтяха объркани. Най-добрите ми шпиони не могат да ми кажат нищо, подкупите не ми донесоха нищо. Умението е единственото, което ни остана, казвам ти.

Потиснах изостреното си любопитство. Не исках да чета свитъци.

— Дори свитъците да твърдят, че това може да се направи, казваш, че става между двама души, които вече са се свързали с Умението. Принцът и аз нямаме такава...

— Мисля, че имате.

В гласа на Сенч има един тон, който те кара да замълчиш. Предупреждава, че знае много повече, отколкото си мислиш, че знае, и ти намеква да не му говориш лъжи. Беше изключително ефективен, докато бях момче. Беше малко стъписващо да открия, че е не по-малко ефективен и сега, когато съм зрял мъж. Поех бавно дъх, но преди да съм успял да попитам, той ми отговори.

— Определени сънища, които принцът ми разказа, събудиха подозренията ми. Започна се със случайни сънища, още когато беше много малък. Сънуваше вълк, който сваля сърна, и мъж, който тича да ѝ пререже гърлото. В съня той самият беше мъжът и в същото време можеше да види мъжа отстрани. Този първи сън го възбуди. Ден и половина не говореше почти за нищо друго. Описваше го все едно е нещо, което е направил сам. — Замълча. — Беше само на пет тогава. Подробностите от съня далече надхвърляха личния му опит.

Не казах нищо.

— Минаха години, преди да го споходи друг подобен сън. Или може би трябва да кажа, че минаха години, преди да ми разкаже за

него. Сънувал мъж, който преброява река. Водата заплашвала да го отнесе, но накрая успял да я премине. Бил много мокър и премръзнал, за да напаля огън да се стопли, и легнал до едно паднало дърво. При него дошъл вълк, легнал до него и го стоплил. И принцът отново ми разказа този сън все едно, че е бил той самият. „Харесва ми — каза ми. — Все едно си имам друг живот, който е някъде далече и свободен от принцови задължения. Живот, който си е само мой, където имам приятел, който е близо до мен като собствената ми кожа“. Точно тогава заподозрях, че е имал и други такива сънища-Умение, но не ги е споделил с мен.

Зачака и този път вече трябваше да наруша мълчанието си.

Поех си дъх.

— И да съм споделил тези мигове от живота си с принца, не съм го съзнавал. Но да, тези събития са истински. — Замълчах, изведнъж зачуден какво ли още е споделил с мен. Спомних си оплакването на Искрен, че не тая добре мислите си и че сънищата и преживяванията ми понякога се натрапват в неговите. Спомних си за любовните си срещи със Славея и се замолих наум дано да не се изчервя. Отдавна не си бях правил труда да вдигам стени на Умение около себе си. Явно трябваше да го правя отново. След това ме порази друга мисъл. Очевидно моят талант в Умението не беше залинял толкова, колкото вярвах. При тази мисъл ме обзе възбуда. Сигурно е същото, когато пияница намери забравена бутилка под леглото си, казах си ядосано.

— А ти споделял ли си моменти от живота на принца? — попита настойчиво Сенч.

— Може би. Подозирам. Често съм имал много живи сънища, а да сънувам, че съм момче в Бъкип, не е толкова чуждо на личния ми опит. Но... — Поех си дъх и продължих с усилие: — Важното тук е котката, Сенч. От колко време я има? Смяташ ли, че е Осезаващ? Свързан ли е с котката?

Чувствах се като лъжец, защото задавах въпроси, чиито отговори вече знаех. Умът ми ровеше бързо през сънищата ми от последните петнадесет години, подреждаше онези, които ме бяха спохождали с особена яснота и не се замъгляваха, след като се събудех. Някои от тях можеше да са епизоди от живота на принца. Други... спрях се при спомена за трескавия ми сън за Бърич... Копривка също? Споделяне на сънища с Копривка? Това ново прозрение преподреди спомена ми за

съня. Не просто бях видял онези събития от гледната точка на Копривка. Бях споделил живота ѝ с Умението. Възможно беше, също като с Предан, това споделяне-Умение да е било двупосочно. Онова, което ми се беше сторило надзърване в нейния живот, малко прозорче към Моли и Бърич, сега се разкриваше като нейна уязвимост пред моето безхаберие. Потръпнах при тази мисъл и реших твърдо да вдигна по-крепка стена около мислите си. Как можеше да съм бил толкова невнимателен? Колко ли свои тайни бях разпилял пред най-уязвимите за тях?

— Как бих могъл да разбера, ако момчето е Осезаващо? — попита сприхаво Сенч. — Та аз и за теб изобщо не знаех, преди сам да ми кажеш. Дори тогава отначало не разбирах за какво ми говориш.

Изведнъж се почувствах уморен. Омръзнало ми беше да лъжа. Кого се опитвах да заблуждавам с измамата си? Много добре знаех, че лъжите не може да се крият дълго, че рано или късно се превръщат в най-големите пукнатини в бронята ти.

— Подозирам, че е. И е свързан с котката. От сънищата, които съм имал.

Мъжът пред мен изведнъж се състари още повече. Поклати мълчаливо глава и наля още бренди и на двама ни. Изпих своето, докато той отпиваше бавно, замислено. Когато най-сетне проговори, рече:

— Мразя иронията. Тя е като пранга, оковала сънищата ни към страховете ни. Бях се надявал да си имал сън-връзка с момчето, свързване, което да ти помогне да го намериш с помощта на Умението. И ти наистина си имал, но с него разкриваш, че най-големият ми страх за Предан е основателен. Осезанието. О, Фиц. Жалко, че не бих могъл да се върна назад и да направя страховете си глупави, неуместни.

— Кой му даде котката?

— Един от благородниците. Подарък. Той получава твърде много подаръци. Всички се опитват да си спечелят благоразположението му. Кетрикен се стареа да заделя по-ценните. Тревожи се, че ще разгледят момчето. Но това бе само една малка ловна котка... а ето, че може да се окаже подаръкът, който го е развалил за цял живот.

— Кой му я даде? — повторих настойчиво.

— Ще трябва да прегледам дневниците — призна Сенч и ме погледна навъсено. — Не можеш да очакваш един старец да има

паметта на младеж. Ще направя всичко, което мога, Фиц. — Укорителният му поглед говореше много. След като се бях върнал в Бъкип, след като бях поел отново задачите си до него, трябваше да знам тези съдбоносни отговори. Тази мисъл породила нов въпрос в ума ми.

— Кой е новият ти чирак във всичко това?

Той ме загледа замислено. След миг отвърна:

— Не е готов за такива задачи.

Погледнах го твърдо в очите.

— Да не би случайно да се съвзема от, хм, мълния, паднала от ясно небе? Която е взривила изоставен склад?

Той примигна, но физиономията му не издаде нищо. Дори гласът му остана спокоен.

— Не, Фицрицарин, тези задачи са само за теб. Само ти притежаваш уникалните способности, нужни за тях.

— Какво точно искаш от мен? — Въпросът ми бе чисто поражение. Вече бях дошъл при него, отзовал се бях на повика му. Знаеше, че все още съм негов. Аз също.

— Намери принца. Върни го при нас, дискретно, и Еда да ни спаси дано, непокътнат. И го направи, докато оправданията ми за отсъствието му все още звучат убедително. Върни ни го жив и здрав, преди делегацията на външноостровитяните да е пристигнала, за да утвърди годеща с тяхната принцеса.

— С колко време разполагаме?

Той сви безпомощно рамене.

— Зависи от ветровете, от вълните и от силата на гребците им. Те вече са тръгнали от Външните острови. Известиха ни с птица. Церемонията е насрочена за новолуние. Ако пристигнат и принцът не е тук, бих могъл, да речем, да изфабрикувам нещо, че медитира в усамотение преди едно такова сериозно събитие в живота му. Но фасадата ще е тънка, ще рухне, ако Предан не се появи на церемонията.

Пресметнах набързо.

— Това е след повече от две седмици. Достатъчно време, та едно своеволно момче да премисли и да дотърчи вкъщи.

Сенч ме погледна мрачно.

— Но ако принцът е отвлечен, а ние все още не знаем от кого или защо, да не говорим, че не знаем как да го спасим, то шестнадесет дни изглеждат доста оскъдно време.

Хванах се за главата. Стариет ми наставник продължаваше да ме гледа с надежда. Разчиташе, че ще намеря решение, което му убягва. Искаше ми се да избягам; искаше ми се изобщо да не бях научавал за всичко това. След това сложих мислите си в ред, както ме беше учил някога. Поех си дъх.

— Трябва ми информация — заявих. — Не допускай, че знам каквото и да било за ситуацията, защото най-вероятно не знам. Трябва да знам, преди всичко, кой му е дал котката. И какво е отношението на въпросното лице към Осезанието, както и към годежа на принца. После разширяваме кръга. Кой са съперници на дарителя, кои са му съюзници? Кой в двора най-строго преследва Осезаваци, кой най-пряко се противопоставя на годежа на принца, кой го подкрепя? Кои благородници най-отскоро са били обвинени, че имат Осезанието в семействата си? Кой би могъл да е помогнал на Предан да избяга, ако наистина е избягал? Ако е бил отвлечен, кой е имал такава възможност? Кой знае за ноцните му навици? — Всеки въпрос, който формулирах, като че ли пораждаше нов, но пред този залп Сенч като че ли възвръщаше увереността си. На тези въпроси той можеше да отговори, а способността му да им отговори укрепваше вярата му, че заедно бихме могли да надделеem. Замълчах, за да си поема дъх.

— А трябва и да ти докладвам за събитията през онези дни. Но ти като че ли забравяш, че Умението би могло да ни спести часове приказки. Нека да ти покажа свитъците и да видим дали ти няма да извлечеш от тях повече знания от мен.

Огледах се, но той поклати глава.

— Не вода принца тук. Тази част от замъка си остава тайна за него. Ръкописите за Умението ги пазя в старата кула на Искрен и момчето получава уроците си там. Стаята на кулата я пазя добре подсигурена и пред вратата ѝ винаги стои доверен страж.

— Как тогава ще получа достъп до тях?

Той изхъмка.

— Има път до тях, оттук до кулата на Искрен. Лъкатушеш и тесен, с много стъпала, но ти си млад. Можеш да се справиш с тях. Довърши си яденето. След това ще ти покажа пътя.

ГЛАВА 12

ТАЛИСМАНИ

Кетрикен от Планинското кралство бе венчана за краля-претендент Искрен на Шестте херцогства, преди да навърши двадесетата си година. Бракът им беше плод на политическа целесъобразност, част от по-голяма договореност, която да циментира съюз на търговия и взаимна защита между Шестте херцогства и Планинското кралство. Смъртта на по-големия ѝ брат в навечерието на бракосъчетанието донесе неочаквана облага за Шестте херцогства: всеки наследник, който тя щеше да роди, щеше да наследи не само Шестте херцогства, а и Планинската корона.

Нейният преход от Планинска принцеса към кралица на Шестте херцогства не беше лек, но тя го посрещна с приемането на дълг, присъща за владетелите на Планините черта. Дойде в Бъкип сама, само с една придворна слугиня за антураж. Донесе в Бъкип личните си стандарти, които изискваха от нея да е готова да се пожертва по всякакъв начин, какъвто новото ѝ положение може да ѝ наложи. Защото в Планините това е приетата роля на владетеля: кралят е Пожертвовател за своя народ.

„Планинската кралица“, Бедел

Когато най-сетне се добрах по тайните стълбища до леглото си, нощта вече отстъпваше на утрото. Главата ми беше натъпкана с факти, малко от които изглеждаха полезни за загадката, която трябваше да реша. Реших, че трябва да поспя. Когато се събудех, умът ми сам щеше да е подредил всичко по някакъв начин.

Стигнах до плочата-врата, която щеше да ме върне в спалнята ми, и спрях. Сенч отдавна ме беше научил на всички предпазни мерки, свързани с тези проходи. Затаих дъх и надзърнах през малкия процепа в камъка. Осигуряваше ми много тесен изглед към стаята. Успях да видя свещ, мигаща на една масичка в центъра на стаята. Това бе всичко. Вслушах се, но не чух нищо. Безшумно отпуснах един от лостовете, който задвижваше невидимите противотежести. Вратата леко се откряна и се шумгнах в стаята си. Леко бутване и вратата се върна на мястото си. Погледнах стената. Входът беше невидим, както всъщност трябваше.

Лорд Златен предвидливо беше осигурил две груби вълнени одеяла, за тесния ми креват. Колкото и да бях уморен, все пак изглеждаше ужасно неуютно. Напомних си, че мога да се върна в стаята на кулата и да спя във великолепното легло на Сенч. Той вече не го използваше. Но тази възможност не ме блазнеше по друга причина. Наскоро използвано или не, това легло си беше леглото на Сенч. Стаята в кулата, картите и скриновете със свитъци, загадъчната лаборатория и двете камини: всичко това беше на Сенч и нямах желание да го правя мое, като го използвам. Това тук беше по-добро. Коравото легло и тясната стая бяха удобно напомняне, че престоят ми тук трябва да е много кратък. Само след една вечер на тайни и машинации вече бях отегчен от политиката на Бъкип.

Пътната ми торба и мечът на Искрен бяха на леглото. Хвърлих торбата на пода, подпрях меча на Искрен в един ъгъл, сригах смъкнатите си дрехи под масата, духнах свещта и се проснах на леглото. Решително избутах от ума си Предан, Осезанието и всички свързани с тях нишки. Очаквах да заспя незабавно. Вместо това останах зяпнал, с отворени очи, в тъмната стая. Споходиха ме и ме налегнаха нови грижи. Момчето ми и вълкът тази нощ щяха да са на пътя за Бъкип. Беше притеснително да осъзная, че сега разчитам на Хеп да се грижи за стария вълк, след като той винаги беше неговият защитник. Имаше си лък и беше добър с него. Щяха да се справят. Освен ако не ги нападнеха разбойници на пътя. Дори тогава Хеп сигурно щеше да премахне един-двама, преди да ги пленят. Което вероятно щеше да ядоса останалите. Нощни очи щеше да се бие до смърт, преди да позволи да заловят Хеп. Което ме оставяше с приятния образ на вълка ми, мъртъв на пътя, и сина ми, пленен от разгневени

разбойници. А аз щях да съм твърде далече, за да мога да направя каквото и да било.

Вълнените одеяла сърбят още повече, когато си потен. Обърнах се и се заях в друго тъмно петно. Точно сега нямаше да мисля за Хеп. Нямаше смисъл да се тревожа за бедствия, които все още не са се случили. Неволно оставих ума си да се зарее към свитъците на Сенч за Умението и настоящата криза. Бях очаквал три или четири ръкописа. Това, което ми бе показал, се оказаха няколко скрина с ръкописи, запазени в различно състояние. Дори той не беше успял да ги прегледа всичките, макар да смяташе, че донякъде ги е подредил по теми и нива на трудност. Показа ми една голяма маса с разгънати на нея три свитъка. Сърцето ми падна в петите. Писмото на два от свитъците беше толкова архаично, че едва успях да го разчета. Другият изглеждаше по-нов, но почти моментално се натъкнах на думи и фрази, които не ми говореха нищо. Препоръчваше „транс антикула“ и полезна настойка от билка, наречена „пастирски корен“. Изобщо не бях чувал за нея. По-нататък ръкописът ме предупреждаваше да внимавам да не „раздвоя бариерата на съзнанието на своя партньор“, защото така съм можел да „дифузирам неговата анма“. Вдигнах озадачено очи към Сенч. Той моментално разбра проблема ми.

— Мислех, че ти ще знаеш какво означава — каза ми съкрушено.

Поклатих глава.

— Дори изобщо да е знаел какво значат тези думи и термини, Гален така и не ми е казал.

Сенч изсумтя презрително.

— Съмнявам се, че нашият „Магистър на Умението“ би могъл дори да разчете тези букви. — Въздъхна. — Половината от всеки занаят е в разбирането на речника и идиоматиката, които използват практикуващите го. С времето бихме могли да го сглобим по намеци от други свитъци. Но времето ни е твърде скъпо. С всеки изминал момент принцът може да бъде отведен по-далече от Бъкип.

— Или може изобщо да не е напускал града. Сенч, предупреждавал си ме много пъти да не предприемам действия просто заради предприемането на действия. Ако прибързаме, може да тръгнем в грешна посока. Първо мислим, после действваме.

Странно се чувствах — да напомням на учителя си собствените му мъдри съвети. Видях го как кимна, макар и с неохота. Докато той

ровеше из архаичните писмена и мърмореше, а писецът му редеше превода върху хартията, изчетох внимателно по-достъпния ръкопис. След това го препрочетох, надявах се да измъкна повече смисъл. При третото четене се усетих, че клюмам сънено. Сенч се наведе над масата и ме потупа по ръката.

— Иди да си лягаш, момче. От безсънието човек оглупява, а за това нещо умът ти ще трябва да е остър.

Тръгнах си и го оставих там, изгърбен над перото и хартията.

Превъртах се на гръб. Мускулите ми се бяха схванали от всичките стъпала, които бях изкачвал днес. Е, след като не можех да заспя, трябваше да видя поне какво добро мога да направя. Затворих очи в загърналия ме мрак и се отпуснах. Опразних ума си от всякакви грижи и се опитах да си припомня последния сън, който бях имал за момчето и котката.

Представих си възбудата им от нощта и лова. Призовах спомена си за миризмите, изпълнили въздуха, и се домогнах до неопределимата аура на сън, който не е мой. Можех почти да проникна в този сън, но не това беше целта ми. Помъчих се да събудя в паметта си спомен за неуловимо тънката връзка-Умение, която де бях усетил в мига на преживяването.

Принц Предан. Синът на моето тяло. С тези титли и определения в ума ми не съществуваха свързани образи, но те някак странно се замесваха в онова, което се опитвах да направя. Въображаемата ми представа за Предан, обсебващата идеализация за онова, което трябваше да е естественият ми син, стояха между мен и крехките нишки на връзката-Умение, които се мъчех да разплета. Каменните кости на замъка донасяха до ушите ми далечен ек от музика някъде в цитаделата. Това ме разсейваше. Примигах в тъмното. Бях изгубил всякакво усещане за време; нощта се простираше вечна около мен. Мразех тази стая без прозорци, изолирана от естествения свят. Мразех теснотията, която трябваше да понасям. Твърде дълго бях живял с вълка, за да мога да я търпя.

В отчаянието си изоставих Умението и се пресегнах с Осезанието към моя приятел. Все още пазеше преградите, които така често вдигаше напоследък. Успях да го усетя, че спи, а когато се подпрях на стените му, усетих глухия тътен на болка в краката и гърба му. Отдръпнах се бързо, щом почувствах как съсредоточаването ми

върху болката му я изтласква напред в ума му. Усетил бях в него не страх или лошо предчувствие, а само умора и болни стави. Загърнах го в мислите си и предпазливо се домогнах до разума му.

Сня, уведоми ме той сърдито. След това: Тревожи ли те нещо?

Няма нищо. Исках само да знам, че сте добре.

О, да, добре сме. Чудесен ден, с вървене по сух прашен път. Сега спим край него. После добави малко по-добродушно: *Не се тревожи за неща, които не можеш да промениш. Скоро ще съм с теб.*

Пази ми Хеп.

Разбира се. Спи.

Успях да доловя мириса на влажна трева и дима от тлеещия огън, и дори солената пот на лежащия наблизко Хеп. Това ме успокои. Всичко беше наред в моя свят значи. Освободих се от всичко, освен от тези прости усещания и най-сетне се гмурнах в дълбините на съня.

— Длъжен ли съм да ти напомням, че ти трябва да ми служиш като личен слуга, а не обратното?

Думите, които ме жегнаха и събудиха, бяха произнесени с арогантното презрение на лорд Златен, но усмивката на лицето на Шута си беше неговата. Беше праметнал на ръката си дрехи и долових мириса на топла благоуханна вода. Вече беше облечен безупречно и облеклото му беше дори още по-елегантно от предния ден. Цветовете му днес бяха кремаво и горско зелено, с тънка позлата по маншетите и яката. Носеше нова обеща, клъбце златен филигран. Знаех какво има в него. Изглеждаше бодър и свеж. Надигнах се и си стиснах главата. Болеше ме.

— Главоболие от Умението ли? — попита ме той съчувствено.

Поклатих глава и болката изтрополи в черепа ми.

— Де да беше това. — Вдигнах очи към него. — Просто съм уморен.

— Мислех, че може би ще спиш в кулата.

— Не ми се стори редно. — Станах и понечих да се разкърша, но гърбът ми изпука болезнено. Шутът остави дрехите на рамката на леглото и седна до мен на разбърканите одеяла.

— Тъй. Някакви идеи къде може да е принцът?

— Твърде много. Навсякъде из херцогство Бък или вече дори извън границите му. Има твърде много благородници, които биха искали да го отвлекат. Ако е избягал сам, това само увеличава броя на местата, където може да е отишъл. — Водата още вдигаше пара. Няколко листа от горчив лимон плуваха на повърхността в простата глинена купа. Топнах с благодарност лицето си и го разтърках с ръце. Почувствах се по-буден и с ободрени за света сетива. — Трябва да се изкъпя. Парните бани зад гвардейската казарма има ли ги още?

— Да, но слугите не ги използват. Трябва да внимаваш да не се върнеш към старите си навици. Личните слуги общо взето получават водата, в която се е изкъпал вече господарят или господарката. Или сами си носят от кухните.

Изгледах го накриво.

— Довечера ще си донеса сам. — Продължих да използвам колкото мога малкия умивалник, а той седеше и ме наблюдаваше мълчаливо. Докато се бръснях, отбеляза кротко: — Утре ще трябва да станеш по-рано. Целият кухненски персонал знае, че съм ранобудник.

Погледнах го слисано.

— И?

— И ще очакват слугата ми да слезе за подноса ми със закуската. Беше прав. Трябваше да се постарая да вляза добре в ролята си, ако държах да открия нещо полезно.

— Ще отида сега — предложих.

Той поклати глава.

— Не и в този вид. Лорд Златен е горд и темпераментен мъж. Не би търпял такъв рошав слуга, какъвто си сега. Ще трябва да влезеш в ролята си. Ела с мен и седни.

Последвах го в светлата и проветрена господарска стая. Беше подредил на масата си гребен, четка и ножици и бе поставил и голямо огледало. Стегнах се да го изтърпя. Отидох до вратата да се уверя, че я е заключил срещу нежелани натрапници. После седнах на един стол и зачаках да окълца косата ми в късата слугинска подстрижка. Развързах опашката си, докато лорд Златен взимаше ножиците. Когато се погледнах в огледалото му с красивата рамка, едва се познах. Има нещо в големите стъклени огледала, когато човек се види в тях изведнъж. Реших, че Славея беше права. Наистина изглеждах много по-стар от годините си. Огледах лицето си по-внимателно и се

изненадах, като видях колко се е заличил белегът ми. Все още се виждаше резка, но не беше толкова забележима, колкото на младежкото ми ненабръчкано лице. Шутът ме остави да се погледам. После хвана косата ми. Погледнах нагоре към лицето му в огледалото. Беше прехапал долната си устна, обзет от мъчителна колебливост. Накрая хвърли ножиците на масата.

— Не! Не мога да се насиля да го направя, а и не мисля, че трябва. — Пое си дъх, после бързо прибра косата ми във воинската опашка. — Пробвай дрехите — подкани ме. — Трябваше да гадая за размера, но никой не очаква дрехите на слугата да са добре скроени, нали така.

Върнах се в стаичката си и огледах облеклото, метнато на рамката на леглото. Дрехите бяха от познатия син домоткан плат, какъвто винаги бяха носили всички слуги в Бъкип. Не беше толкова различно от дрехите, които бях носил като дете. Но когато ги облякох, се почувствах различно. Навличах си дрехи, които ме отличаваха в очите на всички като презрян слуга. Камуфлаж, казах си. Всъщност не бях *слуга* на никого. Но внезапно ме жегна мисълта как ли се беше чувствала Моли, когато за първи път бе облякла синята рокля на слугинче. Копеле или не, аз бях синът на принц. Никога не бях очаквал, че ще нося дрехи на слуга. На мястото на моя нападащ елен на Пророка бе извезан златният фазан на лорд Златен. Но все пак дрехите ми стояха добре и признах с неохота:

— Всъщност това са най-добрите дрехи, които съм носил някога. Имам предвид като качество.

Шутът се подпря на вратата да ме огледа и за секунда ми се стори, че улових в очите му безпокойство. Но той се ухили, след което направи показно кръг около мен, за щателен оглед.

— Ставаш, Том Беджърлок. До вратата има ботуши, с три пръста по-дълги от моите и по-широки също. Най-добре ще е да прибереш вещите си в скрина, та ако някой любопитства да хвърли поглед на стаите ни, да няма нищо, което да събуди подозрение.

Това го направих припряно, докато Шутът бързо подреждаше своята стая. Мечът на Искрен отиде под дрехите ми в скрина. Едва стигнаха да го покриват. Ботушите ми прилегнаха толкова добре, колкото прилягат обикновено нови обувки. Е, с времето щяха да станат по-удобни.

— Сигурен съм, че си спомняш пътя до кухните. Винаги ям закуската си на поднос в стаята си; момчетата в кухнята ще се зарадват, като видят, че ти поемаш задачата с носенето ѝ. Това може да ти отвори достъп до слугинските ключове. — Замълча. — Кажете им, че съм ял малко снощи и затова тази сутрин имам вълчи апетит. И донеси достатъчно за двама ни.

Беше странно да го слушам как ми нарежда толкова щателно, но си напомних, че е време да свиквам. Тъй че се поклоних ниско и измърморих: „Да, господарю“, преди да се запътя към вратата. Той понечи да се усмихне, усети се и бавно ми кимна.

Замъкът отдавна се беше разбудил. Бързаха други слуги, подменяха свещи, метяха мокри пътеки или щъкаха насам-натам с чисти ленени кърпи и ведра с вода за миене. Навярно това бе заради новата ми гледна точка, но ми се стори, че в Бъкип има много повече слуги, отколкото помнех. Не само този аспект се беше променил. Планинските порядки на кралица Кетрикен личаха по-явно от всякога. През годините на пребиваването ѝ вътрешността на замъка се бе издигнала до нови стандарти за чистота. Строга простота характеризираше обзавеждането на залите, през които минавах, заменила пищната натруфеност, която ги запълваше някога. Гоблените и знамената, които бяха останали, бяха чисти и без паяжини.

Но в кухните все още властваше Сара. Пристъпих през парата и миризмите и беше все едно, че се връщам през открената врата към детството си. Както ми беше казал Сенч, старата готвачка седеше на стол, вместо да шета от огницата до масите и обратно, но храната в кухните на Бъкип явно се готвеше така, както се беше готвила винаги. Извърнах очи от едрата фигура на Сара, за да не улови тя погледа ми и по някакъв начин да ме разпознае. Смирено дръпнах едно кухненско ратайче за ръкава да му кажа, че закуската на лорд Златен иска да се види с него. Момчето посочи подносите, блюдата и приборите, след което махна с широк жест към печките.

— Ти си му слугата, не аз — отсече младокът и отново се залови с кълцането на рязката. Намръщих му се, но вътрешно бях доволен. Скоро натрупах достатъчно за обилна закуска за двама върху подноса и се измъкнах от кухнята.

Бях по средата на стълбището, когато чух познат глас. Спрях, опрях се на балюстрадата и погледнах надолу. На лицето ми неволно

разцъфна усмивка. Кралица Кетрикен крачеше долу през залата, с половин дузина придворни дами, които храбро се мъчеха да не изостават от нея. Не познавах нито една от дамите; всичките бяха млади, не повече от двадесет и няколко. Тоест още деца, когато бях напуснал Бъкип. Една ми се стори смътно позната, но навярно бях познавал майка ѝ. Погледът ми се прикова в кралицата.

Бляскавата коса на Кетрикен, все още разкошно златна, беше сплетена и стегната с игли около главата ѝ на венец от плитки. Носеше малко просто златно кръгче на главата. Беше облечена в червеникавокафяво, с извезан елек, полите ѝ шумоляха, докато вървеше. Дамите ѝ подражаваха на простия ѝ стил, без да могат напълно да го уловят, защото само вроденото изящество на Кетрикен придаваше елегантност на непретенциозното ѝ облекло. Въпреки изминалите години стойката ѝ бе все така изправена и походката ѝ все така волна. Крачеше решително, но долових и угриженост на лицето ѝ. Част от нея неизменно мислеше за изчезналия ѝ син, но при все това тя се движеше сред двора като кралица. Сърцето ми замря. Помислих си колко горд щеше да е Искрен от тази жена и тихо въздъхнах:

— О, моя кралице!

Тя рязко спря и почти чух как си пое дъх. Озърна се наоколо, а след това погледна нагоре, очите ѝ срещнаха моите в далечината. В сянката на Голямата зала не можех да видя синеокия ѝ поглед, но някак си го усетих. За миг погледите ни се сплетоха, но лицето ѝ остана все така озадачено.

Изведнъж някой ме плесна по бузата. Обърнах се към нападателя си твърде изненадан, за да мога да се ядосам. Дворцов благородник, по-висок от мен, ме изгледа отгоре неодобрително. Думите му бяха резки:

— Явно си нов в Бъкип, глупако. Тук на слугите не е позволено да зяпат кралицата така нагло. Върви си върши работата. И помни къде ти е мястото след това, иначе скоро няма да имаш място, което да помниш.

Сведох поглед към пълния поднос в ръцете ми, мъчех се да се овладея. Изпълваше ме гняв. Знаех, че лицето ми е потъмняло от кръв. Нужна ми беше цялата воля, за да извърна очи и да се поклоня.

— Моля за извинение, сър. Ще запомня.

Надявах се да е приел приглушения ми глас за покорно примирение, а не за гняв. Стиснах здраво краищата на подноса и продължих по пътя си нагоре по стъпалата, докато той слизаше надолу, и не си позволих да погледна отново над балюстрадата, за да видя дали кралицата ми гледа как си отивам.

Слуга. Слуга. Аз съм верен, добре обучен слуга на своя господар. Току-що съм дошъл от провинцията, но имам добра препоръка, тъй че съм възпитан слуга, свикнал на дисциплина. Свикнал на унижение. А дали? Когато бях последвал лорд Златен в Бъкип, мечът на Искрен в простата ножница висеше на кръста ми. Със сигурност все някой бе забелязал това. Лицето ми и белезите по ръцете ми издаваха, че съм живял повече на открито, отколкото вътре. Ако исках да играя тази роля, то тя трябваше да е достоверна. Трябваше да е роля, която мога да понеса и която мога да играя убедително.

На вратата на лорд Златен почуках, спрях се вежливо да оставя време на господаря си и влязох. Шутът беше на прозореца и гледаше навън. Грижливо затворих вратата зад себе си, пуснах резето и поставих подноса на масата. Докато подреждах храната, заговорих зад гърба му.

— Аз съм Том Беджърлок, вашият слуга. Препоръчан ви бях като човек, образован над положението си от снизходителен господар, но държан повече заради меча му, отколкото заради обноските. Избрали сте ме, защото искате личен слуга, годен да бъде не само ваш камериер, но и телохранител. Чували сте, че изпадам в мрачни настроения и че понякога съм избухлив, но сте решили да ме изпробвате и да видите дали ще мога да ви служа добре. Аз съм... четиридесет и две годишен. Белезите, които нося, съм ги получил, докато съм бранел последния си господар от атака от страна на трима... не, шестима разбойници. Убил съм ги всичките. Не съм човек, който търпи провокации. Когато последният ми господар е умрял, ми е оставил малко състояние, което ми дава възможност да живея скромно. Но сега синът ми е станал на възраст и съм пожелал да го уредя за чирак в град Бъкип. Убедили сте ме да се върна на служба, за да покрия разходите си.

Лорд Златен се извърна от прозореца. Аристократичните му длани плеснаха, докато слушаше монолога ми. Когато приключих, кимна.

— Това ми харесва, Том Беджърлок. Какъв брилянтен ход за лорд Златен, да си има слуга, който дори е малко опасен да го държиш край себе си. Такава важност ще си придам, като се разчуе, че съм наел такъв човек! Ще се справиш, Том Беджърлок. Ще се справиш чудесно.

Приблужи се до масата, а аз му издърпах стол. Настани се и погледна блюдата, които му бях подредил.

— Великолепно. Точно както ми допада. Том, поддържай тази форма и ще трябва да ти повиша заплата. — Погледна ме. — Сядай да ядем.

Поклатих глава.

— Нека поупражнявам маниерите си, сър. Чай?

За миг Шутът се стъписа. После лорд Златен вдигна кърпичката си и изтри устни.

— Да, ако обичаш.

Налях му.

— Този твой син, Том. Не съм го срещал. Той е в Бъкип, нали?

— Казах му да ме последва тук, сър. — Изведнъж осъзнах, че не бях казал на Хеп много повече от това. Щеше да пристигне тук с едно уморено старо пони, теглецо раздрънкана двуколка с престарял вълк в нея. Не бях отишъл при племенницата на Джина да я помоля да го посрещне. А ако тя се възмутеше от наглото ми предложение Хеп да отиде там? Другият ми живот ме догони като връхлитаща вълна. Не бях обезпечил Хеп. Момчето не познаваше в град Бъкип никого, освен Славея, а аз дори не знаех дали в момента тя е в града. А и предвид обтегнатите ни отношения Хеп едва ли щеше да се обърне към нея за помощ.

Изведнъж осъзнах, че трябваше да потърся скитащата вещица и да се уверя, че момчето ми ще бъде прието там. Трябваше да оставя при нея писмо за Хеп. И трябваше веднага да се обърна към Сенч за обезпечаването му. Предвид онова, което вече знаех, работата приличаше на хладнокръвен пазарлък и сърцето ми се сви. Винаги можех да заема пари от Шута. Потръпнах от тази мисъл. Колко точно беше заплата ми? Понечих да го попитам, но думите не можах да се отлепят от езика ми.

— Нещо се умълча, Том Беджърлок — каза лорд Златен. — Когато синът ти все пак пристигне, очаквам да ми го представиш. Засега мисля да те пусна да прекараш сам тази сутрин. Почисти тук и

обиколи да поопознаеш замъка и терените. — Погледна ме критично. — Донеси ми хартия, перо и мастило. Ще ти напиша акредитив до шивача Страндон. Очаквам да намериш дюкяна му много лесно. Знаеш го отпреди. Трябва да ти вземе мерки за още дрехи, някои ежедневни и някои за случаи, когато ще искам да изглеждаш добре. Щом ще си не само мой камериер, а и телохранител, мисля, че ще е редно да стоиш зад стола ми на официални вечери и да ме придружаваш при езда. И прескочи също до Крой. Има оръжеен щанд близо до ковашката улица. Виж му използваните мечове и си намери някое годно оръжие.

Кимнах на всяка от заповедите му. Отидох до малкото писалище в ъгъла и приготвих перо и мастило за господаря си. Зад мен Шутът заговори тихо:

— Майсторлъкът на Ход и мечът на Искрен вероятно се помнят прекалено добре тук, в замъка. Бих те посъветвал да прибереш меч в старата стая на Сенч в кулата.

Отвърнах, без да го поглеждам:

— Добре. И също така ще говоря с Майстор-оръжейника, ще го помоля да ми осигури партньор за упражнения. Ще му кажа, че уменията ми са малко закърнели и че трябва да потренирам. Кой беше партньорът на принц Предан по фехтовка?

Шутът разбра. Винаги разбираше такива неща. Заговори, докато нагласявах стола му зад писалището.

— Кресуел беше учителят му, но най-често партнираше с една млада жена, Делерий. Но няма да е много редно да питаш за нея по име... хм. Кажу ми, че би искал да работиш с някой, който се бие с два меча, да подобриш уменията си в отбрана. Мисля, че това е нейната специалност.

— Добре. Благодаря.

Изтекоха няколко мига, докато перото му драскаше енергично по хартията. Веднъж-дваж той вдигна очи и ме погледна замислено, което ме притесни. Отидох до прозореца и погледнах навън. Беше чудесен ден. Съжалих, че не можех да го посветя единствено на себе си. Замириса ми на стопен восък, обърнах се и видях, че лорд Златен поставя печата си на писмата. Остави восъка да поизстине малко и ми ги подаде.

— Заминавай при шивача и търговеца на оръжие. Колкото до мен, мисля да се поразходя малко из градините, а след това съм

поканен в гостната на кралицата за...

— Видях я. Кетрикен. — Преглътнах горчивия си смях. — Толкова отдавна изглежда: как събуждаме каменните дракони и всичко останало. А после се случва нещо и все едно е било вчера. Последния път, когато видях Кетрикен, беше възседнала Искрен-Дракона и се сбогува с нас. Сега, днес, я видях пак и всичко изведнъж се върна, толкова реално. А тя управлява тук като кралица вече над десетилетие. И какво? Отдръпнах се от всичко това, за да се изцера и защото си мислех, че не мога повече да съм част от него. Сега се връщам, оглеждам се и си мисля, ето, пропуснал съм собствения си живот. Докато съм бил сам и далече, той е продължавал тук, без мен, и съм обречен завинаги да бъда чужденец в собствения си дом.

— Съжаленията са безполезни — отвърна Шутът. — Единственото, което можеш да направиш, е да започнеш оттам, където си. А кой знае? Може онова, което връщаш от самоналоженото си изгнание, да се окаже точно каквото е нужно.

— А времето отминава, докато си говорим.

— Съвсем вярно — отвърна лорд Златен. И посочи към гардероба си. — Палтото ми, Беджърлок. Зеленото.

Отворих крилата на гардероба и извадих поисканото облекло измежду множеството му събратья, после затворих вратите, доколкото можах — гардеробът беше натъпкан до пръсване. Поднесох му палтото така, както често бях виждал да го прави Чарим за Искрен, и му помогнах да го облече. Той ми протегна китките си, оправих маншетите и пригладих пешовете. В очите му пробяга веселие.

— Много добре, Беджърлок — промърмори господарят ми, тръгна пред мен до вратата, спря и изчака да му я отворя.

След като той излезе, пуснах резето и бързо довърших изстиващата закуска. Струпах отново блюдата на подноса. Надникнах от входа към личната стая на Шута. После запалих свещ, влязох в стаичката си и затворих плътно вратата. Без свещта тъмнината вътре щеше да е непрогледна. Отне ми няколко мига, докато напипам резето да я заключа, а после — два опита, преди да натисна подходящото място на стената. Въпреки недоволството на схванатите ми крака отнесох меча на Искрен по многото стъпала в кулата на Сенч и го подпрях в ъгъла до лавицата над камината.

Върнах се в стаята на Шута и почистих масата. Когато се погледнах в огледалото, с нещата от закуската в ръце, видях слуга от Бъкип. Въздъгнах тихо, напомних си да държа очите си наведени и излязох.

Наистина ли се бях страхувал, че при връщането ми в замъка всички моментално ще ме познаят? Истината беше, че никой изобщо не ме и забеляза. Само бегъл поглед към облеклото ми и наведените ми очи — и ме заличаваха от ума си. Вярно, че получавах по някой кос поглед от другите слуги, но повечето от тях бяха твърде заети със собствените си задачи. Неколцина ме поздравяваха припряно и приемах сърдечно поздравите им. Трябваше да си създам приятелства сред тях, защото в една голяма къща не става нищо, без слугите да го научат. Върнах блюдата в кухнята и излязох от замъка. Стражите ме пуснаха, без дума да ми кажат. Тръгнах по стръмния път надолу към града. Беше хубав ден и по пътя бе оживено. Лятото, изглежда, бе решило да се позадържи. Тръгнах след група дамски слугини, поели към града с кошници в ръце. Погледнаха ме веднъж-дваж нащрек, след което ме забравиха. През останалата част от пътя надолу слушах жадно клюките им, но в тях не долових нищо. Говореха си за празненствата, които щяха да придружат годежа на принца, и какво щели да носят господарките им. Кралицата и Сенч бяха успели по някакъв начин да прикрият отсъствието на принца.

В града бързо се оправих със задачите, дадени ми от лорд Златен, но ушите ми слухтяха за всяка дума, която можеше да е свързана с Предан. Намерих дюкяна на шивача без трудности. Както ми беше казал лорд Златен, знаех го отпреди, когато беше свещарницата на Моли. Беше странно да вляза там. Шивачът прие акредитива ми без колебание, но цъкна на заповедта на лорда да побърза с шиенето.

— Все пак, платил ми е доста добре, за да пожертвам една нощ спане. Дрехите ти ще са готови за утре.

От останалите му коментари разбрах, че лорд Златен е бил щедър с него и преди. Постоях мълчаливо на едно столче, докато ми взимаше мярка. Не ми задаваше никакви въпроси, тъй като лорд Златен бе уточнил в писмото си как иска да е облечен слугата му. Оставен бях да стоя мълчаливо и да се чудя дали все още мога да доловя миризмите на пчелен восък и ароматни билки, или се заблуждавам. Преди да напусна, го попитах дали знае за гледачки в Бъкип. Казах, че искам да

попитам някоя дали новото ми положение предвещава добро за мен. Той поклати глава на безграмотното ми суеверие, но ми каза да попитам за гледачка близо до ковашката улица.

Това ме устройваше, тъй като следващата ми работа ме водеше към дюкяна на Крой. Когато стигнах там, се зачудих дали лорд Златен изобщо знае този дюкян, защото се оказа свраче гнездо от очукани оръжия и броня. Но собственикът отново прие без въпроси писмото на лорд Златен. Без да бързам, започнах да си търся меч, който да ме устрои. Исках просто, добре изработено оръжие, но, разбира се, такова щеше да си избере всеки истински охранител, тъй че при Крой такива бяха в оскъдица. След като се опита да ме заинтригува с няколко меча с изящни дръжки и калпави остриета, той вдигна ръце и ме остави да пороя из колекцията му. Направих го, но междувременно не спирах да дърдоря колко много се е променил Бъкип от последното ми идване тук. Не беше трудно да го накарам да се разприказва, а с това — да си развърже езика за знамения, поличби и онези, които се занимават с тях. Не беше нужно да споменавам Джина по име, за да чуя за нея. Накрая си избрах оръжие, наистина годно за закърнелите ми умения в боравенето с меч. Крой цъкна, като го видя:

— Господарят ти има пари за харчене, човече. Избери си нещо по-бляскаво, или с по-стилен ефес поне.

Поклатих глава.

— Не, не искам нещо, което да се закача в дрехите ми, когато стане по-напечено. Тоя ще взема. И един нож с него.

Ножът се намери бързо и излязох от дюкяна. Тръгнах през шумотевницата и прашния зной, присъщи за ковашката улица. Чуковете ехтяха като контрапункт на летния пек. Бях забравил колко постоянен е шумът на един град. Докато вървах, порових в паметта си да си спомня дали нещо, което съм казал на Джина, може да противоречи на променената ми наскоро биография. Накрая реших, че трябва да свърши работа. Ако нещо й прозвучеше нелогично, най-много да реши, че съм лъжец. Намръщих се при мисълта колко малко ме притеснява това.

Крой ми беше описал тъмнозелена табела с изрисувана на нея разтворена длан. Линиите на ръката бяха направени в червено, доста умело. От ниските стрехи на покрива подрънкваха и се завъртаха на слънчевата светлина няколко от талисманите й. За мое щастие, никой

като че ли не беше срещу хищници. Трябваше ми малко време да отгатна предназначението им. „Добре дошъл“. Привличаха ме към къщата и входа. Изчаках малко, докато някой отвърне на почукването ми, а после горната половина на вратата се отвори и ме поздрави самата Джина.

— Беджърлок! — възкликна тя, като ме видя, и ми стана приятно, че нито воинската ми опашка, нито новите ми дрехи ѝ попречиха да ме познае. Моментално отвори долната половина на вратата. — Влизай! Добре дошъл в Бъкип. Ще ми позволиш ли да се отплатя за гостоприемството, което ти дължа? Хайде, влизай.

Малко неща има в живота, които да са толкова утешителни, като едно искрено, радушно посрещане. Тя ме хвана за ръка и ме въведе в хладния сумрак на дома си все едно, че бях очакван гост. Таванът бе нисък и обзавеждането — скромно. Имаше кръгла маса с подредени около нея няколко стола. По рафтовете лежаха подредени сечивата на занаята ѝ и няколко покрити с плат талисмана. На масата имаше блюда с храна: бях прекъснал яденето ѝ. Спрях притеснено.

— Не исках да се натрапвам.

— Ни най-малко. Сядай да хапнем заедно. — Настани се до масата, седнах и аз. — Е? Какво те води в Бъкип? — Бутна към мен едно блюдо с плодови сладкиши, пушена риба и сирене. Взех един сладкиш, колкото да си спечеля време да помисля. Нямах как да не забелязала, че съм в слугинско облекло, но остави на мен да ѝ кажа какво означава това. Хареса ми.

— Наех се в Бъкип като слуга на лорд Златен. — Макар да знаех, че е лъжа, ми беше трудно да го изрека. Така и не бях съзнавал колко съм горд, преди да ми се наложи да играя този маскарад като слуга на Шута. — Тръгнах от дома и казах на Хеп да дойде при мен, когато може. Тогава не бях още сигурен за плановете си. Мисля, че когато дойде в града, може да потърси теб. Може ли да оставя вест за него, тъй че да го пратиш при мен?

Стегнах се да посрещна всички неизбежни въпроси. Защо така изведнъж съм се хванал на тази работа, защо просто не съм взел Хеп с мен, откъде познавам лорд Златен? Но вместо това очите ѝ светнаха и тя възкликна:

— С най-голямо удоволствие! Но предлагам нещо по-просто. Като дойде Хеп, ще го задържа тук и ще известя в замъка. Имам една

стаичка отзад, може да я използва; беше на племенника ми, преди да отрасне и да се ожени. Нека момчето да прекара ден-два в града. Стори ми се, че много му хареса на Пролетния панаир, а новите ти задължения едва ли ще ти оставят време да го разведеш из Бъкип.

— Знам, че ще му хареса много — отвърнах облекчен. Щеше да ми е много по-лесно да поддържам ролята си на слуга на лорд Златен, ако Хеп не се забърка в нея. — Надеждата ми е тук, в Бъкип, да спечеля пари да му платя за добро чирачество.

Виж го ти. Един голям жълто-кафяв котарак ми заяви това в същия момент, в който без усилие се качи на скута ми. Зяпнах го изумен. Никога животно не ми беше проговаряло толкова ясно чрез Осезанието, освен свързаните с мен.

Нито бях пренебрегван толкова безцеремонно от животно, току-що проговорило в ума ми. Котакът се изправи, със задните крака на скута ми, предните лапи на масата, и огледа храната. Пухкавата опашка замаха пред лицето ми.

— Фенел^[1]! Засрами се! Престани. Ела тук. — Джина се пресегна да дръпне котака от скута ми. Междувременно подхвана отново разговора: — Да, Хеп ми каза за амбициите си. Чудесно е да види човек младеж с мечти и надежди.

— Добро момче е — съгласих се въодушевено. — И заслужава да получи добра възможност да усвои хубав занаят. Готов съм да направя всичко за него.

Фенел вече бе в скута на Джина и ме гледаше над масата. *Тя ме харесва повече от теб.* И си дръпна парче риба от ръба на блюдото ѝ.

Всички котки ли говорят толкова невъзпитано на непознати? — укорих го.

Той се дръпна назад и главата му тупна в гърдите ѝ. Жълтоокият му поглед беше застрашителен. *Всички котки говорят както си щат. На когото си щат. Но само невъзпитан човек им отвръща. Да мълчиш. Казах ти. Тя ме харесва повече от теб.* Изви глава и погледна Джина в лицето. *Още риба?*

— То е ясно — съгласи се тя. Помъчих се да си спомня какво точно ѝ бях казал, докато гледах как дава на котарака парче риба. Знаех, че не е Осезаваща. Зачудих се дали котакът не ме лъже за всичките котки. Малко знаех за котките. Бърич никога не беше гледал котки в конюшните. Имахме си кучета плъхоядци за гадините.

Джина погрешно изтълкува мълчанието ми. Долових леко съчувствие в погледа ѝ, когато добави:

— Все пак сигурно е тежко да оставиш дома си и да престанеш да си господар на себе си, за да дойдеш в града и да слугуваш, колкото и чудесен човек да е лорд Златен. Надявам се, че е толкова щедър в плащането ти, колкото когато слиза в града да пазарува.

Усмихнах се малко насила.

— Значи познаваш лорд Златен?

Тя кимна енергично.

— Да. Той беше в същата тази стая точно преди месец. Искаше талисман да гони молците от гардероба му. Казах му, че не съм правила такова нещо, но че мога да опитам. А после той настоя да разгледа всичките ми талисмани и купи цели шест. Шест! Един за сладки сънища, един за весел дух, един да привлича птици — о, а последният колко го очарова, ако знаеш — почти все едно че самият той е птица. Но когато помолих да видя ръцете му, да настроя талисманите към него, ми каза, че били за подаръци. Рекох му, че може да прати получателите им при мен, да им настроя магиите, ако желаят, но поне засега никой не е дошъл. Все пак ще действат съвсем добре, нали аз съм ги правила. Обичам да си настройвам магиите обаче. В това е цялата разлика между талисман, направен механично, и изработен от майстор. А се смятам за майстор все пак, моля ви се!

Последните думи поднесе с нотка на смях в гласа в отговор на вдигнатите ми вежди. Засмяхме се и двамата, макар едва ли да имах правото да се чувствам толкова уютно с нея в този момент.

— Ти ме успокой — заявих. — Хеп е добро момче и вече не се нуждае много от помощта ми. Но все пак, боя се, че винаги си представям, че може да го сполети най-лошото.

Не ме пренебрегвай! — закани се Фенел. Скочи на масата. Джина го смъкна на пода. Той отново се метна в скута ѝ. Тя го потупа разсеяно.

— Това е участта на всеки баща — увери ме Джина. — Или приятел. — На лицето ѝ се изписа странно изражение. — Аз също не стоя над тези грижи. Дори когато изобщо не е моя работа. — Хвърли ми толкова откровено преценяващ поглед, че цялото ми спокойствие се изпари. — Ще говоря открито — предупреди ме тя.

— Моля — подканих я, но всяка кост в тялото ми искаше да не го прави.

— Ти си Осезаващ — заяви тя. Не беше обвинение. Беше по-скоро все едно коментира загрозяващо заболяване. — Аз доста пътувам покрай занаята си, може би повече, отколкото си пътувал ти през последните години. Настроението сред хората спрямо Осезаващите се е променило, Том. Станало е гадно навсякъде, където съм била напоследък. Не съм го видяла сама, но чух, че в един град във Фароу изложили на показ разчленените тела на Осезаващите, които убили, всеки къс в отделна клетка, за да не би да се съберат и да оживеят.

Запазих лицето си спокойно, но усетих, че лед пропъльзвява по гръбнака ми. Принц Предан. Отвлечен или избягал, но и в двата случая — уязвим. Извън защитните стени на Бъкип, там, където имаше хора, способни на такива чудовищни деяния, младият принц беше в опасност.

— Аз съм скитаща вещица — продължи тихо Джина. — Зная какво е да си родена с магия, която вече е в тебе. Не е нещо, което можеш да промениш, дори и да искаш. Нещо повече, знам какво е да имаш сестра, която е родена лишена от магията. Изглеждаше ми толкова свободна понякога. Можеше да погледне някой талисман, направен от баща ни, и за нея това бе само пръчки и мъниста. Никога не й нашепваше, нито я привличаше. Часовете, които прекарвах до баща ми, да се уча на уменията му, бяха часове, които тя прекарваше с майка ми в кухнята. Докато растяхме, завистта между нас беше двупосочна. Но все пак бяхме семейство и можехме да се научим на търпимост към различията си. — Тя се усмихна на спомените си, после поклати глава и лицето ѝ стана мрачно. — Виж, навън, сред широкия свят, е друго. Хората може и да не ме заплашват, че ще ме изгорят или разкъсат, но съм виждала омраза и ревност в не едни очи. Хората или си мислят, че не е честно аз да притежавам нещо, което те никога няма да могат да имат, или се боят, че по някакъв начин ще използвам това, което имам, за да им навредя. Никога изобщо не помислят, че те самите имат свои дарби, които аз никога няма да овладеея. Може да са груби с мен, да ме блъскат на улицата или да се опитват да ме прогонят от мястото ми на пазара, но няма да ме убият. Ти не можеш да разчиташ на това обаче. Най-малкото издаване може

да доведе до смъртта ти. А ако някой предизвика гнева ти... Добре. Ставаш друг човек, общо взето. Признавам, че това малко ме безпокои, и затова, хм... за да се успокоя, ти направих нещо.

Преглътнах.

— О. Благодаря.

Не можах дори да намеря кураж да я попитам какво ми е направила. Пот течеше по гърба ми въпреки хладината в сумрачната стая. Тя не искаше да ме заплаши, но думите ѝ ми напомниха колко съм уязвим пред нея. Обучението ми на професионален убиец се беше просмукало дълбоко, както открих. Убий я, съветваше ме онази част от мен. Тя знае тайната ти и това я превръща в заплаха. Убий я.

Сплетох пръсти на масата пред себе си. Стиснах ги.

— Сигурно ме мислиш за странна — каза тя, стана и тръгна към един долап. — Да се меся така в живота ти, след като съм те срещнала само един път. Е, вече два. — Усецах, че е смутена, но и решена да ми даде подаръка, който ми беше направила.

— Мисля, че си добра — казах неловко.

При ставането си беше бутнала Фенел на земята. Котаракът клечеше на пода с навита около краката си опашка и ме гледаше с яд. *Отиде си скутът! Ти си виновен!*

Тя извади от долапа една кутия, донесе я на масата и я отвори. Вътре лежах мъниста и пръчици, нанизани на кожени каишки. Тя вдигна талисмана, тръсна го и той се превърна в наниз. Взрях се в него, но не почувствах нищо.

— Какво прави? — попитах.

Тя се засмя.

— Нещо много малко, за жалост. Не мога да направя така, че да не изглеждаш Осезаващ, нито мога да те направя неуязвим на нападение. Не мога дори да ти дам нещо, което да ти помага да владееш гнева си. Опитах се да измайсторя нещо, което да те предупреждава за лоши чувства към теб, но стана толкова голямо и обемисто, че приличаше повече на броня, отколкото на талисман. Прощавай, но първото ми впечатление за теб бе като за доста мрачен човек. Трябваше ми известно време, докато изпитам топлина към теб, и ако Хеп не ми беше говорил хубави неща за теб, изобщо нямаше да си хабя времето. Щях да те помисля за опасен човек. За такъв те смятаха мнозина, докато минаваха покрай нас на пазара в онзи ден. А

и ти, откровено казано, се показва такъв по-късно. Опасен човек, но не зъл, ако ме извиниш за преценката. Но лицето ти неволно издава пред хората по-мрачната ти страна. А и сега, с тоя меч на кръста и косата ти на воинска опашка, ами, хич не ти придава дружелюбен вид. А е по-лесно да намразиш човек, който първо те е уплашил. Тъй. Това тук е вариант на един много стар любовен талисман. Направих го не за да привлича любовници, а да кара хората да са благоразположени към теб, стига да действа така, както се надявам. Когато се опиташ да създадеш вариация на стандартна тема, често ѝ липсва сила. Сега стой спокойно.

Мина зад стола ми с полюшващия се наниз. Видях как го спусна към лицето ми и без да ми казва, наведох глава, за да го завърже на врата ми. Талисманът не ме накара да се почувствам по-различно, но от хладните ѝ пръсти по гръбнака ми плъзнаха ледени тръпки. Чух гласа ѝ зад себе си:

— Лаская се, че съм улучила точно мярката. Не трябва да е много хлабаво, за да не виси, нито много стегнато, за да не души. Я да те видя сега. Обърни се.

Послушах я и се извъртях в стола. Тя погледна наниза, погледна лицето ми и се усмихна широко.

— О, да, ще върши работа. Макар че си по-висок, отколкото те помнех. Трябваше да използвам по-малко мънисто за това тук... Е, ще стане и така. Мислех си, че може да се наложи малко донагласяне, но се боя, че ако започна да го преправям, ще се върна към оригинала. Ще го носиш с вдигната яка, ето така, да се вижда само част от него. Така. Ако се окажеш в положение, в което чувстваш, че може да е от полза, намери си повод да си разхлабиш яката. Открий го да се вижда и хората ще те намират за по-убедителен събеседник. Ето така. Дори мълчанието ти ще очарова.

Погледна ме в лицето, докато придърпваше яката да е поотворена около талисмана. Вдигнах очи към нея и усетих как лицето ми се изчерви. Очите ни се сплетоха.

— Много добре действа, наистина — отбеляза тя и без да се смущава, наведе лице, за да ми поднесе устните си. Да не я целуна беше немислимо. Устните ѝ бяха топли.

Разделихме се гузни, понеже бравата изскърца. Вратата се откряна и на фона на яркия ден се очерта женски силует. Жената

влезе и затвори вратата.

— Фуу. Тук е по-хладно, слава на Еда. О. Моля за извинение. Гледаше ли?

Имаше същите лунички по носа и ръцете. Явно племенничката на Джина. На двайсет и няколко. Носеше кошница с прясна риба.

Фенел притича да я поздрави и се заусуква около глезените ѝ. *Ти ме обичаш най. Най-много. Знам, че ме обичаш. Хайде, гушни ме.*

— Не. Пробвахме талисман. Май действа. — Тонът на Джина ме прикани да споделя веселието ѝ. Племенничката я погледна, после мен, разбрала, че я изключваме от някаква шега, но го прие добродушно. Вдигна Фенел, а той потърка муцуна в лицето ѝ да покаже, че си е негова.

— Трябва да тръгвам. Имам да свърша още няколко неща, преди да се върна в замъка. — Не бях много убеден, че искам да си тръгна. Но желанието ми да остана не се връзваше изобщо с онова, което уж трябваше да правя в Бъкип. И най-вече, трябваше ми малко време насаме със себе си, за да реша какво се беше случило току-що и какво означава то за мен.

— Веднага ли трябва да си ходите? — попита ме племенничката на Джина. Като че ли искрено беше разочарована, като ме видя да ставам от стола. — Рибата е много, ако благоволите да останете и да хапнете с нас.

Неочакваната ѝ покана ме изненада, както и искреният интерес в очите ѝ.

Моята риба. Скоро ще я изям. Фенел погледна с обич рибата в кошницата.

— Талисманът май наистина действа много добре — подхвърли отстрани Джина. Неволно придърпах яката да я позатворя.

— Наистина трябва да си ходя, за съжаление. Имам работа, а и ме очакват горе в цитаделата. Но ви благодаря за поканата.

— Може би някой друг път, тогава — предложи племенничката, а Джина добави:

— Разбира се, някой друг път, скъпа. Но преди господинът да си е тръгнал, да ти го представя. Том Беджърлок. Помоли ме да се погрижа за сина му, мой млад приятел, казва се Хеп. Когато пристигне, може да остане у нас за ден-два. А Том със сигурност ще вечеря тогава с нас. Том Беджърлок, това е племенничката ми, Миския.

— Миския, за, мен е удоволствие — казах. Позадържах се, докато си разменим любезности за довиждане, и след това забързах под яркото слънце и сред шума на града. Докато крачех към замъка, наблюдавах реакцията на хората, които срещах. Наистина като че ли ми се усмихваха повече от обикновено, но осъзнах, че може да е просто от това, че срещат погледа ми. Обикновено гледах настрана от непознати по улицата. Незабелязания човек не го запомнят, а това е най-доброто, на което може да се надява един убиец. След това си напомних, че вече не съм убиец. Въпреки това реших да сваля наниза веднага щом се прибера. Открих, че да те гледат непознати благосклонно без причина е по-изнервящо, отколкото да будиш подозрението им още като те видят.

Продължих по стръмния път нагоре към цитаделата и стражите пак ме пропуснаха. Слънцето се беше вдигнало високо, небето беше ясно и синьо, никой не показваше с нищо, че знае, че единственият наследник на короната на Пророка е изчезнал. Хората си вършеха обичайните задачи с не повече загриженост, отколкото като във всеки работен ден. При конюшната няколко височки хлапета бяха обкръжили един дебел младок. Разбрах, че е идиот, по плоското лице, малките уши и изплезения език. Страх бавно се показваше в малките му очички, докато момчетата го приближаваха от всички страни. Един от другите коняри ги гледаше раздражено.

Не, не, не.

Обърнах се да потърся източника на мисълта, но това, разбира се, не ми донесе нищо. Разсея ме смътно ехо от някаква музика. Едно конярче, забързано по работата си, се блъсна в мен, после, като го изгледах, покорно ме помоли за извинение. Без да мисля, си бях позволил да посегна към дръжката на меча.

— Няма нищо — уверих го и добавих: — Къде мога да намеря Майстор оръжейника по това време на деня?

Момчето ме погледна по-внимателно и се усмихна.

— На двора за упражнения, човече. Веднага след новото зърнохранилище. — И ми посочи с ръка.

Благодарих му, а когато се обърнах, придърпах яката да скрие талисмана.

---

[1] Копър (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

СДЕЛКИ

Ловните котки не са съвсем непознати в границите на херцогство Бък, но от години са останали като аномалия. Не само че теренът на Еленовото херцогство е по-пригоден за лов с хрътки, но също така хрътките са по-подходящи за по-едър дивеч, който обикновено е обичайната плячка за конни ловци. Една оживена глутница хрътки, които лаят и ръмжат, е чудесен придружител за кралски лов. Котката, когато се използва, е смятана за по-подходящ, изящен ловен придружител на дама, пригодна е за улавяне на зайци или птици. Кралица Постоянство например гледаше малка ловна котка, но повече за забавление и компания, отколкото за спорт. Името ѝ беше Хиспит.

„История на ловните зверове“,
Сулинга

— Кралицата желае да те види.

— Кога? — попитах стълписан. Едва ли беше поздравът, който очаквах от Сенч. Бях отворил тайната врата, която ме пропускаше в кулата му, и го заварих да ме чака, седнал в стола си пред камината. Стана веднага.

— Веднага, разбира се. Иска да разбере докъде си стигнал и естествено гори от нетърпение да те изслуша час по-скоро.

— Но аз доникъде не съм стигнал — възразих. Дори все още не му бях докладвал за свършената през деня работа. Сигурно се бях вмирисал на пот от оръжейния двор.

— Значи ще иска да чуе това — отвърна ми той неумолимо. — Хайде. Тръгвай с мен.

Натисна устройството на вратата и излязохме от стаята в кулата.

Беше вечер. Следобеда бях прекарал според съвета на Шута, играх ролята си на слугата, който се запознава с новото място. Като такъв, поговорих с много от колегите си слуги, представих се на Майстор-оръжейника Кресуел и успях да наглася нещата така, че той самият да ми предложи да освежа фехтоваческите си умения срещу Делерий. Тя се оказа страхотен фехтовач, висока почти колкото мен и едновременно енергична и пъргава. Бях доволен, че не може да пробие гарда ми, но скоро вече се задъхвах. Да се опитвам да пробия нейната защита все още бе невъзможно за мен. Тренировките, наложени ми от Ход преди много време, все още ми вършеха добра работа, но тялото ми просто не можеше да реагира толкова бързо, колкото умът. Да знаеш какво да правиш, когато си подложен на атака, не е същото като да можеш да го направиш.

На два пъти помолих за почивка, за да си поема дъх, и тя се съгласи с арогантното задоволство на младите. Въпреки това насочващите ми въпроси за принца не ми донесоха почти нищо, докато на третата пауза не разхлабих яката си и не разтворих ризата си широко, за да се поразхладя. Почувствах се почти гузен, че го правя, но няма да отрека, че ми се искаше да пробвам дали талисманът ще я склони да стане по-разговорлива.

Поддейства. Подпрян на стената в сянката на навеса пред оръжейната, си поех дъх и я погледнах в лицето. Погледите ни се срещнаха, кафявите ѝ очи се разшириха, както се разширяват очите на човек пред нещо, предвещаващо удоволствие. Забих въпроса си като рапира, пробиваща гарда ѝ.

— Каж ми, и принца ли притискаш така здраво, когато се упражнявате?

Тя се усмихна.

— Не, боя се, че не, защото обикновено съм твърде заета да поддържам защитата си срещу него. Той е опитен фехтовач, изобретателен и непредсказуем в тактиките си. Винаги щом измисля някоя нова хитрина срещу него, той я научава и я пробва срещу мен.

— Значи е добър боец?

Тя помисли.

— Не. Не точно. Той просто е младеж, който не обича половинчатите неща, каквото и да прави. Стреми се да е съвършен във всичко.

— Състезателен дух, така ли? — Постарах се да прозвучи небрежно, докато прибирах разпиляната си коса.

Тя отново помисли.

— Не. Не в обичайния смисъл. Има някои, с които се упражнявам, дето мислят само как да надвият противниците си. Този стремеж може да се използва срещу тях. Но не мисля, че принцът се интересува дали ще спечели двубоите, стига му да се бие съвършено във всеки. Не е същото като да се състезава с моите умения... — Замълча, мъчеше се да формулира мисълта си.

— Състезава се със самия себе си, срещу идеал, който си представя.

Подхвърлянето ми като че ли я изненада за миг. След това тя се усмихна широко:

— Да, точно това е. Значи си се срещал с него?

— Не. Но съм чувал много за него и очаквам с нетърпение да го зърна поне отдалече.

— О, това няма да е скоро — уведоми ме простиодушно тя. — В някои отношения е наследил планинския нрав на майка си. Често се усамотява в размисъл в кулата. Според някои се отдавал и на пост, но никога не съм забелязвала признаци за това, когато се върне към ежедневието си.

— Какво прави тогава? — Бях искрено озадачен.

— Нямам представа.

— Никога ли не си го питала?

Тя ме погледна странно, а когато отново заговори, тонът и беше хладен.

— Аз съм му само партньор в тренировките, не и доверено лице. Аз съм гвардейка, а той — принц. Не бих си позволила дързостта да разпитвам принца за личния му живот. Той, както знаят всички, е личност, вгълбена в себе си, и има много нужда от усамотяване.

Талисман на шията или не, разбрах, че съм прекалил. Усмихнах се, обезоръжаващо, надявах се, и се изправих с пъшкане.

— Е, като партньор в тренировките не отстъпваш на никой от тези, които съм имал. Принцът има късмет, че разполага с теб да изостриш уменията му. Аз също.

— За мен беше удоволствие. И се надявам да можем отново да си премерим силите един срещу друг.

Оставих нещата дотук. Също толкова успех имах с другите слуги. Разпитванията ми, преки или не, не донесоха много информация. Не че слугите не бяха склонни към клюки: готови бяха да дърдорят за лорд Златен или за лейди Изящна до безкрай, но по темата за принца, изглежда, просто не знаеха нищо. Картината, която оформих за Предан, бе за момче, което хората харесват, но което е изолирано не само заради положението си, но и по характер. Това не ме окуражи. Опасявах се, че ако е избягал, не е споделил плановете си с никого. Навиците му да се усамотява пък го правеха много уязвим за похитители.

Умът ми се върна към бележката, която бе получила кралицата. Че принцът бил Осезаващ и че тя трябвало да предприеме подходящи действия. Какво означаваше това „подходящи действия“? Да разкрие неговото Осезание и да оповести публично, че Осезаващите трябва да бъдат приети?

Или да прочисти родословието на Пророците с неговата смърт? Беше ли написалият писмото контактувал и със самия принц?

Старата работна маса на Сенч ми беше осигурила ключовете, които ми трябваха за малката авантюра по време на вечерята. Принцът разполагаше с бившите покои на принц Славен. С тази ключалка бяхме стари приятели и допусках, че лесно ще успея да проникна вътре. Докато останалите от цитаделата бяха на масата, отидох до покоите на принца. Тук отново забелязах влиянието на майка му, защото на вратата му не само че нямаше охрана, но и не беше заключено. Шмугнах се вътре безшумно и зяпнах изненадан. Бях очаквал същия хаос и бъркотия, каквито Хеп имаше навик да оставя след себе си. Но всички вещи на принца бяха прибрани толкова подредено, че просторната стая изглеждаше почти празна. Вероятно си има камериер с маниакално чувство за ред, бе първата ми мисъл. После си спомних за възпитанието на Кетрикен и се зачудих дали принцът изобщо има лични слуги — те не бяха нещо обичайно за Планините.

Отне ми много малко време да огледам покоите му. Намерих в раклите скромно количество грижливо скатани дрехи. Не можех да определя дали нещо от тях липсва. Ботушите му за езда си бяха там, но Сенч вече ми беше казал, че конят на принца си е в конюшнията. Имаше си чист комплект четка, гребен, умивалник и огледало, всичко грижливо подредено. В стаята, където водеше обучението си,

мастилницата беше грижливо затворена, а по плота на писалището не личаха никакви петна от разливане. Нямаше никакви разхвърляни свитъци. Мечът му висеше окачен на стената, но имаше празни куки там, където може би бяха висели други оръжия. Никакви лични бележки, никакви отрязани кичури коса в скриновете с дрехи, никакви лепкави празни бутилки от вино или мръсна риза, небрежно захвърлена под леглото. Накратко, изобщо не ми приличаше на момчешка спалня.

До камината, в един здрав кош, имаше голяма възглавница. Космите, полепнали по нея, бяха къси и леко твърди. По стегнато изплетения от клони кош личаха следи от нокти. Не ми трябваше вълчия нюх, за да надуша миризмата на котка. Повдигнах възглавницата и намерих под нея играчки: усукана на дебела връв заешка кожа и платнена кукла, натъпкана с коча трева. Повдигнах вежди, зачуден дали кочата трева действа на ловните котки както на ловците на плъхове.

Стаята не ми предложи почти нищо повече: никакъв скрит дневник с мисли на принца, никаква последна бележка за мама от непокорния беглец, нищо, което да намеква, че принцът е отвлечен. Излязох тихо от покоите му, като ги оставих така, както ги заварих.

Пътят ми ме отведе до вратата на собствената ми стая като момче. Спрях за миг изкушен. Кой я обитаваше сега? Коридорът беше пуст и се поддадох на импулса. Ключалката беше мое изобретение и дори закърнялата ми сръчност ми стигна, за да се справя с нея. Затворих вратата след себе си, застанах неподвижно напред стаята и вдишах мириса на прах.

Високият прозорец беше със спуснати кепенци, но както и някога, летвите им бяха разхлабени. Дневната светлина се процеждаше през тях и след няколко мига очите ми се приспособиха към сумрака. Огледах се. Ето го там старото ми легло; паяжините бяха покрили познатите гоблени. Кедровият дрешник беше прашасал. Камината — празна, черна и студена. А над нея — избелелият гоблен с крал Мъдрост, преговарящ с Праотците. Зяпнах. Като деветгодишно момче ме караше да сънувам кошмари. Времето не бе променило мнението ми за странно издължените фигури. Златните Праотци се вираха отгоре в безжизнената и пуста стая.

Изведнъж се почувствах все едно, че съм нахлул в гробница. Излязох също толкова безшумно, колкото бях влязъл, и заключих вратата.

Мислех си, че ще заваря лорд Златен в покоите му, но го нямаше.

— Лорд Златен? — попитах колебливо, а след това пристъпих и леко почуках на вратата на личната му стая. Заклевам се, че не пипнах бравата, но вратата леко се откряна.

Заля ме светлина. Стайката, беше с прозорец и залязващото слънце я изпълваше със злато. Беше приятна, просторна, ухаеше на дървени стърготини и на боя. В ъгъла едно растение в саксия се увиваше по дървената рамка. Видях окачените по стените талисмани на Джина. На работната маса в средата на стаята, между разхвърляните инструменти и шишенца с бои, имаше пръчици и мъниста, като от разглобен талисман. Усетих се, че съм пристъпил вътре. На масата имаше изпънат, затиснат с тежести свитък с изрисувани на него няколко талисмана. Не приличаха на нищо от онова, което бях видял в дюкяна на Джина. Рисунките бяха някак странно смущаващи. Това май го помня отнякъде, помислих си, но след това, като погледнах по-внимателно, бях абсолютно убеден, че никога не съм виждал подобно нещо. По гърба ми полазиха тръпки. Малките мъниста имаха лица; пръчиците бяха резбовани на въртящи се спирали. Колкото повече се вирах, толкова повече ме смущаваха. Имах чувството, че не мога да си поема дъх; те все едно ме притегляха към себе си.

— Отдръпни се — проговори тихо Шутът зад мен. Не можех да му отвърна.

Усетих ръката му на рамото си и тя развали магията. Обърнах се.

— Съжалявам — промълвих мигновено. — Вратата беше откряната и...

— Не очаквах да се върнеш скоро, иначе щях да я заключа.

Само това ми каза, след което ме издърпа от стаята и затвори плътно вратата.

Имах чувството, че са ме издърпали от ръба на пропаст. Вдишах разтреперан.

— Какво е това вътре?

— Опит. Онова, което ми разказа за талисманите на Джина, събуди любопитството ми, тъй че като се върнах в Бъкип, реших да ги

видя сам. След това ми се дощя да разбере как действат. Искях да разбере дали талисманът може да се направи само от вещица, или магията е в начина, по който са направени. И исках да разбере дали мога да ги накарам да действат по-добре.

— Как можеш да ги търпиш край себе си? — попитах и потреперих.

— Те са настроени към човешки същества. Забравяш, че аз съм Бял.

Думите му ме изумиха точно толкова, колкото и коварните рисунки преди малко. Погледнах го и за едно мигване на очите сякаш го видях за първи път. Колкото и привлекателен да беше цветът на кожата му, никога не бях виждал друго лице с този цвят. Имаше и други разлики: начинът, по който китките му свързваха дланите с ръцете, ефирно светлата му коса... но щом очите ни се срещнаха, отново виждах стария си приятел. Беше като сблъсък със земята след падане. Изведнъж си спомних какво бях направил.

— Съжалявам. Нямах намерение да... Знам, че имаш нужда от уединение... — Испитах срам и кръвта нахлу гореща в лицето ми.

Той помълча за миг. След това заяви честно:

— Когато дойдох в твоя дом, ти не скри нищо от мен. — Усетих, че думите му отразяват представата му за честно, а не толкова чувствата му по въпроса.

— Няма повече да влизам в тази стая — обещах трескаво.

Това извика лека усмивка на лицето му.

— Съмнявам се, че би го пожелал.

Изведнъж ми се дощя да сменим темата, но единственото, което ми хрумна, беше:

— Днес се видях с Джина. Тя ми направи ето това. — Разтворих яката на ризата си.

Той зяпна — първо талисмана, после лицето ми. Изглеждаше поразен. След това на лицето му се плъзна широка глупава усмивка.

— Трябва уж да кара хората да са добри към мен — обясних. — Да противодейства на мрачната ми външност, мисля, макар че тя беше достатъчно учтива да не ми го каже пряко.

Той си пое дъх.

— Прикрий го — помоли ме със смях и докато го правех, извърна очи. Отиде припряно до прозореца и се загледа навън. — Не

са настроени към моето кръвно наследство, но това не значи, че съм напълно неуязвим срещу тях. Често ми напомняш, че в някои отношения все пак съм човек.

Развързах го от врата си и му го подадох.

— Можеш да го вземеш и да го проучиш, ако искаш. Не съм сигурен, че искам да го нося. По-скоро бих искал да знам какво хората мислят за мен такъв, какъвто съм.

— Малко се съмнявам в това — отвърна той, но взе талисмана от ръката ми. Вдигна го във въздуха, огледа го, след това погледна мен. — Настроен е към теб, нали?

Кимнах.

— Интригуващо. Бих искал да го задържа за ден-два. Обещавам да не го разглобявам. Но смятам, че след това трябва да го носиш. Винаги.

— Ще помисля за това — отвърнах, но не изпитвах желание да си го слагам пак.

— Сенч искаше да те види веднага щом се върнеш — каза той изведнъж, сякаш току-що си го е спомнил.

И с това приключихме. Усетих, че дори да не съм извинен, то поне ми е простено, че съм влязъл там, където не ми е работа.

Сега, докато вървах след Сенч по тесния коридор, попитах:

— Как е било построено всичко това? Как може един такъв лабиринт, който се вие през целия замък, да е останал в тайна?

Той вървеше пред мен със запалена свещ. Заговори ми през рамо, тихо:

— Част от него е построена в самите кости на замъка. Нашите предци изобщо не са били доверчиви хора. Част е била замислена като тайни убежища. Една част винаги е била използвана за шпиониране. Част е била използвана за стълбища за слугите, вградени в тайните проходи по време на интензивни преустройства, след пожари например. А една част беше направена преднамерено, по твое време. Като беше малък, помниш ли когато Умен заповяда трапезарията в гвардейските помещения да бъде преустроена?

— Смътно. Не обърнах много внимание тогава.

— Никой не обърна. Може би си забелязал, че към две от стените беше добавена дървена фасада.

— Стената с долапите ли? Мислех, че е направена, та да има повече килери и долапи. Така трапезарията стана по-малка, но пък по-топла.

— А над долапите има проходи и прорези за наблюдение. Умен искаше да знае какво мисли гвардията за него, от какво се боят, на какво се надяват.

— Но хората, които са го строили, не може да не са знаели.

— Водеха се различни майстори за различните работи. Аз лично добавих процепите за наблюдение. И да им се е сторило на някои странно, че таваните на долапите се правят толкова здрави, не казаха нищо. Ето че стигнахме. Шшт.

Той повдигна тънката кожена завеска на стената и надникна. След миг прошепна:

— Ела.

Безшумната врата ни пропусна в малка камера. Там отново спряхме, Сенч надникна през една шпионка, след което леко почука.

— Влез — чух гласа на Кетрикен.

Пристъпих след Сенч и се озовах в малка дневна до спалнята на кралицата. Свързващата врата към спалнята ѝ беше затворена и залостена. Стаята бе обзаведена оскъдно, в суровия, но уютен планински стил. Няколко ароматни свещи осигуряваха светлина в помещението без прозорци. Масата и столовете бяха от голо светло дърво. Постелката на пода и стенните пана бяха изработени от треви, изтъкани в сцена с водопади, изсипващи се по планински склон. Разпознах в изработката им ръката на самата Кетрикен. Като изключим това, стаята беше гола. Всичко това забелязах периферно, защото в центъра на стаята стоеше самата тя. Моята кралица.

Очакваше ни. Беше облечена в семпла рокля, в синьото на Бък, с елек от бяло и златно. Златистата ѝ коса бе прибрана около главата и увенчана само с тънка сребърна коронка. Беше с празни ръце. Друга жена щеше да държи ръкоделието си или поднос с храна, но не и нашата кралица. Очакваше ни, но не долових у нея нетърпение или безпокойство. Реших, че е медитирала, защото около нея все още се долавяше аура на спокойна безметежност. Очите ни се срещнаха и тънките бръчици в ъгълчетата на устата и очите ѝ ми се сториха лъжовни, защото в сплетените ни погледи нямаше и намек за изтекло време. Куражът, на който винаги се бях възхищавал, все още се

излъчваше от нея, а сдържаността и самодисциплината ѝ бяха като броня. И все пак...

— Фиц! — възкликна тихо тя и в гласа ѝ имаше топлина и ведро радост.

Поклоних се ниско, след това се смъкнах на коляно и отвърнах:

— Ваше величество!

Тя пристъпи напред и ме докосна по главата, като благослов.

— Стани — каза ми все така тихо. — Минахме заедно през твърде много изпитания, за да коленичиш пред мен. И доколкото помня, някога ме наричаше Кетрикен.

— Това беше преди много години, милейди — напомних ѝ, докато се изправях.

Тя хвана ръцете ми. Бяхме почти с еднакъв ръст и сините ѝ очи се взряха дълбоко в моите.

— Твърде много, за което виня тебе, Фицрицарин. Но Сенч ми каза, преди много време, че може да избереш усамотението и почивката. И когато го направи, не те укорих. Ти бе пожертвал всичко пред своя дълг и ако самотата бе единствената отплата, която пожела, то аз ти я дадох с радост. Ала признавам, още повече се радвам на завръщането ти, особено в такова време на криза.

— Ако съм ви нужен, то радвам се, че съм тук — отвърнах искрено.

— Натъжава ме, че вървиш сред хората на Бъкип и никой не знае какви жертви си направил за тях. Трябваше да те почетем като завърнал се герой. А вместо това вървиш непознат сред тях, предрешен като слуга. — Искрените ѝ сини очи се взряха в моите.

Неволно се усмихнах.

— Може би преживях твърде дълго в Планините, където всички знаят, че истинският владетел на онова кралство е слугата на всички.

За миг очите ѝ се разшириха. Искрената усмивка, която изгръ след това на лицето ѝ, бе като слънцето, пробилото през буреносни облаци, въпреки сълзите, които внезапно бликнаха в очите ѝ.

— О, Фиц, да чуя тези думи от теб е балсам за сърцето ми. Наистина, ти беше Пожертвовател за своя народ и ти се възхищавам за това. Но да чуя от твоите устни, че разбираш, че това бе твоят дълг и че това те е удовлетворило, ми носи безмерна радост.

Едва ли бях казал точно това, но все пак няма да отрека, че похвалата ѝ донякъде облекчи старата ми болка. Постарах се да не мисля за нея.

— Предан — казах изведнъж. — Заради него съм тук и колкото и радост да ми носи това събиране, още повече бих се радвал, ако открия какво се е случило с него.

Кралицата задържа едната ми ръка и ме поведе към масата.

— О, ти винаги си бил мой приятел, още когато дойдох като чужденка в този двор. А сега сърцето ти е с моето по този въпрос. — Вдиша дълбоко и майчините сълзи и тревоги избиха над всякаква съдържаност в гласа ѝ: — Колкото и да се преструвам пред двора — а ме наскърбява това, че се налага така да заблуждавам поданиците си, — моят син нито за миг не напуска мислите ми. Фицрицарин, виня себе си за това, но не зная дали вината ми е в прекалено многото дисциплина, която му наложих, или в твърде малкото, или дали съм изисквала твърде много от принца, а твърде малко от момчето, или...

— Ваше величество, не може да подходите към този проблем от такава посока. Трябва да започнем оттам, където сме. Нищо добро няма да произтече от опитите да се разпределя вината. Ще ви заявя откровено, че за краткото време, откакто съм тук, не съм открил нищо. Тези, които успях да разпитам, говорят добри неща за принца. Никой не сподели, че е недоволен или разочарован от него по какъвто и да било повод и начин.

— Значи смяташ, че е отвлечен? — прекъсна ме тя.

Това прекъсване бе толкова нехарактерно за Кетрикен, че най-сетне осъзнах дълбочината на терзанието ѝ. Издърпах ѝ стол и след като тя седна, се възрях в лицето ѝ и казах с цялото спокойствие, което можах да събера:

— Все още не знам нищо. Не разполагам с достатъчно факти, за да оформя мнение.

Тя направи нетърпелив жест и двамата със Сенч също седнахме.

— Но твоето Умение? — настоя тя. — Нищо ли не ти казва за него? Сенч ми каза, че подозирал, че двамата с момчето по някакъв начин сте се свързвали в сънищата си. Не разбирам как би могло да стане това, но ако е така, то със сигурност трябва да ти казва нещо. Какво е сънувал той последните няколко нощи?

— Няма да ви хареса отговорът ми, кралице, както не можеше да ви хареса през всички онези години, когато търсехме Искрен. Талантът ми и сега си е като тогава: спорадичен и неблагоприятен. Според това, което ми каза Сенч, възможно е понякога да сме споделяли със с принц Предан. Но и да е било така, не съм го съзнавал в онези моменти. Нито пък мога да вляза в сънищата му по своя воля. Ако е сънувал нещо през тези няколко нощи, сънувал го е сам.

— Или може би изобщо не е сънувал — каза скръбно Кетрикен. — Може би вече е мъртъв, или изтезаван толкова, че да не може да спи и сънува.

— Ваше величество, въобразявате си най-лошото, а когато човек прави това, умът се спира пред проблема и не може да обмисли решението. — Гласът на Сенч беше почти строг. След като знаех колко е отчаян, че момчето е изчезнало, трезвостта му ме изненада, докато не видях реакцията на кралицата. Кетрикен получи сила от твърдостта му.

— Разбира се. Ти си прав. — Тя вдиша дълбоко. — Но какво би могло да е решението ни? Не сме открили нищо, както и Фицрицарин. Ти ме посъветва да пазя в тайна изчезването му, за да не изпаднат хората в паника и това да доведе до прибързани решения. Но няма никакви искания за откуп. Може би трябва да оповестим публично, че принцът е изчезнал. Все някой, все някъде трябва да знае нещо. Мисля, че трябва да го оповестим и да помолим хората за помощ.

— Все още не — чух се да казвам. — Права сте в твърдението си, че някой някъде трябва да знае нещо. А ако знаят, че принцът не е в Бъкип и не са го съобщили, значи имат някаква причина. Бих искал да зная каква е тя.

— Тогава какво предлагаш? — попита Кетрикен настойчиво.

Знаех, че това ще я ядоса, но все пак го предложих.

— Дайте ми още малко време. Ден, най-много два. Нека да поразпитам още и да подуша тук-там.

— Но дотогава с него може да се случи какво ли не!

— Всичко, каквото е могло да се случи с него, вече се е случило — изтъкнах хладно. А след това изрекох спокойно горчивите думи: — Кетрикен. Ако някой го е отвлякъл, за да го убие, вече са го убили. Ако са го отвлекли, за да го използват, още очакват нашия ход в тази игра. Ако е избягал, може да се върне. Докато държим отсъствието му в тайна, следващият ход е наш. Оповестим ли го, друг ще изиграе хода

вместо нас. Ще се появят благородници, които ще раздерат провинцията, за да го търсят, и не всички ще ги е грижа за неговото благополучие. Някои ще искат да го „освободят“, за да си издействат привилегии, а други може да помислят да измъкнат плячката от челюстите на друга невестулка.

Тя затвори очи и с неохота кимна. Гласът ѝ беше напрегнат.

— Но все пак знаеш, че времето изтича. Каза ли ти Сенч, че идва делегация на Външните острови, за да оповестим официално годежа на принц Предан? Когато пристигнат, след две седмици, трябва да съм готова до го представя или рискувам не само да се окажем в неудобно положение, но и края на грижливо подготвения мирен договор, който се надявам да превърна в траен съюз.

— Купен с твоя син. — Думите излязоха от устата ми, преди да разбера, че съм ги помислил.

Тя ме изгледа твърдо.

— Да. Така, както съюзът на Планините с Шестте херцогства беше купен с мен. Смяташ ли, че сделката е лоша?

Заслужил си бях упрека. Наведох глава.

— Не, кралице. Смятам, че е най-добрата сделка, която Шестте херцогства са сключвали някога.

Тя кимна на комплимента ми и на страните ѝ изби лека червенина.

— Ще се вслушам в съвета ти, Фиц. Още два дни ще търсим Предан сами, преди да разкрием отсъствието му на нашия народ. През тези дни ще използваме всяко средство на разположение, за да открием какво може да се е случило с него. Сенч ти е отворил тайния лабиринт между стените на Бъкип. Не ми харесва това, което той говори за нас — че скришом шпионираме собствените си хора, но ти давам свободата да го използваш, Фицрицарин. Зная, че няма да злоупотребиш с него. Използвай го както намериш за разумно.

— Благодаря, ваше величество — отвърнах малко притеснено. Всъщност позволениято ѝ не ме зарадва особено — достъпът до малките мръсни недостатъци на всеки лорд и дама от двора не беше никак приятен. Не погледнах Сенч. Какво ли му беше струвало да е в течение не само на големите тайни на трона, но и на срамните грехове на хората в цитаделата? Що за пороци неизбежно беше виждал, какви ли болезнени отклонения неволно беше зървал и как след това бе

гледал в очите тези хора всеки ден в просторните, добре осветени зали?

— ... и направи каквото трябва да направиш.

Умът ми се беше зареял. Кралицата ме гледаше с очакване. Отвърнах по единствения възможен начин:

— Да, ваше величество.

Тя отрони тежка въздишка, все едно се беше страхувала да не откажа. Или навярно се боеше от това, което трябваше да каже.

— Направи го тогава, Фицрицарин, мой верни приятелю. Не бих те жертвала така, ако можеше да го избегна. Пази се. Внимавай с отварите и билките, защото колкото и точен да е бил твоят учител, няма превод, на който можеш безусловно да се довериш. — Пое си дъх и добави, с друг тон: — Ако, Сенч или аз те притиснем твърде много, кажи ни. Умът ти трябва да е нащрек срещу майчиното ми сърце. Недей... не позволявай да се посрамя в това, като поискам повече, отколкото можеш... — Гласът ѝ заглъхна. Мисля, че повярва, че съм я разбрал. Пое си отново дъх. Извърна глава, сякаш вярваше, че с това ще скрие сълзите си. — Тази нощ ли ще започнеш? — попита с неестествено тънък глас.

Знаех на какво се бях съгласил току-що. Разбирах, че съм застанал на ръба на пропаст.

И се хвърлих стремглаво в нея.

— Да, кралице.

Как да опиша дългото изкачване по стъпалата към кулата? Сенч водеше по тайните лъкатушещи проходи и аз следвах колебливата светлина на лампата в ръката му. Страх и очакване се бореха в мен. Имах чувството, че съм оставил стомаха си далече зад себе си, и копнеех да ме догони по стъпалата. Възбудата ме обземаше, докато се приближавах към „привилегията“, от която така дълго бях лишен. Трябваше уж да съм съсредоточен единствено върху това да намеря и спася принца, но перспективата да се удавя в Умението господстваше над всичките ми мисли. Тя ме ужасяваше и изкусяваше. Усещах кожата си стегната и жива, а сетивата ми сякаш се бяха изпънали извън ограниченията на плътта. Музика сякаш се носеше из въздуха на границите на слуха ми.

Сенч задейства механизма на вратата и ми махна да мина пред него. Когато го подминах, ми подхвърли:

— Изглеждаш изнервен като младоженка, момче.

Покашлях се.

— Странно ми е да се хвърля презглава в онова, което така упорито се стараех да избягвам.

Той затвори вратата. Огледах стаята. В камината пукаше огън. Макар и в разгара на лятото, дебелите каменни стени сякаш излъчваха студ. Мечът на Искрен бе подпрян до камината, където го бях оставил, но някой беше махнал кожата от дръжката.

— Познал си меча на Искрен — подхвърлих.

— Как бих могъл да не го позная? Радвам се, че си го опазил.

Засмях се.

— По-скоро той ме опази. Добре. Какво точно предлагаш?

— Предлагам ти да се настаниш удобно и да се опиташ да потърсиш принца с Умението. Това е всичко.

Огледах се да си намеря къде да седна. Не и на камъните пред огнището. Да, както винаги имаше само един удобен стол близо до огъня.

— А отварите и билките, за които спомена кралицата?

Сенч ме изгледа накриво. Мисля, че долових някакво притеснение в погледа му.

— Не мисля, че ще ни трябват. Има предвид няколко свитъка от колекцията за Умението. Чайове и тинктури, препоръчвани за ученици, които срещат затруднения в постигането на състояние на приемане. Обсъждали сме да ги използваме при принц Предан, но решихме да го отложим, докато не се убедим, че наистина са необходими.

— Гален никога не използваше никакви билки, докато ни учеше. — Взех едно високо трикрако столче от работната маса и го поставих срещу стола на Сенч. Настаних се на него. Той се отпусна в стола си, но се оказа, че трябва да ме гледа отдолу. Подозирам, че това го подразни, защото ми отвърна спривахо:

— Гален не е използвал билки, докато обучаваше *теб*. Никога ли не си подозирал, че може би другите от твоята котерия на Умението са получавали повече грижи, за които не си бил в течение? Аз — да. Разбира се, никога няма да съм сигурен в това.

Само свих рамене. Какво друго можех да направя? Беше преди години и всички те бяха мъртви, някои — от моите ръце. Какво значение имаше вече? Но мислите събудиха старата ми неприязън към Умението. Изкусителното очакване изведнъж премина в страх. Смених темата.

— Откри ли кой е дал котката на принца? — Сенч беше изненадан от внезапната промяна.

— Аа... да, разбира се. Лейди Бресинга от Гейлтон и нейният син Любезен. Подарък за рожден ден. Бе му поднесена в малка сбруя, общита със скъпоценни камъни, с каишка. Животното беше около двегодишно, дългокрако, с пъстра козина, с плоска муцуна и опашка, дълга колкото тялото. Тези животни не може да се развъждат домашно, трябва да се хванат в дива бърлога, преди да са отворили очи, за да може изобщо да се направи нещо с тях. Екзотично ловно животно, подходящо за самотен лов. Принцът се привърза към него веднага.

— Кой го е взел от бърлогата? — попитах.

— Нямам представа. Майстор-ловецът им, предполагам.

— Котката хареса ли принца?

Сенч се намръщи.

— Всъщност не съм се интересувал от това. Доколкото помня, подходиха към подиума, като лейди Бресинга държеше края на каишката, а синът ѝ всъщност носеше животното. Изглеждаше почти замаяно от цялата светлина и шумове на празненството. Помислих си дали не са го упоили, за да не изпадне в паника и да се опита да избяга. Но след като поднесоха поздравленията си на принца, дамата постави края на каишката в ръката му, а Любезен, синът ѝ, положи котката в краката на Предан.

— Тя опита ли се да се измъкне? Дърпаше ли каишката?

— Не. Както казах, изглеждаше много кротка, почти неестествено кротка. Мисля, че само погледна принца, а след това го бутна по коляното с глава. — Погледът на Сенч стана унесен и разбрах, че добре обученият му ум се мъчи да си спомни сцената най-подробно. — Той посегна да я погали, а тя се дръпна страховито. След това подуши дланта му. После направи нещо странно — отвори широко уста и вдиша от шепата му, все едно вкушваше миризмата му. След това като че ли го прие. Потърка главата си в крака му, както правят малките котета. Един слуга се опита да я изведе, но тя не

искаше да тръгне, така че остана до стола на принца до края на вечерта. Той беше много доволен.

— Кога започна да излиза с нея на лов?

— Мисля, че двамата с Любезен я изведоха още на следващия ден. Любезен и принцът са почти на една възраст, а принцът гореше от нетърпение да изпита котката, като всяко момче. Любезен и майка му останаха в двора до края на седмицата и мисля, че Любезен и принцът извеждаха котката всяка сутрин. Това беше за него възможност да се научи да ловува с нея, разбираш ли, от хора, запознати с този спорт.

— А добре ли ловуваха заедно?

— О, да, мисля, че да. Тя не е за едър дивеч, разбира се, но се връщаха с, хм, птици, мисля, и зайци.

— А винаги ли спеше в стаята му?

— Както разбирам, трябва да се държи до човек, за да остане питомна, а и хрътките в конюшната бездруго щяха да я разкъсат. Тъй че, да, спеше в стаята му и го следваше навсякъде из цитаделата. Фиц, какво подозираш?

Отговорих му честно:

— Същото, каквото и ти. Че нашият надарен с Осезание принц е изчезнал със своя приятел, ловната котка. И че това изобщо не е съвпадение. Нито подаряването на животното, нито свързването, нито изчезването. Някой го е планирал до най-малката подробност.

Сенч се намръщи, не искаше да признае онова, в което бе убеден.

— Котката може да е убита, когато са пленили принца. Или може да е избягала.

— Така казваш ти. Но ако принцът е Осезавац, а котката е свързана с него, тя не би избягала, когато са го отвлекли. — Столчето беше неудобно, но упорито останах седнал на него. Затворих за миг очи. Понякога, когато тялото е изтощено, умът полита волно. Оставих мислите си да се понесат сами. — Свързвал съм се три пъти, знаеш ли. Първия път с Носльо, кутрето, което ми отне Бърич. И после със Смити, докато все още бях момче. Последния път — с Нощни очи. Всеки път беше мигновено усещане за връзка. С Носльо се свързах преди дори да съм осъзнал, че го правя. Подозирам, че се случи, защото бях самотен. Защото когато Смити ми предложи обич, я приех, без изобщо да мисля. А гневът и омразата на вълка към клетката му така точно съвпаднаха с моите чувства, че не можех да правя разлика

между него и мен. — Отворих за миг очи и срещнах изумения поглед на Сенч. — Нямах никакви стени, разбираш ли. — Загледах се в тлеещия огън. — Според всичко, което са ми казвали, в семействата на Осезаващи децата са предпазени от това. Учат ги още от малки да си имат стени. После, когато пораснат достатъчно, ги пращат да си намерят подходящи партньори, почти като при търсене на подходящ брачен партньор.

— За какво намекваш? — попита тихо Сенч.

Последвах мисълта си натам, където ме водеше.

— Кралицата е избрала невяста за принц Предан заради политически съюз. Ами ако някоя фамилия от Старата кръв е направила същото?

Думите ми бяха последвани от дълго мълчание. Очите на Сенч се бяха втренчили в огъня и почти можех да видя как умът му трескаво работи над следствията, произтичащи от казаното от мен.

— Фамилия от Старата кръв съзнателно избира животно, за да се свърже принцът с него. Изводи: че лейди Бресинга е Осезаваща, че всъщност цялото ѝ родословие са, както ти го наричаш, Стара кръв. И че са подозирали, че принцът също е Осезаващ. — Замълча, стиснал устни, след което отсече: — Може би тъкмо те са авторите на съобщението, в което се твърди, че принцът е Осезаващ... Все още не мога да схвана какво може да печелят от това.

— Ние какво печелим от оженването на Предан за някое момиче от Външните острови? Съюз, Сенч.

Той ме изгледа намръщено.

— Котката по някакъв начин е част от фамилията на Бресинга и поддържа връзки с тях? Котката по някакъв начин влияе на политическите действия на Предан?

Точно така казано ми се стори нелепо.

— Не съм го дообмислил все още — признах. — Но смятам, че тук има нещо. Дори ако целта им е да докажат, че самият принц е Осезаващ и че следователно другите Осезаващи не трябва да се избиват и изгарят, защото са такива. Или за да спечелят симпатията на принца към Осезаващите, а чрез него — и на кралицата.

Сенч ме изгледа накриво.

— Виж, *този* мотив мога да го разбера. Тук е възможно и изнудване. След като са обвързали принца с животно, могат да търсят

политически облаги под заплахата, че ще кажат на другите, че е Осезаващ. Или да се опитат да го сведат до нивото на животно, ако не се подчиним на политическите им искания.

Както винаги, умът на Сенч бе способен да стига до много по-сложни изводи от моя. За мен беше почти облекчение, че е до мен, за да усъвършенства идеите ми. Не исках наставникът ми да е с отслабнал ум и тяло. В толкова много отношения той все още стоеше като щит между мен и света. Кимнах на предположенията му.

Той изведнъж стана.

— Толкова повече основание имаме да продължим по плана си. Ела, седни на моя стол. Приличаш на папагал, кацнал така на това столче; няма как да ти е удобно. Онова, на което наблягат всички основни свитъци, е, че практикуващият Умението трябва да си намери удобно място, в което тялото му да е отпуснато и да не възпрепятства ума.

Отворих уста да му кажа, че това е обратното на онова, което Гален беше правил с нас. Напротив, докато ни учеше, той ни караше да се чувстваме телесно толкова окаяни, че умът ни да се превърне в единствения ни изход. Затворих уста и го премълчах. Безполезно бе да протестирам или да разсъждавам за онова, което бе правил Гален. Този извратен мрачен човек ни бе изтезавал всички и бе изкривил онези, които бяха успели в обучението, в безразсъдно вярна на принц Славен котерия. Може би имаше нещо общо; може би беше искал да прекърши телесната съпротива и умствената преценка, преди да ни претопи в желаната котерия.

Седнах в стола на Сенч. Още пазеше топлината и отпечатъка от тялото му. Чувствах се странно да седя на него в негово присъствие. Беше все едно, че се превръщам в Сенч. Той зае мястото ми на високото столче и ме погледна самодоволно отгоре. Скръсти ръце на гърдите си, наведе се и ми се подсмихна:

— Е, удобно ли е?

— Не — признах.

— Пада ти се — измърмори той и се засмя. След това стана и добави сериозно: — Какво мога да направя, за да ти помогна?

— Нищо.

— Толкова ли е трудно? — Беше искрен въпрос.

— Нощес опитах няколко пъти. Нищо не се случи, освен че ме заболя глава.

— О. — За миг, изглеждаше обезкуражен. После заяви: — Значи просто ще трябва да опитаме пак. — И добави тихо: — Защото какво друго можем да направим?

Не можах да измисля отговор на това. Облегнах се в стола му и се опитах да отпусна тялото си. Вторачих се в лавицата над камината му, но цялото ми внимание се прикова в един нож за плодове, забит в дървото. Аз бях направил това, преди години. Не беше сега моментът да разсъждавам над този инцидент. Въпреки това неволно отроних:

— Днес се промъкнах в старата си стая. Изглежда все едно, че не е използвана, откакто спях в нея за последен път.

— Не е. Според традицията на замъка тя е обитавана от призрак.

— Шегуваш се!

— Не. Помисли си. Осезаващото Копеле спеше там, а него го убиха в подземията на замъка. Чудесна основа за приказка за призраци. Освен това са виждали мигащи сини светлини през кепенците и нощем, а веднъж едно конярче видяло Петнистия да наднича през прозореца по пълнолуние.

— Запазил си я празна.

— Не съм съвсем лишен от сантименталност. А и дълго време се надявах, че един ден ще се върнеш. Но стига с това. Имаме задача.

Поех си дъх.

— Кралицата не спомена за съобщението, че принцът е Осезавац.

— Да. Не спомена.

— Защо?

Той помисли.

— Може би някои неща са толкова плашещи, че дори нашата добра кралица не може да си наложи да ги обмисли.

— Искам да видя това писмо.

— Значи ще го видиш. По-късно. — Помълча, след което ме попита навъсено: — Фиц? Ще се отпуснеш ли да свършиш това нещо, или ще продължаваш да го протакаш?

Поех си дълбоко дъх, бавно издишах и приковах погледа си в гаснещите пламъци. Вгледах се в сърцето си и постепенно започнах да освобождавам ума си от всякакви мисли. Разтворих се за Умението.

Умът ми започна да се разгръща. През годините много пъти съм мислил как би могъл човек да опише Умението. Нито едно сравнение всъщност няма да е съвсем на място. Като надиплен къс коприна, умът се отваря, отваря и отваря, и отново се отваря, и става по-голям, а в същото време някак по-тънък. Това е един образ. Друг възможен образ е, че Умението е като невидима река, която тече вечно. Когато човек съзнателно ѝ обърне внимание, може да бъде поет от течението ѝ и повлечен, за да се понесе с него. В буйните ѝ води умовете могат да се докосват и сливат.

Но никакви думи или прилики няма да са съвсем точни, също както не можеш да опишеш с думи миризмата на пресен хляб или жълтия цвят. Умението е Умението. То е наследствената магия на Пророците. Много хора в Шестте херцогства имат частица от него. У някои то гори достатъчно силно, за да може боравещият с него да чува мислите им. Понякога могат дори да въздействат на онова, което мисли човек, докоснат от Умението. Много по-редки са тези, които могат да се пресягат с Умението. Тази способност обикновено не е нищо повече от опипване слепешком, освен ако талантът не бъде обучен. Отворих се за него и оставих съзнанието ми да се разшири, но без никакви очаквания да достигне до когото и да било.

Нишки мисъл се заплетоха пред мен като водорасли. „Мразя я, как гледа обожателя ми“. „Жалко, че не мога да ти кажа една последна дума, тате“. „Моля те, да се приберем бързо у дома, много ми е зле“. „Толкова си красива. Моля те, моля те, обърни се, погледни ме, това поне ми дай“. Онези, които хвърляха мислите си така пламенно, в повечето случаи не съзнаваха силата си. Никой от тях не разбираше, че долавям мислите им, нито пък аз можех да им предам своите мисли. Всеки от тях крещеше безмълвно в своята глухота. Никой от тях не беше принц Предан. От някоя далечна част на цитаделата до ушите ми достигаше музика и ме разсейваше. Изтласках я настрани и продължих.

Не знам колко дълго съм ровил из тези неподозиращи умове, нито колко далече съм стигнал в търсенето си. Обхватът на Умението се определя от силата на способността, не от разстоянието. Нямах мярка за силата си, а времето не съществува, когато си в здравата прегръдка на Умението. Тръгнах отново, вкопчен в усещането за

собственото ми тяло въпреки съблазънта да оставя Умението да ме понесе и да се освободя от тялото си завинаги.

— Фиц — промърморих в отговор на нещо, а след това: — Фицрицарин — казах на глас. Цепеница рухна върху жаравата и пръсна искри. За миг зяпнах, мъчех се да придам смисъл на това, което виждах. После примигах и усетих ръката на Сенч на рамото ми. Замириса ми на топла храна и бавно извърнах глава. На ниската масичка до стола ми беше поставено блюдо. Зяпнах го, зачуден как се е появило тук.

— Фиц? — повтори Сенч и се помъчих да си спомня въпроса му.

— Какво?

— Откри ли принц Предан?

Всяка дума добиваше смисъл постепенно, докато не схванах въпроса изцяло.

— Не — отвърнах и ме заля огромна умора. — Не. Нищо.

Ръцете ми започнаха да треперят, главата ми забуча. Затворих очи, но не можах да намеря облекчение. Змии от светлина потръпваха в тъмното и когато отворих очи, сякаш бяха полепнали по стаята пред мен. В главата ми сякаш бе нахлула прекалено много светлина. Вълните от болка се разбиваха вътре в мен в замайващ прибой.

— На. Изпий това.

Пъхна топла глинена чаша в ръцете ми и аз я вдигнах и отпих глътка. Едва не я изплюх. Не беше чай от елфова кора, който да облекчи болката ми, а телешки бульон. Преглътнах го.

— Чай от елфова кора — казах. — Това ми трябва точно сега. Не храна.

— Не, Фиц. Спомни си какво ми каза ти самият. Елфовата кора затъпява способността за Умение, убива дарбата ти. Точно сега не можем да рискуваме с това. Хапни нещо. Ще възстанови силата ти.

Погледнах послушно подноса на масичката. Нарязан плод, натопен в сметана, и прясно опечен хляб до него. Чаша вино и розови резенчета варена риба. Внимателно оставих чашата бульон до гадната храна и извърнах поглед. Огънят се разгаряше, пламъците затанцуваха твърде ярко. Скрих лице в шепи да потърся тъмнина, но дори там светлините все още играеха пред очите ми. Заговорих в шепите си:

— Искам елфова кора. Съвсем мъничко. Не ми е било толкова зле от години, не и докато Искрен беше жив, не и откакто Умен ми

отне от силата. Моля те, Сенч. Не мога дори да мисля.

Той излезе. Отброявах ударите на сърцето си, докато се върне. Всяко изтупкване носеше пареща болка в слепоочията ми. Чух стъпките му и вдигнах глава.

— Ето — каза той дрезгаво и постави на челото ми мокра кърпа. Студенината ѝ ме накара да затая дъх. Задържах го и ми поолекна. Кърпата миришеше на лавандула.

Погледнах го със замъглени от болката очи. Ръцете му бяха празни.

— Чаят от елфова кора? — напомних му.

— Не, Фиц.

— Сенч. Моля те. Толкова ме боли, че не мога да виждам. — Всяка дума излизаше с мъка. Гласът ми прозвуча пискливо.

— Знам — въздъхна той. — Знам, момчето ми. Но трябва да го изтърпиш. Свитьците казват, че понякога използването на Умението носи тази болка, но ще се научиш да я владееш с времето — с постоянство. Познанията ми са несъвършени, но изглежда, има нещо общо с раздвоеното усилие, което правиш, едновременно да се пресегнеш извън себе си и да се удържиш здраво в себе си. С времето ще се научиш да примиряваш тези две напрежения и тогава...

— Сенч! — Нямах намерение да му крещя, но го направих. — Просто ми дай проклетия чай от елфова кора. Моля те! — Изведнъж се овладях. — Моля те — повторих тихо, разкаяно. — Моля те, само глътка. Просто за да облекча болката и после ще те послушам.

— Не, Фиц.

— Сенч. — Заговорих със скрит страх. — Болката ще ме убие.

Видях колебание в очите му. Но след това той каза:

— Не мисля, че ще те убие. Освен това аз съм до теб, момче. Ще се погрижа за теб. Трябва да се опиташ да минеш през това без дрогата. Заради Предан. Заради Шестте херцогства.

Отказът му ме накара да онемее. Разкъсвах ме обида и негодувание.

— Добре — процедих през зъби. — Имам малко в торбата в стаята си. — Помъчих се да събера воля да стана.

Миг мълчание. След това той неохотно призна:

— Имаше, да. Вече нямаш.

Смъкнах кърпата от челото си и го изгледах с яд. Гневът ми извличаше сила от болката.

— Нямах право! Как смееш?!

Той си пое дъх.

— Смяя толкова, колкото ми налага необходимостта. А необходимостта е голяма. — Зелените му очи се впиха неумолимо в моите. — Тронът се нуждае от таланта, който притежаваш само ти. Няма да позволя нищо, което да отслаби Умението ти.

Не откъсна поглед от мен, но аз едва можех да го гледам. Светлината блестеше ярко около него, пронизваше мозъка ми. Едва успях да се овладеея и да не хвърля проклетия компрес в лицето му. Той сякаш го усети, защото го взе и ми подаде друг, току-що изстискан. Жалка утеха, но все пак го поставих на челото си и се отпуснах в стола. Искаше ми се да заскимтя от безсилие и мъка. Успях да изпъшкам:

— Болка. Това означава за мен да бъда Пророк. Болка и това, че ме използват.

Не ми отвърна. Най-силният му упрек винаги беше това, мълчанието, което ме принуждаваше да чувам отново и отново собствените си думи. Свалих компреса от челото си. Той вече беше приготвил нов. Щом го притиснах до очите си, каза кротко:

— Болка и това, че те използват. И аз съм така. Както и Искрен, и Рицарин, и Умен преди тях. Но знаеш, че има и нещо повече. Ако нямаше, нямаше да си тук.

— Може би — признах с неохота. Умората ме надвиваше. Искаше ми се просто да се свия около болката си и да заспя, но продължавах да се боря. — Може би, но не е достатъчно. За преминаването през всичко това.

— А какво още би поискал, Фиц? Защо си тук?

Знаех, че въпросът е риторичен, но притеснението се бе задържало твърде дълго в мен. Отговорът бе много близо до устните ми, а болката ме накара да го изрека, без да мисля. Повдигнах единия край на компреса, за да го погледна.

— Правя го, защото искам бъдеще. Не за себе си, а за момчето ми. За Хеп. Сенч, много сбърках с него. На нищо не го научих, нито как да се бие, нито как да се препитава. Трябва да го дам за чирак при добър майстор. Гиндаст. При него иска да се учи. Искане да стане

дърводелец, а аз трябваше да предвидя, че това ще дойде, и да спестя пари, но не го направих. И ето го вече на възраст да се учи, а аз нямам какво да му дам. Монетите, които съм спестил, не стигат да...

— Мога да уредя това — отвърна спокойно Сенч. И ме попита, почти ядосано: — Нима си мислеше, че няма да го направя? — Нещо на лицето ми ме издаде, защото той се надвеси над мен навъсен и възкликна: — Мислел си, че трябва да направиш това, за да ме помолиш за помощ, нали? — Мокрият парцал все още беше в ръката му. Плесна на каменните плочи, когато го захвърли в яда си. — Фиц, ти... — Не довърши. Обърна се и се отдалечи. Помислих си, че ще ме изостави. Но той тръгна към работната маса и незапалената камина в другия край на стаята. Бавно заобиколи масата, сякаш търсеше с очи нещо по нея между разхвърляните свитъци и прибори. Притиснах компреса до челото си, но скришом го наблюдавах. И двамата мълчахме.

Върна се при мен. Изглеждаше по-спокоен и някак състарен. Извади нова кърпа от глинената купа, изцеди я, сгъна я и ми я подаде. И ми каза тихо:

— Ще се погрижа Хеп да получи чиракуването си. Можеше просто да ме помолиш за това, когато ти гостувах. Или преди години можеше да доведеш момчето в Бъкип и да се погрижим за доброто му образование.

— Той може да чете и да пише, и да смята — оправдах се. — Погрижил съм се за това.

— Хубаво. — Отговорът му беше хладен. — Радвам се, че си проявил поне толкова благоразумие.

Нямаше какво да отговоря. Болката и умората ме надвиваха. Знаех, че съм го уязвил, но не се чувствах виновен. Как можех да знам, че ще е толкова готов да ми помогне? Все пак се извиних.

— Съжалявам, Сенч. Трябваше да знам, че ще ми помогнеш.

— Да — потвърди той безмилостно. — Трябваше да знаеш. И съжаляваш. И знам, че си искрен. Но все пак си спомням, че те предупреждавах преди години: повтаряш ли често тази дума, тя започва да звучи кухо. Фиц, боли ме, че те виждам така.

— Започва да се облекчава — излъгах.

— Не главата ти, тъпако. Боли ме, че виждам, че все още си... какъвто си бил винаги, откакто... проклятие. Откакто те взеха от майка

ти. Мнителен, самотен и недоверчив. Въпреки всичко, което... През всичките тези години на никого ли не си вярвал?

Помълчах малко, замислих се. Бях обичал Моли, но никога не ѝ бях доверявал тайните си. Връзката ми със Сенч бе жизненоважна за мен, но не, не бях вярвал, че ще е готов да направи всичко, което може, за Хеп, просто заради общите неща помежду ни. Бърич. Искрен. Кетрикен. Лейди Търпение. Славея. С всеки от тях се бях сдържал.

— Вярвам на Шута — отвърнах, а после се зачудих дали наистина му вярвам. Да, вярвах му. Не съществуваше почти нищо свързано с мен, което той да не знае. Това беше доверие, нали?

Сенч отрони тежко:

— Добре, това е хубаво. Че вярваш поне на някого. Извърна очи към огъня. — Трябва да се насилиш да хапнеш нещо. Тялото ти може да се бунтува, но знам, че ти трябва храна. Спомни си как карахме Искрен да се храни насила, когато боравеше с Умението.

В хладния му тон имаше болка. Осъзнах, че се беше надявал да настоявам, че му вярвам. Но нямаше да е истина и нямаше да го лъжа. Порових в ума си, за да му предложа нещо друго. Изрекох го, без да мисля:

— Сенч, наистина те обичам. Просто...

Той рязко се обърна към мен.

— Спри, момче. Не казвай повече. — И добави почти умопително: — Това ми стига. — Сложи ръка на рамото ми и стисна болезнено. — Няма да искам от теб това, което не можеш да дадеш. Ти си такъв, какъвто те е направил животът. И какъвто аз те направих, Еда да е милостива. Сега ме послушай. Яж. Насила ЯЖ. Трябва.

Щеше да е безполезно да му обяснявам, че само от вида и миризмата на храна ми се гади. Поех си дъх и изгълтах бульона, без да дишам. Плодът в сметаната беше мазен в устата ми, рибата миришеше, а хлябът ме задавяше, но се насилих да ги изгълтам полусдъвкани. Отново вдишах дълбоко и изпих виното. Когато оставих чашата, стомахът ми кипеше и главата ми се беше замаяла. Виното се оказа по-силно, отколкото бях очаквал. Вдигнах очи към Сенч. Той ме беше зяпнал изумено.

— Нямах предвид точно това.

Махнах безсилно с ръка. Страх ме беше да си отворя устата за отговор.

— По-добре да си легнеш — предложи ми той смирено.

Кимнах и бавно се изправих. Той ми отвори вратата, подаде ми свещ и остана горе на стълбището със светилник в ръка, докато се скрих от погледа му.

Стаята ми бе сякаш невъзможно далече, но най-сетне стигнах. Колкото и да ми беше зле, угасих светлината, преди да се доближа, и надникнах предпазливо през шпионката, преди да задействам устройството за тайния вход. Вътре не гореше никаква свещ. Все едно. Пристъпих в гъстия мрак и затворих след себе си. Няколко стъпки и се добрах до леглото си. Смъкнах се върху него. Беше ми много горещо и дрехите ме стягаха неудобно, но бях твърде уморен, за да мога да направя каквото и да било по въпроса. Мракът беше абсолютен и беше все едно дали съм затворил очи, или не. Поне светлините зад клепачите ми бяха угаснали. Зяпнах в тъмното и закопнях за прохладата на горския покой.

Дебелите стени на стаята поглъщаха всеки звук и ме отделяха от целия свят в нощта. Беше все едно съм затворен в гробница. Затворих очи и се вслушах в болката, тътнеща в главата ми с ударите на сърцето. Стомахът ми къркореше отчаяно. Вдишах. „Гора“, промълвих тихо на себе си. „Нощ. Дървета. Морава“. Потърсих с ума си утешителната ласка на познатия свят. Зарисувах си подробностите. Лек ветрец, раздвижил листата на дърветата. Звезди, блещукащи иззад забързалите се дрипави облаци. Хлад и щедър мирис на пръст. Напрежението се изцеди от мен, отнесе болката ми. Полетях на крилете на въображението си. Отгъкана от дивеч пътека под краката ми. И ето, че се движех тихо в тъмното по дирите на своя спътник...

Тя стъпваше по-тихо от самата нощ, всяка стъпка — уверена и бърза. Колкото и да се опитвах, не можех да я настигна. Не можех да я зърна дори. Разбирах, че е минала, по мириса, затаил се в нощния въздух, или по шумолящите все още храсти пред мен. Котката ми я следваше, но аз не бях толкова бърз.

— Почакай! — извиках след тях.

Да чакам? — отвърна ми тя с насмешка. Да чакам да провалиш нощния лов? Не. Няма да чакам. Трябва да бързаш, и безшумно. Нищо ли не си научил от мен? Лека стъпка съм аз, и На нощта приятел, и Дебнещата в сянката. Бъди и ти такъв и ела, ела, ела да споделиш нощта с мен.

Бързах след нея, пиян от нощта и от близостта ѝ, привлечен неустоймо, като мушица, привлечена от свещта. Очите ѝ бяха зелени, знаех, защото ми го беше казала, и дългите ѝ къдрици бяха черни. Копнеех да я докосна, но тя беше неуловима и предизвикателна, все пред мен, не се издаваше за погледа ми, камо ли за допир. Можех само да тичам след нея в нощта, дъхът да стърже в гърдите ми, докато тя лети пред мен. Не се оплаквах. Щях да докажа, че съм достоен за нея, и да я спечеля.

Но сърцето ми туптеше лудо и дъхът пареше дробовете ми. Изкачих се на билото на някакъв хълм и спрях, за да си поема дъх. Пред очите ми се разкри речна долина. Луната висеше високо в небето, кръгла и жълта. Толкова далече ли бяхме стигнали за един нощен лов? Далече под мен се виждаха стените на Гейлтон, тъмна каменна грамада над речния бряг. Няколко светлини все още блещукаха жълти в прозорците на цитаделата. Зачудих се кой ли гори свещи, докато всички останали са потънали в сън.

Нима копнееш за сън в душна стая, затрупан със завивки? Нима така искаш да пропилееш нощ като тази? Запази съня за когато слънчевата светлина ще те топли, запази съня за когато дивечът се е скрил в бърлога или долчина. Ловувай сега, ленивецо мой. Ловувай с мен! Докажи се. Научи се да бъдеш едно цяло с мен, мисли като мен, движи се като мен, или ме загуби завинаги.

Понечих да тръгна след нея. Мислите ми се запънаха в нещо, задържаха ме. Имаше нещо, което трябваше да направя, веднага. Нещо, което трябваше да кажа на някого, веднага. Сепнат, спрях. Мисълта ме раздвои. Част от мен трябваше да върви, трябваше да ловува по петите ѝ, преди да ме е изоставила. Но друга моя част стоеше на място вцепенена. Трябваше да му го кажа веднага. Веднага. Откъснах се, раздвоих се, като в същото време се държах здраво за онова, което бях разбрал. То гаснеше в прегръдката ми, заплашваше да се превърне в безсмислицата на заглъхващ сън. Вкопчих се в мисълта и оставих всичко друго да изтлее. Задръж думата, задръж здраво мисълта. Не я пускай да си иде, не позволявай да се стопи и да изчезне със съня.

— Гейлтон!

Изрекох думата на глас, надигнал се в леглото си в душната нощ. Ризата ми бе полепнала по мен потна и главоболието на Умението се

върна с ек на камбани. Все едно. Скочих от леглото и заопипвах невидимите стени.

— Гейлтон — повторих високо, за да не се изтръгне думата от хватката ми. — Принц Предан ловува близо до Гейлтон.

ГЛАВА 14

ЛОРЪЛ

Има един особен вид черен камък, често пъти изпъстрен с тънки бели и сребристи жилки, който е бил изключително използван от Праотците в тяхната архитектура. Съществува поне една карьера за този камък, в пустинните земи отвъд Планинското кралство, но е почти сигурно, че има и други източници за него, защото е трудно дори да си представим как иначе е било възможно да се използва в такива големи строежи по толкова отдалечени едно от друго места. Използвали са го не само в строителството на своите сгради, но също в монолитите, които са издигали на определени кръстопътища. Поради някои странни качества на пътищата, които са създали Праотците, може да се заключи, че съществена за тяхното построяване е била основата от натрошен чакъл от същия този камък. Там, където Праотците са строили, този камък е бил предпочитан материал и дори по места, които те, изглежда, са посещавали само спорадично, са намирани паметници от този камък. Един внимателен оглед на Свидетелстващите камъни на Бъкип ще убеди наблюдателя, че макар те да са обезобразени от суровото време или може би съзнателно от хора преди столетия, камъкът е от същия вид. Някои допускат, че Свидетелстващите камъни на Бъкип или други „клетвени камъни“ из земите на Шестте херцогства първоначално са били издигнати от Праотците за съвсем друга цел.

Събудих се в голямото легло с четирите пилон на Сенч в стаята му в кулата. За няколко мига се почувствах объркан, преди да разбера,

че това не е поредният сън. Наистина бях буден. Не помнех как съм заспал, помнех само, че седях на ръба на леглото няколко мига. Все още бях във вчерашното си облекло.

Надигнах се предпазливо. Чуковете и наковалните в главата ми бяха заглъхнали до монотонно кънтене. Стаята изглеждаше пуста, но беше имало някой тук наскоро. Близо до огъня вдигаше пара вода за миене, до нея имаше покрита купа с каша. Постарах се да ги използвам добре. Стомахът ми все още не искаше да поеме храна, но я изядох стоически, знаех, че е само за добро. Измих се, сложих в едно котле вода за чай, след което отидох до работната маса. Върху нея бе изпъната голяма карта на Бък. Ъглите ѝ бяха затиснати с хаван, две чукала и чаша за чай. Върху самата карта бе поставена обърната винена чаша. Щом я вдигнах, открих под нея Гейлтон. Беше на един приток на река Бък, на северозапад и от другата страна на реката спрямо Бъкип. Никога не бях ходил там. Помъчих се да си спомня какво знам за Гейлтон и бързо се сетих: абсолютно нищо.

Осезанието ми ме предупреди за появата на Сенч и се обърнах. Тайната врата се отвори. Той влезе енергично. Страните му бяха порозовели от утрото, бялата му коса блестеше като сребро. Нищо не съживяваше стареца толкова добре, колкото една свежа интрига.

— А, станал си. Чудесно — каза той. — Успях да уредя една ранна закуска с лорд Златен, въпреки отсъствието на слугата му. Увери ме, че ще може да е готов за път до няколко часа. Вече е скалпил и повод за пътуването си.

— Какъв? — попитах озадачено.

Сенч се изсмя ведро.

— Птичи пера, представи си. Лорд Златен има многобройни увлечения, но последната му мания са перата. Колкото по-големи и по-яркоцветни, толкова по-добре. Гейлтон граничи с горист планински район, прочут с многото си фазани, яребици и опашарки. Последните имат доста екстравагантно оперение, особено на опашките. Вече е изпратил напред вестonosец до лейди Бресинга Гейлтонска с молба да му предложи гостоприемство по време на експедицията му. Няма да му откажат. Лорд Златен е най-популярната новост, която дворът на Бъкип е виждал от десетилетие. Да го има за свой гост в имението си ще е голям светски успех за нея.

Тръснах глава, сякаш с това мозъкът ми можеше да се проясни, за да догоня мисълта му.

— Шутът ще отиде в Гейлтон, за да потърси Предан?

— Е, стига де! — смъмри ме добродушно Сенч. — Лорд Златен ще отиде в Гейлтон, за да лови птици. Неговият слуга, Том Беджърлок, разбира се, ще го придружи. Надявам се, че докато тичате подир птиците, ще уловите дирята на принца. Но това, разбира се, си е ваша лична работа.

— Значи отивам с него.

— Разбира се. — Сенч ме изгледа. — Добре ли си, Фиц? Изглеждаш ми загъпал тази сутрин.

— Така си е. Всичко като че ли става прекалено бързо. — Не му казах, че съм свикнал сам да подреждам живота и пътуванията си. Странно ми беше това връщане към живот, в който всеки ден ти се решава от някой друг. Преглътнах негодуванието си. Какво бях очаквал? Щом исках да върна принц Предан, така трябваше да бъде. Помъчих се да намеря нова опора за мислите си.

— Лейди Бресинга има ли дъщеря?

Сенч помисли.

— Не. Родила е само един син, Любезен. Мисля, че се грижеше и за едно момиче, племенница, за известно време. Май беше Филипа Бресинга. Тя е, чакай да видя, мисля, че сега трябва да е някъде на тринайсет. Върнала се е в дома си тази пролет.

Поклатих глава — както за отрицание, така и от учудване. Сенч очевидно бе опреснил информацията си за семейството на Бресинга.

— Усетих жена, а не дете. Тъж... привлекателна жена. — За малко да кажа „изкусителна“. Спомнях си много добре как беше развълнувала кръвта ми. Възбуждаща. Предизвикателна. Сенч следеше изражението ми с неприкрито изумление. Зададох следващия въпрос. — Предан проявявал ли е интерес към жена? Възможно ли е да са избягали заедно?

— Еда да не дава — възкликна той. — Не. — Отрече го почти отчаяно. — Не съществува никаква жена в живота на Предан, нито дори момиче, което да намира за привлекателно. Внимавали сме много да не допуснем възможността за такава връзка. С Кетрикен още преди много време решихме, че така ще е най-добре. — И добави по-тихо: — Тя не искаше да види сина си разкъсан като теб, между сърцето и

дълга. Никога ли не си се замислял колко различни можеше да са нещата, ако не беше обикнал Моли, ако беше приел връзката с лейди Бързина?

— Мислил съм. Но никога няма да съжаля, че съм обичал Моли.

Струва ми се, че страстта в гласа ми го убеди да промени курса.

— Няма такава връзка в живота на Предан — заяви той категорично.

— Нямало е. Възможно е да има сега — възразих.

— В такъв случай се моля да е младежко увлечение, което бързо може да бъде... — Търсеше думата. — Прекратено — довърши и потръпна от избора на думата. — Момчето е вече обещано. Не ме гледай така, Фиц.

Извърнах послушно очи.

— Не мисля, че я е познавал отдавна. Част от привличането ѝ се дължеше на загадката около нея.

— Тогава трябва да се постарая да го спасим бързо, преди белята да е станала по-голяма.

Следващият въпрос беше мой личен, зададен за самия мен.

— Ами ако не иска да бъде спасен? — попитах тихо.

Сенч помълча за миг. След което отвърна искрено:

— Трябва да направиш това, което сметнеш за най-добро.

Изумлението ми трябва да ми е проличало ясно, защото той се засмя.

— Защото няма голяма полза да се заблуждавам, че ще постъпиш другояче, нали? — Вдиша дълбоко и въздъхна. — Фиц. Моля те само това. Мисли по-мащабно. Сърцето на едно момче е нещо скъпо, както и животът на един мъж. Но благополучието на всички хора в Шестте херцогства и Външните острови е още по-скъпо. Тъй че направи това, което сметнеш за най-добро. Но гледай наистина да си го обмислил.

— Не мога да повярвам, че ми позволяваш толкова много свобода! — възкликнах.

— Не можеш ли? Е, може би те познавам повече, отколкото си мислиш.

— Може би — отстъпих. Но се зачудих дали ме познава толкова добре, колкото си мисли той.

— Е, пристигна едва преди няколко дни, а ето, че те отправям отново — заяви изведнъж Сенч. Потупа ме по рамото, но усмивката му

като че ли беше малко принудена. — Смяташ ли, че можеш да се подготвиш за тръгване за около час?

— Нямам много багаж. Но ще трябва да прескоча до града, да оставя съобщение за Хеп по Джина.

— Мога да се погрижа за това.

Поклатих глава.

— Тя не чете, а като Том Беджърлок не мога да разполагам с хора, които да тичат по мои работи. — Не му казах, че искам да го свърша сам.

— Както желаяш — отвърна той. — Позволи ми да ти приготвя писмо, което момчето да представи на майстор Гиндаст, като отиде при него за чиракуването. Останалото ще се уреди дискретно, обещавам ти. Майсторът ще повярва, че взима Хеп като услуга към един от най-богатите си клиенти. — Замълча за миг. — Знаеш ли, единственото, което можем да предложим на момчето, е възможност да се докаже. Не мога да принудя човека да го държи, ако Хеп се окаже непохватен или мързелив. — Ухили се на гневния ми поглед. — Но съм сигурен, че не е. Просто ми дай една минута да съставя писмото за Хеп.

Отне повече от минута, разбира се. Когато най-сетне държах писмото в ръката си, предобедът вече свършваше. Лорд Златен беше в покоите си. Изцъка, като видя на какво приличат дрехите ми, и ми заповяда да си взема новите от шивача, за да имам подходящо облекло за пътуването. Уведоми ме, че ще пътуваме сами и бързо. Лорд Златен вече си беше създал репутация на ексцентрична и авантюристична особа. Никой нямаше да погледне с подозрение на това пътуване. Каза ми също, че ми е избрал кон, оставил го е да го подковат и да си го взема от налбантницата. Сети се, че ще ми трябва и други неща, и ми даде акредитив, за да си ги купя, преди да ме отпрати. В нито един момент не се отклони от маниерите си на лорд Златен, а аз поддържах поведението, полагащо се за Том Беджърлок. В тези роли трябваше да влезем колкото се може по-бързо. Никакви грешки не можеше да се правят, щом започнем да се появяваме публично заедно. Когато най-сетне тръгнах за града, бях претоварен с поръчки. А слънцето се движеше по небето прекалено бързо.

Шивачът се опита да ме задържи за една последна проба и нагаждане на новите дрехи. Отказах и дори не отворих грижливо сгънатото облекло, за да го разгледам. Разбирах, че Скрандън е

свикнал да превръща предаването на довършената си стока в церемония, но му казах грубо, че лорд Златен ми е заповядал да бързам много. Той изсумтя и заяви, че при това положение няма да поеме отговорност, ако се окаже, че дрехите не ми стоят добре. Уверих го, че няма да се оплаквам, и бързо излязох от дюкяна със смущаващо обемистия вързоп.

След това отидох до дюкяна на Джина, но тук се натъкнах на разочарование. Тя не си беше у дома и племенничката ѝ нямаше представа кога ще се върне. Фенел дойде да ме поздрави. *Те ме обичаш. Знаем, че ме обичаш. Гушни ме.*

Стори ми се безсмислено да упорствам. Вдигнах го. Той заби нокти в рамото ми и грижливо отърка елека ми с муцунка.

— Джина замина в хълмовете снощи, за да набере гъби рано сутринта. Може да се върне всеки момент, може и да не се върне чак докато се стъмни — каза Миския. — О, Фенел, стига си досаждал. Истинска напаст си. Ела тук. — Взе котарака от ръцете ми и зацъка, докато изтупваше жълтите косъмчета от елека ми.

— Не се притеснявайте за това, моля ви. Но, ох, колко неловко се получи — взех да се извинявам и ѝ казах, че господарят ми изведнъж е решил да предприеме пътуване и аз трябва да го придружа. Оставих ѝ писмото, което Сенч беше написал за Хеп, с една бележка от мен за момчето. Нощни очи нямаше да е доволен, че съм заминал. Нямаше да му е приятно и да се мотае тук и да ме чака. Едва сега осъзнах, че оставям на Джина не само своя син, но и един вълк, едно пони и двуколка, за които да се грижи, докато се върна. Нямах пари, които да оставя, можех да оставя само най-искрените си благодарности и най-дълбоките си уверения, че ще покрия всички разходи, които ѝ се наложи да направи.

— Това вече ми го казахте, Том Беджърлок. — Миския ми се усмихна нежно, с лек укор, явно развеселена от притесненията ми. Фенел пъкна глава под брадичката ѝ и ме изгледа строго. — Вече три пъти ми казахте, че ще се върнете скоро и ще ни платите добре. Бъдете спокоен, синът ви ще е в добри ръце и добре дошъл тук, с плащане или без. Съмнявам се, че сте искали пари от леля ми, когато сте я приели в дома си.

След думите ѝ осъзнах, че съм се разкудукудякал като уплашена кокошка. Успях да се спра да не заобяснявам отново точно колко

спешна и неизбежна е работата ми. Когато най-сетне изразих неловко най-дълбоките си благодарности, се чувствах напълно объркан. Разкъсан, сякаш части от мен бяха в изоставения ми дом и с Нощни очи и с Хеп, и дори в стаята в кулата на Бъкип. Чувствах се уязвим и оголен.

— Е, довиждане — казах най-сетне на Мискя.

Спането на слънце е по-приятно. Дремни с котарачето си, предложи Фенел, докато Мискя ми отвърщаше:

— Лек път.

Тръгнах си. Гризеше ме чувство за вина. Изоставях отговорностите си, за да се оправят с тях чужди хора. Упорито отричах разочарованието си от това, че не бих могъл да се видя с Джина, преди да тръгна. Единствената целувка, която ми беше дала, висеше в очакване, като недовършен разговор, но отказвах да разсъждавам докъде може да отведе това. Както се бяха усложнили нещата, добавянето на още един възел в живота ми бе последното, за което трябваше да мисля. Въпреки всичко очаквах с нетърпение да я видя отново и това, че обстоятелствата ми го бяха отказали, помрачи възбудата ми от предстоящото пътуване.

Защото мисълта, че ще тръгна отново на път, наистина ме беше възбудила. Вината, която изпитвах от това, че оставям благополучието на Хеп в чужди ръце, някак странно отразяваше чувството ми за свобода, породено от начинанието. Скоро двамата с Шута щяхме да поемем Ел само знае към какво и щяхме да се грижим единствено за себе си. Пътуването обещавахе да е приятно, с хубаво време и с добър спътник. Приличаше повече на отдих, отколкото на тежка задача. Страховете ми за принц Предан до голяма степен бяха облекчени от съня ми. Момчето не беше изправено пред физическа опасност. Бе опиянено от нощта и от жената, която преследваше. Единствената опасност бе за младото му сърце, но пък никой не можеше да го предпази от това. Честно казано, не смятах задачата си за особено трудна. Знаехме къде да потърсим младежа, а с вълка или без него, винаги съм се смятал за добър следотърсач. Ако двамата с лорд Златен не измъкнехме веднага младия принц от Гейлтон, щях да проследя дирите му из околните хълмове. „Ловът“ нямаше да продължи дълго. С тази утешителна мисъл облекчих съвестта си и продължих към налбантницата.

Не очаквах кой знае какъв кон. Даже се опасявах, че чувството за хумор на Шута се е проявило в избора на лорд Златен на конска плът. Пред налбантницата едно девойче се плискаше с вода от кацата под улука. Казах му че съм дошъл да взема коня, който лорд Златен е оставил за подковаване. То кимна и влезе, а аз останах да чакам отвън. Денят беше достатъчно горещ, така че нямах никакво желание да се пъхам в ада от чукане и зной, какъвто представляваше ковачницата.

Момичето се върна, повело дългокрака черна кобила. Обиколих я, вдигнах очи и забелязах, че и тя ме гледа точно толкова недоверчиво, колкото аз — нея. Изглеждаше здрава и без белези от бой. Посегнах бавно към нея. Тя изпръхтя и не ме погледна, отказа всякакъв контакт. Явно не държеше на приятелство с човек.

— Зла беше, докато сменим подковите — рече високо ковачът, беше се появил на вратата. — Не щеше да вдигне възпитано крак, та да се оправи човек. И рита когато ѝ падне, да го имаш предвид. Посегна и дъщеря ми да ухапе. Но това беше само докато я подковем. Иначе се държа съвсем прилично.

Благодарих му за предупрежденията, връчих му обещаната от лорд Златен кесия и попитах:

— Как се казва?

Ковачът сви устни и поклати глава.

— Не бях я виждал до тая сутрин. И да си е имала име, загубила го е от купувач на купувач. Наричай я както си щеш — сигурно ще ѝ е все едно.

Заряхах проблема с името. Изтърканият повод вървеше с нея и с него я поведох към сарашкия дюкян. Купих прости, но удобни такъми и въпреки големите ми усилия в пазаренето се ядосах на това, което ми поискаха. Изражението на сарача явно говореше, че според него съм най-малкото неразумен. Като излязох с такъмите, които бях избрал, се зачудих дали наистина не е прав. Никога досега не ми се беше налагало да купувам такъми — манията на Бърич да ги кърпи и преправя може би се дължеше на високата им цена.

Кобилата се държеше неспокойно, докато пробвах няколко седла, а когато се опитах да я яхна, се задърпа настрана. Когато най-сетне се качих на седлото, се отзова на юздите и на коленете ми, но вяло. Намръщих се, но се приготвих за повечко търпение с нея. Може би, след като си покажеше ината, щеше да ми служи по-добре. Ако не —

какво пък, търпението е единственият начин да отучиш един кон от лошите му навици. Най-добре беше бързо да свикна с това. Докато я карах внимателно нагоре по стръмните улици на градчето, си помислих, че сигурно съм бил много по-глезен в младостта си, отколкото съм съзнавал. Великолепни коне, хубави сбруи, чудесни оръжия, прилично облекло, много храна: колко много неща бях приемал за даденост.

Кон? Мога да науча всеки кон, на каквото трябва да се научи. Защо ти е кон?

Нощни очи се беше промъкнал в ума ми с такава лекота, че едва осъзнах, че споделя мислите ми.

Трябва да замина. С Немиришещия.

Трябва ли да е на конски гръб? Не ме остави да му отвърна. Долових тревогата му. Изчакай ме. Вече съм близо.

Нощни очи, не, не идвай при мен. Стой с момчето. Ще се върна съвсем скоро.

Но той си беше отишъл и мисълта ми остана да виси без отговор. Потърсих след него, но намерих само мъгла. Не искаше да спори с мен. Просто не искаше да чува, че му казвам да остане с Хеп.

Стражите на портата почти не ми обърнаха внимание. Намръщих се и реших да поговоря със Сенч за това. Това, че носех синьото облекло на слуга, още не означаваше, че имам законна работа в замъка. Продължих към конюшните, слязох и замръзнах на място, с разтуптяно сърце. Откъм конюшните се носеше гласът на мъж, който добродушно поучаваше някого как правилно се почистват конски копита. Годиците бяха направили гласа по-дълбок, но все пак го познах. Хендс, приятелят ми от момчешките години и вече Старши коняр на Бъкип, беше зад вратите. Устата ми пресъхна. Последния път, когато ме беше видял, ме беше взел за призрак или демон и хукна с викове „Стража! Стража!“ Беше преди години. Бях се променил, напомних си, но не можех да се доверя на годиците като на единственото ми прикритие. Потърсих убежище в облика си на Том Беджърлок.

— Ей, момче — подвикнах на едно ратайче, мотаещо се на двора. — Прибери кобилата. На лорд Златен е, тъй че се погрижи добре за нея.

— Да, господине — отвърна младокът. — Той ни извести да гледаме за Том Беджърлок и черна кобила и да оседлаем и неговата

веднага щом се върнете.

Взе юздите от ръката ми и я поведе без повече думи. Въздъгнах облекчено от това колко лесно се измъкнах от затруднението и обърнах гръб на конюшнията. Преди да се отдалеча и десетина крачки, някакъв мъж ме подмина забързан, явно по някаква спешна работа. Не ме и погледна, докато ме подминаваше. Зяпнах след Хендс. Беше понаедрял с годините, но аз — също. Тъмната му коса беше пооредяла. След миг зави на ъгъла и се скри от погледа ми. Стоях зяпнал след него, все едно наистина съм призрак, невидим за света. Накрая си поех дъх и забързах по своя си път. След време, рекох си, Хендс щеше да мярка Том Беджърлок тук-там из цитаделата, а докато се озовем един срещу друг очи в очи, щях толкова да съм се сраснал с това име и самоличност, че нямаше да се усъмни.

Имах чувството, че животът ми като Фиц е като стъпки по пращен под, вече заматени и заличени от стъпките на други. Докато минавах през Голямата зала, чух гласа на лорд Златен:

— А, ето те и теб, Том Беджърлок! Моля да ме извините, почитаеми дами, ето го най-последен мой човек. — Сбогом и най-добри пожелания на всички ви, докато ме няма!

Изчаках го, докато се откъсне от обкръжилата го тълпа благородни дами. Пуснаха го с неохота, с много пърхане на ветрила и мигли, една нацупи мило устнички от разочарование. Лорд Златен се усмихна топло на всички, махна им изящно за сбогом и закрачи към мен.

— Свърши ли задачите? Чудесно. Сега да довършим приготовленията си и тръгваме, докато слънцето още е високо.

Подмина ме и аз го последвах на дискретно разстояние, кимах покорно, докато ми нареждаше как точно иска да се опаковат вещите му. Но когато влязохме в покоите му и затворих вратата, видях, че добре стегнатите му пътни торби вече чакат на стола. Обърнах се при звука на резето, докато той заключваше вратата зад нас. Шутът посочи към стаичката ми тъкмо когато вратата ѝ се отвори и се появи Сенч.

— Ето те и тебе, тъкмо навреме. Кралицата получи новината и заповядва да тръгнете веднага. Няма да се успокои, докато момчето не се върне под този покрив. Е, никой от нас няма да се успокои. — Прехапа за миг долната си устна и каза, повече на лорд Златен,

отколкото на мен: — Кралицата нареди Ловкинята й, Лоръл, да тръгне с вас. Тя вече се приготвя.

— Нямаме нужда от нея — възкликна с досада лорд Златен. — Колкото по-малко хора знаят за работата ни, толкова по-добре.

— Тя е личната ловкиня на кралицата и нейно доверено лице в много неща. Семейството на майка й живее на по-малко от един ден езда от Гейлтон. Твърди, че добре познава района още от дете, тъй че би могла да ви е в помощ. Освен това Кетрикен изрично нареди да я вземете. Много добре знам колко безсмислено е да спориш с кралицата, когато си е наумила нещо.

— И аз знам — отвърна лорд Златен унило. Неволно се усмигнах. Много добре знаех какво е да се свиваш пред синеокия решителен поглед на кралицата. Зачудих се коя ли е тази Лоръл и какво е направила, за да си спечели доверието й. Да не би да ме жегна завист, че някой ме бе заменил като доверена особа в двора? Какво пък, минали бяха петнайсет години, откак бях изпълнявал тази роля. Нима бях очаквал, че никой няма да заеме мястото ми?

Недоволното примирение на лорд Златен прекъсна мислите ми.

— Е, тъй да бъде, щом трябва. Може да дойде, но няма да я чакам. Том, готов ли си вече с багажа си?

— Почти — отвърнах и бързо се опомних и добавих: — Милорд. Само след минутка съм готов. Имам съвсем малко багаж.

— Чудесно. Да не си забравиш новите дрехи. Искам да си облечен прилично, докато ми служиш в Гейлкип.

— Както заповядате, сър — отвърнах и влязох в стаята си. Прибрах вързопа с новите дрехи в дисагите, които намерих вътре. Носеха герба с фазана на лорд Златен. Добавих и няколко стари дрехи за нощната работа, която очаквах да върша в Гейлтон, и огледах стаята. Старият, но удобен меч вече беше на бедрото ми. Нямахше какво да добавя към багажа си. Никакви отрови, никакви малки хитроумни оръжия, които да крия по тялото си. Изведнъж се почувствах странно незащитен, въпреки че години наред бях преживял без тях.

Когато излязох с дисагите на рамо, Сенч ме спря с вдигната ръка.

— Още една дреболия. — И ми подаде малък кожен вързоп, без да среща погледа ми. Знаех какво има вътре. Куки, шперцове и други тайни инструменти от занаята на платения убиец. Лорд Златен извърна

очи, докато пъхах вързопа в дисагите. Едно време дрехите ми бяха снабдени със скрити джобове за такива неща.

Сбогуването ни беше бързо и странно. Лорд Златен се сбогува със Сенч официално, все едно наоколо имаше цяла тълпа непознати, които ги гледат. Сметнах, че трябва да последвам примера му, и предложих на Сенч дълбок поклон, но той ме сграбчи за мишците и ме прегърна припряно.

— Благодаря ти, момчето ми — промърмори в ухото ми. — Побързай и ни върни Предан. И леко с момчето. Това е толкова негова вина, колкото и моя.

Отвърнах окуражен:

— И ти наглеждай момчето ми. И Нощни очи. Не мислех, че ще обременя Джина и с него, да не говорим за пони и каручка.

— Ще се погрижа всичко с тях да е наред — отвърна той и знам, че прочете благодарността в очите ми. После побързах да отворя вратата за лорд Златен и го последвах, понесъл дисагите ни, докато той крачеше през двора на цитаделата. Мнозина му подвикваха за сбогом и той приемаше пожеланията им топло, макар и набързо.

Лорд Златен може би се надяваше да успеем да се изплъзнем на тая Лоръл, но го очакваше разочарование. Тя стоеше на входа на конюшните, хванала юздите на конете и на трима ни, и чакаше с неприкрито нетърпение. Дадох ѝ между два̀сет и пет и трийсет години. Беше със здраво телосложение, почти като самата Кетрикен, с дълги кости и мускулеста, но все пак женствена фигура. Не беше от Бък, тъй като нашите жени обикновено са дребни и смугли, а тя не беше нито едното, нито другото. Не беше светла колкото Кетрикен, но очите ѝ бяха сини. Кафявата ѝ коса беше прошарена с русо от слънцето и почти побеляла на слепоочията. Ръцете и лицето ѝ бяха загорели. Имаше тесен прав нос над волеви устни и брадичка. Беше облечена в кожените дрехи на ловец, а конят ѝ бе от онази порода дребни и жилави животни, които скачат като териери през всяка преграда и могат да тичат като невестулки и през най-заплетените храсти. Очите му грееха, изпълнени с дух. Малкият ѝ пътен вързоп беше стегнат зад седлото. Щом се приближихме, Малта вдигна глава и изцвили нетърпеливо на господаря си. Моятта черна кобила стоеше съвсем безразлична. Беше някак странно унизително.

— Придворна ловкиня Лоръл. Готова за тръгване, както виждам — поздрави я лорд Златен.

— Да, милорд. Чаках ви да се пригответе.

При тези думи двамата ме погледнаха. Сетих се, че все пак съм слугата на лорд Златен, взех юздите на Малта от Лоръл и я задържах, докато господарят ми я яхне. Затегнах пътните ни торби на моята кобила, процес, който тя не одобри много. Когато взех юздите ѝ от Лоръл, тя ми се усмихна и ми протегна ръка.

— Лоръл от рода Даунс, близо до Питбенк. Дворцова ловкиня на Нейно величество.

— Том Беджърлок, слуга на лорд Златен — отвърнах и се поклоних над ръката ѝ.

Лордът вече бе подкарал кобилата си с благородническо пренебрежение към действията на слугите. Двамата бързо поехме след него.

— Откъде си, Том? — попита Лоръл.

— Хм. Близо до Фордж. На Калинов ручей. — Калинов ручей си го наричахме двамата с Хеп. И да имаше поточето край къщата ни някакво друго име, така и не го бях чувал. Но импровизацията ми, изглежда, задоволи Лоръл. Черната ме дразнеше, като дърпаше юздечката, тръскаше глава и напъваше напред. Явно не беше свикнала да следва друг кон. А и разкрачът ѝ беше по-дълъг от този на Малта. Сдържах я, но си беше чиста борба на воли.

Лоръл ме погледна съчувствено.

— Нов кон?

— Получих я едва днес. Ще се наложи да изуча нрава ѝ по пътя. Не е най-добрият начин да се опознаем.

Тя се усмихна широко.

— Не е, но пък може би е най-бързият. Освен това какъв друг избор имаш?

Напуснахме замъка през западната порта. През детството ми в Бъкип тази порта я държаха затворена през повечето време, а пътят, който водеше от нея, не беше нещо повече от козя пътека. Сега портата бе широко отворена, имаше и малка стражница. Излязохме на широк път, който лъкатушеше по хълмовете зад замъка, преди да завие надолу към брега. Най-стръмните участъци на старата пътека бяха подравнени и цялата бе разширена. Коловозите подсказваха, че оттук често

минават товарни впрягове, а когато пътят ни поведе завой след завой към реката, зърнах долу кейове и покриви на складове. Бях изумен още повече, когато започнаха да се мяркат и селски къщи.

— По-рано тук не живееха хора — изтърсих неволно и си прехапах езика, преди да съм добавил, че принц Искрен обичаше да ловува по тези хълмове. Съмнявах се, че вече предлагат много дивеч. Много дървета бяха изсечени, за да се отвори място за овощни градини. Магарета и понита пасяха из трънливите пасища.

Лоръл кимна на изненадата ми, но добави:

— Значи не си бил тук от края на Войната на Алените кораби. Всичко това изникна някъде през последните десет години. Когато търговията започна да се подобрява, все повече хора искаха да заживеят близо до Бъкип, но и да не са много далече от замъка, ако набезите се подновят.

Не ми хрумна никакъв смислен отговор, но новото разширение на града продължаваше да ме изненадва. Видях дори и кръчма, когато приближихме кейовете, и странноприемница за лодкарите по реката. Яздехме покрай дълга редица складове срещу пристаните. Магарешките каручки тук като че ли бяха предпочитаният транспорт. Тъпоноси речни съдове бяха привързани за кейовете, разтоварваха стока от Фароу и Тилт. Подминахме още една таверна, а след нея и няколко евтини постройки със стаи за подслон, каквито моряците, изглежда, предпочитаха. Пътят вървеше нагоре покрай реката. Понякога ставаше широк и песъчлив; на други места, над заблатени участъци, бяха наредени греди. Другите два коня като че ли не забелязваха промяната, но при всяка дървена отсечка моята кобила забавяше и свиваше уши. Не ѝ харесваше барабаненето на копитата ѝ по дървото. Отпусках длан на шията ѝ и леко я подкарвах напред, предлагах ѝ успокоение. Тя извърщаше глава и ме стрелваше с око, но си оставаше все така отчуждена. Сигурно изобщо щеше да откаже да продължи напред, ако не бяха другите коне, след които да върви. Явно много повече я интересуваха собственият ѝ вид, отколкото каквото и да било приятелство, което човек би могъл да ѝ предложи.

Поклатих глава, замислен колко различна е от дружелюбните животни в конюшната на Бърич, и се зачудих дали разликата не идваше от неговото Осезание. Всеки път, когато някоя кобила се ожребеше, Бърич беше до нея и малкото опознаваше допира на ръцете

му почти веднага, щом познаеше близването на майчиния език. Дали само ранното човешко присъствие беше правило животните в конюшната му така податливи, или беше и Осезанието му, потиснато, но съществуващо все пак, че бяха така възприемчиви към мен?

Следобедното слънце сипеше зноя си върху нас и подскачаше по широката лъскава речна повърхност. Тътнещите копита на конете бяха приятен контрапункт на размишленията ми. Бърич беше гледал на Осезанието като на тъмна и низша магия, изкушение, което позволява на вродения в мен звяр да ме обсеби. Общото мнение беше съгласно с него и дори отиваше по-далече: че Осезанието е инструмент за причиняване на зло, срамна магия, която довежда практикуващите я до деградация и порочност. Смърт и разчленяване бяха единственият признат лек за Осезанието. Спокойствието ми за Предан изведнъж изчезна. Вярно, момчето не беше отвлечено. Но макар Умението да ми беше позволило да го намеря, момчето несъмнено прилагаше Осезанието в нощните си ловувания. Ако се издадеше пред някого, можеше да го убият. Може би дори това, че е принц, нямаше да е достатъчно, за да го опази от тази съдба. В края на краищата нали Осезанието се бе оказало достатъчно, за да ме лиши от благоразположението на крайбрежните херцози и да ме хвърли в тъмниците на Славен.

Нищо чудно, че Бърич изобщо се беше отказал да прибегва към Осезанието. Нищо чудно, че толкова често бе заплашвал да го избие от мен. И все пак не можех да съжалявам, че го имам. Дар или проклятие, то бе спасявало живота ми по-често, отколкото го беше заплашвало. И не можех да се съмнявам, че дълбокото ми чувство за родство с всичко живо на този свят прави дните ми по-пълни. Поех си дълбоко дъх и предпазливо оставих Осезанието си да се разгърне в общо усещане за деня около мен. Усетът ми за Малта и за коня на Ловкинята се изостри, както и тяхното усещане за мен. Почувствах и Лоръл, не просто като случайна спътничка, яздеца до мен, а като голямо и здраво същество. Лорд Златен — Шутът — бе недостижим за Осезанието ми, както винаги. Дори от този усет се отдръпваше, и все пак самата му загадъчност ми беше позната. Птиците високо в дърветата бяха изумени трошици живот сред листата. От най-голямото дърво, което подминахме, долових тъмнозелен поток на съществуване, надигаща се ликуваща вълна, съвсем различна от животинското усещане за живот и

все пак — живот. Беше все едно, че чувството ми за допир продължаваше извън кожата ми, за да се слее с всички други форми на живот около мен. Целият свят сияеше, изпълнен с живот, и аз бях част от тази огромна плетеница. Да съжаля за тази цялост? Да отхвърля тази всеобхватна чувственост?

— Мълчаливец си — отбеляза Лоръл. Сепнах се; усетих я отново като личност. Мислите ми се бяха гмурнали толкова надълбоко, че почти бях забравил за жената, която яздеше до мен. Усмиваше ми се. Очите ѝ бяха сини, с кръгове по-тъмно синьо по краищата. Единият ирис, забелязах, имаше странна зелена жилка, блещукаща в центъра. Не можах да измисля отговор, затова само свих рамене и кимнах. Усмивката ѝ се разшири.

— От дълго време ли си Ловкинята на кралицата? — попитах само колкото да кажа нещо.

Погледът ѝ стана замислен и тя отвърна:

— От седем години вече.

— А. Значи я познаваш добре — отвърнах, зачуден колко знае за сегашната ни мисия.

— Наистина добре — отвърна тя и почти долових как и тя се чуди същото за мен.

Покашлях се.

— Лорд Златен отива в Гейлтон, за да търси диви птици. Пристрастил се е в колекциониране на пера, нали знаеш. — Не зададох директно въпрос.

Тя ме погледна с крайчеца на окоето си.

— Лорд Златен има много страсти, казват — подхвърли тихо. — И средствата, с които да ги задоволява. — Хвърли ми отново поглед, сякаш да види дали ще защитя господаря си, но и да имаше обида, не я схванах. Тя се загледа напред и продължи: — Колкото до мен, аз идвам само да разузная лова за кралицата ми. Тя обича да ловува птици през есента. Храня надежда, че в горите на Гейлтон може да намерим от тези, които най-много харесва.

— Всички се надяваме на това — съгласих се. Предпазливостта ѝ ми хареса. Реших, че ще се спогодим добре.

— От дълго време ли познаваш лорд Златен? — попита тя.

— Не пряко — измъкнах се аз. — Чух, че си търси човек, и се зарадвах, когато един познат ме препоръча.

— Значи си я вършил тази работа преди?

— Преди доста време. През последните десетина години си живях спокойно, само с момчето ми. Но той вече е на възраст за чиракуване, а това иска много пари. Това е най-бързият начин да ги спечеля.

— А майка му? — подхвърли тя. — Няма ли да е самотна, след като и двамата сте заминали?

— Нея я няма на този свят, от много години вече. — После се сетих, че Хеп може да се отбие по някое време в цитаделата, и реших историята да е колкото се може по-близо до истината. — Осинових го. Не познавах майка му. Но мисля за него като за свой син.

— Не си женен значи?

Въпросът ѝ ме изненада.

— Не, не съм.

— И аз не съм. — Усмихна се леко, сякаш да ми подсказже колко много ни свързва това. — Е, хареса ли ти Бъкип?

— Много. Като момче живеех наблизко. Много се е променило всичко.

— Аз самата съм от Тилт. Отраснах горе на Брейнидий Даунс, макар че майка ми е от Бък. Семейството ѝ живееше недалече от Гейлтон. Познавам района, защото съм обикаляла там като дете. Но живеехме главно близо до Даунс, баща ми беше ловецът на лорд Ситсуел. Научи двамата ми братя и мен на уменията си. Когато умря, по-големият ми брат зае мястото му. По-малкият се върна да живее с рода на майка ми. Аз останах, тренирах ловните коне на лорд Ситсуел. И когато кралицата и свитата ѝ дойдоха на лов преди години, излязох с тях да помагам. Кралицата ме хареса и... — Усмихна се гордо. — Оттогава съм нейната Ловкиня.

Тъкмо се чудех какво още да кажа, за да не замре разговорът, когато лорд Златен ни прикани да се приближим.

Подкарах черната напред и щом стигнахме при него, той каза:

— Това бяха последните къщи за много път напред. Не исках хората да си кажат, че сме яздили много бързо, но и не желая да изпуснем тазвечерния сал от Лампкрос. Тъй че, мили мои, сега препускаме. И, Беджърлок, да видим дали тази черна е толкова пъргава, колкото я хвалеше продавачът. Не изоставайте, стига да можете. Ще задържа сала, докато дойдете. — И внезапно смуши

Малта и отпусна юздите ѝ. На нея само това ѝ трябваше: скочи и се понесе напред.

— Моят Белогривец няма да ѝ отстъпи никога! — заяви Лоръл и смуши коня си в галоп.

Догони ги! — предадох на черната и бях почти изумен от отклика ѝ. От ходом тя едва не скочи във въздуха. Дребосъците ни водеха. Спечена кал хвърчеше изпод копитата им. Малта беше най-отпред само заради теснината на пътя. По-дългите крачки на моята черна намалиха разликата, докато не се озовахме плътно зад тях, опръскани с калта, която мятаха. Тропотът на копитата ѝ ги пришпори още повече и те отново дръпнаха напред. Но усещах, че черната все още не е достигнала върха си. Все още не беше разтеглила крачката си до границата на възможното, а ритъмът ѝ подсказваше, че не е стигнала и до най-бързия си галоп. Опитах се да я задържа, за да не ни засипват така хвърчащите буци, но тя не обърна никакво внимание на юздите и в мига, в който пътят се разшири, скочи напред в празнината и за няколко крачки ги подмина. Чух как лорд Златен и Лоръл завикаха на конете си и си помислих, че ще ни изпреварят. Но черната летеше напред с все по-дълги крачки и те останаха далече зад нас.

По-бързо, подхвърлих на черната си кобилка. Не мислех, че ще намери в себе си още бързина, но като пламък, разбушувал се по сухо дърво, тя се втурна напред. Засмях се високо, от чистата радост на тази езда, и видях как ушите ѝ трепнаха в отговор. Не изпрати мисъл в ума ми, но долових колебливия проблясък на одобрение. Щяхме да се разберем чудесно.

Стигнахме първи до сала, естествено.

ГЛАВА 15

ГЕЙЛТОН

Още от времето на Петнистия принц изтезанията на Осезаващи са били приети за нещо съвсем обикновено в Шестте херцогства, също като принудителния труд за неплатени дългове или бичуването за крадене. Това си беше част от нормалния порядък на света и не подлежеше на оспорване. През годините след Войната на Алените кораби беше естествено чистката да започне не на шега. Прочистването на Бък бе освободило земята от пиратите на Алените кораби и Претопените, които те бяха създали. Честните хорица се надяваха да изчистят напълно Шестте херцогства от зловредни поквари. Някои обаче може би бяха твърде усърдни и наказваха без достатъчно доказателства. За известно време обвиненията, че човек е Осезаващ, бяха достатъчни, за да накарат всекиго, виновен или не, да трепери от страх за живота си.

Самоназовалите се с прозвището Петнистите се възползваха от този климат на подозрение и насилие. Без да разкриват самите себе си, те публично изобличаваха добре известни фигури, обсебени от Осезанието, но никога не се изказваха против преследването на своите по-уязвими близни. Това бе първият опит от страна на Осезаващите като група да придобият някакво политическо влияние. И все пак не беше усилието на застрашени хора да се защитят срещу несправедливо преследване, а подмолната тактика на двулична фракция, решена да се домогне до власт с всякакви достъпни средства. Верността помежду им не беше поголяма, отколкото сред глутница псета.

„Политиката на Петнистия кабал“, Делвин

Бясното ми препускане до салджийския пристан се оказа без особена полза. Салът си беше там, вързан за кея, и така щял да си остане, увери ме капитанът, докато не пристигнел очакваният товар от два фургона сол. Лорд Златен и Лоръл също пристигнаха, не много след мен, честно казано, но капитанът остана непреклонен. Лорд Златен му предложи внушителна кесия, за да тръгне без фургоните, но капитанът поклати глава с усмивка.

— Парите ви мога да взема само веднъж, колкото и хубаво да дрънкат, и мога да ги похарча само веднъж. Чакам фургоните по нареждане на лейди Бресинга. Нейните пари идват при мен всяка седмица и не бих рискувал по какъвто и да било начин да си навлека недоволството ѝ. Ще се наложи да почакате, добри сър, моля за извинение.

Лорд Златен не беше много доволен от това, но нищо не можеше да се направи. Каза ми да остана при сала с конете, а самият той се запъти към пристанищния хан, където можеше да си поръча халба ейл за утеха, докато чака. Свързано беше с поддържането на ролите ни, тъй че не изпитвах негодувание. Повторих си го няколко пъти. Ако Лоръл не беше с нас, той може би щеше да измисли начин да убием времето заедно, без да компрометираме ролите си. Бях очаквал дружеско пътуване с него и време, в което да не се налага да поддържаме фасадата на господар и слуга, но се примирих с необходимостта. Все пак съжалението ми вероятно се бе изписало на лицето ми, защото Лоръл тръгна с мен, докато разхождах конете по равното край кея.

— Тревожи ли те нещо? — попита ме.

Погледнах я е известна изненада от съчувствието в гласа ѝ.

— Просто ми липсва един стар приятел — отвърнах честно.

— Разбирам — каза тя и след като не предложих нищо повече по темата, подхвърли: — Имаш добър господар. Не ти се ядоса, когато го надви в надбягването. Не са малко господарите, които все ще измислят начин да те накарат да съжаляваш, че си ги победил.

Думите ѝ ме изненадаха, не като Том Беджърлок, а като Фиц. Никога не ми беше хрумвало, че Шутът може да негодува заради една честно спечелена надпревара. Явно не се бях вместили добре в ролята си.

— Права си. Но победата беше колкото моя, толкова и негова. Той е избрал кобилата, а в началото не бях особено впечатлен от нея.

Но тя е бърза и показа дух, какъвто не подозирах че има. Мисля, че ще мога да направя от нея добро конче.

Лоръл огледа критично черната кобила.

— Изглежда ми добра. Какво те накара да се усъмниш в нея?

— О. — Потърсих отговор, който да не прозвучи като от устата на Осезаващ. — Струва ми се, че ѝ липсва готовност. Някои коне искат да те зарадват. Твоят Белогривец е такъв, Малта също. На моята черна това май ѝ липсва. Но като се опознаем, може и да се харесаме.

— Моята черна? Така ли се казва?

Свих рамене и се усмигнах.

— Още не съм ѝ дал име, но да, май така ще я нарека: Моя черна.

Тя ми хвърли кос поглед.

— Е, по-добре е от Къпинка или Боровинка.

Усмигнах се.

— Разбирам какво имаш предвид. Е, може тепърва да покаже кое име ѝ приляга най-добре, но засега си е Моя черна.

Известно време повървахме мълчаливо. Тя непрекъснато поглеждаше към пътищата, водещи към кея.

— Ще ми се тези фургони да дойдат най-последно. Не ги виждам дори.

— Е, земята тук е хълмиста. Може всеки момент да се изкачат на някое било и да ги видим.

— Дано. Иска ми се да продължим. Надявах се да стигнем в Гейлтон, преди съвсем да се е стъмнило. За да мога да огледам.

— За птиците на кралицата — подхвърлих.

— Да. — Изгледа ме продължително. След това, убедила се сякаш, че разбирам дискретността ѝ, сподели откровено: — Кралица Кетрикен ме увери, че на теб и на лорд Златен може да се вярва. Че не се налага да крия нищо от вас.

Наведох глава.

— Доверието на кралицата е висока чест за мен.

— Защо?

— Защо ли? — Изненадах се. — Ами, такова доверие от толкова високопоставена дама към човек като мен...

— Невероятно. Особено след като си дошъл в замъка само преди няколко дни. — Погледна ме в очите.

Кетрикен добре беше избрала доверената си дама. Все пак обаче самата ѝ проницателност можеше да се окаже заплаха за мен. Облизах устни, премислях отговора си. Малка част от истината, реших. Истината е най-лесното за поддържане в по-сетнешни разговори.

— Познавам кралица Кетрикен отпреди време. Служих ѝ по няколко дискретни повода по време на Войната на Алените кораби.

— В такъв случай си дошъл в Бъкип по-скоро заради нея, отколкото за лорд Златен?

— Мисля, че ще е най-честно да кажа, че дойдох заради себе си.

Последва мълчание. Отведохме конете до реката и ги оставихме да пият. Моя черна не прояви страх от водата, даже нагази навътре. Зачудих се как ли ще реагира при качването на сала. Ако решише да ми създаде неприятности, прехвърлянето щеше да е доста неприятно за мен. Топнах кърпата си в студената вода и си избърсах лицето.

— Смяташ ли, че принцът просто е избягал?

Зяпнах я изненадано. Тази жена беше откровена. Гледаше ме право в очите. Огледах се — да се уверя, че никой не може да ни чуе.

— Не знам — отвърнах също така откровено. — Подозирам, че може да е бил подмамен, а не отвлечен насила. Но определено мисля, че други са замесени в заминаването му. — Прехапах език и се укорих, че съм прекалено открит. Как можех да подкрепя това мнение? Като разкрия, че съм Осезаващ? По-добре беше да слушам, вместо да говоря.

— Тоест и че може да ни се противопоставят, че искаме да го върнем.

— Възможно е.

— Защо смяташ, че са го подмамили?

— О, не знам. — Отговорите ми започваха да звучат уклончиво и го разбирах.

Тя ме погледна в очите.

— Добре. Аз също мисля, че е подмамен, а не отвлечен. Допускам, че онези, които са го подмамили, не одобряват плана на кралицата да го ожени за нарческата от Външните острови. — Извърна очи и добави: — Аз също.

Тези думи ме стъписаха. Това беше първият намек, че верността ѝ към кралицата не е безусловна. Цялото старо обучение на Сенч изплува в ума ми и се опитах да разбера колко дълбоко е

разногласието. Възможно ли беше тя да има нещо общо с изчезването на принца?

— Не съм сигурен дали аз самият го одобрявам — отвърнах; подканвах я да каже нещо повече.

— Принцът е твърде млад, за да бъде вричен на която и да било — заяви открито Лоръл. — Не съм убедена, че Външните острови са най-добрите ни съюзници, да не говорим колко дълго ще останат верни. Как биха могли? Те не са нищо повече от градове-държави, разпръснати по крайбрежието на една сурова земя. Там няма владетел с истинска власт и те непрекъснато враждуват помежду си. Всякакъв съюз, който сключим с тях, по-скоро ще ни въвлече в дребните им войни, отколкото да ни облагодетелства в търговията.

Бях изумен. Явно беше мислила много над проблема, и то в дълбочина, каквато нямаше и да допусна за една ловкиня.

— Ти какво би предпочела тогава?

— Ако решението беше мое — но знам много добре, че не е — щях да го задържа в резерв, докато не разбере със сигурност какво става не само на Външните острови, но и на юг също така, в Халкида, Бинград и земите отвъд тях. Разправят за война там и за други страхотии. Казват, че били виждали дракони. Не че вярвам на всичко, което чувам, но дракони наистина дойдоха в Шестте херцогства по време на Войната на Алените кораби. Твърде често съм чувала такива приказки, за да ги отхвърля с лека ръка. Може би ги привлича войната и жертвите, която тя им предлага.

За да я осветля в това отношение, щяха да са ми нужни часове. Затова само попитах:

— Тогава би ли оженила нашия принц за някоя халкидска благородничка или дъщеря на търговец от Бинград?

— Може би ще е най-добре да си вземе съпруга в Шестте херцогства. Някои роптаят, че кралицата ни е чуждоземка и че второ поколение кралица отвън няма да е добре.

— А ти съгласна ли си с това?

Тя ме изглежда.

— Май забрави, че съм Майстор-ловкинята на кралицата. По-добре чужденка като нея, отколкото благородничките на Фароу, при които трябваше да служа навремето.

Разговорът ни замря. Отведохме конете от реката и ги пуснахме да пасат. Аз също бях огладнял. Сякаш прочела мислите ми, тя измъкна две ябълки.

— Винаги си нося храна — каза, докато ми подаваше едната. — Някои хора, за които съм ловувала, мислят повече за удобството на конете и кучетата си, отколкото за ловците си.

Реших да не защитавам лорд Златен от подобно обвинение. Най-добре бе Шутът сам да реши как иска да се представи. Благодарих ѝ и захапах ябълката. Беше едновременно тръпчива и сладка. Моя черна изведнъж вдигна глава.

Да си я разделим? — предложих ѝ.

Тя ми мръдна с уши пренебрежително и продължи да пасе.

Няколко дена без мен и вече започва да ухажва коне.

Трябваше да се сетя. Вълкът използва Осезанието открито, с което стресна и мен, и трите коня.

— Нощни очи! — възкликнах изненадано. Огледах се.

— Моля?

— Моя... Кучето ми. Вървяло е след мен от къщи.

Лоръл ме погледна, все едно съм полудял.

— Кучето ти? Къде е?

За мой късмет вълкът тъкмо излизаше от дърветата. Дишаше задъхано. Тръгна право към брега, за да пие. Лоръл го зяпна.

— Това е вълк.

— Наистина прилича много на вълк — съгласих се. Плеснах с ръце и подсвирнах. — Нощни очи. Ела тук!

Пия, идиот такъв. Жаден съм. Сигурно и ти щеше да си жаден, ако беше тичал дотук, вместо да яздиш кон. — Не — заяви твърдо Лоръл. — Това не е куче, което прилича на вълк. Това е вълк.

— Взех го и го опитомих, когато беше съвсем малък. — Нощни очи продължаваше да лочи. — Много добър приятел ми е.

— Лейди Бресинга сигурно няма да се зарадва много на вълк в дома си.

Нощни очи изведнъж вдигна глава, озърна се, и без да погледне към мен, тръгна към гората. *Нощес*, обеща ми за довиждане.

Дотогава ще съм отвъд реката.

И аз. Повярвай ми. Нощес.

Моя черна гледаше след него. Изцвили неспокойно. Извърнах очи към Лоръл. Гледаше ме с любопитство.

— Явно съм сгрешил. Това наистина е вълк. Много прилича на кучето ми обаче.

Накара ме да изглеждам като идиот.

Не е трудно.

— Много странно поведение за вълк — отбеляза Лоръл. Все още гледаше след него. — От години не бях виждала вълк по тези места.

Предложих на Моя черна огризката от ябълката и в отговор получих лепкава зелена слюнка по дланта. Мълчанието ми се стори най-добрият избор.

— Беджърлок! Ловкиньо! — повика ни откъм пътя лорд Златен. С голямо облекчение поведох конете към него.

Лоръл ни последва, като ахна тихо от възхищение. Погледнах я през рамо изненадан. Очите ѝ се бяха впили в господаря ми, но на питацията ми поглед ми кривна устни в лека усмивка. Отново погледнах към него.

Забелязал това, той само дето не замръзна в поза. Твърде добре познавах Шута, за да ме излъже небрежната суетност на лорд Златен. Знаеше как си играе вятърът откъм реката със златните му кичури. Беше избрал добре цветовете на облеклото си, синьо и бяло, а елегантните му дрехи бяха скроени така, че да подчертават изящната му фигура. Приличаше на същество, сътворено от слънце и небе. И макар че носеше храна, увита в бяла ленена кърпа, и стомна, все пак успяваше да изглежда елегантно аристократичен.

— Донесох ти храна и пиене, за да не се изкусиш да изоставиш конете — каза той и ми подаде вързопа и запотената стомна. После очите му пробягаха към Лоръл и той я удостои с одобрителна усмивка. — Ако на Ловкинята ѝ допада, за мен ще е удоволствие да я поканя на вечеря, докато чакаме проклетите фургони.

Мимолетният поглед, който ми хвърли Лоръл, беше многозначителен. Молеше за извинение, че ме изоставя, макар да беше сигурна, че разбирам колко рядка възможност е това за нея, за да я пропусне.

— И за мен ще е удоволствие, лорд Златен — отвърна тя, свела скромно очи. Поех юздите на Белогривец, преди да се е сетила да ме помоли. Лорд Златен ѝ подаде ръка като на дама. След леко колебание

тя положи потъмнелите си от слънцето пръсти върху светлосиния му ръкав. Той веднага покри дланта ѝ с дългите си изящни пръсти. Преди да са се отдалечили и на три крачки, вече бяха потънали в разговор за птици, ловни сезони и пера.

Затворих устата си, която съвсем лекичко беше зяпнала. Реалността отново се намести около мен. Лорд Златен, осъзнах изведнъж, бе точно толкова завършена и реална личност, колкото и Шутът някога. Шутът беше безцветен малък особняк, присмехулник с остър език, който будеше или безусловна обич, или отвращение и страх у онези, които го познаваха. Аз бях между малцината, които се бяха сприятелили със смешника на крал Умен, и бях ценил приятелството му и най-искрената връзка, която можеше да съществува между две момчета. Тези, които се бояха от язвителните му и бодливи шеги и се отвращаваха от бледата му кожа и безцветните очи, бяха огромното мнозинство сред хората в замъка. Но точно в този момент една интелигентна и, трябва да призная, много привлекателна жена, бе избрала близостта на лорд Златен пред моята.

— Всеки с вкуса си — измърморих на Белогривец, който се беше загледал след господарката си с лека тъга.

Какво има в кърпата?

Знаех си, че не си се отдалечил много. Момент.

Оставих конете да пасат, отидох при храстите в края на гората и разгънах кърпата върху един голям, обрасъл с мъх камък. Отпуших стомната. Беше пълна със сладък сайдер. В кърпата пък имаше два големи месеника.

Единият е за мен.

Нощни очи не излезе изцяло от храстите. Подхвърлих му единия месеник и моментално отхапах от своя. Беше още горещ и месото и мазнината бяха кафяви и вкусни. Едно от хубавите неща с Осезанието е, че човек може да поддържа разговор, докато яде, без да се задави. *Тъй. Как ме намери и защо? —* попитах.

Намерих те точно както намирам всяка досадна бълха. Защо? Какво друго да направя? Не може да си очаквал, че ще остана в Бъкип. С котка? Моля те. Не стига, че още вониш на онова същество. Това не мога да го изтърпя.

Хеп ще се безпокои за теб, като открие, че те няма.

Може би, но се съмнявам. Беше много възбуден, че идва пак в Бъкип. Защо е толкова възбуждащо за едно момче, не знам. Там няма нищо, освен шум и прах, никакъв сериозен дивеч и твърде много човешки същества, струпани на едно място.

Значи си тръгнал след мен само за да си спестиш тази досада. Няма нищо общо с притесненията ти за мен или с това, че ти липсвам?

Щом двамата с Немиришеция ловувате, значи трябва да ловувам с вас. Съвсем логично. Хеп е добро момче, но не е най-добрият ловец. По-добре да остане на безопасно в града.

Но ние сме на коне, приятелю, а ти не си толкова пъргав като някога, нито имаш издръжливостта на млад вълк. По-добре да се върнеш в Бъкип и да наглеждаш момчето.

Или може би просто да изкопаеш една дупка тук и да ме погребеш.

— Какво? — Горчивината му изтръгна думата от устата ми. Задавих се със сайдера.

Малки братко, не се дръж с мен все едно, че вече съм мъртъв или умирам. Ако гледаш така на мен, бих предпочел наистина да съм умрял. Отнемаш днес от живота ми, като постоянно се страхуваш, че утрето ще ми донесе смъртта. Страховете ти ме сграбчват студени и ми отнемат цялото удоволствие от топлината на деня.

И вълкът — не го беше правил от дълго време — смъкна всички прегради помежду ни. Изведнъж осъзнах какво съм крил досега от самия себе си. Доскорошното мълчание между нас не беше дело само на Нощни очи. Наполовина беше мое, моето отдръпване от него, от страх, че неговата смърт може да се окаже непоносимо болезнена за мен. Аз бях този, който го бе отпратил надалече. Аз бях този, който таеше мислите си от него. Но толкова мои чувства бяха проникнали през стената, че го бях наранил с тях. Бях се оказал на ръба да го изоставя. Моето бавно отдръпване от него бе примирението ми пред тленността му. Наистина, от деня, в който го бях изтръгнал от смъртта, не бях гледал на него като на съвсем живо същество.

Почувствах се нищожен и дребен. Не беше нужно да му казвам, че изпитвам срам. Осезанието създава връзка, която прави много обяснения излишни. Извинението си изрекох на глас.

— Хеп наистина е достатъчно голям, за да се погрижи сам за себе си. Отсега нататък двамата сме един с друг, каквото и да предстои. Усетих съгласието му. Тъй. *Какво сме тръгнали да ловим?*

Едно момче и една котка. Принц Предан.

Аха. Момчето и котката от твоя сън. Е, поне ще ги познаем, когато ги намерим. Беше малко смущаващ този негов бърз скок на мисълта и това, че така лесно разбра какво ме беше затруднявало. Бяхме споделяли мисли с тях двамата, и то неведнъж. Изтласках безпокойството от ума си.

Но как ще прехвърлиш реката? И как ще догонваш конете ни?

Това да не те безпокои, малки братко. И не ме издавай със зяпането си.

Усетих, че го забавлява да ме кара да се чудя, и престанах да го разпитвам. Довърших яденето си и подпрях гръб на балвана, който ми беше трапезата. Беше попил топлината на деня. Малко бях спал напоследък и усетих как клепачите ми натежават.

Хайде, дремни. Аз ще пазя конете вместо теб.

Благодаря. Такова облекчение беше да затворя очи и да приема съня без притеснение. Моят вълк щеше да бди над мен. Дълбоката връзка между нас отново потече безпрепятствено. Донесе ми повече мир от пълния корем и светлината на слънцето.

Идват.

Отворих очи. Конете си пасяха кротко, но сенките им се бяха издължили по ливадата. Лорд Златен и Лоръл стояха в края на полето. С неохота се надигнах. Гърбът ми се беше схванал от позата, но все пак щях с удоволствие да предпочета да заспя отново. По-късно, обещах си. Видях товарните фургони да се приближават към кея.

Белогривец и Малта веднага се отзоваха на подсвирването ми. Моя черна не щя, но след като ѝ хванах юздите, кротна и тръгна след мен, все едно изобщо не е намисляла нещо друго. Поведох ги към идващите фургони. Забелязах сиви вълчи крака под един от фургоните и извърнах очи настрани.

Салът беше голям, от груби талпи, вързан за двата бряга с дебело въже. Конски впрягове го теглеха насам и натам, но имаше и салджии, които го насочваха с дълги пръти. Натовариха първо фургоните на

лейди Бресинга, а след това пътниците и конете им. Аз се качих последен. Моя черна се заинати и накрая май се качи повече заради компанията, отколкото от моите подканяния. Салът се отдели от кея и бавно запълзя към отсрещния бряг. Реката гъргореше и пляскаше около нас.

Когато стигнахме северния бряг на Бък, се беше стъмнило съвсем. Първи слязохме от сала, но след това изчакахме да разтоварят и фургоните. Лорд Златен реши, вместо да пренощуваме в хана да последваме фургоните до имението на лейди Бресинга в Гейлтон. Коларите знаеха пътя наизуст. Запалиха фенери, окачиха ги на страниците и ние поехме след тях.

Луната грееше пълна. Следвахме ги на разстояние, но прахта от фургоните все пак застиваше във въздуха и лепнеше по кожата ми. Бях много по-уморен, отколкото очаквах. Болката в гърба ми беше най-остра около старата рана от стрелата. Изведнъж много ми се доця да си поговоря кротко с Шута, да се върна по някакъв начин към онзи здрав младеж, който бях някога. Но си напомних, че и Фиц, и Шута вече ги няма. Ние бяхме лорд Златен и слугата му Том Беджърлок. Колкото по-скоро си набиех това в ума, толкова по-добре щеше да е и за двама ни. Лоръл и лорд Златен си бърбяха тихичко. Вниманието му я ласкаеше и тя не се и опитваше да прикрие удоволствието си. Не ме изключвах, но все пак щях да се чувствам неудобно да се намеся.

Най-сетне стигнахме в Гейлтон. Бяхме прехвърлили няколко каменисти хълма и бяхме прекосили обраслите с дъб долини между тях и когато излязохме на билото на поредния заоблен хълм, ни поздравиха мигащите светлини на малко градче долу.

Гейлтон бе разположен на малкия приток на Бък Еленов рог. Реката не беше плавателна, затова повечето стоки стигаха до Гейлтон по суша. Еленов рог осигуряваше вода за добитъка и градините и риба за хората. Имението на Бресинга се намиреше на малко възвишение над градчето. В тъмното бе невъзможно да се види цялата големина на къщата, но разстоянията между осветените от пламъците на свещи прозорци ме убедиха, че сградата е внушителна. Фургоните влязоха през портата на дълга каменна стена и ние минахме след тях, без да ни спрат. Коларите спряха в двора и мъже с факли притичаха да ги посрещнат. Забелязах, че няма лаещи кучета, и това ми се стори странно. Лорд Златен ни поведе с Лоръл към главния вход на самото

имение. Още преди да сме слезли от конете, вратата се отвори широко и се изсипаха слуги.

Очакваха ни. Беше ни изпреварил пратеник на сутрешния сал. Лейди Бресинга се появи лично, за да ни поздрави с добре дошли. Слугите отведоха конете ни и взеха багажа ни, а аз последвах лорд Златен и кралската Ловкиня в просторното преддверие на имението Бресинга. Внушителната къща бе построена от дъб и речен камък. Дебели греди и масивни каменни стени завладяваха погледа и смаляваха хората, изпълнили големия салон.

Лорд Златен беше в центъра на вниманието. Лейди Бресинга го държеше за ръката за добре дошъл. Беше ниска и пълничка и го гледаше одобрително, докато бърбореше. Усмивката ѝ беше набръчкала ъгълчетата на очите ѝ и горната ѝ устна се беше изпънала силно над зъбите ѝ. Дългуресто то момче, което стоеше до нея, най-вероятно беше Любезен Бресинга. Беше по-висок от Хеп, но на същата възраст, черната му коса беше вчесана назад, с добре очертан алаброс. Изглежда ме мимоходом, някак странно, и вниманието му отново се върна на майка му и моя господар. Лека тръпка полази по кожата ми. Осезанието. Някой тук беше от Старата кръв и го прикриваше със съзнателно усилие. Излъчих предупредително към Нощни очи: *Сниши се*. Потвърждението му беше по-неуловимо и от мириса на нощни цветя пред изгрев, но все пак забелязах как лейди Бресинга леко извърна глава, доловила сякаш далечен звук. Много рано беше, за да съм сигурен, но почувствах, че съмненията ни със Сенч са съвсем оправдани.

Ловкинята на кралицата също си имаше кръг от ухажвачи я обожатели. Майстор-ловецът на Бресинга беше застанал вече до лакътя ѝ, говореше ѝ как още като стане сутринта, той с удоволствие ще ѝ покаже най-добрите височини за лов на диви птици. Помощниците му стояха почитателно до него. По-късно той щеше да придружи Лоръл за късната вечеря с лейди Бресинга и лорд Златен.

В разгара на цялата суматоха около посрещането ни не ми обърнаха почти никакво внимание. Стоях отстрани като всеки добър слуга и очаквах поредната заповед. По някое време към мен припряно се доближи една слугиня.

— Ще ви покажа стаите, които сме приготвили за лорд Златен, за да можете да ги подредите по вкуса му. Ще иска ли баня тази вечер?

— Несъмнено — отвърнах на младата жена и тръгнах след нея. — И лека храна в покоите му. Понякога го обзема апетит късно през нощта. — Беше измислица от моя страна, за да се погрижа да не остана гладен. Очакваше се първо да се погрижа за удобството на господаря си, а чак след това — за своето.

Неочакваната визита на лорд Златен ни беше издействала великолепно стая, голяма колкото цялата ми къща. В самия ѝ център господстваше пишно легло, отрупано с пухени дюшеци и дебели възглавници. Огромни букети рози изпълваха стаята със сладостен аромат, а цяла гора от восъчни свещи ѝ придаваше и светлина, и деликатен мирис. Стаята бе с изглед към реката и над долината, но за нощта кепенците на прозорците бяха спуснати. Отворих един „за въздух“ и уверих слугинята, че мога сам да разопаковам вещите на господаря си, а тя междувременно да се погрижи за водата за банята му. Към покоите на лорд Златен се отваряше малко преддверие, предназначено за мен. Беше тясно, но много по-добре обзаведено от всички слугински стаи, които бях виждал.

Разопаковането на дрехите на лорд Златен ми отне повече време, отколкото бях очаквал. Бях изненадан колко много е успял да побере в дисагите си. Не само дрехи и ботуши, но и накити, парфюми, шалове, гребени и четки извираха от здраво натъпканите торби. Подредих всичко по най-добрия начин, който можех да си представя. Опитах се да си припомня Чарим, личния спътник и слуга на принц Искрен, и след като влязох в кожата му, изведнъж видях всичко, което беше правил, в съвсем друга перспектива. Милият Чарим винаги беше на лице, винаги зает с някоя задача, свързана с комфорта и удобството на Искрен. Ненатрапчив, но винаги готов да се притече по заповед на своя господар. Опитах се да помисля какво щеше да направи той на мое място.

Запалих огън в камината, та на господаря ми да му е уютно след банята. Обърнах постелките на леглото на лорд Златен и изпълнах нощницата му върху ленения чаршаф. Ухилих се самодоволно и се оттеглих в стаичката си, зачуден как ли ще реагира Шутът на всичко това.

Бях очаквал собственият ми багаж да е по-лесен за разопаковане и подреждане, докато не извадих вързопа от шивача. Развързах връвта и дрехите се надигнаха от него като разцъфващ цвят. Шутът не беше

изпълнил обещанието на лорд Златен да ме държи скромно облечен. Дрехите бяха от най-добро качество, никога не бях носил такива. Имаше комплект в слугинско синьо, по-добре скроени от това, което носех сега, и от много по-фин плат. Двете снежнобели ленени ризи бяха много по-изящни от онова, което носеха повечето слуги. Имаше жакет в тъмносиньо, с черен клин до коленете, със сиво вземо по него, и още един, в тъмозелено. Вдигнах зеления жакет пред себе си да се огледам. Пешовете стигаха почти до коленете ми — беше по-дълъг, отколкото бях свикнал, и с пищна жълта бродерия. Жълти панталони. Поклатих глава. Широк кожен колан. Златният фазан на лорд Златен беше извезан на гърдите. Погледнах се в огледалото и завъртях очи. Шутът наистина беше прекалил малко. Грижливо окачих дрехите в дрешника. Без съмнение лорд Златен скоро щеше да намери повод да ме накара да ги облека.

Едва бях приключил с разопаковането, когато чух стъпки в коридора. Почукване на вратата ме извести, че ваната за лорд Златен е пристигнала. Мъкнеха я две момчета, последвани от други трима, понесли ведро с гореща и студена вода. Очакваше се аз да ги смеся, за да постигна предпочитаната от лорд Златен топлина. После дойде още един младеж, с поднос с благоуханни масла, от които господарят ми да може да си избере, и още един с цял наръч кърпи. Дойдоха и двама мъже, понесли изрисувани паравани, които трябваше да пазят лорда от течение, докато се наслаждава на къпането си. Никога не съм бил особено схватлив за социалните ситуации, но колкото и да ми бяха мътни, започнах да осъзнавам високото светско положение на моя господар. Такова щедро посрещане се полагаше най-вероятно за височайши дворцови особи, а не за някой безимотен благородник, със съмнителен произход. Популярността му в двора очевидно надвишаваше първоначалната ми представа за нея. Смути ме това, че не я бях схванал от самото начало. Но бързо и безпогрешно осъзнах причината за това.

Аз знаех кой е той. Знаех миналото му или поне много повече, отколкото който и да било от обожателите му. За мен той не беше екзотичният и приказно богат благородник от някоя далечна джамайлийска фамилия. За мен той беше Шутът, въввлечен в поредната си заплетена игра, и аз все още очаквах всеки момент да спре жонглирането и да остави всичките си хвърчащи илюзии да се

разсипят по земята. Но такъв миг на откровение изобщо не предстоеше. Лорд Златен беше реален, толкова реален, колкото беше някога Шутът за мен. За миг останах замръзнал, стъписан от тази разбулваща се истина. Лорд Златен беше толкова реален, колкото и Шутът. А следователно и някогашният Шут също бе толкова реален, колкото сегашният лорд Златен.

Кой тогава беше този човек, когото бях познавал през почти целия си живот?

Намек за присъствие, по-скоро мирис, отколкото мисъл, ме привлече към прозореца. Погледнах, не към реката, а долу в храстите под прозореца. Умът на Нощни очи леко се отърка в моя, подканяше ме да контролирам връзката си на Осезание. Две тъмни очи погледнаха нагоре и се взряха в моите. *Котка*, потвърди деликатният му допир, преди дори да съм помислил да го попитам. *Вони на котешка пикня по ъглите на конюшната и под храстите зад нея. Котешки изпращания, заровени в лехите с рози. Котки навсякъде.*

Повече от една? Котката на Предан е подарък от това семейство. Може би ги предпочитат като ловни животни.

Това е сигурно. Миризмата е натрапчива. Призлява ми от нея. Нямах голямо желание да срещна такова чудо очи в очи. Единственото, което знам за котките, го научих този следобед, когато Хеп предложи да се сприятеля с една. Само си показах носа през вратата и онази оранжева фурия излетя срещу мен, само нокти и слюнка.

Не знам повече за тях от теб. Бървич не държеше котки в конюшната.

Той е по-разумен, отколкото си давахме сметка с теб.

Зад мен тихо се отвори и затвори врата. Обърнах се светкавично, но се оказа само лорд Златен — един от малцината на този свят, които можеха да ме изненадат. Спомних си бързо ролята си и му се поклоних.

— Господарю, погрижих се за нещата ви. Банята ви очаква.

— Много добре, Беджърлок. А, да, нощният въздух освежава. Гледката приятна ли е?

— Великолепна, сър. С широка панорама над речната долина. А нощта е чудесна, с почти пълна луна, която ще накара повечето вълци да вият.

— Нима? — Той бързо отиде до прозореца и погледна надолу към Нощни очи. Усмивката, която огря лицето му, бе искрена. Вдиша дълбоко и доволно, сякаш се наслаждаваше на въздуха. — Хубава нощ, наистина. Безспорно много нощни същества ще излязат на лов. Дано и нашият лов утре да тръгне така добре като техния на лунна светлина. Жалко е, наистина, че трябва да отложи лова чак до утре. Поканен съм на късна вечеря с лейди Бресинга и сина ѝ Любезен. Но те ме извиниха за малко, за да се поосвежа. Ти, разбира се, ще ме придружиш на вечерята.

— Разбира се, господарю — отвърнах със свито сърце. Всъщност се бях надявал да се измъкна през отворения прозорец и да поразузнавам малко с Нощни очи.

Няма нищо, което да не мога да свърша по-добре сам. Ще подуша и ще пообиколя навън. Ти гледай да свършиш същото вътре. Колкото по-скоро привършим с мисията, толкова по-скоро си тръгваме за вкъщи.

Вярно е — съгласих се, но се зачудих защо така се сви сърцето ми при тази мисъл. Нима не исках да оставя Бъкип и да продължа стария си живот колкото се може по-скоро? Или започваше да ми харесва ролята на слуга на едно богато конте? — запитах се със сарказъм.

Свалих жакета на лорд Златен и смъкнах ботушите му — толкова често бях гледал разсеяно как го прави Чарим. Изчетках жакета и го окачих, след това грижливо почистих ботушите от прахта и ги сложих до вратата. Когато Лорд Златен ми протегна китките си, развързах дантелените маншети на ризата му и свалих лъскавите бижута от ръцете му. Той се отпусна тежко в стола си и каза:

— Ще облека синия жакет. И лепената риза с тънното синьо райе. Тъмносин клин, мисля, и високите обувки със сребърна верижка. Пригответи ми всичко това. После излей ведрата, Беджърлок, и бъди щедър с розовото масло. След това опъни параваните и ме остави сам да поразмишлявам. А, можеш да вземеш малко вода в стаята си и да я използваш. На вечеря ще искам да ми мирише на храната, не на теб зад гърба ми. И се облечи в тъмносиньо. А, и още нещо. Сложи си и това, но те съветвам да го държиш покрито, освен ако не ти потрябва сериозно.

Извади от джоба си талисмана на Джина, пусна го и той се нави в протегнатата ми ръка.

Всичко това беше изречено с неподправено ведро настроение. Лорд Златен беше човек, доволен от себе си, и очакваше с нетърпение приятна задушевна беседа на трапеза с изискани ястия. Изпълних каквото ми бе наредено, след което с благодарност се оттеглих в стаята си с вода за миене и малко масло с ябълково ухание. Скоро след това чух лорд Златен да пляска доволно в голямата вана и да си тананика някаква непозната мелодия. Моето къпане бе доста по-скромно, но все пак добре дошло. Побързах, понеже знаех, че скоро пак ще потърсят услугите ми.

Облякох с усилие жакета — беше доста впит и едва се намери място да скрия навития на руло комплект инструменти, дадени ми от Сенч, да не говорим за малкия нож, който реших, че няма да е зле да взема. Не можех да нося меч на официална вечеря, но не ми се искаше да съм съвсем без оръжие. Потайният досег на вълка към Осезанието ме бе заразил с предпазливост. Закопчах колана, който стягаше жакета, и прибрах косата си във воинска опашка. Част от маслото с мирис на ябълка успя да убеди косата ми да прилепне по-плътно. Осъзнах, че от известно време не чувам пляскане, и изтичах в стаята на лорд Златен.

— Лорд Златен, нуждаете ли се от помощта ми?

— Едва ли. — В провлечения саркастичен тон на Златен се прокрадна сянка от Шута. Той се появи иззад паравана напълно облечен, оправяше пищната дантела по маншетите си. Лека усмивка на довольство, че ме е изненадал, играеше на устните му. После усмивката изведнъж изчезна и той просто ме зяпна мълчаливо. След това очите му светнаха, той пристъпи към мен и на лицето му се изписа задоволство. — Точно както се надявах. О, Фиц, винаги съм си представял как, ако имам възможност, бих могъл да те покажа на света в целия ти чар. И ето те!

Това, че използва името ми, бе също толкова смайващо, колкото и начинът, по който ме стисна за раменете и ме обърна към огромното огледало. В първия миг видях само отражението на лицето му над рамото ми, засияло от гордост и задоволство. После изместих погледа си и се взрях в мъж, когото едва можех да позная.

Указанията му към шивача трябваше да са били изрични до съвършенство. Жакетът лепнеше на раменете и гърдите ми. Бялото на

ризата се показваше при яката и ръкавите. Синьото на жакета бе синьото на Бък, моя фамилен цвят, и макар да го носех като слуга, кройката на жакета не беше като за слуга, а по-скоро за войник. Кройката караше раменете ми да изглеждат по-широки и коремът ми — по-плосък. Бялото на ризата контрастираше с тъмната ми кожа, очи и коса. Зяпнах смаян лицето си. Грубите белези по него си бяха отишли с младостта. Имах бръчки по челото и започваха да се оформят и около очите, и тези бръчки някак смаляваха суровостта на дългия белег през лицето. Отдавна се бях примирил с изкривяването на счупения ми нос. Белият кичур в косата ми беше по-забележим с прибраната ми назад във воинска опашка коса. Мъжът, който ме гледаше от огледалото, ми напомняше по някакъв начин за Искрен, но още повече — за портрета на краля-претендент Рицарин, който все още висеше окачен в залата на Бъкип.

— Приличам на баща си — казах тихо. Тази мисъл едновременно ме зарадва и притесни.

— Само ако някой търси приликата — отвърна Шутът. — Само някой, който знае достатъчно, за да се взре зад белезите ти, би видял в тебе Пророка. Най-вече приличаш на себе си, приятелю, но повече от преди. Приличаш на онзи Фицрицарин, който си бил винаги, но когото мъдростта и лукавството на Сенч са държали скрит. Никога ли не си се чудил как са скроени дрехите ти, просто и почти грубо, за да приличаш повече на коняр и войник, отколкото на незаконен син на принц? Госпожа Чевръстка, шивачката, винаги мислеше, че поръчките идват от Умен. Дори когато ѝ позволяваха да се отдаде на своята страст към труфила и моди, то беше само за онези, които привличат внимание към себе си и нейните шивашки умения, но не и за тебе. Но това, Фиц, е точно както съм те виждал винаги. И както ти самият не си се виждал никога.

Погледнах се отново в огледалото. Мисля, че съм честен, като казвам, че никога не съм бил суетен. Отне ми малко време, за да приема, че макар да бях натрупал години, промяната бе по-скоро в зрялост, отколкото към развала.

— Не изглеждам чак толкова зле — съгласих се.

Шутът се усмихна още по-широко.

— Ах, приятелю, бил съм по места, където жените ще се бият с ножове заради теб. — Вдигна изящната си ръка и се потърка

замислено по брадичката. — Но ето, че вече се опасявам да не би фантазията ми да е успяла прекалено добре. Няма да минеш незабелязан, уверявам те. Но пък може да е за добро. Пофлиртувай малко с кухненските слугини и... казва ли ти някой какво ще ти кажат те?

Завъртях очи на подигравката му. Погледът му засече моя в огледалото.

— Нищо по-изящно от нас двамата не е присъствало на трапезата в тази зала — реши най-сетне въодушевено. Стисна ме за рамото, изпъна рамене и изведнъж отново се превърна в лорд Златен.

— Беджърлок. Вратата. Очакват ни.

Скочих да се подчиня на господаря си. Тези няколко мига с Шута по някакъв начин бяха възстановили търпимостта ми към новата ни игра. Дори усетих, че интересът ми към цялата шарада се е подгрял. Ако принц Предан беше тук, в Гейлтон, а подозирах, че е тук, щяхме да го намерим, преди да е изтекла нощта. Лорд Златен мина пред мен през вратата. Последвах го на две стъпки зад него и вляво.

ГЛАВА 16

НОКТИ

Опустошенията на Войната на Алените кораби наложиха най-тежката си дан над Крайбрежните херцогства. Стари владения бяха разорени, древни родословия се прекъснаха и горди някога имена се превърнаха в руини и буренясали дворове. И все пак, след войната, както семена покълват след буен пожар, тъй и мнозина от дребната знат усетиха, че мощта им се засилва. Много от скромните имена бяха избегнали разбойническите набези. Стадата и зърното им бяха оцелели и на скромни дотогава поземлени владения започна да се гледа като на богати места. По-дребните владетели от тези земи изведнъж започнаха да се оказват подходящи брачни партии за наследниците на по-стари и изведнъж обеднели фамилии. Така овдовелият лорд на именията Бресинга близо до Гейлтон взе много по-млада и по-богата дама от рода Иъруд от Малки Тор в Бък. Родът Иъруд беше стар и благороден, но западнал и в сан, и в богатство. Но по време на Войната на Алените кораби тяхната закътана долина процъфтя и делеше реколтата си с обеднелия народ от владенията на Бресинга, които граничеха с тях. Тази доброта даде плодове за семейството Иъруд, когато Джаглея Иъруд стана лейди Бресинга и роди на вече стария лорд наследник, Любезен Бресинга, скоро след неговата смърт от треска.

„История на рода Иъруд“, от писаря Дълвен

Лорд Златен се движеше с изяществото и увереността, която уж е вродена на благородническото съсловие. Отведе ме безпогрешно до едно елегантно преддверие, където ни очакваха домакинята и синът ѝ. Лоръл също беше там, облечена в семпла кремава рокля, обшита с дантела. Беше увлечена в разговор с Майстор-ловеца на Бресинга. Помислих си, че роклята не ѝ отива така добре, както простичката ѝ туника и бричовите за езда, защото бронзовите ѝ ръце и лице придаваха сякаш нелепост на дантелата на яката и бухналите ръкави. Лейди Бресинга беше пишно натруфена с дипли и волани, разкошните ѝ дрехи подсилваха пропорциите на бюста и бедрата. Имаше още трима гости: семейна двойка със седемнайсетгодишната си дъщеря, явно местни благородници. Всички очакваха появата на лорд Златен.

Реакцията им, когато влязохме, бе точно такава, каквато бе предрекъл Шутът. Лейди Бресинга се обърна, за да поздрави госта си. Разширените ѝ очи го обходиха от глава до пети с неприкрито одобрение и тя обяви с усмивка:

— Ето го и нашия почетен гост.

Лорд Златен леко извърна глава настрани, прибрал брадичка към гърдите си в израз на невинност, сякаш не съзнаваше своя чар. Лоръл го зяпна с искрена възхита, докато Лейди Бресинга го представяше на лорд и лейди Грейлинг от Котърхилс и тяхната дъщеря Сидел. Имената им ми бяха непознати, но като че ли си спомнях Котърхил като малко имение в подножията на Фароу. Бузките на Сидел порозовяха и тя като че ли бе най-развълнувана от това, че поклонът на лорд Златен включи и нея, след което погледът ѝ не се откъсна от него. Очите на майка ѝ на свой ред ме обходиха с откровено одобрение — по начин, който може би трябваше да я накара да се изчерви. Извърнах очи и видях, че Лоръл ме оглежда с усмивка на изумление, сякаш беше забравила, че ме познава. Почти можех да усетя излъчваното от лорд Златен задоволство от това как бе успял да завърти главите им.

Той поднесе галантно ръката си на лейди Бресинга, а синът ѝ Любезен пое ролята на кавалер на Сидел. Лорд и лейди Грейлинг ги последваха, след тях дойде редът на Майсторите-ловци. Последвах знатните дами и господа в трапезарията и чинно заех мястото си зад стола на лорд Златен. Позицията ми заявяваше недвусмислено ролята ми не само на слуга, но и на негов телохранител. Лейди Бресинга ме погледна озадачено, но аз извърнах очи. Дори да си беше помислила,

че лорд Златен проявява нетактичност спрямо гостоприемството ѝ с моето присъствие, домакинята се въздържа от коментар. Младият Любезен само ме изгледа за миг-два, след което пренебрегна присъствието ми, леко извърнат към своята дама. А след това станах невидим.

Мисля, че това бе най-любопитната гледна точка, която изобщо съм имал в шпионската си кариера. Не беше удобна обаче. Бях гладен, а трапезата на лейди Бресинга беше отрупана с блюда, едновременно ароматни и апетитни. Слугите, които поднасяха и разчистваха блюдата, минаваха точно пред мен. Освен това бях уморен и схванат от дългия ден езда, но си наложих да стоя колкото може по-неподвижно, без никакви изнервени движения и пристъпване от крак на крак, и да държа очите и ушите си отворени.

Целият разговор на масата се въртеше около дивеча и лова. Съпрузите Грейлинг и дъщеря им се оказаха запалени ловци и очевидно бяха поканени точно по тази причина. Почти моментално се появи още една нишка в темата. Те ловуваха не с хрътки, а с котки. Лорд Златен се самообяви за пълен новак в този вид спорт и ги помоли да го просветят. Всички бяха изключително доволни от тази възможност и разговорът скоро затъна в заплетени спорове коя порода ловни котки се справя по-добре при птици, като се споделиха всевъзможни истории, които да илюстрират качествата на различните породи. Бресинга бяха пламенни поддръжници на късоопашатата порода, наречена елинекс, докато лорд Грейлинг храбро предлагаше високи залози, че неговите групарди ще се представят по-добре, независимо дали ще търсят птици, или диви зайци.

Лорд Златен се оказа изключително отзивчив слушател: разпалено задаваше въпроси и изразяваше удивление и възхищение от отговорите. Котките, научи той — а покрай него и аз, — не бяха ловни животни като кучетата. Всеки ловец взимаше само по една и тя се взеше до мястото на лова на специална възглавничка зад седлото на господаря си. По-големите групарди можеше да се пуснат по дивеч с големина до млада сърна. Разчитаха на внезапност и бързина, за да уловят плячката и след това я удушаваша. По-дребният елинекс често биваше пускан в тревисти ливади или храсти, където дебнеше плячката си. Предпочиташе да я зашемети с един удар с бързата си лапа или да прекърши врата или гръбнака ѝ с едно ухапване.

Научихме, че имало спорт, при който тези зверчета се пускали на ято питомни гълъби или гургулици, за да се види колко могат да натръшкат, преди ятото да излети. Често се правели внушителни залози за фаворитите. Бресинга се похвалиха с цели двадесет и две котки от двата вида. Грейлинг разполагаха само с групарди, и то само шест в котарника си, но лейди Бресинга увери лорд Златен, че приятелят ѝ има щастието да притежава най-добрата порода, която била виждала.

— Значи тези ловни котки ги развъждате? Бяха ми казали, че се залавят, че не се плодят, ако бъдат опитомени. — Лорд Златен беше насочил вниманието си към Майстор-ловеца на Бресинга.

— О, групардите се плодят, но само ако самците бъдат оставени да водят своите битки и грубото си ухажване без намеса. Заграждението, което лорд Грейлинг е заделил за тази цел, е доста голямо и никой не може да влиза там, изобщо. Много сме щастливи, че усилията му в това отношение се увенчаха с успех. Преди това, както може би знаете, всички групарди се внасяха или от Халкида, или от районите Сандседж на Фароу, на висока цена, разбира се. Бяха голяма рядкост в този район, когато бях момче, но в момента, в който видях един, разбрах, че това е ловният звяр за мен. И се надявам да не прозвучи много самохвално, ако кажа, че тъй като групардите бяха ужасно скъпи, аз бях първият, който си помисли за опитомяването на нашите местни елинекс за същата задача. Ловът с елинекс беше напълно непознат в Бък, докато двамата с чичо ми не хванахме две. Елинексите трябва да ги хванеш вече порасли и да ги обучиш да ловуват като твои спътници. — Всичко това се изля на един дъх от устата на Майстора-ловец на Бресинга, висок тип, който се беше навел разпалено над масата, докато говореше. Казваше се Авоин. Темата явно беше неговата страст.

Лорд Златен го ласкаеше с неотклонното си внимание.

— Удивително. Трябва да чуя на всяка цена как се опитомяват тези опасни малки същества. А и не знаех, че има различни видове. Бях решил, че има само една порода. Така. Един момент. Казаха ми, че ловното животно на принц Предан е било взето от бърлогата като малко коте. Трябва да е било групард значи?

Авоин погледна господарката си, все едно искаше разрешение от нея, после каза:

— Мм, да. Всъщност котката на принца не е нито елинекс, нито групард, лорд Златен. Тя е по-рядка порода. Повечето я знаят като мъглекот. Обитава много по-високо из планините от нашите котки и се знае, че ловува толкова добре по земята, колкото и сред клоните на дърветата. — Авоин говореше с поучителния тон на експерт, който започне ли да споделя опита си, ще продължи, докато очите на слушателите му не се изцъклят. — Сваля плячка значително по-голяма от самата нея, хвърля се отгоре както върху сърна, така и на дива коза и или ги язди до пълно изтощение, или кърши гръбнака им със захапване. На земята не е нито бърза като групарда, нито пъргава като елинекса, но съчетава техниката и на двете породи с добър успех срещу дребен дивеч. Но, за мъглекота това, което сте чули е вярно. Трябва да бъде взет от родната му бърлога, преди да е прогледнал, ако изобщо искате да го опитомите. Дори и тогава може да се окаже, че има доста непостоянен темперамент, но тези, които са пленени и опитомени правилно, се превръщат в най-добрия спътник, за който може да мечтае един ловец. Ловуват само за един господар обаче. За мъглекотите казват: „От бърлогата и до смъртта, вечна ѝ е обичта“. Което значи, разбира се, че само който е достатъчно хитър да намери бърлогата на мъглекот ще притежава сърцето ѝ. Сериозен подвиг е да имаш мъглекот. Види ли човек ловец с мъглекот, знае, че вижда майстор в лова с котки.

Гласът на Авоин изведнъж замря. И да си бяха дали някакъв знак с господарката му, не го бях забелязал. Беше ли в такъв случай замесен Майстор-ловецът в обстоятелствата, при които такава котка бе подарена на принца?

Лорд Златен обаче напълно пренебрегна изводите от чутото.

— Щедър дар за нашия принц, наистина — възкликна той. — Но това напълно убива надеждите ми да имам мъглекот за ловно животно утре. Дали поне ще имам възможността да видя такова същество в стихията му?

— Боя се, че не, милорд — отвърна му любезно лейди Бресинга. — За жалост нямаме такава котка. Много са редки. За да видите мъглекот по време на лов, ще се наложи да помолите самия принц да ви вземе на някое от излизанията си. Сигурна съм, че би го направил с радост.

Лорд Златен поклати глава и отвърна уж смутено:

— О, не, не, милейди, защото съм чувал, че нашият великолепен принц излиза на лов сам с котката си, нощем, независимо от времето. Твърде голямо физическо усилие ще е за мен, опасявам се. Изобщо не е по моя вкус, изобщо! — Смяхът му бе като литнали в ръцете на жонгльор топки. Всички около масата се заразиха от веселието му.

Качи!

Усетих драскане на малки нокти и погледнах надолу. Отнякъде се беше материализирало малко шарено котенце. Стоеше на задните си крачета, предните му лапички се бяха лепнали здраво за гетрите ми, със забити в плата нокти. Жълто-зелените очички ме гледаха настойчиво. *Качи горе!*

Отказах да докосна мозъчето — без да ми проличи, надявах се. На масата лорд Златен беше повел разговора към видовете котки, които може да се използват утре, и дали те биха повредили или не перата на дивеча. Перата, напомни той на всички, били това, което търсел, макар да обичал много и пай с птиче месо.

Отместих крака си с надеждата малката драка да го пусне. Не подейства. *Качи!* — настоя тя и се издърпа още нагоре. Вече висеше на крака ми на четирите си лапички, ноктите ѝ бяха пронизали плата и се бяха впили в мен. Надявах се, че реагирам, както би реагирал на мое място всеки друг слуга. Примижах от болка, след което полекичка се наведох да отскубна съществото, краче по трънливо краче. Действието ми може би нямаше да привлече внимание, ако котето не беше измяукало жално, че го отхвърлят така. Надявах се да го оставя нежно и незабелязано на пода, но веселият глас на лорд Златен привлече очите на всички към мен с:

— Е, Беджърлок, а ти какво си хвана?

— Само едно малко котенце, сър. Беше решило да се покатери по крака ми. — Беше като пух от глухарче в ръката ми. Подвеждащата пухкава козинка скриваше малкото гръбначе в дланта ми. Котето отвори малката си червена уста и измяука за мама.

— О, ето те и теб! — възкликна дъщерята на лорд Грейлинг, скочи от масата, без да мисли за каквото и да било приличие, втурна се към мен и взе от ръката ми мякащото коте. Гушна го под брадичката си с две ръце. — О, благодаря ви, че я намерихте. — Тръгна към мястото си на масата. — Сигурно се е измъкнала от стаята ми точно след закуска, защото не съм я виждала цял ден.

— И това значи е котенцето на ловна котка? — попита лорд Златен, след като дъщерята отново се настани на стола си.

Тя моментално се вкопчи във възможността да заговори с него.

— О, не, лорд Златен, това е само моето мъничко любимо котенце, което спинка на възглавницата ми, Тибитс. Голяма палавница ми е, нали, миличко? Не мога без нея. Как ме разтревожи днес, милото ми то! Лошо коте!

Целуна котенцето по главичката и го сложи в скута си. Никой на масата като че ли не прие поведението ѝ за необичайно. Когато яденето и разговорът се подновиха, видях как малката копринена главичка се показва над ръба на масата. *Риба!* — с радост си помисли котето и след миг Любезен ѝ предложи парченце риба. Реших, че това не означава почти нищо; можеше да е съвпадение или дори несъзнателна реакция на не-Осезаващите към желанията на животни, които познават много добре. Котето протегна лапичка да заяви правото си на собственост над вкусната мръвка, след което я смъкна в скута на господарката си, за да я излапа.

Влязоха слуги да разчистят чинии и блюда, а след тях мина втора редица с блюда със сладкиши и плодови вина. Лорд Златен беше завладял целия разговор. Ловните истории, които разказваше, или бяха пълни измишльотини, или показваха, че животът му през последните десетина години е бил много по-различен от онова, което си бях представял. Когато заговори за лов на морски бозайници с копия от кожена лодка, теглена от впряг делфини, дори Сидел започна да го гледа леко недоверчиво. Но както винаги в подобни случаи, когато една история се разказва добре, слушащите я изтърпяват до края, и така стана и този път — лорд Златен довърши речитатива си с пищен жест, а лукавият блясък в очите му намекваше, че и да е поукрасил малко приключението си, няма никакво намерение да го признае.

Лейди Бресинга се разпореди да поднесат бренди и масата отново бе почистена. Брендите се появи с нова поредица съпътстващи го деликатеси, които да изкусят вече заситените гости. Очите, искрящи от вино и веселие, постепенно придобиха онзи дълбок блясък на задоволство, който носи хубавото бренди след великолепна храна. Краката и кръстът вече ме боляха ужасно. Бях и огладнял също така, и толкова уморен, че ако можех да легна направо на плочките на пода, веднага щях да заспя. Въпреки начина, по който лорд Златен се беше

отпуснал в стола си, се съмнявах, че е опиянен толкова, колкото изглежда. Темата отново се беше завъртяла около котки и лов. Имах чувството, че вече знам по въпроса толкова, колкото ми трябва.

След шест упорити опита котенцето беше успяло да се качи на масата. Беше се свило там и подремна малко, но сега... обикаляше между бутилките и чашите и заплашваше да ги събори, както се усукваше около тях. *Мое. И мое. И това също мое. И мое.* С пълната увереност на всяко младо същество налагаше претенцията си за собственост над всяка вещ по масата. Когато Любезен посегна към гарафата с бренди, за да си долее чашата и чашата на дамата си, котето изви гръбче и се изправи на нокти, готово да настоява на правата си. *Мое!*

— Не. Мое — отвърна му той вежливо и лекичко го избута с opakото на китката си.

Сидел се засмя на разменените реплики. Обзе ме възбуда, но задържах мътния си поглед на рамото на господаря си пред мен. Осезаваци. И двамата. Вече бях сигурен. И както беше обичайно дарбата да се наследява в семейства...

— Тъй. И кой всъщност улови мъглекота за подарък на принца? — попита изведнъж лорд Златен. Въпросът последва съвсем логично от нишката на разговора, но беше произнесен достатъчно натъртено, за да накара всички глави около масата да се извърнат към него. Лорд Златен леко изхълца, почти дискретно оригване. Съчетано с опуления му поглед, това се оказа достатъчно разсейващо, за да притъпи остротата на зададения въпрос. — Ще се обзаложа, че сте били вие, Майстор-ловецо. — Жестът на изящната му ръка превърна думите му в комплимент към Авоин.

— Не, не бях аз. — Авоин поклати глава, но не благоволи да сподели повече.

Лорд Златен отпусна гръб в стола си и се потупа с показалец по устните, сякаш играеше на отгатване, после се подсмихна хитро и посочи Любезен.

— Хм. В такъв случай сте били вие, младежо. Защото чух, че вие лично сте поднесли котката на принц Предан, за да му я подарите.

Очите на момчето пробягаха за миг към майка му, после то поклати глава.

— Не бях аз, лорд Златен.

Думи, отново последвани от необичайно премълчана информация. Обединен фронт, личеше си. Въпросът нямаше да получи отговор.

Лорд Златен отпусна тежко глава на гърба на стола си, пое си шумно дъх и издиша бавно.

— Адски хубав подарък — обяви той щедро. — И аз бих искал такъв, да. Но да чуеш нещо не е като да го видиш. Непременно ще помоля принц Предан да ми позволи да го придружа на лов някоя нощ. — Въздъхна отново и главата му клюмна. — Когато се върне от поредното си усамотение, разбира се. Неестествено е, ако питате мен, за момче, на тази възраст, да прекарва толкова време в самота. Съвсем неестествено. — Безупречната дикция на лорд Златен бързо отстъпваше пред алкохола.

Затова пък гласът на лейди Бресинга бе съвсем ясен:

— Значи нашият принц отново се е оттеглил от погледа на обществото, за да се отдаде на размисли?

— Да, безспорно — потвърди лорд Златен. — И при това вече от доста време. Разбира се, той има твърде сериозни теми за размисъл напоследък. Предстоящият годеж и прочие, идващата делегация от Външните острови. Твърде много за плещите на един младеж. Искам да кажа, вие как бихте се справили с такова бреме, млади сър? — Махна вяло с пръст някъде в посока на Любезен. — Би ли ви харесало да ви сгодят за жена, която изобщо не познавате... е, тя дори не е жена все още, ако слуховете са верни. По-скоро едва съзряващо момиче. Беше на колко... единайсет? Толкова млада. Ужасно млада, не мислите ли? И не разбирам ползата от този брак. Изобщо.

Думите му бяха недискретни, на ръба на откритата критика към решението на кралицата. Насядалите около масата се заспоглеждаха. Явно лорд Златен беше изпил повече бренди, отколкото можеше да понесе, а си наливаше още. Думите му увиснаха във въздуха, без да получат отговор. Авоин може би реши да обърне разговора в по-безопасна посока, защото попита:

— Принцът често се усамотява за размисъл значи?

— Планинската традиция — потвърди лорд Златен. — Или поне така съм чувал. Обаче какво знам аз? Само това, че не е характерно за Джамайл. Нашите млади благородници са по-светски ориентирани. И това се окуражава, забележете, защото къде по-добре ще научи един

млад благородник маниерите и светските порядки, ако не сред самите тях? За вашия принц Предан може би ще е по-добре по-често да общува със своя двор. Да, и да се огледа по-наблизо за подходяща съпруга. — Джамайлският акцент бе започнал да личи в леко завалените думи на лорд Златен, сякаш опиянението го връщаше към речевите навици на източния му дом. Той отпи от чашата си и я постави на масата толкова непохватно, че от нея плисна малка кехлибарена вълничка. Той потърка уста и брадичка, сякаш за да разтрие изтръпването, причинено от силното бренди. Подозирах, че само е опрял пълната догоре чаша до устните си.

Никой не отговори на коментарите му, но лорд Златен като че ли не го забеляза, а продължи:

— А този път отсъствието му е най-дълго! Само това чуваме в двора напоследък. „Къде е принц Предан? Какво, още е в усамотение? Кога ще се върне? Какво, никой не може да каже?“ Много потискащо е за настроенията в двора нашият млад владетел да отсъства толкова дълго. Обзалагам се, че котката му също не може да го понесе. Как мислите, Авоин? Дали една ловна котка скърби, когато господарят ѝ го няма твърде дълго?

Авоин се престори, че го обмисля.

— Човек, който е обикнал котката си, не би трябвало да я оставя задълго. Котешката вярност не е нещо, дадено от само себе си, а трябва да се печели от ден за ден.

Авоин си пое дъх, за да продължи, но лейди Бресинга го прекъсна галантно:

— Е, нашите котки ловуват най-добре, докато е още ранно утро. Тъй че ако искаме да покажем на лорд Златен нашите красавици в цялата им прелест, ще е най-добре да се оттеглим, за да можем да станем рано. — Небрежен жест от нейна страна, и един от слугите пристъпи, за да издърпа стола ѝ. Всички станаха, макар че лорд Златен го направи с леко залитане. Стори ми се, че чух лек насмешлив КИКОТ от дъщерята на Грейлинг, но пък и самата Сидел не беше особено стабилна. Спомнил си ролята си, пристъпих бързо напред, за да предложа на лорд Златен здравата си опора. Той високомерно избутира ръката ми настрана и ме изгледа намръщено заради нахалството ми. Останах чинно на мястото си, докато благородниците си разменят

пожелания за лека нощ, след което последвах лорд Златен към покоите му.

Отворих му вратата и го пропуснах пред себе си. Щом го последвах вътре, забелязах, че домашните слуги са разтребили. Ваната и ведрата ги нямаше, на свещниците имаше нови свещи, а прозорецът беше затворен. На масата бе оставен поднос със студени меса, плодове и сладкиши. Първото, което направих, след като затворих вратата, бе да отворя прозореца. Просто ми се струваше ужасно нередно да има плътна преграда между Нощни очи и мен. Надникнах навън, но не видях и следа от вълка. Несъмнено беше тръгнал на тайните си обиколки из имението, а нямаше да рискувам да го подиря с мисъл. Бързо обиколих стаите да проверя за някакви следи от претърсване, след това надникнах и под леглата и в гардеробите за възможни шпиони. И домакините, и гостите ми се бяха сторили подозрителни. Или знаеха защо сме дошли, или бяха очаквали, че някой ще дойде, за да търси принца. Но не намерих никакви шпиони между завивките, нито някакъв признак, че небрежно окачените ми дрехи са били претърсвани. Никога не оставям стая в свършен ред. Лесно е да се върне една претърсена стая в свършен ред, по-трудно е да си спомниш как точно двата ръкава на дрехата, хвърлена на стола, се опират до пода.

Подобен оглед направих и в стаята на лорд Златен, докато той чакаше мълчаливо. Когато приключих, се обърнах към господаря си. Той се отпусна тежко на един стол и изригна дълга въздишка. Очите му бяха мътни, брадичката му се отпусна на гърдите. Устните му бяха олигавени. Изсумтях отчаяно. Как можеше да е толкова невнимателен, че да се напие? Докато го наблюдавах, той изпружи крака един след друг, петите му изтропаха на пода. Послушно клекнах да му смъкна ботушите.

— Можеш ли да си стоиш на краката? — изръмжах.

— К-какво?

Вдигнах очи към него, както бях коленичил пред краката му.

— Попитах: можеш ли да си стоиш на краката?

Той ме изгледа пиянски, после по устните му бавно се плъзна усмивка.

— Адски съм добър — поздрави се сам шепнешком. — А и ти си отлична публика, Фиц. Знаеш ли колко е обезсърчително да играя пози,

когато никой не разбира, че са пози, да изиграя роля, когато никой не може да оцени колко добре го правя? — Палавият блясък на стария Шут грейна в златните му очи. Но бързо угасна и устата му стана сериозна. Заговори много тихо: — Разбира се, че мога да си стоя на краката. И да танцувам и да скачам, ако трябва. Но тази нощ не е за това. Тази нощ ти трябва да слезеш в кухните и да се оплачеш колко си гладен. С тази привлекателна външност не се съмнявам, че ще те нахранят. И виж накъде би могъл да насочиш разговора. Хайде, върви, спокойно мога да си легна и сам. Държиш ли прозорецът да остане отворен?

— Бих предпочел — отвърнах.

И аз. Мисълта на Нощни очи бе по-неуловима и от дъх.

Кухнята все още беше пълна със слуги, защото краят на едно ядене не е краят на обслужването му. Всъщност малко хора работят по-тежко или по-дълги часове от тези, които хранят замък, защото обикновено тъкмо докато почистването и измиването от вечерята приключи, вече е почти време да се сложи тестото за хляба за утре да втасва. Това беше толкова вярно за Гейлтон, колкото и за замъка Бъкип. Спрях на вратата и се облегнах на рамката, с любопитство и надежда, изписани на лицето.

Почти моментално една от жените в кухнята ме съжали. Беше една от тези, които бяха обслужвали в трапезарията, лейди Бресинга я наричаше Лебвен.

— Сигурно си гладен като вълк. Те си седят там, ядат и пият, и се държат все едно ни няма. Е, влизай. Колкото и да ядат, винаги има много, че и да остане.

След миг се озовах кацнал на едно високо столче в ъгъла на изподраскана маса за месене. Лебвен постави пред мен няколко блюда и точно според думите ѝ, оказа се, че има много, че и да остане. Късове студено пушено сърнешко все още изпълваха половин блюдо, изкусно обкръжени с резенчета ябълка. Подсладени зарзали служеха за дебели подложки на малки квадратни сладкиши, толкова сочни, че се стапяха, щом ги захапеш. Десетките птичи дробчета, мариновани с парченца чесън и кипнати в маслена баня, не ми допаднаха, но до тях имаше патешки гърди с кафява коричка, гарнирани със сиропирани резенчета сладък корен от джинджифил. Погълтах всичко наред с истинска наслада. Имаше и хубав черен хляб, и буца меко сирене, с

която да го намажеш. Лебвен ми донесе халба студен ейл и кана, от която да си доливам. След като нареди пред мен всичко това, докато аз кимах благодарно, тя застана до масата срещу мен, наръси я щедро с брашно и започна да доизмесва едно почти втасало вече тесто. Тупаше го и го обръщаше, ръсеше шепи брашно и мачкаше тестото, та да стане сатенено меко.

Известно време само ядях, гледах и слушах. Чувах обичайните кухненски приказки, клюки и дребни ежби между слуги, говореха естествено и за работата, която трябва да свършат до сутринта. Важните особи щяха да станат рано, но щяха да очакват храната да е готова и да е също толкова богата, колкото и току-що свършилата вечеря. Щяха да поискат и суха храна за из път, а тя трябваше колкото да пълни стомаха, толкова и да радва окото. Гледах Лебвен. Тя сплеска тестото, наръси го с масло, нави го и го сплеска отново, за да го наръси с още масло и отново да го сгъне. Усети, че я наблюдавам, вдигна очи и се усмихна.

— Така става на много пластове, ронливо и хрупкаво. Но си е много работа за нещо, дето ще го изядат за по-малко от минута.

Зад нея един слуга постави в ъгъла покрита кошница. Отвори я, постла дъното с ленена кърпа и започна да реди вътре храната: пресни хлебчета, гърненце масло, блюдо с резенчета месо и мариновани ябълки. Наблюдавах го с крайчеца на окото си, докато кимах и отвръщах на думите на Лебвен:

— Странно е, наистина. Повечето от тях изобщо не се замислят колко работа отива само за да се чувстват удобно.

Около нас се чу одобрително мърморене: слугите бяха съгласни с думите ми.

— Тъй де, че то само погледни себе си — отвърна ми Лебвен съчувствено. — Да те държат да пазиш през цялата вечеря, сякаш някой може да навреди на господаря ти в къща, където е гост. Глупав джамайлски начин на мислене. Но поне трябваше да ти дадат храна и малко свободно време през нощта.

— О, на това щях да се зарадвам много — отвърнах искрено. — Много ми се иска да огледам. Никога не съм бил в място, където държат котки за лов вместо кучета.

Слугата отнесе кошницата до задната врата и я подаде на някакъв мъж, който чакаше там. Нещо косматото висеше отпуснато в

другата ръка на мъжа. Искаше ми се да скоча и да проследя къде отива тази храна, но Лебвен продължаваше да говори:

— Е, това е само от десетина години някъде, откакто умря старият господар. Преди това гледахме повече хрътки, и само една-две котки за дамския лов. Но младият господар предпочита котките пред кучетата, така че остави хрътките да си измрат. Не че ми липсва лаят и скимтенето им, или да ми се мотаят в краката! Големите котки ги държат в котарниците. Виж, малките, те са сладурани и грешка нямат. Ни един плъх не смее да си пъха вече носа в кухнята. — Хвърли обичлив поглед към шарения котарак при огнището. Въпреки топлата вечер той се грееше до тлеещия готварски огън. Лебвен най-сетне приключи със сгъването и се захвана да бие напластеното тесто, та после да набъбне хубаво. Това затрудни разговора и улесни напускането ми. Отидох до вратата на кухнята и я отворих. Мъжа с храната го нямаше.

Лебвен подвикна след мен:

— Ако търсиш нужника, излизаш през другата врата и завиваш. Преди него е зайчарникът.

Благодарих ѝ и послушно излязох през другата врата. Огледах се. Нямаше никого. Заобиколих ъгъла и пред очите ми се изпречи пристройка. Видях на лунната светлина няколко реда клетки със зайци между къщата и конюшната. Това значи беше носил мъжът — заек с току-що прекършен врат. Идеалното късно ядене за ловна котка. Но от мъжа нямаше и следа, а не смеех да потърся със сетивата си Нощни очи, нито да се задържа дълго извън кухнята. Изръмжах безсилно. Бях сигурен, че приготвената храна е за принца и котката му. Изтървал бях голям шанс. Върнах се на топло и светло в кухнята.

Вътре беше станало по-тихо. Миенето беше приключило и шетащите момчета и момичета се бяха прибрали да си легнат. Само Лебвен беше останала да бие тестото и един намръщен мъж, зает с къкрещия на огъня котел с месо. Върнах се на мястото си и си налях последния останал в каната ейл в халбата. Пъстрият котарак изведнъж се протегна, надигна се и дойде да ме проучва. Престорих се, че не го забелязвам, докато душеше обувките и прасците ми. Котакът извъртя глава и отвори широко уста, сякаш да изрази отвращение, но подозирах, че само попива миризмата ми.

Мирише като кучето отвън. Долових изпълнената с презрение нишка на мисълта му. Той леко скочи нагоре, тупна на масата до мен и наведе муцуна към платото със сърнешко. Избутах го с opakото на ръката си. Не се обиди, дори сякаш не забеляза ръката ми, просто я прекрачи и сграбчи парчето, което си беше харесал.

— О, Тъпс, що за невъзпитано държане пред гостенина ни! Не му обръщай внимание, Том, глезен е като всички котки. — Тя го вдигна с брашнените си ръце. Тъпс не изтърва мръвката си, докато го оставяше на пода, след което се захвана с нея, като извъръщаше настрани глава да сдъвче хапките. Хвърли осъдителен поглед към Лебвен. *Кучетата не трябва да се хранят на масата, жено.* Виждах злобата в жълтоокия му поглед и на свой ред детински го погледнах навъсено, знаех много добре, че повечето животни мразят това. Той изсъска гърлена закана, взе си месото и се свря под масата, извън обсега на погледа ми.

Бавно допих ейла. Котаракът знаеше. Означаваше ли това, че цялото домакинство тук знае за връзката ми с Нощни очи? Въпреки монолога на Авоин все още знаех много малко за ловните котки. Щяха ли да гледат на Нощни очи като на натрапник, или пък нямаше да обръщат внимание на миризмата му из двора? Щяха ли да си помислят, че информацията е достатъчно важна, за да я предадат на Осезаваците? Не всички връзки на Осезанието бяха толкова интимни като тази между мен и Нощни очи. Отношението му към човешките страни от живота ми бяха отчаяли Черния Ролф до такава степен, че плюеше с отвращение. Може би тези котки се свързваха с хора само заради радостта от лова? Не беше невъзможно. Малко вероятно, но не и невъзможно.

Е, не бях научил много повече от онова, което вече подозирахме, но пък се бях нахранил до насита. Сънят изглеждаше единственото друго нещо, което можех да постигна тази нощ. Благодарих на Лебвен, пожелах ѝ лека нощ и въпреки настояванията ѝ, че тя ще се оправи, разчистих нещата си от масата. Тръгнах безшумно към стаите ни. Замъкът беше притихнал. Съвсем смътна светлина се изливаше изпод вратата. Хванах дръжката. Очаквах, че ще е заключено. Не беше. С изопнати докрай нерви открегнах безшумно вратата към потъналата в сумрак стая. И замръзнах.

Лоръл беше облякла върху нощницата си тъмно наметало. Косата ѝ беше развързана и разпиляна по гърба. Лорд Златен беше с домашен халат върху нощната си риза. Светлината от тлеещия в камината огън блещукаше по птиците, извезани по гърба и ръкавите на халата му, по-светлите кичури на дългата лъскава коса на Лоръл сякаш танцуваха в нея. Лорд Златен беше с дантелени ръкавици. Стояха съвсем близо един до друг, опрели глави. Стоях смълчан и стъписан като малко дете, зачуден дали не съм прекъснал любовна прегръдка. Лорд Златен ме погледна над рамото на Лоръл и ми кимна да вляза и да затворя вратата. Лоръл се обърна и ме погледна. Очите ѝ бяха огромни.

— Мислех, че спиш в стаята си — промълви тя. Разочарована ли беше?

— Бях долу в кухнята, да се нахраня — обясних ѝ. Очаквах да отговори на думите ми, но тя само ме гледаше. Изпитах внезапно желание да ме няма тук. — Но съм ужасно уморен. Мисля да си легна веднага. Лека нощ. — Обърнах се към слугинската си стая, но гласът на лорд Златен ме спря:

— Том. Научи ли нещо?

Свих рамене.

— Дребни подробности от живота на слугите. Нищо, което да изглежда от полза. — Все още не бях сигурен колко свободно мога да говоря пред Лоръл.

— Добре. Лоръл, изглежда, се е справила по-добре. — Той се обърна към нея, подканваше я да заговори. Всяка жена щеше да е поласкана от златоокото му внимание.

— Принц Предан е бил тук — заяви шепнешком Лоръл. — Преди да се оттегля за сън, помолих Авоин да ми покаже конюшната и пристройката за котките. Искрах да видя как са настанени.

— И мъглекотът му беше там? — възкликнах невярващо.

— Не. Но пък принцът винаги е настоявал сам да се грижи за нуждите на котката. Предан си има свои определени малки навици, в сгъването и подреждането на вещите, такива неща. Много държи на тях. В котарника имаше една празна клетка. На рафта до нея имаше четки и разни дреболии, подредени по точно определен начин. Принцът е тук. Сигурна съм.

Спомних си стаята на принца в Бъкип и реших, че е права. И все пак...

— Смяташ ли, че принцът би позволил скъпата на сърцето му котка да я настанят там? В Бъкип нали спи в покоите му.

— Там има всичко за удобството на една котка: неща за дращене, тревите, които обичат, зеленина в големи саксии, играчки, дори жива храна. Тук гледат много зайци, тъй че котките никога да не ядат студено месо. Наистина ги глежат като принцеси.

Мисля, че следващият ми въпрос последва логично.

— Възможно ли е принцът да е нощувал там, за да е близо до котката си? — Онази кошница може би не беше пътувала до целта си много дълго.

Лоръл ме погледна учудено.

— Принцът да нощува в котарника?

— Изглежда е много привързан към котката си и не иска да се отделя от нея. Почти бях издал заключението си: че принцът е Осезавац и няма да допусне да бъде разделен от свързаното с него животно. Последва миг мълчание. Лорд Златен го наруши с мекия си тих глас.

— Е, поне открихме, че принцът е или е бил тук. Утрешният ден може да ни разкрие повече информация. Тия Бресинга си играят на котка и мишка с нас. Знаят, че принцът е напуснал двора с котката си. Може да подозират, че сме дошли да го търсим. Но ние ще играем ролите си и изящно ще танцуваме натам, където ни водят. Не трябва да издаваме какво знаем.

— Мразя такива неща — заяви сърдито Лоръл. — Мразя измамата и фалшивите вежливи физиономии. Искаше ми се да я стисна оная за гушата, та да ми каже къде е принцът. Като си помисля за болката, която причини на кралицата ни... Съжалявам, че не поисках да видя котарника им преди вечерята. Щях да задавам съвсем други въпроси, уверявам ви. Но ви донесох новината при първа възможност. Забави ме слугинята, държеше да ми помогне да се приготвя за лягане и не посмях да се измъкна от стаята си, преди да се уверя, че в замъка е съвсем тихо.

— Задаването на преки въпроси няма да ни послужи, нито изтръгването на истината от благородни дами. Кралицата иска Предан да бъде върнат тихомълком. Трябва да помним това. — Лорд Златен включи с поглед и мен в заповедта си.

— Ще се постарая — отвърна Лоръл примирено.

— Добре. А сега пак всички трябва да се опитаме да си починем, колкото можем, преди утрешния лов. Лека нощ, Том.

— Лека нощ, лорд Златен. Лека нощ, Ловкиньо Лоръл.

След миг-два мълчание осъзнах нещо. Бях очаквал Лоръл да си тръгне, за да мога да заключа вратата след нея. Искях да кажа на Шута за кошницата и мъртвия заек. Но Лоръл и лорд Златен ме чакаха аз да си тръгна. Тя оглеждаше един гоблен на стената с неподобаваща съсредоточеност, а лорд Златен съзерцаваше с възхита блестящите й къдрици.

Зачудих се дали да им заключа външната врата, но реших, че ще е ужасно глупаво от моя страна. Ако лорд Златен искаше да е заключена, щеше да я заключи сам.

— Лека нощ — повторих, като се помъчих гласът ми да прозвучи сънено, та да не издам неудобството си. Взех една свещ, влязох в стаята си и затворих вратата. Съблякох се и си легнах, без да позволявам на ума си никакви волности. Не изпитвах завист, просто остро жегване от самотата ми в контраст с онова, което може би си споделяха двамата. Упрекнах се, че се държа егоистично. Шутът бе изтърпял години в самота и изолация. Нима трябваше да му завиждам заради нежния допир на женска ръка сега, когато беше лорд Златен?

Нощни очи? Пуснах мисълта да се зарее, лека като сухо листо, понесено от вятъра.

Докосването на ума му до моя ми донесе утеха. Усетих мирис на дъбове и свеж вятър, лъхнал в козината му. Не бях сам. *Спи, малки братко. Дебна нашата плячка, но мисля, че до призори няма да научим нищо ново.*

Грешеше.

ГЛАВА 17

ЛОВЪТ

Сред хората от Старата кръв има поучителни приказки, предназначени да напътстват съвсем младите. Това са простички истории, които учат детето на добродетели, като му разказват за животни, олицетворяващи някое достойно за възхищение качество. Хората, които не са от Старата кръв, може да се изненадат, като чуят за Вълка, хвален заради неговата отдаденост към семейството, или за Мишката, за нейната мъдрост в осигуряването на зимнина месеци предварително. Гъсока, който бди, докато останалите от ятото се хранят, го хвалят за неговата жертвоготовност, а Бодливото свинче за търпеливостта му само да нарани онези, които го нападат. Присъщата за Котката черта е нейната независимост. Има една приказка за жена, която се стреми да се свърже с котка. Котката предлага да опитат приятелство за ден-два, ако жената се постарее да изпълни добре задачите, които ѝ се дадат. Приказката описва задълженията, с които котката изпитва жената: да я гали по козината, да я забавлява с игра с конец, да ѝ носи сметана и тъй нататък. Жената изпълнява с готовност всяка молба и изпълнява добре всяка задача. В края на определения срок Осезаващата отново предлага да се свържат, защото е почувствала, че двете явно са подходящи една за друга. Котката отказва с думите: „Ако се обвържаш с теб, ти ще си победената, защото ще загубиш онова, което най-обичаш у мен, защото тъкмо него не искам от теб, но търпя компанията ти“. Това, според Старата кръв, е приказка, която трябва да предупреди едно дете да не търси връзка със звяр, от която не може да вземе в отношенията толкова, колкото дава.

„Приказки за Старата кръв“,
Беджърлок

Позволи ми само да те видя.

Ти ме видя. Показах ти се. Престани да ми натякваш за това и внимавай. Каза, че си готов да го научиш заради мен. Обеща ми го. Затова те доведох тук, където нищо няма да те разсейва. Бъди котката.

Много е трудно. Позволи ми да те видя със своите очи. Моля те.

Когато бъдеш готов. Когато ще можеш да си котката толкова лесно, колкото си самият себе си. Тогава ще си готов да ме познаваш.

Беше пред мен. Изкачвах се с усилие нагоре по хълма след нея, всеки храст ме дращеше, всяка ровина и всеки камък задържаха стъпалата ми. Устата ми беше пресъхнала. Нощта беше хладна, но се промушвах през трънливите храсти, прах и полен се вдигаха и ме задавяха. *Почакай!*

Дивечът не чака. Една котка не вика „чакай“ на онова, което дебне да улови. Въди котката.

За миг почти успях да я зърна. След това високата трева се затвори около нея и тя изчезна. Нищо не се движеше, не чувах никакъв звук. Вече не бях сигурен накъде да вървя. Цареше дълбока нощ под златната луна, светлините на Гейлтон се бяха изгубили зад мен сред хълмовете. Поех си дълбоко дъх, след това затворих уста, решен да издишвам бавно, та дори да се задавя. Вървях, стъпка след плавна стъпка. Не избутвах клоните пред себе си, а ги заобикалях леко. Промъквах се през тревата, като се стремях да я разделям пред себе си, вместо да напирам и да я тъпча. Отпусках тежестта си от едно стъпало на друго, стъпка след стъпка. Какво ми бе заповядала тя? „*Бъди нощта. Не вятъра, който раздвижва дърветата, нито дори безшумно полетелия бухал или малкото, свило се неподвижно мишле. Бъди нощта, която се рее над всичко това, докосва, без да бъде усетена. Защото нощта е котка*“. Добре тогава. Бях нощта, гладка, черна и безмълвна. Спрях под гъстия покров на един дъб. Листата бяха замрели. Бавно извърнах глава. Ноздрите ми се разшириха. Вдишах дълбоко и безшумно през устата, опитвах се да я подуша във въздуха. Къде беше тя, накъде беше тръгнала?

Внезапно почувствах тежест, все едно мускулест мъж беше натиснал раменете ми с ръце и след това бе отскочил. Обърнах се рязко. Беше котката. Беше скочила върху мен като падащ лист, а след това бе скочила на земята. Присви се в сухата трева и старата шума под дървото. Опряла корем на земята, погледна нагоре към мен и след това надалеч. Коленичих до нея.

— Накъде, коте? Накъде тръгна тя?

Тук. Тя е тук. Тя винаги е тук, с мен.

След дълбокия гърлен глас на любимата ми мисълта на котката в ума ми бе тъничко измъркване. Обичах си я, но да ме докосват мислите ѝ, когато вместо тях копнеех за любимата ми, беше почти непоносимо. Нежно я отделих от себе си. Опитах се да пренебрегна възраженията ѝ: сърдеше ми се, че го правя.

— Тук — повторих тихо. — Знам, че е близо. Но къде?

По-близо, отколкото разбираш. Но ти никога не ще ме познаеш, докато отблъскваш котката. Отвори се за котката. Въди котката. Докажи се пред мен.

Котката се понесе беззвучно, надалече. Не успях да видя накъде. Беше нощта, вливаща се в нощ, беше все едно да се опитваш да различиш водата, която си излял в поток. Вдишах безмълвно и се стегнах, за да я последвам, не просто с краката си, но и със сърцето. Изтласках страха и се отворих за котката.

Котката изведнъж се върна, изтръгна се от тъмата и се превърна в по-плътна сянка. Притисна се плътно в краката ни. *Гонена.*

— Да. Ние гоним, гоним жената, обич моя.

Не. Нас ни гонят. Нещо ни е надушило, нещо преследва Котка-и-Момче през нощта. Нагоре. Изкачи.

Настрои думите към мислите си и се понесе нагоре по дъбовия ствол. *От дърво на дърво. Не може да ни проследи тук горе. Следвай ме, от дърво на дърво.* Знаех, че прави точно това и очаква да я последвам. Опитах се. Хвърлих се към дъба, но дънерът беше прекалено дебел, за да мога да го обхвана, а кората — недостатъчно груба, за да мога да се вкопча с пръсти. За миг успях да се задържа, но не можех да се покатеря. Хлъзнах се надолу, дрехите ми се накъсаха, дървото ме отхвърли. Вече чувах стъпките на приближаващия се хищник. Усещането бе съвсем ново, не ми харесваше да ме гонят така.

Трябваше да си намеря по-добро дърво. Обърнах се и затичах, жертвах придвижването скришом в полза на бързината, но губех и от двете.

Реших да тръгна нагоре по склона. Някои хищници, като мечките, не могат да тичат добре нагоре. Ако беше мечка, можех да я надбягам. Нямах време да мисля какво друго може да ни гони. Друг дъб ме привлече към себе си, по-млад и с по-ниски клони. Затичах, скочих и се хванах за най-ниския. Но още докато се издърпвах нагоре, преследвачът ми стигна под мен. И изборът ми беше глупав. Наблизо нямаше други дървета, на които да мога да се прехвърля. Малкото, които търкаха клони с моето, бяха тънки, не можеше да се разчита на тях. Бях в капан.

Изсъсках от безсилие и погледнах надолу към преследвача си. Гледах в собствените си очи, които гледаха в собствените ми очи, които гледаха в собствените ми очи...

Скочих сепнат и се измъкнах от съня. Бях плувнал в пот, устата ми беше пресъхнала. Измъкнах се от леглото и се изправих, замаян. Къде беше прозорецът и къде — вратата? А след това си спомних, че не съм в къщата си, а в чужда стая. Залутах се в тъмното и се добрах до умивалника. Вдигнах каната и отпих от застоялата вода в нея. Намокрих ръката си и разтърках лицето си. Работи, мисли, заповядах на съпротивляващия ми се все още мозък. Изведнъж всичко ми се проясни. Нощни очи беше хванал натясно принц Предан някъде сред хълмовете зад Гейлтон. Докато бях спал, моят вълк беше намерил принца. Но се боях, че принцът също ни е разкрил. Колко знаеше той за Умението? Съзнаваше ли, че двамата сме свързани? После всякакви догадки бяха изтласкани. Както затихваща буря изведнъж се развихря след трясъка на мълния, така блесналата светлина, която сякаш изпълни очите ми, възвести грохота на болката-Умение, която ме смъкна на колене. А нямаше и трошица елфова кора.

Но Шутът може би имаше.

Това беше единствената мисъл, която можеше да ме накара отново да се изправя. Пипнешком намерих вратата и пристъпих с олюляване в стаята му. Единствената светлина идваше от тлеещите въглени и колебливия пламък на факлите, които горяха долу на двора. Залитнах към леглото му.

— Шуте? — подвикнах тихо, хрипливо. — Шуте, Нощни очи е сгащил Предан. На едно дърво. И...

Думите спряха в гърлото ми. Сънят бе изтласкал предишните събития през нощта от ума ми. Ами ако това под завивките не беше едно тяло, а две? Една ръка отметна постелята и видях само една фигура в голямото легло. Шутът извърна лице към мен и се надигна.

— Фиц? Ранен ли си?

Седнах тежко на ръба на леглото му и стиснах главата си с ръце, та черепът ми да не се пръсне.

— Не. Умението е, но нямаме време за това. Зная къде е принцът. Сънувах го. Беше на нощен лов с котка сред хълмовете зад Гейлтон. След това нещо ни гонеше и котката се изкатери на едно дърво и... принцът се покатери на друго. А после погледна надолу и видя под дървото Нощни очи. Вълкът го е хванал натясно някъде сред хълмовете. Ако побързаме, можем да го хванем.

— Не. Не можем. Помисли трезво.

— Не мога. Главата ми ще се пръсне като яйчена черупка. — Превих се от болка. — Защо да не можем да отидем и да го приберем? — изпъшках.

— Помисли трезво, приятелю. Обличаме се и се измъкваме тихомълком от тази стая, заобикаляме някак конярите, за да си изведем конете, яздим нощем през непозната земя, докато стигнем там, където е принцът, изкатери се на някакво дърво, с вълк отдолу. Един от нас се качва на дървото и принуждава принца да слезе. След това го подкарваме обратно с нас. Лорд Златен чудодейно се появява на закуска с, предполагам, много възмутения принц Предан, или пък лорд Златен и слугата му просто изчезват, зарязали гостоприемството на лейди Бресинга без нито думичка за обяснение. И в двата случая до няколко дни ще започнат да се задават много неудобни въпроси за лорд Златен и неговия слуга Том Беджърлок, да не говорим за принц Предан.

Беше прав. Вече подозирахме, че Бресинга са замесени в „изчезването“ на принца. Връщането му в Гейлкип щеше да е глупост. Трябваше да го измъкнем по такъв начин, че да можем да го върнем направо в Бъкип, без никакви уговорки. Натиснах очните си ябълки с пръсти. Имах чувството, че налягането в черепа ми ще ги изхвърли от кухините.

— Какво да правим тогава? — изломотих. Всъщност не исках да знам. Исках само да легна и да се свия на кълбо.

— Вълкът продължава да следи принца. Утре, по време на лова, те пращам да се върнеш за нещо, което съм забравил. След като останеш сам, намираш принца и го убеждаваш да се върне в Бъкип. Ще ти избира хубав кон, едър. Взимаш принца и го връщаш в Бъкип. Аз ще измисля как да обясня отсъствието ти.

— Как?

— Не съм го мислил още, но ще го измисля. Не се безпокой за това. Каквото и да кажа, Бресинга ще трябва да го приемат от страх да не ме обидят.

Разчоплих следващата най-голяма дупка в плана му. Трудно ми беше да държа мислите си в ред.

— Аз... го убеждавам да се върне в Бъкип?

— Можеш да го направиш — отвърна убедено Шутът. — Ще знаеш какво да му кажеш.

Съмнявах се, но ми бяха свършили силите да възразявам. Болезнено ярки светлини бляскаха зад затворените ми очи. Разтърках ги с юмруци, но стана още по-лошо. Отворих очите си в сумрака на стаята, но светлините продължиха да танцуват на зигзаг пред погледа ми.

— Елфова кора — примолих се.

— Не.

Умът ми не можеше да побере отказа му.

— Моля те — изстенах. — Не мога да ти опиша колко боли. — Понякога можех да позная кога идва кризата. Не беше идвала от дълго време. Дали само си представях странното налягане във врата и в гърба?

— Фиц, не мога. Сенч ме накара да му обеща. — И добави с потих глас, сякаш се боеше, че онова, което предлага, е твърде малко. — Ще съм тук, с тебе.

Болката ме заля. Страхът се смеси с нея.

Трябва ли да дойда?

Не.

— Стой където си. Наблюдавай го. — Чух се да произнасям думите на глас, както си ги помислих. Имаше нещо в това, което може би трябваше да ме притесни. — Трябва ми чай от елфова кора — успях да кажа. — Иначе не мога да удържа границите. На Осезаването. Те ще разберат, че съм тук.

Леглото под мен се раздвижи — Шутът се смъкваше от него: ужасно друсане, което заблъска мозъка в стените на черепа ми. Чух го, че отиде до умивалника. След миг се върна с мокра кърпа в ръка.

— Легни по гръб — каза ми.

— Не мога — промърморих. Всяко движение болеше. Искях да се върна в стаята си, но не можех. Ако ме очакваше пристъп, не исках да се случи пред Шута.

Студената кърпа на челото ми беше като шок. Догади ми се, след това задишах бързо, за да не повърна. Повече усетих, отколкото видях как Шутът коленичи пред мен, както си седях на ръба на леглото. Хвана ръката ми и пръстите му зашариха по моите. След миг натиснаха рязко между костите на дланта ми. Изревах и се опитах да измъкна ръката си, но както винаги той се оказа по-силен, отколкото очаквах.

— Само за миг — каза, сякаш искаше да ме успокои. Болката в дланта ми бързо преля в изтръпналост. Миг след това той сграбчи ръката ми малко над лакътя с две ръце и отново пръстите му потърсиха... и изведнъж се забиха рязко в мускула.

— Недей! — проплаках жално и пак се опитах да се дръпна. Той не ме пусна. Болката в главата ми беше непоносима. Защо той ми причиняваше още болка?

— Не се бори — помоли ме той. — Довери ми се. Мисля, че мога да ти помогна. Довери ми се. — Ръцете му се задвижиха отново, този път към рамото ми, и отново безмилостните пръсти се забиха жестоко в плътта ми. Изохках, а после ръцете му се озоваха от двете страни на врата ми, пръстите му натиснаха навътре и нагоре, сякаш искаше да ми откъсне главата. Вкопчих се в китките му, но не можах да намеря сила в ръцете си. — Още малко — помоли ме той отново. — Фиц, Фиц, довери ми се. Повярвай ми.

После нещо сякаш излезе от мен. Главата ми клюмна на гърдите, люшна се безпомощно. Болката не си беше отишла, но беше намаляла. Много. Паднах настрани и той ме обърна по гръб.

— Ето така. Така — промълви и след миг зяпнах в блажена тъмнина. После облечените му в ръкавици ръце се върнаха, с палци на челото ми, изпънатите пръсти затърсиха точки по слепоочията и скулите ми, а след това започнаха да натискат безмилостно, кутретата се забиха под ръба на челюстта. — Поеми си дъх, Фиц — чух го да ми

казва и чак тогава разбрах, че не дишам. Зяпнах за въздух и всичко изведнъж се отпусна. Искаше ми се да заплача от облекчение. Но вместо това мигновено потънах в бездънен сън. Странен сън. Сънувах, че съм спасен.

Събудих се като в мъгла, преди разсъмване. Поех си дълбоко дъх и осъзнах, че съм в леглото на Шута. Мисля, че той тъкмо беше станал. Движеше се тихо из стаята и си подбираше дрехи. Мисля, че усети, че го гледам, защото дойде при леглото. Докосна челото ми, бутна отново главата ми на възглавницата.

— Поспи още. Трябва да си починеш. — Два пръста в ръкавици прокараха две линии от темето до носа ми. Заспах.

Събудих се, защото той леко ме разтърсваше. Сините ми дрехи бяха на леглото до мен. Шутът беше облечен.

— Време е за лова — каза ми. — Съжалявам, но се налага да побързаш.

Раздвижих предпазливо глава. Бях се схванал целият. Успях да седна. Чувствах се ужасно.

— Имах ли пристъп? — попитах прегракнало.

Кратко мълчание предшества думите му. Гласът му обаче прозвуча небрежно:

— Малък, струва ми се. Мяташе глава и трепереше известно време насън. Мина бързо. — Не искаше да говори за това.

Облякох се бавно. На лявата ми ръка още личаха белезите от пръстите на Шута — малки отекли тъмни петна. Не си бях давал сметка за силата му. Той видя, че оглеждам ръката си, и примижа съчувствено.

— Оставя отоци, но май върши работа. — Не обясни повече.

Ловните утрини в Гейлкип се оказаха много подобни на ловните утрини в Бъкип. Във въздуха се долавяше едва сдържана възбуда. Закуската беше набързо, на крак в двора, и снощните изнурителни усилия на кухненския персонал останаха почти незабелязани. Изпих само една халба бира, не посмях да рискувам с повече. Проявих обаче предвидливост, както ме беше посъветвала Лоръл, и сложих малко храна в дисагите, плюс мях прясна вода. Лоръл беше много заета, говореше с поне четирима души наведнъж. Лорд Златен крачеше из тълпата, поздравяваше всекиго лично с топла усмивка. Дъщерята на лорд Грейлинг не се отделяше от него, усмихваше се и не спираше да

бърбори, а лорд Златен ѝ отвърщаше с неизменна вежливост. Младият Любезен дали не изглеждаше малко подразнен от това?

Доведоха конете. Моя черна не изглеждаше особено впечатлена от възбудата, носеща се из въздуха, и отново се зачудих на привидната липса на дух у нея. Всичко обаче ми се струваше някак странно заглъхнало... а после се усмигнах наум. Липсваше възбуденият кучешки лай, от който да ти се разтупти сърцето и който да зарази конете. Липсваха ми ловните хрътки. Ловците и слугите им се качиха на конете, след това доведоха котките на поводите им.

Котките бяха лъскави, с къс косъм и издължени тела. На пръв поглед главите им ми се сториха малки. Козината им беше жълтеникава, но под определен ъгъл на светлината окоето можеше да долови пъстри петна. Дългата изящна опашка на всяка котка като че ли имаше свой, независим живот. Стъпваха леко между конете, спокойно като кучета сред стадо овци. Това бяха групардите: те много добре знаеха какво означават яхналите коне хора. С малко насочване всяка намери своя господар. Гледах изумен как пускат поводите им и всяка котка ловко се качва на мястото си. Видях как лейди Бресинга се обърна в седлото си и промърмори няколко нежни думи на котката си и как групардът на Любезен го потупа с лапа по рамото и го дръпна назад, за да чукове муцуна в главата му. Зачаках напразно за някаква проява на Осезанието. Бях почти сигурен, че майката и синът го притежават, но явно го контролираха до степен, каквато не бях си и представял, че е възможна. При тези обстоятелства колкото и да копнеех за допира, не посмях да потърся Нощни очи. Мълчанието му бе толкова абсолютно, че все едно не съществуваше. Скоро, обещах си. Скоро.

Поехме към хълмовете, където Авоин ни обещавахе обилие от хубави диви птици и много забавления. Яздех отзад с другите слуги и дишах прахта на благородните особи. Въпреки ранния час денят вече обещавахе да е неприсъщо топъл за сезона. Ситната прах от преминаването ни надвисваше на гъсти валма в душния въздух. Почвата на хълмовете беше странна — след като тънката торфена повърхност бе разровена от копитата, пътят се превърна в пелена от ситна прах. Скоро съжалих, че нямам кърпа, с която да покрия устата и носа си. Надвисналата прах убиваше всякаква охота за разговор. Копитата на конете тупкаха приглушено в меката пелена и без лая и

скимтенето на кучета имах чувството, че яздим в пълна тишина. Скоро отбихме от крайречния път и подкарахме право по склона на изпържен от слънцето хълм, през рехави сиво-зелени храсти. Залъкатушихме през ниски хълмове и долчинки, които изглеждаха подвеждащо еднакви.

Ловците бяха далече пред нас и се движеха в стабилен ритъм. Птиците, които вдигнахме на билото на поредния хълм, според мен изненадаха дори Авоин, но всички реагираха бързо. Бях прекалено далече, за да мога да видя дали сигнал пусна котките, или те просто реагираха на плячката. Птиците бяха едри, тежки, бягаха с разперени криле и биеха с тях по земята, преди да излетят. Няколко така и не успяха и видях поне две, свалени в полет от скочилите групарди. Скоростта на котките бе изумителна. Изхвъркваха от възглавниците си зад седлата, скачаха на земята със смайваща лекота и се стрелваха след бягащите птици със скоростта на нападаща змия. Една свали две птици наведнъж — докопа едната с челюстите си, докато ноктестата ѝ лапа притисна друга до гърдите ѝ. Забелязал бях четири-пет момчета на понита зад нас. Сега те препуснаха напред с отворени торби за дивеч, да приберат плячката. Само един от групардите не поиска да пусне жертвата си и разбрах, че е млад, все още недостатъчно обучен.

Показвах птиците на лорд Златен, преди да ги приберат в торбите. Сидел, която яздеше до него, писваше от възторг при вида на всяка. Той отскубна пера от опашките на няколко птици, след което ме повика, подаде ми ги и ми нареди:

— Прибери ги в чантата веднага, да не се смачкат.

— Чантата?

— Чантата за пера. Показах ти я, когато стягахме багажа в Бъкип... Дъх на Са, човече, не си я взел, така ли? Уф! Е, ще трябва да се върнеш за нея. Знаеш я, онази от червена кожа, с плъстената подплата. Мисли му, ако си я забравил в Бъкип! Хм. Дай перата на Ловкиня Лоръл, да ги пази, докато се върнеш. И побързай, Том Беджърлок. Трябва ми тази чанта! — Лорд Златен не криеше раздражението си от глупостта на своя слуга. Всъщност наистина имаше такава чанта сред вещите на лорд Златен, но той изобщо не ми беше казал, че е чанта за пера, нито ми беше казал да я взема. Постарах се да изглеждам, подходящо сконфузен от собствената си тъпота и закимах покорно на заповедите му.

Така простичко бях откъснат от лова. Обърнах послушно Моя черна и препуснах. Оставих два хълма между нас и ловната група, преди да посегна предпазливо към Нощни очи. *Идвам.*

По-добре късно, отколкото никога, нали така се казва — последва недоволният отговор.

Дръпнах юздите на кобилата и замръзнах. Изпълни ме усещането за нещо нередно. Затворих очи и погледнах през очите на вълка. Беше с нищо незабележим район, като всеки друг хълм или долчина, през които бяхме минали сутринта. Дъбове над овразите и прашни храсталаци и пожълтяла трева по склоновете. Но по някакъв начин знаех къде е той и как да стигна до него. Точно както Нощни очи го беше описал: знаех къде ме сърби, преди да се почеша. Знаех също така, без той да ми го казва, че има причина за мълчанието му. Повече не се пресегнах към него, а просто пришпорих кобилата. Вярно, тя беше бегач за равен терен, не и за тези хълмове, но се справяше съвсем сносно. Скоро вече гледах към малката долина под нас, където знаех, че ме чака Нощни очи.

Изпитвах непреодолимо желание да се втурна право към него. Мълчанието му беше злокобно като мухи, бръмчащи над локва кръв. Наложих си да заобиколя долината отдалече и да карам бавно, обхождах терена с очи и вдишвах дълбоко за всякакви миризми, които можеше да са се задържали тук. Открих дири от два подковани коня и малко след това пресякох същите дири, тръгнаха в обратна посока. Конете бяха дошли и си бяха отишли от дъбовата горичка, и то съвсем наскоро. Вече не можех да се сдържам. Препуснах в благословената сянка на дърветата, въпреки че все едно скачах право в капан. *Нощни очи. Тук. Тихо.*

Лежеше задъхан в сухата сянка на дъбовете. Сухи листа бяха полепнали по кървавите рани на муцуната и хълбока му. Скочих от коня и клекнах до вълка. Опрях длани на козината му и мислите му се вляха безмълвно в моите, във възможно най-тихото споделяне на Осезанието.

Те действаха заедно.

Момчето и котката? Бях изненадан, че той е изненадан от това. Момчето и котката бяха обвързани с Осезание. Разбира се, че щяха да действат заедно.

Котката и конникът, който доведе конете. Наблюдавах момчето горе на дървото през цялото време. Нищо не усещах от него, нито дори, че призова котката да му се притече на помощ. Но точно когато се развидели, проклетата котка ме нападна. Скочи право върху мен от едно дърво, а дори не бях разбрал, че е там. Сигурно е скачала от дърво на дърво като катерица. Заби се в мен като трън. Мислех, че надвивам, понеже я затиснах на земята, но тя уви предните си лапи около мен и се опита да ме изкорми със задните. За малко да успее. Точно тогава дойде мъжът с конете. Момчето скочи на седлото на единия, а след това като мълния котката се озова на коня зад него. Препуснаха в галоп и ме оставиха тук.

Дай да ти видя корема.

Вода първо, преди да си започнал да мушкаш.

Моя черна ме ядоса, понеже се дръпна на два пъти от мен, преди да хвана юздите. Вързах я за един храст и взех от дисагите вода и храна за Нощни очи. Дадох му да пие от шепите ми. Исках и да измия кръвта от раните, но знаех, че няма да ми позволи. *Остави ги да се затворят добре. Вече ги почистих с език.*

Дай поне да видя тези по корема ти.

Не му хареса никак, но отстъпи. Те бяха по-лоши, защото котката явно го беше драла здраво, а по корема му нямаше дебела козина като по гърба. Нямаше дълбоки рани, само драскотини, но пък вече забираха. Единственото хубаво беше, че ноктите не бяха пронизали коремната стена. Бях се уплашил, че ще видя изсипали се черва. Видях обаче само раздрана плът. Изругах се наум, че не нося никакъв мехлем, с който да намажа раните. Твърде много време бе минало, откакто ми се беше налагало да се тревожа за такива неща. Бях станал небрежен с предпазните мерки.

Защо не ме призова да дойда да ти помогна?

Твърде далече беше, за да стигнеш навреме. И... В мислите му се промъкна тревога. *Стори ми се, че те искаха да те призова. Мъжът на големия кон и котката. Слушаха, сякаш зовът ми към теб беше дивеч, който чакаха да се открие.*

Не принцът?

Не. Братко, тук има нещо много странно. Той беше изненадан, когато дойде конникът с резервния кон. Но усетих, че котката не беше, котката очакваше мъжа и конете. Принцът не възприема

всичко, което прави свързаният му партньор. Той върви слепешком във връзката си. Това е... неравно. Единият отдава, а другият приема отдаването, но не връща пълно. Тази котка е... сбъркана.

По-ясно от това не можеше да ми го предаде. Поседях малко така, заровил пръсти в козината му, и мислех какво да правя по-нататък. Принцът си беше отишъл. Някой, когото той не беше повикал, бе дошъл, за да го отдели от Нощни очи, и то точно в момента, в който котката бе отклонила вълка. Да го отдели и да го отведе... къде?

Проследих ги известно време. Но беше точно както каза ти. Вече не мога да бягам с кон.

Никога не си могъл.

Е, добре. Ти също. Ти не можеше да издържиш на бягане дори с един вълк задълго.

Вярно. Съвсем вярно. Погалих го по козината и понечих да махна едно залепило се за раните му листо.

Не! Ще ти отхапя ръката! И можеше да го направи. Бърз като змия, сграбчи китката ми между челюстите си. Изви я, после ме пусна. Вече не тече кръв, тъй че ме остави на мира. Престани да ме опипваш и тръгни след тях.

И какво да направя?

Първо убий котката. Беше присъда, изречена унило. Знаеше не по-зле от мен какво ще причиним на принца, ако убием свързания с него звяр.

Знам. Жалко, че той не споделя твоите скрупули за убийството на твоя събрат.

Той не знае, че си свързан с мен.

Знаеха, че съм свързан с някого, и искаха да разберат точно с кого. Това знание не ги разколеба да ме наранят. Усетих, че мислите му тичат пред моите, разсъждаваше над ситуация, която все още не бях разчел. Внимавай, Променящ. Този модел го познавам отдавна. Мислиш си, че е някаква игра, с граници и правила. Стремиш се да върнеш принца, както майка връща изгубило се вълче в бърлогата. Не си и помислял дори, че може да се наложи да го раниш или да убиеш котката и да го нараниш така. Още по-далече от мислите ти е, че те биха могли да те убият, за да ти попречат да върнеш принца. Тъй че променям съвета. Не тръгвай след тях сега и сам. Дай ми време до

вечерта, да надмогна раните си. И след като ги проследим, нека вземем Немиришеция с нас. Той е умен, по човешки начин.

Мислиш ли, че принцът го има това в себе си? Че ще е готов да ме убие, вместо да ми позволи да го върна в Бъкип? Тази мисъл ме уплаши. И все пак аз самият бях по-млад от принц Предан, когато извърших първото си убийство, по заповед на Сенч. Не ме беше зарадвало особено, но и не бях разсъждавал много доколко е правилно или грешно. Сенч беше моята съвест тогава и се бях доверил на решението му. Сега се зачудих. Имаше ли такава личност в живота на принца, някой, чийто съвет да е достатъчен, за да го накара да потисне собствената си преценка?

Престани да мислиш, че си имаш работа с един млад принц. Не е това. И котката не е тази, от която трябва да се боим. Това е нещо по-дълбоко и по-странно, братко, и ще е добре да сме много, много предпазливи.

Оставих го под дъбовете, макар това да не ми харесваше. Не се опитах да проследя дирите им, а се върнах в имението на Бресинга в Гейлтон, намерих чантата за пера и препуснах обратно към лова. Бяха продължили напред, но беше съвсем лесно да ги проследя. Когато подадох чантата на лорд Златен, той отбеляза:

— Много се забави, Том Беджърлок. — Смигна на спътниците си и добави: — Е, добре поне, че не е както се опасявах. Почти си помислих, че си приел думите ми в смисъл, че трябва да донесеш чантата дори да се наложи да ходиш чак до Бъкип за нея. — Намекът за глупостта ми предизвика общ смях.

Наведох смирено глава.

— Моите извинения, господарю, за забавянето, докато я намеря. Не беше там, където очаквах.

Той прие извинението ми с кимване, след което ми връчи чантата.

— Вземи перата от Ловкия Лоръл. И гледай да ги подредиш грижливо.

Лоръл беше събрала доста пера. Червената чанта се отвори като книга. Вътре няколкото джоба бяха подплатени със сплъстена вълна, за да предпазят перата от повреда. Задържах я отворена, докато тя внимателно нагласи всяко перо. Другите ловци продължиха напред, без да ни обръщат внимание.

— Добре ли ловуват котките? — попитах я, докато поставяше перата.

— Да. Удивителни са. Виждала съм мъглекота на принца, но това е първият ми опит с групарди. Пуснаха котките два пъти на птици и веднъж на зайци, докато те нямаше.

— Мислиш ли, че ловът ще продължи дълго?

— Съмнявам се. Лорд Златен сподели, че обедното слънце е прекалено силно за кожата му, а може и да му причини главоболие. Смятам, че скоро ще се връщаме.

— Няма да е зле. — Другите вече се бяха отдалечили доста от нас. Тя затвори кожената чанта и ми я върна. Подкарахме един до друг след ловната група. Тя се извърна в седлото си, погледна ме и каза: — Снощи, Том Беджърлок, изглеждаше съвсем различно. Би трябвало да отделяш повече внимание на външността си. Ефектът си заслужава усилието.

Думите ѝ ме накараха да онемея. Тя се усмихна, като видя как съм зяпнал, след което пришпори коня си напред и подкара до стремето на лорд Златен. Не знам какво си казаха, но скоро след това групата реши да се връща в Гейлкип. Чувалите с уловени птици бяха натезжали, слънцето печеше безмилостно, а котките изглеждаха раздражителни и вече не толкова заинтересувани от лова.

При това положение благородниците обърнаха конете и препуснаха към блажения хлад зад дебелите каменни стени на Гейлкип. Ние ги последвахме както можем. Моя черна лесно поддържаше скоростта, но все пак трябваше да яздя в прахта им.

Знатните особи се оттеглиха в покоите си да измият прахоляка от себе си и да облекат чисти дрехи, докато други се погрижат за запотените им коне и уморените котки. Последвах лорд Златен, щом закрачи отривисто по коридорите. Побързах да му отворя вратата и след това да я затворя зад нас. Тихо превъртях ключа.

Обърнах се и видях, че вече измива прахта от лицето и ръцете си.

— Какво стана? — попита ме той.

Разказах му.

— Ще се оправи ли? — попита той разтревожено.

— Принцът? Трудно бих могъл да кажа.

— Нощни очи — уточни Шутът нетърпеливо.

— Толкова, колкото може. Ще му занеса още вода и месо. Боли го, но няма да умре от раните си. — Въпреки че възпаленията изобщо не ми харесваха. Шутът като че ли почти отговори на мислите ми.

— Имам мехлем, който може да облекчи раните му, ако ти позволи да го намажеш.

Усмихнах се.

— Съмнявам се дали ще ми позволи, но все пак ще го взема.

— Добре. Остава само да измисля основателна причина тримата да напуснем Гейлkip веднага след обяда. Не можем да оставим дирята му да изстине. И едва ли ще се върнем тук. — Докато говореше, смени жакета си, изтупа панталоните си от прахта и забърса ботушите си с парцал. Погледна отражението си в огледалото и приглади набързо с четка нежната си коса. Светлите кичури се разсипаха след четката и се полепиха по нея. По-късите на слепоочията му щръкнаха като котешки мустачки. Той възкликна ядосано и затегна тежкия сребърен клипс, който придържаше косата му на тила. — Така. Мисля, че е добре. Стегни багажа, Том Беджърлок. Бъди готов да напуснем, когато се върна от обяда. — И излезе.

На масата бях останали плодове, сирене и хляб от предната нощ. Хлябът беше станал клисав, но бях толкова огладнял, че ми беше все едно. Изядох всичко, докато прибера вещите си. Гардеробът на лорд Златен ми отвори повече проблеми. Не разбирах как е успял да побере толкова много дрехи в такава малка торба. Най-сетне успях да натъпча всичко в нея, макар да се чудех как ли ще изглеждат фините ризи, когато ги извадя отново.

Обядът още продължаваше. Реших да се възползвам от това и се шумгнах в кухнята за студена бира и лютиви наденички. Старите умения ми свършиха добра работа, защото на излизане в пазвата ми се гушеха няколко дебели резена студена плешка.

Върнах се в стаите ни и прекарах ранния следобед в нетърпеливо очакване лорд Златен да се върне. Копнеех да подиря вълка е Осезанието, ала не смеех. Всеки изтекъл миг най-вероятно отнасяше принца все по-далече. Губехме следобеда. Проснах се на леглото и продължих да чакам. Въпреки тревогата си съм задрямал.

Събудих се веднага щом лорд Златен отвори вратата. Превъртях се, смъкнах се от леглото, замаян от сън, но нетърпелив да тръгна. Той затвори вратата и в отговор на погледа ми каза мрачно:

— Оказва се, че сме изправени пред светско затруднение с напускането. На днешния обяд имаше гости, и не само тези, с които бяхме на лова. Бресинга, изглежда, са решили да ме покажат на всички свои богати съседи. Планирали са вечери, чаепитие и още излизания на лов с участието на половината благородници от околностите. Не бях в състояние да измисля достатъчно наложителна причина да напуснем. Адски е неудобно. Де да можех да се върна в пъстрия си шутовски костюм и в много по-честната игра на жонглиране и ходене по въже.

— Значи не тръгваме? — изтърсих глупаво.

— Не. Тази вечер ще има галавечеря в моя чест. Да напуснем така грубо преди това ще е голямо оскърбление. А когато намекнах, че е възможно да прекъсна визитата си и да напусна утре сутринта, ми казаха, че лорд Криас отвъд реката е планирал в моя чест сутрешен лов и следобедна закуска в имението си.

— Бавят ни нарочно. Бресинга са замесени в изчезването на принца. Сигурен съм, че те осигуриха храната за него и котката снощи. А Нощни очи е сигурен, че котката, която го е нападнала, знае, че е свързан с някого. Опитаха се да ме разкрият.

— Може би. Но дори да бяхме сигурни, не бих могъл да хвърлям обвинения наляво и надясно. А не сме. Може би те просто се стремят към социални привилегии в двора или да ми покажат разни подходящи за брак дъщери. Доколкото разбирам, затова момичето беше снощи на вечерята.

— Мислех, че е любимата на Любезен.

— По време на лова тя много се постара да ми обясни съвсем ясно, че били приятели от деца, без абсолютно никакви романтични чувства помежду им. — Въздъхна и седна до масичката. — Каза ми, че тя също събира пера. Тази нощ след вечерята държи да ми покаже колекцията си. Сигурен съм, че е измислица, с цел да прекара повече време с мен.

Ако не бях толкова притиснат от спешни грижи, сигурно щях да се усмихна на изумлението му.

— Добре. Ще трябва да се справя с това, доколкото мога. И може дори да се обърне в наша полза всъщност. О, имам една задача за теб. Изглежда, че докато ловувахме днес, съм загубил една сребърна верижка. По обед забелязах, че липсва. А е от любимите ми. Ще трябва да се върнеш по стъпките ни и да я намериш. Не бързай обаче.

Докато говореше, извади от джоба си една огърлица, увита в джобна кърпа, и ми я подаде. Прибрах я. Той отвори дрешната си торба, хвърли ми обвинителен поглед, като видя натъпканата вътре мешавица, и заизважда всичко, докато не намери гърненцето с мехлема. Подаде ми го.

— Да подготвя ли дрехите ви за вечерята, преди да тръгна?

Той завъртя очи насмешливо и извади една омачкана риза.

— Мисля, че вече си ги подготвил достатъчно, Беджърлок. Хайде върви. — Тръгнах към вратата, но гласът му ме спря. — Кобилата устройва ли те?

— Черна е чудесна — уверих го. — Добро, здраво животно и пъргаво, както го доказахме. Избрал си добър кон.

— Но щеше да предпочетеш сам да си го избереш, нали?

За малко да кажа „да“. Но като си помислих, разбрах, че няма да е вярно. Ако аз бях избирал коня, щях да си търся приятел, който да ме търпи през годините. Щеше да ми отнеме седмици, ако не и месеци, докато си избира. А сега, когато с неохота се сблъсках с уязвимостта на вълка пред смъртта, изпитвах странно колебание да предложа толкова от себе си на едно същество.

— Не — отвърнах искрено. — Много по-добре беше, че ти ми я избра. Тя е добър кон. Избрал си добре.

— Благодаря — промълви той. Това като че ли означаваше много за него. Ако вълкът не ме чакаше, щях да се поколебая да тръгна.

ГЛАВА 18

ЦЕЛУВКАТА НА ШУТА

Има много приказки за Осезаващи, които се превъплъщават в телата на своите зверове, за да правят поразии на съседите си. По-зловеци са легендите за Осезаващите във вълчи кожи, които разкъсват семействата на своите съседи, както и стадата им. Не толкова кървави са историите, описващи Осезаващи ухажори, които приемат облика на птици или котки, или дори на танцуващи мечки, за да получат достъп до спалните в хода на прелъстяването.

Всичките тези истории са глупави измислици, разказвани от онези, които се стремят да подклаждат омраза към Осезаващите. Въпреки че един Осезаващ може да споделя ума на своя звяр и следователно неговите физически възприятия, той не може да превъплъти човешкото си тяло в това на животно. Вярно е, че някои Осезаващи, които дълго време са били в партньорство със своето животно, понякога възприемат част от неговите навици в пози, в предпочитания към храна и в поведение. Но един човек, който яде, спи в бърлога, събира мърша и мирише като мечка, не се превръща в мечка. Ако този мит може да бъде премахнат, това би довело до възстановяване на доверието между Осезаващи и не-Осезаващи.

*„Приказки за Старата кръв“,
Беджърлок*

Вълкът не беше там, където го бях оставил. Това ме притесни и ми трябваша няколко мига, докато се уверя, че не съм сбъркал мястото. Но бяха останали засъхналите пръски от кръвта му, където се беше

проснал върху миналогодишните листа, и имаше пръски от вода по пръстта, където беше лочил от шепите ми. Беше лежал тук, а сега го нямаше.

Едно е да проследи човек два подковани коня с ездачи. Съвсем друго — да проследиш вълча диря по суха земя. Не беше оставил никаква следа от преминаването си, а се страхувах да се пресегна към него. Последвах дирите на конете, убеден, че той е направил същото. Следите се спускаха в един овраг и прехвърляха малък поток. Тук ездачите бяха спрели, за да напоят конете. И пак тук, в разкаляния бряг, имаше отпечатък от вълча лапа върху диря от конско копито. Тъй. Беше ги проследил.

След още три хълма го догоних. Знаеше, че идвам. Не спря, за да ме изчака, а продължи напред. Походката му привлече погледа ми. Не беше целеустременият му бяг. Вълкът вървеше. Моя черна не беше особено доволна, че трябва да се доближи до вълк, но не ми се противопостави. Когато се приближих още, той спря в сянката на няколко дървета и ме изчака.

— Донесох месо — казах му, щом слязох.

Той усети тревогата ми, но не изпрати никаква мисъл към мен. Беше злокобно. Извадих месото изпод ризата си и му го подадох. Той го изгълта и клекна до мен. Извадих мехлема. Той въздъхна и легна.

Драскотините от нокти по корема му вече бяха подпухнали бразди разкъсана плът, горещи на допир. Докато го мажех с мехлема, болката изпъна връзката помежду ни. Бях колкото може по-нежен, и все пак усърден. Той го изтърпя, но не с радост. Поседях още малко до него, отпуснал ръка на врата му. Той подуши мехлема, който бях намазал. *Мед и меча мас*, казах му. Той заблиза една дълга драскотина и го оставих да я ближе. Дългият му език щеше да набута мазилото по-надълбоко в раната и нямаше да му навреди. Освен това нямаше начин да го спра. Той вече знаеше, че ми се налага да се върна в Гейлкип.

Най-разумно ще е да продължа да ги следвам, дори и да не вървя бързо. Колкото по-дълго се забавиш, толкова по-изстива дирята. По-лесно е за теб да дойдеш при мен, отколкото да се опитваш да проследиш изтрети следи.

Няма спор за това. Не дадох гласност на тревогата си, че точно сега не можеше нито да гони, нито да се защити. Той го разбираше,

знаех, но беше взел решението си. *Ще те догоня веднага щом мога.* Той и това знаеше, но не можах да се сдържа да не му обеща.

Мой братко. Внимавай какво сънуваш тази нощ.

Няма да се стремя да сънувам с тях.

Боя се, че те може да те потърсят.

Предчувствието се просмука в ума ми, но отново нямаше какво да отвърна. Съжалих в този момент, напразно, че не знам повече за Осезанието. Може би ако бях разбирал по-добре Старата кръв, щях да разбирам с какво си имах работа точно в този момент.

Не. Не мисля. Това, което правиш, как се свързваш с него, това не е просто Умение. То е пресичането на магията ти. Отваряш врата с едното и преминаваш с другото. Както когато нападнах Джъстин, след като бе направил моста в теб с Умението. Неговото Умение направи моста, но аз пробягах през него, като използвах връзката си с теб.

Съзнателно сподели тази мисъл с мен и с това потвърди едно притеснение, което от доста време зрееше в мен. „Кучешка магия“, така беше нарекъл Джъстин моето Осезаване и ми беше казал, че прилаганото от мен Умение вони на нея. Искрен никога не се беше оплаквал от това. Но Искрен, признах с неохота, бе получил точно толкова съкратено обучение в Умението, колкото и аз. Може би не беше засякъл замърсяването с Осезание в моето боравене с Умението или пък беше прекалено учтив, за да ме укорява за това. Но сега се тревожех за своя вълк. *Не се доближавай много до тях. Постарай се да не разберат, че ги следим.*

От какво се боиш? Че ще нападна котка и момче на конски гръб? Не. Тази битка е твоя. Аз само ще проследя този дивеч. Твоя работа е да го хванеш натясно и да го свалиш.

Мисълта му предизвика в ума ми неприятни образи, които се задържаха през целия ми път назад към Гейлкип. Замесил се бях в това, за да проследя едно момче, беглец или навярно отвлечено. Сега се изправях не само срещу момче, което не искаше да бъде върнато в Бъкип, но и срещу неговите съюзници. Докъде бях готов да стигна в усилията си да го върна на кралицата и какви граници щеше да си постави той в решимостта си да действа по своя воля?

Онези, които бяха с него, щяха ли да имат някакви задръжки в това, което бяха готови да направят, за да го задържат?

Знаех, че лорд Златен бе проявил благоразумие с решението си да продължим играта. Колкото и да ми се искаше да зарежем всички преструвки и просто да заловим принца и да го откарáme в Бъкип, можех да разбера последствията от това. Ако Бресинга бяха убедени, че го преследваме, със сигурност щяха да му изпратят предупреждение. И той щеше да бяга по-бързо и да се крие по-дълбоко. Нещо по-лошо, можеха пряко да се намесят в нашето преследване. Нямах никакво желание да претърпя неочаквана „злополука“, докато вървим по дирите на принц Предан. Както стояха нещата сега, все още можехме да се надяваме да заловим принца и да го върнем в Бъкип с тайни ходове. При нашето пристигане той беше избягал от Гейлкип, но отначало не беше отишъл далече. Ако Шутът успееше да ни изтръгне от гостоприемството на лейди Бресинга, без да събуди каквото и да било подозрение, можехме да го проследим безпрепятствено и да имаме по-добра възможност да го догоним.

Върнах се в Гейлкип пращен, потен и прежаднял. Все още ми изглеждаше непривично да предам коня си на коняр. Заварих лорд Златен да дреме в стаята си. Завесите бяха дръпнати заради жегата и светлината и стаята тънеше в сумрак. Минах тихо покрай него до стаята си, за да се измия. Окачих ризата си на пилона на леглото да изсъхне и да се проветри, и си навлякох нова.

Слуги бяха напълнили с плодове голямата купа в стаята на лорд Златен. Взех една зряла слива и я изядох до прозореца, като надничах към градината долу иззад пердето. Бях уморен, но не ме свърташе на място. Разкъсвах ме безсилие и тревога.

— Намери ли верижката ми, Беджърлок? — прекъсна мисълта ми аристократичният глас на лорд Златен.

— Да, милорд. Точно там, където мислехте, че сте я изгубили.

Извадих от джоба си деликатното бижу и го занесох до леглото, където се беше изтегнал. Той го взе, все едно наистина беше благородник и наистина го беше загубил. Заговорих тихо:

— Нощни очи върви по дирите им. Когато стане възможно да напуснем, можем да тръгнем право след вълка.

— Как е той?

— Схванат. Раните му са възпалени. Но мисля, че ще се оправи.

— Чудесно. — Седна и смъкна крака на пода. — Избрах вечерно облекло за двама ни и съм го подредил в стаята ти. Наистина,

Беджърлок, трябва да се научиш да се отнасяш по-грижливо с дрехите ми.

— Ще се постарая, милорд — промърморих, но изведнъж цялата тази пародия ми омръзна. — Измисли ли някакъв дискретен повод да напуснем?

— Не. — Той стана и отиде до масата. Бяха му оставили бутилка вино. Наля си чаша и я изпи, после я напълни отново. — Но измислих недискретен и вече положих основите му следобеда. Не без съжаление, разбира се — ще компрометирам репутацията на лорд Златен донякъде, но какво е един благородник без малко скандал около името му? Най-много да увеличи популярността ми в двора. Всеки ще иска да научи моята версия и ще се спекулира какво точно е станало всъщност. Отпи от чашата. — Мисля, че ако успея, това ще убеди лейди Бресинга, че страховете ѝ, че търсим принца, са безпочвени. Никой истински емисар на кралицата не би се държал като мен. — Усмихна ми се кисело.

— Какво си направил?

— Нищо. Засега. Но си мисля, че до сутринта напускането ни ще бъде улеснено точно толкова бързо, колкото бихме искали. — Отново отпи. — Понякога не ми пука за нещата, които трябва да правя — заяви твърдо, но в гласа му се долавяше жална нотка. Допи виното и въздъхна, сякаш се готвеше да се залови с неприятна задача.

Нямаше да ми каже нито дума повече. Започна грижливо да се облича за вечерята, а аз трябваше да се примиря с унижението със зеления жакет и жълтите панталони.

— Може би е малко прекалено... ярко — отвърна Шутът на гневния ми поглед. Усмивката му беше прекалено широка, за да повярвам на извинението в думите му. Не знаех дали е от виното, или заради откаченото му чувство за хумор. — Престани да ми се мръщиш, Беджърлок — скастри ме той, докато оправяше маншетите на убито зеленото си палто. — Очаквам слугите ми да се държат приятно. Освен това цветът всъщност притъпява тъмното на очите ти, кожата и косата — целия теб. По-скоро ми напомняш за шарен папагал. Тази външност може да не ти допада, но дамите ще я харесат.

Всичко това подложи на изпитание цялата ми способност да се преструвам. Тръгнах след господаря си към събралите се преди пиршеството благородници. Групата беше по-голяма от предната

вечер, тъй като гостоприемството на лейди Бресинга днес обхващаше и онези, които бяха излизали на лов с нея преди. Те обаче все едно бяха невидими, толкова внимание им обърна лорд Златен. Сидел седеше до една ниска масичка с младия Любезен. Пред нея върху кърпа беше подредена колекция от птичи пера и двамата като че ли ги обсъждаха. Тя очевидно беше наблюдавала вратата, защото в момента, в който лорд Златен влезе, лицето ѝ се преобрази. Светна като фенер на тъмно. Младият Любезен също претърпя преображение, макар да не беше толкова приятно. Не можеше чак да се присмее на гост в дома на майка си, но лицето му стана много сковано и ледено. Страх сви стомаха ми. Не. Не исках да участвам в това.

Но лорд Златен, усмихнат и чаровен, се запъти право към двамата. Поздравите му към всички останали в залата бяха кратки, до степен на пренебрежение. Настани се между двамата най-безцеремонно, като принуди Любезен да се отдръпне, за да му направи място. От този момент лорд Златен буквално пренебрегна всички останали в залата и съсредоточи целия си чар върху момичето. Главите им се събраха над перата. Всеки негов жест беше съблазън. Дългите му пръсти погалваха ярките пера върху тъканта. Избра едно, допря го до бузата си, а след това нежно го прокара по ръката на Сидел. Тя се изкикоти нервно и отдръпна ръка. Той се усмихна. Тя се изчерви. Той положи перото върху кърпата и му поклати укорително пръст, все едно то е виновно. След това избра друго. Дръзко го опря на ръкава на роклята ѝ и замърмори за сходството в цвета. Събра други от кърпата, подреди ги в нещо като букет. С върха на показалеца си обърна лицето ѝ така, че да гледа към него, след което с някаква хитрина, която не можах да видя, вплете перата в косата ѝ и те увиснаха по очертанията на бузката ѝ.

Любезен рязко стана и закрочи към изхода. Майка му каза нещо на една жена и тя го пресрещна, преди да е напуснал залата. Размениха си тихо няколко думи, като тонът на младежа не беше никак спокоен. Не можах да проследя какво каза, защото в този момент се разнесе високо гласът на лорд Златен:

— Жалко, че нямам огледало да ти покажа, но трябва да си доволна, че виждаш колко ти отива тази украса в очите ми.

По-рано през деня бях изумен колко дръзко се беше домогвала Сидел до лорд Златен и колко готова беше да зареже младия си ухажор

заради чуждия благородник. Сега почти я съжалявах. Всички са чували за птици, хипнотизирани от змии, но лично аз никога не бях виждал такова нещо. Това, на което бях свидетел сега, приличаше повече на цвете, обърнато към светлината. Тя поглъщаше вниманието му и разцъфваше в топлината му. Само за няколко мига момичешкото ѝ увлечение към неговата възраст, богатство и фини обноски се превърна в много по-женска топлина и възхита. Съзнавах с все по-нарастваща убеденост, че е готова да легне с него, стига той да го пожелае. Почукаше ли на вратата на спалнята ѝ тази нощ, щеше да му отвори без колебание.

— Той прекалява. — Шепотът на Лоръл беше примесен с ужас.

— И още как. — Свих рамене в стегнатия си ярък жакет. Ролята ми на телохранител на лорд Златен можеше да се превърне в реалност тази нощ. Любезен най-малкото определено го гледаше убийствено.

Когато лейди Бресинга обяви, че е време за вечеря, Любезен направи глупавата грешка да се поколебае. Преди дори да получи шанс обидено да откаже да придружи Сидел до масата, неговият съперник вече беше поднесъл ръката си и момичето я беше приело. Това принуди Любезен да приеме ролята на кавалер на пренебрегнатата си майка и двамата последваха скъпия гост и жертвата му в трапезарията.

Постарах се да озаптя чувствата си и да остана стоически наблюдател на тази вечеря. Тактиката на лорд Златен ми разкри много. Родителите на Сидел очевидно се разкъсваха между това да се мазнят на лейди Бресинга и сина ѝ и съблазнителната перспектива за дъщеря им, спечелила вниманието на този изключително богат благородник. Лорд Златен беше много по-желан улов от младия Любезен, но те все пак си даваха сметка за опасността, заплашваща младата им дъщеря. Да привлечеш окоето на един благородник не е като да разчиташ на предбрачната клетва на друг. Имаше опасност лорд Златен да си поиграе с дъщеря им и да провали бъдещия ѝ брак. Опасно въже, за да ходи по него младо момиче като Сидел, и от начина, по който лейди Грейлинг ронеше хляба си, разбирах ясно съмнението ѝ, че Сидел ще може да мине по него.

Авоин и Лоръл отчаяно се опитваха да насочат разговора към лова и приказката най-сетне потръгна, но лорд Златен и Сидел бяха твърде увлечени в тихо шепнене помежду си, за да обърнат внимание. Любезен, който седеше от другата страна на Сидел, беше пренебрегнат

и от двамата. Авоин държеше на прилагането на седефче в обучението на котките за лов, тъй като всички знаели, че една котка избягва всичко, белязано с есенция от билката. Лоръл вметна, че лукът понякога се използва за същата цел. Лорд Златен предложи на Сидел хапка от блюдото си и я зяпаше прехласнат, докато тя дъвчеше. Тази нощ пиеше много, чаша след чаша, като че ли направо ги изливаше в гърлото си. Изпитвах тревога. Шутът някога, пиан, беше винаги избухлив и непредсказуем. Дали лорд Златен щеше да е по-сдържан, като си надхвърлеше мярката?

Гневът на Любезен явно бе кипнал, защото долових отзвук от въпрос-Осезание отнякъде. Не можах да доловя мисълта, само чувството, което я придружаваше. Нещо бе напълно готово да разкъса лорд Златен заради Любезен. Не се съмнявах, че ловната му котка е обвързаният му с Осезание звяр. Несдържаната ярост във връзката помежду им кипеше от жажда за кръв. Прекъсната бе мигновено, но не можех да я сбъркам с нищо друго. Момчето бе Осезаващо. А лейди Бресинга? Загледах се покрай нея и започнах да я наблюдавам, без да го показвам явно. Не долавях и следа от Осезанието от нея, но тя излъчваше майчинско неодобрение заради слабостта на сина си. Защото беше издал Старата си кръв пред някой, който би могъл да усеща тези неща? Или защото неприязънта му бе изписана толкова явно на лицето му? Издаването на чувства така открито не е на почит сред знатните особи.

Както и предишната вечер, стоях неподвижно зад стола на лорд Златен. От разговорите научих малко, но много повече — от погледите. Скандалното поведение на лорд Златен едновременно заплениваше и ужасяваше другите гости. Шепнеха си и се споглеждаха стъписани. В един момент лорд Грейлинг взе да диша тежко, понеже жена му му шепнеше разпалено нещо. Изглежда, беше готова да рискува благоволенieto на лейди Бресинга заради възможната изгода от подобър брак. През цялата тази размяна пресявах изражения и реплики и търсех някакви признаци кой е Осезаващ. Не можех да претегля информацията, но се задоволих с това, че лейди Бресинга и Любезен със сигурност са. Също толкова убеден бях, че техният Майстор-ловец не е. От другите гости на трапезата имаше двама, които подозирах.

Една дама, лейди Джерит, имаше нещо котешко в държането. Може би не се усещаше как души всяко блюдо, преди да посегне да го опита. Съпругът ѝ, здравеняк и сърдечен човек, току извърщаше глава настрани, за да му е по-удобно да смъкне месото от поредното птиче бутче. Дребни навици, но издаващи. Както принцът беше избягал от Бъкип в Гейлкип, така можеше, подгонен от Гейлкип, да иде в друго дружелюбно за Осезанието имение. Тези двамата живееха на юг. Диригата на принца водеше на север, но това не означаваше, че няма да обърне.

Забелязах и още нещо — че очите на лейди Бресинга често се спират върху мен. Едва ли се възхищаваше на пошлото ми облекло. Приличаше на жена, която се опитва да си спомни нещо. Бях почти сигурен, че никога не съм я срещал в другия си живот, като Фицрицарин. Но да си почти сигурен за нещо означава да те човърка съмнение в някое кътче на ума. Известно време държах главата си леко наведена и очите извърнати настрани. Чак след като прецених другите си дадох сметка колко вълча е позата ми. Когато тя ме погледна отново, срещнах погледа ѝ твърдо и на свой ред се взрях в нея. Не бях чак толкова дързък, че да ѝ се усмихна, но нарочно разширих очи, уж че изпитвам интерес към нея. Обидата ѝ от наглостта на слугата на лорд Златен беше явна. Тя премрежи очи по котешки и започна да гледа през мен. При този поглед най-сетне се убедих за нея. Старата кръв.

Зачудих се дали тя е жената, пленила въображението на принца. Определено беше привлекателна. Пълните ѝ устни намекваха за чувственост. Предан нямаше да е първият младеж, паднал жертва на опитна по-възрастна жена. Това ли е била целта ѝ с подаряването на котката? Да го съблазни и да спечели младото му сърце, тъй че където и да се ожени Предан, да държи винаги част от душата му? Това можеше да обясни защо беше дошъл тук, след като бе избягал от Бъкип. Но не можеше да обясни неудовлетворената му страст. Не. Ако беше решила да прелъсти принца, щеше да действа бързо, за да го обвърже колкото може по-силно. Нещо друго имаше тук, нещо странно, както беше казал вълкът.

Кратко махване на лорд Златен с ръка, и в края на вечерята бях освободен. Тръгнах си, но с неохота. Исках да видя с очите си каква реакция ще предизвика отвратителното му поведение. Вечерящите вече ги очакваха други развлечения: музика, игри на късмета и

разговори. Отидох в кухнята и отново ми предложиха богат избор от остатъците от пиршеството. Тази вечер бяха поднесли печено прасенце и сега много парчета крехко месо и хрупкава кожица лежаха пръснати между кокалите в блюдото. Вървеше със сос от кисели ябълки и дивии ягоди. С хляба, прясното сирене и няколкото халби ейл се получи повече от обилно ядене. Щеше да е още по-приятно, ако не бяха награбили слугата на лорд Златен да отговаря за поведението на господаря си.

Любезен и Сидел, уведоми ме строго Лебвен, били сгодени почти от раждането си. Е, ако не официално, то поне било заявено на всеослушание пред всички хора от двете домакинства, че двамата са вречени един на друг. Родът на майка му и фамилията на лорд Грейлинг открай време били в най-приятелски отношения, а и двете имения бяха съседни. Защо да не се възползва дъщерята на лорд Грейлинг от светкавичното издигане на лейди Бресинга в обществото? Старите приятели трябва да си помагат един на друг, нали така. Какво си въобразявал моят господар, да се намесва така между тях? Възможно ли било намеренията му да са честни? Щял ли да отмъкне годеницата на младия Любезен, да я отведе в кралския двор и да ѝ предложи богатство много над сана ѝ? Задириал ли жени в Бъкип и да не би само да си играел с чувствата ѝ? Добър дуелист ли бил? Защото Любезен бил с буен нрав и гостоприемство или не, момчето можело да го предизвика заради Сидел.

На всичко това отвърнах с незнание. Наскоро съм се бил хванал на служба при лорд Златен. Малко съм знаел все още за навиците на господаря си и за нрава му... Бях любопитен също като тях какво ще стане. Възбудата, която бе предизвикал лорд Златен, беше толкова голяма, че не можех да насоча разговора към Предан или към Старата кръв, или към каквато и да е друга полезна тема. Задържах се само докато успея да свия едно по-голямо парче месо. След това се извиних със задълженията си, напуснах кухнята и се запътих към стаята си, отчаян и дълбоко загрижен за благополучието на лорд Златен. Веднага щом се прибрах, се преоблякох в много по-скромното си синьо облекло. Зеленият жакет бездруго беше доста пострадал от криенето на месото. После седнах и зачаках връщането на господаря си. Мъчеше ме силно притеснение. Ако прекалеше с тази роля, наистина имаше опасност да се озове срещу оръжието на младия Любезен.

Съмнявах се, че лорд Златен е по-добър в боравенето с меч, отколкото беше Шутът някога. Щеше, разбира се, да е скандално, ако се стигнеше до кръвопролитие, но младежи в положението на Любезен обикновено не бяха склонни да се притесняват от такива подробности.

Нощните дълбини бяха отминали и вече приближаваха плитчините на утрото, когато на вратата се почука. Една слугиня с кисела физиономия ме уведоми, че господарят ми се нуждае от помощта ми. Последвах я със замряло сърце и намерих лорд Златен изпаднал в несвят от пиене на пейка в едно антре. Лежеше проснат като захвърлена дреха. И да бяха видели други хора падението му, бяха го изоставили. Дори слугинята оправи косата си с нервен жест и ме остави сам да се погрижа за него. Скоро след като напусна, почти очаквах той да се вдигне и да ми смигне, че всичко е било игра. Но не стана така.

Задърпах го за краката, но и това не го събуди. Можех или да го влача, или да го нося. Заложих на по-недостойния вариант да го метна на рамо и да го домъкна до стаята му като чувал със зърно. Хвърлих го най-безцеремонно на леглото и заключих вратата. След това му смъкнах ботушите и го измъкнах от жакета. Той изломоти:

— Е, справих се. Убеден съм. Утре ще се извиня на лейди Бресинга, най-коленипреклонно. След това ще напуснем моментално. И всички ще изпитат облекчение. Никой няма да ни проследи, никой няма да заподозре, че търсим принца. — Гласът му потрепери и заглъхна. Все още не беше отворил очи. После изпъшка: — Уф! Май ми се повръща!

Донесох му легена и го поставих на леглото до него. Той го прегърна все едно, че е кукла.

— Какво точно направи? — попитах.

— О, Еда, направи така, че всичко да си дойде на мястото. — Стисна очи и добави: — Целувка. Знаех, че целувката ще свърши работа.

— Целунал си Сидел? Годеницата на Любезен?

— Не — простена той и за миг изпитах облекчение. — Целунах Любезен.

— Какво?!

— Отидох да се изпикая. Когато се върнах, той ме чакаше пред дневната, където другите играеха на комар. Сграбчи ме за ръката,

почти ме завлече в някакво антре и ми се развика. Какви били намеренията ми към Сидел? Нима не съм разбирал, че са се разбрали?

— Ти какво му каза?

— Казах... — Изведнъж млъкна и ококори очи. Наведе се над легена, но само изгъркори и се отпусна назад. Простена и продължи: — Казах, че разбирам, че са се разбрали, и че се надявам на разбирателство и помежду ни. Стиснах ръката му. Казах, че не виждам никаква пречка. Че Сидел е хубаво момиче, толкова хубаво момиче, колкото той е хубаво момче, и че се надявам всички ние, тримата, да станем близки и любящи приятели.

— И след това го целуна? — възкликнах невярващо.

Лорд Златен стисна очи.

— Той изглеждаше малко наивен. Искях да съм сигурен, че е схванал напълно какво имам предвид.

— Еда и Ел на възел! — изругах. Станах, а той простена, щом леглото се размърда под него. Отидох до прозореца и се загледах навън. — Как можа?!

Той си пое дъх и в гласа му се прокрадна насмешка.

— О, моля те, Любими. Не бъди такъв ревнивец. Беше най-кратката и непорочна целувчица, която можеш да си представиш.

— О, Шуте! — укорих го. Как можеше да се шегува с такова нещо?

— Не беше дори в устата. Просто едно топло допиране на устните ми до дланта му и леко близване с език. — Усмихна се вяло. — Той си я дръпна все едно, че съм го жигосал. — Хлъцна и направи кисела физиономия. — Свободен си. В стаята си, Беджърлок. Нямам повече нужда от теб за тази нощ.

— Сигурен ли си?

Той кимна отсечено.

— Върви си. Ако ще повръщам, не искам да ме гледаш.

Разбрах потребността му да съхрани поне толкова достойнство. Малко му беше останало. Влязох в стаята си и затворих вратата. Започнах да прибирам вещите си. Скоро чух жалките звуци от страданието му, но не отидох при него. Някои неща човек трябва да свърши сам.

Не спях добре. Копнеех да докосна с ума си ума на вълка, но не смеех да си позволя тази утеха. Колкото и необходими да бяха

манипулациите на Шута, все пак се чувствах омърсен от тях. Копнеех да живея прямия и чист живот на вълк. На разсъмване излязох от дрямката си от шума на стъпките на Шута из стаята му. Заварих го да седи до масичката. С чистите дрехи, които си беше облякъл, само изглеждаше още по-омачкан и измъчен. Дори косата му изглеждаше пот на и разрошена. Беше поставил пред себе си малка кутия и огледало. Докато го гледах объркано, топна пръст в нещо и го разтри под окото си. Синината под него стана като торбичка. След това въздъхна.

— Това, което направих снощи, ме отвращава.

Нямаше нужда да обяснява. Опитах се да облекча съвестта му.

— Може би е добрина все пак. Може би е по-добре да разберат, преди да са се оженили, че сърцето на Сидел не е толкова постоянно, колкото е вярвал Любезен.

Той поклати глава, отказваше утешението ми.

— Ако не бях водил, тя нямаше да ме последва в този танц. Първите й изблици бяха само момичешко кокетство. Мисля, че за едно момиче е толкова инстинктивно да флиртува, колкото за момчетата да показват мускули и храброст. Момчетата на нейната възраст са като котенца, подскачащи из тревата да упражняват ловните си умения. Все още не знаят смисъла на движенията, които правят. — Въздъхна и отново се зае с кутийката си с цветни пудри.

Гледах мълчаливо, докато той не само се направи на още по-болен, но си добави и десетина години, като подчерта бръчките на лицето си.

— Смяташ ли, че това е необходимо? — попитах го, когато затвори кутийката и ми я подаде. Напъхах я в пътната му торба, която, както забелязах, вече беше почти подредена за пътуването ни.

— Да. Искам да съм сигурен, че магията, която направих на Сидел, е напълно премахната, преди да напусна. Нека ме види стар и отпуснат. Ще се зачуди какво си е въобразявала и ще избяга отново при Любезен. Надявам се да се съберат. Ще е по-добре, отколкото да линее по мен. — Въздъхна мелодраматично, но знаех, че се присмива на себе си. Тази сутрин фасадата на лорд Златен беше напукана и зад пукнатините надничаше Шутът.

— Магия ли? — попитах скептично.

— Разбира се. Никой не е неуязвим пред мен, ако пожелае да го омагьосам. Никой, освен тебе, тоест. — Завъртя тъжно очи към мен. — Но не му е времето да скърбя за това. Сега искам да отидеш и да уведомиш, че бих искал да се видя за малко насаме с лейди Бресинга. След това иди и почукай на вратата на Лоръл и ѝ кажи, че тръгваме скоро.

Когато се върнах от втората половина на поръчката, лорд Златен беше напуснал стаята си за срещата си с лейди Бресинга. Срещата беше много кратка и когато се върна, той ми даде знак веднага да изнеса багажа долу. Не спря да хапне нищо, но аз вече бях прибрал всички плодове от стаята ни. Щяхме да оцелеем, а и може би беше разумно да избягваме храна за известно време.

Конете ни вече бяха оседлани и изведени навън. Лейди Бресинга слезе, за да се сбогува — много хладно. Слугите дори не благоволиха да забележат заминаването ни. Лорд Златен отново поднесе извиненията си, като приписа много от снощното си поведение на великолепните ѝ вина. Това ласкателство може би целеше да я успокои, но не успя. Лорд Златен ни поведе в лек тръс. В подножието на хълма обърнахме към сала. Чак когато дърветата покрай пътя ни скриха от имението, той попита:

— Сега накъде?

Дотук Лоръл беше яздила в ледено мълчание. Нищо не беше казала, но разбрах, че като бе унизил себе си, лорд Златен беше мацнал със същата четка и нея. Сега тя се изненада, когато казах:

— Насам. — И свърнах Моя черна встрани от пътя и навътре в изпъстрената от слънцето гора.

— Не ни чакай — рече той отривисто. — Язди колкото можеш по-бързо. Ще те догоним, ако можем, макар че горката ми глава може и да ни позабави. Тревогата ни сега е, че можем да изгубим дирята му. Сигурен съм, че Лоръл може да проследи твоята. Хайде, върви.

Повече не ми трябваше. Веднага схванах целта на заповедта му. Това щеше да ми позволи да съм сам, когато настигна Нощни очи, и да поговоря с него насаме. Кимнах и смуших Моя черна. Тя скочи напред с желание и остави сърцето ми да ни води. Не си направих труда да я върна назад, където за последен път бях видял вълка, а я подкарах на североизток, накъдето знаех, че е сега. Пуснах тънка нишка на

съзнанието си да го докосне и да му съобщи, че идвам, и долових потръпващия му отговор. Подкарах Моя черна по-бързо.

Нощни очи беше преодолел удивително разстояние. Не си позволих да се тревожа доколко лесно ще може Лоръл да ме проследи. Целта ми сега беше да се събера с вълка, да видя дали е добре и след това да продължа с преследването на принца. Безпокойството ми за него се усилваше.

Денят беше горещ, късното лято се беше проточило. Слънцето сипеше жарта си върху нас и през тънкия дървесен покров. Сухият въздух бе натежал от прах, който изсмукваше влагата от устата ми и лепнеше по клепачите ми. Не губех време да търся дири, просто яздех през гористите хълмове. По-тучната зеленина показваше къде са текли потоци, но водата им сега се беше просмукала под повърхността. На два пъти пресякохме потоци и спирах, та кобилата да се напие. След това отново подкарахме бързо.

Някъде в ранния следобед вече смътно бях убеден, че Нощни очи е наблизо. Още преди да съм го видял или помирисал, започна да ме обзема странното чувство, че съм виждал терена преди, че нещо в тези дървета напред ми е смътно познато. Дръпнах юздите и бавно огледах хълмовете, а вълкът се показва от храстите няма и на един хвърлей камък. Моя черна потрепери, замръзна на място и впери очи в него. Отпуснах ръка на шията ѝ. *Спокойно. Няма защо да се боиш. Спокойно.*

Твърде съм уморен и не достатъчно гладен, за да те гоня, добави окуражително и Нощни очи.

— Донесох ти месо.

Знам. Надуших го.

Едва успях да го развия и той го налапа. Искях да погледна раните му, но бях достатъчно разумен да не му досаждам, докато се храни. А щом свърши с яденето, той се разкърши. *Да вървим.*

Дай да видя...

Не. Може би довечера. Но докато имат светлина, те пътуват, тъй че и ние трябва да вървим. Вече са ни изпреварили много, а сухата земя не пази добре миризмата им. Да вървим.

Беше прав за проследяването. Сухата пръст не задържаше нито стъпки, нито миризма. До края на следобед на два пъти се объркахме и открихме отново следите им едва след като обиколихме в широк

кръг. Сенките вече се удължаваха, когато лорд Златен и Лоръл ни настигнаха.

— Виждам, че кучето ти пак те е намерило — подхвърли тя иронично и не можах да измисля какво да й кажа в отговор.

— Лорд Златен каза, че вървиш по дирите на принца и че едно слугинче ти казало, че принцът е избягал на север. — В гласа й се долавяше въпрос, а устата й беше стегната неодобрително. Не разбирах дали се надява да хване лорд Златен в лъжа, или пък ме укорява, че съм „прелъстил“ някоя, за да получа тази информация.

— Тя не знаеше, че е принцът. Нарече го просто „момче с ловна котка“. — Опитах се да измисля нещо, за да я отклоня от повече въпроси. — Дирята е слаба. Всякаква помощ от теб ще е добре дошла.

Хитростта ми свърши работа. Тя се оказа добра следотърсачка. Дневната светлина вече гаснеше, но Лоръл засичаше малки белези и така продължихме след тях много след часа, в който трябваше да кажа, че светлината вече е много слаба. Стигнахме до един поток, където бяха спирани за водопой. Следите от двама мъже, два коня и котката личаха съвсем ясно във влажната пръст на брега. Там решихме да вдигнем бивака си за нощта.

— По-добре да спрем търсенето, докато знаем, че държим дирята, отколкото да чакаме, докато престанем да сме сигурни и объркаме нещата със собствените си следи — обяви Лоръл.

Запалихме малък огън и разстлахме одеялата. Храната беше оскъдна, но поне разполагахме с много вода. Плодовете, които бях прибрал от стаята ни, бяха добре дошли. Лоръл носеше няколко парчета сушено месо и хляб. Беше съвсем малко и тя неволно ми направи голяма услуга, като заяви:

— На нас месото не ни трябва толкова, колкото на кучето. Имаме си плодове и хляб. — Друга жена, помислих си, щеше да пренебрегне глада на вълка ми и да запази месото за другия ден. Нощни очи, от своя страна, благоволи да го вземе от ръката й. А след това, когато настоях да прегледам раните му, не заръмжа, не заръмжа и когато се включи тя, макар да прояви благоразумието да не ги пипа. Както подозирах, беше изблизал повечето мехлем. Раните бяха затворени и не изглеждаха толкова възпалени. Реших да не им слагам повече от мазилото. Когато прибрах неотвореното гърненце, Лоръл кимна в съгласие. — По-добре сухи и затворени, отколкото прекалено намазани и с омекнала плът.

Лорд Златен вече се беше излегнал върху постелята си. Реших, че и главата, и стомахът му все още не са в ред. Беше говорил малко, докато вдигахме бивака и по време на оскъдната вечеря. В усиливащия се мрак не можех да видя дали очите му са затворени, или се взират към небето.

— Добре. Мисля, че той е прав — казах и го посочих. — Лягаме рано и тръгваме рано сутринта. Може и да ги настигнем, с малко късмет.

Мисля, че Лоръл реши, че лорд Златен е заспал, защото сниши глас:

— Ще е нужна здрава езда и доста късмет. Те яздят уверено, знаят накъде са тръгнали, докато ние трябва да вървим внимателно, за да не ги изгубим. — Погледна ме изпитателно над огъня. — Как разбра кога да оставиш пътя, за да хванеш дирята им?

Вдишах дълбоко и излъгах напосоки:

— Късмет. Имах чувството, че ще продължат натам, и когато хванах дирята им, тръгнахме по нея.

— А кучето ти имаше същото чувство и затова вървеше пред теб?

Само я погледнах. Думите неволно се отрониха от езика ми:

— Може пък да съм Осезаващ.

— О, да — отвърна тя със сарказъм. — И затова Кралицата ти се доверява да тръгнеш след сина ѝ. Защото си от тези, от които се бои най-много. Не си Осезаващ, Том Беджърлок. Познавала съм Осезаващи. Търпяла съм пренебрежението и подигравките им към хора, които не споделят магията им. Докато бях дете, те бяха много, и там по онова време почти не го криеха. Не си повече Осезаващ от мен, макар да си един от най-добрите следотърсачи, с които съм яздила.

Не ѝ благодарих за комплимента.

— Разкажи за Осезаващите, с които си отраснала — предложих ѝ. Загладих гънките на одеялото си и легнах. Луната, почти пълна, ни гледаше през короните на дърветата. В края на светлия кръг от огъня Нощни очи усърдно се ближеше. Лоръл се засуети с постелята си, докато разчисти камъчетата под нея. След това също легна. Смълча се и вече си мислех, че няма да ми отговори.

След това тя каза:

— О, не бяха толкова лоши. Не както разправят за тях. Не се превръщаха в мечки, в сърни или тюлени по пълнолуние, нито ядяха сурово месо или крадяха малки дечица. Но все пак си бяха лоши.

— С какво?

— Ами... — Тя се поколеба. — Просто не беше честно — отрони най-сетне с въздишка. — Представи си да не можеш да си сигурен дали си сам, защото някое птиче или промъкнала се наблизо лисица те следи с ушите и очите на съседа ти. Възползваха се от Осезанието си, защото животинските им партньори винаги им казваха къде ловът е най-добър и къде малините са узрели най-напред.

— Толкова ли бяха открити, че Осезават? Не бях чувал за такова село.

— Не че показваха открито какво са, просто ме изключваха от това, което не съм. Децата не могат да се прикриват.

Горчивината в думите ѝ ме стъписа. Изведнъж си спомних пренебрежението, което бяха проявявали към мен останалите от котерията на Гален, когато изглеждаше, че не мога да овладее Умението. Опитах се да си представя какво е да отраснеш сред такива подигравки. След това ми хрумна нещо.

— Нали баща ти е бил Майстор-ловецът на лорд Ситсуел. Не си ли отраснала в неговото имение тогава? — Поисках да разбера кое е това място, където Осезанието е било толкова обичайно, че децата им са очаквали да го видят в приятелчетата си.

— Е, това беше по-късно.

Не бях сигурен дали ме лъже сега, или ме е излъгала преди, само че неистината увисна между двама ни почти осезаемо. Последва неловко мълчание. Умът ми трескаво запрескача от една възможност на друга. Че е Осезаваща. Че е била не-Осезаващо дете в семейство с Осезаващи братя и сестри, или родители, или че е измислила всичко, че имението на лорд Ситсуел е било пълно с Осезаващи. Може би самият лорд Ситсуел беше от Старата кръв. Тези разсъждения не бяха съвсем безполезни. Подготвиха ума ми за всякаква информация, която можеше да ми подхвърли и която да ме насочи към най-вероятните изводи. Припомних си един предишен разговор и една случайна нейна реплика тогава, която ме смрази. Беше казала, че познава добре тези хълмове, защото е била в околностите на Гейлтон с предишните си

хора. Сенч също беше споменал нещо такова. Опитах се да измисля начин да подновя разговора.

— Тъй. Като че ли не споделяш модната омраза към Осезаващите. Като че ли не искаш всички те да бъдат изгаряни и посичани.

— Мръсен навик е — отвърна ми тя и по начина, по който го каза, имах чувството, че огънят и мечът не са достатъчен лек срещу него. — Мисля, че родителите, които учат децата си да се въвличат в него, трябва да бъдат бити с камшик. Тези, които избераат да го практикуват, не трябва да се женят, нито да имат деца. Те вече си имат звар, с който да делят дома и живота си. Защо трябва да мамят жена или мъж и да се женят? Тези, които са Осезаващи, трябва да избераат, рано в живота си, с какво искат да се свържат, с животното или с друг човек. Това е всичко.

Гласът ѝ се беше повишил и тя говореше почти разпалено. Към края заглъхна, сякаш изведнъж си спомни, че лорд Златен спи.

— Лека нощ, Том Беджърлок — промълви тя, малко позакъсняла. Опитваше се да смекчи тона, може би, но все пак ми се каза ясно, че разговорът е приключил. И сякаш за да го подчертае, се загърна с одеялото и ми обърна гръб.

Нощни очи се надигна със стон и се приближи сковано до мен. Легна и въздъхна. Отпуснах ръка върху гърба му. Споделените ни мисли потекоха, тайно като кръвта ни.

Тя знае.

Значи мислиш, че Осезава?

Мисля, че знае, че ти Осезаваш, и не мисля, че ѝ харесва.

Но тя те нахрани.

О, добре, мисля, че ме харесва. Виж, за теб не е сигурна.

Хайде спи.

Ще посягаш ли към тях тази нощ?

Не го исках. Ако успеех, щеше да ми донесе ужасно главоболие. Прилошаваше ми само от мисълта за болката. Но все пак, ако успеех да докосна принца, можеше да добия информация, която да ни помогне да ги догоним по-скоро. *Трябва да опитам.*

Долових примирението му. Давай тогава. Аз ще съм тук.

Нощни очи. Когато прибягвам до Умението и след това... споделяш ли болката?

Не точно. Макар да ми е трудно да стоя настрана от това, мога. Просто се чувствам като страхливец, когато го правя.

Изобщо не е страхливост. Какъв смисъл има да страдаме и двамата?

Той не ми отговори, но усетих, че е затаил някаква мисъл за това за себе си. Нещо във въпроса ми като че ли почти го развеселяваше. Вдигнах ръката си от козината му и я отпуснах на гърдите си. После затворих очи, съсредоточих се и потърсих транс-Умение. Заплахата за болка се промъкна в мислите ми, избутваше настрана грижливо съградения покой. Най-сетне успях да намеря равновесната точка и се задържах там, някъде на границата между съня и будността. И се пресегнах в нощта.

Тази нощ изпитах, както не беше ми се случвало от години, сладостта от чистата връзка на Умението. Пресегнах се навън и беше все едно, че някой друг посегна към мен и стисна ръцете ми за добре дошъл. Беше протичка, сладка връзка, утешителна като завръщане у дома след дълго пътуване. Беше връзка на Умението и някой лежеше в просъница в меко легло под стрехите на сламен покрив. Обкръжиха ме миризмите на селски дом, задържаляят се във въздуха мирис на хубава яхния, сготвена тази вечер, и меденият аромат на восъчна свещ, догаряща някъде долу. Чувах говора на мъж и жена, гласовете им бяха приглушени, сякаш не искаха да безпокоят отдиха ми. Не можех да различа думите им, но знаех, че съм си у дома, в безопасност, и че нищо не може да ми навреди. Когато връзката-Умение угасна, потънах в най-мирния сън, който бях познавал от много години.

ГЛАВА 19

ХАНЪТ

През годините на Войната на Алениите кораби, когато принц Славен Претендентът незаконно си бе присвоил титлата крал на Шестте херцогства, той въведе система на правосъдие, която нарече Кралския кръг. Съд чрез дуел не беше нещо непознато в Шестте херцогства. Казваха, че ако двама мъже се сразят пред Свидетелстващите камъни, самите богове гледат отгоре и възнаграждават с победа онзи, чиято кауза е справедлива. Славен придвижи тази идея с още една стъпка напред. На неговите арени обвинени престъпници се изправяха срещу кралски шампиони или срещу диви зверове. Оцелелите биваха оправдавани от обвиненията срещу тях. Много Осезаваци срещнаха смъртта си в тези Кръгове. Но многото жертви в тези кървави процеси бяха само половината от извършеното зло. Защото в тези двубои се роди обществена търпимост към насилието и клането, която скоро се превърна в глад. Тези съдебни процеси се превърнаха повече в зрелище и забавление, отколкото във форма на правосъдие. Макар един от първите актове на Кетрикен като кралица и регент на младия Предан да беше да сложи край на тези съдилища и да премахне Кръговете, никакво кралско решение не можеше да потуши жаждата за кръв, породена от зрелищата на Славен.

Събудих се рано сутринта с усещане за благополучие и душевен мир. Предутринната мъгла вече се разсейваше. По завивката ми блестяха капчици роса. Известно време се вирах, без да мисля, в небето през дъбовите клони. Бях в състояние на ума, при което

черните шарки на синия фон бяха всичко, което ми трябваше, за да съм доволен. След малко, когато умът ми настойчиво започна да разпознава гледката пред мен като клони на небесен фон, се върнах към себе си, към това къде съм и какво ми предстои да направя.

Нямах никакво главоболие. Можех с радост да се завия отново и да поспя по-голямата част от деня, но не можех да реша наистина ли съм уморен, или просто искам да се върна в безметежността на сънищата. Надигнах се насила.

Нощни очи го нямаше. Другите още спяха. Разрових въглените и хвърлих още сухи клони, преди да се сетя, че нямаме какво да сготвим. Трябваше да затегнем коланите и да продължим след принца и спътника му. Ако имахме късмет, нещо годно за ядене можеше да се изпречи на пътя ни.

Пих от потока и се измих. Докато пиех, вълкът се върна.

Месо? — попитах обнадежден.

Мише гнездо. Не ти запазих.

Добре. Не бях чак толкова гладен. Все още.

Той залочи до мен, след това вдигна муцуна. *Къде отиде снощи?*

Знаех какво има предвид. Не съм сигурен. Но беше безопасно.

Беше хубаво. Радвам се, че можеш да стигаш до такова място.

Някаква тъга имаше в мисълта му. Погледнах го по-внимателно. За миг го видях както би го видял някой друг. Беше застарял вълк, с посивяла муцуна, измършавял. Наскорощната му среща с котката все още му пречеше. Не обърна внимание на тревогата ми, а се загледа в потока. *Риба?*

Ядът се прокрадна в мисълта ми.

— И помен няма от риба — измърморих на глас. — А трябва да има. Тук има много растения и гъмжи от буболечки. Би трябвало да има риба тук. Но няма.

Усетих примирението му пред нещата от живота. *Събуди другите. Трябва да тръгваме.*

Не искаше да сподели тревогата ми. Беше безполезно бреме за него, безпокойство, на което няма смисъл да се отдаваш. Когато се върнах при бивака, двамата вече се бяха размърдали. Нямаше какво да си говорим. Лорд Златен като че ли се беше съвзел от махмурлука. Никой не спомена за липсата на храна — това нямаше да промени нищо. Изумително скоро вече бяхме на седлата и по дирята на принца.

Водеше право на север. По обед намерихме бивак с изстинала пепел в огнището. Кръгът около огъня беше отгъпан добре, сякаш тук от няколко дни бяха идвали хора. Загадката се реши бързо. На две дървета имаше белези от коневръз. Някой беше чакал тук. Когато принцът, котката и спътникът им бяха пристигнали, бяха продължили заедно. На север. Поспорихме с Лоръл за броя на конете в другата група и накрая се спряхме на четири. Тук бяха взели още двама спътници.

Продължихме по-бързо напред, тъй като многото стъпки бяха полесни за проследяване. Заоблачи се и облаците станаха тъмни. Благослових наум намалелия пек, но Нощни очи все пак дишаше задъхано, докато се мъчеше да не изостава от нас. Наблюдавах го с нарастващо безпокойство. Копнеех да се свържа по-здраво с него, да се уверя, че не крачи упорито въпреки болката, но докато Лоръл яздеше с нас, не смеех.

Когато сенките се удължиха и захладня, излязохме от гората и пред очите ни се изпъкна широк път от отгъпана жълта пръст. Зяпнахме отчаяни. Ако принцът и спътниците му бяха решили да тръгнат по него, проследяването можеше да стане много трудно.

Слязохме при пътя. Следите им се бяха втели в него. Вълкът подуши насам-натам, но без особен ентузиазъм. Следите на принца се сливаха в дебелия суха прах със стари следи от фургоци и полузагладени дири от копита. Нито отпечатъци, нито миризма щяха да се задържат дълго. Дори лек ветреца щеше да заличи всякаква следа от преминаването им.

— Е? — подкани ме с надежда лорд Златен и вдигна вежда.

Знаех какво намеква. Не беше ли ме изпратил Сенч точно за това? Стиснах очи, поех си дъх и се хвърлих в Умението, без и да помисля да се пазя. *Къде си?* — извиках на втурналия се свят около мен. Последва може би леко потръпване в отговор, но нямах увереност, че е принцът. След съня си нощес знаех, че има нещо друго, което откликва на досега ми с Умението, нещо, което не е принцът. Можех почти да го докосна. С усилие отклоних вниманието си от този мамещ ме пристан, за да подиря принца. Но той и котката ми бяха убягнали. Не зная колко дълго съм седял на гърба на Моя черна и съм се сливал с широкия свят. Времето замръзва при такъв досег. Можех почти да усетя чакащия ме Шут. Не, усещах го. Блещукащата нишка на Умението ми показва как едва сдържа нетърпението си. Въздъгнах и се

отдръпнах от мамещия ме покой и от безплодното търсене на принца. Нямах вести за лорд Златен.

Отворих очи.

— Вървяха на север. Да продължим на север.

— Пътят е по-скоро на североизток, отколкото на север — изтъкна лорд Златен.

Свих рамене.

— Другата възможност е югозапад.

— На североизток тогава — отвърна той и смуши Малта. Последвах го, а след това се озърнах през рамо да видя какво задържа Лоръл. На лицето ѝ се беше изписало объркване и тя местеше стъписан поглед от мен към лорд Златен и обратно. След миг подкара след нас. Припомних си бързо последната размяна на реплики между двама ни и ми се дощя да сритам и него, и себе си. Не бях съобразил дори да го нарека „лорд“, да не говорим за подобаващия тон на слуга към господаря му. Избраната посока очевидно бе по мое решение. Реших, че най-доброто поведение е изобщо да не казвам нищо за това и да се надявам да го компенсирам с бъдещо сервилничене, макар сърцето ми да се сви при тази мисъл. Изведнъж си дадох сметка колко съм закопнял за неприкрит разговор и приятелство.

Продължихме да яздим до края на деня. Лорд Златен уж ни водеше, но всъщност следвахме посоката на пътя. Когато притъмня, започнах да оглеждам за място, удобно за бивак. Нощни очи сякаш улови мисълта във въздуха, защото забърза пред конете ни до билото на малко възвишение. Когато се скри зад него, разбрах, че иска да го последваме.

— Да продължим още малко натам — предложих въпреки усиливащия се мрак. На билото на хълма бяхме възнаградени със смътните светлини на селце, скътано в гънките на долината пред нас. През него лъкатушеше река. Надуших я, както и миризмата на кухненски огънове. Стомахът ми се събуди, както се беше свил примирено, и заръмжа.

— Долу трябва да има хан, обзалагам се — заяви ентузиазирано лорд Златен. — Истински легла. И ще можем да си вземем провизии за утре.

— Смеем ли да питаме за принца? — попита Лоръл. Уморените ни коне като че ли усетиха, че може да има нещо по-добро от трева и

мътна вода за тях тази нощ. Закрачиха по-бързо надолу по склона. Не виждах Нощни очи, но не бях и очаквал да го зърна.

— Ще поразпитам дискретно — предложих аз. Допусках, че Нощни очи вече го прави. Ако бяха минали през селото и ако изобщо се бяха спирали, котката щеше да е оставила някаква следа.

С безпогрешния си инстинкт, лорд Златен ни поведе право към хана. Беше внушителна постройка за такова малко селище, построена от черен камък и с втори етаж. Табелата на входа смрази сърцето ми. Беше Петнистият принц, с отрязана глава и разчленен на четири. Не за първи път го виждах изобразен така. Всъщност това бе обичайният вид, в който го показвах, но все пак ме обзе някакво мрачно предчувствие. Не знам дали лорд Златен или Лоръл обърнаха внимание на табелата — поне с нищо не го показаха. От откренатата врата на хана се изливаше светлина, а с нея — човешки говор и весел смях. Замириса ми на печено, на „пушека“ и на бира. Смахът и шумният говор ни подканяха да влезем. Лорд Златен слезе и ми нареди да отведа конете на коняря. Лоръл го придружи в шумната гостилница, а аз поведох животните покрай тъмната задна страна на хана. Една врата рязко се отвори и светлината се изсипа в прашния вътрешен двор. Конярят се появи, бършеше от устата си трохите от недовършената вечеря; носеше фенер в другата си ръка. Взе юздите на конете и ги поведе към конюшните. По-скоро усетих, отколкото видях Нощни очи в по-дълбокия мрак в ъгъла на хана. Когато се доближих до вратата, една сянка се отдели и се шумгна покрай мен. При това кратко докосване долових мисълта му.

Били са тук. Внимавай. Надушивам човешка кръв на улицата отпред. И кучета. Тук обикновено има кучета, но не и тази нощ.

Потъна в мрака, преди да съм успял да го попитам за подробности. Влязох през задната врата със свито сърце и с празен корем. Вътре ханджията ме уведоми, че господарят ми вече е поръчал най-хубавата му стая и че трябва да занеса горе пътните торби. Върнах се уморен до конюшните. Макар и да одобрявах хитрината на лорд Златен, за да ми даде удобна възможност да огледам добре конюшните, изведнъж бях поразен от умора, която едва можех да потисна. Храна и сън. Дори легло не ми трябваше. Щях да съм доволен да падна където съм и да заспя.

Конярят тъкмо сипваше зоб в хранилките на конете. Може би защото бях вътре, беше малко по-щедър. Не видях нищо необичайно в конюшните. Имаше три мършави коня от тези, които подобни места обикновено държат за наемане, и една разнебитена кола. И една крава, която вероятно осигуряваше млякото за овесената каша на гостите. Не ми харесаха пилците, накацали по гредите. Курешките им щяха да мърсят конската храна и вода, но нищо не можех да направя. Имаше само още два чужди коня, недостатъчно, за да са на онези, който преследвахме. Никакви ловни котки. Какво пък, нищо никога не е лесно. Конярят беше вещь в работата си, но неразговорлив, нито дори любопитен. Дрехите му бяха вмирисани на „пушека“ — подозирах, че тревата го е затъпила толкова, че нищо да не го интересува. Взех торбите ни и тежко натоварен тръгнах обратно към хана.

Най-хубавата стая се оказа на втория етаж, до който се стигаше по изтъркано дървено стълбище. Изкачването ме натовари повече, отколкото се полагаше. Почуках на вратата и успях сам да си я отворя. Беше най-хубавата стая в смисъл, че беше най-добрата дневна за хана. Лорд Златен се беше разположил като крал в тапициран стол в челото на ожулена маса. Лоръл седеше от дясната му страна. Пред тях имаше халби и голяма глинена кана. Замириса ми на ейл. Успях някак да поставя торбите до вратата, вместо просто да ги пусна на пода. Лорд Златен благоволително да ме забележи.

— Поръчах храна, Том Беджърлок. И уредих стаи за нас. Щом оправят леглата, ще ти покажат къде да отнесеш торбите. Дотогава — разполагай се, мой добри ми слуга. Заслужи си почерпката днес. Има халба и за теб.

Кимна ми да седна вляво от него и аз се подчиних. Някой вече ми беше налял. Изгълтах халбата наведнъж, без да помисля за нещо друго, освен че засища след дългия ден. Не беше нито най-доброто, нито най-лошото пиво, което съм опитвал, но малко глътки са ми били толкова добре дошли като онази. Оставих празната халба на масата, а лорд Златен ми кимна благодушно към каната. Докато пълнех халбите ни, храната пристигна. Имаше печено пиле, голяма купа грах в масло, пудинг с петмез и сметана, хрупкава пъстърва на плато, хляб, месо и още ейл. Преди момчето да напусне, лорд Златен добави още една молба. Натъртил бил лошо рамото си тази сутрин; дали момчето ще е така добро да му донесе къс сурово месо, за да изсмуче подутото?

Лоръл сложи на лорда и на себе си, след това подаде блюдата на мен. Хранехме се в почти пълно мълчание. Много скоро на платата бяха останали само пилешки и рибени кости. Лорд Златен звънна на слугите на хана да почистят. Донесоха ни и плодов пай със сметана за подслаждане, и още ейл. С тях дойде и суровата мръвка. Веднага щом слугата си отиде, лорд Златен грижливо я уви в кърпа и ми я подаде. Уморен и благодарен, се зачудих дали някой ще забележи изчезването ѝ. Малко по-късно си дадох сметка, че съм прекалил с яденето и пиенето. Умората ме потискаше. Мъчех се да скрия прозевките си в шепа и да се вслушвам в тихия разговор между лорд Златен и Лоръл. Гласовете ми изглеждаха далечни, сякаш шумна река течеше между тях и мен.

— Един от нас трябва да огледа тихомълком наоколо — настояваше Лоръл. — Може би няколко въпроса, зададени долу, биха разкрили накъде са тръгнали и дали ги познават тук. Може да са наблизно.

— Том? — подкани ме лорд Златен.

— Вече разпитах — отвърнах. — Били са тук. Но или вече са тръгнали, или са в друг хан. Стига толкова малко село да има друг хан. — Отпуснах се назад в стола.

— Том? — попита ме лорд Златен с известна нотка на тревога. После се извърна към Лоръл: — Сигурно е от „пушека“. Главата му никога не го е понасяла. Замайва го.

Отворих с усилие очи.

— Моля? — Собственият ми глас прозвуча удебелен и далечен в ушите ми.

— Как разбра, че са били тук? — настоя Лоръл. Беше ли ме питала вече?

Твърде уморен бях, за да измисля добър отговор.

— Просто го знам — отвърнах кратко, а след това насочих думите си към лорд Златен, все едно че ни бяха прекъснали. — Освен това на улицата пред хана е пролята кръв. Трябва да внимаваме тук.

Той кимна мъдро.

— Мисля, че най-разумното е да си легнем рано и още по-рано да тръгнем утре сутрин. — Без да остави Лоръл да изрази някакви възражения, звънна отново на слугите. Казаха му, че стеите ни са готови. Лоръл имаше малка стаичка в дъното на коридора. Лорд Златен

бе получил по-внушително помещение, със стаичка с нар за слугата му. Слугинята, която се бе отзовала на звънеца, настоя да отнесе торбата на Лоръл до стаята ѝ, тъй че си казахме лека нощ. Избегнах погледа ѝ. Изведнъж се бях почувствал ужасно уморен, толкова уморен, че едва можах да взема част от торбите и да последвам слугата до стаята на лорд Златен. Той се задържа да поговори с ханджията за пътните ни провизии за заранта.

Стаята ни беше в дъното на хана, на приземния етаж. Довлякох багажа вътре, затворих вратата след излезлия слуга и разтворих широко прозореца. Намерих нощница за лорд Златен и я сложих на оправеното му за спане легло. Месото прибрах под ризата си, за да го занеса по-късно на Нощни очи. После седнах на леглото си и зачаках лорд Златен да се прибере.

Някой леко разтърсваше рамото ми и ме събуди.

— Фиц? Добре ли си?

Бавно излязох от съня. Нужни ми бяха миг-два, докато си спомня кой съм. Бях се озовал в друг град, многолюден, добре осветен град. Имало беше музика, много факли и светлини. Празненство. Не бях слуга, а...

— Свърши — казах сънено на Шута.

Чух някакво странно дращене, после нещо изтупа и Нощни очи се прехвърли през перваза и се смъкна на пода. Заби муцуна в лицето ми. Потупах го разсеяно. Чувствах се толкова сънен... Ушите ми бръмчаха.

Шутът ме разтърси отново.

— Фиц. Остани буден и ми говори. Какво става. „Пушекът“ ли е?

— Нищо. Просто е толкова мирно... Искам да си легна пак. — Сънят ме притегляше като морски отлив. Искях да се отдръпна заедно с него. Нощни очи ме сръга отново.

Глураво. Черният камък е, като на пътя на Праотците. Губиш се в него. Излез навън.

С усилие отворих очите си по-широко. Погледнах загриженото лице на Шута над мен, после зяпнах замаян стените. Черен камък. Със сребърни жилки. А когато се взрях в него, разбрах какво е: камък, ограбен от много по-стара сграда. Камъните на вътрешната стена на стаята прилепваха почти плътно, но външната стена бе построена по-грубо. Не, осъзнах изведнъж, това не беше съвсем вярно. Сградата

предшествахте града, но е била развалина, пресъградена от същия дъвен камък. И този дъвен камък бе камък с памет, обработен от ръцете на Праотци.

Не знам какво си помисли Шутът, когато рязко се изправих.

— Камъните. Камък с памет — изломотих и се затърсих към свежия въздух. Чух уплашения му вик, когато се хвърлих през прозореца в прашния вътрешен двор. Вълкът тупна меко до мен. Миг след това се скри в тъмното, защото някой се наведе от един прозорец и подвикна:

— Какво става там?

— Моят идиот слугата! — отвърна ми ядосано лорд Златен. — Толкова е пиян, че падна от прозореца, докато се опитваше да го затвори. Оставете го там. Заслужи си го, насмуканият ми тъпак.

Лежах на двора и усещах как натрапчивите сънища се отдръпват. След миг-два щях да стана и да се отдръпна още от каменните стени. Трябваша ми само миг-два.

Ужасната умора, която се беше трупала през цялата вечер, постепенно заотстъпва. Въздъгнах облекчено. Взирах се в нощното небе и имах чувството, че мога да се издигна чак до него. Някаква двойка спореше. Той беше нещастен, а тя — настойчива. Беше невероятно трудно да се съсредоточа върху думите им, но после те се приближиха и не можеше да не ги чувам.

— Трябва да се върна у дома — каза той. Много млад глас. — Трябва да се върна при майка. Ако не я бях оставил, всичко това нямаше да се случи. Арно все още щеше да е жив. И онези другите.

Тя пхна главата си под ръката ми и след това я отпусна на гърдите ми. *Това е вярно. И щяха да ни разделят, щяха завинаги да те дадат на друга. Това ли искаш наистина?*

Бяха се доближили. Заедно с него вдишвах сладкия ѝ мирис, мускусен и див. Държеше я плътно до себе си. Вятърът духаше през моя сън, развяваше краищата ми. Той погали козината ѝ; дългата ѝ тъмна коса са разсипа на вълни между пръстите ми.

— Не това исках. Но може би е моят дълг.

Твоят дълг е към твоите хора. И към мен. Тя уви ръка около челото ми. Пръстите ѝ се притиснаха в плътта ми като нокти на звяр. *Хайде. Време е да ставаме. Не можем да се бавим, трябва да тръгваме.*

Той се взря в зелените ѝ очи.

— Обич моя. Трябва да се върна. Ще съм по-полезен за всички нас там. Там бих могъл да говоря, бих могъл да настоя за промяна. Бих могъл...

Ще бъдем разделени. Би ли могъл да го понесеш?

— Ще измисля начин да останем заедно.

Не! Тя погали страната му и дланта ѝ изстърга в кожата. Долових нокти на звяр в жеста. Не. Те няма да разберат. Ще ни разделят насила. Ще ме убият, и може би и теб също. Спомни си историята за Петнистия принц. Кралската му кръв не е била достатъчна, за да го защити. Твоята няма да е щит за теб. Пауза, а след това: Аз съм единствената, която наистина държи на теб. Само аз мога да те спася. Но не смея да дойда при теб напълно, докато не докажеш, че си един от нас. Винаги се сдържаш. Срам ли те е от Старата кръв?

Не. Това — никога.

Тогав се отвори. Бъди това, което знаеш, че си.

Той помълча дълго.

— Аз имам дълг — промълви тихо. С безкрайно съжаление.

— Вдигай го! — Мъжкият глас дойде някъде зад мен. — Нямаме време за губене. Трябва да покрием повече разстояние. — Извих се на земята да видя кой го каза, но не видях никого.

Две зелени очи се вираха в него. Можех цяла вечност да пропадам в тези очи. *Довери ми се*, молеше го тя и той бе длъжен да се отзове. *По-късно можеш да мислиш за тези неща. По-късно можеш да мислиш за дълг. Засега мисли за живота. И за мен. Събуди се.*

Шутът хвана ръката ми и я праметна през раменете си.

— Хайде ставай! — подкани ме настойчиво и ме вдигна на крака. Беше облечен целият в черно. Трябваше да е изтекло повече време, отколкото си мислех. От гостилницата на хана все още се лееше смях и човешки говор, светлина също. Изправих се и открих, че мога да вървя, но Шутът все пак настоя да ме крепи, докато ме водеше към един тъмен ъгъл на двора. Подпрях се на дървената стена на конюшната и си поех дъх.

— Ще се оправиш ли? — попита ме Шутът отново.

— Мисля, че да. — Паяжините се разчистваха от ума ми. Но усещането за тях ми беше по-познато. Усещах познатите потръпвания от болката на Умение, но бяха по-малко настойчиви от обикновено.

Поех си дълбоко дъх. — Ще се оправя. Но не бива да спя в хана тази нощ. Той е построен от камъни с памет, Шуте, като черния път. Като камъка в кариерата.

— Като дракона, който извая Искрен — допълни той.

Вдишах отново. Главата ми се прочистваше бързо.

— Пълен е със спомени. Толкова е странно, да намериш такъв камък тук, в Бък. Изобщо не бях предполагал, че Праотците са стигнали толкова далече.

— Разбира се, че са. Помисли си. Какво друго смяташ, че са старите Свидетелстващи камъни, ако не работа на Праотците?

Думите му ме стъписаха. Но пък беше толкова очевидно, че не си направих труда да изказвам съгласието си.

— Да, но каменните паметници са едно. Този хан представлява препостроени останки от сграда на Праотците. Изобщо не очаквах да видя такова нещо тук, в Бък.

Той помълча. Когато очите ми се приспособиха към по-дълбокия мрак, където ни бе подслонил, видях, че гризе нокътя си. След малко се усети, че го гледам, и дръпна ръка от устата си.

— Понякога така се заплитам в непосредствената загадка, че не виждам частите на по-главния въпрос, които са навсякъде около нас — каза все едно споделяше своя слабост. — Тъй. Вече си добре, нали?

— Мисля, че ще се оправя. Ще си намеря празна ясла в конюшната и ще спя там. Ако конярят попита, ще му кажа, че си ме изгонил. — Понечих да тръгна, но се сетих и го попитах през рамо: — Ще можеш ли да се вирнеш в хана, облечен така?

— Само защото понякога нося дрехите на благородник не си мисли, че съм забравил всичките си номера на акробат. — Каза го почти обидено. — Ще се прибера, както излязох: през прозореца.

— Добре. Може да се поразходя из селото, да си „проветря главата“. И да видя какво мога да открия. Ако можеш да измислиш повод, слез в гостилницата. Разбъркай котлето с клюките и виж дали ще можеш да чуеш нещо за двама непознати с една ловна котка, минали оттук вчера. — Понечих да добавя нещо за кръвопролитие на улицата, но спрях. Нямахше голяма вероятност да ни разкажат за това.

— Добре. И внимавай, Фиц.

— Няма нужда да ми напомняш.

Понечих да се отделя от него, но той изведнъж ме хвана за ръката.

— Не тръгвай още. Искях да поговоря с теб през целия ден. — Пусна ме рязко и скръсти ръце на гърдите си. Вдиша хрипливо. — Не мислех, че всичко това ще е толкова трудно. Толкова много роли съм играл през живота си. Мислех си, че ще е лесно, че може дори да е забавно да играя господаря на теб, слугата. Не е.

— Не е. Трудно е. Но мисля, че е разумно.

— Толкова пъти се издадохме пред Лоръл...

Свих безпомощно рамене.

— Това е положението. Тя знае, че и двамата сме избрани от кралицата. Сигурно можем да я оставим да си направи собствените заключения. Те може да се окажат по-убедителни от всичко, което бихме могли да измислим ние.

Той се усмихна.

— Да. Тази тактика ми харесва. Значи откриваме каквото можем тази нощ и тръгваме рано сутринта.

С тези думи се разделихме. Той се отдръпна в тъмното и изчезна толкова опитно, колкото можеше да го направи Нощни очи. Гледах след него, докато пресичаше вътрешния двор, но не можех да го видя. Зърнах го само за миг, когато се прехвърли през затъмнения прозорец. Не чух звук.

Нощни очи се притисна плътно в крака ми.

Какви са новините? — попитах. Осезанието ни беше безмълвно като топлината на тялото му до мен.

Лоши. Мълчи и ме следвай.

Поведе ме не по главната улица на селото, а далече от центъра му. Зачудих се къде отиваме, но не посмях да се пресегна и да докоснем умовете си. Обуздах Осезанието си, въпреки че да не споделям вълчите сетива бе затъпяващо. Най-сетне се озовахме на каменисто поле близо до речния бряг. Той ме отведе досами реката, където растяха големи дървета. Високите сухи треви бяха отъпкани. Долових миризмата на печено месо и изстинала пепел. После очите ми сглобиха дължината на въже, което още висеше от едно дърво, и изгорелия огън под него. Стоях съвсем неподвижен. Нощният вятър откъм реката раздухваше пепелта и изведнъж ми прилоша от миризмата на опеченото месо. Опрях длан върху угасените въглени.

Бяха влажни и студени. Огън, преднамерено запален и преднамерено угасен. Зарових с пръсти в тях и усетих характерната хлъзгавост от накапала мас. Бяха го направили повече от старателно. Обесване, разчленяване, изгаряне и останките — хвърлени в реката.

Отдръпнах се далече от огъня, под покроба на дърветата. Седнах на един камък. Вълкът дойде и клекна до мен. След малко си спомних за месото и му го дадох. Изяде го безцеремонно. Седях с ръка на устата и се чудех. В жилите ми вместо кръв течеше мраз. Селски хора бяха направили това, а сега се смееха и пееха песни в хана. Бяха направили това на някого точно като мен. Навярно на сина на моето тяло.

Не. Кръвта не мирише както трябва. Не е бил той.

Малка утеха. Означаваше единствено, че не е умрял днес. Дали не го държаха някъде селяните? Дали тази оживена нощ в хана не беше възбудено очакване за още кръв на заранта?

Усетих, че някой тихо се приближава към нас в тъмното. Дойде откъм светлините на селото, но не вървеше по пътя. Идваше през дърветата покрай пътя и се движеше почти безшумно.

Ловкинята.

Лоръл излезе от сянката на дърветата. Загледах я, докато крачеше решително към изгореното петно. Също като мен преди малко, се наведе, подуши и след това опипа пепелта.

Станах, издадох само толкова звук, че да разбере, че съм тук. Тя трепна и рязко се обърна.

— Кога? — попитах нощта.

Лоръл въздъхна тихо.

— Днес следобед. Слугинята ми каза. Раздрънка се сама всъщност, как момъкът, който щял да се жени за нея, бил съвсем вътре в нещата, в премахването на Петнистите. Така ги наричат в тази долина. Петнистите!

Речният вятър духаше между нас.

— И ти дойде тук?

— Да видя каквото е останало за виждане. Което не е много. Страхувах се, че може да е нашият принц, но...

— Не е. — Нощни очи се беше подпрял тежко на мен; споделих онова, което и двамата подозирахме. — Мисля, че е бил един от спътниците му.

— Щом знаеш толкова, значи знаеш, че другите са избягали.

Не го бях знаел, но за мой срам изпитах облекчение, че го чувам.

— Преследвали ли са ги?

— Да. И хората, които са ги подгонили, все още не са се върнали.

Някои тръгнали да ги преследват, други останали, за да убият хванатия. Планът е бил онези, които са направили това... — Тя махна презрително към въжето и кръга от огнището. — Ще тръгнат сутринта. Малко са разтревожени, че приятелите им още не са се върнали. Тази нощ ще пият и ще събират кураж и гняв. Утре ще тръгнат.

— Тогава ще е най-добре да тръгнем преди тях и да препуснем по-бързо.

— Да. — Погледът ѝ зашари от мен към Нощни очи и обратно. Отново огледахме отгъпаната пръст, полюшващото се въже и изгорялото петно на земята. Като че ли трябваше да направим нещо, някакъв жест се очакваше сякаш от нас, но ми убягваше.

Тръгнахме обратно към хана, мълчахме. Забелязах тъмното ѝ облекло и обувките с меки подметки и отново си помислих, че кралица Кетрикен е избрала добре. Омърсих нощната тишина с въпрос, от чийто отговор се боях.

— Тя каза ли ти много подробности? Как или защо са били нападнати, дали момчето и котката са били с тях?

Лоръл вдиша дълбоко.

— Онзи, когото са убили, не е бил чужденец. Бил е един от тях и са го подозирали в зверската магия от много време. Обичайните глупави истории... как докато агнетата на другите измирали с десетки, неговите оцелявали. Че един човек го ядосал, а след това пилците му измрели. Днес дошъл в селото с непознати, един едър мъж на боен кон и един с котка, която яздела зад него. Другите с него също били познати на тукашните хора, момчета, отраснали в околните ферми. В хана обикновено има кучета. Синът на ханджията гледа кучета зайчари и тъкмо се бил върнал от лов. Кучетата все още били възбудени. Като видели котката, побеснели. Обкръжили коня, започнали да скачат и да ръмжат. Мъжът с котката — нашият принц най-вероятно — извадил меч си да защити котката, засякъл по кучетата, отрязал ухото на едно. Но това не било всичко. Отворил широко устата си, озъбил се и изсъскал също като котка.

— При суматохата от хана се изсипали още мъже — продължи тя. — Някой изревал: „Петнисти!“ Друг извикал да донесат въже и факла. Мъжът на бойния кон им се изсмял и пришпорил коня си срещу кучета и хора. Конят ритнал един и го свалил на земята. Тълпата отвърнала с камъни и ругатни и от кръчмата наизлезли още мъже. Петнистите разкъсали кръга и се опитали да избягат, но камък улучил един в слепоочието и го смъкнал от седлото. Тълпата го обкръжила и той изревал на другия да бяга. Момичето ги изкара всичките страхливци, че избягали, но подозирам, че този, когото са хванали, нарочно е задържал тълпата, за да могат спътниците му да се спасят.

— Откупил е живота на принца със своя.

— Така изглежда.

Помълчах, докато пресея фактите. Не бяха отричали какво са. Никой от тях не се бе опитал да умилостиви тълпата. Поведението е било враждебно, предвестник на нещата, които са предстояли. И един от групата се е принесъл в жертва, а другите са го приели като необходимо и правилно. Това издаваше не само високата цена, която бяха приписали на принца, но и дълбоката преданост към организирана кауза. Бяха ли спечелили напълно Предан на своя страна? Зачудих се що за роля са предвидили тези Петнисти за принца и дали той се вписва в нея. Беше ли приел Предан, че човекът е трябвало да умре заради него? Когато е продължил да язди, знаел ли е, че мъжа, когото са оставили зад себе си, го очаква мъчителна смърт? Много бях готов да дам, за да узная това.

— Но Предан не са го разпознали като принца, нали?

Тя поклати глава. Нощта около нас ставаше все по-тъмна и по-скоро усетих, отколкото видях жеста ѝ.

— Тъй. Ако другите са го догонили, не биха се поколебали да го убият.

— Дори да знаят, че е принцът, това не би ги разколебало. Омразата към Старата кръв тук е много дълбока. Ще решат, че прочистват кралската кръв, не че я унищожават.

Някаква частица от мен забеляза, че сега тя ги нарече Старата кръв. Не я бях чувал да използва тази фраза преди.

— Добре. Смятам, че времето ни става все по-скъпо.

— Трябва да тръгнем още сега, през нощта.

Заболя ме само от мисълта за това. Вече не притежавах издръжливостта на младостта. През последните петнайсет години бях свикнал на редовна храна и почивка всяка нощ. Бях уморен и ми приляваше от страх пред това, което трябваше да последва, когато догоним принца. А вълкът ми беше изтощен неописуемо. Знаех, че силата, която все още движеше крайниците му, е фалшива. Скоро тялото му щеше да настоява за отдих, колкото и тежки да са обстоятелствата. Имаше нужда от храна и време да се изцери, а не да го влача със себе си в нощта.

Ще издържа. Или ще ме оставиш по пътя и ще направиш каквото трябва.

Фатализмът в тази мисъл ме накара да се засрамя. Саможертвата бе твърде близо до онова, което един човек днес беше направил за един принц. Неоспоримата истина бе, че отново изразходвах всичките ни сили за крал и кауза. Вълкът отдаваше дните на своя живот на мен заради един съюз, който той разбираше единствено в понятията за любовта си към мен. Черния Ролф беше прав преди толкова години. Грешно беше от моя страна да го използвам така. Дадох си детинското обещание, че когато това свърши, ще му се отплатя по някакъв начин. Щяхме да отидем някъде, където той пожелае, и да правим нещо, за което той копнее.

Къщичката ни и огнището. Това би ми стигнало.

Имаш го.

Знам.

Върнахме се в хана по обходен път, избягвайки по-отъпканите улички. В тъмното на вътрешния двор Лоръл доближи устните си до ухото ми.

— Ще се шумугна в стаята си да си опаковам вещите. Ти събуди лорд Златен и му кажи, че трябва да тръгнем.

Изчезна в сенките до задната врата. Самият аз влязох през предната, навъсих се на един измъчен слуга и забързах към гостилницата. Часът вече бе късен и настроението, което се бе възцарило, беше по-скоро умислено, отколкото празнично. Не ме забеляза никой. Продължих към стаята ни. Пред вратата до ушите ми стигнаха спореци гласове. Гласът на лорд Златен се извиси до благороднически гняв.

— Буболечки в леглото, моля ви се! Пълзят като разлютени пчели. Кожата ми е много деликатна. Не мога да остана при толкова гъмжащи твари!

Нашият домакин, по нощна риза и с нощна шапка, държеше свещ. Гласът му прозвуча ужасено:

— Моля ви, лорд Златен, поръчах други постелки, стига да благоволите...

— Не. Няма да прекарам нощта тук. Пригответе веднага сметката.

Почуках на вратата. С влизането ми лорд Златен прехвърли гнева си върху мен.

— А, ето те и теб, негоднико жалък! Пил си някъде, не се съмнявам, докато аз трябваше да прибирам и моите неща, и твоите. Добре, гледай поне с нещо да си полезен! Бягай да почукаш на вратата на Ловкия Лоръл и да й кажеш, че трябва да напуснем веднага. После вдигни коняря и му кажи да приготви конете ни. Не мога да прекарам нощта в хан, който гъмжи от паразити!

Излязох, за да не слушам настояванията на ханджията колко добър и чист хан поддържал. Изненадващо бързо се озовахме навън и готови за тръгване. Лично бях оседлал конете — конярят не бе реагирал на усилията ми да го събудя. Ханджията беше излязъл след лорд Златен на двора и го увещаваше, че не можем да намерим друг хан за тази нощ, но благородникът беше непреклонен. Качи се и без повече приказки подкара Малта. Двамата с Лоръл го последвахме.

Известно време яздихме в тръс. Луната беше изгряла, но струпаните къщи затулваха светлика ѝ, а случайните светлини, процеждащи се през кепенците, повече правеха сенки, отколкото да осветяват пътя ни. Гласът на лорд Златен стигна тих до ушите ни:

— Чух клюката в пивницата и прецених, че е най-добре да тръгнем веднага. Избягали са по пътя.

— Като вървим в тъмното, рискуваме да изтървем дирята им — изтъкнах аз.

— Знам. Но ако чакаме, може да стигнем много късно, за да направим каквото и да било, освен да го погребем. Освен това никой от нас така или иначе нямаше да спи, а така ще изпреварим онези, които ще тръгнат утре.

Нощни очи се появи като призрак и пое с нас. Пресегнах се към него и когато се свързахме, нощта сякаш стана по-светла. Той изсумтя на вдигнатата от нас прах и избърза напред, за да поведе. Бяхме свързани с Осезанието и той не можеше да скрие от мен усилието, което му струваше това. Потръпнах, но приех решението му. Сръгах кобилата, за да не изостана.

— Дисагите ни изглеждат по-обемисти, отколкото когато пристигнахме — подхвърлих в тъмното, когато се изравних с Шута.

Лорд Златен вдигна небрежно рамене.

— Одеяла. Свещи. Всичко останало, което се сетих, че може да ни е от полза. Промъкнах се в кухните, щом разбрах, че трябва бързо да хванем пътя, тъй че в онази торба има хляб. И ябълки. Ако бях взел повече, щеше да се забележи. Гледай да не смачкаш хляба.

— Човек може да си помисли, че вие двамата сте правили това и преди, лорд Златен. — В тона на Лоръл се долавяше нерв и достатъчна нотка съмнение към титлата, за да отрезви и двама ни. След като никой от нас не отвърна, тя добави: — Не мисля, че е много честно да споделям рисковете на това пътуване с вас и все още да съм като с вързани очи.

Лорд Златен заговори с възможно най-убедителния си аристократичен тон.

— Права сте, Ловкиньо. Не е честно, но точно така трябва да си остане засега. Защото, освен ако не греша, трябва да вдигнем малко скоростта. Както нашият принц е напуснал това село в галоп, така ще го напуснем и ние.

И още докато говореше, заби пети в Малта, а тя скочи с радост напред, за да оспори водачеството на Моя черна. Лоръл след миг се озова до него. *До скоро, братко.* Усетих как Нощни очи се отдели от мен, и духовно, и физически. Знаеше, че не може да издържи на конския бяг. Щеше да ни последва на своя скорост и по свой път. Това откъсване ме разпъна, макар и да знаех, че изборът е негов и е възможно най-разумният. Лишен от него, лишен от нощния му взор, продължих напред, оставил Моя черна сама да избира пътя си.

Селото беше малко и скоро стигнахме покрайнините. Лунната светлина се разля на пътя. Малта усили галоп и другите два коня скочиха, за да не изостанат. Подминавахме ферми и ниви, ожънати и още неприбрани. Оставихме конете да тичат, докато сами не поискат

да забавят и да си поемат дъх. Щом Малта дръпнеше напред, лорд Златен я оставяше да поведе и поемахме отново. Двамата бяха повече на един ум, отколкото си бях давал сметка. Пълното му доверие в нея й даваше тази бодра увереност. Продължихме да яздим през остатъка от нощта, като лорд Златен налагаше скоростта.

Когато небето започна да изсветлява, Лоръл изказа мислите ми на глас.

— Поне имаме добър старт пред онези, които смятаха да тръгнат призори, та да видят колко късмет са имали приятелите им в залавянето на Петнистите. И главите ни са по-чисти.

Но остави неизречен един страх, който споделяхме всички: това, че можеше да сме изгубили дирята на принца в бързината си да го догоним. Е, понякога човек трябва да се довери на късмета. Или да повярва в съдбата като Шута.

ГЛАВА 20

КАМЪНИ

Съществуват техники, с които човек би могъл да се справи с едно изтезание. Човек трябва да се научи да отделя ума от тялото си. Половината болка, която причинява един опитен изтезател, не е физическата, а знанието на жертвата му за нивото на нанесената щета. Мъчителят трябва да върви по тънко въже, ако иска жертвата му да говори. Ако нанесе поражение по-голямо, отколкото жертвата знае, че може да се изцери, то жертвата губи всякакъв мотив да говори и желае единствено да се гмурне колкото може по-бързо в смъртта. Но ако може да задържи изтезанието до тази граница, мъчителят може да превърне жертвата в съучастник в собственото си мъчение. Застинал в болката, изтерзаният ум на жертвата се чуди колко дълго може да поддържа мълчанието си, без да тласне мъчителя отвъд границата на невъзвратимата щета. Докато жертвата отказва да говори, мъчителят продължава, приближава се все повече и повече до щетата, която тялото не може да поправи.

Когато един човек е прекършен от болка, той остава завинаги жертва. Той дори не може да забрави мястото, което е посетил, мига, когато е решил, че по-скоро е готов да предаде всичко, отколкото да изтърпи повече болка. Това е срам, от който никой човек не може да се възстанови напълно. Някои се опитват да го удавят, като самите те се превръщат в причинители на подобна болка и създават нова жертва, която да носи срама вместо тях. Жестокостта е умение, което се учи не само чрез пример, но и с преживяването ѝ.

Из ръкописа на Версаай
„Приложения на болката“

Слънцето изгря. Продължавахме напред. Фермите, нивите и пасищата ставаха все по-редки, а след това изчезнаха напълно, заменени от каменисти хълмове и рехави гори. Тревогата ми бе раздвоена между страха ми за моя вълк и за моя млад принц. Общо взето имах по-голяма вяра в способността на четирикракия ми приятел да се справи сам, отколкото в Предан. С решителност, която Нощни очи щеше да одобри, го изтласках от мислите си и се съсредоточих изцяло върху пътя и околностите. Усилващият се дневен зной се изостряше от задушния въздух. Усещах приближаваща буря. Един силен дъжд можеше да заличи всякакви следи. Глождеше ме напрежение.

Без да се наговаряме, Лоръл подкара от лявата страна на пътя, а аз — от дясната. Оглеждахме за всякаква възможна следа от коне, оставили пътя; в частност оглеждахме за следи от поне три коня, препускали в галоп. Знаех, че ако бягам от конни преследвачи, първата ми мисъл ще е да хвана през горите, където щях да имам по-добър шанс да се откъсна. Принцът и спътниците му сигурно щяха да направят същото.

Опасенията ми, че може да сме пропуснали дирята им в тъмното, се усилиха, но изведнъж Лоръл извика, че я е хванала. Веднага щом погледнах отпечатъците се уверих, че е права. Имаше следи от много подковани копита, отбиващи от пътя, и всичките — припряно. Широките дири на едрия боен кон не можеше да се сбъркат.

Другите двама продължиха по дирята, а аз спрях и слязох под претекст, че искам да затегна по-здраво багажа на гърба на Моя черна. Използвах възможността, за да се облекча край пътя: знаех, че вълкът ще търси следи от преминаването ми.

Качих се отново на седлото и бързо догоних двамата си спътници. На хоризонта се трупаха тъмни облаци. Чухме няколко дълги глухи заплашителни тътена в далечината. Отъпканата от преследващата група пътека бе лесна за проследяване и пак пришпорихме уморените си животни. Превалихме два хълма, обрасли с трева и храсти. Когато изкачихме третия, видяхме долу гора от дъб и елша. А в нея се натъкнахме на преследвачите. Бяха половин дузина, проснати сред високата трева в сенките на дърветата.

Посрещналите ги в засада бяха избили и конете и кучетата им. Разумен ход от тяхна страна: върнали се в селото коне без ездачи щяха само да доведат новата група преследвачи много по-скоро. И все пак

това ме отврати, още повече че бе извършено от хора на Старата кръв. Изглеждаше безскрупулно по начин, който ме ужаси. Животните не бяха направили нищо, за да заслужат смърт. Що за хора бяха тези, с които яздеше принцът?

Лоръл затисна устата и носа си с ръка. Не слезе от коня. Лорд Златен изглеждаше уморен и пребледнял, но слезе с мен. Тръгнахме между мъртвите да ги огледаме. Всички бяха млади мъже, точно на възрастта да попаднат сред такова безумие. Вчера следобед се бяха метнали на конете си и бяха препуснали, за да хванат и убият някакви Петнисти. Вчера вечерта бяха загинали. Нападали така по земята, не изглеждаха нито жестоки, нито зли или дори глупави. Само мъртви.

— В тези дървета е имало стрелци — казах. — И са чакали тук. Смятам, че групата на принца е преминала, разчитайки на хората, които вече са били на позиция тук, за да ги защитят. — Бях открил само една счупена стрела, захвърлена настрани. Другите бяха пестеливо и хладнокръвно прибрани от телата.

— Това не е от стрела. — Лорд Златен посочи едно тяло, лежащо отделно от другите. В гърлото му имаше дълбоки рани. Бяха го разпразили ноктести задни крака. Мухи бръмчаха по вътрешностите му и бяха покрили изцъклените от ужас очи.

— Виж кучетата. Котки са нападнали и тях. Всички Петнисти са ги обкръжили тук и са ги избили.

— И след това са тръгнали.

— Да. — Котката на принца ли беше убила този човек? Били ли са свързани умовете им, когато котката е убивала?

— Колко души преследваме сега според теб?

Лоръл се беше отдалечила с коня малко по-напред. Подозирах, че го е направила не толкова за да проучи дирята, колкото за да е подалече от подуващите се трупове.

— Според мен пред нас има поне осем души — подвикна тя.

— И трябва да ги последваме — каза лорд Златен. — Веднага.

Тя кимна.

— Другите вече трябва да са тръгнали от селото. Ще се зачудят защо тези не се връщат. Когато открият телата, ще побеснеят от гняв. Принцът трябва да бъде измъкнат, преди двете групи да се сблъскат.

Колко просто звучеше на думи. Върнах се при Моя черна, но тя ме ядоса, като се дръпна два пъти настрани, преди да успее да хвана

юздите ѝ. Трябваше ѝ школовка, но сега нямаше време за това. Напомних си, че кръвта изнервя и най-краткото животно и че търпението с нея в момента ще донесе добри дивиденди по-късно.

— Друг ездач щеше да те прасне с юмрук между ушите за това — казах ѝ кратко, след като се качих на седлото.

Разбиращото потръпване на мускулите ѝ ме изненада. Явно ме разбираше по-добре, отколкото предполагах.

— Спокойно. Аз не правя такива неща — уверих я. Съвсем по конски, тя пренебрегна успокоенията ми. В далечината отново прогърмя и тя изпъна уши.

Мисля, че и тримата ни притесни да тръгнем и да оставим труповете да се подушат в летния пек. Реалистично погледнато, това бе най-разумното решение. Съселяните им щяха да ги намерят съвсем скоро и на тях трябваше да се падне погребването. Забавянето им щеше само да ни помогне.

Разумно или не, беше някак грешно.

Дирите, по които продължихме, бяха дълбоки, от подкарани в здрав бяг коне. Пръстта под горския саван беше по-влажна и задържаше следата по-добре. Отначало бяха препускали за разстояние и скорост и дори дете можеше да проследи дирите им. Но след известно време следата се спусна в една клисура и тръгна покрай лъкатушещ поток. Яздех, без да откъсвам очи от дърветата горе, доверил се на Моя черна да следва Малта, и наблюдавах за възможна засада. Неизречена тревога човъркаше ума ми. Петнистите, с които яздеше принцът, изглеждаха много организирани, почти на военно ниво. Това беше втората група мъже, които го бяха изчакали да дойде и след това бяха тръгнали с него. Поне един от групата не се беше поколебал да пожертва живота си за другите, нито бяха изпитали скрупули да избият всички преследвачи. Тяхната готовност и безскрупулност говореше за голяма решимост да задържат принца и да го заведат до крайната цел, която си бяха наумили. Спасяването му вероятно щеше да се окаже извън възможностите ни, но въпреки това не виждах никаква алтернатива, освен да продължаваме след тях. Връщането на Лоръл в Бъкип, за да доведе стражата, не беше осъществимо. Докато дойде, щеше да е станало късно. Щяхме да загубим не само време, но и секретността на мисията си.

Клисурата се разшири до тясна долина. На едно място Петнистите бяха отбили от потока. Преди да тръгнем след тях, спряхме, за да напълним меховете и да хапнем. Купих благоразположението на Моя черна с огризка от ябълка. После продължихме. Следобедът се проточи. Никой от трима ни не говореше много. Нямахме какво толкова да си кажем, освен да споделяме тревогите си. Опасността идваше и зад нас. И отпред, и отзад ни превъзхождаха числено, а и вълкът до мен ми липсваше ужасно.

Дирята остави долината и залъкатуши между хълмовете. Дърветата оредяха и теренът стана скалист. Коравата пръст затрудняваше проследяването и подкарахме по-бавно. Подминахме каменните основи на малко селце, отдавна запуснато. Минахме и покрай странни, наподобяващи могили образувания, стърчащи по осеяния с балвани склон. Лорд Златен забеляза, че ги гледам, и промълви:

— Гробовете.

— Много са големи — възразих.

— Не са. Това са гробници, често за цели семейства.

Отново ги погледнах с любопитство. Висока суха трева се полюшваше над могилите. И да имаше камък под тези чимове, беше скрит добре.

— Откъде ги знаеш тия неща? — попитах.

Не ме погледна в очите.

— Просто знам, Беджърлок. Отдай го на предимствата на аристократичното образование.

— Чувала съм приказки за подобни места — намеси се шепнешком Лоръл. — Казват, че високи, тънки като скелети призраци понякога излизат от такива могили, за да отвличат изоставени деца и... О, Еда да ни спаси дано. Вижте. Стърчащият камък от същите приказки.

Проследих с поглед сочещия ѝ пръст. По гърба ми полазиха мравки.

Черен и лъскав, камъкът се издигаше два пъти по-висок от човешки ръст. Прошарен със сребърни жилки. Никакъв мъх нямаше по него. Ветровете на сушата бяха проявили повече милост от натежалите със сол бурни ветрове, разяли Свидетелстващите камъни край Бъкип. От това разстояние не можех да видя какви знаци са врязани по

страните му, но знаех, че има такива. Този каменен стълб беше родствен на Свидетелстващите камъни и на черния стълб, който веднъж ме беше пренесъл до града на Праотците. Взрях се в него и разбрах, че е изсечен от същата кариера, която бе родила дракона на Искрен. Магия или мускули го бяха донесли толкова далече, чак от онова място тук?

— Гробовете имат ли нещо общо с камъка? — попитах лорд Златен.

— Неща, които са едно до друго, не винаги се отнасят едно към друго — отбеляза той хладно и разбрах, че отбягва въпроса ми. Извърнах се към Лоръл:

— Какво казва легендата за камъка?

Тя сви рамо и се усмихна, но мисля, че напрежението във въпроса ми я притесни.

— Има много приказки, но повечето се свеждат до едно. — Пое си дъх. — Скитащо дете или някой разсеян пастир, или любовници, избягали от омразните си родители, идват при гробниците. В повечето приказки сядат до тях, за да отдъхнат или за да потърсят малко сянка в горещ ден. И тогава призраците излизат от гробниците и ги отвеждат до изправения камък. И те влизат след тях в камъка и се озовават в друг свят. Според някои никога не се връщат. Според други се връщат състарени и грохнали, след като ги е нямало само една нощ, но трети твърдят обратното: че след сто години любовниците се върнали, ръка за ръка, все така млади, и открили, че скараните им родители отдавна са мъртви и те са свободни да се венчаят.

Имах си мнение за подобни приказки, но не го споделих. Веднъж бях минал през такъв стълб и се бях озовал в далечен, отдавна мъртъв град. Черните каменни стени на онзи отдавна мъртъв град ми бяха проговорили и градът около мен бе оживял. Монолитите и градовете от черен камък бяха творение на отдавна изчезналите от света Праотци. Бях повярвал, че Праотците са били обитатели на далечен свят, дълбоко в планините зад Планинското кралство на Кетрикен. Вече два пъти бях видял доказателство, че бяха вървели и по хълмовете на Шестте херцогства. Но преди колко лета?

Опитах се да уловя погледа на лорд Златен, но той се вирираше право напред и като че ли подкара кобилата си още по-бързо. Разбрах по присвитите му устни, че на всякакъв въпрос, който му задам, ще

отвърне с друг въпрос или с измъкване. Съсредоточих усилията си върху Лоръл.

— Изглежда ми странно, че си чувала приказки за това място във Фароу.

Тя отново сви рамене.

— Приказките, които съм слушала, са за едно подобно място във Фароу. Казах ти. Семейството на майка ми е от едно място недалече от владенията на Бресинга. Често го посещавахме, докато все още беше жива. Но бих се обзаложила, че тукашните хора разказват същите приказки за тези могили и онзи стълб. Стига тук да живеят хора.

Към края на деня това вече изглеждаше малко вероятно. Колкото повече се отдалечавахме, толкова по-дива ставаше околността. Хоризонтът помръкна и бурята тътнеше застрашително, но не се приближаваше. Дори тези долини изобщо да бяха познавали плуг или тези хълмове да бяха хранили добитък с пасищата си, забравили го бяха преди много години. Земята беше суха, камъни стърчаха изпод туйките суха трева и трънливите храсти. Бръмчащи насекоми и птичи зов бяха единственият признак за живот. Дирята стана още по-трудна за проследяване и се принудихме да продължим още по-бавно. Често се озъртах назад. Следите ни върху дирята, която следвахме, щяха да улеснят преследвачите ни да ни догонят, но не можех да измисля нищо, за да избегнем това.

Постоянното бръмчене на насекоми изведнъж замря вляво от пътя ни. Обърнах се натам със свито сърце, но след миг усетих присъствието на своя събрат. Още два дъха и вече можех да го видя. Както винаги, удивих се колко добре може да се крие вълкът, макар и сред най-оскъдно прикритие. Но щом се приближи, радостта ми, че го виждам, премина в отчаяние. Крачеше упорито, навел глава, езикът му беше провиснал почти до коленете. Без да кажа на другите, дръпнах юздите на Моя черна, слязох и свалих меха с вода. Той дойде при мен, пи от шепите ми.

Как ни настигна толкова бързо?

Вие вървите по дири, бавите се, за да намерите пътя си. Аз следвам сърцето си. Докато вашият път се извиваше през тези хълмове, моят ме отведе право до вас, по терен, който няма да се хареса на кон.

О, братко.

Няма време за съжаления. Дойдох, за да ти донеса предупреждение. Преследват ви. Подминах тези, които идват след вас. Спряха при телата. Бяха разгневени, крещяха до небесата. Гневът им ще ги задържи малко, но когато тръгнат отново, ще препускат бързо и яростно.

Можеш ли да издържиш с нас?

Мога да се крия много по-добре от вас. Вместо да мислиш какво ще правя аз, трябва да помислиш какво трябва да направите вие.

Това, което можехме да направим, не беше много. Яхнах отново Моя черна и догоних двамата си спътници.

— Трябва да побързаме.

Лоръл ме изглежда, но не каза нищо. Само леко навеждане в позата на лорд Златен показва, че ме е чул, но в отговор Малта се понесе напред. Моя черна изведнъж реши, че няма да се остави, и след четири разтега поведохме. Задържах погледа си към земята, докато препускахме. Принцът и спътниците му, изглежда, бяха потърсили някакво убежище сред дърветата. Одобрих решението им. Очаквах с нетърпение да стигнем до него. Изтръгнах още малко скорост от Моя черна и поведох и трима ни право в засадата.

Нощни очи извика в ума ми и ме накара рязко да дръпна с юздите встрани. Стрелата улучи Лоръл и тя падна с вик. Гняв и ужас кипнаха в мен и подкарах Моя черна право към дърветата. Имах късмет, че стрелецът се оказа само един и нямаше време да опъне лъка. Докато минавахме под надвисналите клони, се изправих на стремената, успях да се хвана и задържа като по чудо и се издърпах нагоре. Стрелецът тъкмо се извърташе към мен, но малките клони му пречеха. Нямаше време да мисля за последствията. Хвърлих се към него, скочих като вълк. Паднахме на кълбо, двама мъже и един лък. Младият стрелец бе отгоре ми.

Ударът изкара всичкия въздух от дробовете ми. Можех да мисля, но не и да действам. Нощни очи ми спести нуждата от действия. Налетя отгоре ни, вихрушка от нокти и зъби, която помете младежа настрани. Усетих отчаяния опит на изненадания ни нападател за *отблъскваща* магия срещу Нощни очи. Но беше твърде стъписан, за да може да вложи много сила в нея. Лежах на земята, докато те се бореха до мен, и се мъчех трескаво да вкарам въздух в дробовете си. Мъжът замахна с юмрук, но Нощни очи се сниши и сграбчи с челюсти

замахналата китка. Стрелецът изпищя и изрита дивашки вълка. Усетих зашеметяващия удар. Нощни очи задържа хватката, но изгуби силата ѝ. Докато мъжът изтръгваше разкъсаната си китка от челюстите му, вече бях вдишал достатъчно, за да мога да се задействам.

Както лежах, изритах стрелеца в главата. Хвърлих се отгоре му. Ръцете ми намериха гърлото му, а Нощни очи го ухапа за десния прасец и дръпна. Мъжът се замята дивашки между двама ни, но не можеше да се измъкне. Нощни очи ръфаше крака му. Стиснах гърлото му и задържах, докато усетих, че съпротивата му спира. Дори и тогава продължих да стискам гърлото му с лявата си ръка, докато дясната намери ножа на колана ми. Целият свят се беше свил до един червен кръг, в който плуваше лицето му.

— ... го убивай! Не го убивай! Не го убивай!

Виковете на лорд Златен проникнаха в мозъка ми тъкмо преди да забия ножа в гърлото на нападателя ни. Никога не съм бил по-малко склонен да слушам. Но в следващия миг червената мъгла на битката се разсея и открих, че гледам лицето на момче, не много по-голямо от Хеп. Сините му очи се бяха изцъклили, колкото от ужас пред смъртта, толкова и от липсата на въздух. При падането ни клоните го бяха издраскали и кръвта се стичаше на ивици по бузата му. Отпуснах хватката си, а Нощни очи пусна крака му. Но все още бях възседнал гърдите му и държах ножа на гърлото му. Изобщо не бях сантиментален за момчешката невинност. Вече го бяхме видели как действа с лъка. Като нищо щеше да ме убие. Без да откъсвам поглед от него, изръмжах на Шута:

— Той уби Лоръл!

— Не успя! — чух ядосания ѝ глас. Обърнах се и видях, че е стиснала рамото си с ръка. Кръв се процеждаше между пръстите ѝ. Вече беше издърпала стрелата.

— Извади ли острието? — попитах бързо.

— Нямаше да я издърпам, ако не бях сигурна, че ще я извадя цялата — отвърна ми тя сприваво. Беше пребледняла, но на бузите ѝ още имаше две ярки петна. Погледна момчето, което бях възседнал, и очите ѝ се разшириха. Чух хрипливия ѝ дъх.

Нощни очи стоеше до мен, дишаше тежко. *Трябва да се махаме оттук.* Мисълта се провлече, изпълнена с болка. *Може да дойдат*

други. Онези, които идват, или онези, които са напред. Видях как момчето се намръщи. Погледнах през рамо към Лоръл.

— Можеш ли да яздиш така? Защото трябва да се махаме оттук. Трябва да го разпитаме, но не сега. Не искаме да ни хванат идващите или приятелите му, ако се върнат за него.

По погледа ѝ разбрах, че няма отговор на въпроса ми, но отвърна храбро.

— Мога. Да вървим. И аз имам въпроси, които бих искала да задам на този. — Стрелецът я зяпна, скован от ужас от злъчта в гласа ѝ. Изведнъж се завъртя под мен, мъчеше се да се измъкне. Плеснах го през лицето.

— Стой кротко. Много по-лесно ми е да те убия, отколкото да те влача с нас.

Знаеше, че казвам истината. Очите му се извърнаха към лорд Златен, после към Лоръл, преди погледът му да се върне отново на мен. Вторачи се в мен, кръв капеше от носа му. Познавах този слисан поглед. Беше младеж, който е убивал, но никога досега не се е изправял пред непосредствена опасност да бъде убит. Чувствах се странно, в правото си да го запозная с това чувство. Не се съмнявах, че и аз някога, поне веднъж, съм гледал така.

— Ставай. — Преди петнадесет години щях да подсиля заповедта, като го дръпна на крака. Сега само задържах в юмрука си предницата на ризата му, но го оставих да се изправи сам. Останал бях почти без дъх от боричкането и не бях склонен да изразходвам резервите си в показване на сила. Нощни очи легна на мъха под дървото, тежко задъхан.

Изчезни — посъветвах го.

След малко.

Стрелецът запремества поглед от вълка към мен и обратно, очите му се изпълниха с удивление. Отказах да срещна погледа му. Срязях кожената каишка, стягаща яката на ризата му — той трепна, когато ножът се провря под нея, издърпах я и го обърнах грубо.

— Ръцете — заповядах му и без да хитрува, той ги събра зад гърба си. Изглежда, се беше отказал от борбата. Раните от зъби на китката му кървяха. Вързах го здраво. Лоръл го гледаше с гняв. Явно беше приела нападението лично. Навярно никой досега не се беше опитвал да я убие. Е, първият път винаги е паметно преживяване.

Лорд Златен ѝ помогна да се качи на седлото. Знаех, че тя иска да откаже, но не посмя. Да изтърве коня си щеше да е по-унизително, отколкото да приеме подкрепата му. На Моя черна се падна да носи пленника ми и мен. Нито кобилата, нито аз бяхме особено щастливи от това. Взех лъка на стрелеца и след кратко колебание го запокитих в дървото. Той се закачи на един клон и остана да виси там. С малко късмет, никой от преминаващите нямаше да погледне нагоре и да го види. Разбрах, че му е скъп, от погледа, с който го изпрати.

Хванах юздите на Моя черна.

— Сега ще се кача — казах на пленника. — После ще ти подам ръка да те издърпам. Ако не ми съдействаш, ще те приспя с един удар и ще те оставя за другите. Знаеш кои имам предвид. Ония, за които ни взе, убийците от селото.

Той облиза устни. Цялата страна на лицето му бе започнала да подпухва и да посинява. За първи път проговори:

— Вие не сте ли с тях?

Изгледах го хладно.

— Защо не се зачуди за това, преди да стреляш по мен? — Метнах се на коня.

— Вървахте по дирята ни. — Погледна през рамо към жената, която беше прострелял. На лицето му се беше изписала покруса. — Помислих, че сте селяните, които идват да ни убият. Честно.

Подкарах Моя черна към него и се пресегнах. След миг колебание той надигна рамото си. Хванах го здраво под мишницата. Моя черна изпръхтя и се завъртя в кръг, но след два опита момчето успя да прехвърли единия си крак върху нея. Оставих му време да се намести зад мен и му казах:

— Много внимавай. Тя е висока. Хвърлиш ли се от нея, като нищо може да си счупиш кокалите.

Хвърлих поглед назад по пътя, откъдето бяхме дошли. Все още нямаше признаци, че преследвачите ни са близо, но усещах, че късметът ни е на изчерпване. Дирята на Осезаващите водеше нагоре по хълма, но не исках да продължа по нея, преди да съм изтръгнал от това момче всичко, което знае. Очите ми затърсиха път, по който да отклоним преследвачите. Можехме да се спуснем надолу, където пролет и есен вероятно течеше вода. Следите ни щяха да личат добре в по-влажната пръст. Можехме да продължим по коритото и след това да

го оставим. После нагоре по другия скат, по каменистия хълм и отново в прикритието на леса. Можеше да свърши работа. Следите ни щяха да са по-пресни, но те просто можеше да решат, че ни настигат, и така — да ги отвлечем от принца.

— Насам — казах и приведох плана си в действие. Кобилата ми не беше доволна от двойния си товар. Застъпва тромаво, сякаш решена да ми покаже, че не одобрява идеята.

— Но следата... — възрази Лоръл, след като изоставихме смътните дири, които бяхме следвали през целия ден.

— Не ни трябва следите им. Имаме него. Той знае накъде са продължили.

Усетих го как си пое дъх зад мен. После отрони през стиснати зъби:

— Няма да кажа.

— Ще кажеш, разбира се — уверих го ѝ в същото време смущах. Моя черна, за да я убедя, че *все пак* е длъжна да ми се подчини. Изненадана, тя закрачи по-бързо и въпреки двойната тежест ни понесе добре. Беше силна и бърза, но свикнала да използва качествата си само когато на нея ѝ хареса. Крайно време беше да се разберем по този въпрос.

Принудих я да тръгне по-бързо надолу, а след това я подкарах покрай сухото корито. Излязох на един каменист склон и продължих нагоре по него. Моя черна като че ли се справяше с предизвикателството без много усилие. Надявах се, че наложената от мен скорост и маршрут са поносими за Лоръл. Пришпорих Моя черна нагоре по чакълестия склон под кос ъгъл. Ако успея да подмамя тълпата от селото да тръгне след нас, този маршрут доста щеше да ги затрудни.

На билото спрях, за да ни настигнат останалите. Нощни очи беше изчезнал. Знаех, че си отдъхва някъде, събира силите си, за да тръгне след нас. Искаше ми се да е до мен, но знаех, че сам е в по-малка опасност, отколкото в компанията ми. Огледах терена. Нощта скоро щеше да дойде и исках дотогава да сме се скрили в някое удобно за отбрана място. Реших да продължим нагоре. Хълмът, на който се намирахме, беше част от пресичаща равнината верига. Съседната височина беше и по-висока, и по-стръмна, скалната ѝ основа — оголена.

— Насам — казах на другите и ги поведох. Спуснахме се за кратко в обрасла с рехава гора долчинка и след това отново поведох нагоре по едно пресъхнало корито. Шансът и късметът ни бяха благословили — натъкнах се на тясна дивечова пътека, оставена явно от нещо по-дребно и по-пъргаво от коне. Поехме по нея. Като за едър кон, Моя черна се справяше добре, но чух как пленникът ми на няколко пъти затаи дъх, когато дирята тръгна по стръмния склон на хълма. Знаех, че за Малта това няма да е никаква пречка. Не посмях да погледна назад, за да видя как се справя Лоръл. Трябваше да се доверя на Белогривец, че ще пренесе подарката си.

Пленникът ми най-сетне се осмели да ми заговори:

— Аз съм от Старата кръв — прошепна ми настойчиво, все едно това трябваше да означава нещо за мен.

— Нима? — отвърнах му със сарказъм.

— Но и ти си...

— Млъкни! — срязах го ядосано. — Твоята магия нищо не означава за мен. Ти си предател. Само да си заговорил отново и ще те хвърля от коня.

Уплашен, той млъкна.

Пътеката ни водеше все нагоре и нагоре и се зачудих дали съм избрал добре. Малкото дървета, които подминавахме, бяха криви и чворести, листата бяха клюмнали вяло в диханието на приближаващата се буря. Пръстта заотстъпва на бели като кост скали. Познах убежището ни още щом го зърнах. Не беше истинска пещера, а по-скоро дълбок прорез в скалната стръмнина. Наложих се да слезем и да преведем конете догоре. Вкарах вътре Моя черна. Под скалната козирка беше по-хладно, в дъното се процеждаше вода. Може би през годините тя беше издълбала кухнята, но сега оставяше влажна зелена вада по пода на пещерата, преди да се процеди надолу по хълма. Нямахме никаква храна за конете, но това бе неизбежно. Все пак мястото ни предлагаше възможно най-добрия заслон и изглеждаше защитимо.

— Ще прекараме нощта тук — казах и изтрих потта от челото и врата си. Бурните облаци се снишаваха и въздухът натежа със заплахата за дъжд. Посочих към дъното на пещерата. — Слез и иди там — казах на пленника. Той не помръдна, само ме изгледа мълчаливо отгоре. Пресегнах се, сграбчих го за предницата на ризата и

го дръпнах рязко от гърба на Моя черна. Гневът винаги ми е давал повече сила. Задържах го прав, след което го тласнах рязко, тъй че се блъсна в задната стена на пещерата, хлъзна се и се смъкна на пода, полузамаян. — Ще има и по-лошо — заканих се грубо.

Лоръл ме зяпна преbledняла и ококорена, може би изненадана от това, че съм поел командването. Взех юздата на коня от ръката ѝ, а лорд Златен ѝ помогна да слезе. Пленникът не прояви охота да се опитва да бяга, тъй че го зарязах, докато разседлая конете и подредя импровизирания бивак. Моя черна заблиза тънката вадичка вода. Изгребах пясъка в основата на стената, за да разширя изровената дупка, и за щастие водата започна да се събира в нея. Лорд Златен се беше заел с рамото на Лоръл — беше опитен в тези неща открай време. Сега ѝ слагаше мокър компрес. Кръвта по плата изглеждаше повече черна, отколкото червена. Бяха събрали глави и си говореха тихо. Приблжих се.

— Много ли е зле? — попитах тихо.

— Много — отвърна кратко лорд Златен, но ме стъписа погледът на Лоръл. Зяпна ме, все едно съм побеснял звяр. Беше много повече от негодуванието, което можеше да е изпитала от това, че съм прекъснал интимен разговор. Отдръпнах се, зачуден дали пък не я е притеснило оголеното ѝ пред очите ми рамо. Но като че ли нямаше никакви притеснения, че лорд Златен я докосва. Все едно, имах си други грижи и нямаше да им се натрапвам повече.

Прецених малкото припаси, които ни бяха останали. Главно хляб и ябълки. Съвсем малко за трима и недостатъчно за четирима. Реших хладнокръвно, че пленникът ни може да мине и без храна. Най-вероятно си беше имал храна за път и сигурно през деня се беше нахранил по-добре от нас. Като си помислих за него, реших да го проверя. Седеше непохватно където го бях оставил, с ръцете отзад, и оглеждаше разкъсания си крак. Погледнах раната, но без да му предложи съчувствие. Стоях мълчаливо над него, докато той не проговори:

— Може ли да пийна вода?

— Обърни се — наредих му и останах безучастен, докато се мъчеше да изпълни заповедта. Развързах китките му. Той изохка леко, когато дръпнах каишката от съсирената кръв. Бавно раздвижи ръце. — Вода можеш да пиеш ей там, след като конете се напият обаче.

Той бавно кимна. Много добре знаех колко го болят раменете вече. Моите също пулсираха. Страната му беше потъмняла и подпухнала от натъртването при падането. Едното му посиняло око беше кървясало. Раните някак си го правеха още по-млад. Той огледа китката си, която беше раздрал вълкът. По стиснатите му зъби разбрах, че го е страх да пипне раната. Вдигна бавно очи към мен, след което ги извърна настрани и попита:

— Къде е вълкът ти?

За малко да го зашлевя с опакото на ръката. Той трепна.

— Ти не задаваш въпроси — казах хладно. — Отговаряш на тях. Къде отвеждат принца?

Изглежда ме неразбиращо и се изругах наум за глупостта си. Може би не знаеше за самоличността на принца. Е, вече беше късно да си върна думите. Тъй или иначе, вероятно щеше да се наложи да го убия. Разпознах в това мисленето на Сенч и го изтласках от ума си.

— Момчето, което язди с котката — уточних. — Къде го водят?

Той преглътна.

— Не знам — излъга намусено.

Бях готов да го удуша, но да изтръгна отговора от гърлото му. Ужасно ме предизвикваше. Изправих се рязко, преди да съм се поддал на гнева.

— Знаеш. Ще ти оставя малко време да помислиш за всички възможни начини, с които мога да те накарам да ми кажеш. После ще се върна. — Отдалечих се няколко стъпки от него, преди да изкарам зла усмивка на лицето си, и се обърнах. — А. И ако си въобразиш, че моментът е удобен да избягаш... само две-три крачки навън и ще престанеш да се чудиш къде е вълкът ми.

Бяла мълния изсъска и огря скалното ни убежище. Конете изцвилиха и две тупвания на сърцето по-късно гърмът разтърси земята. Примигах, за миг заслепен, а след това дъждът започна да се излива като из ведро пред входа на пещерата. Навън изведнъж се смрачи. Порив на вятъра донесе дъжд в пещерата и се отнесе настрани. Дневната топлина си отиде.

Занесох храна на лорд Златен и Лоръл. Тя беше леко замаяна. Той беше довякъл едно от седлата и одеяло, за да може да отпусне гръб на тях. Тя избута разрошената си коса от лицето с лявата си ръка. Дясната ѝ лежеше в скута. Беше ѝ изтекла повече кръв, отколкото си мислех,

процедила се беше и съсирила между пръстите. Лорд Златен взе хляба и ябълките за двамата.

Погледнах пороя пред пещерата и поклатих глава.

— Тази буря ще измие всякакви следи. Хубавото е, че селяните може би просто ще вземат мъртвите си и ще се върнат. Лошото е, че губим дирите и на принца. Да накараме нападателя ни да проговори е вече единствената ни надежда да го намерим. Ще се погрижа за това, като се върна. — Разкопчах оръжейния си колан и го подадох. След като никой не посегна за него, извадих меча и го сложих на пода до тях. Заговорих тихо: — Може да се наложи да го използвате. Ако се наложи, не се колебайте. Убийте го. Ако се измъкне и успее да предупреди приятелите си, нямаме никакъв шанс да спасим принца. Оставям го да си помисли малко. После ще изтръгна истината от него. Сега отивам навън да събера дърва за огън, докато все още може да се намери нещо сухо. И да видя дали някой не върви по дирята ни.

Лоръл вдигна здравата си ръка, за да покрие устата си. Изведнъж ѝ беше призляло. Лорд Златен погледна към пленника, после отново мен. Изглеждаше притеснен, но знаеше, че трябва да потърся Нощни очи.

— Вземи наметалото ми.

— Само ще се намокри като всичко друго по мен. Ще се преоблека в сухи дрехи, като се върна.

Не ми каза да съм предпазлив, но го виждах в погледа му. Кимнах му и излязох в проливния дъжд. Беше точно толкова студено и неприятно, колкото очаквах. Примижах, присвих рамене и се взрях в тежката сива пелена на дъжда. След това си поех дълбоко дъх и *промених* очакванията си. Както ми беше показал веднъж Черния Ролф, повечето неприятни усещания се основават на човешките очаквания. Като човек, очаквах да е топло и сухо, когато аз поискам да бъде. Животните не таят такива заблуждаващи убеждения. Добре де, валеше. Онази част от мен, която беше вълк, можеше да го приеме. Дъждът означаваше да ти е студено и мокро. След като го приех и престанах да го сравнявам с това, което исках да бъде, условията станаха много по-поносими. Тръгнах.

Дъждът беше превърнал пътеката към пещерата в кипнал млечен поток. Теренът беше хлъзгав. Въпреки че знаех къде трябва да са следите ни, ми беше трудно да ги видя. Позволих си да се надявам, че

дъждът, тъмното и липсата на дири, които да се следват, ще върне преследвачите в селото. Някои несъмнено вече бяха тръгнали назад, за да отнесат новината за убитите. Смеех ли да се надявам, че всички са се върнали, понесли със себе си труповете?

В подножието на хълма спрях и потърсих, много предпазливо. *Къде си?*

Отговор не последва. Мълния изтрещя в далечината и след няколко мига изгътна гърмът. Дъждът заваля с нова ярост. Помислих си за своя вълк, както го бях видял последния път — пребит, уморен и стар. Забравих за всякаква предпазливост и изревах страха си към небето. *Нощни очи!*

Тихо. Идвам. Беше отвратен от мен, като от малко скимтящо пале. Затворих Осезанието си, но все пак въздъхнах с дълбоко облекчение. Щом можеше толкова да е подразнен от мен, значи не беше толкова зле, колкото се опасявах.

Затърсих дърва и намерих малко почти сухи, заслонени под отдавна паднал дънер. Откъртих няколко шепи от гъбестото дърво на изгнилия ствол и начупих наръч по-дълги, удобни за носене сухи клони. Смъкнах ризата си и ги увих с нея с надеждата да ги запазя донякъде сухи. Когато се затъртих обратно нагоре към скалната кухня, дъждът секна толкова внезапно, колкото бе започнал. Звукът на капките от дървесните клони и гъргоренето на стичащата се вода, попиваща в меката пръст, изпълваха вечерта. Някъде далече нощна птица изпрати жалния си зов.

— Аз съм — промълвих, щом стигнах до каменната козирка. Моя черна изпръхтя в отговор. Едва можех да видя другите вътре, но скоро очите ми се приспособиха. Лорд Златен беше извадил кутийката ми с кремъка и праханта. Извадих късмет и след няколко мига в дъното на плитката пещера вече пукаше малък огън. Димът запълзя по каменния покрив, за да намери изход. Излязох навън да погледна дали ще се вижда от склона долу. Нямаше. Върнах се удовлетворен, за да подсиля огъня.

Лоръл се надигна и се премести по-близо до весело подскачащите пламъчета. Изглеждаше малко по-добре, но болката все още бе изписана на лицето ѝ. Видях как крадешком погледна стрелеца. В очите ѝ имаше обвинение, но и неуместна жалост. Надявах се, че няма да се опита да се меси в онова, което бях длъжен да направя.

Лорд Златен вече ровеше в торбата си и мърмореше. След малко извади една от сините ми слугински ризи и ми я подаде.

— Благодаря — измърморих.

Пленникът седеше, изгърбил рамене. Забелязах чистите превръзки на крака и китката му и познах възлите на Шута. Какво пък, не му бях казал да не го пипа. Трябваше да се сетя, че ще се погрижи за него. Хвърлих на пода мократа риза. Докато тръсках сухата, преди да я навлека, Лоръл проговори от сянката:

— Сериозен белег.

— Кой точно? — попитах, без да мисля.

— По средата на гърба ти — отвърна тя тихо.

— А. Онзи. — Постарах се да запазя небрежен тон. — От стрела е. Острието не излезе с дръжката.

— Затова значи се притесни преди малко. Благодаря ти. — Усмихна ми се.

Беше почти извинение. Не можах да измисля отговор. Стана ми някак гузно от думите и нежната ѝ усмивка. После се сетих за талисмана на Джина на шията ми. Аха. Дооблякох сухата риза и го прикрих. Взех бричовите, които ми подаде лорд Златен, и се отдръпнах в сенките зад конете, за да се преобуя. Водата, капеща по вътрешната стена, се беше усилила до постоянна вадичка и покрай конете вече течеше малък поток. Е, поне вода щяха да имат за нощта, ако не трева. Загребах с шепи. Беше мътна, но не и мръсна.

Върнах се при огъня. Лорд Златен мълчаливо ми подаде комат хляб и ябълка. Не си бях давал сметка колко съм огладнял, докато не съдвках първата хапка. Цялата дажба нямаше да напълни стомаха ми, но изядох само ябълката и половината хляб. За жалост след последната хапка се чувствах все толкова гладен. Пренебрегнах го, както бях пренебрегнал и дъжда преди малко. Беше поредното човешко допускане, че имаш право на пълен корем на редовни интервали. Приятна представа, но не непременно нужна в оцеляването. Повторих си го няколко пъти. Вдигнах очи от пламъците и забелязах, че лорд Златен ме гледа съсредоточено. Лоръл беше придърпала одеяло върху себе си и беше задрямала. Заговорих тихо:

— Той каза ли нещо, докато го превързваше?

Лорд Златен помисли. Бавна усмивка разчупи строгата му фасада.

— Каза „ух“!

Ухилих се в отговор, но бързо се стегнах за онова, което все пак ми предстоеше. Въпреки затворените очи на Лоръл сниших глас, за да стигне само до ушите на Шута:

— Трябва да науча всичко, което знае за плановете им. Те са организирани и безскрупулни. Тук има нещо много повече от обичайната помощ на Осезаващи за едно избягало момче. Трябва да го накарам да ни каже къде са отвели принца.

Усмивката на лицето на Шута се стопи, но високомерието на лорд Златен не я замени.

— Как? — попита ме със страх.

— Както се наложи — отвърнах хладно.

Гадеше ми се от мисълта, че Шутът щеше само да ме затрудни. Принцът и неговото благополучие бяха важни сега. Не неговата гнусливост, нито животът на момчето от Старата кръв, което седеше до стената на пещерата. Собствените ми чувства дори не бяха важни. Правех това за Сенч, за моята кралица, за родословната линия на Пророците, за самия принц. Точно за това бях обучаван толкова време, за тази малка мръсна задача; всичко това беше част от „тихата работа“ в обучението на убиеца. Вътрешностите ми се стегнаха на кълбо. Извърнах очи от уплашения поглед на Шута и се изправих. „Приключи с това. Накарай го да проговори. След това го убий“. Не смеех да го пусна, а и не можехме да си създадем затруднения, като го вземем със себе си. Нямах да ми е първият път, когато убивам заради Пророците. Никога не ми се беше налагало първо да изтръгна информация от жертвата си, но и това знаех как се прави. Тези уроци бях научил от първа ръка, в подземията на Славен. Съжалявах само, че обстоятелствата не ми бяха предложили друг избор.

Обърнах гръб на светлината и тръгнах в тъмното към младежа. Той седеше на пода, с гръб към скалата. Отначало само се изправих над него и го загледах отгоре. Надявах се страхът му от тази среща да е толкова голям, колкото и моят. Когато най-после той се предаде и вдигна очи към мен, изръмжах:

— Къде го отвеждат?

— Не знам — отвърна той, но в думите му нямаше сила.

Изритах го силно, върхът на ботуша ми го удари под ребрата. Бях преценил ритникът да изкара въздуха от дробовете му, без да му

нанесе трайна вреда. Още беше рано за това. Той изскимтя и се сви на кълбо. Преди да е успял да се съвземе, се пресегнах, сграбчих го за предницата на ризата и го дръпнах рязко нагоре. Имах предимство в ръста, тъй че стиснах зъби и го задържах изправен на пръсти. Ръцете му се вкопчиха в китките ми и той започна да се дърпа безпомощно. Все още се мъчеше да си поеме дъх.

— Къде? — повторих твърдо. Дъждът отвън заплющя отново.

— Те... не... казаха... — изхриптя той и всичката милост на Еда ме караше да искам да му повярвам. Не посмях. Шибнах го силно в стената на пещерата, главата му издумка и отскочи от камъка. Нараненото ми рамо изкрещя при удара. Видях го как прехапа устна от болка. Чух приглушения вик на Лоръл зад мен, но не се обърнах.

— Можеш да ми кажеш сега или ще ми кажеш по-късно — предупредих го, като го задържах притиснат в стената. Ненавиждах това, което правех, но съпротивата му по някакъв начин само разпалваше гнева ми. Извлякох сила от него, мъчех се да укрепя волята, нужна ми, за да продължа. Най-бързото беше най-добронамерено; най-грубото беше всъщност най-милостивото. Колкото по-скоро проговореше, толкова по-скоро щеше да свърши. Сам бе избрал пътя, който го беше довел до това. Беше предател, в съюз с онези, които бяха примамили сина на Кетрикен да се отдели от нея. Наследникът на трона на Шестте херцогства можеше точно в този момент да е в смъртна опасност и това, което този млад човек знаеше, можеше да ми даде възможност да го спася. Това, което му причинявах сега, си го беше причинил сам.

Разтърси го детски хлип.

— Моля ви — проплака момчето.

Вкоравих сърцето си и стегнах юмрука си.

Но ти обеща. Никога вече. Никога вече убийство, което не носи месо и Претопява сърцето. Нощни очи беше ужасен.

Стой настрана от това, братко. Трябва да го направя.

Не. Няма да го направя. Идвам колкото може по-бързо. Изчакай ме, братко, моля те. Почакай.

Отскубнах се от мислите на вълка. Време беше да сложа край на това. Да го прекърша. Но упоритият предател твърде много приличаше на момче, мъчещо се отчаяно да опази тайната си. Сълзи прорязваха вадички по страните му. Вълчите мисли бяха отслабили решимостта

ми. Усетих се, че съм го пуснал да стъпи на крака. Знаех, че някои изпитват удоволствие от това да прекършат нечий дух, но изтезанията, които бях понесъл в подземията на Славен, ме бяха затворили завинаги в ролята на жертва. Каквото и да направех на този младеж, щях да го изпитам и аз. Нещо по-лошо, щях да се виждам през неговите очи, щом се превърнех за него в онова, което Болт беше за мен. Извърнах поглед, преди да е успял да види слабостта в очите ми, но това не ми помогна, защото Шутът стоеше едва на ръка разстояние от мен и целият ужас, който се опитвах да потисна, беше в погледа му. Жалостта, смесена с ужаса му, ме опари. Той виждаше. Виждаше, въпреки всички тези години, пребитото дете, което все още стоеше сгущено в мен и никога нямаше да си иде. Някъде аз оставах вечно присвит от страх, някъде оставах завинаги беззащитен пред онова, което ми причиняваха. Беше непоносимо, че някой друг знае това. Дори този някой да беше моят Шут. Може би — особено той.

— Не се намесвай — казах му грубо, с тон, на който не бях знаел, че съм способен. — Иди се погрижи за Ловкинята.

Все едно го зашлевих през лицето. Устата му се отвори, но от нея не излезе и звук. Стиснах челюсти. Вледених сърцето си. Бавно стегнах хватката си на яката на моя пленник. Той се помъчи да преглътне и дъхът му изхриптя от гърлото. Сините му очи пробягаха по белега ми и по счупения ми нос. Не беше лице на милостив, цивилизован човек. Предател, напомних си, докато го гледах в очите. Ти предаде своя принц, също както Славен предаде Искрен. Колко пъти си бях представял какво бих направил на Славен, ако получех някога възможност да отмъстя? Това момче го заслужаваше също толкова. Ако му позволих да опази тайната си, това щеше да е краят на рода на Пророка. Вдишах бавно, взрян в него, оставих мислите да изплуват на повърхността. Усетих как промениха лицето и погледа ми. Решимостта ми укрепна. Време беше да сложа край на това, по един или друг начин.

— Последен шанс — предупредих го рязко, докато вадах ножа. Гледах ръцете си, все едно бяха на някой друг. Опрях върха на извадения нож точно под лявото му око. Оставих го да се вреже в кожата. Той стисна окото си, но и двамата знаехме, че това няма да го защити. — Къде?

— Спрете го — замоли с разтреперан глас Лоръл. — Моля ви, лорд Златен, накарайте го да спре. — При думите й усетих, че момчето в хватката ми започна да трепери. Колко ли плашещо беше за него, че дори спътниците ми се ужасяваха от това, което се канех да му направя? На лицето ми се появи усмивка и замръзна в гримаса.

— Том Беджърлок! — заговори властно лорд Златен. Дори не се обърнах при думите му. Той ме беше въвлякъл в това, също като Сенч и Кетрикен. Вече беше неизбежно. Нека да гледа и да види докъде води този път. Ако не му харесваше, можеше да извърне очи. Аз не можех. Аз трябваше да го преживея.

Не. Не трябва. И аз отказвам. Няма да бъда свързан с това. Няма да го позволя.

Усетих го, преди да съм го видял. Миг след това смътният кръг огнена светлина очерта силуета му, а след това вълкът влезе. От него капеше вода; козината му се беше сплъстила и провиснала. Направи няколко стъпки в пещерата и спря, за да се отърси. Допирът на ума му до моя бе като здрава ръка, стегнала рамото ми. Извърнах мислите си към него и към нас, избутах всички други грижи настрани. *Братко. Променящ. Толкова съм уморен. Изстинал съм и съм мокър. Моля те. Трябва ми помощта ти.* Приблжих се още, а след това се опря на крака ми и попита тихо: *Храна?* С физическия допир избута настрани тъмнина, за която не бях знаел, че се е вселила в мен, за да ме изпълни с вълчето и със сега.

Оставих пленника си и той се смъкна по скалата. Опита се да остане прав, но коленете му поддадоха и той седна тежко на пода. Главата му клюмна и ми се стори, че чух приглушен хлип. Точно сега ми беше все едно за него. Изтласках от себе си Фицрицарин Пророка и станах отново вълчийт партньор.

Поех си дъх. Изпитах слабост от облекчението, че виждам до себе си Нощни очи. Вкопчих се в присъствието му и намерих опора в него. *Запазих ти малко хляб.*

По-добре е от нищо. Притисна треперещото си тяло до крака ми и ме отведе при огъня и благословената му топлина. Изчака търпеливо, докато му намеря парчето хляб. Седнах до него, без да ме притесни мократа му козина, и започнах да му давам хляб залък по залък. Когато свърши с яденето, погладих гърба му с ръка. Докосването ми смъкна дъждовната влага. Дъждът не беше проникнал през козината, но

усещах болката и умората му. Но това, което ме обгърна и отново ме върна към самия мен, бе огромната му обич.

Намерих в ума си мисъл, която си струваше да се сподели. *Как зарастват драскотините?*

Бавно.

Ръката ми се плъзна по корема му. Кал го беше зацапала и замърсила раните. Беше студен, но подутите драскотини пареха. Бяха забрали. Гърненцето с мехлема на лорд Златен все още беше в дисагите ми. Взех го и — удивително — този път Нощни очи ми позволи да го намажа по дългите подути рани. Знаех, че медът извлича. Можеше да изсмуче топлината от раните му. Вдигнах очи и изведнъж усетих Шута до себе си. Той се взря в очите на Нощни очи и каза:

— Толкова съм облекчен, че те виждам, стари приятелю. — Долових сълзи в думите му. Попита ме, много колебливо: — Когато приключиш с мехлема, ще може ли да взема малко за рамото на Лоръл?

— Разбира се — отвърнах тихо. Сложих последната мазка и подадох гърненцето на Шута. Когато се наведе да го вземе, той ми прошепна тихо: — Никога в живота си не съм бил толкова уплашен. А нищо не можех да направя. Мисля, че само той можеше да те върне.

Когато се изправи, опакото на дланта му забърса лицето ми. Не знаех мен ли искаше да утеши, или себе си. За миг изпитах жал и към двама ни. Не беше свършило, беше само отложено.

Нощни очи изпъшка и се изтегна до мен. Отпусна глава на крака ми. Загледа се към входа на пещерата. *Не. Свърши. Забранявам го, Променящ.*

Трябва да намеря принца. Той знае къде е. Нямам избор.

Аз съм твоят избор. Повярвай ми. Аз ще ти намеря дирята на принца.

Съмнявам се, че този дъжд е оставил някаква диря за намиране.

Повярвай ми. Ще ти го намеря. Обещавам. Само не прави това.

Нощни очи, не мога да го оставя да живее. Той знае твърде много.

Той пренебрегна мисълта, или така поне ми се стори. Вместо това ме помоли: *Преди да го убиеш, помисли какво му отнемаш. Спомни си какво е да си жив.*

Преди да успея да му отвърна, той ме потопи в сетивата си, понесе ме в своето вълче „сега“. Фицрицарин Пророка и всичките му грижи бяха пропъдени. Взряхме се в черната нощ извън пещерата. Дъждът бе пробудил всички миризми по хълмовете и той ми ги разпозна, една по една. До нас огънят изтляваше. Смътно усещах, че Шутът го поддържа, подава му зальци дърво, колкото да го опази жив, но и пести запасите ни за дългата нощ. Вдишвах мириса на дим, на коне и на другите хора край мен...

Намерението на Нощни очи беше да ме отведе далече от това да съм човек, от човешките ми грижи, та да се върна към вълчето. И успя повече, отколкото искаше. Може би бе по-изтощен, отколкото съзнаваше, или може би съсъкът на дъжда приспа и двама ни до близостта на кутрета, пред която няма граници. Зарях се в него, в ума и в духа му, а след това — в тялото му.

Бавно започнах да усещам плътта, която го оковаваше. Не му бяха останали сили. Умората, която го беше изпълнила, изтласкваше всичко друго. Той изтляваше като огъня, поемаше зальците храна, а ставаше все по-малък.

Животът е равновесие. Обикновено забравяме това, докато продължаваме безгрижно от ден в ден. Ядем и пием, и спим, и приемаме за даденост, че винаги ще се събуждаме на следващия ден, че храната и отдихът винаги ще ни изпълват с нови сили. Очакваме раните да се изцерят и болката да затихва с времето. Дори когато се озовем пред рани, които заздравяват по-бавно, пред болка, която намалява денем само за да се върне с пълната си сила нощем, дори когато сънят не ни носи отдих, все пак очакваме, че по някакъв начин утре всичко ще се върне към равновесие и че ще продължим. В един момент деликатното равновесие е нарушено и въпреки всичките ни панически усилия започваме да пропадаме от тялото, което се самоподдържа, към тялото, което се бори, с нокти и зъби, да се задържи към това, което е било.

Взирах се в тъмното пред нас. Изведнъж всяко издишване на вълка като че ли започна да става по-дълго от вдишванията. Като кораб с пробойни, всеки ден затъваше все по-дълбоко в примирение с постоянната болка и отслабената жизненост.

Сега той спеше дълбоко, забравил за всякаква умора, широката му глава бе отпусната в скута ми. Поех си дъх и леко сложих ръка на

челото му.

Като юноша бях ставал извор на сила за Искрен. Беше отпуснал ръката си на рамото ми и с помощта на своето Умение извличаше силата, от която така ужасно се нуждаеше, за да воюва с Алените кораби. Спомних си за деня на речния бряг и за онова, което бях направил на вълка тогава. Бях се домогнал до него с Осезанието, но го бях изцерил с Умението. Вече от доста време знаех, че двете магии може да се съчетаят. Дори се бях страхувал, че прилагането на Умението ми ще трябва винаги да се зацапва от Осезанието. Сега този страх се превърна в надежда, че бих могъл да използвам заедно двете магии за своя вълк. Защото човек можеше не само да взима сила с Умението; можеше и да дава.

Затворих очи и уравних дишането си. Вълчите прегради бяха смъкнати, моите грижи на Пророк бяха изтласкани от ума ми. Само Нощни очи беше от значение. Отворих се и влях в него своята сила, жизненост, дните на своя живот. Беше като дълго издишване, поток на живот, оставящ моето тяло и просмукващ се в неговото. Чувствах се замаян, ала усещах как той укрепва, като фитил на светилник, в който си налял ново масло. Изпратих в него ново дихание живот и усетих как в мен се просмуква умора. Не беше важно. Онова, което му бях дал, го беше укрепило, но не и възстановило; трябваше му още от моята сила. Точно сега той се нуждаеше повече.

А след това съзнанието му лумна като разгорял се пламък и... Не! Забрани го, рязко отдръпна тялото си от моето. Отдели се от мен, вдигна стени, които ме изхвърлиха навън. После мислите му изригнаха в ума ми. *Ако още веднъж опиташ това, ще те оставя. Напълно и завинаги. Няма да видиш тялото ми, няма да докоснеш мислите ми и няма дори да улавяш мириса ми по дирите си. Разбираш ли ме?*

Чувствах се като кутре, разтърсено и захвърлено. Рязкото откъсване ме беше замаяло. Светът кръжеше около мен.

— Защо? — попитах разтреперан.

Защо? Беше сякаш изумен, че мога дори да питам.

В този миг чух плахи стъпки, стържещи в пясък. Обърнах се и видях пленника, втурнал се беше навън. Скочих и се хвърлих след него. В тъмното и в дъжда го блъснах и се затъркаляхме надолу по скалистия склон. Той изскимтя. Успях да го сграбча и не го пуснах, докато най-сетне не спряхме в храстите в подножието на склона.

Нагъртени и разтреперани, лежахме задъхани, докато откъртените камъни се свличаха наоколо ни. Ножът ми беше под мен, дръжката ми убиваше на бедрото. Стиснах стрелеца за гърлото.

— Би трябвало да те убия на място — изръмжах му. Отгоре, от тъмното, чух викове. — Млъкнете там! — ревнах им и те спряха. — Ставай! — подканих пленника си, бях побеснял.

— Не мога! — Гласът му трепереше.

— Ставай! — Надигнах се, без да го пускам, и го дръпнах да стане. — Тръгвай! Нагоре и в пещерата. Опитах ли се да побегнеш пак, ще те скъсам от бой!

Повярва ми. Истината беше, че усилията ми с Нощни очи ме бяха изцедили. Едва успях да не изоставам от него, докато се катерехме по хлъзгавия от дъжда склон. Докато дращехме и се хлъзгахме, болката на Умението зашари мълнии по клепачите ми. Оваляни в кал, стигнахме до пещерата. Вързах здраво китките на гърба му и стегнах глезените му, без да обръщам внимание на притеснената физиономия на лорд Златен и на въпросите на Лоръл. Държах се грубо с него, пулсиращата болка в черепа ми ме пришпорваше. Усецах погледите на Лоръл и Шута. Караха ме да изпитвам яд и срам от това, което върша.

— Лек съм! — изсъсках му, щом приключих. Отдръпнах се от него и извадих ножа от канията. Чух ахването на Лоръл, а пленникът ми изхлипа. Но аз само отидох до вадичката да почистя калта от дръжката и канията. Смъкнах калта от ръцете си и измих лицето си със студена вода. Бях си ударил гърба при падането. Нощни очи изскимтя гърлено, притеснен от болката ми. Стиснах зъби и се постарях да я залостя от него. Когато се изправих, пленникът заговори:

— Ти си предател на своите. — Страхът от смъртта му беше придал лъжлив кураж и той запокити думите си към мен с гняв, но аз дори не се обърнах да го погледна. Гласът му се извиси, пълен с горчиво обвинение. — Какво ти платиха, за да ни предадеш? Да не ти се заклеха, че ако направиш това, ще оставят теб и семейството ти живи? Лъжат. Те винаги лъжат. — Разтрепераният му глас набираше сила. — Стара кръв гони Стара кръв, и за какво? За да могат Пророците да отрекат, че кръвта на Петнистия принц тече в техния род? Или работиш за онези, които мразят кралицата и нейния син? Ще го върнеш ли, за да го осъдят като Стара кръв и Пророците да бъдат

свалени от онези, които смятат, че могат да управляват по-добре от тях?

Трябваше да се съсредоточа върху онова, което казваше за Пророците. Но чувах само обвиненията му за това, което бях аз. Говореше уверено. Знаеше. Опитах се да отрека думите му.

— Дивашките ти обвинения не значат нищо за мен. Заклел съм се на Пророците. Служа на кралицата си — отвърнах, макар да съзнавах колко глупаво е да се връзвам да му говоря. — Ще спася принца, все едно кой го държи или какво са те за мен...

— Ще го спасиш? Ха! Ще го върнеш към робството, искаш да кажеш. — Стрелецът беше извърнал очи към Лоръл, сякаш искаше да убеди нея. — Момчето с котката върви с нас към спасение, не като пленник, а като човек, който се връща у дома, при своите. По-добре Петнист, отколкото принц в клетка. Така че ти го предаваш двойно, защото е Пророк, комуто си се заклел да служиш, и Стара кръв, какъвто си и ти. Ще го върнеш, за да го обесят, разчленят и изгорят, както направиха с толкова много от нас? Както убиха моя брат, само преди две нощи? — Гласът му изведнъж се задави в сълзи. — Арно беше само на седемнайсет. Той самият дори нямаше магията. Но беше близък на Старата кръв и избра да остане с нас, дори да пожертва живота си за нас. Обяви се за Петнист и тръгна с нас. Защото знаеше, че е един от нас, макар да не владееше магията. — Погледът му се върна към мен. — Но ето те тебе, Стара кръв като мен, ти и твоят Осезаващ вълк до теб, а си готов да ни гониш до смърт. Можеш да лъжеш колкото искаш, но само се позориш. Да не мислиш, че не мога да усетя, че си говориш с него?

Зяпнах го. Пулсиращата ми от болка глава пресмяташе какво ми е причинил току-що. Като ме бе издал пред Лоръл, той не само ме бе застрашил, а и отново ми беше отнел Бъкип. Не можех вече да се върна там; не и след като Лоръл знаеше какво съм. Ужасът бе изцедил всичкия цвят от лицето ѝ. Изглеждаше така, все едно ще ѝ призлее. Долових промяна в погледа ѝ, когато извърнах очи към нея, пренастройване на мнението ѝ за мен. Лицето на Шута беше съвсем застинало. Сякаш се мъчеше да скрие толкова много чувства, че не му бе останало никакво изражение. Беше ли разбрал вече какво трябваше да направя? Като отрова, плъзнала се в тялото. Те знаеха, че съм

Осезаващ. Вече не само стрелеца трябваше да убия, но и Лоръл. Не го ли направех, щях да съм вечно уязвим.

Но направех ли го, това щеше да унищожи всичко между Шута и мен. Заключениеето на убиеца бе да убия и него, за да не ме гледа никога с тези смърти в очите.

А после можеш да убиеш и мен, а после и себе си, и никой никога да не научи за всичко, което сме споделяли. Ще си остане нашата срамна тайна, отнесена в гроба с нас. Убий ни всички, вместо да признаеш пред някого какво сме.

Безпогрешно като сочещ пръст мисълта се заби в мен с ужасното раздвоение, което ме беше измъчвало, откакто заловихме стрелеца... не, откакто за първи път бях осъзнал, че заради своята клетва на Пророк съм длъжен да застана срещу Старата кръв и срещу желанията на самия принц.

— *Наистина ли си Осезаващ?* — попита ме бавно Лоръл. Гласът ѝ беше тих, но прокълтя в ушите ми.

Другите ме гледаха зяпнали. Посегнах към лъжата, но не можах да я изрека. Да я изрека означаваше да се отрека от вълка. Бях отчужден от Старата кръв, но имаше все пак някакво родство, проникващо по-дълбоко от емоции и от наученото чувство за вярност. Можеше да не живея като Стара кръв, но заплахите, надвиснали над главите им, застрашаваха и мен.

Но се бях заклел на Пророците, а това също беше мое родство.

Какво трябва да направя?

Каквото е редно. Бъди каквото си, Пророк и Стара кръв. Дори това да ни убие, ще е по-леко от тези безкрайни отричания. Бих предпочел да сме верни на себе си.

Все едно изтръгна душата ми от тресавище.

Болката в главата ми от Умението изведнъж намаля, сякаш намирането на решение ме беше освободило от нещо. Намерих дар слово.

— Да, Осезаващ съм — признах, тихо и спокойно. — И съм се врекъл в рода на Пророците. Служа на моята кралица. И на моя принц, дори той все още да не го разбира. Ще направя каквото трябва, за да остана верен на клетвата си за вярност към тях. — Взрях се в момчето с вълчи очи и изрекох онова, което знаехме и двамата. — Старата кръв не го отвлякоха от вярност или любов към него. Те не искат да го

„освободят“. Отвлякоха го, за да претендират за него. След това ще го използват. Ще са точно толкова безскрупулни, колкото и в отвличането му. Но аз няма да позволя да го сполети това. Каквото и да се наложи да направя, за да съм сигурен, че съм му спестил това, ще го направя. Ще открия къде са го отвели и ще го върна у дома. Каквото и да ми струва това.

Стрелецът пребледня.

— Аз съм Петнист — заяви той разтреперан. — Знаеш ли какво означава това? Означава, че отказвам да се срамувам от Старата си кръв. Че съм готов да се разкрия и да настоявам за правото си да използвам своята магия. Че няма да предам своите. Дори това да означава да се изправя пред смъртта си. — Каза ли тези думи, за да покаже, че решимостта му не отстъпва на моята? В такъв случай беше сгрешил. Явно беше приел думите ми като заплаха. Нова грешка... Беше ми все едно. Не си направих труда да поправя грешката му. Една нощ, преживяна в страх, нямаше да го убие и може би на сутринта щеше да е готов да ми каже къде отвеждат принца. Ако не, двамата с моя вълк щяхме да го намерим.

— Млъкни — казах му. — Поспи, докато можеш. — Погледнах другите, които следяха напрегнато разговора ни. Лоръл ме гледаше с омраза и неверие. Бръчките по лицето на Шута го състаряваха. Устата му беше присвита и малка, мълчанието му беше обвинение. Затворих сърцето си срещу тях. — Всички трябва да поспим, докато можем.

И изведнъж умората се надигна около мен като прилив. Нощни очи дойде, подпря се на мен и умората до кости, която изпитваше, изведнъж стана и моя. Отпуснах се, както бях кален и мокър, на песъчливия под на пещерата. Беше ми студено, но пък беше нощ, когато очакваш да ти е студено. Моят брат беше до мен и между нас имаше топлина, която можехме да си поделим. Изтегнах се, сложих ръка върху него и въздъгнах. Мислех да полежа само за миг, преди да стана и да поема първия пост. Но в този миг вълкът ме повлече и ме загърна в своя сън.

ГЛАВА 21

ПРЕДАН

В Чейки имало една старица, която била изключително изкусна в тъкането. Можела да изтъче за ден толкова, колкото други свършвали за седмица, и всичко — от най-фино качество. Нито една нишка, която втъкавала, не се разваляла, а конецът, който изпридала за най-добрите си гоблени, бил толкова здрав, че не можел да се скъса със зъби, а трябвало да се реже с нож. Живеела сама и макар парите от работата ѝ да се стичали на купища, живеела скромно. Когато за втори път не се появила на неделния пазар, една благородничка, която чакала за наметалото, което старицата ѝ била обещала, отишла до колибата ѝ да види дали не ѝ се е случило нещо лошо. Старицата била там, седяла до стана си, навела глава над работата си, но ръцете ѝ били неподвижни и не помръднала, когато жената почукала на вратата. Тъй че слугата ѝ влязъл да я потупа по рамото, защото явно била задрямала. Но щом го направил, старицата се катурнала назад и се проснала в краката му. Била мъртва. А от гърдите ѝ изскочил един тлъст паяк, голям колкото мъжки юмрук, пропъзлял по кросното и източил здрава нишка паяжина. Тъй всички разбрали хитрината в тъкането ѝ. Посекли тялото ѝ на четири части и го изгорили, а с него изгорили всичката работа, за която се знаело, че е излязла от стана ѝ, а сетне — колибата ѝ и самия стан.

„Приказки за Старата кръв“,
Беджърлок

Събудих се преди разсъмване с ужасното чувство, че съм забравил нещо. Полежах неподвижно в тъмното, мъчех се да си обясня причината за смътното си безпокойство. Все още сънен, се опитах да си припомня какво ме е събудило. През разкъсаното було на главоболието накарах с усилие ума си да заработи. Заплетените нишки на кошмара бавно се върнаха. Бяха разстройващи. Бях се превърнал в котка. Беше като в най-лошите приказки за Осезанието, в които Осезавацият постепенно бива обсебен от своя звяр, докато един ден не се събуди като превъплъщениец, обречен да приеме тялото на своя звяр и завинаги да се превърне в плячка на най-лошите му импулси. В своя сън бях котката, но в човешко тяло. Но с мен също тъй имаше и жена, която споделяше съзнанието ми с котката, и двете ни същества бяха заплетени едно в друго толкова дълбоко, че не можех да определя къде започва едното и къде свършва другото. Смуцаващо. Сънят ме беше пленил, вкопчил ме беше в ноктите си и ме държеше здраво в себе си. И все пак някаква част от мен беше чула... Шепот? Тихото шумолене на сбруя, стърженето на ботуши и копита по пясък?

Надигнах се рязко и зяпнах в тъмното. Огънят беше изтлял до тъмночервено петно на земята до мен. Не можех да виждам, но вече бях сигурен, че пленника ми го няма. По някакъв начин се беше измъкнал и беше тръгнал да предупреди другите, че ги преследваме. Тръснах глава, за да проясня ума си. Сигурно беше взел и проклетата ми кобила. Моя черна беше единственият кон, достатъчно тъп, за да се остави да я откраднат без звук.

Най-сетне успях да проговоря:

— Лорд Златен! Събуди се. Пленникът ни е избягал.

Чух го как се изправя, загърнат в одеялата си, на не повече от ръка разстояние. Чух го как зашари в тъмното, хвърли шепа сухи клони в огъня. Запращяха и изгоряха бързо, но това, което ми показаха пламъците, бе достатъчно, за да ме притесни. Не само пленникът липсваше. Лоръл и Белогривец също бяха, изчезнали.

— Тръгнала е след него — измърморих глураво.

— Заедно са тръгнали — уточни Шутът по-вероятния сценарий. Останал сам с мен, изостави напълно тона и позите на лорд Златен. В гаснещата светлина на пламъците седеше загърнат в одеялото си, прибрал колене под брадичката си, и размишляваше. Поклати глава на глупостта си. — Когато ти заспа, тя настоя да поеме първия, пост.

Обеща да ме събуди, като мине смяната ѝ. Ако не бях толкова притеснен от поведението ти, сигурно щях да схвана колко странно е предложението ѝ. — Погледът му бе почти обвиняващ. — Развързала го е и са тръгнали тихо. Толкова тихо, че дори Нощни очи не ги е чул.

Имаше въпрос в думите му, ако не и в гласа.

— Той е зле — отвърнах без никакви други обяснения. Нарочно ли ме бе задържал вълкът в дълбок сън, докато ги бе оставил да тръгнат? Още спеше тежко до мен, потънал в умора и немощ. — Но защо е тръгнала с него?

Тишината се проточи много дълго. После Шутът промълви с неохота:

— Може би си е помислила, че ще го убиеш, и не е искала да се стигне до това.

— Нямах да го убия — отвърнах раздразнено.

— О? Е, тогава, предполагам, е хубаво, че поне един от нас е сигурен в това. Защото, откровено казано, същото опасение споходи и мен. — Загледа ме в сумрака и заговори с обезоръжаваща прямота: — Изплаши ме снощи, Фиц. Не. Ужаси ме. Почти се зачудих дали изобщо те познавам.

Не исках да обсъждаме това.

— Мислиш ли, че може да се е освободил и след това да е принудил Лоръл да тръгне с него?

Той помълча малко, но прие смяната на темата.

— Възможно е, но едва ли. Лоръл е... много находчива. Щеше да измисли начин да вдигне шум. Нито пък мога да си представя защо би го направил. — Шутът се намръщи. — Не ти ли се струва, че двамата се гледаха някак странно? Все едно споделяха някаква тайна?

Беше ли видял нещо, което аз бях пропуснал? Нямах смисъл да разсъждавам над това. Макар и с неохота, смъкнах одеялото си. Заговорих тихо, още не исках да събуждам вълка.

— Трябва да тръгнем след тях. Веднага. — Мокрите ми, окаляни от предната нощ дрехи бяха полепнали по тялото ми. Е, поне не се налагаше да се обличам. Затегнах оръжейния колан с една дупка повече. После спрях и зяпнах одеялото.

— Аз те завих — призна тихо Шутът. И добави: — Нека Нощни очи да поспи, поне до разсъмване. Ще ни трябва малко светлина, за да открием дирята им. — Помълча, после попита: — Казваш, че трябва да

тръгнем след тях, защото си мислиш... какво? Че ще отидат там, където е отишъл принцът? Мислиш ли, че би отвел Лоръл със себе си?

Измъкнах едно трънче от палеца си и признах:

— Не знам какво да мисля.

И двамата потънахме в размисъл в тишината и мрака. Най-сетне си поех дъх.

— Трябва да тръгнем след принца. Нищо не бива да ни отвлича от това. Трябва да се върнем там, където оставихме дирята вчера, и да се опитаме да я открием отново, ако дъждът е оставил нещо за откриване. Това е единственият път, за който сме абсолютно сигурни, че ще ни отведе до Предан. Ако ни подлъже, ще се върнем и ще се опитаме да проследим дирята на Лоръл и Петнистия, и дано тя също води към принца.

— Съгласен — отвърна тихо Шутът.

Почувствах се странно гузен от това, че се почувствах облекчен. Не просто затова, че се беше съгласил с мен, не просто защото Петнистият беше извън обсега ни, а облекчен от това, че след като Лоръл и пленника ги нямаше, можехме да оставим преструвките и да бъдем просто себе си.

— Липсваше ми — казах му тихо; знаех, че ще разбере какво имам предвид.

— И ти на мен. — Гласът му дойде от нова посока. В тъмното беше станал и се движеше тихо и изящно като котка. Тази мисъл изведнъж върна съня ми. Вкопчих се в разкъсаните му дрипи. — Мисля, че принцът може би е в опасност — казах високо.

— Чак сега ли стигаш до този извод?

— Друга е опасността, не тази, която очаквах. Подозирах, че го примамват да избяга от Кетрикен и от двора, или че го подкупват с котка, която да е негов партньор в Осезанието, за да могат да докажат, че е един от тях. Но одеде сънувах и... беше лош сън, Шуте. За принца, който губи себе си, за котката, която налага толкова силно влияние над връзката им, че той едва можеше да си спомни кой е и какво.

— Това може ли да се случи?

— Не знам със сигурност. Всичко беше толкова странно... Беше котката му и в същото време не беше. Имаше жена, но така и не я видях. Докато бях принцът, я обичах. И котката, обичах и котката.

Мисля, че котката ме обичаше, но беше трудно да се разбере. Жената беше почти... помежду ни.

— Докато беше принцът. — Усетих, че не може дори да реши как да оформи въпроса си.

Входът на пещерата вече се бе превърнал в малко по-светло петно сред околния мрак. Вълкът продължаваше да спи. Помъчих се да намеря по-точно обяснение.

— Понякога нощем... не е точно Умение. Нито е съвсем Осезание. Мисля, че дори в магията си съм незаконородена кръстоска между две кръвни линии, Шуте. Може би точно затова понякога толкова ме боли от Умението. Може би така и не съм се научил да боравя правилно с него. Може би Гален беше прав за мен...

— Докато беше принцът — напомни ми той твърдо.

— В сънищата се превръщам в него. Понякога си спомням кой съм в действителност. Понякога просто ставам него и знам къде е и какво прави. Споделям мислите му, но той не знае за мен, нито мога да му говоря. А може би мога. Никога не съм се опитвал. В сънищата никога не ми хрумва да го опитам. Просто се превръщам в него и съм с него.

Той въздъхна замислено. Утрото дойде, както идва при смяната на сезоните, от тъмно в бисерносиво, в един миг. И в този миг подуших, че лятото си е отишло, че гръмотевичната буря снощи го е удавила и отмила и дните на есента неумолимо са надвиснали над нас. Във въздуха се долавяше мирис на листа, които скоро ще окапят, и на растения, които ще изоставят своята зеленина, за да се потопят в корените си, и дори на семена, понесени от вятъра, които отчаяно търсят място, където да потънат, преди да ги намерят сланите на зимата.

Извърнах се и видях, че Шутът вече се е облякъл в чисти дрехи и е стегнал торбите ни.

— Останало е само малко хляб и една ябълка — каза ми. — Не мисля, че Нощни очи ще хареса ябълката.

Подхвърли ми хляба за вълка. Когато светлината на деня стигна до муцуната му, Нощни очи се размърда. Старателно не мислеше за нищо, щом се изправи, разкърши се леко, а после отиде в дъното на пещерата, за да пие. Когато се върна, се отпусна до мен и почна да яде хляба, който вече бях начупил на зальци.

Тъй. Кога тръгнаха? — попитах го.

Знаеш, че аз ги пуснах. Защо изобщо ме питаш за това?

Помълчах. Промених намерението си. Не можеш ли да го усетиш? Решил съм, че няма дори да го нараня, още по-малко — да го убивам.

Променящ. Снощи ни отведе твърде близо до много опасно място. Никой от двамата ни не знаеше какво си готов да направиш. Предпочетох да ги пусна да си заминат, вместо да го разбирам. Лошо ли избрах?

Не знаех. Това беше най-плашещото — че не знаех. Нямах да го моля да ми помогне да намеря следата на Лоръл и стрелеца. Вместо това попитах: Мислиш ли, че можем да хванем дирята на принца?

Обещах ти да я намеря, нали? Хайде просто да направим каквото трябва и после да се върнем у дома.

Наведох глава. Твърде хубаво ми звучеше.

Шутът подхвърляше ябълката в ръката си. Щом Нощни очи приключи с яденето, спря, стисна ябълката с две ръце и рязко ги изви. Тя се разчупи гладко на две половини и той ми подхвърли едната. Улових я, поклатих глава и се ухилих:

— Всеки път, когато си помисля, че знам всичките ти номера...

— Разбираш колко си грешал — довърши той. Изяде бързо половината си, като запази средата за Малта, както и аз — за Моя черна. Гладните кобили не бяха много въодушевени от дългия ден, който ни чакаше. Погладих рошавата им козина, преди да ги оседлая и да стегна дисагите на Моя черна. После ги поведох навън и надолу по чакълестия, хлъзгав от калта склон. Вълкът закуцука след нас.

Както често става след силна гръмотевична буря, небето беше синьо и ясно. Миризмите на деня станаха по-силни, щом слънцето затопли мократа земя. Запахна птици. Ято диви патици се отпрати на юг в утринната светлина. В подножието на хълма яхнахме конете. Можеш ли да издържиш? — попитах притеснено Нощни очи.

Надявай се. Защото без мен нямаш шанс да хванеш дирята на принца.

Следи от един кон водеха назад по пътя, по който бяхме дошли. Тежки отпечатьци. Бяха яздили двамата, бързо, колкото можеше да ги носи Белогривец. Накъде отиваха и защо? Изтласках Лоръл и Петнистия от ума си. Търсехме принца.

Следите от копитата на Белогривец се върнаха до мястото на засадата. Забелязах, че Петнистият си е прибрал лъка. След това бяха продължили към пътя. Следите и тук бяха дълбоки. Бяха продължили заедно.

Но под дървото имаше и други пресни дири. Други два коня бяха дошли и заминали след снощния дъжд. Следите им пресичаха тези на тежко натоварения Белогривец. Огледах ги намръщено. Не бяха дирите на преследвачите от селото. Онези не бяха стигнали чак дотук, поне засега. Реших, че мога да се надявам смъртта на приятелите им и ужасното време да са ги върнали. Тези пресни дири идваха от северозапад, обръщаха и тръгваха пак нагам. Помислих малко, преди да ме осени очевидното:

— Разбира се. Стрелецът нямаше кон. Петнистите са пратили някой да прибере поста им. — Усмихнах се унило. — Поне са оставили ясна диря, която да следваме.

Лицето на Шута беше каменно. Той не споделяше възторга ми.

— Какво не е наред?

Отвърна ми с кисела усмивка:

— Помислих си как щяхме да се чувстваме, ако беше убил онова момче, за да изтръгнеш посоката им от него.

Не отвърнах нищо, а се съсредоточих върху следите. С Нощни очи поведохме, а Шутът подкара след нас. Конете бяха гладни, а Моя черна — особено недоволна от това. Скубеше пожълтели листа върба и туфи суха трева, където можеше, а аз изпитвах твърде много съчувствие, за да я спирам. Ако и аз можех да заситя глада си така, също щях да си наскубя върбови листа.

Забелязах признаци, че ездачът е бил припрян, когато е препуснал назад да предупреди своите, че стрелецът е пленен. Дирите вече вървяха открито, най-лекият път нагоре по хълма, най-чистата пътека през горския гъсталак. Денят все още беше в началото си, когато намерихме останки от бивак в една дъбова горичка.

— Прекарали са доста неприятна нощ — каза Шутът. Кимнах. В петното от огнището бяха останали овъглени главни, загасени от поройния дъжд. По едно одеяло бяха останали отпечатъци от влажната пръст: който беше спал на него, беше спал мокър. Земята беше разровена от стъпки. Други ли Петнисти ги бяха чакали тук?

Отдалечаващите се дири се застъпваха. Нямахме смисъл да си губим времето, за да гадаем.

— Ако бяхме продължили вчера, след като се натъкнахме на стрелеца, щяхме да ги догоним тук — казах разкаяно. — Трябваше да се сетя. Оставили са го не толкова като засада, колкото като пост. Той нямаше кон. Толкова е очевидно. Проклятие, Шуте, принцът ни е бил в ръцете вчера!

— Значи и днес, най-вероятно. Така е по-добре, Фиц. Съдбата играе в наша полза. Днес не сме обременени и все още можем да се надяваме, че ще ги изненадаме.

Отново огледах намръщен дирите.

— Няма знак, че Лоръл и нападателят ни са дошли насам. Така че са пратили един да вземе поста им и той се е върнал сам, с вестта, че човекът им е пленен. Какво са решили е трудно да се каже, но определено са напуснали набързо, без стрелеца си. Длъжни сме да допуснем, че ще са внимателни.

Поех си дъх.

— Ще се бият с нас, когато се опитаме да вземем принца. — Прехапах устна. — Трябва да допуснем, че и принцът ще се бие с нас. Дори и да не го направи, няма да ни е много от помощ. Толкова беше неясен нощес... — Поклатих глава, за да прогоня тревогите си.

— Какъв е планът ни тогава?

— Изненадваме ги, ако можем, удряме ги здраво, взимаме каквото искаме и се измъкваме. И препускаме към Бъкип колкото може по-бързо, защото няма да сме в безопасност, докато са след нас.

Той продължи мисълта ми повече, отколкото ми се искаше.

— Моя черна е бърза и силна. Може да се наложи да оставиш Малта и мен зад себе си, като вземеш принца. Не се колебай.

И мен.

Шутът погледна Нощни очи, все едно го беше чул.

— Не мога да направя това — промълвих предпазливо.

Не се бой, аз ще ти го опазя.

Сърцето ми се сви. Затаих тревогата си. *Но теб кой ще те опази?* Нямахме да позволя да се стигне до това. Нямахме да оставя никого от двамата.

— Гладен съм — отбеляза Шутът. Не беше оплакване, само наблюдение, но ми се искаше да не го бе казал. Някои неща е по-лесно

да се пренебрегнат, отколкото да се признаят.

Потеглихме отново. Дирята беше много по-ясна в омекналата от дъжда пръст. Бяха зарязали загубите си и бяха продължили без стрелеца, също както бяха оставили един от своите да умре, когато бяха избягали от селото. Тази хладна решимост ми говореше гръмко колко ценен е принцът за тях. Щяха да са готови да се бият до смърт. Можеха дори да убият принца, но не и да позволят да го вземем. Фактът, че знаехме толкова малко за мотивите им, щеше да ме принуди да съм напълно безскрупулен. Отхвърлих идеята да се опитам първо да преговарям с тях. Подозирах, че отговорът им ще е същият поздрав, с който ни посрещна стрелецът им предния ден.

Помислих си с копнеж за времето, когато щях да изпратя Нощни очи напред, за да разузнае пътя ни. Сега, при толкова ясната диря, задъханият вълк всъщност ни бавеше. Усетих мига, в който той го осъзна, защото изведнъж се смъкна край пътя. Дръпнах юздите на Моя черна, Шутът също спря.

Братко?

Вървете без мен. Ловът е за бързите и ловките.

Без своя нос и очи ли да вървя?

И без мозъка си също, уви. Върви си по пътя, малки братко, и си спести ласкателствата за някой, който може да им повярва. Котка може би. Вдигна се на крака и въпреки умората си след няколко стъпки се стопи в околните храсти със своята измамна лекота. Шутът ме погледна накриво.

— Продължаваме без него — казах. Извърнах очи от притеснения му поглед, смуших Моя черна и тръгнахме вече по-бързо. Пришпорвахме здраво конете и следите пред нас ставаха все попресни. До един поток спряхме, та конете да се напият и да напълним меховете. Тук имаше късни къпини, кисели и твърди, потъмнели, но само на цвят, без пряката слънчева светлина да ги напълни със сладост. Все едно, изядохме по някоя шепа, зарадвани, че все пак можем да съдвечем и изгълтаме нещо. С неохота оставихме плодове по храстите и яхнахме конете веднага щом утолиха жаждата си.

— Изкарах ги шест — отбеляза пътьом Шутът.

Кимнах.

— Най-малко. Имаше котешки дири до водата. Два различни размера.

— Знаем, че един язди едър кон. Да очакваме ли поне един едър воин?

Свих неохотно рамене.

— Според мен трябва да очакваме всичко. Включително и че срещу нас ще се изправят повече от шестима. Бягат към някаква сигурност, Шуте. Селище на Старата кръв може би или укрепление на Петнистите. И може би ни следят, точно в този момент. — Извърнах очи нагоре. Не бях забелязал птици да ни обръщат прекалено внимание, но това не означаваше, че няма такива. С тези хора, които преследвахме сега, една птица във въздуха или лисица в храстите можеше да е шпионин. Нищо не можехме да приемем само за себе си.

— От кога ти се случва това? — попита Шутът.

— Споделените сънища с принца ли? — Нямах сили да лицемернича пред него. — О, от доста време.

— Дори преди онази нощ, когато сънува, че е в Гейлкип?

Отвърнах с неохота:

— Имал бях няколко странни сънища преди това. Не бях разбрал, че са на принца.

— Не ми каза за тях. Каза само, че си сънувал за Моли, Бърич и Копривка. — Покашля се и добави: — Но Сенч ми е споменавал за някои свои подозрения.

— Нима? — Не се зарадвах, че чувам това. Не ми харесваше да мисля, че Сенч и Шутът ме обсъждат зад гърба ми.

— Винаги ли беше принцът или само принцът? Или има и други сънища? — Шутът се опита да прикрие силния си интерес, но го познавах твърде от дълго.

— Освен сънищата, за които вече знаеш ли? — отклоних отговора. Разсъдих бързо: не дали да го лъжа, а колко от истината искам да споделя. Да лъжа Шута щеше да е безплодно усилие. Той винаги беше разбирал кога го лъжа и успяваше да извлече истината от това. Да огранича знанието му беше по-добра тактика. И не изпитвах никакви скрупули, защото той самият я прилагаше често. — Знаеш, че сънувах теб. И както ти казах, веднъж ясно сънувах Бърич, толкова ясно, че едва не отидох при него. Сънищата, които съм имал за принца, са от същия тип.

— Не сънуваш дракони значи?

Мисля, че разбрах какво има предвид.

— За Искрен като дракон ли? Не. — Извърнах очи от острия му златен поглед. Все още скърбях за своя крал. — Дори когато докоснах камъка, който го бе задържал, не усетих следа от него. Само онова далечно бръмчене на Осезанието, като кошер, дълбоко под земята. Не. Дори в сънищата си не го достигам.

— Значи нямаш сънища за дракони? — настоя той.

Въздъгнах.

— Вероятно не повече от теб. Или от всеки, който е преживял онова лято и ги е гледал да летят из небесата на Шестте херцогства. Кой човек би могъл да види тази гледка и никога да не ги сънува отново? — И кое пристрастено към Умението копеле би могло да види как Искрен извайва своя дракон и влиза в него и да не сънува как той сам свършва така? Да се влееш в камъка, да го превърнеш в плът и да се извисиш в небето, за да се зарееш над света. Разбира се, сънувал бях понякога, че съм дракон. Подозирах, не, знаех, че когато ме намери старостта, ще предприема безплодно пътуване в Планините и до онази кариера. Но за разлика от Искрен, нямаше да имам своята котерия, която да ми помогне в извайването на моя дракон. Някак си беше без значение това, че знаех, че няма да успея. Не можех да си представя никаква друга смърт, освен посветена на опита да извая дракон.

Продължавах напред унесен и се стараех да не обръщам внимание на странните погледи, които ми хвърляше Шутът. Не бях заслужил следващата стрела на късмета, която ме порази, но се зарадвах все пак: когато стигнахме една клисура, успях да зърна за миг тези, които преследвахме. Тясната клисура беше обрасла с дървета и раздвоена от буен поток, придошъл след снощната буря. Тези, след които вървахме, тъкмо го преброждаха. Трябваше да се обърнат в седлата си и да погледнат нагоре, за да ни видят. Дръпнах юздите, дадох знак на Шута да спре и загледахме мълчаливо трупата долу. Седем коня, единият без ездач. Две жени и трима мъже, единият — на грамаден кон. Котките бяха три, не две, макар че, в признание на уменията ми като следотърсач, двете бяха еднакви на големина. И трите яздеха зад седлата на притежателите си. Най-малката беше зад шестия ездач — момче, тъмнокосо и с широко наметало, в синьото на Бъкип. Принцът. Предан.

Неприязънта на котката му към водата, която прегазваха, си личеше по напрегнатата ѝ стойка и вкопчените ѝ в гърба му нокти.

Видях ги само за миг и почувствах странно замайване. След това клоните ги скриха. Последната жена с коня си изскочи от каменистия поток и подкара нагоре по хлъзгавия глинест бряг. Щом и тя изчезна в леса, се зачудих дали не е любимата на принца.

— Онзи на големия кон е доста едър — подхвърли с неохота Шутът.

— Да. И ще се бият като един. Обвързани са.

— Как разбра? — попита той с любопитство.

— Не знам — отвърнах искрено. — Същото е, както като видиш женена двойка на пазара. Не е нужно да ти го казва някой. Просто можеш да го видиш, в това как се движат заедно и как си говорят.

— Кон. Хм, това може да поднесе предизвикателства, каквито не бях очаквал.

Този път аз го погледнах озадачено, но той извърна очи.

Продължихме след тях, но вече по-предпазливо. Искахме да ги зърваме от време на време, но без те да ни видят. След като не знаехме къде отиват, не можеше да препуснем бързо, за да ги изпреварим и да ги пресрещнем, дори пресеченият терен да предлагаше тази възможност.

— Най-добрата ни възможност може би е да изчакаме да спрат за нощта и тогава да опитаме? — подхвърли Шутът.

— Два недостатъка — отвърнах му. — До вечерта може да стигнем там, където отиват. Ако е така, може да ги намерим в укрепено място или с много повече приятели. Вторият е, че ако пак се спрат на бивак, ще сложат постове, като предния път. Ще трябва първо да минем през тях.

— Тогава какъв ти е планът?

— Изчакваме да спрат на бивак — отстъпих мрачно. — Освен ако не видим по-добра възможност преди това.

Докато дългият следобед се точеше, предчувствието ми за провал се усилваше. Дирята, по която вървахме, не беше само от сърни и зайци. Други хора бяха използвали тази пътека. Тя водеше към нещо, към градче или село, или най-малкото — към сборно място. Не смеех да отлагам, докато се стъмни и спрат на бивак.

Прокрадناхме се по-близо до тях. Неравният терен ни даваше предимство — веднага щом започваха да се спускат по поредния склон, успявахме да ги доближим. На няколко пъти се наложи да се

крием, но хората, които преследвахме, изглеждаха убедени, че вече са на по-безопасна територия. Рядко поглеждаха назад. Оглеждах походния им ред, докато дърветата ги скриваха и откриваха. Мъжът на едрия кон водеше, следван от двете жени. Втората жена водеше коня без ездач. Нашият принц беше четвърти, с котката зад него. След това бяха другите двама мъже и котките им. Приличаха на хора, решени да изминат дълго разстояние, преди да падне нощта.

— Прилича на тебе като момче — отбеляза Шутът.

— На мен ми прилича на Искрен — възразих. Беше вярно. Момчето наистина приличаше на Искрен, но още повече приличаше на портрета на баща ми. Не можех да кажа дали приличаше на мен на тази възраст. Не бях имал навика да се гледам в огледала по онова време. Имаше тъмна гъста коса, рошава като на Искрен и моята. Зачудих се за миг дали баща ми изобщо се е опитвал да сресва своята. Портретът беше единствената ми представа за него, а в него той беше изрядно сресан. Също като баща ми, младият принц беше дългокрак, по-тънък от едрия Искрен, но можеше и да наедрее с годините. Седеше добре на коня. И също като с мъжа на едрия кон, можех да видя връзката му с котката зад него. Предан държеше главата си леко отнетната назад, сякаш искаше да я усеща непрекъснато до себе си. Котката беше най-малката от трите, но все пак по-едра, отколкото бях очаквал. Беше дългокрака, светлокафява, с по-белезникави и по-тъмни шарки. Забила беше нокти в седлото си, темето ѝ се опираше в тила на принца. Въртеше глава наляво-надясно и попиваше всичко с очи. Позата ѝ подсказваше, че ездата ѝ е омръзнала и че би предпочела да измине този път сама.

Отърваването от нея може би щеше да се окаже най-трудната част в цялото „спасяване“. Но и за миг не си помислих да я върнем в Бъкип с принца. Заради собственото му добро трябваше да го отделим от свързания с него звяр, също както Бърич някога ме бе принудил да се разделя с Носльо.

— Нездрава е тази връзка. Изглежда не като обвързан, а по-скоро като пленен. Котката властва над него. И все пак... не е котката. Една от онези две жени е замесена в това, може би наставничка в Осезанието, както Черния Ролф беше за мен, и го окуражава да затъне във връзката си с неестествена сила. А принцът е толкова опиянен, че не разсъждава с ума си. Това ме тревожи.

Погледнах Шута. Бях изрекъл мисълта на глас, без предисловия, но както често ставаше с нас, умът му бе тръгнал по същата диря.

— Тъй. Как ще е по-лесно? Да свалим котката от седлото и да отвлечем принца с коня, или да го смъкнем и да го сложим на Моя черна с теб?

Поклатих глава.

— Ще ти кажа, след като го направим.

Беше убийствено това криене зад тях, с надеждата за някаква удобна възможност, която така и можеше да не дойде. Бях уморен и гладен, а снощното ми главоболие така и не беше минало напълно. Надявах се Нощни очи поне да е намерил някаква храна и да си почива. Копнеех да го подиря, но не смеех, за да не ме усетят Петнистите.

Пътят ни бе извел нагоре в гористите хълмове. Равнината на река Бък вече бе далече зад нас. Щом късният следобед отне от силата на слънцето, видях може би единствения ни шанс. Групата на Петнистите яздеше, откrojена на хребета. Наближаваха стръмна пътека, която се спускаше почти отвесно по каменистия склон. Изправен на стремената и загледан в сумрака след тях, реших, че конете ще трябва да продължат един по един. Посочих го на Шута.

— Трябва да ги догоним, преди принцът да започне да се спуска.

Щеше да е рисковано. Бяхме им дали много преднина, за да останем скрити. Забих пети в хълбоците на Моя черна и тя скочи напред. Малта изостана.

Някои коне са бързи само на равни прави отсечки. Моя черна се оказа също толкова способна и на пресечен терен. Петнистите бяха хванали най-лесния път, по полегатите участъци. Разделяше ни дере със стръмни брегове, обрасли с храсти. Можехме да съкратим дълъг завой. Пришпорих Моя черна и тя се понесе надолу през храстите, прегази потока и продължи нагоре по другия бряг, по мъхнатия торф, който поддаваше под копитата ѝ. Не погледнах назад да видя как се справят Малта и Шутът. Яздех приведен, та клоните да не ме пометат от седлото.

Чуха ни. Безспорно вдигнахме шум като стадо лосове или цял отряд гвардейци, а не като самотен конник, препуснал да ги догони. В отговор на шумотевицата се разбързаха. Настигнахме ги в последния възможен момент. Трима от групата вече бяха стигнали до стръмната

пътека. Водещият кон тъкмо бе започнал да се спуска. Трите останали коня бяха с котки и ездачи. Последният обърна и извика срещу мен, а предпоследният подкани принца да побърза.

Сблъскахме се с обърналия се срещу нас по-скоро случайно, отколкото по някакъв боен план. Теренът на планинската пътека беше коварен, чакълест и ронлив и когато Моя черна блъсна по-дребния кон, котката излетя от седлото си с вой, падна по-надолу от нас и задраци с нокти, далече от борещите се коне.

Бях извадил меча си. Пришпорих Моя черна и тя с лекота избута по-малкия кон от пътя си. Забих меча в мъжа, който се опитваше да извади назъбен нож. Той изкрещя — котката повтори крясъка му — и започна бавно да се свлича от седлото. Нямах време за съжаления или премисляне — докато го подминавах, вторият вече се обръщаше да ме пресрещне. Чух обърканите викове на жените, врана закръжи отгоре и заграчи. Тесният проход беше със стръмна скала отгоре и хлъзгав скат под нея. Мъжът на едрия кон ревеше нещо, искаше другите да се дръпнат от пътя му, за да може да се бие с мен. Пътеката обаче беше твърде тясна, за да обърне коня. Успях да зърна за миг бойния му кон: опитваше се да се върне заднешком, докато жените на по-дребните коне зад него се опитваха да продължат напред, за да избягат от битката. Конят без ездач беше между жените и принца. Една от тях му изкрещя да бърза, докато в същия момент мъжът на едрия кон настояваше да се изтеглят назад и да му отворят място. Конят му явно споделяше мнението му. Едрата му задница избутоваше много по-дребните коне назад. Някой трябваше да отстъпи, а най-възможната посока беше надолу.

— Принц Предан! — изревах, докато Моя черна се изравняваше със следващия кон. Докато Предан се обръщаше към мен, котката на коня между нас нададе свиреп вой и замахна към главата на кобилата ми. Възмутена и изненадана, тя се изправи на задните си крака. Едва отбягнах главата ѝ, когато я отметна назад. Предните ѝ копита се натресоха в задницата на другия кон. Не го нарани много, но вбеси котката и тя скочи от седлото си. Ездачът се беше обърнал да ни спре, но не можа да ме достигне с късия си меч. Конят на принца, блокиран отпред, беше спрял в стесняващата се пътека. Конят без ездач пред него се опитваше да отстъпи назад, но принцът нямаше място да се отдръпне. Котката на Предан ръмжеше вбесена, но нямаше къде да

излее гнева си. Погледнах я и изпитах странно раздвояване на образа. През цялото това време мъжът на едрия кон ревеше и сипеше ругатни, искаше всички да се махнат от пътя му, но те просто нямаше как да го направят.

Ездачът, срещу когото бях налетял, успя да обърне коня си на жалката ивица, водеща към тясната пътека надолу, но междуременно едва не стъпка котката си. Тя изсъска и замахна побесняла към Моя черна, но кобилата с лекота се отдръпна от застрашителните ѝ нокти. Котката изглеждаше уплашена — двамата с Моя черна все пак бяхме по-едри от всяка плячка, която можеше да напада. Възползвах се от колебанието ѝ и пришпорих кобилата напред. Котката се дръпна точно под копитата на коня на партньора си. Конят, който не искаше да стъпче познатото същество, на свой ред заотстъпва назад и заизбутва коня на принца.

Един от конете на тясната издатина изцвили в паника и ездачката му също изпищя, смъкна се от седлото и притисна гръб в скалата, докато изпадналото в паника животно се хлъзгаше надолу по склона. Смъкваше се, бавно отначало и с много ритане в усилието си да се задържи, но само изкъртваше още камъни и те се търкаляха с него. Криви дървета и храсти, пуснали корен в оскъдната пръст и пукнатините, запращяха под него. Животното изцвили ужасно, щом едно от дръвчетата, по-дебело от другите, се заби дълбоко в хълбока му и го спря за миг, преди то да се затъркаля отново по сипея.

Зад мен се разнесоха други звуци и разбрах, без да е нужно да поглеждам, че Шутът е дошъл и се е заел с другата котка. Вярвах, че партньорът ѝ все още лежи на земята — мечът ми го беше пронизал дълбоко.

Обзе ме безмилостен гняв. Не можех да стигна собственика на котката, но разпененият звяр, заплашващ Моя черна, бе в обхвата ми. Наведох се и посякох надолу. Съществото отскочи назад в паника, но успях да нанеса дълга рана през ребрата му. Писъците на болка и от двамата бяха наградата ми. Мъжът залитна назад и в един странен миг имах чувството, че разбирам проклятията-Осезание, които двамата хвърлиха към мен. Затворих ума си за тях, сръгах кобилата и двата коня се сблъскаха. Забих с меч, ездачът се опита да се дръпне и се изхлузи от седлото. Останал без ездач и в паника, конят с радост побягна, щом Моя черна му отвори място. На свой ред кобилата на

принца заотстъпва от битката встрани от пътеката и на тясната ивица пръст.

Котката зад Предан беше настръхнала и ме посрещна с яростно съскане. Нещо грешно имаше в нея, нещо сбъркано, и то ме ужаси. Докато се мъчех да проумея какво е, принцът обърна кобилата си и се озовах лице в лице с младия Предан.

Чувал съм някои да описват мигове, в които цялото време сякаш спира за тях. Де да беше така и за мен. Изведнъж се бях озовал срещу един младеж, който до този момент не бе за мен нищо повече от име, съчетано с представа.

Имаше моето лице. Имаше моето лице до такава степен, че знаех петното под брадичката, където космите растяха накриво и щеше да е трудно да се бръснат, когато пораснеш. Имаше моята челюст и носа, който бях имал като момче, преди Славен да ми го счупи. Зъбите му, също като моите, бяха оголени в бойна ярост. Душата на Искрен бе посяла семето в младата му жена, за да зачене това момче, но плътта му бе оформена от моята плът. Гледах лицето на сина, когото никога не бях виждал, за чието бащинство никога не бях претендирал, но връзката се очерта изведнъж, като хладно щракване на белезници.

Ако времето бе застинало за мен, щях да съм готов за посичането му, когато замахна към мен. Но моят син не сподели с мен този внезапен миг на разпознаване. Нападна като седем демона и бойният му вик бе яростният вой на рис. Едва не паднах от седлото, когато залитнах назад да избегна меча му. Все пак острието разпори ризата ми и остави след себе си пареща болка. Когато се изправих, котката му скочи към мен, изпищя като жена. Спрях я във въздуха, с лакът и китка. Изревах от погнуса. Преди да е успяла да се вкопчи в мен, се завъртях дивашки и я запокитих в лицето на ездача, когото тъкмо бях свалил. Те паднаха и тя запищя пронизително, щом мъжът се озова върху нея, задраска с нокти, измъкна се и се отдръпна побесняла от тъпчещите копита на кобилата ми. Принцът я проследи с поглед, на лицето му бе изписан ужас. Точно това бе откриването, което ми трябваше. Избих меча от отпуснатия му юмрук.

Предан беше очаквал, че ще се бия с него. Не бе подготвен да дръпна юздите на коня му и да го озаптя. Сръгах с колене Моя черна и тя като по чудо се отзова и се обърна. Пришпорих я и тя се втурна в галоп. Кобилата на принца пое с охота след нас. Гореше от желание да

избяга от шума и битката и да тръгне след друг кон я устройваше съвършено. Мисля, че извирах на Шута да бяга. По някакъв непонятен за мен начин той като че ли успяваше да задържи на разстояние ноктестия звяр. Мъжът на бойния кон ревеше, че отвлечаме принца, но скупчените хора, коне и котки не можеха да направят нищо. Препусках бясно, мечът още беше в ръката ми. Не можех да си позволя да погледна назад, за да видя дали Шутът ни следва. Моя черна препускаше толкова бързо, че другата кобила изпъваше шия, за да не изостане. Отбих от пътеката и препуснах стремглаво по стръмния склон и отново нагоре. Летяхме през трънливи храсти и камънаци, нагоре и надолу, където всеки здравомислещ щеше да слезе от коня си и да го поведе. Щеше да е самоубийствено принцът да скочи от коня си. Единственият ми план бе да оставим колкото може повече разстояние между приятелите му и нас.

Чак сега му хвърлих поглед, крадешком. Предан препускаше мрачно, стиснал уста в озъбена гримаса и зареял поглед в далечината. Усецах, че една разгневена котка се мъчи да ни догони. Когато се спуснахме от поредния стръмен склон, с няколко скока и хлъзгания, храстите горе и зад нас изпращяха и разпознах вика на Шута, пришпорил Малта. Сърцето ми подскочи от облекчение, че все пак е тръгнал след нас. В подножието спрях Моя черна за миг. Кобилата на принца се бе запотила, бяла пяна капеше от устата ѝ. Шутът спря Малта зад нея.

— Цял ли си още? — попитах припряно.

— Така изглежда. — Придърпа яката на ризата си и я върза под гърлото. — А принцът?

Погледнахме Предан. Очаквах да видя ярост и непокорство. Но той седеше в седлото замаян, с помътен поглед. После очите му зашариха от Шута към мен и обратно и той се намръщи, сякаш виждаше тук някаква загадка.

— Принце? — попита го притеснено Шутът, отново с гласа на лорд Златен. — Добре ли сте?

За миг той само впери очи в нас. После животът се върна на лицето му.

— Трябва да се върна! — изрева изведнъж и задърпа крака си да го освободи от стремето. Пришпорих Моя черна и препуснахме

отново. Чух как Предан извика зад мен, обърнах се и видях как се е вкопчил отчаяно в седлото си, за да не падне. Не спрях, разбира се.

ГЛАВА 22

ИЗБОР

Легендите за Катализатора и Белия ясновидец не са легенди на Шестте херцогства. Макар на някои учени да са известни писания и знания за тази традиция, корените ѝ са в земите далече на юг, отвъд пределите на Джамайлия и Островите на подправките. Тя не е религия в строгия смисъл на думата, а по-скоро исторически и философски възглед. Според тези, които вярват в такива неща, цялото време представлява едно огромно колело, което се върти в коловоз от предопределени събития. Оставено само за себе си, времето се върти безкрайно и целият свят е обречен да повтаря цикъла на събитията, които водят всички ни още по-надълбоко в мрак и упадък. Следовниците на Белия ясновидец вярват, че във всеки век се ражда един, който има визията да пренасочи време и история на по-добър път. Този един го знаят по бялата кожа и безцветните очи. Казано е, че кръвта на древните родове на Белите проговаря отново в Белия ясновидец. За всеки Бял ясновидец има един Катализатор. Само Белият ясновидец на един даден век може да разгадае кой е Катализаторът. Катализаторът е човек, роден с уникалната дарба да променя, колкото и нищожно да е, предопределени събития, които на свой ред тласкат времето по други пътища, с все по-разклоняващи се възможности. В партньорство с този Катализатор Белият ясновидец се труди да отклони въртенето на времето на по-добър път.

„Философии“, Катърхил

Разбира се, не можехме да поддържаме тази скорост вечно. Много преди да съм се почувствал в безопасност, състоянието на конете ни принуди да спрем, за да си поемат дъх. Звуците от гонитбата бяха заглъхнали зад нас — бойните коне не са добри бегачи. Когато взе да се стъмва истински, поведохме бавно конете покрай лъкатушещия поток. Кобилата на принца едва можеше да държи главата си вдигната. Щом се поохладеше, трябваше да спрем за малко. Яздех ниско приведен, за да избегна клоните на върбите покрай потока. Другите ме следваха. Когато за първи път бяхме забавили конете, се боях, че принцът ще се опита да скочи и да избяга. Но не го направи. Седеше унило в седлото.

— Внимавай с клона — предупредих Предан и Шута, когато един по-нисък клон ме перна, докато Моя черна се провираше под него. Задържах го, за да не се изметне назад и да удари принца в лицето.

— Кой си ти? — попита той изведнъж, съвсем тихо.

— Не ме ли познахте, милорд? — възкликна лорд Златен отзад. Усетих опита му да отвлече вниманието на Предан от мен.

— Не ти. *Той*. Кой е той? И защо нападнахте мен и приятелите ми? — В гласа му звучеше изумително остро обвинение. Изправи се в седлото, едва сега дал воля на гнева си.

— Сниши се — предупредих го, докато пусках клона. Той се подчини.

— Това е слугата ми, Том Беджърлок — заговори лорд Златен отзад. — Дойдохме, за да ви върнем у дома в Бъкип, принц Предан. Кралицата, майка ви, е ужасно притеснена за вас.

— Не желая да ходя там. — Младежът се съвземаше с всяка нова фраза. В гласа му имаше истинско достойнство. Изчаках лорд Златен да отвърне, но единственият звук бе плясъкът на конски копита в потока и пращенето на клони. Вдясно от нас изведнъж се откри поляна. Няколко почернели дънера из нея напомняха за горски пожар отпреди години. Високи туфи пожълтяла трева се редуваха с трънливи бурени. Поведох конете през тревата и погледнах небето. Вече се беше смрачило достатъчно и то бе опръскано със звезди. Изтънялата луна нямаше да се покаже до късно през нощта. Дори сега усилващият се мрак изпиваше цвета на деня и превръщаше околния лес в непроницаема черна плетеница.

Отведох ги в центъра на поляната, далече от дърветата, и спрях. Всякакви нападатели трябваше да прекосят поляната, преди да стигнат до нас.

— Най-добре ще е да починем до лунния изгрев — казах на лорд Златен. — Дори тогава ще е достатъчно трудно да намираме пътя.

— Безопасно ли е да спрем?

Свих рамене.

— Безопасно или не, трябва. Конете са изтощени, а и се стъмва. Мисля, че набрахме добра преднина. Онзи боен кон е силен, но не е бърз и пъргав. Теренът, по който минахме, ще го изтощи. А Петнистите ще трябва или да изоставят ранените си и да се разделят, или да яздят след нас по-бавно. Имаме малко време да си поемем дъх.

Погледнах принца, преди да слеза от коня си. Беше отпуснал рамене, но гневът в очите му говореше, че съвсем не е победен. Изчаках да извърне черните си очи към мен и заговорих:

— От тебе зависи. Можем да се държим с теб добре и просто да те върнем в Бъкип. Или можеш да се държиш като опърничаво дете и да се опиташ да избягаш обратно при Осезаваците си приятели. В който случай ще те хвана и ще те върна в Бъкип вързан. Избирай веднага.

Той се взря в мен с гневен, пълен с презрение поглед, най-грубото нещо, което едно същество може да причини на друго. Не проговори. Оскърби ме толкова, че едва можех да сдържам яда си.

— Отговори ми! — заповядах.

Той присви очи.

— А ти кой си? — Тонът в повторения въпрос бе повече от оскърбителен.

През всичките години, през които се бях грижил за Хеп, никога не ме беше провокирал до такъв гняв, какъвто този младеж изведнъж събуди в мен. Обърнах Моя черна. Бездруго бях по-висок от момчето, а при разликата в конете ни се извисявах над него. Изгледах го отгоре като вълк, налагащ властта си над пале.

— Аз съм този, който ще те върне в Бъкип. Все едно как. Приеми го.

— Беджърло... — опита се да ме спре лорд Златен, но късно. Предан направи едно движение, леко свиване на мускул, което ме предупреди. Без изобщо да мисля, се хвърлих от гърба на Моя черна

върху него. Скокът отнесе и двама ни от конете и на земята. Паднахме във високата трева, за щастие на Предан, защото паднах върху него и го затиснах чисто. Двете кобили изцвилиха и се отдръпнаха боязливо, но бяха твърде уморени, за да побегнат. Моя черна пробяга няколко крачки, вдигнала високо колене, изцвили ми за втори път с укор и наведе глава към тревата. Кобилата на принца, която я беше следвала досега, повтори примера ѝ.

Изправих гръб, възседнал гърдите на принца и затиснал ръцете му. Чух слизация лорд Златен, но дори не извърнах глава. Взрях се мълчаливо в Предан. Знаех, че тежестта ми му е изкарала въздуха, но той не издаде и звук. Нито пожела да срещне погледа ми, дори когато му взех ножа и го запокитих с презрение към гората. Гледаше покрай мен, към небето, докато не стиснах брадичката му и не го принудих да ме погледне в лицето.

— Избирай — повторих.

Този път срещна погледа ми, извърна се настрани, погледна ме пак. Втория път усетих, че се предава. После лицето му се разкриви жално и той отново извърна очи.

— Но аз трябва да се върна за нея — изохка. Пое си хрипливо дъх и се опита да обясни: — Не очаквам да ме разбереш. Ти не си нищо повече от хрътка, пратена, за да ме догони и да ме върне. Знаеш само как да изпълниш дълга си. Но аз трябва да се върна при нея. Тя е животът ми, дъхът в тялото ми... изпълва ме. Трябва да сме заедно.

Е. Няма да сте. Бях на ръба да кажа тези думи, но ги затаих. Казах сухо:

— Разбирам. Но това не променя нещата, които трябва да направя аз. Нито променя онова, което трябва да направиш ти.

Пуснах го, когато лорд Златен се приближи.

— Беджърлок, това е принц Предан, наследникът на Трона на Пророка — напомни ми рязко той.

Реших да изиграя ролята, която ми беше подал.

— И точно затова си му останаха всичките зъби, милорд. Повечето момченца, които ми вадят ножове, имат късмет, ако им остане някой. — Постарах се да прозвучи едновременно кисело и свирепо. Та Предан да не си мисли, че лорд Златен ме държи изкъсо. Да се бои, че не съм изцяло под негов контрол. Това щеше да ми даде поне малко превъзходство.

— Ще се погрижа за конете — заявих и се отдалечих от двамата в тъмното. Държах ги под око, докато смъкна седлата, махна юздечките и забърша конете с шепи трева. Предан бавно стана, като отхвърли предложената му от лорд Златен ръка. Изтупа прахта от себе си, а когато Златен го попита дали е пострадал, отвърна с хладна вежливост, че е толкова добре, колкото може да се очаква. Лорд Златен се отдръпна леко, за да огледа нощта и да остави момчето да възвърне разбитото си достойнство. Кобилите пасяха с такава охота, сякаш никога не бяха виждали трева. Поставих седлата в редица. Извадих завивки от дисагите и ги постлах пред тях. Окажеше ли се възможно, можех да си открадна час сън. Принцът ме гледаше. След малко попита:

— Няма ли да накладеш огън?

— И да улесня приятелите ти да ни намерят? Не.

— Но...

— Не е толкова студено. А и бездруго нямаме храна за готвене. — Изтърсих последното одеяло и го попитах: — Нямах ли някакви завивки в дисагите?

— Не — призна той отчаяно. Разделих одеялата, за да направя три постели вместо две. Забелязах, че обмисля нещо. После добави: — Но пък имам храна. И вино. — Пое си дъх и подхвърли: — Струва ми се добра сделка за едно одеяло. — Държах го под око, докато отваряше дисагите си.

— Лошо съдите за нас, принце. Не бихме си и помислили да ви оставим да спите на голата земя — възрази с ужас лорд Златен.

— Вие може би не, лорд Златен. Но той — да. — Хвърли ми гневен поглед и добави: — Той дори не ме удостоява с уважението, което един човек отдава на друг, да не говорим за почитта, която един слуга трябва да има към своя владетел.

— Той е груб човек, принце. Но добър слуга все пак. — Лорд Златен ме изгледа предупредително.

Наведох престорено очи, но измърморих:

— Уважение към владетел? Може би. Но не и към момче беглец, бягащо от дълга си.

Предан вдиша дълбоко, сякаш се канеше да ми закрепци. Издиша със съсък, но все пак даде воля на гнева си:

— Нищо не знаеш за това, което говориш. Не съм избягал.

Тонът на лорд Златен бе много по-мек от моя преди малко.

— Моля да ми простите, милорд, но така трябва да изглежда на нас. Кралицата отначало се боеше, че сте отвлечен. Но не дойдоха никакви писма за откуп. Не искаше да тревожи благородниците си или да обиди делегацията от Външните острови, която скоро ще пристигне за договора с годежа ви. Със сигурност не сте забравили, че след девет нощи, по новолуние, ще е годежът ви, нали? Да ви няма в този момент ще е повече от невежливост, ще е оскърбление. Нейно величество се съмняваше, че това е намерението ви. Въпреки това не изпрати стражите след вас, както можеше да направи. Предпочете да е дискретно и ме помоли да ви издира и да ви върна жив и здрав у дома. И това е единствената ни цел.

— Не избягах — повтори той настойчиво и разбрах, че обвинението го е ужилило наистина силно. Въпреки това добави упорито: — Но нямам никакво намерение да се връщам в Бъкип. — Беше извадил бутилка вино от дисагите си. Сега извади и храната. Пушена риба, увита в лен, няколко дебели резена корав кекс и две ябълки. Едва ли можеше да мине за походна храна, по-скоро вкусно хапване, което ще вземат верни спътници, за да зарадват принц. Разгъна ленената кърпа на тревата и започна да дели храната на три. Нареди я изтънчено, като котка. Помислих си, че е добре, израз на щедрост от момче, попаднало в неудобна ситуация. Отпуши виното и го постави в средата. Покани ни с жест и двамата не се поколебахме. Колкото и да беше малко, беше добре дошло. Кексът с мед насищаше, беше сладък и пълен със стафида. Бях прегладнял ужасно. Но докато нападахме храната, принцът, явно не толкова гладен, заговори сериозно.

— Ако се опитате да ме върнете с вас насила, само ще пострадате. Моите приятели ще дойдат за мен, знаете го. Тя няма да ме предаде толкова лесно, не и тя. А нямам никакво желание да пострадате. Дори и ти — добави той, като ме погледна. Бях взел думите му за заплаха. Но изглеждаше искрен, когато обясни: — Трябва да ида с нея. Не съм момче, което бяга от дълга си, не съм дори мъж, който бяга от уговорен брак. Не бягам от неприятните си задължения. Не, просто се връщам там, където ми е мястото... за където съм роден. — Грижливото подреждане на думите ми напомни за Искрен. Очите му бавно шареха от мен към лорд Златен и обратно. Сякаш търсеше

съюзник или поне съчувстващ слушател. Облиза устни, сякаш поемаше риск. И каза, много тихо: — Чували ли сте някога приказката за Петнистия принц?

Двамата замълчахме. Преглътнах храната, станала изведнъж безвкусна. Полудял ли беше Предан? После лорд Златен кимна.

— Аз съм от този род. Както понякога става в рода на Пророците, бях роден с Осезанието.

Не знаех дали да се възхитя на искреността му, или да се ужася от наивното му допускане, че не се е обрекъл току-що на смърт. Запазих лицето си безизразно и не издадох мислите си с поглед. Дали го беше споделял и пред други в Бъкип?

Мисля, че мълчанието ни го изнерви повече от всичко, което можехме да кажем. Седяхме мълчаливо и го гледахме. Той си пое дъх.

— Тъй че вече разбирате защо би било най-добре за всички да ме пуснете да си ида. Шестте херцогства няма да следват Осезаващ крал, нито мога да се отрека от това, в което ме превръща кръвта ми. Няма да отрека какво съм. Това би било страхливост и фалш към приятелите ми. Върна ли се, ще е само въпрос на време, преди всички да научат за Осезанието ми. Ако ме върнете насила, това може само да донесе вражди и разделение сред благородниците. Трябва да ме пуснете и да кажете на майка ми, че не сте могли да ме намерите. Така е най-добре за всички.

Наведох поглед към последното си парче риба. И попитах тихо:

— Ами ако решим, че ще е най-добре за всички, ако те убием? Да те обесим, да те разчленим на четири части и да изгорим частите край течаща вода? А после да кажем на кралицата, че не сме те намерили. — Извърнах се от паническият страх в очите му. Беше ме срам от стореното, но знаех, че трябва да бъде научен на предпазливост. Помълчах. След това промълвих: — Опознавай хората, преди да споделиш най-съкровениите си тайни с тях.

Или своя лов. Изскочи тихо като сянка, мисълта му — лека като вятъра по кожата ми, и пусна заека, малко пострадал от носенето, на земята до мен. Вече му беше изял вътрешностите. Дръпна небрежно пушената риба от ръцете ми, изгълта я и се изтегна до мен с тежка въздишка. Отпусна глава върху лапите си. *Заекът изскочи точно под мен. По-лесен лов не бях правил досега.*

Имах по-важни въпроси към него. *Как покри такова разстояние толкова бързо?*

Както ще го направи и котката му, и по същите причини... Един вълк може да върви направо, когато един кон трябва да заобиколи. Готови ли сте за тях, като ви намерят? С ръката си, отпусната на гърба му, усещах ромона на умората в него. Той потрепери, за да отърси тревогите ми като мухи от козината си. Не съм чак толкова грохнал. Ето, и месо ти донесох.

Трябва да го изядеш всичкото сам.

Жилка на хумор. Изядох го. Първия. Да не мислиш, че съм толкова глупав да вървя подир теб на гладен корем? Този е за теб и Немиришещия. И за това пале, ако толкова държите.

Съмнявам се, че ще го яде суров.

Съмнявам се да има смисъл да избягваш огън. Те бездруго ще дойдат и не им трябва светлина да ги води. Момчето я зове. Като дишане е при него. Вие го като любовен зов.

Аз не го усещам.

Мирисът не е единственото ти сетиво, което е по-слабо от моето.

Станах и подбутнах с крак изкормения заек.

— Ще наклада огън и ще го опека това.

Принцът ме гледаше мълчаливо. Съзнаваше, че бях имал разговор, който го изключваше.

— Нямах ли да привлечем преследвачите си? — попита лорд Златен. Въпреки въпроса му знаех, че копнее за топъл огън и горещо месо.

— Той вече го прави. — Посочих с брадичка принца. — Един огън и малко топла храна няма да влошат нещата повече.

— Как може да предаваш своите? — попита Предан навъсено.

Вече бях намерил отговора на това предната нощ.

— Има степени на вярност тук, мой принце. А най-висшата ми вярност е към Пророците. Както трябва да е и вашата. — Беше повече „мой“, отколкото имах сърце да му кажа, и ме болеше за него. Но не приемах действията си като измяна. По-скоро му налагах безопасни ограничения. Както Бърч бе направил веднъж за мен, спомних си с тъга.

— Какво ти дава правото да ми казваш на кое да съм най-верен?
— Гневът в гласа му ми подсказа, че съм докоснал същия въпрос в него.

— Прав сте. Не е мое право, принц Предан. Мой дълг е. Да ви напомня нещо, което, изглежда, сте забравили. Ще ида да събера дърва. А вие размислете какво ще стане с Трона на Пророка, ако просто отхвърлите дълга си и изчезнете.

Въпреки умората си вълкът се надигна тромаво и тръгна с мен. Върнахме се край потока да потърсим сухи дърва, донесени от придошли води и останали да съхнат цяло лято. Първо пихме, после измих гърдите си, където ме беше пернал мечът на принца. Още един ден, още един белег. А може би не. Не беше текло много кръв. Оставих го и се залових да потърся дърва. По-острото зрение на Нощни очи в тъмното помогна на по-нищожните ми сетива и скоро струпах цял наръч. *Много прилича на тебе, подхвърли вълкът, докато се връщахме.*

Фамилна прилика. Той е наследникът на Искрен.

Само защото ти отказа да бъдеш. Той е нашата кръв, малки братко. Твоята и моята.

Това ме накара да замълча. После отвърнах: *Много повече мислиш за човешките грижи от някога. Преди време не забелязваше такива неща.*

Вярно. А Черния Ролф някога ни предупреди, и двама ни, че сме се свързали твърде силно, че аз съм много повече човек, отколкото се полага за вълк, а ти — много повече вълк. Ще платим за това, малки братко. Не че можехме да го избегнем, но това не го променя. Ще страдаме от това колко дълбоко са се смесили естествата ни.

Какво се опитваш да ми кажеш?

Ти вече го знаеш.

И беше прав. Също като за мен, за принца се мислеше, че е от хората, които не боравят с Осезанието. И също като мен, той, лишен от наставник, като че ли не само беше пропаднал в магията си, но затъваше в нея. Неук, аз се бях обвързал твърде дълбоко. В моя случай, когато за първи път се бях обвързал към куче, докато бяхме още много млади и твърде незрели, за да помислим за последствията от такова свързване, Бърич ни беше разделил насила. Тогава го бях намразил заради това, омраза, която продължи с години. Сега гледах принца в спазмите на пълното му обсебване от котката и се смятах за щастлив,

че когато аз се бях обвързал, бе замесено само едно кутре. По някакъв неведом начин в неговата привързаност към котката беше замесена и млада жена от Старата кръв. Когато го върнех в Бъкип, щеше да загуби не само партньора си, но и жена, за която вярваше, че обича.

Каква жена?

Той говори за жена, от Старата кръв. Вероятно от жените, които яздеха с него.

Говори за жена, но не му мирише на жена. Това не ти ли се струва странно?

Замислих се за това, докато се връщахме към бивака. Хвърлих наръча на тревата. Докато кладях огъня, наблюдавах момчето. Беше прибрал грижливо ленената кърпа, но бе оставил бутилката. Седеше унило на едно от одеялата, свил колене под брадичката си и загледан в смрачаващата се нощ.

Смъкнах всички прегради и посегнах леко към него. Вълкът беше прав. Той плачеше за своя партньор в Осезанието, но не бях сигурен дали дори го съзнава. Изпращаше тъжен зов, като изгубено кутре, хленчецо за майка си. Това изпъна нервите ми. И не само защото зовеше приятелите си към нас; хленчът ме ядоса най-много. Искаше ми се да го зашлевя. Но само подхвърлих грубо, докато чатках с кремъка и огнивото:

— За момичето си ли мислиш?

Извърна се към мен и ме зяпна стъписано. Лорд Златен потръпна от прямотата на въпроса ми. Наведох се да раздухам малката искра, която се бе хванала. Тя се разгоря и се превърна в бледо треперливо пламъче.

Принцът събра малко достойнство и отвърна тихо:

— Винаги мисля за нея.

Добавих няколко клечки към малкия огън.

— Тъй. И как изглежда? — Говорех с грубиянското войнишко любопитство, научено в безброй нощни пирове със стражите на Бъкип. — Тя... — Направих вечния универсален жест... — Бива ли я?

— Млъкни! — изръмжа той гневно.

Ухилих се разбиращо на лорд Златен.

— А, знаем ние какво значи това. Значи, че не знае. Поне от първа ръка. Може би само ръката му знае. — Отпуснах се и му намигнах предизвикателно.

— Беджърлок! — укори ме лорд Златен. Мисля, че наистина го бях скандализирал.

Не поех намека.

— Какво пък, винаги е така, нали. Той е само едно заплеснато момче за нея. Бас слагам, че дори не я е целувал, да не говорим за... — Повторих жеста.

Дразненето имаше желаня ефект. Докато добавях съчки в пламъците, принцът се изправи възмутен. Лицето му се бе изчервило, ноздрите му се раздуваха.

— Не е така! — изръмжа той. — Тя не е някаква... Не че очаквам да разбираш от нещо друго, освен от курви! Тя е жена, за която си струва да чакаш, а когато се съберем, ще е по-възвишено и сладко, отколкото можеш да си представиш. Нейната любов трябва да бъде спечелена и аз ще се докажа достоен за нея.

Сърцето ми кървеше за него. Бяха думи на момче, взети от приказки на менестрели, момчешкото въображение за нещо, което никога не бе изпитвал. Невинността на страстта му пламтеше в него, идеалистичните му очаквания блестяха в очите му. Опитах се да измисля нещо по-грубо, подходящо за ролята ми, но не можах да го изрека. Шутът ме спаси.

— Беджърлок! — скастри ме лорд Златен. — Престани. Просто опечи месото.

— Да, милорд — отвърнах кисело. Подсмихнах се накриво към Предан, но той бе извърнал очи. Докато взимах втвърдилия се вече заек и ножа, лорд Златен му заговори, много по-вежливо.

— Как се нарича тази дама, която толкова ви възхищава, принце? Срещал ли съм я в двора? — Беше вежливо любопитен. Топлината в гласа му правеше някак ласкаещо това, че си прави труд да пита. Предан изведнъж беше омаян, не само въпреки предишното си раздражение от мен, но може би заради него. Тук имаше шанс за него да се докаже като добре възпитан благородник, да пренебрегне просташкия ми интерес и да отвръща толкова учтиво, че все едно не съществувам.

Усмихна се и се загледа в ръцете си, с усмивка на влюбено момче.

— О, няма да я срещнете в кралския двор, лорд Златен. Нейният вид няма да го видите там. Тя е дама на дивите гори, ловкия и

обитателка на леса. Тя не бродира в градините през топлите летни дни, нито се свива между стени край камината, когато задуха вятърът. Тя е волна сред широкия свят, косата ѝ се вее на вятъра, очите ѝ са пълни с нощни тайни.

— Разбирам. — Гласът на лорд Златен бе топъл, с търпимостта на светски мъж към първата любовна връзка на един младеж. Седна на седлото си до момчето и леко над него. — И тази перла на леса няма ли си име? Или фамилия? — попита го бащински.

Предан вдигна очи към него и поклати уморено глава.

— Ето, виждате ли какво ме питате? Затова толкова ми е омръзнало от двора. Сякаш ме интересува дали има род или богатство! Тя е просто жената, която обичам.

— Но все трябва да си има име — възрази търпеливо лорд Златен, а аз хлъзнах острието на ножа под кожата на заека и почнах да го дера. — Иначе какво ще шепнете към звездите нощем, когато я сънувате? — Смъкнах кожата на заека, докато лорд Златен изтръгваше пластове тайни от момчешкото сърце. — Кажете де. Как я срещнахте? — Лорд Златен вдигна бутилката, отпи деликатно и я подаде на принца.

Момчето я повъртя замислено, погледна го, също отпи. Седеше отпуснато, бутилката бе кривната в ръцете му към малкия огън, озарил лицето му на фона на нощта.

— Котката ми ме отведе при нея — сподели най-сетне. Отново отпи глътка. — Бях се измъкнал навън една нощ, за да ида на лов с нея. Понякога просто ми е нужно да излизам сам. Знаете как е в двора. Ако кажа, че ще яздя сутринта, когато се събудя, поне шестима господа вече са готови да ме придружат, а дузина дами — да се сбогуват с нас. Ако кажа, че ще се поразходя в градините след вечеря, не мога да завия по пътеката, без да се натъкна на дама, седнала да пише поезия под някое дърво, или на някой благородник, който желае да поговоря с кралицата за него. Задушавашо е, лорд Златен. Всъщност не знам защо толкова хора избират да дойдат в двора, след като не им се налага. Ако имах свободното право на избор, щях да го напусна. — Изведнъж се стегна и се озърна в нощта. — Аз го напуснах всъщност — заяви рязко, сякаш изненадан от себе си. — Аз съм тук, далече от всички онези преструвки и лъжи. И съм щастлив. Или бях щастлив, докато не

дойдохте, за да ме върнете. — Изглежда ме с гняв, сякаш всичко бе мое дело, а лорд Златен — невинен зяпач.

— Така. Излезли сте на лов с вашата котка една нощ и тази дама...? — Лорд Златен ловко извличаше нишките, които го интересуваха.

— Отидох на лов с моята котка и...

Името на котката? Нощни очи го изпрати в ума ми с внезапна настойчивост.

Изсумтях подигравателно.

— Котката и дамата май си имат едно и също име. „Негоказвай“. — Нанизах одрания заек на меча си. Не обичам да пека на оръжие, вреди на закалката. Но да търся зелен клон означаваше да ходя до гората и да пропусна разговора, а исках да чуя какво ще каже Предан.

Принцът отвърна язвително на репликата ми.

— Според мен ти, като Петнист, би трябвало да знаеш, че животните си имат имена, които ти разкриват с времето, когато решат, че е редно. Моята котка не ми е споделяла името си засега. Когато стана достоен за такова доверие, ще го получа.

— Не съм Петнист — заявих грубо.

Предан не ми обърна внимание. Пое си дъх и заговори откровено на лорд Златен.

— И същото е вярно за моята дама. Не ми е нужно да знам името ѝ, след като обичам същината ѝ.

— Разбира се, разбира се — успокои го лорд Златен. Доближи се още до принца и продължи: — Но бих искал да чуя повече за първата ви среща с красавицата. Защото, признавам ви сърдечно, нежен романтик съм, като придворна дама, разридана от разказа на менестрел. — Говореше, все едно казаното от Предан е маловажно. Но ме обзе дълбоко чувство за нещо много грешно тук. Вярно беше, че Нощни очи не ми беше споделил името си веднага, но котката и принцът бяха заедно от месеци. Завъртях меча, но заекът се свлече от него, полусуров отвътре и почернял отвън. Изсумтях, издърпах го от огъня и си опарих пръстите, докато го нанижа отново, по-здраво този път. Тикнах го отново в пламъците и го задържах така.

— Първата ни среща — отрони Предан замислено. Устата му се изви в тъжна усмивка. — Боя се, че това тепърва предстои да се случи.

В някои отношения. Във всички важни отношения съм се срещал с нея. Котката ми я показва, или по-скоро тя ми се разкри чрез котката.

Лорд Златен кривна глава и погледна момчето с любопитство, макар и леко озадачено. Усмивката му се разшири.

— Трудно е да го обясниш на човек без опит с Осезанието. Но ще се опитам. Чрез магията си аз мога да споделям мисли с котката. Сетивата ѝ усилват моите. Понякога мога да лежа в леглото си нощем и да отдам ума си на нейния, ставам едно с нея. Виждам каквото тя вижда, чувствам каквото тя чувства. Чудесно е, лорд Златен. Не е изродено и зверско, както някои ще ви накарат да повярвате. То пробужда света около мен за живот. Ако имаше някакъв начин да можех да споделя това преживяване с вас, щях да го сторя, просто за да можете да го разберете.

Момчето бе толкова искрено в стремежа си да го приобщи към вярата! Зърнах бързия насмешлив проблясък в очите на лорд Златен, но съм сигурен, че принцът виждаше само съчувствената му топлина.

— Ще трябва да си го представя — промълви той.

Принц Предан поклати глава.

— Уви, не можете. Никой не може, ако не е роден с тази магия. Затова всички ни преследват. Защото като им липсва тази магия, те се изпълват със завист, а завистта се превръща в омраза.

— Мисля, че страхът може да има нещо общо с това — измърморих, но Шутът ме стрелна с поглед да замълча. Мълчах и завъртях димящия заек.

— Мисля, че мога да си представя вашето общуване с котката. Колко удивително трябва да е да споделяш мисли с такова благородно същество! Колко богата на преживявания ще е нощта и ловът със създаване, тъй фино настроено към естествения свят! Ала признавам, не разбирам как е могла да ви разкрие тази ваша възхитителна дама... освен ако не ви е завела при нея?

Колко приятно е да усетиш как мръсните ѝ нокти ти дерат корема!

Тихо.

Котките благородни същества? Разпенени, вмирисани на мърша крадли.

С усилие изключих от себе си Нощни очи и се съсредоточих върху разговора, докато привидно се бях залисал със заека. Принцът се

усмихваше и клатеше глава, вече съвсем омаян в приказките си за любимата. Дали и аз бях някога толкова млад?

— Не беше така. Веднъж, докато вървахме с котката през лес от черни дървеса, посребрени от лунните лъчи, усетих, че не сме сами. Не беше онова неприятно усещане, че някой те наблюдава. Беше по-скоро като... Представете си, ако вятърът е дъхът на жена по тила ви, ако мирисът на гората е благоуханието ѝ, ако ромонът на поточе е нейният смях. Нямахше нищо там, което да не бях виждал или чувал стотици пъти, но в онази нощ то беше повече от всичко, което бях имал някога. Отначало помислих, че си въобразявам, но чрез котката започнах да узнавам повече за нея. Усещах, че ни наблюдава, докато ловуваме, и знаех, че ме одобрява. Докато споделяхме прясно месо от жертвата на котката, усещах, че жената споделя вкуса му. Котешките сетива усилват моите, вече ви казах това. Но изведнъж започнах да виждам неща, не като котката или самия мен, а както ги виждаше тя. Виждах как срутен каменен зид обгражда младо, устремено нагоре дръвче, виждах безкрайната шарка във вълните на лунната светлина по бързея на поток, виждах... виждах нощния свят като нейна поезия.

Принц Предан въздъхна унесено. Беше потънал в мечти и образи. Смразих се от подозрението, което бавно се бе оформило в ума ми. Усещах, че и вълкът е изпънал уши и стегнал мускули, и споделя мрачното ми предчувствие.

— Така се започна. Като споделени гледки от красотата на света. Бях толкова глупав. Отначало си мислех, че тя трябва да е близо до нас, че ни гледа отнякъде скришом. Непрекъснато молах котката да ме заведе при нея. И тя го направи, но не така, както очаквах. Беше като приближаване към замък през мъгла. Пласт след пласт мъгла се раздипляха като воали. Колкото повече се приближавах към нея, толкова повече копнеех да я видя истински. Но тя ме учеше, че ще е по-благородно да изчакам. Че първо трябва да довърша уроците си в Осезанието. Трябва да се науча да отдавам човешките си граници и себе си и да позволявам на котката да ме обсеби. Когато пусна котката в себе си, когато се превърна напълно в нея, тогава най-силно усещам своята дама. Защото и двамата сме обвързани с едно и също създание.

Възможно ли е това? Въпросът на вълка прозвуча в ума ми, рязък и пълен с неверие.

Не знам, признах му. И добавих по-твърдо: Но не мисля.

— Не става така — казах на глас. Опитах се да го изрека спокойно, но държах Шутът да го узнае веднага. Въпреки това принцът ме изгледа настръхнал.

— Казах, че беше така. Лъжец ли ме наричаш?

Върнах се в ролята си на злодей и този път проявих думите си заплашително:

— Ако исках да те нарека лъжец, щях да кажа: „Ти си лъжец“. Не го направих. Казах: „Не става така“. — Оголих зъби в зла усмивка. — Защо не приемеш, че просто смятам, че не знаеш за какво говориш? Че просто дрънкаш нещо, с което ти е напълнил главата някой друг.

— За последен път, Беджърлок, замълчи. Прекъсваш един възхитителен разказ и нито принцът, нито аз се интересуваме особено дали го вярваш. Просто искам да чуя как свършва. Е? Кога се срещнахте най-сетне? — Тонът на лорд Златен намекваше, че е на ръба на търпението си.

Топлата романтика в гласа на Предан изведнъж се превърна в съкрушено отчаяние.

— Не сме. Все още не. Точно там отивах. Тя ме повика при себе си и напуснах Бъкип. Обеща, че ще прати хора да ми помогнат на път към нея. И го стори. И обеща, че докато уча своята магия, докато моята връзка с котката става все по-дълбока и по-истинска, ще узнавам все повече и за нея. Ще трябва да докажа, че съм достоен. Любовта ми ще бъде подложена на изпитание, както и истинската ми готовност да се слея със своята Стара кръв. Ще трябва да се науча да смъквам всички прегради между котката и мен. Каза ми, че това ще е мъчително трудно, предупреди ме, че ще се наложи да променя целия си начин на мислене за нещата. Но когато бъда готов... — Въпреки мрака успях да видя червенината, избила по страните на принца. — Когато стана готов, тя обеща, че ще се слеем по начин, който ще е по-примамлив и по-истински от всичко, което бих могъл да си представя. — Младият му глас пресипна при последните думи.

В душата ми бавно започна да се надига гняв. Знаех какво си представя и бях почти сигурен, че онова, което тя му предлага, няма нищо общо с представата му. Той мислеше, че ще е насладата от поглъщането на връзката им. Опасявах се, че щяха да го погълнат с наслада.

— Разбирам — промълви лорд Златен и в гласа му имаше състрадание. Аз пък бях убеден, че нищичко не разбира.

В момчето припламна надежда.

— Значи разбирате защо трябва да ме пуснете? Трябва да се върна. Не ви моля да ме върнете при охраната ми. Знам, че ще са разгневени и ще са заплаха за вас. Моля само да ми дадете коня и да ме пуснете. За вас е лесно да го направите. Върнете се в Бъкип. Кажете, че изобщо не сте ме видели. Никой няма да знае какво е станало.

— Аз ще знам — подхвърлих любезно, докато изваждах заека от огъня. — Месото е опечено — добавих.

Овъглено до кокал.

Погледът, който ми хвърли принцът, беше изпепеляващ. Толкова изпепеляващ, че почти усетих ясното решение, пробягало в ума му. *Убий слугата. Затвори му устата.* Бях готов да се обзаложа, че синът на Кетрикен не е бил обучен на такава безскрупулност, преди да го научат Петнистите. В същото време беше идея, напълно достойна за предците му от кръвта на Пророка. Срегнах погледа му и устата ми леко се кривна в предизвикателство. Видях как гърдите му се издуха, а след това — как се овладя. Извърна очи да скрие омразата си. Възхитителен самоконтрол. Зачудих се дали ще се опита да ме убие, докато спя.

Задържах погледа си върху него, предизвиквах го да ме погледне отново, докато разкъсвах заека на димящи парчета. Мазнината и саждите полепнаха по пръстите ми. Подадох парче на лорд Златен и той го пое с изискано отвращение. Като знаех колко прегладнял беше Шутът, веднага схванах, че всичко е само игра.

— Месо, принце? — подкани го той.

— Не. Благодаря. — Тонът му беше хладен. Беше твърде горд, за да приеме каквото и да било от мен, защото му се бях подиграл.

Вълкът отказа дял от добре опеченото месо, тъй че двамата с лорд Златен мълчаливо го излапахме до кости. Принцът седеше встрани, загледан в тъмното. След малко се изтегна на одеялото си. Долових как се усилива зовът му Осезание.

Лорд Златен счупи костта от кълката, която държеше, изсмука костния мозък и я хвърли в жаравата на огъня. В гаснещата му светлина ме погледна с очите на Шута. Погледът му побираше такава

смесица от жал и укор, че не знаех как да реагирам. Двамата погледнахме към момчето. Като че ли беше заспало.

— Ще нагледам конете — подхвърлих.

— Искам да видя Малта сам — отвърна той. Станахме. Гърбът ме заболя за миг, докато се изправях, но после се отпусна. Отвикнал бях вече от този начин на живот.

Ще го наблюдавам, уморено подхвърли вълкът. Надигна се с въздишка от мястото, където лежеше, и отиде при постелите, седлата и спящия принц. Безпогрешно избра одеялото, което бях постлал за себе си. Пооправи го с крака да му е удобно и легна. Примига към мен и измести погледа си към момчето.

Конете изглеждаха в чудесна форма, като се има предвид колко лошо се бяхме отнесли с тях. Малта с готовност отиде при Шута и потърка глава в рамото му, за да я погали. Моя черна, без привидно да ме забелязва дори, все пак успяваше да се дръпне встрани всеки път, щом се опитам да я доближа. Кобилата на принца се държеше безразлично, нито беше дружелюбна, нито се отдръпна при допира ми. След като я потупах малко по шията, Моя черна изведнъж се озова зад мен. Побутна ме, а когато се обърнах, ми позволи да я погалия. Шутът заговори тихо, по-скоро на Малта, отколкото на мен.

— Сигурно ти е трудно, да се срещнеш за първи път с него така.

Нямаше да отговоря. Като че ли нямаше какво да кажа. След това се изненадах сам, като промълвих:

— Той всъщност не е мой, по онзи начин. Наследник е на Искрен и син на Кетрикен. Тялото ми беше там, но не и самият аз. Искрен беше облякъл тялото ми.

Опитах се да озаптя ума си и да го отведа далече от този спомен. Когато Искрен ми беше казал, че има как да събуди своя дракон, че моят живот и страст са ключът, бях помислил, че моят крал ме моли да отдам живота си. В своята вярност и отчаяние щях с радост да го отдам. Но вместо това той, с помощта на Умението, бе използвал тялото ми, оставяйки ме в плен на своето, грохнала развалина, докато той отиде при младата си жена и зачене дете с нея. Нямах спомени за часовете им заедно. Но помнех една дълга вечер, преживяна като старец. Дори Кетрикен не беше осъзнала напълно какво се случи. Само Шутът знаеше как бе заченат Предан. Сега гласът му ме изтръгна от болезнения спомен.

— Толкова прилича на теб на тази възраст, че сърцето ме боли.
Нямаше какво да отвърна на това.

— Искан ми се да го прегърна и да го пазя. Да го опазя от всички ужасни неща, които ти бяха причинени в името на царуването на Пророците. — Шутът помълча. — Лъжа — призна след това. — Искан ми се да го опазя от всички ужасни неща, които ти бяха причинени, защото те използвах като своя Катализатор.

Нощта бе твърде тъмна, а враговете ни — твърде близо, за да искам да слушам повече за това.

— Трябва да поспиш до него, край огъня. Вълкът също ще остане там. Мечът да ти е подръка.

— А ти? — попита той. Разочарован ли беше, че така твърдо бях отклонил разговора?

Кимнах към дърветата покрай потока.

— Ще се кача на едно и ще пазя. Имаме няколко часа за сън. Ако се опитат да ни нападнат, ще трябва да прекосят цялата поляна. Ще ги видя навреме на фона на светлината от огъня, за да предприемем действия.

— Какви действия?

Свих рамене.

— Ако са малко, се бием. Ако са много — бягаме.

— Сложна стратегия. Сенч те е учил добре.

— Отдъхни, докато можеш. Тръгваме щом изгрее луната.

И се разделихме. Имах тягостното чувство, че нещо е останало неизречено между нас, нещо важно. Добре. Щеше да има по-добър момент за това, по-късно.

Всеки, който си мисли, че е лесно да намериш удобно за катерене дърво в тъмното, никога не го е опитвал. Едва на третия опит намерих достатъчно дебел клон, за да седна на него и все пак да имам безпрепятствена гледка към бивака. Можех да седя и да размишлявам за превратностите на съдбата, които ме бяха направили баща на две деца и родител на нито едно от тях. Но предпочетох да се потревожа за Хеп. Знаех, че Сенч щеше да спази думата си, но можеше ли Хеп да изпълни своята страна от сделката? Бях ли го научил достатъчно добре, щеше ли да прояви достатъчно усърдие в това, което прави, щеше ли да се вслушва в съветите и покорно да приема поправките?

Тъмнината беше катранено черна. Напразно поглеждах дали бледата луна няма да изгрее най-последно. На фона на тъмночервеното петно от огъня едва успях да различа фигурите на лорд Златен и момчето в постелите им. Изтече време. Някакъв клон дружески ме мушкаше в гърба, за да не ми позволи да се почувствам прекалено удобно.

Слизай.

Бях задрямал. Не можех да видя вълка, но знаех, че е в сенките под дървото. *Нещо не е наред ли?*

Слизай. И тихо.

Смъкнах се, но не толкова тихо, колкото се бях надявал. Увиснах на ръце и скочих, но открих, че под дървото има ровина и падането се оказа по-тежко, отколкото бях очаквал. Зъбите ми изтракаха при сблъсъка и болката ме жегна в гръбнака под черепа. *Твърде стар съм, за да правя такива неща.*

Не. Искат ти се да беше. Хайде.

Последвах го, стиснал зъби. Отведе ме безшумно до бивака. Шутът се надигна тихо. Макар и в тъмното, успях да видя питащия му поглед. Махнах му да мълчи и да гледа.

Вълкът се доближи до принца, който се бе свил като котенце в завивките. Допря муцуната си до ухото на Предан. Дадох му знак да не буди момчето, но той ме пренебрегна. Главата на момчето се люшна настрана при допира, отпусната като на мъртвец. Сърцето ми изстина, а след това чух равния му хриплив дъх. Вълкът го бутна отново. Пак не се събуди.

Шутът ме беше зяпнал. Коленичих до момчето. Нощни очи ме погледна в лицето.

Той ги търсеше. Търсеше и се пресягаше, а после изведнъж просто изчезна. Не мога да го усетя. Нощни очи беше разтревожен.

Заминал е далече и много дълбоко. Помислих за миг. *Това не е Осезанието.*

— Наблюдавай ни — заповядах на Шута. После легнах до Предан и затворих очи. Стегнах се, все едно ще скачам в дълбока вода; отмервах всеки дъх, който поемах. Изравних ритъма на дишането си с дъха на момчето. *Искрен*, помислих си, само защото се вгнезди в съзнанието ми. Поколебах се, после зашарих с ръка и напипах ръката на момчето. Задържах я в моята и ме зарадва необяснимо, че дланта му

е мазолеста от работа, не изнежена като на принц. Поех последен дъх и се гмурнах в потока на Умението. С допира го открий мигновено.

Прилепих съзнанието си до неговото и се понесох с него. Изведнъж осъзнах, че точно така котерията на Гален бе шпионираше за крал Умен преди толкова години. Тогава презирах това изсмукване на знание. Сега се вкопчих неумоливо в него и последвах принца.

Когато видях момчето за първи път, имаше миг на стъписване, внезапно жегване от разпознаването на близко същество. Не можеше да се сравни с това, което изпитах сега. Познавах необузданото търсене на това момче, безизкусното му и безстрашно боравене с Умението. Беше точно като моето в младостта, безумно пресягане, без никакво разбиране как го правя или за опасностите, които носи. Момчето търсеше с Осезанието си, а не знаеше, че е впрегнало и Умението си. В един ужасяващ миг разбрах, че също като моята магия на Умението, и неговата е опетнена с Осезанието. След като вече бе свикнал да борави с Умението така, можеше ли изобщо някога да се научи да прилага магията му чисто?

Това съображение скоро беше изтласкано напълно. Загърнат в своето Умение, видях магията на Осезаването му и изпитах ужас.

Принц Предан *беше* котката. Беше не просто свързан с животното; беше се влял в него изцяло, без да съхрани нищо от себе си. Знаех, че двамата с вълка бяхме сплитали съзнанията си до много дълбоко и опасно ниво, но онова бе повърхностно, сравнено с пълното отдаване на принца в свързването.

Още по-лошото бе пълното приемане на отдаването на момчето от съществото. След това примигах и осъзнах, че изобщо не е котка. Котката бе само един тънък пласт. Беше жена.

Обърнах се изумен и за малко да изтърва ръката на принца. Осезанието не преминаваше от човек към човек. Това бе областта на Умението. Значеше ли това, че се свързва с тази жена в Умението? Не. Това свързване не беше Умението. Помъчих се да си го обясня и не можах. Не можех да отделя жената от котката, а Предан беше потънал и в двете. Беше безумно. Жената пронизваше ума на момчето. Не. Тя беше тук, вливаше се в тялото му като хладна черна вода. Усещах как тече през него, как проучва плътта около себе си. Все още й беше чужда. Имаше някаква странна еротика в това смразяващо вътрешно докосване. Сливането им в котката все още не беше достатъчно пълно,

но скоро, скоро, обещавахе му тя, той щял да я познае напълно. Идвали за него, увещавахе го, тя знаела къде е. Виждах как той излива към нея всичко, което знаеше за лорд Златен и мен, за здравината и състоянието на конете ни, за вълка, който ме беше последвал, и усещах нейния гняв и отвращение към човек от Старата кръв, предал своите.

Идваха. Видях го с очите на котката и познах Петнистите, с които се бяхме сразили през деня. Водеше тя, накуцваше. Едрият мъж вървеше бавно след нея и водеше грамадния си кон. Пробиваха си път през тъмния лес. Двете жени яздеха бавно зад него. Одрасканият мъж с ранената котка вървеше последен. Вече водеха два коня без ездачи, тъй че или бяхме убили, или тежко ранили един от групата. *Идваме, обич моя. И птица е пратена, да призове други на помощ. Скоро отново ще бъдеш с нас, обещавахе му. Няма да рискуваме да те загубим. Когато се приближат и другите, ще ви обкръжим и ще те освободим.*

Ще убиете ли лорд Златен и слугата му? — попита принцът с тревога.

Да.

Не искам да убивате лорд Златен.

Необходимо е. Съжалявам, но трябва. Лорд Златен навлезе твърде много в територията ни. Видял е лицата на нашите и мина по нашите пътеки. Той трябва да умре.

Не може ли да го пуснете? Той съчувства на каузата ни. Като види силата ни, може просто да се върне при кралицата и да каже, че изобщо не ме е намерил...

Къде е верността ти? Как можеш толкова бързо да му повярваш? Забрави ли колко много от нашите бяха избити от царуването на Пророците? Или искаш да видиш мен и всички наши хора мъртви?

Въпросът бе като плясък на бич и ме заболя, щом усетих как Предан се присви. *Сърцето ми е с теб, моя обич, с теб, увери я той.*

Добре. Това е добре. Тогава вярвай само на мен и ме остави да направя каквото трябва. Не е нужно да разсъждаваш над това. Не е нужно да се чувстваш виновен за това, което си причиняват хората. То не е твоя работа. Ти се опита да си тръгнеш кротко. Те са тези, които те преследваха и ни нападناха. Избий го от ума си.

И тя го обгърна в любов, в прииждаща вълна от топла страст, която надмогна всякаква негова мисъл. Но сякаш бе само на границата

на този поток. Беше любов на котка, свирепата любов с нокти и зъби на котешко същество. Чувството ме прониза и въпреки предпазливостта си самият аз едва не й се поддадох. Почувствах как принцът прие тя да направи каквото трябва. Правеше го само за да може двамата да са заедно. Можеше ли някоя цена да е твърде висока, за да се плати това?

Тя е мъртва.

Вълчата мисъл бе като глас в стаята на спящ. За миг я въплътих в съня си. След това логиката й ме порази като безжалостен удар в корема. *Разбира се. Тя е мъртва. Обитава котката.*

И в този глупав миг на споделяне с вълка тя ме усети.

Какво е това? Страхът и гневът й не бяха нищо, сравнени с пълното й изумление. Никога не беше изпитвала нещо такова. Беше напълно извън магията й и в своята изненада тя разкри много от себе си.

Изтръгнах се от целия допир, преди тя да е успяла да разбере нещо повече от това, че някой е бил там, че я е наблюдавал, точно когато усетих как стиска Предан още по-здраво в хватката си. Напомни ми за котка, която е сграбчила мишка в челюстите си и я парализира с едно захапване. Изпитах едновременно чувството, че ме притежават и ме поглъщат. В един ясен миг можех само да се надявам, че принцът го е изпитал точно толкова ясно, колкото и аз. Той беше играчка за нея, притежание и инструмент. Тя не изпитваше никаква любов към него.

Но котката обича, изтъкна Нощни очи.

В този влудяващ миг на несъответствие се върнах към себе си.

Приличаше на сътресението при скока от дървото. Натресох се в собствената си плът и рязко се надигнах, зяпнал за дъх и пространство. Принцът до мен остана застинал, но Нощни очи мигновено се отзова и пъкна едрата си глава под ръката ми. *Добре ли си, малки ми братко? Тя нарани ли те?*

Понечих да отвърна, но само залитнах напред и простенах, щом болката от Умението избухна в черепа ми. Бях буквално заслепен, сам сред черната нощ, разкъсвана от бели мълнии пред очите ми. Примигах, после разтърках очи, за да пропъдя бляскавата светлина. Изригваше в цветове, от които ми призля. Изгърбих рамене и се присвих от болка.

След миг усетих студена мокра кърпа, притисната в тила ми. Усетих Шута до себе си, благословено безмълвен, и вдишах няколко пъти дълбоко, преди да заговоря в шепите си:

— Идват. Петнистите, с които днес се бихме, и други. Знаят къде сме от принца. Той е като маяк за тях. Не можем да се скрием, а са твърде много, за да можем да се бием и да оцелеем. Бягството е единственият ни шанс. Не можем да чакаме до изгрева на луната. Нощни очи ще ни води.

Шутът заговори много тихо, усетил болката ми.

— Да събудим ли принца?

— Не се опитвай. Далече е и е затънал дълбоко и не мисля, че тя ще го остави да се върне в тялото си точно сега. Ще трябва да го вземем като мъртво бреме. Ще оседлаеш ли конете?

— Да. Фиц, можеш ли да яздиш, както си сега?

Отворих очи. Назъбени мълнии все още раздвояваха гледката ми, но вече можех да виждам помръкналата поляна зад тях. Усмихнах се с усилие.

— Ще трябва, точно както вълкът ми ще трябва да бяга. А ти може би ще трябва да се биеш. Не е каквото всеки от нас би избрал, но това е положението. Нощни очи. Тръгвай. Избери ни път и се отдалечи колкото можеш повече. Не знам от коя посока идват другите нападатели. Разузнаваш пред нас.

Искаш да ме отпратиш по-далече от бедата. Мисълта прозвуча почти като укор.

Бих го направил, ако можех, братко, но истината е, че може би те пращам на най-голямата опасност. Разузнай. Тръгни веднага.

Надигна се вдървено и се протегна. Отърси се и тръгна — не на отскоци, а със своя поглъщащ разстояния тръс. Почти мигновено стана невидим — сив вълк, стопил се сред сивата поляна. *Върви предпазливо, сърце мое,* пожелах след него, но тихо, много тихо, та да не разбере колко се страхувам за него.

Станах много предпазливо — все едно, че главата ми бе пълна до ръба чаша. Не че вярвах всъщност, че мозъкът ми ще се излее от темето, ако не внимавам, но почти се надявах. Свалих мократа кърпа на Шута от тила си и я притиснах до челото и очите си. После погледнах принца. Не беше помръднал, беше все така на кълбо. Чух, че Шутът идва с конете, обърнах се и го погледнах.

— Можеш ли да обясниш? — попита ме той тихо и осъзнах колко малко знам. Още по-удивителното беше, че той бе реагирал на молбите ми без никакви въпроси.

Въздъгнах.

— Той използва Умението и Осезанието. А не е обучаван и в двете, затова е уязвим, много уязвим. Твърде млад е, за да разбира в какъв голям риск е. Точно в този момент съзнанието му е в котката. Във всякакъв смисъл сега той е котката.

— Но ще се събуди и ще се върне в тялото си, нали?

Свих рамене.

— Не знам. Надявам се. Шуте, има и нещо повече. Има още някой, който е свързан с котката. Аз, в смисъл Нощни очи и аз, подозираме, че тя е предишният притежател на котката.

— Предишният? Но нали Осезаващите се свързват със зверовете си за цял живот!

— Така е. Сега тя би трябвало да е мъртва. Но съзнанието ѝ е в котката, използва котката.

— Но нали принцът...

— Да. Принцът също е там. Не мисля, че разбира, че тази жена, която обича, вече не съществува като жена. Знам, че си няма понятие каква власт има тя над него. И над котката.

— Какво можем да направим?

От пулсиращата болка в главата чак ми се гадеше. Заговорих по-рязко, отколкото ми се искаше.

— Насила отделяме момчето от котката. Убиваме котката и се надяваме момчето да не умре.

— О, Фиц!

Нямах време да го успокоявам.

— Оседлай само Малта и Моя черна. Ще сложа момчето пред мен. И после тръгваме.

Не направих нищо, докато Шутът оседлаваше кобилите. Не стегнах никакъв багаж, защото не смятах да взимаме нищо с нас. Само седях и се мъчех да убедя главата си да се отпусне. Още по-трудно ставаше от това, че все още бях заплетен в Умението с момчето. Усещах повече отсъствието му, ОТКОЛКОТО присъствието. Чувствах, че има натиск върху него, но натиск на Осезаване. Не можех да реша дали тя се пресяга, за да научи повече за мен, или се пресяга, за да

обсеби тялото му. Не исках да реагирам на това — те вече знаеха достатъчно за мен от онова мимолетно докосване. Тъй че седях, стиснал слепоочията си, и гледах сина на Кетрикен. Както ме беше научил Искрен преди толкова време, предпазливо вдигнах своите стени на Умение. Този път ги поставих така, че да включат и момчето в нозете ми. Не помислих какво се опитвам да задържа навън. Просто се съсредоточих да задържа отворено пространството на своя ум, като го запазя за него, да има къде да се върне.

— Готово — каза тихо Шутът и аз се изправих. Яхнах Моя черна, която се задържа удивително спокойно под мен, докато Шутът вдигне момчето в ръцете ми. Както винаги, силата на този крехък мъж ме изненада. Нагласих принца пред мен така, че да мога да го държа с едната си ръка, а с другата — юздите. Трябваше да стане. След миг Шутът се озова на гърба на Малта. — Накъде? — попита ме.

Нощни очи? Затърсих го колкото може по-леко и тайно. Можеше да усетят Осезаването ни, но се съмнявах, че ще могат да ни проследят чрез него.

Братко. Отговорът му бе също толкова дискретен. Смуших Моя черна и потеглихме. Не можех да кажа къде е Нощни очи, но знаех, че се движа към него. Принцът се полюшваше отпуснат в прегръдката ми. Беше адски неудобно. Поддадох се на безсилието пред болката и неудобството от тежестта му и го раздрусих грубо. Той като че ли изстена недоволено, но можеше и да е само диханието му в просъница. Яздехме през хрусталаците. Кобилата на принца, неоседлана, вървеше след нас. Не бързахме. Теренът през горския гъсталак беше коварен. Последвах едва доловимото присъствие на вълка през тясна клисура. Конете затрополиха покрай бързея по хлъзгавите мокри камъни. Клисурата се превърна в долина, след това се разшири и продължихме под лунната светлина през планинска ливада. Пред нас се разбягаха стреснати сърни. После — отново в гората и копитата зашушнаха в дълбоките пластове стара шума. Стигнахме до стръмен склон и след като с много усилия го изкачихме, пред нас се разстла гладък път. Вълкът беше пресякъл дивата околност и ни беше върнал на същия път, по който бяхме пътували преди обяда. Дръпнах юздите на Моя черна и я оставих да си отдъхне. Пред нас, на следващото възвишение, оскъдната светлина на лунния сърп ми показва силуета на вълк —

Нощни очи ни чакаше. Щом ни видя, се обърна и се скри. *Всичко е чисто. Побързай.*

— Сега препускаме — предупредих тихо Шута. Наведох се и го прошепнах и на Моя черна, като в същото време я подканих с колене. Тя се заинати, но ѝ внуших с Осезанието си на хищник: *Преследвачите са точно зад нас. Идват бързо.*

Ушите ѝ мигновено се изпънаха назад. Мисля, че не повярва съвсем, но се окопоти. Щом Малта заплаши да ни изпревари, усетих как силните ѝ мускули се издуха, тя се изпъна под мен и препуснахме в галоп. Обременена от двойния товар и уморена от дневните усилия, Моя черна тичаше тежко. Малта бойко поддържаше скоростта. Кобилата на принца изостана. Вълкът бягаше пред нас и аз приковах погледа си в него като в последна надежда. Сякаш беше забравил старостта си — тичаше като едногодишно вълче.

Зората изпълзя колебливо и вляво от нас се появи линията на хоризонта. Посрещнах с радост дневната светлина, с която стъпките ни станаха по-сигурни, и в същото време я проклинах затова, че щеше да ни издаде на враговете ни. С напредването на утрото продължихме с различна бързина, за да пестим силите на изтощените кобили.

— Кога ще можем да спрем? — попита Шутът, когато позабавихме, за да могат кобилите да си поемат дъх.

— Когато стигнем замъка Бъкип. Може би. — Премълчах, че принцът няма да е в безопасност, докато не се върна и не убия котката. В свое владение имахме само тялото му. Душата му все още бе притежание на Петнистите.

В ранния предобед подминахме дървото, където ни бе издебнал стрелецът им. Чак сега осъзнах колко много се бях доверил на вълка да избере пътя ни. Беше решил, че насам е най-безопасно, и го бях последвал без колебания.

Не сме ли глутница? Разбира се, че трябва да следваш водача си. Шегата в мисълта му не можа съвсем да прикрие умората му.

Всички бяхме изтощени: хора, вълк и коне. Лекият тръс бе най-доброто, което можех вече да изтръгна от Моя черна. Предан се полюшваше безжизнено в прегръдката ми. Болката в гърба и раменете ми от крепенето на тежестта му си съперничеше с тъпото пулсиране в главата ми. Шутът все още седеше добре на седлото, но не правеше никакъв опит да ме заговори. Веднъж предложи да вземе принца на

Малта, но аз отказах. Не защото си мислех, че с Малта няма да издържат. Не можех точно да определя защо, но чувствах, че трябва да задържа тялото на Предан до себе си. Безпокоях се, че толкова дълго е в несвяст. Знаех, че някъде умът му действа, че той вижда с котешките очи, чувства с котешкото тяло. Рано или късно щеше да разбере...

Принцът се размърда. Не казах нищо. Трябваше му малко време, докато сетивата му се върнат. Когато се съвзе, потрепери, което неприятно ми напомни за моите пристъпи. После вдиша хрипливо. Дъх след дъх, след това завъртя бясно глава, мъчеше се да разбере какво става с него. Чух го как преглътна. Накрая попита прегракнало:

— Къде сме?

Безполезно бе да го лъжа. На хълма над нас бяха загадъчните изправени камъни на Лоръл. Със сигурност щеше да ги познае. Не си направих труда изобщо да отвърщам. Лорд Златен се доближи до нас и попита:

— Принце, добре ли сте? Дълго бяхте в безсъзнание.

— Д... да, добре съм. Къде ме водите?

Идат.

За един миг положението ни се промени коренно. Видях, че вълкът бяга назад към нас. На пътя зад него се бяха появили конници. Петима. Две хрътки, зверове на Осезанието, тичаха с тях. Извърнах се в седлото. Други ездачи излизаха на билото зад нас. Един от тях вдигна ръка и махна победоносно за поздрав на другата група.

— Хванаха ни — казах спокойно на Шута.

Той беше пребледнял.

— Нагоре. Към могилите! — Смуших Моя черна нагоре по склона.

— Пусни ме! — заповяда ми принцът. Задърпа се в ръцете ми, но дългата безчувственост го беше обезсилила. Не беше никак лесно да го държа, но пък пътят ни не беше дълъг. Щом стигнахме първата могила и изправения камък до нея, спрях. Слизането ми от седлото не бе особено изящно, но смъкнах принца със себе си. Моя черна ме погледна с укор. След миг Шутът се озова до нас. Отдръпнах се бързо, щом Предан замахна към мен, хванах китката му и минах зад него. Хванах другото му рамо и го задържах здраво, с едната ръка извита високо зад гърба му. Не бях по-груб, отколкото трябваше, но той не се предаде лесно.

— Ако ти счупя ръката или ти изкълча рамото, няма да те убие — изръмжах му. — Но ще престанеш да досаждаш поне временно.

Момчето изпъшка от болка и се предаде. Вълкът тичаше нагоре към нас като сива резка.

— Сега, какво? — попита Шутът, озърташе се отчаяно.

— Сега стоим тук.

Ездачите долу вече се разпръсваха. Могилата зад нас бе слаба преграда срещу нападение в тил, а и колкото ни пазеше, толкова и ни пречеше да виждаме. Вълкът спря до нас, задъхан.

— Ще умрете тук — изръмжа принцът.

Продължавах да го държа здраво.

— Много е вероятно — признах.

— Ще умрете, а аз ще се върна при тях. — Гласът му бе напрегнат от болка. — Защо е тази глупост тогава? Пусни ме веднага. Ще ида при тях. Можете да бягате. Обещавам, ще ги помоля да ви оставят.

Очите ми срещнаха погледа на Шута над главата на момчето. Знаех какъв ще е моят отговор, но и знаех на какво щях да изпратя принца. Можеше да ни откупи възможност да го заловим наново, но се съмнявах. Жената-котка щеше да се погрижи да ни догонят и убият. Смърт на място или смърт при бягство. Не исках аз да избира как да загинат приятелите ми.

Много съм уморен, за да бягам. Ще умра тук.

Очите на Шута пробягаха към Нощни очи. Не знам дали улови някак тази мисъл, или просто видя умората му.

— Стоим и се бием — промълви Шутът.

И извади меча си. Знаех, че не се е сражавал никога в живота си. Вдигна го несигурно. След това си пое дъх и маската на лорд Златен се изписа на лицето му. Шутът вдигна рамене и в очите му се появи хладна увереност.

Той не може да се бие. Не бъди глупав.

Ездачите се приближаваха. Яздеха нагоре, без да бързат, оставяха ни да погледаме идващата смърт. *Имаш ли друго предложение?*

— Не можете да се биете и да ме държите! — Принцът беше обнадежден. Явно вярваше, че вече са спечелили. — В мига, в който ме пуснеш, ще побягна. Ще умрете за нищо! Пуснете ме сега и ме

оставете да поговоря с тях. Може би ще успея да се спазаря за живота ви.

Не ѝ го давай. Убий го, но не ѝ го давай.

Почувствах се голям страхливец, но все пак отвърнах. *Не знам дали ще мога да го направя.*

Трябва. Двамата с теб знаем какво възнамеряват. Щом не можеш да го убиеш... отведи го тогава в стълба. Момчето владее Умението, а ти се свърза с Немиришецкия веднъж. Може да е достатъчно. Иди в стълба. Вземи ги с теб.

Ездачите долу си поговориха бързо, развърнаха се и продължиха към нас. Нямаше да рискуват, както се бе заканила жената. Хилеха се и си подвикваха. Вярваха, също като принца, че ни държат в капан.

Няма да стане. Не помниш ли как беше? Трябваше ми цялата сила, за да те задържа в онова преминаване, и бяхме свързани здраво. Може и да успея да задържа момчето по пътя, или теб, но не и двама ви. Дори не знам дали бих могъл да издърпам Шута със себе си. Нашата връзка-Умение е стара и тънка. Мога да ви изгубя всички.

Не е нужно да избираш. Аз не мога да замина с теб. Твърде уморен съм, братко. Но ще стоя тук и ще ги задържа, докато мога. Докато вие избягате.

— Не — простенах и в същия миг Шутът изведнъж каза:

— Стълбът. Ти каза, че момчето има Умението. Не би ли могъл да...

— Не! — извиках. — Няма да оставя Нощни очи да умре сам! Как можа да го предложиш?!

— Сам ли? — Шутът беше озадачен. Странна усмивка изви устните му. — Няма да е сам. Аз ще съм тук с него. — Стегна се и изправи рамене. — И ще умра, преди да позволя да го убият.

А, така ще е много по-добре. Всеки косъм по тялото на Нощни очи бе настръхнал, докато гледаше приближаващата се редица хора и коне, но очите му блеснаха весело към мен.

— Пратете момчето тук при нас! — изрева най-високият мъж.

Не отвърнахме.

— Нима мислиш, че така става по-добре за мен? — попитах Шута. Бяха луди, и двамата. — Може и да успея да мина през стълба. Бих могъл дори да успея да измъкна и момчето, макар да не знам дали

умът му ще премине непокътнат. Но се съмнявам, че ще мога да взема със себе си и теб, Шуте. А Нощни очи отказва да тръгне.

— Къде да тръгне? — попитан Предан в ръцете ми. Опита се да се измъкне от хватката ми, но извих ръката му още и той се отпусна.

— За последен път, ще се подчините ли? — извика високият.

— Опитвам се да го вразумя! — викна му в отговор лорд Златен с нотка на паника в гласа. — Дай ми малко време, човече!

— Приятелю. — Шутът сложи ръка на рамото ми. Избута ме леко, назад към камъка. Отстъпих, без да пускам Предан. Очите на Шута не се откъсваха от мен. Заговори тихо и бавно, сякаш имахме цялото време на света. — Знаем, че не мога да дойда с теб. Натъжава ме, че и вълкът няма да иде с теб. Но пак ти казвам: ти трябва да идеш и да вземеш и момчето. Не разбираш ли? Затова си роден, затова остана жив въпреки всички шансове срещу теб през всичките тези години. Затова те принудих да останеш жив въпреки всичко, което ти бе причинено. Трябва да има наследник на Пророка. Да го опазиш жив и да го върнеш в Бъкип — само това е важно. Задържаме бъдещето на пътя, който съм му отредил, дори да трябва да продължи без мен. Но ако се провалим, ако той умре...

— За какво говорите? — сърдито попита Предан.

Гласът на Шута заглъхна. Той се взря надолу към приближаващата се неумолимо редица мъже, но погледът му сякаш стигаше по-далече. Гърбът ми вече почти докосваше монолита. Предан изведнъж се отпусна в ръцете ми, омаян сякаш от тихия глас на Шута.

— Ако всички умрем — промълви той. — Тогава... свършва. За нас. Но той не е единствената промяна, която всякохме... времето трябва да се стреми да тече както винаги, да отмива всички препятствия. Затова... съдбата намира нея. През всички времена съдбата воюва срещу оцеляването на един Пророк. Тук и сега ние пазим Предан. Но ако всички се провалим, ако Копривка остане единственото средоточие на тази битка... — Примига няколко пъти, после вдиша дълбоко и отново се обърна към мен. Сякаш се връщаше от дълго пътуване. Заговори тихо, леко, поднесе ми лошата вест: — Не виждам никакво бъдеще, в което Копривка оцелява, след като принцът е умрял. — Лицето му бе посърнало, очите — състарени, когато призна: — Няма дори бърз и милостив край за нея. — Вдиша дълбоко.

— Ако изпитваш поне малко обич към мен, направи го. Вземи момчето. Запази го живо.

Целият бях настръхнал от ужас.

— Но... — Задавих се. Всички жертви, които бях направил, за да я опазя? За нищо? Умът ми довърши картината. Бърич, Моли и синовете им щяха да стоят до нея, щяха да паднат с нея. Не можех да си поема дъх.

— Моля те, върви.

Не знаех какво бе разбрало момчето от думите ни. Беше тежест, която стисках здраво в хватката си, бях го обездвижил, докато умът ми работеше трескаво. Знаех, че няма изход от този лабиринт, който съдбата ни бе отредила. Вълкът оформи мисълта ми вместо мен. *Ако останеш, всички загиваме. Ако момчето не умре, Осезаващите го взимат и го използват за своите цели. Смъртта би била по-милостив изход. Не можеш да ни спасиш, но можеш да спасиш момчето.*

Не мога да ви оставя тук. Не можем да свършим така, ти и аз. Сълзи ме заслепиха, точно когато трябваше да виждам най-ясно.

Не само можем, трябва. Глутницата не умира, ако кутрето оцелее. Бъди вълк, братко. Така нещата са по-ясни. Остави ни да умрем, докато ти спасиш кутрето. Спаси и Копривка. Живей добре, заради тях двамата, и някой ден разкажи на Копривка за мен.

А след това вече нямаше време.

— Много късно е вече! — извика един от нападателите. Редицата от хора и коне беше извила, за да ни обкръжат. — Пратете ни момчето и ще ви довършим бързо! Ако не... — И се изсмя силно.

Не се бой за нас. Ще ги принудя да ни убият бързо.

Шутът разкърши рамене. Вдигна меча си с две ръце. Замахна веднъж, за опит, и го надигна високо.

— Тръгвай бързо, Любими.

Приличаше повече на танцьор, отколкото на воин.

Можех или да извадя меча си, или да държа принца. Изправеният камък бе точно зад мен. Погледнах го бързо през рамо. Не можех да различа изронения от ветровете символ на стената му. Където и да ме отнесеше, все трябваше да е по-добре. Не познах собствения си глас, когато изръмжах на света:

— Как може най-трудното нещо, което съм правил в живота си, да е и най-страхливото?

— Какво правиш? — извика момчето в ръцете ми. Усецаше, че предстои нещо, и макар да не можеше да си представи какво, се замята диво. — Помощ! — извика на обкръжаващите ни Петнисти. — Освободете ме веднага!

Тропотът на връхлитащи коне бе отговорът на виковете му.

Внезапно ме озари вдъхновение. Стиснах още по-здраво борещото се момче и извиках на Шута:

— Ще се върна! Ще го превода и ще се върна.

— Не рискувай с принца! — отвърна ми ужасен Шутът. — Стой с него и го пази. Ако се върнеш и сме убити, той ще остане сам в... където и да е това там. Върви! Веднага!

Последната му усмивка към мен бе старата усмивка на Шута, трепетна и все пак — насмешлива към готовия да го нарани свят. Див блясък имаше в златните му очи и това не беше страхът от смъртта, а приемането ѝ. Не можех да понеса да видя това. Стягащият се кръг от конници ни погълна. Шутът замахна с меча и той проряза блестяща дъга в синия ден. После един Петнист връхлетя сред нас и засече с яростен рев. Повлякох със себе си принца назад.

Зърнах за сетен път Шута изправен над вълка, с меча в ръце. За първи път го виждах да държи оръжие все едно наистина е решен да го използва. Чух грохота на метал и злото ръмжене на вълк, скочил към крака на конник.

Принцът изкрещя диво, безсловесен вик на гняв, повече котешки, отколкото човешки. Ездач връхлиташе право към нас, вдигнал високо меча си. Но извисеният черен монолит бе точно зад гърба ми.

— Ще се върна! — обещах им. После стегнах ръката си около Предан, притиснах го здраво до гърдите си и извиках в ухото му: — Дръж се здраво за това, което си!

Само това можех да го предупредя.

Извъртях се и притиснах длан във всечения в камъка символ.

ГЛАВА 23

БРЕГЪТ

Умението е безгранично голямо и същевременно — интимно малко. Голямо е колкото света и небето над него и е малко колкото най-съкровената същност човешка. Начинът, по който Умението тече, означава, че човек може да се понесе по него или да изживее потока му, или да обхване целостта му в себе си. Едно и също усещане за близост пронизва всичко.

Ето защо, за да овладее Умението, човек трябва първо да овладее себе си.

Хейлфайър, Магистър на
Умението на кралица Скромна

Бях очаквал тъмнина и объркване. Бях очаквал Умението да ме привлече и усилие да задържа принца до себе си. Наложил си бях да мисля за двама ни като за нещо неразделимо и да го опазя цял. Удържането му в моите прегради-Умение беше почти като да стискаш шепа пясък в буен порой. Имаше го същото онова чувство, че ако съвсем леко отпусна, той ще се изсипе от мен. Имаше го всичко това, както и някакво нелогично усещане, че пропадаме нагоре. Притисках Предан до себе си и се увещавах, че скоро ще свърши. Не бях подготвен да паднем от стълба в ледена морска вода.

Солена вода нахлу в устата и носа ми и ахнах стъписан. Запрятахме се във водата. Рамото ми се удари в нещо. Предан се бореше отчаяно и едва не го изтървах. Водата ни засмука и тъкмо когато зърнах светлина през пласт мътно зелено и реших къде е нагоре, една вълна ни награби и ни запокити срещу скалист бряг.

Ударът ме принуди да изтърва принца. Вълната ни изхвърли на брега, без да ни остави да си поемем дъх. Ръбестите скали се връзаха в

тялото ми. После вълната се отдръпна и аз останах на скалите, коланът ми се беше закачил за някакъв ръб. Надигнах се и избълвах вода и пясък. Примигах и се огледах за Предан. Още беше във водата. Лежеше по корем в плитчината и дращеше с ръце да се задържи за скалите, а оттеглящата се вълна го дърпаше назад. Той се хлъзна в подълбокото, успя да се хване за нещо и се отпусна задъхан.

— Ставай! — изревах му, след като успях да вдишам. — Иде друга вълна! Стани!

Той ме погледна с недоумение. Надигнах се и залитнах към него. Улових го за врата и го задърпах по режещите раковини нагоре. Една вълна все пак ни догони и ме събори на колене, но водата не беше достатъчно силна, за да ни повлече назад. Следващия път, когато вълната се отдръпна, Предан успя да се задържи на крака. Хванати един за друг, успяхме да се изкатерим през нащърбените скали на тясна ивица черен пясък, осеян с кални валма водорасли. Пуснах принца, той направи още две-три крачки и рухна. После се надигна, изплю пясък и изтри нос с мокрия си ръкав. Седна, огледа се недоумяващо и накрая се обърна към мен. Лицето му бе като на объркано дете.

— Какво стана?

Пясък стържеше в зъбите ми. Изплюх го.

— Минахме през стълб-Умение. — Изплюх още пясък.

— Какво?

— Стълб-Умение — повторих. Погледнах назад, за да му го покажа.

Там нямаше нищо, освен океан. Врълхлетя нова вълна, по-висока, стигна почти до нас. Водата се отдръпна и по пясъка се разстла мътнобяла пяна. Вдигнах се с усилие и зяпнах. Нищо. Само вода. Само вълни. Крясък на чайки над вълните. Никакъв стълб-Умение от черен камък не стърчеше никъде. И най-малък знак нямаше къде сме изхвърлени.

И никакъв път назад.

Бях оставил приятелите си да умрат. Въпреки думите на Шута бях решен да се върна веднага през стълба. Иначе нямаше и да тръгна. Да, нямаше. Да си го повтарям обаче нямаше да ми помогне, нито да оправдае страха ми.

Нощни очи! Затърсих отчаяно, отпращах зова си с цялата си сила.

Не отвърна никой.

— Шуте! — изкрещях, безсилен зов на Осезание, Умение и глас. Далечни чайки ми отвърнаха сякаш с насмешка. Надеждата ми угасна с глъхнещия им крясък над помитаното от вятъра море.

Една вълна плесна в краката ми. Принцът лежеше на мокрия пясък и трепереше. Бавно извърнах очи от вълните и огледах брега. Черни стръмнини се издигаха пред нас. Приливът настъпваше. Умът ми сглоби картината.

— Ставай. Трябва да идем нагоре, преди приливът да ни хване.

На юг скалните стръмнини отстъпваха на полумесец от черен пясък. Зад него се издигаше тревисто плато. Наведох се и стиснах принца за рамото.

— Ставай. Ако не искаш да се удавиш тук.

Момчето се изправи, без да се противи. Затътрихме се по брега. Вълните напиреха все по-високо. Мъката бе като ледена буца в душата ми. Не смеех да мисля за това, което бях направил току-що. Твърде чудовищно беше. Докато вървах по този пясък, стичаше ли се кръвта им по мечовете на Петнистите? Спрях тези мисли. Изключих всякакви чувства. Спрях всички мисли и станах вълк, загрижен само за „сега“.

— Какво беше онова? — попита изведнъж Предан. — Онова... чувство. Онова притегляне... — Думите му се губеха. — Умението ли беше?

— Част от него — отвърнах рязко. Някак прекалено силно бе любопитството му за току-що преживяното. Толкова силно ли го беше привлякло? Привличането на Умението е ужасен капан за неопитния.

— Аз... той се опита да ме учи, но не можеше да ми каже какво е усещането. Не можех да разбера дали го правя, или не, и той не можеше. Но онова!...

Очакваше да реагирам на възбудата му. Не реагирах. Умението бе последното, за което исках да говоря точно сега. Изобщо не исках да говоря. Не исках да разбивам вцепенението, което ме беше обзело.

Поведох принц Предан нагоре. Мокрите дрехи плющяха по тялото му и той вървеше присвит от студ. Чувах разтреперания му дъх. Зеленикавата лъскавина по пясъка се оказа пресноводен поток, вливащ се през плажа в морето. Тръгнах нагоре по течението, далече от пясъка и по обрасла с острица земя, докато не намерих достатъчно дълбока вада, за да мога да гребна с шепа. Изплакнах няколко пъти устата си и

пих. Наплисках си лицето да махна пясъка от очите и ушите си. Принцът заговори отново:

— А лорд Златен и вълкът? Те къде са? Какво стана с тях? — Озърташе се над водата, сякаш очакваше да ги види там.

— Не можах да дойдат. Приятелите ти сигурно вече са ги убили.

Удивих се, че можах да го кажа така безизразно. Никакви давеци хлипове, никакви сълзи. Мисълта бе твърде жестока, за да е реална. Не можех да си я позволя. Просто му ги хвърлих тия думи в лицето, с надеждата да видя, че ще потръпне от тях. Но той само поклати глава, сякаш думите ми бяха пълна безсмислица, а след това попита вдървено:

— Къде сме?

— Тука — отвърнах и се изсмях. Не знаех дотогава, че гневът и отчаянието могат да накарат човек да се изсмее. Не беше приятен звук и принцът се присви боязливо за миг. Но в следващия се изправи и много твърдо изпъна обвинителен пръст към лицето ми.

— Кой си ти? — попита настойчиво, изведнъж сякаш стигнал до единствената загадка, лежаща под всичките му въпроси.

Погледнах го, както се бях навел над водата. Изпих още шепа, преди да отвърна:

— Том Беджърлок. — Пригладих косата си с мокрите си длани. — Слуга.

— Лъжец. — Изрече го с хладно презрение. — Ти си Пророк. Може да не приличаш на Пророк, но имаш все пак Умението на Пророк. Кой си ти? Далечен братовчед? Копеле?

Много пъти в живота си бях наричан „копеле“, но не и от момче, което можех да нарека свой син. Погледнах Предан, наследника на Искрен и Кетрикен от семето на моето тяло. „Добре, аз ако съм копеле, интересно ти какво се оказваш?“ Вместо това казах:

— Има ли значение?

Докато той се мъчеше да измисли отговор, огледах околността. Бях се заклешил тук с него, поне докато не се отдръпнешеш приливът. Ако имах късмет, отливът щеше да оголи колоната, която ни беше довела тук, и щях да мога да се върна през нея. Ако ли не, се налагаше да разбере къде точно сме и как да се върнем в Бъкип.

Принцът заговори сърдито, за да прикрие внезапно обзелата го несигурност.

— Не може да сме толкова далече. Отне ни само един миг, за да дойдем.

— За магия като тази, която използвахме, разстоянията са нищо. Възможно е дори да не сме в Шестте херцогства. — Реших, че не е нужно да му казвам повече. Каквото и да му кажех, жената вероятно щеше също да го научи. Колкото по-малко му кажех, толкова по-добре.

Той бавно седна на земята.

— Но... — И замълча. Приличаше на объркано дете, което отчаяно се мъчи да се домогне до нещо смътно познато. Сърцето ми обаче не изпита жал към него. По-скоро едва се сдържах да не го перна по тила. Заради това ревливо, обсебено от себе си момченце бях пожелвал живота на моя вълк и на единствения си приятел. Най-лошата сделка, която бях правил някога. Копривка, напомних си. Опазването му жив можеше да спаси и нея. Наследник на Пророците или не, това бе единственото ценно, което можех да видя в него точно тогава.

„Разочарован съм от сина си“.

Спрях се на тази внезапно споходила ме мисъл и си повторих, че Предан не е мой син и че тъй като никога не съм поемал никаква отговорност за зачеването му, нямам никакво право нито да съм разочарован, нито доволен от него. Спрях тези мисли. Оставих вълка в себе си да надделее и той ми заговори за незабавната нужда от малко удобства. Вятърът бе непрестанен и мразовит, мокрите дрехи плющяха по тялото ми. „Намери дърва, запали огън, ако можеш. Изсуши се. Намери и храна“. Нямах смисъл да се измъчвам с това, което можеше да е станало с Нощни очи и Шута. Приливът продължаваше. Това означаваше, че отливът ще е някъде посред нощ. Другият прилив щеше да настъпи някъде рано на следващата сутрин. Трябваше да се примиря, че следващата ми възможност да се върна при приятелите си ще е след близо цял ден. „Тъй че засега събери сили и отдъхни“.

Огледах тревистото плато и гората зад него. Дърветата тук бяха все още в зеленото на лятото, но странно защо мястото ми се стори някак недружелюбно, безжизнено. Реших, че няма смисъл да обикалям и да дебна дивеч. Дребните твари по брега трябваше да ни стигнат.

Лошо решение по време на прилив. Сух плавей за огън можеше да се събере, изхвърлен далече навътре от бури и недостигнат от приливите. Раците и мидите обаче вече бяха под водата. Избрах място,

където крайбрежните скали отстъпваха на равното, донякъде заслонено от вятъра, и накладох огън. След като се разпали, свалих ботушите, чорапите и ризата си и ги изцедих, доколкото можах. Хвърлих дрехите на наръча сух плавей до огъня да съхнат, а ботушите окачих на два по-дълги пръта да се изцедят. Седнах край огъня и се присвих в студа на гаснещия ден. Без да очаквам нищо, все пак плахо потърсих отново. *Нощни очи?*

Нямаше отговор. Това не означава нищо, казах си. Ако двамата с Шута бяха успели да се спасят, вълкът нямаше да смее да се пресегне от страх, че Петнистите ще го засекат. Можеше да означава и че не иска да общува с мен. А можеше да означава и... че е мъртъв. Стегнах се. Не биваше да мисля такива неща, защото скръбта щеше да ме разкъса. Шутът ме беше помолил да опазя принц Предан жив. Щях да го направя. А Петнистите нямаше да посмеят да убият приятелите ми. Щяха да искат да разберат какво е станало с принца и как така е изчезнал буквално пред очите им.

Какво щяха да направят на Шута, за да изтръгнат отговори от него?

„Не мисли за такива неща“.

Неохотно станах и тръгнах към момчето.

Не беше мръднало от мястото, където го бях оставил. Пристъпих зад него и след като дори не се обърна към мен, леко го бутнах с крак и казах грубо:

— Ела при огъня.

Той не реагира.

— Принц Предан? — Не можах да скрия подигравката в гласа си.

Той дори не трепна.

Приклеках до него и сложих ръка на рамото му.

— Предан.

Наведох се да погледна в очите му.

Нямаше го.

Лицето му беше отпуснато, очите замъглени. Долната му челюст бе отпусната. Задърпах в паника тънката нишка, която ни свързваше в Умението. Беше като да теглиш скъсана корда на въдица. Нямаше никаква съпротива, никакъв знак, че в другия край на връзката изобщо съществува някой.

В ума ми ужасно отекна един стар, почти забравен урок. „Ако се отдадеш на Умението, ако не се държиш здраво срещу притеглянето му, тогава Умението може да те откъсне и ще станеш лигаво бебе, което не вижда нищо, не чува нищо...“ Настръхнах.

— Проклет да съм! — изревах към небето. Трябваше да предвидя, че ще се опита да подири котката, трябваше да се сетя, че може да стане точно това.

Помъчих се да се овладея. Вдигнах ръката му и я праметнах през раменете си. Прихванах го за кръста и го изправих. Повлякох го по брега. Пръстите му задраха по пясъка. Стигнах до огъня и го сложих да легне до него.

Бързо събрах голяма купчина плавей и почнах да хвърлям дървета в огъня, без да мисля какво може да привлече. Забравил бях и глад, и умора. Смъкнах ботушите на принца и ги окачих да съхнат. Ризата ми вече димеше затоплена. Смъкнах неговата и му навлякох моята. Говорех му през цялото време, корях го и го дразнех в началото, но скоро вече го умолявах. Не реагираше изобщо. Кожата му беше студена. Затърках ръцете му, но пълната му неподвижност сякаш привличаше студа в него. С всеки миг тялото му сякаш ставаше все побезжизнено. Не че дъхът му се влошаваше или че сърцето му се забавяше, по-скоро усетът ми Осезание за съществуването му гаснеше, все едно той се отдалечава неумолимо от мен.

Седнах, прегърнах го с гърба му към гърдите ми в напразно усилие да го стопля.

— Предан — заговорих в ухото му. — Върни се, момче. Върни се. Трон трябва да наследиш и кралство да управляваш. Не може да си отидеш така. Върни се, момче. Не може всичко да е било заради нищо. Не може Шутът и Нощни очи да са пожертвани за нищо. Какво ще каже Кетрикен? Сенч какво ще ми каже? Богове, богове, Искрен какво щеше да ми каже сега?

Не беше толкова какво щеше да ми каже Искрен, по-скоро беше какво щеше да направи за мен Искрен. Притиснах сина му до себе си и опрях лице в голобрадата му буза. Вдишах дълбоко и смъкнах всичките си прегради. Затворих очи и се спуснах в Умението, за да го подиря.

Едва не се изгубих.

Имало е случаи, когато едва съм успявал да достигна Умението, а в други моменти и места съм изживявал Умението като река от сила, невероятно бърза и могъща. Като момче на няколко пъти едва не ме отнасяше тази река, задържаше ме и ме спасяваше само намесата на Искрен. Оттогава бях укрепил силата и контрола си. Или поне така си мислех. Усещането бе като за гмуркане в кипнал шеметен бързей на Умение. Никога не го бях усещал толкова силен и изкусителен. В сегашното ми състояние той сякаш ми предлагаше пълния и съвършен отговор. Просто да си ида. Да престана да съм тази личност, Фиц, окован в нашареното си от рани тяло. Да престана да кървя от скръб заради смъртта на най-близките ми приятели. Просто да си ида. Умението ми предлагаше съществуване без мисъл. Не беше изкушението на самоубиеца да умре и да накара света да спре поне за него. Беше много по-примамливо. „Смени формата на съществуването си и загърби всички съображения. Влей се“.

Знам, че ако трябваше да мисля единствено за себе си, щях да му се поддам. Но Шутът ми бе наредил да се погрижа той да не умре напразно и вълкът ми ми бе повелил да живея и да разкажа на Копривка за него. Сенч зависеше от мен. И Хеп. Така че намерих себе си в този кипящ порой от усещания и започнах да се боря, за да остана този, който бях. Не знаех колко време ми отне, докато го постигна. Времето там няма никакъв смисъл. Това само по себе си е една от опасностите на Умението. Някаква част от мен съзнаваше, че изгарям телесната си сила, но когато човек е потопен в Умението, е трудно да мисли за физически неща.

Когато се почувствах уверен в себе си, се пресегнах предпазливо, за да потърся Предан.

Мислех си, че ще е лесно да го намеря. Предната нощ не ми беше струвало никакво усилие. Тогава само бях стиснал ръката му и го намерих. Тази нощ, макар да знаех, че съм сгушил някъде до себе си изстиващото му тяло, не можех да го открия. Трудно е да се опише как го търсех. Умението всъщност не представлява място или време. Понякога си мисля, че може да се опише като живо същество без границите на самосъзнание. В други моменти това определение ми изглежда твърде тясно, защото „самосъзнание“ не е единствената граница, която поставяме за това как преживяваме съществуването.

Отворих се за Умението и го оставих да потече през мен като вода през сито, и въпреки това и следа не намерих от принца. Проснах се под потока на Умението като планински склон, обрасъл с ниска трева, под светлината на слънцето и я оставих да докосне всяко мое стръкче — и пак не го усетих. Втъках се през Умението, запълзах като бръшлян по него — и пак не можах да отделя момчето от потока му.

Беше оставил усещане за себе си, но като отпечатък от ботуш в тънък слой прах във ветровит ден, тази следа се разпадаше на нищожни пращинки в потока на Умението. Събрах всичко, което можех от него, но беше толкова принц Предан, колкото мирисът на цветете е самото цветете. Въпреки това събрах в себе си трошиците от него, които разпознах, и ги задържах пламенно. Ставаше ми все трудно да си спомня каква точно е същината на принца. Никога не го бях познавал добре, а тялото, което моето тяло държеше в прегръдката си, бързо губеше връзката с него.

В усилието си да го намеря се отдадох на Умението изцяло. Не предадох себе си, но се пуснах от всички задръжки, в които се бях вкопчвал винаги. Зловещо усещане. Бях хвърчило, откъснало се и полетяло, бях лодка без кормчия. Не бях изгубил усета за себе си, но се бях отказал от абсолютната сигурност, че ще мога да намеря пътя назад към тялото си. Но и това не ме доближи до намирането на Предан. Само ме накара да осъзная още по-ясно безбрежието, което ме обкръжаваше, и безнадеждността на задачата ми. По-лесно щеше да е да уловя в мрежа дима от загаснал огън, отколкото отново да събера момчето в едно цяло.

А през цялото време Умението ме привличаше, шепнеше обещания. Беше студено и бурно само докато му се съпротивлявах. Откажех ли се, знаех, че щеше да се превърне цялото в топлина, утеха и общение. Ако му се бях отдал, щях да потъна в безметежно битие, без индивидуално съзнание. Какво толкова ужасно щеше да има в това? Нощни очи и Шутът си бяха отишли. Провалил се бях в задачата си да върна Предан на Кетрикен. Моли не ме чакаше — имаше си свой живот и обич. Хеп, казах си, за да разбудя в себе си някакво чувство за отговорност. Какво Хеп? Нали Сенч щеше да се погрижи за Хеп, първо от чувство за дълг към мен, а скоро след това — заради самото момче.

Но Копривка? Копривка?

Отговорът беше ужасен. Аз вече я бях провалил. Знаех, че не мога да върна Предан, а без него тя беше обречена. Искях ли да се върна и да видя това? Можех ли да го знам и да остана с разсъдъка си? После ме споходи друга, още по-лоша мисъл. В това безвременно място всичко вече се беше случило. Дори в този миг тя вече беше загинала.

Това ме накара да реша. Пуснах частиците от Предан и те се понесоха надалече от мен. Как да опиша това? Все едно стоях на огрян от слънцето хълм и съм пуснал дъга, която съм задържал в шепата си. Докато дъгата изтичаше, осъзнах, че тези пращинки от него са се слели със собственото ми същество. Моето същество изтичаше с неговото. Фицрицарин Пророка се оттичаше от мен, нишката на моето „аз“ се разплиташе и разпадаше в бързея.

Веднъж бях вложил спомени в един каменен дракон. Щедро бях изхвърлил от себе си болка, безнадеждна любов и още десетки, стотици преживени неща. Отдал бях онази част от живота си, за да може драконът да има достатъчно същина, за да оживее. Сега беше по-друго. Представете си, че кръвта ви изтича и започва да ви става все по-приятно, но си е все толкова смъртоносно. Та значи аз гледах безстрастно това изтичане.

Хайде престани. Топла, женствена насмешка в гласа, който изпълни ума ми. Безпомощен бях да го предотвратя, докато навиваше нишката на съществото ми около мен, все едно навива кълбо. *Бях забравила колко страстно драматични може да са човешките същества, когато станат най-глупави. Нищо чудно, че толкова ни забавлявахте. Такива страстни малки паленца сте понякога.*

Кой? Не можах да изчистя мисълта повече от това. Присъствието й ме беше вцепенило от щастие.

А, и това също е твое, предполагам. Не, чакай, това е различно. Двама от вас тук, наведнъж, и всичко се разпада! Какво, изгубихте ли се?

Изгубени. Повторих мисълта към нея, без да мога да оформя някакво свое понятие. Бях бебенце, което глезеха, обожаваша го заради самото му съществуване — и това ме правеше безпомощен от радост. Любовта й ме пронизваше с топлината си. Беше нещо, което никога дотогава не бях могъл дори да си въобразя: бях обичан достатъчно и ценен достатъчно, и нищо повече не ми трябваше от това, което имах

сега. Това „достатъчно“ бе по-обилно от „много“, по-богато от кралско богатство. Никога в живота си не бях изпитвал това чувство.

Марш обратно. И по-внимателно следващия път. Повечето други нямаше дори да забележат, че са те привлекли.

Като отскубнато стръкче плевел, помислих си смътно, с отчаяние. Докато тя ме държеше, бях твърде замаян от щастие, за да ѝ се противопоставя, дори да знаех, че ще направи немислимото. *Чакай, чакай, чакай*, понечих да отвърна. Но мисълта остана безтегловна и тя не ме чу повече. За по-малко от едно мигване на окоето усетих Предан до себе си.

После се върнах в ужасния затвор на малкото си окаяно тяло. Беше се схванало, беше студено и ме болеше, стара рана, нова рана, никога не беше действало така съвършено, а най-лошото беше, че никога не бе имало достатъчно от каквото и да било. Съсипано беше от липси, зейнало беше от неутолени потребности. Тук, вътре, никога не бях имал, никога нямаше да имам достатъчно любов или обич, или...

Понечих отново да се изтръгна от него.

Единственото, което се случи, бе, че тялото ми потръпна и рухна на пясъка. Не можех да изляза от него. Затворен бях и се задушавах в неудобната плът, която ме стягаше и ограничаваше, не можех да се измъкна навън. Болката беше остра и плашеща, като при изкълчен крайник или когато се давиш. Колкото повече се борех, толкова повече потъвах в треперещите крайници на своята плът, докато не се потопих безнадеждно в своето изпотено и разтреперано „аз“. Предадох се и отново изпитах страданието да имаш физическо „аз“. Студено. Пясък в мокрите ми гащи, пясък в очите и по носа ми. Жажда. Глад. Отекъл и изподран.

Необичан.

Бавно се изправих. Огънят беше почти изтлял. Беше ме нямало доста време. Светът около мен се върна на мястото си. Тъгата ме погълна толкова пълно, колкото и обкръжаващата ме нощ. Стоях неподвижно, потънал в скръб за Шута и Нощни очи, но още опустошен от това, че бях изоставен от... от която ѝ да беше тя. Не беше като събуждане от сън. По-скоро обратното. В нея бе имало истина, непосредственост и простота от това, че съществуваш. Сега, захвърлен обратно в този свят, го усещах като заплетено кълбо от дребнавости и безумия, заблуди и хитрувания. Беше ми студено и

рамото ме болеше, и огънят загасваше, и всички тези неприятности ме теглеха към себе си. По-голям обаче беше проблемът с принц Предан и как щяхме да се върнем в Бък, и какво бе сполетяло Нощни очи и Шута. Но дори и тези неща изглеждаха само дребни отклонения, колкото да отвлекат вниманието ми от необятната реалност отвъд тях. Цялото това съществуване бе съставено от жалки страдания и разкъсващи агонии и всяка от тях бе поредната маска между мен и лика на вечното.

И все пак пластове маски се бяха върнали на мястото си и трябваше да се признаят. Тялото ми трепереше. Морето се отдръпваше. Не можех да видя нищо извън кръга светлина от огъня, но чувах отстъпващата вода и заглъхващия ритъм на вълните. Усещах безпогрешния мирис на отлива, на изхвърлени водорасли и медузи.

Принцът лежеше по гръб, взрян в небето. Отначало си помислих, че е в безсъзнание. На трепкащата светлина на гаснещия огън виждах само тъмните кухни, където трябваше да са очите му. А после той проговори:

— Сънувах.

Почуда и колебание имаше в гласа му.

— Колко мило. — Усмихнах се равнодушно. Бях невероятно облекчен от това, че се е върнал в тялото си и може да говори. В същата степен мразех, че съм се върнал в своето тяло и трябва да го слушам.

Той остана сякаш неуязвим за грубостта ми. Тонът му беше мек.

— Никога не съм сънувал такъв сън. Можех да усещам... всичко. Сънувах, че баща ми ме държи и ми казва, че всичко ще е наред. Нищо повече. Но най-странното бе, че ми стигаше. — Усмихна ми се. Светла усмивка, умна и млада. Като на Кетрикен.

— Трябва да донеса още дърва — изсумтях. Обърнах гръб на светлината и огъня, и на усмихващото се момче, и се отдалечих в тъмното.

Не търсех дърва. Отдръпващите се води бяха оставили пясъка мокър и плътен. Бледият лунен сърп вече се издигаше. Погледнах го, после погледнах небето и стомахът ми се сви. Според звездите бяхме много на юг от Шестте херцогства. Предишният ми опит със стълбове-Умение говореше, че могат да ти спестят няколко дни път. Това доказателство за силата им не беше утешително. Ако утрешният отлив

не оголеше нашия стълб, ни очакваше дълъг път до дома, без никакви ресурси, на които да разчитаме. Луната пък ми напомни, че времето ни изтича. След осем нощи новолунието щеше да възвести годишната церемония на принца. Щеше ли да застане принцът до своята нарческа?

Има моменти, в които да не мислиш изисква цялата ти концентрация. Не знам колко дълго вървах, преди да го настъпя. Измести се в мокрия пясък под крака ми и за миг си помислих, че съм стъпил на нож, паднал в пясъка. В тъмното се наведох, опипах и го намерих. Вдигнах го. Беше приблизително с дължината на касапски нож и някак си оформено по същия начин. Беше твърдо и студено, от камък или метал, не можах да разбера. Но не беше нож. Опипах го предпазливо. Нямаше заострен ръб. През средата му минаваше издадено ребро, а след това беше фино набраздено на успоредни редове под ъгъл към реброто, от двете страни. Завършваше с нещо като тръбичка в единия край. Беше тежко, но в същото време не толкова, колкото изглеждаше, че трябва да е. Стоях и го държах в тъмното, знаех, че знам какво е, но не можех да се сетя. Беше ми познато по някакъв тайнствен начин — все едно бях взел нещо, което е било мое преди много време.

Загадката се оказа добре дошло отвличане от мислите ми. С нещото в ръка продължих по брега. Не бях изминал и десет крачки, когато настъпих друго. Вдигнах го. Сравних двете на допир. Не бяха съвсем еднакви, едното беше малко по-дълго. Опипах ги, претеглих ги в ръцете си.

Когато настъпих третото, почти го очаквах. Вдигнах го от пясъка и избърсах мокрите песъчинки. Замях. Имах странното чувство, че нещо ме чака. Беше някак надвиснало, неспособно да приеме форма без желанието ми. Имах престранното усещане, че съм застанал на ръба на стръмнина. Още една крачка — и или щях да пропадна надолу към смъртта, или щях да открия, че мога да летя.

Отдръпнах се от ръба. Обърнах се и тръгнах обратно към гаснещия огън. Видях пред очите си силуета на Предан, как мина пред пламъците, и искрите заиграха в нощта, щом хвърли още дърва в огъня. Е, това поне можеше да направи сам, за себе си.

Трудно ми бе да се върна. Не исках да се изправам пред него, не исках нито въпросите, нито обвиненията му. Не исках да хвана отново

юздите на своя живот. Но докато стигна до огъня, Предан вече се беше излегнал до него и се преструваше на заспал. Беше облякъл своята риза, а моята бе окачил на коловете да съхне и да се стопли. Облякох я мълчаливо. Когато дръпнах яката, пръстите ми се спряха на талисмана на Джина. Аха. Е, това обясняваше усмивката му и милите му думи. Легнах до огъня и аз.

Преди да затворя очи, огледах нещата, които бях намерил. Бяха пера. Пера, направени от камък или метал, не можах да реша. В измамната светлина на огъня изглеждаха тъмносиви. Мигновено разбрах откъде са. Съмнявах се, че ще се върнат отново там. Оставих ги на земята до себе си, затворих очи и отлетях в съня.

ГЛАВА 24

СБЛЪСЪЦИ

И най-напето значи Джак пред Другия застава и казва му: „Щом си юнак, ела да се оправим. Понеже к'вото съм събрал на този бряг, е мое: червени камъчки, опал, нефрит и шепя лой. Но ако толкова държиш, ела да си ги вземеш. Юмрука ми обаче виж, че знаеш, кат' те емна...“ Ухилил се доволно Джак, зъбите си показал, ред бели, черни ред, пет кътника и казал: „Ала за всичко взето, знай, ще късам нещо твое. Така като те гледам, май ушите ти са мои“.

Те Другите уши си нямат, но Другият разбрал, че бой го чака як, и взел, че засиял, и в миг в девица се превърнал, гола-голеничка, ухаеща на мед и мляко и чак с цветя накичена.

„Десет подвига на Джак, храбрива юнак“, Подвиг четвърти

Известно време спях, без да сънувам. Бях предостатъчно уморен. Твърде много неща ми се бяха случили и твърде бързо. Спането бе за мен толкова отдих, колкото и спасение от мислите. Но след това сънищата ме завладяха и надвиха. Изкачих стъпалата до кулата на Искрен. Той седеше до прозореца, зареян в Умението. Сърцето ми подскочи от радост, щом го зърнах, но той се обърна към мен и видях, че лицето му е скръбно.

— Ти не научи моя син, Фиц. Ще трябва да взема дъщеря ти заради това. — Копривка и Предан бяха камъчета върху игрално платно и с всяко движение на ръката той сменяше позициите им. — Твой ход е — каза ми. Но преди да съм успял да направя каквото и да било, се появи Джина и прибра в шепата си всички камъчета от плата.

— Ще направя талисман от тях — обеща ми. — Да пази всичките Шест херцогства.

— Скрый го — помолих я, защото бях вълкът, а талисманът беше срещу хищници. Призляваше ми и изпитвах страх само като го погледнех. Беше силен, много по-силен от всички талисмани, които ми беше показвала. Беше магия, оголена до най-основната си форма, очистена от всякакви човешки чувства. Беше магия от по-старо време и място, магия, напълно безразлична към хората. Беше неумолима като Умението. Беше остра като нож и изгаряща като отрова. — Скрый го!

Той не можа да ме чуе. Никога не бе могъл да ме чува. Немиришещия го носеше на врата си и бе отворил широко яката, за да го открие. Единственото, което можех да направя, бе да стоя неподвижно и да го пазя откъм гърба. Дори зад него усещах жестокото му излъчване. Миришеше ми на кръв, неговата и моята. Още усещах бавното, топло изцеждане на кръвта по хълбока ми и силата ми се изцеждаше с нея.

Пазеше ни някакъв мъж, навъсен и със скимтящо псе до него. Зад тях гореше огън, а около него спяха Петнисти. По-натам се виждаше отворът на убежището и тънката резка на зората в небето на хоризонта. Изглеждаше ужасно далече. Лицето на пазача ни беше изкривено, не просто от гняв, а от страх и безсилие. Искаше да ни нарани, но не смееше да ни доближи повече. Това не беше сън. Беше Осезанието и аз бях с очите на Нощни очи, и той беше жив. Приливът на радост, който изпитах, го развесели, но само за миг. *Това, че го виждаш, не го прави по-леко и за двама ни. Трябваше да си останеш встрани от това.*

— Покрий го това проклето нещо! — изръмжа пазачът.

— Накарай ме де! — предложи Немиришещия. Чух насмешливия отговор на Шута с вълчето ухо. Чух стария му язвително подигравателен тон. Някаква част от мен изпита възторг от сарказма му. Меча му го нямаше, взели му го бяха, но той седеше непокорно изправен, оголил шия, за да се вижда талисманът, от който се изливаше парещо студена магия. Беше застанал между вълка и онези, които искаха да го изтезават.

Нощни очи ми показа зала, каменни стени и пръстен под, пещера навярно. Двамата с Шута бяха в един от ъглите ѝ. Кръв бе засъхнала по смуглото лице на Шута. Беше напукана, напомняше за лошо

гледжосано гърне. Нощни очи и Шутът бяха пленници, заловени с жестокост, но запазени живи, Шутът — защото можеше да знае къде е отишъл принцът и как, а вълкът — заради връзката си с мен.

Отгатнали са, че сме свързани?

То си беше очевидно за всички.

Откъм сенките вън се появи котката. Запристъпва сковано към нас. Мустачките ѝ трепкаха, напрегнатият ѝ поглед се впи в Нощни очи. Когато кучето на пазача се обърна да я погледне, тя изсъска и перна с лапа към него. Псето отскочи със скимтене, пазачът се намръщи, но двамата с кучето се отдръпнаха да ѝ направят път. Тя закрачи бавно и вкочанено напред-назад, поглеждаше накриво към Шута и ръмжеше, гърлено и заканително. Опашката ѝ метеше по пода зад нея.

Талисманът я плаши?

Да. Но не за дълго, боя се. Следващата мисъл на вълка ме изненада. Котката е нещастно същество, надупчено с жената като болна сърна, пълна с паразити. Крачи с човешки поглед в очите. Вече дори не се движи като истинска котка.

Котката изведнъж спря и отвори широко уста, сякаш за да поеме миризмата ни. После рязко се обърна и бързо закрачи към изхода.

Не трябваше да идваш. Тя усеща, че си с мен. Тръгна да намери големия мъж. Той е свързан с кон. Талисманът не притеснява дивеча, нито свързаните с него.

Вълчата мисъл прокълтя в ума ми, пълна с презрение към тревопасните твари, но зад нея се долавяше страх. Разсъдих. Талисманът на Шута беше против хищници; логично бе да не притесни мъжа, обвързан с боен кон.

Преди да съм успял да продължа тази мисъл, котката се върна с мъжа. Клекна до него, неописуемо доволна от себе си, и ни изгледа със съвсем не котешки поглед. Едрият мъж също зяпна към нас, не толкова към непокорния Шут, колкото над него и към моя вълк.

— Ето те и теб. Чакахме те — каза той бавно.

Нощни очи отказа да срещне погледа му, но думите на едрият мъж влязоха в ушите му и стигнаха до мен.

— Държим приятелите ти, страхливецо. И тях ли ще предадеш, както предаде Старата кръв? Знам, че си някъде с принца. Не знам как

изчезнахте, нито ме интересува. Казвам ти само това: върни го или ще умрат бавно.

Шутът се изправи между него и вълка. Гледаше него, но разбрах, че говори на мен: — Не слушай. Стой далече. Пази го.

Не можех да погледна зад него, но сянката на едрият мъж надвисна, стана изведнъж много по-голяма.

— Твоят талисман от скитницата вещица нищо не значи за мен, лорд Златен.

После хвърчащото тяло на Шута изведнъж се блъсна в моя грохнал вълк и връзката ми с Нощни очи изчезна.

Събудих се стреснат. Скочих, но видях само предутринната сивота и пустия плаж. Чух само крясъка на чайки, закръжили високо горе. В съня се бях свил на кълбо за по-топло, но сега потреперих от нещо, което не беше студ. Бях се облял в пот и едва дишах. Сънят ми беше избягал напълно. Загледах се над морето, сънуваното още беше ярко и живо в ума ми. Не се съмнявах в реалността му. Вдишах, дълго и треперливо. Приливът се надигаше отново, но все още не бе стигнал връхната си точка. Напразно търсех да видя подаващ се над вълните стълб-Умение. Трябваше да изчакам до следобеда, когато водите щяха да се отдръпнат. Не смеех да мисля какво може да се случи с Шута и Нощни очи дотогава. Ако късметът се окажеше на моя страна, отдръпващите се вълни щяха да открият стълба, през който ни бях превел тук, и щях да се върна при тях. Принцът трябваше да се оправя сам тук, докато се върна.

Ако отдръпващата се вода не откриеше стълба... не смеех да мисля какво ще стане тогава. Предпочетох да се съсредоточа върху проблемите, които можех да реша в момента. Да намеря храна и да ям. Да опазя силите си. И да прекъсна влиянието на жената над принца. Обърнах се към спящото още момче, побутнах го грубо с крак и му изръмжах:

— Ставай!

Знаех, че събуждането му няма непременно да прекъсне връзката-Осезание с котката, но щеше да му е по-трудно да се съсредоточи изключително върху нея. Когато бях юноша, часовете ми в сън минаваха в „сънуване“ на ловувания с Нощни очи. Когато бях буден, продължавах да усещам вълка, но не по този непосредствен начин. Предан простена и се превъртя с гръб към мен, вкопчен

упорито в своите сънища-Осезание. Наведох се, сграбчих го за яката и го вдигнах.

— Събуди се!

— Остави ме на мира, копеле проклето — изсъска той. Досуц като котка, навел глава и озъбен. Почти очаквах, че ще посегне да ме одраска с нокти. И изведнъж гневът ме заля. Раздрусих го и го блъснах толкова силно, че той едва не падна в жаравата.

— Не ме наричай така — изръмжах. — Никога повече да не си ме нарекъл така!

Той се надигна на пясъка и ме зяпна изумено. Съмнявах се, че някой в живота му изобщо му беше говорил така, за блъскането — да не говорим. Беше ме срам, че аз съм първият. Обърнах му гръб и заговорих през рамо:

— Разпали огъня. Ще ида да видя дали приливът не ни е оставил нещо за ядене, преди да го е покрил пак.

Отдалечих се, без повече да го поглеждам. След три крачки ми се доця да се върна за ботушите, но се отказах. Все още не биваше да съм близо до него, ядът ми още не беше спаднал, а и гневът ми към Петнистите бе много силен.

Приливът все още не беше стигнал до пясъка на брега. Стъпвах предпазливо по голата скала, като гледах да избягвам острите раковини. Събрах черни миди и водорасли, в които да ги запаря. Намерих един хубав зелен рак, заклещен под скален ръб. Опита се да се защити и ме заципа за пръста. Заболя ме, но го хванах и го пъхнах при мидите. Уловът ме отведе малко по-далече по брега. Сутрешният хлад и събирането на храна малко поохлади яда ми към принца. Напомних си, че Предан го използват неблагоприятни хора. Грозотата на онова, което правеше с него жената, доказваше, че заговорниците нямат никаква етика. Не биваше да виня момчето. Беше млад, но не глупав, нито зъл. Е, може би малко глупав, но не бях ли и аз същият някога?

Докато се връщах при огъня, настъпих четвъртото перо. Щом спрях, за да го вдигна, видях петото, блеснало на слънчевата светлина няма и на десетина крачки. Блестеше с невероятни, зашеметяващи окото цветове, но когато се приближих до него, реших, че е трик на светлината и влагата, защото се оказа плоско и сиво като събратята си.

Принцът не беше при огъня, когато се върнах, макар, че го беше разпалил. Оставих двете пера при трите, които бях намерил през нощта. Огледах се за момчето и видях, че се връща. Явно беше ходил до потока, лицето му беше мокро и косата — измита и пригладена назад. Щом стигна до огъня, постоя малко над мен, докато убия рака и го увия с мидите във водораслите. Разместих горящите дървета и внимателно поставих увитото върху голите въглини. То засъска, а той ме изчака, докато струпам въглини отгоре, и каза спокойно, все едно говореше за времето:

— Имам съобщение за теб. Ако не ме върнеш преди залез-слънце, ще убият и двамата, мъжа и вълка.

С нищо не показах, че съм го чул. Продължих да събирам жарава около храната. Когато най-сетне проговорих, гласът ми беше също толкова студен като неговия.

— Може би. Ако не освободят мъжа и вълка преди обед, аз ще убия теб.

Вдигнах глава, взрях се в него и му показах погледа си на убиец. Той отстъпи назад.

— Но аз съм принцът! — Забелязах колко презира тези думи. Но не можеше да ги върне. Увиснаха треперещи във въздуха помежду ни.

— Това щеше да е важно, ако се държеше като принц — заявих грубо. — Но ти не се държиш така. Ти си инструмент и дори не го осъзнаваш. Нещо повече, инструмент си не само срещу собствената си майка, а и срещу целите Шест херцогства. — Извърнах очи от него, докато изричах онова, което трябваше да изрека. — Ти дори не знаеш, че жената, която боготвориш, не съществува. Не съществува поне като жена. Тя е мъртва, принц Предан. Но когато е умряла, вместо да свърши, е проникнала в ума на своята котка, за да остане да живее там. Тя обитава котката, най-срамното нещо, което може да направи човек от Старата кръв. И е използвала котката, за да те съблазни и подмами с думи за обич. Не знам какви са крайните й намерения, но няма да е добре нито за животното, нито за тебе. И ще струва живота на моите приятели.

Трябваше да се сетя, че тя ще е с него. Трябваше да се сетя, че това е нещо, което няма да позволи да му кажа. Той изсъска като котка и скочи, само тънкият звук ме предупреди миг преди сблъсък. Наведох се настрана, когато се хвърли към мен, извъртях се, хванах го

за гърба на ризата и рязко го дръпнах към себе си. Задържах го в прегръдката си. Той изви глава назад в опит да ме удари в лицето, но успя да ме достигне само отстрани в челюстта. Отдавна го знаех този трик — все пак бе един от любимите ми.

Не беше кой знае каква борба. Той беше в онази дългуреста и крехка фаза на растене, когато костите и мускулите все още не са се напаснали, и се биеше с безразсъдната ярост на младите. Аз отдавна бях свикнал с тялото си, натрупал бях тежест, имах и опит зад гърба, така че той не можеше да направи нищо, освен да мята глава и да рита. Мигновено разбрах, че никой не се е счепквал с него така. Разбира се. Един принц трябва да се обучава да се бие с оръжие, не с юмруци. Нито беше имал братя или баща за по-груба игра. Не знаеше какво да направи, докато го държах така. Опита да *отблъсне* към мен, да приложи умствения тласък на Осезанието. Както толкова пъти ми го беше правил Бърич, го отклоних и го запратих обратно към него. Усетих стъписването му. В следващия миг той удвои усилията си. Усещах яростта, която го беше обзела. Беше все едно да се боря със самия себе си и знаех, че няма никакви граници на онова, което е готов да направи, за да ме нарани. Безумната му свирепост се ограничаваше единствено от неопитността му. Опита се да събори и двамата ни на земята, но го държах достатъчно здраво. Усилията му да се изтръгне от прегръдката ми само я затягаше още повече. Лицето му беше почервено. После главата му изведнъж клюмна. Той остана за миг отпуснат и задъхан в ръцете ми, после прошепна примирено:

— Стига. Печелиш.

Пуснах го, очаквах да се свлече на пясъка. Но той грабна ножа ми и го заби в корема ми. Е, такова поне беше намерението му. Токата на оръжейния ми колан отклони острието, то се хлъзна по кожата на колана и продължи покрай тялото ми, раздра ризата. Това разбуди гнева ми отново. Един удар с юмрук отстрани по врата и принцът падна на колене. Изрева от ярост и настръгнах. Свирепият поглед, който ми хвърли, не беше неговият, а някакво ужасно съчетание от котка, момче и жена, чиято цел бе да завладее и двамата. Волята й бе това, което го хвърли в яростен скок към мен.

Опитах се да го спра, но той се биеше като обезумяло същество, дереше с нокти, съскаше и дращеше. Ударих го силно в гърдите — удар, който трябваше поне да го забави, но той се хвърли отново, с

удвоена ярост. В този миг разбрах, че го е завладяла напълно и че ѝ е все едно дали го боли. Трябваше да го нараня сериозно, ако исках да го спра, но дори и в този момент не можех да се насиля да го направя. Затова се хвърлих да посрещна атаката му, сграбчих го в ръцете си и го свалих с тежестта си. Паднахме много близо до огъня, но бях отгоре и бях решен да остана така. Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго и го държах здраво. Той въртеше бясно глава и се опитваше да ме удари в лицето с чело. Очите, втреничили се в моите, не бяха очите на принца. Тя се пенеше и ме проклинаше. Надигнах го и го натресох в земята. Видях как главата му отскочи. Трябваше да е почти зашеметен, но все пак опита да ме ухапе. Усетих прилив на гняв, започващ някъде от толкова дълбоко, че беше извън мен.

— Предан! — изревах. — Спри да се биеш с мен!

Той се отпусна в ръцете ми. Жената-котка се взря в мен побесняла, но бавно се стопи от очите му. Принц Предан ме зяпна, ококорен от ужас. После и това се стопи от очите му. Гледаше ме като мъртвец. Зъбите му бяха в кръв. Собствената му кръв, потекла от носа и по устата. Лежеше съвсем отпуснат. Призля ми. Пуснах го, бавно се изправих и си поех дъх.

— Еда и Ел, милост — помолих се, както рядко съм правил, но боговете едва ли щяха да поправят стореното.

Знаех какво бях направил. Правил го бях и преди, хладнокръвно и целенасочено. Бях приложил Умението, за да впечатам насила в чичо си, принц Славен, да стане изведнъж безпрекословно верен на кралица Кетрикен и на детето, което тя носеше в утробата си. Решил бях това впечатване на Умение да остане постоянно, и то остана, макар ненавременната смърт на принц Славен само няколко месеца по-късно да ми беше попречила да разбере КОЛКО дълго ще остане в сила тази наложена заповед.

Този път бях действал в състояние на гняв, без никаква мисъл за след това. Тази яростна заповед, която му бях дал, се беше впечатала в ума му с цялата сила на Умението. Той не бе решил да спре да се бие с мен. Част от него безспорно все още искаше да ме убие. Обърканият му поглед ми подсказа, че няма представа какво съм му направил. Аз самият нямах всъщност.

— Можеш ли да станеш? — попитах го предпазливо.

— Мога ли да стана? — повтори той въпроса ми някак зловещо. Говореше завалено. Очите му се завъртяха, сякаш търсеше отговор някъде в себе си, после се върнаха към мен.

— Можеш да станеш — повторих боязливо.

И той стана.

Изправи се много колебливо и залитна, все едно съм го пребил до несвяст. Силата на заповедта ми като че ли бе изтласкала от него властта на жената. Но да я заменя със собствената си воля над него не беше победа. Стоеше с леко изгърбени рамене и сякаш се вглеждаше в болката си. След малко вдигна очи към мен.

— Мразя те — каза ми с глас, лишен от омраза.

— Разбираемо — чух се да отвърщам. Изпитвал бях това чувство.

Не можех да го погледна. Вдигнах ножа от пясъка и го прибрах в канията. Принцът залитна към огъня, седна срещу мен. Наблюдавах го скришом. Изтри устата си и погледна накървавената си длан. Прокара език по зъбите си. Страхувах се, че ще изплюе някой, но нямаше счупен. Приличаше на човек, който отчаяно се мъчи да си спомни нещо. Беше унижен и объркан. Загледа се в огъня. Зачудих се за какво мисли.

Известно време седях мълчаливо и изследвах болките, които ми бе причинил. Някои от тях не бяха физически. Едва ли обаче можеше да се сравнят с това, което му бях причинил аз. Не можех да измисля какво да му кажа, затова се заех с храната в огъня. Водораслите, с които я бях увил, бяха изсъхнали и започваха да се овъгляват. Избутах ги от въглените. Мидите се бяха отворили, а месото на рака бе станало от матово бяло. Съвсем достатъчно, реших.

— Яж.

— Не съм гладен — отвърна принцът. И гласът, и погледът му бяха унесени.

— Все едно, яж, докато има ядене. — Прозвуча като груба заповед.

Не знам дали беше от властта ми Умение над него, или заради благодарумието му, но след като взех своя дял, той колебливо взе своя. Донякъде ми напомни за Нощни очи, когато за първи път бе дошъл при мен. Кутрето тогава бе предпазливо и настръхнало, но и достатъчно практично, за да разбере, че се налага да зависи от мен, за да му

осигурявам необходимите за оцеляване неща. Навярно принцът разбираше, че без мен не може да се надява да се върне лесно в Бък.

Или навярно заповедта ми Умение бе проникнала толкова дълбоко, че и на съвет от мен бе длъжен да се подчини.

Тишината продължи, докато имаше храна, и още малко след това. Аз я наруших.

— Гледах звездите снощи.

Принцът кимна. След малко отрони с неохота:

— Много далече сме от дома.

— Може да ни се наложи дълго пътуване, без запаси. Знаеш ли как да се оправяш на открито?

Думите ми отново бяха посрещнати с мълчание. Не искаше да говори с мен, но пък аз имах знания, от които се нуждаеше отчаяно. Попита с неохота:

— А онова, през което дойдохме тук? Не може ли да се върнем по същия начин? — Намръщи чело. — Как си научил тази магия? Умението ли беше?

Откръших малък къс от истината и му го дадох.

— Крал Искрен ме научи на Умението. Преди много време. — И преди да е успял да попита нещо друго, заявих: — Ще ида да се кача ей на онези скали. Може да има някое село наблизко. — Ако се наложеше да оставя момчето тук, трябваше да се постарая да го оставя на безопасно място. А ако стълбът-Умение не се появеше от водата, трябваше да се подготвя за дълъг път. В това отношение волята ми беше желязна. Щях да се върна в Бък дори ако се наложеше да пълзя. А стигнех ли веднъж там, щях да изловя до един онези Петнисти и да ги убивам бавно. Обещанието придаде цел на движенията ми. Започнах да навличам чорапите и ботушите. Перата още лежаха на пясъка. Леко перване с пръстите и се плъзнаха нагоре под ръкава ми. След това щях да ги закрепя по-добре. Не исках да ги обсъждам с принца. Предан не каза нищо, но когато станах и тръгнах, ме последва. Спрях при потока, за да се измия и да пия също. Принцът ме погледа, а щом приключих, отиде малко по-нагоре и също пи. Докато се беше навел, затегнах перата на ръката си с ивица от ризата. Продължихме заедно. Мълчанието бе като бreme, което сме понесли и двамата. Усещах, че размисля над онова, което му бях казал за жената. Исках да го поучавам, да го бия с думи, докато не разбере точно какво се опитва

да направи жената. Исках да го попитам дали все още е в ума му. Но не отворих уста. Той не беше глупав. Казал му бях истината. Сега трябваше да го оставя да реши какво означава тя за него. Продължихме да вървим.

За мое облекчение не намерихме повече пера по пясъка. Не намерихме почти нищо друго полезно, освен че по брега като че ли имаше предостатъчно останки от съдове. Мяркаха се късове прогнило въже, протрити парчета от корабни греди. Недалече от халка за гребло лежаха останки от скрипец. Вървахме и вървахме. Черните скали пред нас ставаха все по-големи, извисиха се над нас, обещаваха добра гледка към околността. Когато ги наближихме, видях, че скалната стена е нашарена с дупки. Ако беше пясъчник, щях да си помисля, че са гнезда на лястовици, но не и в черен камък. Дупките изглеждаха твърде еднакви и разположени на равни интервали, за да са дело на естествени сили. Греещото в тях слънце извличаше сякаш проблясъци от някои от тях. Обзе ме любопитство.

Реалността се оказа по-странна от всичко, което можеше да очаквам. Дупките се оказаха ниши със степенувана големина. Не във всички, но в много имаше по някакъв предмет. Онемели от почуда, двамата с принца закрачихме, за да огледаме най-ниските нива ниши. Разнообразните предмети напомняха за съкровище, оставено от някой обезумял крал. В една ниша имаше покрит със скъпоценни камъчета бокал, в следващата — удивително деликатна порцеланова купа. В една по-голяма имаше нещо, което приличаше на дървен шлем за кон, само дето очите на коня трябваше да са разположени отстрани на главата, вместо отпред. Мрежичка със златни нишки, осеяна с малки сини драгоценни камъчета, бе положена върху камък приблизително с големината на женска глава. Кутийка от лъскаво дърво с резбовани цветя по нея, светилник, изваян от някакъв полупрозрачен зелен камък, метален лист с гравирани по него странни знаци, нежно каменно цвете във ваза... съкровище след съкровище бяха изложени тук.

Обзе ме удивление. Кой можеше да изложи на показ такива богатства на една самотна канара, където вятърът и вълните можеха да ги разпилеят и разрушат? Всеки предмет блестеше като безценно съкровище. Никаква патина не бе затъмнила метала, никаква кора от сол не бе зацапала дървото. На кого бе всичко това и как и защо се бе озовало тук? Загледах се по-нататък по брега, но не видях никакъв знак

от обитатели. Нямаше стъпки от човешки крака по пясъка — само нашите. Всички тези чудеса бяха оставени без охрана. Изкусен неудържимо, бръкнах с пръст, за да докосна цветето във вазата, но се натъкнах на съпротива. Все едно някакво меко стъкло покриваше отвора на нишата. Обзет от глупаво любопитство, натиснах с длан гъвкавата повърхност. Колкото по-силно натисках, толкова по-неподатлива ставаше невидимата преграда. Успях все пак да пипна цветето с пръст; то се раздвижи и нежен звън едва стигна до ушите ми. Но щеше да е нужен някой по-силен от мен, за да бръкне по-навътре и да хване цветето. Издърпах ръката си и докато тя излизаше от нишата, пръстите ми неприятно запариха. Приличаше на опарване от коприва, само дето не продължи толкова дълго.

— Крадец — каза принцът.

Почувствах се като дете, хванато в пакост.

— Не исках да го взема, исках само да го пипна.

— Естествено — подхвърли той със сарказъм.

— Както кажеш — отвърнах.

Извърнах поглед от разсейващите го съкровища и огледах канарата нагоре. Една от редиците дупки представляваше по-скоро стълба, отколкото ред от ниши. Приблжих се до тях, без нищо да казвам на принца. Огледах ги и прецених, че са направени за по-висок човек от мен, но сигурно щях да мога да се справя.

Предан ме гледаше с любопитство, но реших, че не заслужава обяснение. Започнах катеренето. Всяко захващане означаваше малко изпъване, а поставянето на стъпалото изискваше да вдигам крак неприятно високо. Бях някъде на една третина нагоре по фасадата, когато осъзнах колко усилия ще ми коства изкачването догоре. Новите отоци, оставени ми от принца, пулсираха тъпо. Ако бях сам, сигурно щях да сляза долу.

Продължих да се катеря, макар старата рана на гърба ми да крещеше възмутено всеки път, щом стигнех до следващото захващане. Издърпах се по корем през ръба на канарата и полежах така за миг-два, докато си поема дъх. Вятърът тук беше по-силен и по-студен. Бавно се изправих и огледах околностите.

Много вода. Бреговете отвъд точката, на която стоях, бяха скалисти и стръмни. Никакви пясъчни плажове. Зад себе си видях гора. Отвъд платото пред нашия плаж имаше още гора. Намирахме се

или на остров, или на полуостров. Не видях никакви признаци за човешко обитаване, никакви кораби в морето, нито дори струйка дим, която да се издига някъде. Наложеше ли се да напуснем своя плаж пеш, трябваше да тръгнем през гората. Тази мисъл ме обезпокои.

Чух някакъв тънък звук. Отидох до ръба на канарата и погледнах надолу. Принц Предан гледаше нагоре и ми викаше нещо, но до ушите ми стигна само интонацията на въпроса, не и самите думи. Махнах му вяло с ръка, отегчен. Ако толкова искаше да разбере какво виждам, да се качи тук сам. Умът ми беше зает с други грижи. Някой беше направил тези ниши и бе събрал тези съкровища. Все трябваше да видя някакъв признак от човешко обитаване някъде. Логиката го налагаше. Най-сетне зърнах нещо, което можеше да е пътека, далече по брега. Водеше към платото и гората. Не изглеждаше добре отъпкана. Можеше да е просто дияр от дивеч, но си я запечатах в ума, в случай че се наложи да се осланяме на нея.

След това се загледах над отдръпващата се вода, за да потърся нещо, което може поне смътно да напомня за обработен камък. Нищо все още не беше се оголило, но един район изглеждаше обещаващ. С всяка оттегляща се вълна зървах нещо, което можеше да са няколко черни камъка с прави ръбове. Все още бяха под водата обаче. Надявах се да не е някаква геологична приумица. На пясъка имаше купчина плавей, покрит с водорасли, от който към скалите сочеше наклонен прът. Набелязах си го за ориентир. Не бях сигурен дали отливът ще оголи скалите напълно, но стигнеше ли водата пълния си спад, смятах да ги проуча колкото може.

Най-сетне, с въздишка, легнах отново по корем, смъкнах крака през ръба и заопипвах за опора. Слизането бе още по-неприятно от изкачването, защото трябваше да опипвам слепешком за всяка стъпка. Докато стигна долу, краката ми трепереха от умора. Пропуснах последните две стъпала и скочих на пясъка.

— Е, какво видя? — попита принцът настойчиво.

Оставих го да изчака, докато си поема дъх.

— Вода. Скали. Дървета.

— Някакво селище? Път?

— Няма.

— Тогава какво ще правим? — Каза го ядосано, все едно аз бях виновен за всичко.

Знаех какво щях да направя. Щях да се върна през стълба-Умение дори да се наложеше да се гмуркам под водата. Но му отвърнах:

— Това, което ти казвам, тя го научава. Не е ли така?

Това му отне всякакъв дар слово и той ме зяпна безмълвно. Когато тръгнах по пясъка, ме последва, без да съзнава колко власт ми е отстъпил.

Денят не беше горещ, но газенето в пясък изисква повече усилия от вървенето по твърда земя. Бях уморен от катеренето и улисан в грижи, тъй че не се опитах да започна разговор. Предан първи наруши мълчанието.

— Казваш, че е мъртва — обвини ме той неочаквано. — Това е невъзможно. Щом е мъртва, как ми говори тогава?

Поех си дъх, за да отвърна, издишах го бавно и вдишах отново.

— Ти си Осезавац. Свързан си с животно. Това е повече от споделянето на мисли, това е споделяне на същество. След време започваш да виждаш през очите на звяра, да преживяваш живота му като свой, да възприемаш света като животното. Не е само...

— *Знам* всичко това. Все пак съм Петнист — изсумтя той презрително.

— Стара кръв — поправих го рязко. — Кажеш ли ми още веднъж, че си Петнист, ще ти го избия от главата. Не уважавам това, което правят те с магията си. Така. От колко време знаеш, че си Осезавац? — попитах го внезапно.

— Ами... — Видях как умът му се бори да надмогне заплахата ми. Казал го бях сериозно и той го знаеше. Пое си дъх. — От пет месеца. Откакто ми подариха котката. Почти веднага щом ми дадоха каишката ѝ, усетих...

— Усетил си, че около теб се затваря капан, а си бил твърде глупав, за да го осъзнаеш. Котката са ти я подарили, защото други са знаели, че си Осезавац, преди ти сам да си го научил. Показвал си признаци за това, без да знаеш, че го правиш. Затова са ти подарили животно, да се свържеш с него. Това не бива да се прави, сериозно. Осезаващите родители не дават просто някое животно на детето си и не казват, ето, това е твоят партньор, докато и двамата сте живи. Не. Обикновено детето бива добре обучено в Осезанието и на последствията от него, преди да се свърже. Обикновено детето прави

нещо като издирване, търсене на животно със сходен ум. Когато се направи правилно, е като оженване. Твоето не е направено правилно. Не си бил образован за Осезанието от хора, които те обичат. Група Осезаващи са видели пролука и са се възползвали от нея. Котката не те е избрала. Това само по себе си е лошо. Но не смятам, че на котката дори е било позволено да избере жената. Тя я е откраднала, като коте от майчината бърлога, и е наложила връзката. След това е умряла, но е продължила да живее в котката.

Очите му, черни и ококорени, се взираха в мен. След това леко ги извърна встрани и усетих, че Осезанието действа между двамата.

— Не ти вярвам. Тя твърди, че може да обясни всичко и че ти се опитваш да ме объркаш. — Изрече думите припряно, сякаш искаше да се скрие зад тях.

Погледнах го. Лицето му беше помръкнало от неверие и объркване.

Вдишах бавно, за да овладее яда си.

— Виж, момче. Не знам всички подробности. Но мога да предпологам. Може тя да е знаела, че умира; може би затова е избрала такова безпомощно същество и е наложила връзката. Когато една връзка е неравна, както е била тази, по-силният партньор може да властва над по-слабия. Могла е да властва над котенцето и да влиза и да излиза, да използва котешкото тяло, както ѝ хареса. А когато е умряла, вместо да умре със своето тяло, се е прехвърлила в котешкото.

Спрях. Изчаках Предан да ме погледне и казах тихо:

— Ти си следващият.

— Ти си луд! Тя ме обича!

Поклатих тъжно глава.

— Усещам у нея огромна амбиция. Ще иска отново да си има човешко тяло, не да е котка, не да умре, когато изтекат дните на котката. Искане да си намери някого. Трябва да е някой, който едновременно е Осезаващ и невежа за Осезанието. Защо да не е и някой с високо положение? Защо да не е принц?

По лицето му пробягнаха противоречиви чувства. Отчасти разбираше, че говоря истината, и се срамуваше, че е бил подведен. Мъчеше се да не го повярва. Постарах се да смекча думите си, за да не изглежда толкова глупав в собствените си очи.

— Според мен тя те е избрала. Ти изобщо не си имал никакъв избор, както и малкото котенце. Жената-котка е тази, която те е обвързала, не самата котка. И не го е направила от обич към теб повече, отколкото към котката. Не. Някой някъде има много внимателно обмислен план, а ти си просто инструментът за изпълняването му. Инструмент за Петнистите.

— Не ти вярвам! — викна той. — Ти си лъжец!

Виждах как се повдигат крехките му рамене с всеки поет дъх. Почти усещах как само моята заповед-Умение го задържа да не ме нападне отново. Помълчах известно време. Когато прецених, че се е овладял, заговорих много тихо:

— Ти ме нарече копеле, крадец, а сега и лъжец. Един принц би трябвало да внимава какви обиди хвърля, освен ако не си мисли, че самата му титла ще го защити. Тъй че ето ти една обида — и едно предупреждение. Скриеш ли се зад това, че си принц, докато ме замерваш с грозни обиди, ще те нарека страхливец. Следващия път, когато ме обидиш, потеклото ти няма да спре юмрука ми.

Задържах погледа си върху неговия, докато той не извърна очи — кутре, уплашено от вълка. Снизих глас, принудих го да се вслушва внимателно, за да улови думите ми.

— Ти не си глупав, Предан. Знаеш, че не съм лъжец. Тя е мъртва, а теб те използват. Не искаш да е вярно, но това не означава, че не ми вярваш. Сигурно ще продължаваш да се надяваш и да се молиш нещо да се случи и да докаже, че греша. Няма да се случи. — Поех си дъх. — Единственото, което мога да ти предложа точно сега, е, че нищо от това всъщност не е по твоя вина. Някой е трябвало да те предпази от това. Някой е трябвало да те научи за Старата кръв още когато си бил малък.

Нямаше как да призная, нито на него, нито на себе си, че този някой съм тъкмо аз. Същият, който го бе въвел в Осезанието и всичко, което можеше да е то, през сънищата-Умение още когато бе четиригодишен.

Дълго вървахме, без да си проговорим. Не откъсвах очи от купчината плавей с гирляндите от зелени водорасли. Оставех ли принца тук, не можех да предскажа колко време ще ме няма. Можеше ли да се погрижи сам за себе си? Съкровищата в нишите ме безпокояха. Такова богатство трябваше да принадлежи на някой и този

някой можеше да се възмути от натрапник на брега му. Но не можех да го върна със себе си. Щеше да е пречка. Реших, че ако остане да се грижи сам за себе си за малко, това ще му помогне. А ако аз загинех, докато се опитвам да спася Шута и Нощни очи? Какво пък, поне Петнистите нямаше да имат принца.

Стиснах зъби и продължих по пясъка, затаил мрачните си мисли. Бяхме стигнали почти до моя ориентир, когато Предан проговори. Гласът му бе много тих.

— Ти каза, че баща ми те е учил на Умението. Той ли те научи да...

В този момент се спъна в нещо и носът на ботуша му изрови от пясъка златна верижка. Той ахна, наведе се и я вдигна. Беше изкусна направа, нишките бяха тънки като косъмчета. Предан я нави в ръката си — дълга колкото огърлица, изпълнила шепата му. Дръпна още веднъж, за да я доизвади, и от пясъка се показа статуетка. Беше вързана за верижката все едно да се носи на шията. Дълга беше колкото кутрето му. Металът бе изрисуван с ярки цветове.

Представляваше фигура на жена. Зяпнахме изящното лице. Художникът ѝ беше дал черни очи и бе оставил тъмното злато да блести за цвета на кожата ѝ. Косата ѝ бе боядисана черна, увенчана със син орнамент. Надиплената дреха оголваше едната ѝ гърд. Под полите надничаха боси стъпала от тъмно злато.

— Красива е — промълвих. Принцът не отвърна.

Беше погълнат от нея. Обърна статуетката в ръката си и огледа волно падащата по гърба коса.

— Не знам от какво е направено това. Не тежи почти нищо.

Вдигнахме глави едновременно. Може би беше нашето предупреждение-Осезание за поява на друго живо същество, но не мисля. Уловил бях във въздуха миризмата на нещо неописуемо мръсно. Но още докато извъръцах глава, за да потърся източника на вонята, бях почти убеден, че е сладко ухание. Почти.

Някои неща човек не забравя никога. Коварното проникване на чужди пипала в мозъка ти е едно от тях. Ужасът ме сгърчи и затръшнах всички стени-Умение около ума си с рефлекс, който мислех, че съм забравил. Наградата ми бе, че усетих пълната нетърпимост на вонята му, докато се обръщах. И видях наистина кошмарно създание.

Беше на ръст колкото мен, но това бе само частта от тялото му, която стоеше изправена. Не можех да реша дали ми напомня за влечуго, или за морски бозайник. Плоските очи на камбала отпред на лицето му изглеждаха неестествено. Мозъчната издутинна на черепа беше някак ненормално голяма. Долната му челюст беше зейнала, устата можеше да глътне цял заек наведнъж. Ленив рибешки език се показа за миг от нея. Щом го зяпнахме, съществото прибра езика в зейналата си паст и я затръшна.

За мой ужас онемелият от изумление принц се усмихна на създанието като обезумял. Залитна и пристъпи към него. Хванах го за рамото и го стиснах силно. Забих палец в плътта му и се опитах да събудя връзката-Умение, която му бях вложил, без да вдигам преградите си.

— Ела с мен — казах тихо, но твърдо. Дръпнах го към себе си и макар да не ми се подчини с охота, поне не се възпротиви.

Съществото се извиси още повече. Торбичките плът по гърлото му се издуха, когато се изправи на краиците си — плавници. Изведнъж разпери ветрилообразните си длани, големи и широки. Нокти като гръбнаци на моруна се изпънаха от краищата на пръстите. След това съществото заговори, като хриптеше и бълваше сричките. Изопачените думи ме биеха като порой от камъчета, запокитени срещу мен:

— Не дойдохте по пътеката. Как дойдохте тук?

— Дойдохме през...

— Замълчи! — извиках на принца и го разтърсих грубо. Заотстъпвах, дърпах момчето със себе си, но съществото изгърби чудовищното си тяло на пясъка над нас. Откъде се бе появило? Заозъртах се в паника, от страх да не видя още такива същества, но беше само то. Изведнъж залитна напред и огромното му тяло се озова между платото и нас. Заотстъпвах към водата. Бездруго исках да стигна там — там бе единственият възможен изход, който можех да си представя. Молах се дано отливът да е оголил стълба-Умение.

— Трябва да го пуснеш! — изрева към нас съществото. — Това, което океанът изхвърля на брега на съкровищата, трябва завинаги да остане тук. Пусни това, което си намерил.

Принцът отвори шепата си, но верижката се заплете в отпуснатите му пръсти и статуетката увисна от ръката му като кукла на

конци.

— Пусни го! — повтори създанието още по-настойчиво.

Реших, че времето за увъртания е свършило. Измъкнах непохватно меча си с лявата ръка, защото се боях да пусна принца.

— Стой назад! — изръмжах предупредително. Стъпалата ми застъргаха в раковините по неравните камъни. За миг рискувах да погледна през рамо. Успях да видя ръбатите скали, но едва се показваха над водата. Съществуто изтълкува озъртането ми погрешно.

— Вашият кораб ви е оставил тук! Там няма нищо, освен океан. Пусни съкровището. — Думите излязоха на съсък, ужасно изнервящо. Устните му бяха тънки като на гущер, но зъбите, които оголи, бяха многобройни и остри. — Съкровищата на този бряг не са за човеци! Това, което морето донася тук, е изгубено за хората! Не сте достойни за него.

Под краката ми изхрущяха водорасли. Принцът се подхлъзна пред мен и едва не падна. Задържах го за рамото и го изправих отново. Още три стъпки и нагазих във вода.

— Не можете да отплувате далече! — изсъска съществуто. — Брегът ще вземе костите ви!

Смътно долових лъха на страх, който създанието отправи към нас. Умът на принца беше беззащитен и той изведнъж нададе вик, изпълнен с безумен ужас.

— Не искам да се удавя! — проплака той. — Моля те, не искам да се удавя!

Обърна се към мен, очите му бяха облещени. Не го помислих за страхливец. Много добре знаех какво е чужд ум да натрапи паника в незащитените ти мисли.

— Предан. Трябва да ми се довериш. Довери ми се.

— Не мога! — изрева той и му повярвах. Беше разкъсан между нас, моята заповед-Умение да се подчинява се бореше с коварните вълни на страх, с които го заливаше съществуто. Стиснах го още по-здраво и го задържах след себе си. Водата вече бе до коленете ни. Всяка нова вълна ни дръпваше навътре. Изригващото ужас съществуто не се поколеба да ни последва. Несъмнено в морето щеше да се чувства повече на мястото си. За миг отново хвърлих поглед през рамо. Стълбът-Умение беше близо. Изпитах онова смътно объркване, което

черният камък на паметта винаги будеше в мен. Беше странно, че сам се гмуркам в хаоса с надежда за спасение.

— Дай ми съкровището! — изсъска съществото и по върховете на ноктите му изведнъж блеснаха капки зелена отрова. Надигна ги заплашително към нас.

С едно движение прибрах меча в ножницата, обгърнах Предан с лявата си ръка и се хвърлих по гръб във водата заедно с него. Чудовището скочи след нас и за миг ми се стори, че зърнах проблесък на разбиране в нечовешките му очи, но беше късно. Паднахме в студената морска вода и пръстите ми зашариха и намериха наклонената повърхност на падналия стълб.

Излязохме в почти горещ следобед. Предан се изтръгна от ръката ми и се просна на покрита с каменни плочи улица сред вълната солена вода, която ни придружи. „Лошо“. Знаех, че това можеше да се случи, но бях твърде залисан с бягството от чудовището на брега, за да го преценя. На всяка стена на камък-Умение има всечена руна, показваща къде ще те пренесе тази стена. Чудесна система, стига човек да знае какво значат руните. Изведнъж осъзнах колко много бях рискувал. Ами ако тази колона се бе оказала заровена под камък или разбита на парчета? Не смеех и да си помисля какво можеше да стане тогава с нас. Разтреперан, огледах чуждия пейзаж. Стояхме сред обрулените от вятъра развалини на изоставен град на Праотците. Изглеждаше ми смътно познат и се зачудих дали не е същият, в който ме бе прехвърлил веднъж друг подобен стълб. Но нямаше време за проучване или догадки. Всичко бе не както трябва. Първоначалният ми план бе да се върна сам през стълба и да връхлетя с изненада, за да помогна на приятелите си. Но не можех да оставя Предан замаян и сам тук повече, отколкото на онзи враждебен бряг. Трябваше да го взема със себе си.

— Трябва да се върнем — казах на принца. — Трябва да се върнем в Бък точно както дойдохме.

— Не ми харесва това. — Гласът му трепереше и инстинктивно разбрах, че не говори за съществото на пясъчния бряг. Преминаването през камъка бе мъчително изпитание за един необучен ум. Славен беше използвал стълбовете безразсъдно за прехвърляне на своята котерия в Умението, без много да го интересува колко от тях може да полудеят. Не исках да злоупотребя така безскрупулно със своя принц. Само че няхах друг избор, нито време.

— Знам — отвърнах. — Но трябва да идем веднага, преди приливът да се е усилил. — Той ме зяпна неразбиращо. Претеглих наум това да запазя разсъдъка му срещу възможността онази жена да научи повече чрез него. После отхвърлих това притеснение. Трябваше да разбере, поне малко, иначе щях да изляза от стълба с един олигавен идиот. — Трябва да се върнем до стълба на брега. Знаем, че има стена, която ще ни пренесе в Бък. Трябва да открием коя е.

Момчето понечи да повърне. Сви се на каменните плочи, притиснало длани в слепоочията си.

— Не мога — проплака.

Сърцето ми се късаше.

— С чакане няма да стане по-добре. Ще те държа плътно до себе си, колкото мога. Но трябва да тръгнем веднага, принце.

— Онова нещо може да ни чака! — проплака той отчаяно, но мисля, че се боеше повече от преминаването, отколкото от дебнещи чудовища.

Наведох се над него, прегърнах го и макар да се съпротивляваше като обезумял, го повлякох назад в стълба с мен.

Никога не бях прибягвал до стълб два пъти в такава бърза последователност. Не бях подготвен за рязкото усещане за топлина. Щом излязохме, неволно всмуках през носа си топла морска вода. Надигнах се, като задържах главата на Предан над водата. Водата около стълба кипеше от зноя в него. И принцът беше прав — чух откъм брега изненадано ръмжене. Не едно, а цели четири чудовища се бяха събрали там. Щом ни видяха, се втурнаха изгърбени по пясъка и във водата. Нямах време да мисля, да оглеждам или избирам. Принцът се полюшваше отпуснат в ръцете ми. Притиснах го до себе си и с огромен риск спуснах стените си Умение с надеждата да опазя ума му непокътнат. Прииждащата вълна ме събори на колене, плеснах назад с ръка към парещата повърхност на стълба и той ме засмука.

Този път преходът ми се стори непоносим. Кълна се, че усетих някаква странна миризма, смътно позната и в същото време — отблъскваща. *Предан. Предан, принце. Наследнико на трона на Пророка.* Обгърнах разпадащите му се мисли в своите и го наричах с всяко име, за което можех да се сетя.

И в един миг той се отзова. *Познавам те.* Само това долових от него, но после той се вкопчи в себе си и в мен. Странна пасивност

имаше във връзката ни и когато най-сетне бяхме изхвърлени на зелената трева под снишилото се небе, се зачудих дали умът на принца е оцелял в това наше бягство от брега на съкровищата.

ГЛАВА 25

ОТКУП

По тези белези можеш да познаеш дали някой притежава потенциал за Умението:

Дете от родители с Умение.

Дете, което често печели в игри на физическо умение, а противниците му залитат, губят кураж или играят слабо срещу него.

Дете, притежаващо спомени, каквито не би трябвало да има.

Дете, което сънува много, а сънищата му са подробни и съдържат знание отвъд опита на самото дете.

Дън Нидълсън, магистър на
Умението при крал Влад

Могилата се издигаше на склона над нас като гърбица. Валеше — ситен, но непрестанен дъжд. Тревата бе висока и мокра. Изведнъж усетих, че нямам сили да се държа на крака, да не говорим да крепя принца. Рухнахме и двамата. Надигнах се на колене и го сложих да легне по гръб на мократа земя. Очите му се отвориха, но ме зяпна като сляп. Само хрипливият му дъх показваше, че е жив. Бяхме отново в Бък, но положението ни едва ли беше много по-добро, отколкото когато заминахме оттук.

И двамата бяхме подгизнали. Усетих странна миризма и разбрах, че стълбът зад нас излъчва топлина. Миризмата бе от влагата, бълваща от камъка. Реших, че е по-добре да ми е студено, отколкото да се доближа повече до него. Фигурката все още се полюшваше на заплетената в пръстите на принца верижка. Взех я, навих верижката и я прибрах в кесията си. Принцът не реагира.

— Предан? — Наведох се и се взрях в очите му. Бяха са подбелили и не трепваха от дъжда. Потупах го по бузата. — Принц Предан? Чуваш ли ме?

Той бавно примигна. Не беше кой знае какъв отговор, но бе по-добре от нищо.

— След малко ще се почувстваш по-добре. Сега си почини.

Не бях сигурен колко е вярно, но го оставих на мократа трева и се изкатерих на могилата. Огледах се, но не видях други човешки същества. Нямаше кой знае какво за гледане — гола хълмиста местност и няколко разпръснати горички. Над мен закръжи ято скорци, спуснаха се, после се пръснаха. Отвъд пустата поляна имаше гора. Нямаше нищо, което да намеква за непосредствена заплаха, но нямаше и нищо, което да намеква за ядене, пиене и подслон. Бях напълно убеден, че тези три неща ще помогнат на принца, и се боях, че без тях ще затъне още по-дълбоко в студена безчувственост. Но това, което ми трябваше, бе много по-първично. Исках да разбера дали приятелите ми са живи. Исках да зарежа благоразумието и да се пресегна към моя вълк. Исках да надам вой към него с това пресягане. Знаех обаче, че това ще е най-глупавото и безразсъдно нещо, което мога да направя — така щях да предупредя всички Осезаващи наблизко, че съм тук, че идвам.

Стегнах се. Трябваше ми убежище, и то бързо. Изглеждаше съвсем вероятно жената и котката да търсят принца. Дори в момента можеше да идват, да са съвсем наблизко. Следобедът вече преваляше към вечер. Предан ми беше казал, че Петнистите ще убият Нощни очи и Шута по залез-слънце, ако не им го върна. Трябваше по някакъв начин да прибера принца на безопасно място, преди жената да е успяла да ни намери, след това да се измъкна сам, да открия къде Петнистите държат приятелите ми и да ги освободя. Преди залез-слънце. Зарових трескаво в ума си. Най-близката странноприемница, която знаех, беше „Петнистият принц“. Съмнявах се, че там ще посрещнат Предан гостоприемно. Но Бъкип бездруго беше далече, оттатък реката. Помислих още, но не можах да се сетя за друго убежище. При сегашното му състояние не можех да го оставя сам тук, а още едно пътуване през стълб щеше да довърши ума му, дори да излезехме физически непокътнати. Огледах отново пустия пейзаж. С неохота си

признах, че макар да имам избори, никой от тях не е добър. Изведнъж реших просто да го понеса и да измисля нещо по пътя.

Хвърлих един последен поглед, преди да сляза от могилата. В този момент окото ми улови нещо, не фигура, а по-скоро движение зад някакви дървета. Приклекнах и се възрях натам. След няколко мига се появи животно. Кон. Черен и висок. Моя черна. Гледаше право към мен. Бавно се изправих. Беше много далече, за да затичам към нея. Сигурно беше избягала, когато Петнистите бяха пленили Нощни очи и Шута. Зачудих се какво ли е станало с Малта. Погледах кобилата още малко, но тя само се взираше към мен, замръзнала на място. Обърнах ѝ гръб и заслизах към принца.

Не се бе свестил, но поне бе реагирал на студа — беше се свил на кълбо и трепереше. Тревогата ми за него се примеси с гузна надежда. Навярно в това състояние нямаше да може да съобщи на Петнистите с Осезанието си къде сме. Сложих ръка на рамото му и се помъчих да придам топлина на гласа си:

— Хайде да станем и да повървим. Това ще ни стопли.

Не знам дали разбра думите ми. Гледаше бездушно напред, когато го вдигнах да стане. Щом се изправи, пусна скръстените си ръце. Продължаваше да трепери.

— Да повървим — подканих го, но той не помръдна, докато не го хванах през кръста. — Хайде, върви с мен.

Тръгнахме. След малко чух зад нас тупкане на копита. Погледнах през рамо и се уверих, че Моя черна върви след нас, но щом спрях, тя също спря. Щом пуснах принца, той се смъкна на земята, а кобилата се дръпна назад разколебана. Вдигнах отново принца и пак тръгнахме. Пак чух неравните ѝ стъпки зад нас.

Престанах да ѝ обръщам внимание, докато почти не ни настигна. Тогава седнах на земята и оставих Предан да се опре на мен, докато любопитството ѝ не надделее над вродената ѝ предпазливост. Пренебрегнах я, докато не усетих топлия ѝ дъх на врата си. Дори тогава не се обърнах, а полекичка посегнах назад да хвана полюшващите се от шията ѝ юзди.

Мисля, че почти се зарадва. Изправих се бавно и я погалих по шията. Кожата ѝ беше зацапана със засъхнала пяна и цялата ѝ сбруя беше мокра. Беше пасла трева покрай юздечката си. Кал бе засъхнала по едната страна на седлото — беше се опитала да се търкаля. Поведох

я в бавен кръг и опасенията ми се потвърдиха. Беше окуцяла. Може би Осезаващите хрътки се бяха опитали да я догонят и само бързината ѝ я беше спасила. Бях удивен, че изобщо е останала в района, още повече — че дойде, когато ме видя. Но нямаше да има за нас бесен галоп към спасението. Най-доброто, на което можех да се надявам, беше бавен тръс.

Загубих още малко време, докато придумам принца да се качи на Моя черна. Едва когато изгубих търпение и му заповядах веднага да става и да се качва на проклетата кобила, той се подчини. Не реагираше на думите с думи, но се подчиняваше на простите ми заповеди. Едва сега осъзнах колко дълбоко е проникнала заповедта-Умение и колко твърда е станала връзката ни. Бях му заповядал да не се бие с мен, а някаква част от него го бе изтълкувала като заповед да ми се подчинява. Качването му на седлото се оказа тежка маневра, дори се уплаших, че ще се свлече от другата страна. Изобщо не помислих и аз да яхна Моя черна и я поведох. Принцът се полюшваше, но не падна. Изглеждаше ужасно. Всичката зрялост се бе оттекла от лицето му и той приличаше на болно дете, с ококорени очи, плувнали в тъмни кръгове, със зейнала уста. Приличаше на смъртник всъщност. Осъзнаването на тази възможност стисна сърцето ми в студена хватка. Принцът мъртъв. Краят на рода на Пророците и на Шестте херцогства. Кървава и болезнена смърт за Копривка. Не можех да позволя това. Навлязохме в някакви рехави дървета, стреснахме една врана и тя литна и заграчи като зла предвестница. Усетих се, че говоря на принца, както и на кобилата. Говорех със спокойния ритъм на Бърич, използвах неговите утешителни думи, в успокояващия ритуал, който бях запомнил от детството си.

— Добре, добре, всичко ще се оправи, най-лошото мина, браво, добре...

След това затананиках тихо и това отново бе някаква мелодия, която си тананикаше Бърич, докато се оправяше с ранени коне или жребещи се кобили. Мисля, че познатата песен успокои повече мен, отколкото кобилата или принца. След малко се улових, че говоря високо, колкото на тях, толкова и на себе си.

— Е, изглежда, Сенч беше прав. Ти ще боравиш с Умението, все едно дали си научен, или не. И се боя, че същото е вярно за Осезанието. То е в кръвта ти, момче, и за разлика от някои, не смятам,

че може да бъде избито от теб. Не мисля, че и трябва. Но и не бива да се въвличаш в него, както си се въвлякъл. Не е чак толкова различно от Умението всъщност. Човек трябва да поставя граници на магията си, както и на себе си. Поставянето на граници е част от това да си човек. Тъй че ако излезем от тая история живи, ще те науча. И май ще науча и себе си. Може би е време да прегледам онези стари ръкописи за Умението и да открия какво всъщност има в тях. Страх ме е обаче. През последните две години Умението се върна в мен като някаква разширяваща се язва. Не знам накъде ме отвежда. А се боя от това, което не знам. Това е вълкът в мен, предполагам. Дъх на Еда, дано той да е в безопасност сега, и Шутът също. Дано да не ги мъчат или да ги убият просто защото са ме познавали. Ако нещо сполети когото и да е от тях... странно е, нали, как не съзнаваш колко голяма част от теб са станали някои, докато не бъдат застрашени? И тогава си мислиш, че не би могъл да продължиш, ако нещо се случи с тях, но най-плашещото е, че всъщност ще продължиш, трябва да продължиш, с тях или без тях. Просто не се знае в какво ще се превърнеш. Какво ще съм аз, ако Нощни очи си отиде? Онова животинче преди толкова години например — продължи и продължи, въпреки че единственото, останало в малкия му ум, бе да убива...

— А моята котка?

Гласът му бе тих. Заля ме вълна на облекчение, че все още има достатъчно ум, за да говори. В същото време припряно превъртах наум безсмисленото си дърдорене с надеждата, че не е обръщал много внимание.

— Как се чувстваш, принце?

— Не мога да усетя моята котка.

След дълго мълчание рекох:

— Аз също не мога да усетя моя вълк. Понякога той се нуждае да се отдели от мен.

Предан мълча толкова дълго, че вече се боях, че няма да проговори повече. А след това каза:

— Не го усещам така. Тя ни разделя. Все едно ме наказва.

— За какво? — Постарах се гласът ми да е безгрижен, все едно говорим за времето.

— Че не те убивам. Че дори не се опитвам да те убия. Не може да разбере защо не го правя. Аз пък не мога да обясня защо. Но това я

ядосва, сърдита ми е. — Имаше простосърдечие в думите му, все едно бе зарязал всякаква маниерност и обществени условности. Усетих, че пътуванията ни през стълбовете-Умение са го оголили от многото пластове на самозащита. Точно в този момент бе уязвим. Говореше и разсъждаваше като войниците, когато изпитват голяма болка, или както говорят болните в треска. Всичките му прегради бяха паднали. Като че ли ми се доверяваше, след като казваше тези неща. Но не биваше да се надявам прекалено. Откриваше се така за мен просто заради трудностите, които бе преживял. Само това беше. Заподбирах предпазливо думите си.

— Тя сега с теб ли е? Жената?

Той кимна вяло.

— Сега тя винаги е с мен. Не иска да ми позволи да мисля сам. — Преглътна и добави колебливо: — Не иска да ти говоря. Нито да те слушам. Измъчва ме постоянно.

— А *ти* искаш ли да ме убиеш?

Отново последва дълга пауза. Все едно смилаше думите ми, не просто ги чуваше. Когато заговори, не беше отговор на въпроса ми.

— Ти каза, че тя е мъртва. Това много я ядосва.

— Защото е истина.

— Тя каза, че ще го обясни. По-късно. Каза, че това трябва да ми стига. — Не ме гледаше, а когато се взрях в него, извърна глава още повече, сякаш за да е сигурен, че няма да ме види. — После... после тя... стана аз. И тя те нападна с ножа. Защото аз... аз не... — Не можех да разбера объркан ли е, или засрамен.

— Не би ме убил?

— Не бих — призна принцът. Удивително колко благодарен бях в този момент за тези две къси думички. Той беше отказал да ме убие. А си бях помислил, че го е спряла само моята заповед-Умение. — Не бих ѝ се подчинил. Понякога съм я разочаровал. Но сега вече наистина ми е ядосана.

— И те наказва заради това неподчинение. Като те оставя сам.

Той поклати глава — бавно и много тъжно.

— Не. Котката не я интересува дали ще те убия, или не. Тя би искала винаги да е с мен. Но жената... тя е разочарована, че вече не съм ѝ верен. Тя ни... отделя. Мен от котката. Мисли, че би трябвало да

копнея да ѝ докажа, че съм достоен за нея. Как могат да ми вярват, ако не искам да доказвам верността си?

— Да доказваш верността си, като убиваш, когато ти наредят?

Този път той помълча още по-дълго. Това ми даде време да размисля. Бях убивал, когато ми наредяха да убивам. Беше проява на моята вяроност към краля ми, част от моята сделка с дядо ми. Той щеше да ме образова, ако му бъда верен.

Открих, че не искам синът на Кетрикен да е чак толкова верен на никого.

Той въздъхна.

— Не... всъщност дори повече от това. Тя иска да взима решенията. Всички решения. Всеки път. Точно както казваше на котката какво да лови и кога, и ѝ отнемаше плячката. Когато ни държи близо до себе си, усещането е като любов. Но също така може да стои далече от нас — и въпреки това ни държи... — Схвана, че не разбирам, и добави тихо: — Не ми хареса, когато тя използва тялото ми срещу теб. Дори да не се беше опитала да те убие, нямаше да ми хареса. Избута ме настрани, също както... — Не искаше да го признае. Удивих се на твърдостта, с която си го наложи. — Също както усещах, че избутва котката, когато не иска да прави котешки неща. Когато ѝ омръзне чесането или не иска да си играе. На котката това също не ѝ харесваше, но не знаеше как да се наложи. Аз знаех. Избутвах я и на нея не ѝ харесваше. Не ѝ харесваше и че котката усеща, че го правя. Мисля, че това е най-голямата причина да ме наказва. Това, че я избутвах. — Поклати глава объркано и добави: — Толкова е истинска! Как може да си сигурен, че е мъртва?

Усетих, че не мога да го лъжа.

— Ами... чувствам го. Нощни очи също. Казва, че котката е надупчена от нея, все едно в плътта ѝ гъмжат паразити. Жал му е за котката.

— О! — Промълви го много тихо. Погледнах го и ми се стори, че изглежда по-скоро посивял, отколкото блед. Очите му бяха зареяни в далечината, мислите му бяха отпътували назад. — Когато ми я подариха, тя много обичаше да я вчесвам. Поддържах козината ѝ мека като коприна. Но след като напуснахме Бъкип... понякога искаше да я вчеша, но жената все казваше, че нямало време. Котката отслабна и се проскуба. Тревожех се, но тя винаги отхвърляше тревогата ми.

Казваше, че било от сезона, че щяло да мине. И аз ѝ вярвах. Нищо, че котката искаше да я вчесвам. — Изглеждаше покрусен.

— Не ми е приятно, че ти казвам тези неща.

— Е, вече е без значение.

Замълчахме. Водех Моя черна и се мъчех да отгатна какво означават последните му думи. Без значение, че съжалявам, или без значение, че тя е мъртва?

— Вярвах на толкова много неща, които тя ми казваше. Но вече знаех, че... Ето, идват. Враната ги е повикала. — В гласа му се появи нотка на угризение. Думите му заизлизаха накъсано. — Знаех, че трябва да наблюдават изправения камък. От легендите за такива камъни. Но тя не позволяваше да ти го кажа. Досега. Когато вече е без значение. Намира го за смешно. — Изведнъж се изправи в седлото. Животът се върна на лицето му. — О, мое коте!

Обзе ме паника. Опитах се да я потисна. Огледах бързо хоризонта, но не видях никого, нищо. Но той беше казал, че идват, и бях сигурен, че не лъже. Докато беше с мен и свързан с котката, не можех да се надявам, че ще се скрия от тях. Можех да яхна Моя черна зад него и да я пришпорвам, докато не падне, и пак нямаше да се измъкнем. Твърде далече бяхме от Бъкип, а няхах никакво друго убежище, никакви други съюзници. А враната ни бе наблюдавала. Трябваше да се досетя.

Заряхах всякакви задръжки и се пресегнах за Нощни очи. Понесях да знам дали е жив.

Докоснах го. Но вълната от болка, която ме заля, беше изпепеляваща. Открил бях единственото, което можеше да е по-лошо от това да не знам съдбата му. Беше жив и страдеше, и все още ме изключваше от мислите си. Хвърлих се срещу стените му, но той ме беше изключил. От яростта на защитата му се зачудих дали изобщо ме усеща. Напомняше ми за войник, стиснал здраво меч си, въпреки че вече не може да се бие... или за вълци, ухапали се за гърлата и издъхващи заедно.

В пространството на този миг, в измъченото поемане на дъх, Петнистите се появиха. Превалиха хълма пред нас, а някои се появиха от гората вляво. Зад нас също идваха — през ливадите, петимашестима. Едрият мъж на бойния кон яздеше с тях. Враната прелетя още веднъж над нас и този път гракът ѝ бе присмехулен. Оглеждах

напразно за пролука, която да ни позволи да избягаме. Нямаше. Докато се кача на Моя черна и препусна към някоя празнина, онези лесно щяха да я запълнят. Смърт яздеше към мен от всички посоки. Спрях и извадих меча си. Споходи ме глупавата мисъл, че щеше да е по-добре да умра с меча на Искрен в ръка, вместо с това обикновено оръжие. Зачаках.

Не препуснаха. Идваха бавно и неумолимо, като затваряща се примка. Може би им беше забавно как стоя и ги гледам. Това обаче ми остави достатъчно време за мислене. Прибрах меча и вместо него извадих ножа.

— Слез — казах тихо. Предан ме погледна отгоре, леко объркан. — Слез от коня — заповядах му и той се подчини, макар да се наложи да го подкрепя, преди вторият му крак да стъпи на земята. Хванах го през кръста и опрях ножа на гърлото му. — Съжалявам — казах му съвсем искрено. Увереността потече в жилите ми като ледена вода. — Но да умреш е по-добре от това, което ти готви тая жена.

Стоеше съвсем неподвижен. Не знаех дали защото не иска да рискува, или защото му е все едно.

— Откъде знаеш какво ми готви? — попита ме с безразличие.

— Защото знам какво щях да направя аз.

Това не беше съвсем вярно. Никога не бях взимал тялото и ума на друга личност, за да удължа живота си. Твърде благороден бях за това. Толкова благороден, че бях готов да убия моя принц, вместо да позволя да го използват така. Толкова благороден, че бях готов да го убия, макар да знаех, че тогава дъщеря ми също ще умре. Не исках да разчепквам повече това разсъждение. Тъй че задържах ножа на гърлото на единствения наследник на Искрен и загледах приближаващите се Петнисти. Изчаках ги да доближат и повиших глас:

— Приближете ли се още, ще го убия.

Едрият мъж на бойния кон беше водачът им. Вдигна ръце, за да спре настъпването на другите, но сам бавно продължи напред, сякаш за да изпита решимостта ми.

— Само едно движение на ръката ми и принцът е мъртъв — предупредих го.

— О, стига глупости — отвърна едрият мъж. Продължи бавно към мен. Моя черна изцвили питащо на коня му. — И какво ще

направиш, ако спрем послушно? Ще стоиш тук, докато не умреш от глад ли?

— Пуснете ни, или ще го убия.

— Също толкова глупаво. Каква ни е изгодата от това? Ако не можем да го имаме, по-добре да е мъртъв. — Гласът му беше дълбок, отекващ и звучен. Имаше смугло благородно лице и седеше на коня си като воин. По друго време и на друго място щях да го видя и да го оценя като човек, достоен за приятелството ми. Спътниците му се изсмяха на жалките ми усилия да му се опълча. Той се приближи още малко. Едрият кон вдигаше високо краката си и очите му блестяха с връзката им — Осезание. — И помисли какво става, ако го убиеш, докато идвам към вас. Щом той умре, ще ни ядосаш ужасно. И пак ще си без никакъв шанс да избягаш. Съмнявам се, че дори ще можеш да ни принудиш да те убием бързо. Тъй. Ето го контрапредложението ми. Дай ни момчето и ще те убия бързо. Имаш думата ми за това.

Колко милостиво предложение! Сериозността му и грижливо подобрите думи ме убедиха, че ще го спази. Една бърза смърт звучеше доста примамливо, като си представих алтернативите. Но не исках да умра, без да имам последната дума.

— Добре. Но за вас той струва повече от моя живот. Освободете вълка и другия. Тогава ще ви предам принца и можете да ме убие.

Принцът стоеше съвсем неподвижен в хватката ми. Едва долавях дъха му, но все пак усещах, че слуша, думите ми сякаш попиваха в него като вода в суха пръст. Тънката мрежа на Умение помежду ни ме предупреди, че става още нещо. Той се пресягаше към някого с нечестивата си смес от Осезание и Умение. Стегнах мускулите си, за да не би жената отново да наложи властта си над тялото му.

— Лъжеш ли? — попита Предан толкова тихо, че едва го чух. Но въпросът на Предан ли беше, или на жената?

— Казвам истината — излъгах искрено. — Ако освободят лорд Златен и вълка, ще те освободя. — В смъртта. А второто гърло, което щях да срежа, щеше да е моето.

Големият мъж на големия кон ми отвърна със смях.

— Много късно е за това, боя се. Те вече са мъртви.

— Не са.

— Не са ли? — Доближи се още.

— Щях да разбера, ако вълкът е умрял.

Вече не беше нужно да вика, та гласът му да стигне до мен. Заговори ми съвсем свойски.

— И точно затова е толкова неестествено да ни се противопоставяш. Признавам, това, че те накарах да отговориш само на този въпрос, е достатъчно, за да отложи смъртта ти. — В очите му грееше топлота към мен, а в гласа му се появи нотка на искрено любопитство. — Защо, в името на живота и смъртта, които Еда и Ел обграждат, се възправяш срещу собствения си вид? Харесва ли ти това, което правят с нас? Боят с камшици, бесенето, разчленяването и изгарянето? Защо ги поддържаш?

Извисих глас, за да ме чуят всички.

— Защото това, което искате да направите на това момче, е грешно! Това, което жената е направила на своята котка, е грешно! Нарекли сте се Петнисти и се гордеете с потеклото си, но вървите срещу онова, което учи Старата кръв. Как можете да извините онова, което тя е направила на котката си, да не говорим за това, което иска да направи на принца?

Светлината в очите на едрия мъж помръкна.

— Той е Пророк. Може ли да му се направи нещо, което да не е заслужил хилядократно?

При тези думи принцът се вкочани в ръцете ми.

— Лодвайн, в това ли вярваш наистина? — Младостта и неверието в гласа на Предан бяха покъртителни. — Толкова красиво ми говореше, докато пътувах с вас. Казваше, че ще стана кралят, който ще обедини своя народ в равенство и справедливост. Казваше, че...

Лодвайн поклати глава с презрение към наивността му.

— Щях да кажа всичко, за да те накарам да тръгнеш с нас по своя воля. Печелех време с красиви думи, докато връзката се вплете достатъчно здраво. Получих знаци през котката, че задачата е изпълнена. Пеладайн скоро вече ще може да те вземе. Ако го нямаше този нож на гърлото ти сега, вече щеше да те е взела. Но Пеладайн не желае да умре пак. Веднъж ѝ е достатъчно. Смъртта ѝ беше бавна, кашляше и се давеше, линееше с всеки ден. Дори смъртта на майка ми беше по-бърза. Обесиха я, вярно, но не беше още мъртва, докато я разсичаха на четири части, за да я хвърлят в огъня. А колкото до баща ми, сигурен съм, че времето, в което е гледал как войниците на Славен Пророка премахват майка ми, му се е сторило дълги години. —

Усмихна се с омраза на Предан. Тъй че разбираш, връзката на семейството ми с Пророците е дълга. Дългът е стар, принц Предан. Мисля, че най-приятното време, което Пеладайн е имала през последната година, бяха часовете, през които замисляхме това за теб. Мисля, че е съвсем уместно един Пророк да възстанови един живот заради онези, които ми бяха отнети.

Ето това беше. Семето на омразата, от което бе покълнало всичко това. За сетен път не беше нужно Пророците да прозират надалече, за да разберат откъде иде злата им съдба. Капанът за принца бе заложен от наглостта и жестокостта на чичо му. Омраза бе и наследството, оставено ми от Славен. Но сърцето ми се затвори за съчувствието, което припламна в мен. Петнистите бяха мои врагове. Каквото и да бяха изтърпели, нямаха право на това момче.

— А какво е за теб Пеладайн, Лодвайн? — попитах. Подозирах, че знам отговора, но той ме изненада.

— Тя беше моята едноутробна сестра, моя близначка, толкова подобна на мен, колкото жена може да е на мъж. Лишен от нея, аз съм последният от моя род. Достатъчно основание ли е това за теб?

— Не. Но за теб е. Готов си на всичко, за да може тя да заживее отново в човешка плът. Готов си да ѝ помогнеш да открадне тялото на това момче, та то да приюти ума ѝ. Дори това да е противно на учението на Старата кръв, на което държим. — Гласът ми прокълтя, изпълнен с праведност. Дори думите ми да стъписаха някои от неговите воители, те не го показаха с нищо.

Лодвайн спря коня си на меч разстояние от нас. Наведе се напред и ме прикова с поглед.

— Тук има нещо повече от братска скръб. Скъсай връзките си с рода на Пророците и помисли за себе си. Помисли за своя вид. Забрави за старите ни обичаи да се ограничаваме. Старата кръв е дар от Еда и трябва да използваме този дар! Тук се крие огромна възможност, за всички нас, които носим Старата кръв. Имаме шанс да ни чуят. Нека Пророците признаят, че това, което легендата отдавна ни казва, е истина. Осезанието е в тяхната кръв толкова плътно, колкото и Умението. Това момче един ден ще е крал. Можем да го направим свой. Когато седне на трона, може да сложи край на преследването, което понасяме толкова дълго.

Прехапах долната си устна, уж дълбоко замислен. Лодвайн едва ли можеше да си представи какво решение претеглям всъщност. Ако изпълнех неговото желание, родът на Пророците все още щеше да има наследник, поне в тяло, ако не и в ум. Копривка можеше да изживее живота си, свободна от стягащата я паяжина на съдбата. А и нещо добро можеше да има в това, за Старата кръв и за Шестте херцогства. Трябваше само да предам Предан за живот в мъчение. Шутът и моят вълк можеха да си тръгнат свободни, а Копривка можеше да живее, а и Старата кръв след време навярно щеше да се освободи от преследванията. Дори и аз можех да живея. Предавам едно момче, което едва познавам, и купувам всичко това. Един-единствен живот срещу живота на всички други.

Взех решението.

— Ако реша, че казваш истината... — почнах и спрях. Вгледах се в Лодвайн.

— Ще минеш на наша страна?

Вярваше, че съм човек, хванат натясно между смъртта и компромиса. Оставих колебанието да блесне в очите ми и кимнах, много кратко. Вдигнах ръка и дръпнах яката си да я разхлабя. Мънистата на Джина лъснаха пред очите му. „Ти ме харесваш — замолих се. — Довери се на думите ми. Пожелай ме за приятел“. И изрекох словото си на страхливец:

— Мога да ви бъда полезен, Лодвайн. Кралицата очаква лорд Златен да ѝ върне принца. Ако го убиете и принцът се върне сам, ще се зачудят какво е станало със Златен и защо. Ако ни оставите живи и им върнем принца, е, ще мога да обясня промените в поведението му. Те ще го приемат безусловно.

Очите му ме огледаха преценяващо. Видях как се самоубеждава.

— И лорд Златен ще приеме това, което казваш?

Изсумтях презрително.

— Той няма Осезанието. Има само очите си, които ще му кажат, че сме върнали принца жив и непокътнат. Ще мисли само за завръщането си като герой в Бъкип. Ще повярва, че съм договорил свободата на принца, и с радост ще заяви в двора заслугите си за това. Всъщност той ще е свидетел как го правя. Отведи ни там, където го държите. Нека да му го изиграем. Отпрати го с моя вълк да си върви по пътя и го увери, че двамата с принца ще го последваме. — Кимнах

замислено, уж че потвърждавам мисълта за себе си. — Да, всъщност ще е най-добре той да е тръгнал. Не бива да види как жената завладява тялото. Може да се зачуди какво става с него. Нека лорд Златен си замине пръв.

— Изглеждаш доста загрижен за спасението му — подметна Лодвайн.

Свих рамене.

— Плаща ми добре за малко работа. И търпи моя вълк. Разбираме се вече от години. Такава работа не се намира лесно.

Лодвайн се усмихна широко, но в очите му долових скрито презрение към слугинската етика. Разтворих още яката си.

Той погледна към Предан. Момчето го гледаше, без да трепне.

— Имаме проблем обаче — отбеляза тихо Лодвайн. — Момчето няма изгода от сделката ни. Като нищо може да я издаде на лорд Златен.

Усетих как Предан си пое дъх, за да заговори. Стиснах го по-силно, за да мълчи, но той все едно заговори:

— Моят интерес е да живея — заяви високо. — В колкото и нещастно съществуване да се превърне това. И държа на котката. Защото тя ми е вярна, колкото и да е лъжлива сестра ти към двама ни. Няма да изоставя котката и да я предам. А ако ми отнеме тялото, може би това е цената, която трябва да платя за това, че позволих да ме излъжат с обещания за приятелство. И любов. — Гласът му беше твърд и звучен. Зад рамото на Лодвайн видях как двама от ездачите му извърнаха очи, наранени от думите на Предан. Но никой не се обади да го защити.

Устните на Лодвайн се извиха в усмивка.

— Значи се разбрахме. — Изпъна ръка към мен, сякаш искаше да запечатаме сделката с ръкостискане. Усмихна ми се обезоръжаващо. — Махни ножа от гърлото на момчето.

Усмихнах му се вълчи.

— А, не. Още не. Ти каза, че Пеладайн може да го завладее по всяко време. Възможно е, ако го направи, да решиш, че нямате нужда от мен. Можеш да ме убиеш, да оставиш сестра си да вземе момчето и след това да го представиш на лорд Златен, зложника, освободен, за да го върне в двора. Не. Ще го направим по моя начин. Освен това момчето може да промени намеренията си. Ножът му помага да помни,

че ще стане, както аз кажа. — Доколко щеше да чуе Предан обещанието, стаено в тези думи? Задържах погледа си върху Лодвайн и не промених тона си. — Да видя лорд Златен на коня и пуснат на свобода, с моя вълк до него. И чак тогава, след като видя, че спазваш думата си, ще предам и момчето, и себе си на волята ти.

Хилав, много хилав план. Стратегията ми не стигаше по-далече от това да ни отведат при Шута и Нощни очи. Задържах усмивката и погледа си върху Лодвайн, но усетих как другите бавно подкараха конете си към нас. Стисках ножа здраво. В един момент принцът вдигна ръка и ме хвана за китката. Съвсем леко — макар да изглеждаше, че се съпротивлява на острието, не беше така. Всъщност като че ли искаше да го задържи на гърлото си.

— Добре, ще го направим както искаш — най-сетне отстъпи Лодвайн.

Качването на Моя черна бе доста непохватно, като се има предвид ножът до гърлото на принца, но се справихме. Предан беше някак прекалено отзивчив за жертва — боях се, че Лодвайн ще го забележи. Точно в този момент бях готов да дам какво ли не принцът да беше обучен по-добре в Умението. Нишката, която ни свързваше, бе твърде тънка, за да разбере мислите му, а и той не знаеше как да насочи ума си към моя. Можех да усетя само страха и решимостта му. Решимост за какво? Нямах как да знам. Моя черна не беше доволна от двойния товар, който трябваше да носи, и сърцето ми се сви в лошо предчувствие. Не само рискувах да я нараня още по-лошо, но и нямах начин да побегнем. Всяко потръпване на куцацията й крак бе като укор за мен. Но нямах избор. Яздехме след Лодвайн, другите Петнисти ни бяха обкръжили плътно. Не изглеждаха благоразположени. Разпознах едната жена от краткия ни сблъсък. Не видях никой от двамата мъже, с които се бях сразил. Доскорошните приятели на принца не показваха вече особено съчувствие и дружелюбие и към него. Той сякаш не ги виждаше, яздеше загледан право напред. Върхът на ножа ми бе опрян в ребрата му.

Яздехме към леса. Околността бе странно осеяна с могили и реших, че преди много време тук се е издигал някакъв град. Ливадите и горите отново бяха завзели земята, но земя, разравяна дълго от лемежа на плуга, остава завинаги по-равна. Мъх се беше хванал по каменните зидове, разделяли някога пасбищата, а около тях беше

израсла трева, и трънаци и драки, които като че ли обичат такива каменисти места. „Никой не живее вечно — говореха сякаш стените. — Четири такива камъка, струпани един върху друг, ще надживеят всички твои мечти и ще стоят, когато твоите потомци отдавна ще са забравили, че си живял тук“.

Предан се беше смълчал. Държах ножа, опрян в ребрата му. Вярвам, че ако бях усетил жената да завладява тялото му, щях да натисна острието навътре. Умът му като че ли се беше отнесъл някъде. Използвах това време, за да огледам по-подробно Петнистите. Бяха дванадесет, с Лодвайн.

Стигнахме до пещера в един склон. Преди много време някой бе добавил каменни стени, за да я разшири. Останки от дървена порта висяха килнати. Кошара, помислих си. Добро място да се държат овцете през нощта, с пещерата за подслон, ако дъждът или снегът се усилят. Моя черна вдигна глава и изцвили за поздрав на Малта и другите три коня, вързани там. Изкарах ги всичко петнадесет. Внушителна сила, на която да се опълчиш, дори да бяхме повече от един.

Слязох от кобилата и смъкнах и принца. Той се олюля. Устните му помръдваха, все едно шепнеше, но не чух нищо. Очите му изглеждаха стъклени и унесени. Опрях отново ножа на гърлото му.

— Ако се опита да го вземе, преди да освободите другите, все пак ще го убия — предупредих Лодвайн.

Той ме погледна изненадано. После изрева:

— Пеладайн!

От пещерата изскочи ловна котка. Спря и ме прикова с изпълнения си с омраза поглед. Тръгна бавно към мен: не беше котешко прокрадване, а стъпката на разстроена жена.

Принцът я гледаше. Не каза нищо, но усетих хрипливата въздишка, изтръгнала се от него. Лодвайн клекна до котката и заговори тихо:

— Сключих сделка. Ако пуснем приятелите му на свобода, той ни дава принца непокътнат. Нещо повече, връща те в Бъкип и ти помага да те приемат там.

Не знам дали си казаха нещо, или Лодвайн просто прие, че е съгласна. Изправи се и каза високо:

— Влизай. Приятелите ти са там.

Последвах го в пещерата с ужасна неохота. Вън, на открито, все още имах някакъв шанс за бягство. Но вътре щяхме да сме заклещени. Единственото, което можех да си обещавам, бе, че няма да получат принца. Да срежа гърлото му щеше да е работа за един миг. Не бях толкова сигурен, че мога да даря себе си с бърза смърт, още по-малко — Нощни очи и Шута.

Вътре гореше малък огън и при миризмата на печено стомахът ми изръмжа. В бивака им нямаше никакъв ред, приличаше по-скоро на разбойническа бърлога, отколкото на военен лагер. Това ме предупреди, че не бива да разчитам прекалено на властта на Лодвайн над хората му. Това, че го следвах, не означаваше, че са му подчинени. Заоглеждах пещерата, докато Лодвайн разговаряше тихо с хората, оставени да пазят. Не беше поставил никого начело на охраната. Очите им бяха приковани в него и се отдалечих. Никой не се възпротиви. Още носех талисмана на Джина над ризата си и се усмихвах обезоръжаващо. Явно беше, че влизам навътре в пещерата, а не се опитвам да избягам навън.

Това бе поредният знак колко неформално е командването на Лодвайн. Опасението ми, че Петнистите представляват нещо като войска Осезаваци, се стопи — всъщност бяха обикновена сбирщина.

Сърцето ми намери приятелите ми преди очите. Видях две свити на пода тела в дъното на пещерата. Не поисках разрешение. С ножа, опрян на гърлото на Предан, тръгнах към тях.

Към дъното таванът се снишаваше и пещерата се стесняваше.

Те спяха. Постелята им бе наметалото на Шута, тоест онова, което бе останало от тази великолепна дреха. Нощни очи се беше проснал на хълбок, потънал в изтощителен сън. Шутът лежеше до него, беше го прегърнал. Бяха мръсни. Шутът бе с превръзка на челото. Златото на кожата му бе станало болезнено жълто, а едната страна на лицето му беше покрита с отоци. Някой му беше взел ботушите и малките му бледи ходила изглеждаха отекли и уязвими. Гърлото на Нощни очи беше зацапано с кръв и слюнка, а дъхът му хриптеше.

Исках да падна на колене до тях, но се боях да сваля ножа от гърлото на Предан.

— Хайде — подканих ги тихо. — Събудете се. Дойдох.

Ушите на вълка трепнаха, после той отвори едното си око и ме погледна. Помръдна глава и това събуди Шута. Той отвори очи и ме зяпна невярващо. Отчаяние разкриви лицето му.

— Ставайте — казах тихо. — Сключих сделка с Петнистите. Трябва да се пригответе за тръгване. Можете ли да вървите?

Шутът гледаше ококорено като дете, събудено посред нощ от дълбок сън. Надигна сковано гръб.

— Аз... Каква сделка? — Погледна талисмана на шията ми, ахна тихичко и извърна поглед настрани. Придърпах яката. По-добре беше талисманът да не замайва ума му точно сега, нямаше нужда изкуствено внушена обич да го кара да не иска да си тръгне.

Лодвайн идваше към нас, ловната котка на Предан пристъпваше до него. Не изглеждаше доволен, че говоря с пленниците му, без да присъства. Заговорих бързо и силно, та гласът ми да стигне до него.

— Вас двамата ви освобождават или убивам принца. Но след като ви освободят, двамата с принца ще ви последваме. Повярвай ми.

И с това времето ми да им говоря свърши. Вълкът се надигна тромаво, задницата му се олюля и той залитна. Миришеше мръсно, на стара кръв, пикня и гной. Не можех да го погаля — зает бях да заплашвам живота на принца. Той опря глава в крака ми и мислите ни потекоха при допира.

О, Нощни очи.

Малки братко. Лъжеш.

Да. Лъжа ги всички. Можеш ли да върнеш Немиришеция в Бъкип?

Вероятно не.

Олеква ми на сърцето да чуя това. Много по-добре е от „Всички ще умрем тук“.

Бих предпочел да остана и да умра до теб.

Бих предпочел да не видя това. Ще ме отвлече от онова, което трябва да направя.

А Копровка?

Тази мисъл бе по-трудна за споделяне с него. *Не мога да отнема живота на един заради друг. Нямам това право. Ако всички трябва да умрем, тогава...* Мислите ми замряха. Сетих се за странните мигове, които бях споделил в потока на Умението с онова друго, необятно присъствие. Потърсих някаква утеха за нас. *Може би Шутът греши и*

времето не може да бъде отклонено от своя курс. Може би всичко е предопределено много преди да се родим. Или може би следващият Бял ясновидец ще избере по-добър Катализатор.

Усетих как отхвърли философския ми размисъл. Подари ми чиста смърт тогава.

Ще се опитам.

Беше най-тънката струйка мисъл помежду ни, просмукала се през неговата болка и разсъдливост. Беше като дъжд след суша. Проклех се заради всичките години, в които бяхме споделяли това, а бях оставял душата си да копнее за Умението. Краят на това споделяне надвисна над мен и не само осъзнах пълната сладост на всичко, което бяхме познали. Моят вълк беше на крачка-две от смъртта. Аз вероятно щях да се самоубия или да бъда убит, преди да свърши този следобед. Дилемата какво щеше да направи един от нас, когато другият умре, ни бе изтръгната и заменена с реалността. Никой от двама ни нямаше да продължи вечно.

Шутът се бе изправил. Златните му очи потърсиха отчаяно лицето ми, но не смеех да му издам нищо. Стегна се и когато Лодвайн заговори, отново стана лорд Златен. Гласът на водача на Петнистите беше звучен и гладък, силата му на убеждение — като загръщащо топло наметало. Всички ни гледаха.

— Приятелят ви го каза накратко. Успях да му докажа убедително, че няхмахме никакво намерение да нараним принца, само да му дадем възможност сам да види, че онези, които наричате Осезаващи, не са зли същества, а просто хора с особен дар от Еда. Единствено това желяехме — нашият принц да разбере това. Съжаляваме за дълбокото ни неразбирателство и за това, че пострадахте, докато се разберем. Но сега можете да вземете коня си и да си отидете свободно. Вълкът също. Вашият приятел и принцът скоро ще дойдат след вас. Всички ще се върнете в Бъкип. Искрената ни надежда е, че принц Предан ще говори там в наша защита.

Очите на лорд Златен пробягаха от Лодвайн към мен и обратно и той попита високомерно:

— А причината за ножа е...?

Усмивката на Лодвайн беше повече от красноречива.

— Вашият слуга няма голямо доверие в нас, опасявам се. Въпреки уверенията ни смята, че трябва да заплашва принц Предан,

докато не се увери, че сте освободени. Поздравявам ви, че имате толкова верен слуга.

Цяло стадо добитък можех да преведа през пукнатината в логиката му. Леко проблясване в очите на лорд Златен ми показва съмненията му, но при бавното ми кимване той също кимна късо. Не знаеше играта, но ми се доверяваше. Преди да е изтекъл този ден, щеше да се проклينا за доверието си. Затворих сърцето си пред тази мисъл. Тази жалка сделка бе най-доброто, което можех да направя.

— Милорд, вземете кучето ми и тръгнете. Скоро ще ви последвам с принца.

— Съмнявам се, че ще можем да вървим бързо и да стигнем далече днес. Кучето ти е тежко ранено.

— Не е нужно да бързате. Скоро ще ви догоня и ще можем да продължим заедно.

Лицето на лорд Златен остана угрижено, но спокойно. Може би само аз си давах сметка за всичко, което се бореше в него. Ситуацията му изглеждаше нелогична, но аз явно исках да вземе вълка и да се махнат оттук. Почти *видях* как направи избора си. Наведе се, за да вдигне пищното доскоро наметало, сега зацапано с кръв и пръст. Изтърси го, а след това го заметна на раменете си все едно все още беше хубава дреха.

— Ботушите ще ми бъдат върнати, разбира се. И конят ми. — Благородническият тон се беше върнал в гласа му.

— Разбира се — съгласи се Лодвайн, но забелязах няколко намръщени лица в тълпата зад него. Малта беше великолепна кобила, богата награда за онзи, който беше пленил лорд Златен.

— Тогава ще тръгнем. Том, ще очаквам да ни последваш незабавно.

— Разбира се, господарю — излъгах вяло.

— С принца.

— Няма да ви последвам без него — обещах искрено.

— Чудесно. — Лорд Златен ми кимна, но очите на Шута ми хвърлиха тревожен поглед. Когато се обърна към Лодвайн обаче, лицето му беше ледено. — Държахте се с мен като пътни разбойници. Няма да мога да скрия състоянието си от кралицата и дворецовите стражи. Наистина имате късмет, че с Том Беджърлок сме готови да

потвърдим пред нея, че сте разбрали грешките си. В противен случай, убеден съм, че тя ще прати войските си да ви избият като папlach.

Беше свършен в ролята на оскърбения благородник, но все пак едва не му изревах да млъкне и да се маха, докато все още има време. През цялото време мъглекотът гледаше Предан, както домашна котка дебне миша дупка. Можех почти да усетя жаждата на жената да го завладее напълно. Не хранех вяра, че ще остане вярна на сделката на Лодвайн повече от тълпата му. Посегнеше ли да го вземе, покажеше ли Предан някакъв признак, че тя го завладява, щеше да се наложи да го убия, все едно дали Шутът се е спасил, или не. Отчаяно исках с Нощни очи да се махнат. Усмивнах се, надявах се усмивката ми да не прилича на озъбване, докато лорд Златен бе приковал Лодвайн с погледа си. След това дръзна да обходи струпалата се тълпа със златните си очи. Не бях сигурен те какво си помислиха, но моето твърдо убеждение бе, че запомня всяко лице. Забелязах, че погледът му събуди гнева на много от тях.

И през цялото това време държах принца, с ножа на гърлото му, откуп за живота на моите приятели. Той стоеше неподвижно, все едно не мислеше за нищо. Срещаше спокойно погледа на котката. Не смеех да гадая какво си разменят, дори когато котката извърна очи от него.

Гняв стегна за миг лицето на Лодвайн, но той го овладя.

— Разбира се, че трябва да докладвате на кралицата. Но когато тя чуе разказа на сина си за преживяното с нас, може би ще прояви повече съчувствие към положението ни. — Махна с ръка и след кратко колебание спътниците му се разстъпиха. Не завиждах на лорд Златен, че трябва да мине през този тунел от омраза.

Погледнах Нощни очи. Той се подпря на крака ми и се притисна силно за миг. Фокусирах ума си до върха на игла. *Иди в пръстта, колкото можеш по-скоро. Изведи го от пътя и се скрийте колкото може по-добре.*

С каква скръб ми отвърна! След това умовете ни се разделиха. Нощни очи закрета след Шута. Тромаво, но с достойнство. Не знаех докъде може да стигне, но поне нямаше да умре в тази пещера, обкръжен от хрътки и ловни котки, които го мразеха. Шутът щеше да е до него. Това бе единствената утеха, която можех да намеря за себе си.

Входът на пещерата беше дъга от светлина. В ореола ѝ видях как доведоха Малта. Шутът хвана юздите ѝ, но не я яхна. Поведе я много

бавно, заради Нощни очи. Взрях се след тях: мъж, кон и вълк, които си отиваха от мен. Фигурите им се смалиха и отново усетих Предан в пръстена на ръката ми; дъхът му бе влязъл в ритъм с моя. Животът си отиваше от мен и прегръщах смъртта.

— Наистина съжалявам — прошепнах в ухото му. — Ще го направя бързо.

Синът ми вече знаеше. Отговорът му бе като най-лекият полъх.

— Още не. Едно кътче все още си е мое. Мога да я задържа още малко, мисля. Ще им позволим да стигнат колкото може по-далече.

ГЛАВА 26

ПОЖЕРТВОВАНИЕ

Макар обикновено да бива наричана Планинското кралство, тази територия и нейните владетели изобщо не отговарят на понятието на Шестте херцогства за това, което съставлява истинско кралство. Най-често едно кралство се представя като единен народ на обща територия, като властта на монарха се предава по наследство. Планините не се вместили в границите на нито едно от тези определения. Вместо единен народ там има скитащи ловци, обикалящи със стадата си пастири, търговци и пътници, които определят трасетата на пътищата, и хора, които са избрали да се препитават в малки разпръснати ферми. Лесно е да се разбере, че тези хора може да не споделят общи интереси.

Ето защо е естествено „владетелят“ на тези хора да не е крал в традиционния смисъл. По-скоро родословната линия е започнала с посредник, мъдър човек, надарен с дарбата да решава споровете, които неизбежно възникват между толкова различни хора. Легендите за „кралете“ Чиурда изобилстват с разкази за владетели, които драговошно предлагали себе си за откуп, като рискували не само богатството си, но и собствения си живот за своя народ. От тази традиция произлиза и почетната титла, с която Планинският народ удостоява своя владетел. Не крал или кралица наричат те своя монарх, а Пожертвовател.

Рицарин Пророка, „За
Планинското кралство“

Хората на Лодвайн бавно, като утаяваща се тиня, се скупчиха около мен. Огледах ги. Светлината откъм входа беше зад тях и ми беше трудно да различа чертите им в сумрачната пещера, но все пак ги огледах един по един. Повечето бяха млади хора, включително четири жени. Никой не изглеждаше по-стар от Лодвайн. Нямаше тук старей от Старата кръв — Петнистите бяха кауза на млад човек. Четирима от мъжете бяха с еднакви криви зъби: братя или поне братовчеди. Някои изглеждаха почти незаинтересовани, но никой не изглеждаше дружелюбен. Единствените усмивки бяха злорадо враждебни. Отново разхлабих яката си. И да промени нещо талисманът на Джина, не го забелязах. Зачудих се дали сред тези младежи има близки на онзи, когото бях убил на пътеката. Имаха животни, макар и не толкова много, колкото бях очаквал: две хрътки и една котка, а на рамото на един бе кацнал гарван.

Мълчах, нямах представа какво предстои да се случи. Котката на принца не бе помръднала от мястото си, клечеше на земята пред нас. На няколко пъти извъръщаше поглед, но всеки път очите ѝ се връщаха върху момчето, жадни и изпълнени с алчна страст, с което изглеждаха съвсем човешки. Лодвайн бе излязъл от пещерата за фалшиво сбогуване с лорд Златен и сега се върщаше, усмихваше се уверено.

— Е, вече може да ми дадеш ножа — заяви твърдо. — Аз спазих своята част от сделката.

— Може би няма да е разумно — казах. И излъгах: — Момчето се опита да се измъкне само преди минута. Единственото, което го държи мирно, е ножът. По-добре да е на гърлото му, докато тя... — потърсих думи — не влезе изцяло — довърших неуверено. Видях как едно-две от лицата потръпнаха и добавих преднамерено: — Докато Пеладайн не завземе изцяло тялото му. — Видях как една от жените преглътна.

Лодвайн като че ли не забеляза, че това притесни някои от следовниците му. Непринуденото му поведение изобщо не се промени.

— Не мисля. Боли ме, като виждам, че заплашваш гърло, което скоро ще бъде на мой близък. Дай ножа. Тук си сред свои. Няма от какво да се боиш. — Протегна ръка.

Опитът ме е научил, че тези, които най-много приличат на мен, са най-голямата заплаха. Но оставих усмивката бавно да озари лицето ми и свалих ножа от гърлото на принца. Не го подадох на Лодвайн, а го

прибрах в канията си на колана. С другата ръка продължавах да държа Предан за рамото, плътно до себе си. Тук, където пещерата се стесняваше, можех да го избутам зад мен, ако се наложеше. Съмнявах се, че тази нужда ще възникне. Смятах да го убия лично. Преди двайсет години Сенч ме беше научил на всички начини да убивам човек с ръце. Бях научил тихи начини и бързи начини, и начини, които са бавни. Надявах се да съм все още толкова бърз и точен, колкото бях някога. Най-задоволителната тактика бе да изчакам, докато жената вземе тялото на момчето, и тогава да убия Предан толкова бързо, че тя да умре с него, без да може да избяга обратно в тялото на котката. Щях ли да имам време да убия и себе си, преди да се нахвърлят върху мен? Съмнявах се. Но по-добре беше да не се отвличам с такива мисли.

Изведнъж принцът заговори.

— Няма да се боря. — Освободи се от ръката ми и се изправи, доколкото позволяваше ниският таван. — Бях глупак. Може би заслужавам това заради глупостта си. Но мислех... — Погледът му започна да обикаля лицата, които ни обкръжаваха. Очите му сякаш знаеха къде да се задържат и след погледа му виждах по някои лица да припламва колебание.

— Мислех, че вие искрено вярвате, че съм един от вас. Вашето гостоприемство и помощта ви ми изглеждаха истински. Връзката ми с котката... никога не бях изпитвал такова нещо. А когато жената дойде в ума ми и каза... каза, че ме обича... — Гласът му се поколеба, но той — не. — Мислех, че съм намерил нещо истинско, нещо, което струва повече от моята корона и рода ми, дори от дълга ми пред хората. Бях глупак. Така. Казва се Пеладайн, нали? Тя така и не ми каза името си и, разбира се, така и не видях лицето ѝ. Добре. — Клекна, после седна кръстат на пода. Разтвори ръце към взряната в него котка. — Хайде, ела. Ти поне ме обичаше заради самия мен. Зная, че и ти не харесваш всичко това. Нека двамата с теб сложим край на тази история.

Погледна нагоре към мен, бърз поглед, пълен със смисъл, който не можах да схвана. Погледът обаче ме смрази.

— Не ме презирай като пълен глупак. Котката ме обича и аз я обичам. Това поне винаги е било вярно. — Знаех, че когато котката скочи в скута му, допирът ще усили връзката им. Жената лесно щеше да се прехвърли в него. Тъмните му очи не се откъсваха от моите. Изведнъж видях Кетрикен в чертите му, в спокойното приемане на

онова, което трябва да стане. Думите му бяха за мен. — Ако мога да освободя котката от нея, бих се радвал. Но аз ще споделя нейния плен. Ще сме двама, които е обвързала, само за да злоупотреби с телата ни. Тя никога не е имала нужда от сърцата ни, искаше само да ги използва против нас.

И Предан Пророка се извърна от мен, затворил очи. Наведе глава към пристъпващото към него животно. Никакъв звук нямаше, дъх дори не се чуваше в пещерата. Всички гледаха, всички чакаха. Няколко лица бяха пребледнели и изопнати. Един младеж се обърна настрани разтреперан, когато котката застана пред принца. Опря пъстрото си чело до челото на Предан, бележеше го за свой, както правят котките. Когато го потърка в неговото, зеленият ѝ поглед забърса моя.

Убий ме сега.

Резкият контакт ум в ум бе толкова неочакван, че не можах да реагирам.

Какво ми беше казал котакът на Джина? Че всички котки могат да говорят, но че избират кога и на кого. Умът, който ме докосна, бе котешки ум, не женски. Зяпнах замръзнал малката ловна котка. Беше разтворила челюсти, но беззвучно, сякаш я пронизваше неизразима болка. После тръсна глава.

Глунав брат на куче! Губиш нашия шанс. Убий ме веднага!

Тези думи поразиха ума ми като удар.

— Не! — изкрещя Предан и едва сега осъзнах, че е останал чужд за първите ѝ думи към мен. Присви се над мъглекотката, но тя се хвърли — от пода на рамото на Предан и към мен, без да мисли как го раздират ноктите ѝ в този скок. Полетя към мен с извадени нокти и отворена паст. Има ли нещо толкова бяло като котешки зъби на фона на червената уста? Посегнах за ножа си, но тя беше много бърза. Скочи на гърдите ми, заби ноктите на предните си лапи и задра със задните по корема ми. Изви муцуната си настрани и успях да видя само два реда зъби, връхлитащи към лицето ми, докато падах по гръб в ъгъла на пещерата.

Всички се развикаха.

— Пеладайн! — изрева Лодвайн и чух отчаяния вик на принца: „Не, не, не!“, но бях твърде зает да опазя очите си. Биех с едната ръка срещу нея, докато другата опипваше бясно за ножа, но ноктите ѝ се бяха забили дълбоко. Не можех да я изтръгна. Извъртях лице, докато

падахме, с което неизбежно оголих гърлото си за острите ѝ зъби. Тя се вкопчи в тази възможност съвсем буквално и докато усещах как зъбите ѝ се забиват в мен, забавени само от мънистата на талисмана на Джина, успях да извадя ножа. Не знаех дали се боря с жената, или с котката, знаех само, че съществото е решено да ме убие. Важно беше, но не дотолкова, че да спре ръката ми. Трудно беше да забия ножа, както се беше вкопчила в гърдите ми, гръбнакът и ребрата ѝ отклониха на два пъти острието. На третия път най-сетне успях да забия ножа дълбоко. Тя пусна гърлото ми, за да нададе смъртния си вой, но ноктите ѝ останаха здраво забити в гърдите ми. Задните ѝ крака бяха разкъсали ризата ми. Коремът ми беше изподран и пареше като огън. Откъснах тялото ѝ от себе си, но когато понечих да го захвърля, Предан го грабна от мен.

— Коте, о, коте мое! — проплака и притисна безжизненото телце до гърдите си, все едно му беше дете. — Ти я уби! — извика ми обвиняващо.

— Пеладайн? — попита обезумял Лодвайн. — Пеладайн?

Навярно ако свързаното му животно не бе убито току-що, Предан щеше да намери в себе си благоразумието да се престори, че тялото му е поело ума на жената. Но не го направи и преди да съм успял да се изправя, видях ботуша на Лодвайн да лети към главата ми. Превъртях се настрани и скочих на крака в изпълнение, достойно за Шута на млади години. Ножът ми все още беше в котешкото тяло, но мечът ми висеше на колана. Измъкнах го и връхлетях срещу Лодвайн.

— Бягай! — ревах на принца. — Махай се. Тя откупи свободата ти с живота си! Не похабявай това!

Лодвайн беше по-едър от мен, а мечът, който вече вадеше, щеше да му даде предимство в обсега. Стиснах дръжката на моя с две ръце и посякох ръката му, преди да го е измъкнал. Той изкрещя и падна, стискаше отсечената си ръка като чаша, вдигната за наздравица. Това задържа тълпата за миг, колкото да скоча напред и да заслоня Предан в нишата зад себе си. Не беше избягал, а вече бе твърде късно. Може би винаги е било твърде късно. Беше на колене, прегърнал котката. Размахаваше меч срещу тълпата и му изревава:

— Ставай! Взимай ножа!

Усетих, че се изправя зад мен. Дали измъкваше ножа от тялото на котката? За миг се зачудих дали няма да го забие в гърба ми. После

вълната от хора се понесе към нас, някои отпред тласкани само от напора на онези зад тях. Двама награбиха Лодвайн и го извлякоха извън обсега ми. Някой скочи покрай тях срещу мен. Пространството бе твърде малко за нещо друго, освен грубо клане. Първото ми посичане разпра корема му и разцепи лицето на друг в края на замаха. Това забави устрема им, но после те се струпаха и тръгнаха срещу мен. Бяха затруднени от собствения си брой обаче. Все пак бях принуден да отстъпя. Усетих как принцът пристъпи встрани и изведнъж гърбовете ни се опряха в стената. Той скочи покрай мен, за да намушка един, който тъкмо бе успял да влезе под гарда ми, след това се завъртя надясно, за да се защити. Изкрещя като дива котка и заби ножа. Мъжът му отвърна с болезнен вик.

Знаех, че нямаме никакъв шанс, затова когато стрелата изсвистя покрай ухото ми и се пръсна в стената зад мен, не се разтревожих много. Някакъв глупак си хабеше дъха да надува рог. Пренебрегнах го, както пренебрегнах и виковете на падащите пред мен мъже. Един издъхваше, друг довърших с удар отдолу. Размахвах бясно меча и колкото и невероятно да беше, те заотстъпваха. Нададох триумфален рев и продължих напред. Тялото ми вече пазеше Предан като щит.

— Елате да умрете! — изръмжах и ги приканих с ръка.

— Хвърли оръжията! — извика някой.

Замахнах отново с меча, но тези пред мен отстъпиха и хвърлиха мечовете си на земята. Разчистиха пътя за някакъв стрелец, който закрачи към мен. Зад него имаше други с лъкове, но неговата стрела сочеше право в гърдите ми.

— Пусни меча! — извика той отново.

Беше момчето, което ни бе нападнало в засада, онова, което простреля Лоръл, а след това избяга с нея. Стоях задъхан и се чудех дали трябва да го принудя да ме убие, но изведнъж Лоръл заговори зад него. Опитваше се да говори спокойно, но гласът ѝ трепереше.

— Пусни меча, Том Беджърлок. Вече си сред приятели.

Битката прави света малък, прави живота не по-голям от замаха ти до дължината на меча. Отне ми време, докато се съвзема, и имах късмет, че ми оставиха това време. Зяпнах, мъчех се да осмисля това, което виждах, стрелеца и Лоръл, и хората, които стояха зад нея. Бяха непознати, не от бандата на Лодвайн. Шестима мъже и шест жени. Повечето бяха с лъкове, но някои имаха само криваци. Някои от

стрелите бяха насочени към хората на Лодвайн. Те бяха хвърлили мечовете си. Лодвайн стенеше в краката им, все още стиснал отсечената си ръка. Две стъпки и можех да довърша поне него. Вдишах. После усетих ръката на Предан на лакътя си.

— Пусни меча, Том — каза ми сдържано и за миг сякаш чух спокойния глас на Искрен. Силата се оттече от ръката ми и върхът на меча опря в земята. Всеки нов дъх бе изтезание за раздраното ми гърло.

— Пусни го! — повтори стрелецът. Пристъпи още по-близо и изпъна тетивата още по-силно. Ударите на сърцето ми се учестиха отново. Прецених разстоянието, което трябваше да покроя.

— Спрете! — намеси се внезапно гласът на лорд Златен. — Дайте му време да дойде на себе си. Бойната ярост го завладява и не мисли с ума си. — Провря се през редицата стрелци и застана между тях и мен, с изящно пренебрежение към стрелите, които вече сочеха гърба му. Дори не погледна към Петнистите, които с неохота се отдръпнаха, за да го пропуснат. — Спокойно, Том — каза ми, като на кон, който трябва да успокои. — Вече свърши. Всичко свърши.

Пристъпи към мен, сложи ръка на рамото ми и чух глухото мърморене сред тълпата, все едно бе извършил нещо удивително храбро. Мечът падна от ръката ми. До мен Предан изведнъж се смъкна на колене. Погледнах го. Вече бе пуснал ножа и тъкмо прегръщаше отпуснатото тяло на котката. Притисна я до гърдите си като дете, залюля я и проплака скръбно:

— Котенцето ми...

На лицето на лорд Златен се изписа ужасна тревога.

— Принце? — промълви той загрижено и се наведе да докосне момчето, но аз го дръпнах настрана.

— Остави го. Дай му време да поскърби.

После, с уморени стъпки, през тълпата докрета вълкът. Щом спря до мен, беше мой ред да падна на колене.

След това никой повече не обърна внимание на Том Беджърлок и неговия вълк.

Стрелецът, казваше се Диъркин, беше довел една стара знахарка. Тя се приближи до принца, но не направи опит да го докосне, просто седна до него и го загледа мълчаливо. Двамата с Нощни очи пазехме от

другата му страна. Тя ме погледна. Очите ѝ бяха стари и пълни с тъга. Боя се, че и моите бяха същите.

Чух тропота на отдалечаващи се копита и осъзнах, че са пуснали Петнистите да си вървят. Стиснах зъби. Е, нямаше как да го предотвратя. Пък и защо? Лодвайн обаче ме притесняваше. Не само, че бях освободил принца, но и бях убил животното, което съхраняваше душата на сестра му, и бях осакатил и него самия. Не ми трябваша повече врагове, отколкото вече си имах, но това не беше под моя контрол. Лодвайн вече беше на свобода и можех само да се надявам, че няма да доживея да съжаля за това.

Знахарката остави принца да оплаква котката чак докато слънцето не докосна хоризонта. После ме погледна и каза тихо:

— Вземи му я.

Не исках тази задача да се падне точно на мен, но го направих.

Трудно беше да го склоня да ми даде изстиващото телце. Подбрах думите си много грижливо. Не беше моментът да го принуждавам със заповедта-Умение да направи нещо, което не е готов да направи. Когато най-сетне ми позволи да вдигна мъглекотката от скута му, се изненадах колко е лека. Обикновено едно умряло животно, отпуснато и увиснало, като че ли тежи повече от живо, но тук имаше и друго. Малкото коте бе в окаяно състояние. „Все едно е проядена от червеи“, бе казал Нощни очи и не беше далече от истината. Беше дребно измъчено същество, лъскавата ѝ някога козина беше станала суха и трошлива, бучки кост очертаваха гръбнака. В смъртта ѝ бълхите я оставяха, твърде много за здраво животно. Знахарката взе телцето от ръцете ми и видях гнева, който припламна в очите ѝ.

— Не ѝ даваше дори да се поддържа като котка. Обладала я беше прекалено силно. Искаше да е жена в котешка кожа.

Пеладайн беше наложила на мъглекотката човешките си порядки. Отказала ѝ беше дългото спане, яденето до насита и редовното лизане, тоест естествените права за едно пъргаво малко коте. Играта и ловът също ѝ бяха отказани. Така ли използваша Петнистите Осезанието за целите си? Призля ми.

Лечителката понесе мъртвата котка навън. Двамата с принца я последвахме, Нощни очи вървеше между нас. Полувдигната грамада камъни очакваше малкия труп. Хората на Диъркин се бяха събрали, за да видят погребението.

Знахарката заговори на Предан:

— Тя продължава с теб. Тя умря за теб, за да освободи и двама ви. Пази в себе си котешките дири, които тя остави в душата ти. Нека я остави човешкото, което споделяше с нея. Вече сте разделени.

Когато поставиха последните камъни над котето и озъбената му в смъртта уста се скри от очите ни, принцът залитна. Сложих ръка на рамото му, но той се отдръпна, все едно бях омърсен. Не го обвинявах. Тя ми бе заповядала да я убия, беше направила всичко, което можеше, за да ме принуди да го направя, но въпреки това не очаквах Предан да ми прости.

Щом погребването свърши, знахарката даде на принца някаква отвара и каза тихо:

— Твоят дял от нейната смърт.

Той я изгълта, преди с лорд Златен да можем да се намесим. Лечителката ми посочи с ръка да го върна в пещерата. Там Предан легна на мястото, където бе издъхнала котката му, и заплака.

Не зная какво му беше дала знахарката, но късащите сърцето ми хлипове бавно заглъхнаха в хрипливия дъх на изтощен сън. Никакъв отдиш обаче нямаше в тази вкочаненост.

— Малка смърт — каза знахарката и за миг се изплаших ужасно. — Давам му негова собствена малка смърт, време на пустота. Той умря, когато котката му бе убита, разбираш ли? Трябва му това празно време, за да е мъртъв. Не се опитвай да го измъкваш оттам.

Отварата наистина го бе потопила в сън едва на стъпка от смъртта. Знахарката го сложи на постеля, нагласи тялото му все едно, че е труп. И не спираше да мърмори язвително:

— Такива синини по врата и гърба! Че бие ли се момче така?

Бях твърде засрамен, за да призная, че тъкмо аз му бях направил тези синини, и не казах нищо, докато тя го завиваше грижливо и клатеше глава. После се обърна и отривисто ми махна да седна до нея и да се оставя на грижите ѝ.

— Вълкът също. Имам време за вас, след като се погрижихме за раните на момчето. Раната в душата му е по-тежка от всичко, което кърви.

Проми раните ни с топла вода и ги наплеска с мазен мехлем. Нощни очи не реагира на докосванията. Толкова здраво търпеше болките, че едва ги усещах. Докато мажеше моите драскотини по

гърдите и корема ми, тя мърмореше строго. Отдадох на талисмана на Джина това, че изобщо благоволява да говори на изменник като мен.

Но единственият коментар на знахарката за талисмана бе, че вероятно тъкмо той е спасил живота ми.

— Котката беше решила да те убие, няма съмнение — отбеляза тя. — Но не беше по нейна воля или вина, сигурна съм. Не беше по вина и на момчето. Погледни го. Дете е още за порядките ни, твърде млад е, за да се свързва — строго ме поучаваше тя, все едно вината бе моя. — Необучен е за порядките ни и виж колко го нарани това. Лъжи няма да ти казвам. Възможно е да умре или да полудее от тъга. — Стегна с едно дръпване превръзката около корема ми. — Някой трябва да го учи на порядките на Старата кръв. Как правилно да борави с магията. — Погледна ме строго, но аз не отвърнах. Тя извърна очи и изсумтя презрително.

Нощни очи уморено вдигна глава и я положи на коляното ми. Зацапа ме с мехлем и съсирена кръв. Погледна спящото момче. *Ще го учиш ли?*

Съмнявам се, че ще иска да научи нещо от мен. Аз убих котката му.

Кой тогава?

Оставих въпроса без отговор и легнах в тъмното до вълка. Лежахме между наследника на Пророците и външния свят.

Недалече от нас, в средата на заслона, Диъркин беше събрал съвет. Лоръл седеше между него и лорд Златен. Знахарката също беше там, имаше и още други двама старци. Гледах ги изпод миглите си. Другите от Старата кръв бяха заети с обичайните за един лагер вечерни шетни. Неколцина се бяха изтегнали на походните си одеяла зад Диъркин. Изглеждаха доволни, че са оставили на младежа да говори вместо тях, но имах чувството, че всъщност те държат истинската власт в групата. Един пушеше дълга лула. Друг, брадат тип, грижливо точеше ловния си нож. Лекото стържене на метала в бруса бе като монотонен фон на разговора. Въпреки цялата небрежност в позите им усещах колко напрегнато следят как върви разговорът. Диъркин можеше да говори от тяхно име, но усещах, че се вслушват внимателно, за да се уверят, че думите му са точно това, което те искат да се каже.

Не на Том Беджърлок се обясняваха тези конници от Старата кръв, а на лорд Златен. Какво бе за тях Том Беджърлок, освен предател на своите, лакей на Короната? Та той бе много по-лош от Лоръл, защото всички знаеха, че макар да е родена в семейство от Старата кръв, дарбата ѝ е мъртва. От нея се очакваше да си проправи път в света, както може, завинаги полумъртва за целия живот, който цъфти и гъмжи, и пламти наоколо ѝ. Нищо срамно нямаше в това, че е станала Ловкиня на кралицата. Долавях дори някаква странна гордост у хората на Старата кръв, че толкова недъгав човек от техния корен се е издигнал толкова високо. Аз обаче сам бях избрал измяната и всички Осезаващи ме заобикаляха отдалече. Един донесе месо на шишове и го постави над огъня. Миризмата бе смътно възбуждаща.

Храна? — попитах Нощни очи.

Твърде уморен съм за ядене — отвърна той. Но за мен се добави и неохотата да се моля за храна на хора, които ни отхвърляха. Затова просто лежахме забравени в тъмнината. Не се чувствах уязвен, че Шутът бе казал толкова малко за мен. Лорд Златен не можеше да е позагрижен за раните на един слуга, отколкото Том Беджърлок за синините на господаря си. Все още трябваше да играем ролите си. Така че се престорих на заспал, но изпод клепачите си ги наблюдавах и слушах разговора им.

Отначало разговорът беше общ и събирах фактите на късчета и с догадки. Диъркин разправяше на Лоръл нещо за техен чичо. Беше стара новина, за синове, вече пораснали и оженени. Тъй. Отчуждени братовчеди, разделени от години. Звучеше логично. Тя беше признала, че има близки в този район, и доколкото ми беше казала, бяха Осезаващи. Останалото излезе в обяснение към лорд Златен. Диъркин и Арно бяха яздили с Петнистите на Лодвайн само това лято, отишли при тях, защото не можели повече да понасят отношението към хората на Старата кръв. Когато сестрата на Лодвайн умряла, той станал водач. Няма как да губи, освен себе си, а промяната, казвал, искала жертви. Време било Старата кръв да получи мира, който ѝ се полагал по право. Накарал ги да се почувстват силни и дръзки, тези синове и дъщери на Старата кръв, да се изправят гордо и сами да вземат онова, към което родителите им се бояли да посегнат. Те щели да променят света. Време било отново да заживеят като обединен народ в

поселенията на Старата кръв, време било да оставят децата си открито да признават своята магия. Време било за промяна.

— Толкова логично звучеше. И толкова благородно. Да, щеше да се наложи да прибегваме до крайни мерки, но целта, към която се стремяхме, не бе нищо повече от онова, на което имахме право. Мир и приемане. Това беше всичко. Толкова много ли е да го иска човек?

— Целта изглежда добра — промърмори лорд Златен. — Макар че средствата изглеждат... — Остави ги да довършат мисълта му сами. Отвратителни. Жестоки. Неморални. Самата липса на описание навяваше към размисъл за пълната им низост.

Последва кратко мълчание.

— Не знаех, че Пеладайн е в котката — каза Диъркин, сякаш се оправдаваше. Скептично мълчание последва думите му и той погледна стареите почти ядосано. — Знаем, казвате, че е трябвало да мога да го усетя, но не можах. Може би не съм научен толкова добре, колкото е трябвало. Или навярно тя е била наистина веща в криенето. Но се заклевам, че не го знаех. С Арно занесохме котката на Бресинга. Те знаеха, че е дар на Старата кръв, предназначен за принц Предан, за да го склони към нашата кауза. Но се заклевам, че знаехме само това. Или поне аз. Иначе нямаше да го направя.

Старата знахарка поклати глава и каза:

— Много хора виждат злото чак след като е станало. Едно нещо ме озадачава обаче. Знаеш, че един мъглекот трябва да се вземе млад и че ловува само за онзи, който го е взел. Не се ли учуди?

Диъркин се изчерви, но настоя:

— Не знаех, че Пеладайн е в котката. Да, знаех, че е била свързана с мъглекота. Но Пеладайн беше мъртва. Мислех, че котката е сама, и отдавах странното ѝ държане на скръбта ѝ. Какво друго можехме да направим с котката? Не можехме да я оставим да се оправя сама — тя никога не беше живяла на свобода. Така че я отнесохме на Бресинга, като дар за принца. Мислех си, че е възможно... — леко трепване в гласа му го издаде — тя да иска да се свърже отново. Имаше това право, ако така избере. Но когато принцът дойде при нас, мислех, че е каквото казва Лодвайн. Че е дошъл по своя воля, за да научи порядките ни. Мислите ли, че иначе щях да помагам, мислите ли, че Арно щеше да пожертва живота си заради такава цел?

Според мен някои се усъмниха в разказа му, също като мен. Но не беше време за обвинения. Той продължи историята си.

— С Арно яздехме с Лодвайн и Петнистите като ескорт за принца. Смятахме да го отведем до Сефърсуд, за да живее сред Петнистите и да научи порядките ни. Така ни каза Лодвайн. Когато Арно падна в Холърби, при „Петнистия принц“, трябваше да побегнем. Не исках да го оставя, но така се бяхме заклели като Петнисти: че всеки от нас ще пожертва живота си за другите, ако потрябва. Сърцето ми беше изпълнено с гняв, когато направихме първата засада за ония страхливци. Не съжалявам за нито един от тях. Арно ми беше брат! После продължихме и когато стигнахме на друго удобно място, Лодвайн пак ме остави да пазя пътеката. „Спри ги — каза ми. — Дори ако това струва живота ти“. И аз се съгласих.

Спря и се обърна към Лоръл.

— Кълна се, че не те познах, братовчедке. Не те познах дори когато стрелата ми се заби в теб. Мислех само как да убия всички, които убиха Арно. Чак когато Беджърлок ме смъкна от дървото и те погледнах, разбрах какво съм направил. Пролял бях още от кръвта на семейството ми. — Преглътна и замълча.

— Прощавам ти. — Гласът на Лоръл бе тих, но ясен. Тя огледа бавно хората от Старата кръв. — Нека всички тук бъдат свидетели на това. Диъркин ме нарани неволно и аз му прощавам. Няма дълг на мъст или възмездие между нас. Тогава изобщо не знаех тия неща. Просто реших, че понеже съм лишена от магията ви, сте ме белязали за подходяща жертва. — От гърлото ѝ се изтръгна смях. — Чак когато Беджърлок освирепя, разбрах, че... че това не е важно. — Засраменият Диъркин все пак се насили да издържи искрения ѝ поглед. — Ти си мой братовчед и моя кръв — заяви тя тихо. — Общото между нас далеч надделява над разликите. Уплаших се, че той ще те убие в усилието си да те накара да проговориш. А знаех, че въпреки стореното от теб, въпреки верността ми към кралицата дори, не мога да позволя това. Затова през нощта, докато лорд Златен и слугата му спяха, станах и измъкнах братовчед си. — Погледът ѝ се премести на лорд Златен. — Вие казахте, че трябва да ви се доверя, когато ме изключвате от тайните си с Беджърлок. Реших, че имам правото да поискам същото от вас. Затова направих онова, което смятах, че е най-доброто, за да спася моя принц.

Лорд Златен кимна мълчаливо.

Диъркин потърка челото си. Заговори, все едно изобщо не беше чул думите ѝ към лорд Златен.

— Грешиш, Лоръл. Длъжник съм ти и никога няма да го забравя. Докато бяхме малки, не бяхме добри с тебе, когато ни идваше на гости. Винаги те изключвахме от игрите си. Дори брат ти те наричаше сляпа къртица. И те прострелях. Нямах никакво право да очаквам каквато и да е помощ от теб. Но ти дойде при мен. И ми спаси живота.

Гласът на Лоръл беше твърд.

— Арно. Направих го заради Арно. Той беше също толкова сляп и глух като мен за тази „семейна“ магия, от която бяхме изключени. Само той си играеше с мен, когато ви идвах на гости. Но той ви обичаше... и накрая реши, че сте достойни да пожертва живота си за вас. — Поклати глава. — Не можех да позволя смъртта му да е за нищо.

И беше измъкнала Диъркин от пещерата онази нощ. Беше го убедила, че отвличането на принц Предан може да донесе на Старата кръв само сурови преследвания, и беше настояла той да намери старейшини, достатъчно властни, за да накарат Лодвайн да им го предаде. Напомнила му, че кралица Кетрикен вече се е изказала публично против онези, които линчуват Осезаващи. Нима искал да обърне против тях тъкмо тази кралица, която първа от поколения била приела тяхната страна? Беше убедила Диъркин, че както Петнистите са отвлекли принца, така Старата кръв трябва да го върне. Че това е единственото правилно нещо, което могат да направят.

Лоръл се обърна към лорд Златен. Гласът ѝ бе умолителен.

— Върнахме се с помощ толкова бързо, колкото можахме. Не е по вина на Старата кръв, че трябва да живеят разпръснати и в мълчание. Яздехме от ферма на ферма и събирахме хора с влияние, готови да вразумят Лодвайн. Беше трудно, защото това не е обичайно за Старата кръв. При нас всеки трябва да владее себе си, всеки дом трябва да държи на своята цялост. Малцина искаха да се изправят пред Лодвайн и да настоят да направи това, което е редно. — Погледът ѝ отново бавно обходи другите около огъня. — На тези, които дойдоха, моята огромна признателност. И ако ми позволите, иска ми се да предам имената ви на кралицата, за да знае пред кого има дълг.

— И къде да донесе въжето и меча? — попита тихо знахарката. — Времената все още не са достатъчно добри, за да се дават имена, Лоръл. Ние знаем вашите. Ако ни потрябва ухото на кралицата, можем да я потърсим чрез вас.

Събралите се бяха от Старата кръв, но не се наричаха Петнисти и не одобряваха порядките им. Придържали се към старите порядки, както искрено увери Диъркин лорд Златен. Срамувал се, че бил последвал Лодвайн. Гневът го бил тласнал, кълнеше се, а не желанието да властва над зверове и да ги използва за своите цели, както правели Петнистите. Твърде много обесени и разчленени от Старата кръв бил видял през последните две години. Предостатъчно, за да кипне всеки. Но той бил разбрал грешката си, слава на Еда. Благодарение на Лоръл. И се надявал братовчедка му да му прости за жестокостта в детинството им.

Разговорът се лееше към мен като ритмичния плясък на вълни. Мъчех се да остана буден и да разбирам думите им, но бяхме страшно уморени, и вълкът, и аз. Нощни очи лежеше до мен и не можех да различа къде свършва неговата болка и къде започва моята. Беше ми все едно. Дори болката да бе единственото, което вече можехме да споделим, щях да я приема на драго сърце. Все още се имахме един друг.

Принцът не беше толкова щастлив. Все още спеше, дъхът му излизаше на въздишки, все едно скърбеше и в сънищата си.

Усетих, че се колебая между съня и будността. Тежкият сън на вълка ме привличаше с приятната си омая. Сънят е велик лечител, казваше Бърич, най-добрият. Молех се дано да е прав. Като ноти от далечна музика долавях сънищата на Нощни очи за лов, но все още не можех да се отдам на копнежа си да ги споделя с него. Шутът можеше и да вярва на Лоръл, Диъркин и приятелите им, но аз все още не им вярвах. Щях да остана буден. Трябваше да остана буден.

В лъжливия си сън се извърнах, за да ги огледам. Смътно забелязах, че макар Лоръл да седи между лорд Златен и Диъркин, седи по-близо до благородника, отколкото до братовчед си. Разговорът вече се беше изместил повече към преговори, отколкото към обяснения. Вслушах се внимателно в премерените и благоразумни думи на лорд Златен.

— Боя се, че не разбирате напълно положението на кралица Кетрикен. Разбира се, не мога да си позволя да говоря от нейно име. Аз съм само гост в двора на Пророците, новодошъл и чужденец при това. Но може би точно тези ограничения ми позволяват по-ясно да видя онова, което заслепява човек отблизо. Короната и това, че е от рода на Пророка, няма да защитят принц Предан от преследване като Осезавац. По-скоро ще са като масло, хвърлено в жертвен огън. Вие признавате, че кралица Кетрикен е направила много повече от всички свои предшественици, за да се обяви за незаконно преследването на вашия народ. Но ако тя разкрие, че синът ѝ е Осезавац, това би могло да свали не само него и нея от власт, но и усилията ѝ да защити вас ще се приемат като опит да защити своята кръв.

— Кралица Кетрикен обяви избиването ни само защото сме Осезаваци за противозаконно, вярно — отвърна Диъркин. — Но това не означава, че спряха да ни убиват. Реалността е очевидна. Всички, които се стремят да ни убият, измислят щети и злини, които уж ние сме им причинили. Някой излъгва, друг се заклева — и ни бесят, режат ни на парчета и ни изгарят. Може би ако кралицата види същата заплаха за своя син, както моят баща вижда за своя, ще предприеме по-сериозни действия в наша защита.

Един от мъжете зад Диъркин кимна бавно.

Лорд Златен разпери изящно ръце.

— Ще направя каквото мога, уверявам ви. Кралицата ще чуе пълно описание за всичко, което направихте, за да спасите сина ѝ. Лоръл също е нещо много повече от обикновена Ловкия на кралица Кетрикен. Тя е приятелка и довереница. Ще разкаже на кралицата за всичко, което направихте, за да върнете сина ѝ. Повече не мога да направя. Не мога да давам обещания от името на кралицата.

Мъжът, който беше кимнал зад Диъркин, леко се наведе напред и го докосна по рамото в подкана да продължи. След това се отдръпна и зачака. За миг Диъркин се почувства неловко, но се окашля и заговори:

— Ще наблюдаваме кралицата и ще слушаме какво ще каже на благородниците си. Знаем по-добре от всички пред каква заплаха би се изправил принц Предан, ако се разбере, че в жилите му тече Старата кръв. Това са опасностите, пред които са изправени нашите братя и сестри всеки ден. Бихме искали нашите хора да не са застрашени. Ако кралицата сметне за редно да протегне ръката си и да ни защити от

преследване, то Старата кръв ще опази тайната за сина ѝ. Но ако пренебрегне положението ни, ако обърне гръб на кръвопролитията...

— Разбирам ви — бързо отвърна лорд Златен. Гласът му беше хладен, но не и груб. Пое си дъх. — Предвид обстоятелствата това може би е най-много, за което бихме могли да ви помолим. Вие вече ни върнахте наследника на Пророка. Това ще настрои благоприятно кралицата към вас.

— Така очакваме — отвърна тежко Диъркин. Мъжете зад него закимаха.

Сънят ме мамеше. Козината на Нощни очи беше лепкава от мехлема, също като моите гърди и корема ми. Почти нямаше място по нас, където да не боли, но отпуснах челото си на тила му и го прегърнах. Козината му полепна по кожата ми. Щом се отворих към него, думите от разговора край огъня заглъхнаха и станаха незначителни. Потопих съзнанието си през нажежената болка, която го стягаше, и стигнах до топлината и хумора на душата му.

Котки. По-лоши са и от бодливите свинчета.

Много по-лоши.

Но момчето обичаше котката.

Котката обичаше момчето. Горкото момче.

Горката котка. Жената беше себична.

Повече от себична. Зла. Собственият ѝ живот не ѝ беше достатъчен.

Обаче много храбра котка. Държа се твърдо и отнесе жената със себе си.

Да, храбра котка. Пауза. Мислиш ли, че изобщо ще стане някога? Осезаващите да могат да заявят магията си открито?

Не знам. Ще е хубаво според мен. Виж как потайността и лошата слава за нея са оформили живота ни. Но... но всичко беше хубаво и така. Нашето. Твое и моето.

Да. Почивай сега.

Почивай.

Не можех да отделя своите мисли от вълчите. Не ми и трябваше. Потънах в сънищата му с него и сънувахме хубаво. Навярно загубата на Предан бе това, което ни напомни за всичко, което все още имахме, и за всичко, което бяхме имали. Сънувахме вълче, което лови мишки под изгнилия под на стара пристройка, и сънувахме мъж и вълк, които

дърпат грамаден убит глиган. Сънувахме как се борим в дълбок сняг, с много търкаляне, скимтене и викове. Кръв на сърна, гореща на устата, и сладкия мек черен дроб, над който се дърлим. А после потънахме през старите спомени в свършен мир и покой. Изцеряването започва в дълбок сън като този.

Той се размърда пръв. Почти се събудих, когато се изправи, отръска се предпазливо и после се протегна, по-смело. Превъзходният му нюх ми подсказа, че резецът на утрото е захапал въздуха. Вялото слънце тъкмо бе започнало да докосва мокрите от роса треви, да разбужда земните миризми. Дивечът щеше да се оживи. Ловът щеше да е добър.

Толкова съм уморен, оплаках се. Не мога да повярвам, че ставаш. Почини си още малко. Ще тръгнем на лов по-късно.

Ти да си уморен? Аз съм толкова уморен, че и почивката не може да ме облекчи. Само ловът. Усетих влажния му нос на бузата си. Беше студен. Не идваш ли? Сигурен бях, че ще искаш да дойдеш с мен.

Да. Искам. Само не веднага. Дай ми само още мъничко време.

Добре, малки братко. Обаче само още мъничко. Последвай ме, когато поискаш.

Ала умът ми пое с неговия, както беше ставало толкова пъти. Излязохме от пълната с човешка воня пещера и минахме покрай малката гробница на котката. Подушихме смъртта ѝ и миризмата на лисица, привлечена от нея, но отблъсната от мириса на дим от огъня. Бързо оставихме лагера зад себе си. Нощни очи избра открит склон вместо гористата долина. Небето бе синьо и дълбоко, последната звезда гаснеше. Изтеклата нощ се бе оказала по-студена, отколкото предполагам. Слана все още покриваше тревите тук-там, но щом издигащото се слънце я докоснеше, се стапяше на струйки и се вдигаше пара. Въздухът бе студен и свеж, всяка миризма — остра като наточен нож. С вълчия нос улавях всеки мирис и знаех всичко. Светът беше наш. *Времето за преобръщане, казах му.*

Точно. Време за промяна, Променящ.

Имаше тлъсти мишки, събираха припряно класове във високите треви, но ги подминахме. На върха на хълма спряхме. После заслизахме по другия склон, вдъхвахме миризмата на утро, вкусвахме устните на идващия ден. Сърни щеше да има в обраслите корита на потоците. Щяха да са здрави, силни и тлъсти, предизвикателство за

всяка глутница, камо ли за самотен вълк. Щях да му трябвам, за да ги уловим. Нощни очи спря. Утринният вятър рошеше козината му. Ушите му бяха изпънати. Погледна надолу, където бяха сърните.

Добър лов. Аз отивам сега, мой братко. Каза го с огромна решителност.

Сам? Не можеш сам да свалиш сърна! Въздъгнах примирено. *Почакай, ще стана и ще дойда с теб.*

Да те почакам? Едва ли! Толкова години все тичам пред теб и ти показвам пътя.

Бърз като мисъл, той се изплъзна от мен, затича надолу по склона като сянка на облак, когато задуха вятър. Връзката ни се стопи, разпръсна се и полетя като пух на глухарче във вятъра. Вместо малка и тайна, усетих как стана широка и открита, сякаш Нощни очи бе поканил всички Осезаващи същества на света да споделят съюза ни. Цялата плетеница на живота по този склон изведнъж разцъфтя в сърцето ми, свързана, запредена и втъкана през всичко. Твърде прекрасно беше, за да се удържа. Трябваше да отида с него. Това възхитително утро трябваше да се сподели.

— Почакай! — извиках и се събудих. До мен Шутът вече беше седнал, сънен и чорлав. Примигнах. Устата ми беше пълна с мехлем и вълчи косми, пръстите ми се бяха впили в козината му. Притиснах го до себе си и прегръдката ми изтръгна последния дъх от дробовете му.

Но Нощни очи беше заминал. Студен дъжд плющеше пред пещерата.

ГЛАВА 27

УРОЦИ

Преди Умението да може да се преподава, трябва да се премахне съпротивата срещу преподаването. Някои магистри на Умението поддържат тезата, че трябва да познават всеки ученик година и един ден, преди обучението изобщо да може да започне. В края на този период магистърът вече знае кои ученици са готови да приемат указания. Другите, колкото и обещаващи да са изглеждали, се връщат към предишния си живот.

Други магистри твърдят, че тази техника е загуба на ценен талант и потенциал. Те приемат по-пряк подход към премахването на съпротивата у обучаемия, подход, който не се фокусира толкова върху доверието, колкото върху подчинение на ученика на волята на преподаващия. Строгият аскетизъм се превръща в основата за съсредоточаване на волята на ученика върху удовлетворяването на неговия учител. Инструментите за постигане на този подход на смирение са пост, студ, кратък сън и дисциплина. Прилагането на този метод се препоръчва във времена на нужда, когато е необходимо да се обучат много котерии, и то бързо. Качеството на създадения по този начин бораец с Умението може да не е идеално, но почти всеки ученик с някакво ниво на талант ще може да борави с него.

Вемдел, калфа при магистър на
Умението Квилло,
„Наблюдения“

Знахарката от Старата кръв задържа принц Предан в ступор цял ден и цяла нощ. Знаех, че това плаши лорд Златен, въпреки усилията на Лоръл да го убеди, че е виждала това и преди и че знахарката прави само онова, което е нужно. Колкото до самия мен, завиждах на Предан. Подобна утеха не ми беше предложена, а и почти нищо не ми беше казано. Може би се дължеше отчасти на отлъчването: когато се отдели от една общност, човек губи и подкрепата на тази общност. Но не мисля, че се дължеше изцяло на коравосърдечна жестокост. Вярно, аз бях отхвърлен, но бях и самостоятелен човек и те очаквах да се справя със загубата си сам, по свой си начин. Бяхме почти непознати, така че нямаше какво толкова да си кажем — и абсолютно нищо, с което да могат да ми помогнат.

Усещах съчувствието на Шута, но периферно. Като лорд Златен, той не можеше да ми каже кой знае какво. След смъртта на моя вълк бях изпаднал във вцепенение. Загубата на приятелството му беше ужасна, но с него си бе отишъл и достъпът ми до по-острите му сетива. Всички звуци ми се струваха приглушени, а нощта по-тъмна, обонянието и вкусът ми — притъпени. Беше все едно, че светът ме е лишил от яркостта си. Нощни очи ме беше оставил да се оправям сам в това сумрачно и душно място.

Вдигнах погребална клада и изгорих тялото му. Това явно наскърби хората от Старата кръв, но беше моят си начин за траур и го изпълних. Отрязах косата си и я изгорих с него, гъсти черни и бели кичури. С него отиде и дълъг пухкав кичур светлозлатиста коса. Както Бърич бе направил някога за Лисица, през деня останах край огъня, борех се с проливния дъжд, който се мъчеше да го изгаси, добавях дърва всеки път, щом започнеше да гасне, докато костите на вълка не станаха на пепел.

На следващата сутрин знахарката остави принца да се събуди. Седна до него и го загледа как излиза от ступора, причинен от упойващата ѝ отвара. Седях до тях и го гледах. Видях как съзнанието бавно се връща, първо в очите и след това на лицето му. Пръстите му се свиха, той понечи да вдигне ръце и да задраска във въздуха, но знахарката ги натисна и каза:

— Ти не си котката. Котката умря. Ти си човек и трябва да продължиш да живееш. Благодатта на Старата кръв е в това, че

животните споделят живота си с нас. Проклятието е, че техният живот рядко е дълъг колкото нашия.

После стана и го остави да размишлява над думите ѝ. Скоро след това Диъркин и спътниците му се качиха на конете и си тръгнаха. Забелязах, че двамата с Лоръл намериха време да си поговорят насаме, преди той да потегли. Може би заздравяваха прекъснатите преди време семейни връзки. Знаех, че Сенч ще ме попита какво са си казали, но бях твърде унил, за да се опитвам да ги подслушвам.

Петнистите бяха оставили ненужните им коне. Хората от Старата кръв пък оставиха един от тях за принца. Беше дребен, с дух, убит точно колкото цвета на козината му. Подхождаше идеално за принц Предан, също като непрестанно ръмвящият дъжд. Преди обяд яхнахме конете и се отправихме към Бъкип.

Яздех Моя черна редом до принца. Тя почти се беше възстановила от куцането. Лоръл и лорд Златен яздеха пред нас. Говореха си, но не можех да следя разговора им, въпреки че не говореха тихо. По-скоро се дължеше на мъртвилото, настъпило в моя свят. Чувствах се изтръпнал и замаян, полусляп. Знаех, че съм жив, защото раните ме боляха и дъждът беше студен. Но всичко друго от света, всяко сетиво и усещане бяха приглушени. Вече не крачех безстрашно в тъмното; вятърът вече не ми нашепваше за заек на склона или за сърна, прекосила пътя наскоро. Храната бе изгубила целия си вкус.

Принцът не беше много по-добре. Справяше се със скръбта си досущ като мен, навъсен и смълчан. Между двама ни, изглежда, се бе издигнала неизказана стена на вина. Но за него моят вълк все още беше жив — или поне смъртта му беше по-милостива. А аз бях убил неговата котка пред очите му. Някак си още по-лошо ставаше от това, че все още ни свързваше нишка на Умението. Не можех да го погледна, без да усетя колко окаяно се чувства. Подозирам, че и той усещаше неизреченото ми обвинение към него. Знаех, че не е справедливо, но болката ми беше твърде силна, за да съм справедлив. Ако принцът беше държал на името си и на дълга си, ако си беше останал в Бъкип, мислех си, котката му щеше да е жива, и моят вълк също. Така и не изрекох на глас тези думи. Не беше нужно.

Излязохме на пътя и поехме на север. Никой от нас не изпитваше желание да посетим отново Холърби и хана „Петнистият принц“. И

въпреки уверенията на Диъркин, че лейди Бресинга и семейството им нямат никакво участие в заговора на Петнистите срещу принца, заобиколихме земите и замъка им отдалече. Дъждът се лееше като из ведро. Хората на Старата кръв ни бяха дали провизии, но не много. В първото селце прекарахме нощта в един окаян хан и лорд Златен плати щедро за пратеник, който да отнесе свитък по най-бързия възможен начин до „негов братовчед“ в град Бъкип. После хванахме по обиколни пътища към следващото селище, което предлагаше сал през река Бък. Това отклонение ни отне още два дни. Лагерувахме под дъжда, ядохме оскъдните си припаси и спяхме на студено и мокри. Знаех, че Шутът с безпокойство отброява стапящите се дни преди новолунието и годишната церемония на принца. Въпреки това продължавахме бавно и подозирах, че лорд Златен печели време, та пратеникът му да стигне до Бъкип и да предупреди кралицата за обстоятелствата около завръщането ни. Можеше също така да е, защото се опитваше да спечели малко време за принца и мен да се справим с унието си, преди да се върнем сред шумотевицата и светската суета на замък Бъкип.

Ако човек не умре от някоя рана, все се изчерява по някакъв начин. Същото е и със загубите. От рязката болка на непосредствената скръб двамата с принца преминахме в сивотата на скована обърканост и очакване. Скръбта според мен винаги е време на очакване не болката да отмине, а да свикнеш с нея.

С нищо не помагаше на настроението ми това, че лорд Златен и Лоръл не намираха пътуването за толкова уморително и самотно, колкото беше за принца и мен. Яздеха пред нас стреме до стреме и макар да не се смееха на глас и да не пееха бодряшки песни, си говореха почти непрекъснато и като че ли изпитваха удоволствие от компанията си. Казвах си, че не ми трябва бавачка и че има великолепно основания двамата с Шута да не издаваме дълбочината на приятелството си нито пред Лоръл, нито пред Предан. Но ме болеше от загубата и самотата, а примирението бе най-безболезненото чувство, което можех да изпитвам.

Три дни преди новолуние стигнахме до Нюфорд. Имаше голям док и добра флота баржи, привързани за кейовете. Градчето беше ново, прясно като коричка на рана върху земята с грубите си дървени къщи и

складове. Не спряхме, а отидохме направо на пристана и зачакахме под дъжда вечерният сал да се приготви за преминаване.

Принцът държеше юздите на невзрачния си кон, мълчаливо зареял поглед над водата. Реката беше набъбнала от последните дъждове и мътна от гъстите наноси, но не можех да намеря достатъчно любов към живота, та смъртта да ме плаши. Мудното поклащане на сала, докато салджиите се бореха с течението, като че ли беше само поредното протакане. Протакане ли? — зачудих се със сарказъм. А към какво бързах толкова? Към дом и огнище? Жена и деца? Все още си имах Хеп, напомних си, но бързо осъзнах, че и това нямам. Хеп беше млад мъж, тръгнал сам да си проправи път в живота. Да се вкопча тепърва в него и да го превърна в смисъл на живота си щеше да е паразитно смучене на кръв. Тъй че кой бях аз, сам на този свят и лишен от всичко и всички? Труден въпрос.

Дъното на сала остърга чакъла и слязохме. Бяхме се прехвърлили. Бъкип беше на един ден езда. Някъде горе над гъстите облаци се рееше сърпът на старата луна. Щяхме да стигнем в Бъкип преди годежната церемония на принц Предан. Бяхме се справили. Но не изпитвах никакъв възторг или удовлетворение. Просто исках това пътуване да свърши.

Дъждът се изливаше на порой и лорд Златен заяви, че няма да продължим повече тази нощ. Ханът на отсамния бряг беше по-стар от онзи от другата страна на реката. Дъждът скриваше другите сгради на селището, но ми се стори, че зърнах малка конюшня за смяна на коне и пръснати около нея къщи. Табелата на хана беше кърмово весло, а дъсчените му стени бяха посивели там, където мазилката се беше олющила. Свирепата нощ почти беше препълнила гостилницата. Лорд Златен и спътниците му бяха твърде окаляни, за да внушат някакво впечатление за знатност. За щастие лордът разполагаше с достатъчно пари, с които да купи уважението и дори благоговението на ханджията. Търговецът Кестрел, както се представи Шутът, получи две стаи, макар едната да се окажа малка и чак горе под покрива. „Сестрата“ на „търговеца“ бойко заяви, че ще я устрои чудесно, а мъжете щели да спят в другата. И да имаше принцът някакви скрупсули за това пътуване инкогнито, не ги показа. Загърнат плътно в наметалото си и закачулен, той стоеше мокър на верандата с мен, докато едно ратайче не излезе да ни каже, че стаята на господаря ни е готова.

Щом прекрачих прага, чух от гостилницата извисил се в песен, звучен женски глас. Разбира се, помислих си. Разбира се. Кой друг ще държи под око един хан по-добре от менестрел? Славейя пееше старата балада за двамата влюбени, които се опълчили на семействата си и избягали, за да загинат от любов един към друг. Дори не погледнах в стаята. Лоръл обаче бе спряла до вратата да послуша. Принцът ме последва апатично нагоре по стълбите до широка, но грубо обзаведена стая.

Лорд Златен ни беше изпреварил. Едно момче раздухваше огъня в камината, други две нагласяха вана и паравани в ъгъла. В стаята имаше две големи легла и постеля до вратата. Принцът отиде до единствения прозорец и унило се загледа в нощта. Близо до огъня имаше окачалка и изпълних ролята си, като помогнах на лорд Златен да смъкне прогизналото си мръсно наметало. Свалих и своето, окачих ги да се сушат на куките, а след това смъкнах мокрите му ботуши, докато поток от слуги шеташе навън-навътре: носеха ведра гореща вода и тави с месеници, компот, хляб и ейл. Всичките се движеха с такава прецизност, че ми напомняха за трупа жонгльори, щом се исипеха на вълна и след това се отдръпнеха от стаята по същия начин. Когато най-послед се разкараха, затворих вратата и я залостих. Горещата вода във ваната изпълни стаята с аромат на билки и изведнъж закопнях да се натопя в нея и да потърся забрава.

Думите на лорд Златен ме върнаха към реалността.

— Принце, банята ви е готова. Желаете ли помощ?

Принцът се изправи. Смъкна мокротото си наметало и го пушна на пода. Погледна го за миг, после го вдигна и го занесе при сушилнята. Окачи го грижливо, като момче, свикнало само да се грижи за себе си.

— Не, благодаря — каза тихо. Погледна димящата на масата храна. — Не ме чакайте. Не държа на формалностите. Не виждам смисъл да стоите гладни, докато се къпя.

— В това сте истински син на баща си — отбеляза одобрително лорд Златен.

Принцът само кимна на похвалата.

Лорд Златен — беше си осигурил от собственика хартия, мастило и перо — изчака принц Предан да се скрие зад параваните, седна до масичката и се улиса в работа. Отидох до камината с парче

месеник. Ядох прав, докато огънят не изпари донякъде мокрото от дрехите ми. Щом надраска последния ред, лорд Златен каза:

— Е, поне сме на сухо за известно време. Сега лягаме да спим и утре ще продължим, но не прекалено рано. Това устройва ли те, Том?

— Както желаете, лорд Златен — отвърнах, докато той духаше писмото и след това го нави. Върза го с нишка, извадена от великолепно му някога наметало. Връчи ми го с вдигната вежда.

Разбрах го веднага.

— По-скоро не — казах съвсем тихо.

Той стана от писалищната масичка и отиде при наредената храна. Започна да се обслужва, като нарочно подрънкваше с чиниите и чашите. Замърмори тихо:

— И аз бих предпочел да не те карам да отидеш. Но не мога. Колкото и да съм мръсен, все ще се намерят хора, които ще познаят лорд Златен и ще забележат интереса му към менестрела. Достатъчно скандал си спечелих към името с това пътуване. Забрави ли действията ни в Гейлкип? Всичко това ще трябва да го обяснявам, като се върна в Бъкип. Предан също не може, а доколкото знам, Лоръл е в неведение за връзката. Славея може и да я познае, но ще погледне подозрително на писмо, предадено от нея. Тъй че се налага, боя се.

И аз се боях от същото, но повече се боях от предателя в мен, който всъщност искаше да слезе долу и да се види с менестрела. У всеки мъж има една част, която е готова на всичко, за да премахне самотата. Не е непременно най-страхливата част от мъжката душа, но съм виждал много мъже да правят срамни неща, за да ѝ угодят. Нещо по-лошо, чудех се дали Шутът нарочно не ме праща при Славея. Веднъж вече, когато самотата заплашваше да погълне сърцето ми, ѝ беше казал къде да ме намери. Утешението, което получих в прегръдките ѝ, беше лъжливо. Бях се заклел, че няма да го правя повече.

Но взех тънко навитото писмо от ръката му и го пъхнах в опърпания си ръкав с непринудеността, усвоена от дълги години хитруване. Перата от брега на съкровищата все още си бяха там, стегнати здраво за ръката ми. Тази тайна поне все още си оставаше моя и само в краен случай щях да я споделя с него.

— Виждам, че не те свърта на място въпреки дългия ден — каза той високо. — Върви, Том. Двамата с принца все ще можем да се

опазим сами една вечер, а и ти си заслужи малко песни и някоя и друга бира. Иди, видях как погледна с копнеж натам. Нямаме нищо против.

Зачудих се кого ли си мисли, че заблуждава. Принцът знаеше, че точно в този момент сърцето ми не го влече нищо, освен скръбта. В лагера на Петнистите беше видял как лорд Златен отстъпи пред заповедта ми и тръгна с вълка. Все пак благодарих високо на господаря си за разрешението му и излязох от стаята. Бавно заслизах по стълбите. Може би беше игра, която си играехме един на друг. Лоръл се качваше нагоре. Изгледа ме с любопитство. Опитах се да измисля какво да ѝ кажа, но не ми хрумна нищо. Подминах я мълчаливо, не с пренебрежение, но и не се тревожех, че може да се обиди. Чух я как спря на стъпалата зад мен, все едно иска да ме заговори, но продължих надолу.

Гостилницата беше претъпкана. Някои сигурно бяха дошли за музиката и песните, защото Славей бе много прочута, но повечето приличаха на хора, спасили се в хана от пороя вълн. Успях да си взема храна и халба бира с уверението, че господарят ми ще плати на заранта. После отидох до камината и седнах на една маса в ъгъла точно зад лакътя на Славей. Знаех, че тя не е тук по съвпадение. Беше наблюдавала връщането ни и най-вероятно разполагаше с птица, за да извести за нас в Бъкип. Тъй че не се изненадах, когато тя се престори, че не ме забелязва, и продължи да свири и да пее.

След още три песни заяви, че трябвало да си почине и да си накваси гърлото. Слугата, който ѝ донесе виното, го остави на ръба на масата ми и когато Славей седна да пие до мен, ѝ подадох писмото на лорд Златен под плота. После си допих бирата и излязох до нужника.

Когато се върнах при хана, тя ме чакаше под капещата стреха.

— Писмото е изпратено — каза ми.

— Ще предам на господаря. — Понечих да я подмина, но тя ме хвана за ръкава. Спрях.

— Каж ми — промълви тя.

Старата предпазливост задържа езика зад зъбите ми. Не знаех колко ѝ е казал Сенч.

— Изпълнихме задачата си.

— Това го предположих — отвърна тя язвително. После въздъхна. — И съм достатъчно разумна, за да не те питам каква е била

задачата на лорд Златен. Но ми кажи за теб. Изглеждаш ужасно... косата ти е отрязана, дрехите ти са на дрипи. Какво е станало?

От всичко, което бях преживял, само едно събитие си беше лично мое, за да мога да реша да го споделя ли, или не. Така че казах:

— Нощни очи умря.

Поройният дъжд запълни мълчанието ѝ. После тя въздъхна дълбоко и ме прегърна.

— О, Фиц — промълви. Опря глава на издрасканите ми от котешките нокти гърди. Можех да видя светлото в тъмната ѝ коса и да помириша виното, което бе изпила. Дланите ѝ галеха гърба ми нежно, утешително. — Отново сам. Не е честно. Наистина не е. Твоята песен е най-тъжната от всички, които знам. — Вятърът навяваше дъждовни пръски към нас. Тя мълчеше. Прегърнах я. Също като някога, беше неизбежно. Тя заговори в гърдите ми. — Имам си стая. Гледа към реката. Ела при мен. Позволи ми да облекча болката ти.

— Аз... благодаря ти. — Това няма да оправи нещата, исках да ѝ кажа. Ако изобщо ме беше познавала, щеше да го знае. Но думите нямаше да я накарат да го разбере, ако не можеше да го почувства сама. Изведнъж одобрих мълчанието и отчуждеността на Шута. Той беше разбрал. Ничия друга близост не можеше да запълни липсата на вълка в сърцето ми.

Тя ме пусна и ме погледна. Бръчка раздвояваше хубавото ѝ чело.

— Ще дойдеш тази нощ при мене, нали? — Гласът ѝ прозвуча несигурно.

Странно. Колебаех се, но самият начин, по който изрече въпроса, ми помогна да отговоря вярно. Поклатих бавно глава.

— Наистина ти благодаря за поканата. Но няма да помогне.

— Сигурен ли си? — Опита се да го изрече закачливо, но не успя. Размърда се, гърдите ѝ се отъркаха в мен — можеше да е случайно, но не беше. Отдръпнах се леко от нея и пуснах ръцете си.

— Сигурен съм. Не те обичам, Славей. Не и по онзи начин.

— Май ми го каза веднъж, отдавна. Но години наред помагаше. Беше добре. — Очите ѝ потърсиха лицето ми. Усмихна ми се доверчиво.

Не беше. Само беше изглеждало така. Можех да ѝ го кажа, но щеше да е ненужна искреност. Затова казах само:

— Лорд Златен ме очаква. Трябва да се кача при него.

Тя бавно поклати глава.

— Какъв печален край на една тъжна история. И аз съм единствената, която я знае цялата, а все още не ми е разрешено да я пея. Каква трагична балада би се получила. Ти си кралски син, пожертвал всичко за семейството на баща си, за да свърши като долен слуга на нагъл чужд благородник. Той дори не те облича добре. Унижението сигурно те реже като нож. — Взря се дълбоко в очите ми, за да потърси там... Какво? Примирение? Обида?

— Всъщност това не ме притеснява — отвърнах малко объркано. След това, все едно някой беше дръпнал завеса и се беше изсипала светлина, разбрах. Тя не знаеше, че лорд Златен всъщност е Шутът. Наистина ме виждаше само като негов слуга, който ѝ предава писмо от негово име. Въпреки целия си менестрелски усет го гледаше и виждаше в него само богатия чуждоземски лорд. Скрих усмивката си. — Доволен съм от положението си с него и съм благодарен на Сенч, че ми го уреди. Доволен съм да съм Том Беджърлок.

Тя ме погледна невярващо. След това на лицето ѝ се изписа разочарование. Поклати глава.

— Трябваше да се сетя, че ще си доволен. Винаги си искал това, нали? Своя малък личен живот. Да нямаш никаква отговорност за своя род и за това, което става в двора. Да си един от дребничките хора... и в крайна сметка да не струваш нищо.

Всичките ми досегашни усилия да ѝ спестя чувствата изглеждаха вече изтъркани.

— Трябва да се кача горе — повторих.

— Хайде, бързай при господаря си. — Пусна ме. Гласът ѝ беше школуван и презрението заигра в него с жилото на скорпион.

С огромно усилие на волята не ѝ казах нищо в отговор. Обърнах се и влязох в хана. Качих се горе по слугинското стълбище, почуках и влязох. Предан вдигна глава от възглавницата и ме погледна. Тъмната му коса беше пригладена назад, кожата му се бе зачервила от банята. Отново изглеждаше много млад. Леглото на Шута беше празно.

— Ваше височество — казах с поклон. — Лорд Златен? — попитах и кимнах към паравана.

— Той излезе. — Предан отново отпусна глава на възглавницата. — Лоръл почука на вратата и го извика.

— Аха. — Едва не се усмигнах. Дали това щеше да заинтригува Славея?

— Помоли ме да те уведомя, че сме ти оставили вода за баня. И да оставиш дрехите си пред вратата. Поръчал е да ги изперат и да ги върнат сутринта.

— Благодаря, ваше височество. Много мило от ваша страна, че ми го казвате.

— Каза и да заключиш вратата. И че ще почука и ще те събуди, когато се върне.

— Да, ваше височество. — Отидох до вратата и я заключих. Съмнявах се, че Шутът ще се върне преди разсъмване. — Има ли нещо друго, от което се нуждаете, преди да се изкъпя, ваше височество?

— Не. И не ми говори така. — Обърна ми гръб и се зави.

Съблякох се. Докато смъквах ризата, се постарях перата да се смъкнат с нея. Поседях малко на ниската си постеля, преди да сваля ботушите. Перата от брега се озоваха от ръкава на ризата под тънкото одеяло. Свалих талисмана на Джина и го сложих на възглавницата. Станах, изнесох дрехите си през вратата, заключих отново и отидох до скритата зад параваните вана. Когато се натопих във водата, гласът на Предан ме догони.

— Няма ли да ме попиташ защо?

Водата вече беше хладка, но все пак бе много по-топла от дъжда навън. Развих превръзката на знахарката от врата си. Драскотините по корема и гърдите ми защипаха. После се успокоиха. Потопих се още надолу, за да накисна и врата си.

— Казах, няма ли да ме попиташ защо?

— Предполагам, че е защото не искате да ви наричам „ваше височество“, принц Предан.

Балсамът по раните ми се стапяше във водата и изпълни въздуха с ароматно ухание. Кантарион. Смирна. Затворих очи и се натопих целият. Извадих си главата и се възползвах от купичката сапун, оставена за принца. Разтърках я по това, което бе останало от косата ми, и загледах как кафявата пяна капе във водата. Потопих се отново да я изплакна.

— Не трябваше да ми благодариш, да ме изчакваш и да се колебаеш пред мен. Зная кой си. Твоята кръв е същата като моята.

Бях благодарен за паравана. Поплясках във водата, докато се опитвах да мисля, надявах се да повярва, че не съм го чул.

— Сенч често ми разказваше разни истории. Когато започна да ме учи. Истории за друго момче, което бил учил, колко било упорито и също така умно. „Когато първото ми момче беше на твоята възраст“, казваше, а после разказваше някоя история, как си погаждал номера на перачките или си скрил ножиците на шивачката, за да я притесниш. Имал си невестулка за любимо животно, нали?

Слинк беше невестулката на Сенч. Бях откраднал ножиците на госпожа Чевръстка по негова заповед — част от обучението ми за убиец в кражби и взлом. Ох, Сенч и това ли му беше казал. Устата ми беше пресъхнала. Плясках шумно и чаках.

— Ти си негов син, нали? Син на Сенч и следователно мой роднина. Незаконен, но роднина все пак. И мисля, че знам и коя е била майка ти. За тази дама все още се говори, макар че никой като че ли не знае много за нея. Лейди Дайми.

Изсмях се на глас и бързо го прикрих с покашляне. Син на Сенч от лейди Дайми. Подходящо потекло за мен, няма що. Лейди Дайми, онази пакостлива стара харпия, беше измислица на Сенч, хитро прикритие, когато пожелаеше да пътува инкогнито. Покашлях се, почти възвърнал самоувереността си.

— Не, принце. Боя се, че тук сте в голяма грешка.

Той замълча, докато привърша с къпането. Излязох от ваната, избърсах се и излязох иззад паравана. На постелката ми имаше нощна риза. Както обикновено, Шутът бе помислил за всичко. Докато я навличах през рошавата си глава, принцът подхвърли:

— Имаш много белези. Как си ги получил?

— Задавате невъзпитани въпроси, принце.

— Дори говориш като Сенч.

По-невежливо, по-невярно нещо никой не ми беше казвал досега, сигурен бях. Контрирах с:

— А вие откога станахте толкова приказлив?

— Откакто около нас няма никой, който да ни шпионира. Знаеш, че лорд Златен и Лоръл са шпиони, нали? Той за Сенч, а тя за майка ми?

Умен беше. И се беше научил да е предпазлив, нали трябваше да оцелее в двора. Обърнах се и го погледнах в очите.

— Какво ви кара да вярвате, че и аз не съм шпионин?

Той се усмихна скептично.

— Прекалено си груб. Не те интересува дали те харесвам. Не се опитваш да спечелиш доверието или благоразположението ми. Неуважителен си. Никога не ме ласкаеш. — Сплете пръстите си и пъхна ръце под главата си. Погледна ме със странна усмивка. — И не изглеждаш притеснен, че ще заповядам да те обесят заради безцеремонното ти държане към мен на онзи остров. Само близък роднина може да се държи толкова лошо с някого и да не очаква лоши последствия. — Извърна глава към мен и видях в очите му онова, от което се боях най-много. Зад думите му се таеше остра нужда. От очите му кървеше непоносима самота. Преди години, когато Бърич насила ме бе разделил с първото животно, с което бях създал връзка, се бях привързал към него. Страхувал се бях от Старшия коняр и го мразех, но още повече имах нужда от него. Изпитвал бях необходимостта да съм свързан с някой, който ще е постоянен и достъпен. Чувал бях, че всички млади изпитват такава нужда. Мисля, че моята стигаше по-дълбоко от простицката детска потребност от опора. След като бях опознал пълната връзка на Осезанието, не можех да се примиря повече с изолацията на ума си. Казах си обаче, че обратът в отношението на Предан към мен навярно има общо повече с талисмана на Джина, отколкото с искрено уважение към мен. И изведнъж осъзнах, че талисманът още си е на възглавницата ми.

— Отчитам се на Сенч. — Казах го бързо, без увъртания. Нямах да общувам с него в лъжа и заблуда. Нямах да допусна да се привърже към мен, като повярва, че съм някой, който не съм.

— Разбира се. Нали той те е повикал. За мен. Ти трябва да си този, за когото той каза, че се опитвал да го доведе за мен. Онзи, който би могъл да ме учи на Умението по-добре от него.

Сенч наистина беше станал бърбив на стари години.

Предан се надигна в леглото и взе да изброява на пръсти основанията си. Гледах го критично. Загубата и скръбта все още затъмняваха погледа му и страните му бяха хлътнали, но някъде от предния ден бе осъзнал, че ще живее.

— Първо, имаш чертите на Пророците. Очите ти, челюстта... носят не, не знам откъде си го получил това, но не е семейно... Второ... Умението е магия на Пророците. Усетих, че я използваш, поне

два пъти. — Трети пръст. — Наричаш Сенч „Сенч“, а не „лорд Сенч“ или „съветник Сенч“. А веднъж те чух да говориш за майка ми като за Кетрикен. Не „Нейно величество“, не дори „кralица Кетрикен“, а Кетрикен. Все едно сте отраснали заедно.

Отчасти си беше точно така. Колкото до носа, какво пък — той също ми беше дошъл от Пророците. Постоянният ми спомен от Славен за дните, прекарани в тъмницата му.

Отидох до масата и духнах всички свещи освен една. Видях как очите на Предан ме проследиха, докато сядам на постелята си. Беше ниска и твърда, поставена до вратата, за да мога да пазя добрите си господари. Легнах.

— Е? — попита той.

— Трябва да поспя. — Сложих край на разговора.

Той изсумтя презрително.

— Един истински слуга щеше да ме помоли за разрешение да угаси свещите. И чак тогава да си легне да спи. Лека нощ, Том Беджърлок Пророка.

— Лек сън, премилостиви принце.

Той изсумтя отново. След това настъпи тишина, чуваше се само трополенето на дъжда по покрива и плясъкът на капките в калта на двора. Тишина, освен тихото прашене на огъня и далечната музика от гостилницата долу. Тишина, освен колебливите стъпки, подминали стаята ни по коридора. Но най-вече — съкрушителната тишина в сърцето ми, където тъй дълго съзнанието на Нощни очи бе като постоянен маяк в мрака, топлина в моята зима, пътеводна звезда в моята нощ. Сънищата ми вече бяха объркани, нелогични човешки неща, изтляващи миг след събуждането. Топли сълзи потекоха под затворените ми клепачи. Отворих уста и въздъгнах тихо през свитото си гърло.

Чух как принцът помръдна в леглото си, после — отново. Много тихо стана от постелята си и отиде до прозореца. Поста там, загледан в дъжда навън.

— Отива ли си това? — Зададе въпроса с много тих глас, но разбрах, че е за мен.

Вдишах дълбоко и се постарях да придам твърдост на гласа си.

— Не.

— Никога?

— Може да има друго някой ден. Но никога не забравяш първото.

Той не помръдна от прозореца.

— Колко обвързвания с животни си имал?

Не исках да му казвам. Но казах:

— Три.

Той обърна гръб на нощта и ме погледна в тъмното.

— Ще има ли друго за теб?

— Съмнявам се.

Той се върна при леглото си. Чух го как ляга и се завива. Мислех, че ще заспи, но той заговори отново:

— Ще ме учиш ли и на Осезанието?

„Някой наистина трябва да те научи на нещо. Да не се доверяваш толкова бързо, ако не друго“.

— Да съм казал, че изобщо ще те уча на нещо?

Той помълча. После каза почти сърдито:

— Ами все пак някой трябва да ме научи на нещо.

Последва дълго мълчание. Надявах се, че вече е заспал. Странният начин, по който думите му повториха мисълта ми, ме обезпокои. Дъждът плющеше по прозореца. Затворих очи и се съсредоточих. Съвсем предпазливо, все едно държах счупена чаша, се пресегнах към него.

Лежеше, неподвижен и настръхнал като присвита котка. Усетих, че ме очаква и наблюдава, но останах невидим при границите на ума му. Грубото му сетиво за Умението бе недодялан, ненаточен инструмент. Отдръпнах се леко и го огледах от всички ъгли, все едно беше необяздено жребче, чиято воля се каня да прекърша. Предпазливостта му беше смесица от страх и агресия. Беше повече оръжие, отколкото щит, и той боравеше с него неопитно. Умението му също не беше чисто. Трудно е да се опише, но Умението му беше като бяла светлина на фар, прошарена със зеленикав мрак. Обикновено той съсредоточаваше усета си — Осезание за мен. Осезанието не достига от един човешки ум до друг човешки ум, но чрез него можеш да усетиш животното, което обитава човешкия ум. Така беше и с Предан. Лишено от котката за фокус, неговото Осезание беше разпростряла се нашироко мрежа, търсеца родство. Като моето, осъзнах внезапно.

Отдръпнах се от това и се намерих отново в собствената си плът. Вдигнах стените си срещу неопитното опипване на неговото Умение. Но имаше две неща, които не можех да отрека. Нишката на Умение, която ме свързваше с Предан, ставаше все по-силна всеки път, когато посягах рисковано покрай нея. А нямах представа как да я прекъсна, още по-малко как да премахна заповедта-Умение от ума му.

Третото, което осъзнах, бе толкова горчиво, колкото първите две — обезпокоителни. Търсех. Нямах никакво желание да създам връзка с друго животно. Но без Нощни очи, който да го удържа, Осезанието ми се беше разпростряло като търсеци корени. Като вода, преливаща над ръба на съд и търсеца място, където да потече, Осезанието вървеше пред мен — мълчаливо, но търсещо. Бях видял нужда в очите на принца, отчаян копнеж за връзка и притежаване. И аз ли излъчвах същата тази лишеност? Затворих сърцето си и си наложих покой. Времето щеше да изцери скръбта ми. Повтарях си тази лъжа, докато сънят не ме завладя.

Събудих се от светлината, изсипала се през прозореца. Отворих очи, но останах да лежа неподвижно. Бледата светлина, изпълнила стаята след мрака на бурята, сякаш се процеждаше през вода. Изпитвах странна пустота, като дълго боледувал човек, който започва да се оправя. Посегнах да уловя края на бягащия сън, но се вкопчих само в отлитащо ярко утро, с морето пред мен и вятъра в лицето ми. Сънят си беше отишъл и не изпитвах желание да стана и да се изправя пред новия ден. Чувствах се все едно съм в безопасен пашкул и че ако остана неподвижен, мога да се задържа в този миг на покой. Лежах на една страна, с ръка под дебелия възглавник. След малко усетих перата под дланта си.

Вдигнах глава, за да ги погледна, и стаята изведнъж се люшна около мен, все едно бях пиян. Реалностите на предстоящия ден — дългата езда до Бъкип, срещите със Сенч и Кетрикен, които щяха да последват, подновяването на моя живот като Том Беджърлок — се срутиха отгоре ми. Бавно се надигнах.

Принцът спеше. Обърнах се и видях, че Шутът ме гледа сънено. Беше се надигнал на лакът, подпрял брадичка с юмрук. Изглеждаше уморен, но и неописуемо доволен от нещо. С това задоволство изглеждаше някак по-млад.

— Не очаквах да те видя в леглото ти тази сутрин — казах. — Как влезе? Снощи заключих вратата.

— Нима? Интересно. Но едва ли може да си по-изненадан, че ме виждаш в леглото ми, от мен, че те виждам в твоето.

Пропуснах тази острота покрай ушите си. Почесах се по бузата.

— Май трябва да се обръсна — измърморих. Идеята ме ужасяваше. Лицето ми не бе виждало бръснач, откакто бяхме напуснали Гейлкип.

— Да, наистина трябва. Трябва да изглеждаме колкото се може по-представително, когато се върнем в Бъкип.

Помислих си за раздраната ми от котката риза, но кимнах. Сетих се за перата.

— Имам нещо, което искам да ти покажа — започнах и бръкнах под възглавницата, но точно в този момент принцът вдиша дълбоко и отвори очи.

— Добро утро, ваше височество — каза лорд Златен.

— Добро утро — отвърна Предан уморено. — И на двама ви.

И така започна денят. Ядохме в стаята. Донесоха изпраните ни дрехи. Лорд Златен почти възвърна предишния си блясък, а принцът изглеждаше спретнато, макар и не чак царствено. Както бях подозирал, прането не беше направило облеклото ми много по-представително. Помолих слугата за игла и конец — исках да си пришия таен джоб, когато остана сам.

Бях единственият, на когото му трябваше бръснене. Лорд Златен нареди да донесат гореща вода, бръснач и огледало, седна до прозореца и се загледа навън, докато действах. Забелязах колко внимателно ме наблюдава принцът. Известно време се стараех да не обръщам внимание на интереса му. Втория път, когато се порязах, потиснах ругатнята си, но все пак попитах малко ядосано:

— Какво? Никога ли не сте виждали мъж да се бръсне?

Той се изчерви.

— Не. — Извърна поглед и добави: — Малко време съм прекарвал в компанията на мъже. О, вечерял съм с благородници и съм ходил на лов със соколи с тях, взимал съм и уроци по фехтовка с момчета от добри домове. Но... — Изведнъж сякаш се смути.

Лорд Златен стана от стола си до прозореца и заяви:

— Мисля да поразгледам това градче, преди да сме си тръгнали. Ще се поразходя из него. С ваше разрешение, принце.

— Разбира се, лорд Златен. Както желаете.

Шутът излезе. Очаквах и принцът да тръгне с него. Той обаче остана с мен. Гледаше как се бърсна, а когато изплакнах последната пяна от зачервеното си лице, ме попита с напрегнато любопитство:

— Боли, нали?

— Щипе малко. Само ако бързаш, както май правя винаги, и като се порежеш, естествено. — Отрязаната ми заради траура коса стърчеше на туфи. Славея щеше да ми я подстриже гладко, помислих си, но бързо проклевх тази мисъл и пригладих косата си с вода.

— Щом изсъхне, пак ще щръкне — изтъкна принцът.

— Зная, ваше височество.

— Мразиш ли ме?

Зададе въпроса толкова небрежно, че ме изкара от равновесие. Оставих кърпата и го погледнах в очите.

— Не. Не ви мразя.

— Защото щях да разбера, ако ме мразеше. Заради вълка ти и всичко.

— Нощни очи.

— Нощни очи. — Повтори името предпазливо. После извърна очи от мен. — Аз така и не научих името на моята котка. — Усетих как сълзите още миг и ще го задавят. Седнах мълчаливо и го изчаках. След малко той си пое дъх. — Аз също не те мразя.

— Хубаво е да го знам — признах и добавих: — Котката ми каза да я убия. — Въпреки че не исках, думите ми прозвучаха като оправдание.

— Знам. Чух я. — Подсмръкна, но бързо се постара да го прикрие с покашляне. — Всъщност те принуди да я убиеш.

— Да — отвърнах унило и опипах превръзката на гърлото си. Принцът се усмихна и усетих, че и моята усмивка се връща на лицето ми.

Следващия въпрос го зададе бързо, все едно е важно да го зададе, толкова важно, че се страхува от отговора:

— Ще останеш ли?

— Къде?

— Ще те виждам ли в замъка? — Седна срещу мен и срещна очите ми с безхитростния поглед на Искрен. — Том Беджърлок. Ще ме учиш ли?

Сенч, старият ми наставник, ме беше помолил и на него бях успял да откажа. Шутът, най-старият ми приятел, ме бе помолил да се върна в Бъкип и му бях отказал. Ако самата кралица ме беше помолила, щях да ѝ кажа „не“. Най-доброто, което успях да постигна с този наследник на Пророците, бе:

— Не знам чак толкова много, за да обучавам. Онова, на което ме научи баща ви, беше тайно, а и той рядко имаше време за уроци.

Предан ме погледна сериозно.

— Има ли някой, който знае повече за Умението от тебе?

— Не, принце. — Не добавих, че ги бях избил всичките. Не бих могъл да кажа защо изведнъж добавих титлата му. Само че нещо в държането му го налагаше.

— Значи си магистър на Умението. Няма кой друг.

— Не. — На това можех да отговоря. Езикът ми се задвижи бързо като мисълта ми. Поех си дълбоко дъх. — Ще ви уча. Но ще бъде, както баща ви учеше мен. Когато мога и каквото мога. И тайно.

Без да каже нищо, той ми подаде ръка над масата. Две неща станаха, когато дланите ни се докоснаха.

— Осезанието и Умението — постави той условието си.

Искрата на Умение припламна между нас.

Моля те.

Молбата, отправена непохватно, изтласкана с Осезание, не с Умение.

— Ще видим — отвърнах на глас. Вече съжалявах. — Може да премислите. Не съм нито добър учител, нито търпелив.

— Но се отнасяш с мен като с човек, не като с „принца“. Все едно, че очакванията ти от един обикновен човек са по-големи, отколкото от принц.

Не отговорих. Загледах го с очакване. Той заговори колебливо, сякаш се срамуваше от отговора.

— За майка ми аз съм син. Но също така, винаги, съм принцът и *Пожертввателят* за моя народ. А за всички други, винаги, съм принцът. Винаги. Не съм ничий брат. Не съм ничий син. Не съм ничий най-добър приятел. — Засмя се — тих и тъжен смях. — Хората винаги

се държат с мен като с „Негово височество“. И винаги между нас има стена. Никой не говори с мен като с... ами, с мен. — Сви рамо и устата му се кривна кисело. — Никой, освен теб не ми е казал, че съм глупав, дори когато съвсем определено съм бил глупав.

Внезапно разбрах защо толкова бързо се беше поддал на заговора на Петнистите. Да те обичат просто така. Да си нечий приятел, та макар този някой да е котка. Спомних си времето, когато Сенч беше единственият човек на света, готов да ми даде това. Спомних си колко ужасна бе заплахата да изгубя това. Знаех, че всяко момче, принц или просяк, има нужда от това от някого. Но не бях сигурен дали аз съм разумният избор. Сенч? Защо не можеше да избере Сенч? Все още оформях в ума си отговора, когато на вратата се почука.

Отворих. Беше Лоръл. Инстинктивно погледнах над рамото ѝ за лорд Златен. Нямаше го. Тя се намръщи, погледна през рамо, после отново ме погледна в очите.

— Може ли да вляза?

— Разбира се, милейди. Просто помислих, че...

Тя влезе, погледна Предан и на лицето ѝ се изписа облекчение. Усмихна му се и го поздрави с учтивото:

— Добро утро, принце.

— Добро утро, Ловкиньо. — Отговорът му беше официален, но все пак ѝ отговори. Погледнах го и разбрах какво е видяла. Принцът се беше върнал. Лицето му беше мрачно и погледът посърнал — но беше с нас. Не се взираше повече вътрешно към някаква далечина, докдето никой друг не може да види.

— Хубаво е, че ви виждам така добре възстановен, ваше височество. Дойдох, за да се осведомя кога бихте благоволили да потеглим за Бъкип. Слънцето се вдига и изглежда, че денят ще е ясен, макар и студен.

— С удоволствие предоставям това решение на лорд Златен.

— Великолепно решение, ваше височество. — Огледа се и добави: — Лорд Златен не е ли тук?

— Излезе да се поразходи — отговорих.

Думите ми я стъписаха, все едно е проговорил стол. Веднага разбрах грешката си. В присъствието на принца един прост слуга като мен не можеше да си позволи да говори. Наведох поглед към земята, за да не видят огорчението в очите ми. И пак се заклех да се съсредоточа

повечко върху ролята, която трябваше да играя. Нима бях забравил обучението на Сенч?

Тя погледна Предан, но след като той не добави нищо към думите ми, каза:

— А, да.

— Вие, разбира се, сте добре дошли да изчакате тук, докато той се върне, Ловкинйо. — Думите означаваха едно, но тонът — друго. Не бях чувал да се прави толкова добре от времето, когато крал беше Умен.

— Благодаря ви, ваше височество. Но ако позволите, ще се оттегля в стаята си, докато не бъда повикана.

— Както желаете, Ловкинйо. — Вече се беше обърнал към прозореца.

— На вашите услуги, ваше височество. — Тя приклепна в реверанс зад гърба му. Погледите ни се срещнаха, докато излизаше, но не прочетох в очите ѝ нищо. Щом Лоръл излезе, принцът отново се обърна към мен.

— Ето. Виждаш ли какво имам предвид, Том Беджърлок?

— Такъв е дворцовият етикет, принце.

Той ми махна към масата и щом седнах срещу него, каза:

— Ха, етикет! Същата е като всички. „На вашите услуги, ваше височество“. В целите Шест херцогства нямам нито един истински приятел.

Въздъгнах.

— А другарите ви? Приятелите ви?

— Прекалено много „приятели“ имам. И към никого от тях не трябва да проявявам благоразположение, за да не би бащата на друг да се почувства пренебрегнат. И Еда да ми прости, ако се усмихна на някоя девойка. При най-малкия опит да завържа приятелство я измъкват, за да не би вниманието ми да се изтълкува като ухажване. Не. Аз съм сам, Том Беджърлок. Вечно сам. — Въздъгна някак прекалено драматично за младеж.

Проговорих, без да мисля:

— О, горкичкото ми то! — Той вдигна глава и ме погледна ядосано. Отвърнах му с невъзмутим поглед и по лицето му бавно се плъзна усмивка.

— Наистина казано от истински приятел.

Малко след това лорд Златен се върна. С едно завъртане на дългите си пръсти ми показа тръбичка с писмо по птица. В следващия миг тя беше изчезнала в ръкава ми. Разбира се. Беше отишъл да се види със Славей, да види дали сме получили отговор от Бъкип. И бяхме. Сенч несъмнено щеше да е подготвил всичко за връщането ни. В следващия миг очите му се спряха на принца. И да му се стори странно, че заварва наследника на Пророка да седи на масата с мен и да гледа как кърпя ризата си, не го показа с нищо.

Дори трепване в очите му не издаде, че е поздравил първо мен. Цялото му внимание бе съсредоточено върху принца, когато се обърна към него:

— Ваше височество. Ако благоволите, можем да тръгнем по всяко време.

Принцът въздъхна тежко.

— Ще благоволя, лорд Златен.

Лорд Златен се обърна към мен с усмивка, каквато не бях виждал на лицето му от много дни.

— Чу какво каза нашият господар, Том Беджърлок. Поразмърдай се да стегнеш багажа. И спри с това кърпене. Никой не може да каже, че съм стиснат господар, дори и на такъв тъп слуга като теб. Хайде, облечи го това, за да не ни засрамиш всички, докато влизаме в Бъкип. — Подхвърли ми някакъв вързоп. Оказа се риза, много по-здрава от онази в ръцете ми. Е — край на тайния ми джоб.

— Моите най-дълбоки благодарности, лорд Златен — отвърнах, покорно свел глава. — Ще се постарая да пазя тази по-добре от последните три.

— Няма да е зле. Облечи я и изтичай при госпожица Лоръл да я уведомиш, че скоро ще тръгваме. И в конюшната също — да оседлят конете. Отбий се и в кухнята и кажи да ни приготвят обяд. Две студени птици и месеник, две бутилки вино и топъл хляб също, подуших, че тъкмо го пекаат.

— Както заповядате, господарю.

Докато навличах новата си риза, принцът каза кисело:

— Милорд Златен, за идиот ли ме мислите, че играете цялото това представление? Или такова е желанието на Том Беджърлок?

Проврях припряно главата си през яката да не изпусна изражението на лорд Златен. Но вместо него ме поздрави Шутът.

Усмивката му беше повече от ослепителна, когато се люшна в пищен менестрелски поклон пред Предан и несъществуващата шапка се отри в коленете му. Изправи се и ме изгледа победоносно. Бях изумен, но се усетих, че отвръщам на усмивката му.

— Драги ми принце — каза Шутът. — Не е нито по мое желание, нито на Том Беджърлок, а по волята на лорд Сенч. Той държи да се упражняваме, колкото можем, защото на лоши актьори като нас им трябва много репетиции, за да могат да излъжат поне едно-две очи.

— Лорд Сенч. Трябваше да се сетя, че и двамата сте негови хора. — Зарадвах се, че не издаде това, което му бях казал преди малко. Поне на дискретност се учеше. Изгледа Шута недоверчиво, после погледна и мен. — Но кои сте вие? — попита тихо момчето. — Кои сте вие, и двамата?

Без да мислим, двамата с Шута се спогледахме и това вече наистина ядоса принца — разбрах го по червените петна, които избиха на бузите му. Но освен гнева в дъното на очите му си оставаше стаен момчешкият страх, че се е изложил пред мен. Бяхме ли спечелили доверието му с лъжливо представление? Близостта между Шута и мен дали не пречеше на приятелството, което щях да споделя с него? Видях как правоотата му се затваря; виждах ясно как се отдръпва зад стената на сана си. Припряно посегнах над масата и в нарушение на всички благороднически протоколи стиснах ръката му. Оставих искреността да потече през този допир, убеждавах го с Умението също както Искрен някога бе спечелил доверието на майка му.

— Той е приятел, принце. Най-добрият приятел, когото съм имал, и иска да бъде и ваш приятел.

Погледът ми не се откъсна от лицето на принца, докато посягах с другата си ръка към Шута. Миг след това усетих дългите му пръсти в ръката си. Стиснах ги и ръката му се затвори около моята.

— Стига да ме приемете — каза Шутът скромно, — ще ви служа, както служих на баща ви и на дядо ви, ваше височество.

ГЛАВА 28

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

През годините между Шестте херцогства и Външните острови е имало както търговия, така и войни. Също както се редуват приливите и отливите, ние сме разменяли стоки и сме сключвали династични бракове, а след това сме воювали и сме избивали родствениците си. Това, което отличава Войната на Алените кораби от тази дълга и кървава традиция, е, че за първи път външноостровитяните бяха обединени от един-единствен боен главатар. Кебал Тестото бе името му. Описанията за него са противоречиви, но според повечето разкази той започва като пират и разбойник. Отличава се като мореплавател и воин и мъжете, които го следват, се замогват. Мълвата за успехите им и богатата плячка, която събират, привлича към него и други мъже с подобно мислене и скоро той разполага с цяла флотилия разбойнически кораби.

При все това той би могъл да си остане най-обикновен пират, извършващ набези там, където го отведе вятърът. Но той решава да постави всички Външни острови под своя власт. Формите на принуда, които прилага, забележително напомнят за Претопяването, което той по-късно приложи срещу народа на Шестте херцогства. Някъде по това време той постановява всички бойни кораби да бъдат боядисани в червено и да нападат Шестте херцогства. Интересно е да се отбележи, че по същото време, в което стават тези тактически промени във флотата на Кебал Тестото, хората в Шестте херцогства за първи път чуват за Бледата жена.

„Описание на Войната на Алените кораби“, Федрен

Стигнахме в Бъкип на свечеряване. Можехме да стигнем и по-рано, но Шутът ни забави нарочно — направихме една наистина много дълга почивка за следобедна закуска. Според мен Шутът искаше да даде на принца още един ден спокойствие, преди той отново да се гмурне в дворцовия водовъртеж. Никой от нас не спомена за хаоса и веселата суетня на годежната церемония, която щеше да донесе новолунието. Принцът с удоволствие се беше включил в играта ни и яздеше до Лорд Златен, изпълнен с толкова пренебрежение към простия му слуга, колкото се полага на един благороден младеж. Усмиваше се благосклонно на разказите на лорд Златен за лов, балове и далечни пътешествия, като нито за миг не забравяше, че е принц. Лоръл яздеше до другото стреме на лорд Златен и предимно мълчеше. Мисля, че на принца му харесваше новата му роля. Долавях облекчението му от това, че сме го включили. Не беше вече капризното момче, което чичковците са помъкнали към къщи, а младеж, завръщащ се от лошо приключение, но с приятели. Отчаяната му самота бе облекчена. Въпреки това усещах усиливащото му се безпокойство, докато се приближавахме към Бъкип. Пулсираше по общата ни връзка на Умението. Отново се зачудих дали и той я чувства като мен.

Горката Лоръл май беше изумена от промяната у младежа. Той като че ли напълно бе възстановил бодрия си дух и бе загърбил неприятностите си сред Петнистите. Не знам дали долавяше крехката уязвимост в смеха му или забелязваше колко добре подновява лорд Златен разговора в моментите, когато принцът сякаш губеше нишката му. Аз — да. Изпитвах облекчение от това, че момчето толкова здраво се е лепнало за лорд Златен. Тъй че си яздех сам. Някъде в ранния следобед обаче Ловкинята изостана и подкара до мен, като остави принца и лорда да се наслаждават на новооткритото си приятелство.

— Изглежда съвсем различен — каза ми тихо.

— Да — съгласих се.

Постарах се да прикрия цинизма в тона си. След като Предан и лорд Златен бяха заети, тя благоволяваше отново да ми говори. Знаех, че не бива да я виня за избора ѝ накъде да насочи вниманието и обичта си. Да я почете с вниманието си лорд Златен не беше никак малко постижение за нея. Зачудих се дали щеше да опита да продължи връзката, след като се върнехме в замъка. Щеше да е обект на завист от страна на дамите, ако го направеше. Дори се зачудих колко дълбоко е

за нея това увлечение. Приятелят ми наистина ли бе хлътнал по нея? Погледнах я замислено. Биваше си я. Здрава, млада — и добра ловкиня. Внезапно долових вълчите оценки в мислите си. Поех си дъх и оставих болката да отшуми.

Тя се оказа по-проницателна, отколкото си бях давал сметка.

— Съжалявам. — Говореше тихо, думите ѝ едва стигаха до мен. — Знаеш, че самата аз нямам от Старата кръв. Някак си ме подмина, утай се в брат ми и в сестра ми. Все пак мога да предположа какво изпитваш. Видях какво преживя майка ми, когато умря гъсокът ѝ. Беше на четиридесет години, надживя баща ми... Честно казано, точно затова смятам, че Старата кръв е толкова дар, колкото и проклятие. И признавам, когато си помисля за риска и за болката, просто не разбирам защо практикувате тази магия. Как може човек да остави едно животно да завладее сърцето му толкова пълно, след като те живеят толкова кратко? Какво можеш да спечелиш, което да си струва цялата болка всеки път, когато партньорът ти умре?

Нямах отговор на това. Всъщност тя ми предлагаше съчувствие, но кораво като камък.

— Съжалявам — повтори тя след малко. — Сигурно смяташ, че съм безсърдечна. Братовчед ми Диъркин смята така. Но мога да му кажа само това, което казах и на теб. Не разбирам. И не мога да одобря. Винаги ще смятам, че Старата кръв е магия, която е по-добре да се остави.

— Ако имах избор, може би щях да чувствам същото — отвърнах. — Но съм такъв, какъвто съм роден.

— Като принца — рече тя след миг размисъл. — Еда дано да ни пази всички и да запази тайната му.

— Дано — въздъгнах. — И моята също. — Погледнах я накриво.

— Не мисля, че лорд Златен ще те издаде. Твърде високо те цени като слуга — отвърна тя. Беше уверение, каквото сигурно смяташе, че не бих си и помислил да се изтръгне от езика ѝ. След малко насочи мислите ми в друг коловоз, като добави деликатно: — И дано моето родословие да не се разчуе.

Отвърнах като нея.

— Сигурен съм, че лорд Златен ви цени, и като приятелка, и като доверената Ловкиня на кралицата. И една дума не би изрекъл, която да ви дискредитира или заплаши.

Тя ме погледна накриво и попита малко засрамено:

— Като приятелка? Мислиш ли?

Нещо в очите ѝ и в ъгълчето на устата ѝ ме предупреди да не отговарям необмислено и бързо на този въпрос.

— Така ми се струва — отвърнах само.

Раменете ѝ се изправиха, все едно ѝ бях поднесъл дар.

— А ти го познаваш добре и от дълго — допълни тя думите ми. Въздържах се да потвърдя това съждение. Тя извърна поглед от мен. Не говорихме повече, но тя си тананикаше, докато яздехме. Като че ли ѝ беше олекнало на сърцето. Забелязах, че гласът на принца пред мен е заглъхнал. Лорд Златен продължаваше да бърбори, но принцът яздеше загледан напред и смълчан.

Замък Бъкип се очерта като тъмен силует на черните скални стръмнини на фона на тъмните облаци. Принцът дръпна качулката на наметалото над лицето си и изостана, за да продължи до мен. Лоръл пък отиде до лорд Златен и изглеждаше много доволна. С Предан почти не си говорехме, всеки зает с мислите си. Щяхме да минем по стръмната пътека до по-рядко използваната Западна порта. Както бяхме напуснали, така щяхме да се върнем. Подминахме няколкото пръснати в подножието на височината къщи. Когато видях първите зелени клонки на горния праг на една врата, помислих, че е просто прибързан знак за предстоящите празненства. Но скоро след това видях друга накичена врата, а сетне стигнахме до цяла група ратаи, които вдигаха празнична арка. Близо до тях хора плетяха гирлянди от бръшлян и лози, за да я украсят.

— Не е ли малко рано? — подвикна им свойски лорд Златен.

Един се изсмя гръмко.

— Рано ли, милорд? Та ние едва не закъсняхме, по дяволите! Всички мислеха, че бурите ще забавят кораба с годежарите, но външноостровитяните май са ги използвали, за да долетят тук на крилете на вятъра. Галерите за договора пристигнаха по обед с почетната гвардия на принцесата. Чухме, че ще стъпи на брега преди залез-слънце. Така че дотогава всичко трябва да е готово.

— Нима? — възкликна лорд Златен. — Е, не смея да закъснявам за празненствата. — Обърна се усмихнат към Лоръл.

— Милейди, боя се, че трябва да препуснем колкото може по-бързо. Вие, момчета, можете да ни последвате и по-бавно. —

Пришпори Малта и тя пъргаво се понесе напред. Лоръл не му отстъпи. Двамата с принца продължихме с по-умерен ход. При една по-гъста горичка извърнах Моя черна от пътеката и магнах на принца да ме последва. Не беше нищо повече от диря на дивеч, но подкарах през храсталаците по пътеката, която помнех смътно. Предан яздеше след мен. Влязохме в сянката на стената и стигнахме до мястото, което вълкът ми беше показал преди толкова време. Гъсти трънаци все още покриваха стария пролом в стената. Слязохме в сянката на стената.

— Какво е това място? — попита Предан, смъкна качулката си и се огледа с любопитство.

— Място за чакане. Няма да рискувам да те преведа през някоя от портите. Сенч ще прати някой да ни срещне тук и съм сигурен, че ще измисли начин да влезеш в цитаделата така, че да изглежда все едно изобщо не си напускал. Сметнал си за редно да прекараш тези дни в самовглъбение и сега ще се появиш, за да посрещнеш годеницата си.

— Разбирам — отвърна той вяло. Облаците в небето се сгъстяваха, вятърът започна да се усилва. — Сега какво правим? — попита тихо.

— Чакаме.

— Чакаме — въздъхна той. — Ако човек може да стане съвършен в нещо с упражняване, би трябвало вече да съм съвършен в чакането.

Прозвуча едновременно уморен и по-стар за годините си.

— Поне си вкъщи вече — опитах се да го утеша.

— Да. — Не изглеждаше много радостен. След малко каза: — Сякаш цяла година е минала, откакто напуснах Бъкип, а няма и един месец. Помня как лежах в леглото си и отброявах дните, които ми оставаха преди новолунието, преди да ми се наложи да понеса това. После... по едно време си мислех, че изобщо няма да ми се наложи да понасям това. Странно ми беше днес, през целия ден, да знам, че се връщам към стария си живот, че ще събера всички нишки, всички подробности и ще продължа, все едно изобщо не съм напускал. Потискащо е. През целия ден, докато яздохме, си обещавах ден-два спокойствие. Искях да ми остане малко време да реша колко съм се променил. А сега... още тази вечер делегацията от Външните острови пристига, за да уговорят годежа ми. Тази вечер майка ми и

благородниците от Външните острови ще определят посоката на остатъка от живота ми.

Понечих да се усмихна, но имах чувството, че го водя на екзекуция. Веднъж самият аз бях стигнал съвсем близо до подобна съдба.

— Сигурно си много възбуден, че ще срещнеш годеницата си — казах.

Той ме изгледа накриво.

— „Притеснен“ може би е по-подходящата дума. Има нещо по-скоро ужасно в това да срещнеш момичето, за което ще се жениш, когато знаеш, че собствените ти предпочитания нямат нищо общо с положението. — Засмя се кисело. — Не че се оправих толкова добре, когато мислех, че сам съм си избрал някоя. — Въздъхна. — Тя е на единайсет. Само на единайсет. — Извърна поглед. — Какво ще обсъждам с нея? Кукли? Уроци по бродиране? — Скръсти ръце на гърдите си и се облегна на студения камък. — На Външните острови сигурно дори не учат жените да четат. Както и мъжете, впрочем.

— О. — Мъчех се отчаяно, но не можах да измисля други думи. Да кажа, че четиринайсет не е много повече от единайсет, щеше да е жестокост. Зачаках мълчаливо.

Дъждът се изсипа отгоре ни без никакво предупреждение. Започна внезапно, един от онези порои, които те мокрят до кости и ушите ти се изпълват със звука на падащата вода. Бях почти благодарен, че направи разговора невъзможен. Присвихме се до стената. Конете стояха унило, навели глави.

Накрая Сенч дойде, за да отведе принца в замъка. Беше съвсем кратък: поздрави припряно в шума на поройния дъжд, обеща скоро да се видим и си тръгнаха. Усмихнах се кисело. Беше точно както очаквах. Старата лисица не беше затворил тайната си задна вратичка, но нямаше да ми покаже входа. Вдишах дълбоко. Добре. Мисията ми беше свършила. Върнал бях принца жив и здрав в замъка, навреме за годежа му. Потърсих чувства в себе си. Триумф. Радост. Възторг. Не. Мокър, уморен и гладен. Премръзнал. Сам.

Празен.

Яхнах Моя черна и подкарах в пороя, водех коня на принца. Светлината глъхнеше и конските копита се хлъзгаха по пластове мокри листа. Принуден бях да яздя бавно. Храстите бяха натезали от

дъжд. Не мислех, че е възможно да се измокря повече, но се измокрих. Излязох на главния път към цитаделата. Беше задръстен от хора, коне и носилки. Някак си се съмнявах, че ще ми отворят път или ще ме пуснат да се включа в годежната процесия. Тъй че седях на гърба на Моя черна под дъжда, държах юздите на окаения дорчо и ги гледах, докато минаваха.

Първи минаха факлоносците, вдигнали високо факлите. Следваше ги гвардията на кралицата, в пурпур и бяло, с лисичия знак, яхнали бели коне, много показно и много мокри. След тях се заточи интересна смесица от принцовата гвардия и воители на Външните острови. Гвардейците на принца носеха синьото на Бъкип със знака с елена на Пророка и вървяха пеш, предполагам от учтивост към външноостровитяните — хората, придружаващи нарческата, бяха моряци и воители, не конници. От кожените им дрехи капеше и си помислих, че Голямата зала ще завони на мокра кожа. Крачеха, редица след редица, с клатещата се походка на хора, които дълго са били в морето и очакват палубата да се надигне при всяка тяхна стъпка. Носеха оръжията и богатствата си, а богатствата им бяха като оръжията. Драгоценни камъни проблясваха по оръжейните колани и зървах дръжки на бойни брадви, обковани със злато. Молех се дано тази нощ да не избухне бой между тези смесени стражи. Защото пред мен крачеха заедно ветерани от двете страни на Войната на Алените кораби.

След тях идеха благородниците на Външните острови, яхнали наети коне. Яздеха непохватно. И благородници от Шестте херцогства, дошли да ги посрещнат. Разпознавах ги повече по гербовете, отколкото по лицата. Херцогът на Тилт беше много по-млад, отколкото очаквах. Имаше две млади жени, носещи герба на Беарния, и макар да познах родословията им по лицата, не бях ги виждал досега. И още народ, знатен и войнствен, се точеше в парад пред мен, докато стоях под дъжда и гледах.

След това се появи носилката на годеницата на принц Предан. Рееше се като вързан облак, огромна и бяла, понесена на раменете на отбраната гвардия на краля. Младите благородници, които крачеха до нея, понесли факли, бяха мокри и оплискани с кал до коленете. Цветята и гирляндите, с които бе накичена, изглеждаха убити от вятъра и дъжда на бурята. Щеше да изглежда злокобна поличба тази

подмятана от бурята носилка, ако не беше момичето в нея. Завеските на носилката не бяха дръпнати против грубата целувка на вятъра, а широко разтворени. Трите дами от Шестте херцогства вътре изглеждаха подгизнали и много притеснени от това как дъждът капе от фризираните им коси и мокри роклите им. Но сред тях седеше момиче, развеселено от бурята. Катраненочерната ѝ коса беше дълга и развързана. Дъждът я беше прилепил по главата ѝ като тюленова кожа, а очите ѝ също ми напомниха за тюлен — огромни, черни и влажни. Тя се взря в мен, докато минавах, белите ѝ зъбки блеснаха във възбудена усмивка. Точно както бе казал принцът, беше единайсетгодишно дете. Палаво малко същество с широки скули и здрави рамене — и явно бе решена да не пропусне нито миг от своето пътуване до замъка на хълма. Може би в чест на своя избраник беше облечена в синьото на Бък, със странно синьо украшение в косата, но горната ѝ блуза с висока яка бе от фина бяла кожа, извезана със злато на подскачащи нарвали. Зяпнах след нея, помислих си, че съм я виждал някъде или че съм срещал някой от рода ѝ, но преди да мога да изровя спомена, носилката ме подмина. А трябваше да изчакам още под дъжда, понеже се заточиха още и още от нейните хора и от нашите, дошли да я почетат.

Когато най-сетне всички благородници и техните стражи отминаха, подкарах Моя черна с потока търговци и занаятчии, запътени към цитаделата. Някои носеха стоките си на рамене — покрити с восък пити сирене и бъчонки фино питие; други ги караха в коли. Влях се в този поток и влязох през главната порта на Бъкип незабелязан.

Имаше ратайчета, които да поемат конете — мъчеха се да се справят с прииждащите животни. Предадох им коня на принца, но им казах, че искам сам да се погрижа за Моя черна, и те с радост се съгласиха. Беше си глупаво поемане на риск. Можеше да се натъкна на Хендс и той да ме познае. Но сред суматохата и при всички тези чужденци и допълнителни животни за конюшните, не мислех, че е вероятно. Конярчетата ме напътиха да заведе Моя черна в „старата конюшня“, защото сега тя била заделена за конете на слугите. Разбрах, че е конюшният от детството ми, където беше властвал Бърич и където някога бях дясната му ръка. Старите, обичайни задачи по тимаренето на кобилата, преди да я прибера в яслата, донесоха на сърцето ми

някакъв странен покой. Миризмата на животни и сено, приглушената светлина на фенерите и пръхтенето на приборите за нощта коне ми донесоха утеха. Бях премръзнал, мокър и уморен, но тук, в конюшните на Бъкип, се почувствах толкова близо до дома, колкото не бях бил много отдавна. Всичко в този свят се бе променило, но тук, в конюшните, всичко си беше съвсем като преди.

Минах през оживения двор, влязох през една от слугинските врати и мисълта ме догони. Всичко се беше променило, но и си беше все същото в Бъкип. Същите си бяха топлината, дрънченето и бърборенето от кухните, когато минах покрай тях. Настланият с плочи вход към стражевата стая си беше все така кален и там все така миришеше на мокра вълна, разлята бира и димящо месо. От Голямата зала се лееше музика, смях и оживена реч. Дами профучаваха покрай мен, слугините им ме поглеждаха навъсено, да не би да намокря господарките им. Пред входа на Голямата зала две млади благородничета подкачаха трето заради момиче, което не смеел да заговори. Ръкавите на ризата на едното момче бяха обшити с хермелинови опашки с черни връхчета, а яката на другото бе толкова пищно накичена със сребърни пръстени, че едва можеше да си обръща главата. Спомних си как ме беше мъчила някога госпожа Чевръстка с дрехите ми и можех само да го съжаля. Дрехите на гърба ми бяха груби, но поне бяха удобни.

Някога щеше да се очаква да се появя по такъв повод, макар да не бях нищо повече от копеле. Когато Искрен и Кетрикен сядаха на високата маса, понякога ме настаняваха почти близо до тях. Ял бях изкусно приготвени деликатеси, беседвал бях с благородни дами и бях слушал най-великолепните музиканти на Шестте херцогства, докато бях Фицрицарин Пророка. Но тази нощ бях Том Беджърлок и щях да съм най-големият глупак на света, ако съжаля, че минавам незабелязан сред тази празнична веселба.

Понесен от спомена, за малко не тръгнах да се качвам по стълбите, които щяха да ме отведат до някогашната ми стая, но се овладях навреме и вместо това поех към покоите на лорд Златен. Почуках и влязох. Нямаше го, но по всичко личеше, че е влизал. Явно се беше къпал и бе облякъл чисти дрехи, и бързането му личеше. На масата имаше кутия за бижута, отворена, украшенията бяха пръснати по лъскавия плот. Изпробвани бяха четири ризи — и захвърлени на

легло. Няколко пренебрегнати чифта обувки бяха разхвърляни по пода. Въздъгнах и се заех да приведа стаята в ред. Окачих две ризи в дрешника, другите две прибрах в скрина и затръшнах капака. Прибрах обувките. Запалих камината, поставих нови свещи в свещниците и пометох пред камината. После се огледах. Стаята изведнъж ми се стори ужасно пуста. Поех си дълбоко дъх и наново огледах пространството в ума си, където го нямаше вълка. Някой ден, казах си, ще ми се струва съвсем естествено това място да е празно. Но точно сега не исках да оставам сам със себе си.

Взех една свещ и се прибрах в тъмната си стаичка. Беше точно както я бях оставил. Затворих плътно вратата, задействах лоста и уморено започнах да се качвам по тясното стълбище на кулата на Сенч.

Наполовина бях очаквал, че ще го заваря да ме чака там, притеснен за доклада ми. Нямаше го, разбира се — трябваше да е долу на празненството. Но ако Сенч го нямаше, то покоите му все пак бяха гостоприемни към мен. До камината беше сложена вана и на куката вдигаше пара голям котел. Храна, явно от същите блюда, на които в този момент се наслаждаваха благородниците, ме чакаше на масата с бутилка вино. Едно блюдо. Една чаша. Можех да изпитам самосъжаление. Но забелязах втория удобен стол, поставен до неговия пред огъня. На този стол бяха струпани кърпи и халат от синя вълна. Сенч беше оставил и марля и бинт, и гърненце с миризлив мехлем. Покрай всичко, за което несъмнено бе трябвало да се погрижи, беше помислил и за мен. Напомних си това, макар да знаех, че едва ли е мъкнал сам ведрата. Тъй. Имаше си слуга. Или беше чиракът му? Тази загадка все още не я бях решил.

Изсипах във ваната горещата вода и добавих студена. Взех блюдото и отворената бутилка и ги сложих до ваната. Смъкнах мокрите си дрехи, сложих талисмана на Джина на масата и скрих перата в един от по-прашните свитъци на Сенч. После свалих превръзката от врата си и се топнах във ваната. Отпуснах се във водата и се облегнах. Хапнах, докато киснех в топлата вода, изпих и чаша вино. Студът бавно започна да се изсмуква от костите ми. Замислих се дали Славей свири и пее в Голямата зала. Зачудих се дали лорд Златен танцува с Ловкинята Лоръл. Зачудих се дали принц Предан си мисли за детето годеница, което морската буря бе изхвърлила на прага му. Отпуснах се във ваната и пих още вино, направо от бутилката.

— Фиц?

Гласът на стареца беше изпълнен с тревога. Сепна ме, надигнах се рязко във ваната и плиснах вода. Още стисках бутилката.

— Добре ли си? — попита той.

— Заспал съм — казах замаяно. Зяпнах го: фините му дворцови одежди, бижутата, блеснали в сумрака по ушите и шията му. Изведнъж ми се стори напълно непознат и бях смутен, че са ме хванали заспал, гол и полупиян във вана с изстиваща вода. — Ей сега ще изляза — промърморих.

Той хвърли още дърва в огъня, а аз излязох от ваната, избърсах се и облякох синия халат. Дланите и стъпалата ми се бяха набръчкали от дългото киснене. Сенч напълни едно котле и го постави на триножника, после свали от рафта чайник и чаши. Загледах как смесва билките за чая от гърненцата с коркови тапи.

— Много ли е късно? — попитах уморено.

— Толкова късно, че Бъррич щеше да каже, че е рано — отвърна той. Постави малка масичка между столовете при камината и сложи на нея чайника и чашите. Седна в изтъркания си стол и ми посочи другия. Настаних се и го погледнах замислено. Явно беше стоял буден през цялата нощ, но не изглеждаше уморен, а дори изпълнен с енергия. Очите му бяха бистри и ръцете му не трепереха. Сплете пръсти в скута си и за миг помълча, загледан в тях. — Съжалявам — въздъхна. Вдигна очи и ме погледна. — Няма да се преструвам, че напълно разбирам загубата ти. Вълкът ти беше чудесно същество. Ако не беше той, кралица Кетрикен изобщо нямаше да се измъкне от замъка преди толкова години. А и често ми е разказвала как е осигурявал месо за всички ви по време на пътуването ви през Планинското царство. — Помълча, после попита: — Мислил ли си, че ако не беше вълкът, никой от двамата ни нямаше да седи тук сега?

Точно тогава не ми се искаше да говоря за Нощни очи, нито да чувам колко хубави спомени имат други за него.

— Тъй — отроних, след като неловкият миг тишина отмина. — Всичко ли мина добре? Годежната церемония и всичко?

— О, това беше само церемонията за добре дошли. Официалният годеж ще е чак на новолуние. По-другата нощ. Всички херцози трябва да пристигнат, преди да можем да го проведем. Замък Бъкип ще се натъпче с хора до пръсване и целият град също.

— Аз я видях. Нарческата. Тя е още дете.

Странна усмивка огря лицето на Сенч.

— Щом казваш, че е „още“ дете, съмнявам се, че наистина си я видял. Тя е... напъпваща кралица, Фиц. Жалко, че не можеш да се запознаеш и поговориш с нея. По някакъв изключителен късмет външноостровитяните са ни предложили великолепна съпруга за нашия принц.

— А Предан съгласен ли е с това?

— Той... — Сенч изведнъж се стегна. — Какво?! Задаваш въпроси на своя майстор, а? Докладвай, младо конте такова! — Усмивката му извади цялото жило от думите му.

Започнах да докладвам. Водата кипна, Сенч запари чая и наля. Беше щипещ и силен. Не зная какво имаше в него, но мъглата от умората и виното се вдигна от ума ми. Разказах му за всички събития до момента, в който стигнахме в хана. Както винаги, лицето му беше замръзнало, докато слушаше. И да чу нещо, което да го смае, прикри го добре. Само веднъж трепна, когато му казах как проснах Предан по гръб на брега. Когато свърших, вдиша дълбоко. Стана и бавно закрочи из стаята. После се върна и седна тежко.

— Значи нашият принц е Осезаващ.

От всички неща, които можеше да каже, това ме изненада най-много.

— Ти съмняваше ли се?

Той поклати глава.

— Надявах се, че грешим. Това, че онези от Старата кръв знаят, че носи същата кръв, е като нож в ребрата ни. Петнистите могат да решат да го забият по всяко време, просто като кажат каквото знаят. — Помисли малко. — Бресинга ще дебнат. Мисля... ах, да, кралица Кетрикен ще помоли лейди Бресинга да вземе в домакинството си една определена млада жена, момиче от добро потекло, но без осигурено бъдеще. И ще поогледам и фамилните връзки на Лоръл. Да, знам какво мислиш за това, но става ли въпрос за принца, няма прекалена предпазливост. Срамота, че сте пуснали Петнистите да си отидат, но разбирам, че не си могъл да направиш нищо в този момент. Ако беше един човек или двама, или дори трима, можехме да сложим край на опасността. Но не са само Петнистите, онези от Старата кръв също знаят... Хм. Може ли да се откупи мълчанието им?

Думите му ме обезсърчиха, но пък коварството си беше в характера му. Все едно да виниш катерица, че крие орехи.

— Не и със злато — отвърнах. — Може да ги удовлетворят само действия. Направете каквото искат. Проявете добра воля. Накарай кралицата по-решително да защити Осезаващите от преследване.

— Тя вече го направи! — отвърна оправдателно Сенч. — Заради теб. Изказа се публично, и то неведнъж. Законът в Шестте херцогства забранява Осезавац да бъде убиван само защото е Осезавац. Трябва да се докажат други престъпления.

Поех си дъх.

— А този закон влязъл ли е в сила?

— От всеки херцог зависи да налага законите в херцогството си.

— А в Бък? — попитах кротко.

Сенч помълча малко, прехапал устна, очите му се взираха в пустото. Претегляше. Накрая попита:

— Мислиш ли, че това ще ги задоволи? По-стриктното прилагане на закона в херцогство Бък?

— Поне ще е начало.

— Ще го обсъдя с кралицата. Няма да е много увещаване от моя страна. Всъщност досега съм играл обратната роля: увещавах я да спазва традициите на народа, който е дошла да управлява, защото тя...

— Традиции! — избухнах. — Убийства и изтезания като „традиции“?

— Тя се мъчи да удържи един нелек съюз! — довърши той по-силно, отколкото аз бях започнал. — След Войната на Алените кораби е истинско жонгльорство да държиш Шестте херцогства в равновесие. Иска се лека ръка, Фиц, и усет да знаеш кога да държиш твърдо и кога да оставиш нещата да се движат сами.

Помислих си за задържалата се край реката миризма и сръзаното въже, останало да виси от дървото.

— Мисля, че ще е най-добре да реши да държи на това.

— В Бък.

— Най-малко.

Сенч подръпна замислено брадичката си.

— Добре — отстъпи и едва сега осъзнах, че всъщност преговарям с него. Не се бях справил много добре, но пък нали уж трябваше само да докладвам. И кой бях очаквал да говори в полза на

Старата кръв? Лорд Златен? Ловкинята Лоръл, която предпочиташе да не я свързват с тях? Съжалих, че не мога да бъда по-милостив. След това си помислих, че все още мога да съм, като поговоря с кралица Кетрикен.

— Тъй. Какво мисли нашата кралица за годеницата на принц Предан?

Сенч ме изгледа продължително.

— Доклад ли искаш?

Нещо в тона му ме разколеба. Капан? Това един от въпросите му капани ли беше?

— Просто попитах. Нямам никакво право да...

— Аха. Значи Предан се е заблудил и ти не си се съгласил да го учиш?

Съпоставих двете идеи, мъчех се да разбера как си пасват. После се отказах.

— А ако съм? — попитах предпазливо.

— Ако си, то тогава не само имаш право на информацията, но и нужда от нея. Ако ще възпитаваш принца, трябва да знаеш всичко, което го засяга. Но ако не, ако смяташ да се връщаш в отшелническата си колиба, ако питаш само за да чуеш фамилните клюки... — И млъкна.

Знаех го този стар негов номер. Оставяш изречението си да виси и някой ще скочи да го довърши, и вероятно междуременно ще издаде мислите си. Вместо да се хвана, загледах мълчаливо чашата чай и задъвках нокътя на палеца си. Накрая той се наведе раздразнен над масичката и плесна ръката ми от устата.

— Е?

— Какво ти каза принцът?

Беше негов ред да замълчи. Изчаках го, по вълчи нащрек.

— Нищо — призна накрая, с неохота. — Просто се надявах.

Облегнах се в стола и потръпнах, щом болният ми гръб се опря в него.

— О, старче — въздъгнах и поклатих глава. Улових се, че неволно се усмихвам. — Мислех, че годините са позагладили ръбовете ти, но не са. Защо е нужно да се държиш така?

— Защото вече съм Съветникът на кралицата, не твоят наставник, момче. И защото, боя се, има дни, когато, както го каза,

ръбовете ми са огладени и забравям разни неща, и всичките ми грижливо събирани нишки изведнъж стават едно объркано чиле в ръката ми. Тъй. Опитвам се да съм предпазлив, и повече от предпазлив, във всеки аспект на всичко, което правя.

— Какво сложи в чая? — попитах внезапно.

— Някои нови билки, които изпробвам. Упоменати са в свитъците за Умението. Без елфова кора, уверявам те. Не бих ти дал нищо, което да увреди способностите ти.

— Но теб те „наострят“?

— Да. Но срещу цена, както вече забеляза. Всички неща имат цена, Фиц. И двамата го знаем. Двамата ще прекараме този следобед в леглото, не се съмнявай. Но засега умът ни е в ред. Тъй. Кажете ми.

Поех си дъх, чудех се как да почна. Погледнах лавицата на камината и все още забития в нея нож. Претеглих вяра и младежка доверчивост, и всичко, което някога бях обещал на крал Умен. Погледът на Сенч ме проследи.

— Преди много време — започнах тихо — ти подложи на изпитание верността ми към краля, като ме помоли да открадна нещо от него, просто като шега. Знаеше, че те обичам. Затова провери тази любов спрямо верността ми към краля. Помниш ли?

— Да — отвърна той сърдито. — И все още съжалявам. — Въздъхна. — И ти издържа това изпитание. Дори заради обичта си към мен не предаде своя крал. Знам, че те прекарах през огъня, Фицрицарин. Но моят крал бе този, който ме помоли да те изпитам.

Кимнах бавно.

— Разбирам това. Сега. Аз също съм положил своята клетва пред рода на Пророка, Сенч. Също като теб. Ти не си се заклел във вярност към мен, нито аз към теб. Между нас има обич, но никакви клетви за вярност. — Той ме гледаше много внимателно. Бръчка бе раздвоила челото му. Поех си дъх. — Моята вярност е към моя принц, Сенч. Мисля, че той трябва да решава какво да споделя с теб. — Вдишах дълбоко и с огромно съжаление откъснах част от живота си. — Ти го каза, стари приятелю. Ти вече си Съветникът на кралицата, не си моят наставник. И аз не съм твоят чирак. — Наведох очи към масата и се стегнах. Думите бяха трудни за изричане. — Принцът ще реши какво съм аз за него. Но никога повече няма да ти докладвам какво сме си казвали насаме с принца, Сенч.

Той се изправи рязко. За свой ужас видях сълзи да се стичат от живите му зелени очи. За миг устата му потрепери. После той заобиколи масичката, хвана главата ми в шепите си, наведе се и ме целуна по челото.

— Слава на Еда и Ел — прошепна хрипливо. — Ти си негов. И той ще е в безопасност, когато си отида.

Твърде изумен бях, за да мога да проговоря. Той бавно седна отново. Наля още чай. Обърна се настрани да изтрие очите си и ме погледна отново. Избута чашата по масата към мен и каза:

— Добре. Сега да докладвам ли?

ГЛАВА 29

ГРАД БЪКИП

Една добра леха с копър е добра добавка за градината на всяка селска къща, макар че трябва да се внимава с разпространяването му. Трябва да се подрязва всяка есен и семената да се събират, преди птиците да са ги разпръснали из цялата градина, иначе цяла пролет ще има да плевите. Всички познават приятния аромат на това растение, но то има и медицински приложения. Семето, както и коренът на тази билка, подпомагат храносмилането. Дайте на бебе с колики отвара от копър, и ще му мине. Сдъвкини, семената освежават устата. Мехлем от семената пък облекчава уморени очи. Даден като дар, копърът се тълкува от някои като „Сила“, а от други — като „Ласкателство“.

„За билките“, Мерибук

Както ме беше предупредил Сенч, проспях не само следобеда, но и част от ранната вечер. Събудих се в пълния мрак на стаичката си, в пълна самота, и изведнъж се уплаших, че съм умрял. Станах, намерих вратата с опипване и я отворих. Светлината направо ме зашемети. Лорд Златен, облечен безукорно, седеше на писалището си. Вдигна небрежно очи и подхвърли свойски:

— О. Събуди се най-последно. Вино? Бисквити? — Посочи масата и столовете до камината.

Разтърках очи. Храната бе наредена изискано. Седнах. Езикът ми беше подут, очите ми лепнеха.

— Представа нямам какво имаше в чая на Сенч, но не мисля да го опитвам пак.

— Аз пък нямам представа за какво говориш, но подозирам, че не ми и трябва. — Стана, наля вино и ме изгледа пренебрежително. — Безнадежден си, Том Беджърлок. Погледни се само. Спиш цял ден, после ми се появяваш в опърпан стар халат. По-лош слуга не мога дори да си представя. — Седна срещу мен.

Не можах да измисля отговор. Отпих с благодарност от виното. Помислих за ядене, но открих, че нямам никакъв апетит.

— Как мина вечерта? Позабавлява ли се с танц с Ловкиня Лоръл?

Той вдигна вежда, сякаш въпросът ми го озадачава и изненадва. Изведнъж се усмихна и отново се превърна в Шута.

— О, Фиц, точно ти би трябвало вече да знаеш, че всеки миг от живота ми минава в танцуване. И с всеки партньор отмервам различен такт. — След това, умело както винаги, смени темата. — А ти добре ли си тази вечер?

Знаех какво има предвид.

— Толкова, колкото може да се очаква — уверих го.

— Аха. Чудесно. Ще слизаш ли до града?

Знаеше какво ще ми се иска, преди още да съм го помислил.

— Ще ми се да навестя Хеп и да видя как върви чиракуването му. Освен ако не ти трябва тук.

Той се взря за миг в лицето ми, все едно очакваше да кажа още нещо.

— Да, иди в града. Тази нощ, разбира се, има още празненства, но ще се оправя с подготовката си и без тебе. Моля те обаче, постарай се *и ти* да изглеждаш по-представително, преди да напуснеш покоите ми. Репутацията на лорд Златен бездруго е поразклатена напоследък и без да се приказва, че държи прояден от молци слуга.

— Ще се опитам — изсумтях.

Станах бавно. Старите болезки се връщаха. Шутът се премести на един от двата стола до камината. Отпусна се с въздишка и изпружи дългите си крака към топлото. Когато тръгнах към стаята си, гласът му ме настигна.

— Фиц. Знаеш, че те обичам, нали?

Спрях.

— Ще ми е неприятно да се налага да те убивам — продължи той. Улових ловкото подражание на моя глас и интонация. Зяпнах го изумен. Той изправи рамене в стола и ме погледна с кисела усмивка. —

Никога повече не се опитвай да ми прибиращ дрехите. Верулеанската коприна трябва да се окачва. Не да се смачква.

— Ще се постарая да го запомня — отвърнах примирено.

Той отново се отпусна в стола и вдигна чашата си.

— Приятна вечер, Фиц — каза ми тихо.

В стаята си намерих една от старите си туники и клин. Облякох ги и се намръщих. Клинтът ми беше широк в кръста. Бях отслабнал от лишенията и суровите изпитания на експедицията ни. Пригладих ризата и се намръщих, като видях петната по нея. Не се беше променила, откакто бях дошъл с нея в Бъкип, но моето око за нея се беше променило. За селяшкия ми живот беше чудесна, но останех ли в Бък да уча принца, трябваше отново да се обличам като градски човек. Заключение бе неизбежно, но все пак ми изглеждаше странно суетно. Измих лицето си със застоялата вода в каната. Напразно се опитах да пригладя косата си пред малкото огледало, предадох се и навлякох наметалото. Загасих свещта.

Стаята на лорд Златен, докато минавах като призрак през нея, вече бе осветена само от трепкащите пламъци в камината. Минах покрай него и подхвърлих:

— Приятна вечер и нощ и на теб, Шуте.

Той не отвърна, само вдигна изящната си ръка за довиждане, показалецът му посочи към вратата. Измъкнах се със странното чувство, че съм забравил нещо.

В цитаделата цареше празнична атмосфера, всички се подготвяха за поредната нощ на пиршества, музика и танци. Гирлянди красяха арките и вратите и много повече народ от обичайното се движеше по коридорите. Откъм малката зала ехтеше глас на менестрел, трима младежи в цветовете на Фароу бърбеха при вратата. Износените ми дрехи и зле подкастрената ми коса привлякоха няколко насмешливи погледа, но общо взето останах незабележим сред новодошлите и техните слуги и никой не ме спря, когато напуснах Бъкип и се запътих надолу към града. Стръмният път също беше пълен с хора, идващи и връщащи се от цитаделата, и въпреки несекващия дъжд градът бе поживен от обичайното. Всяко празненство горе в цитаделата стимулираше градската търговия, а годежът на Предан беше голямо събитие. Запровирах се покрай търговци, улични продавачи и забързани по работа слуги. Разминавах се с благородници на коне и

дами в носилки, запътени към замъка за вечерните празненства. В самия град тълпата по улиците стана още по-гъста. Пивниците бяха пълни до пръсване, музика се лееше и примамваше минавачите, деца щурееха, зарадвани от празничната възбуда на толкова много чужденци в града. Празничната аура бе заразителна и се улових, че се усмихвам и пожелавам добър вечер на не един непознат, докато вървях към дюкяна на Джина.

Докато подминавах един вход, видях някакъв младеж да придумва девица да остане да си поприказват още малко.

Очите ѝ бяха грейнали и усмивката ѝ — весела, докато полюшваше тъмни къдрици към него в мил укор. Капки дъжд блестяха като скъпоценни камъни по наметалата им. Изглеждаше толкова искрен и млад в настойчивостта си, че извърнах поглед и продължих по пътя си. В следващия момент сърцето ме заболя, понеже осъзнах, че принц Предан никога няма да изпита подобен миг, никога няма да вкуси сладостта на открадната целувка, нито замаята и напрежението, докато се чуди дали дамата ще го дари с още един миг от компанията си. Не. Неговата жена бе избрана от други и най-свежите години от мъжеството му щяха да преминат в очакване тя да порасне и да стане пълнолетна жена. Не смеех да се надявам, че ще са щастливи. Най-доброто, на което можехме да се надяваме, бе, че поне няма да се направят нещастни един друг.

Такива мисли се въртяха в ума ми, когато се озовах в лъкатушешката уличка, водеща към вратата на Джина. Спрях и изведнъж ме обзе неловкост. Вратата беше затворена, прозорците — със спуснати кепенци. През един се процеждаше светлина, но не изглеждаше гостоприемна. По-скоро говореше за домашна интимност сред тези стени. Беше станало по-късно, отколкото си мислех; щях да се натрапя. Пригладих нервно щръкналата си коса и си дадох дума, че няма да влизам, ще остана само при вратата и ще попитам за Хеп. Можех да го взема до някоя кръчма на бира и приказка. Това щеше да е добре, казах си, добър начин да му покажа, че вече го смятам за пораснал мъж. Поех си дъх и почуках.

Чух отвътре изстъргване на стол, после — тупване на котарак, скочил на пода. След това до мен стигна гласът на Джина:

— Кой е?

— Фи... Том Беджърлок. — Изругах наум непохватния си език. — Извини ме, че идвам толкова късно, но ме нямаше и си помислих, че...

— Том! — Вратата се отвори широко и едва не ме удари. — Том Беджърлок, влизай, влизай! — Джина държеше свещ в едната си ръка, а с другата ме хвана за ръкава и ме задърпа вътре. В стаята беше полутъмно, осветена бе само от огъня в камината. До ниската маса имаше два стола. До една празна чаша — димящ чайник. Единият стол бе зает от плетиво със забити в него куки. Джина затвори вратата и ми махна към камината. — Тъкмо сварих чай от бъз. Искаш ли?

— Много мило, но... Не искам да се натрапвам, исках само да разбера как е Хеп и да...

— Хайде, дай да ти сваля наметалото. О, че то е прогизнало! Ще го окача тук да съхне. Сядай, сядай. Ще трябва да изчакаш, младият хаймана не е тук. Честно казано, тъкмо си мислех, че колкото по-скоро се върнеш и поприказваш с това момче, толкова по-добре за него. Не че искам да го одумвам, обаче някой трябва да му постегне юздите.

— На Хеп? — попитах невярващо. Пристъпих към огъня, но котаракът избра точно този момент да се усуче около глезена ми. Заковах на място, насмалко да го настъпя.

Гуш. До огъня.

Настойчивият гласец прокънтя в ума ми. Погледнах надолу към него, а той — нагоре към мен. За миг погледите ни се забърсах, след това с инстинктивна учтивост и двамата извърнахме очи настрани. Но той вече бе видял руините на душата ми.

Потърка муцунка в крака ми. *Гушни котака. Ще ти стане по-добре.*

Не мисля.

Той отново се отърка настойчиво в крака ми. *Гушни котака.*

Не искам да гушкам котака.

Той се изправи на задните си крака и заби злобно нокти в клина ми. *Млъкни! Гушни котака!*

— Фенел, престани! Къде ти е възпитанието? — възкликна смаяно Джина. Посегна към червената напаст, но аз бързо се наведох да го сваля от крака си. Смъкнах го, но преди да съм успял да се изправя, той скочи на рамото ми — колкото и да беше голям, се оказа изключително пъргав. Тупна на рамото ми леко, все едно някой

отпусна на него голямата си приятелска длан. *Гушни котака. Ще ти стане по-добре.*

Да го закрепя, докато се изправях, беше по-лесно, отколкото да го сваля. Джина изсумтя възмутено, но я уверих, че всичко е наред. Тя приглади възглавничката на един от люлеещите се столове пред камината. Седнах и в същия миг Фенел скочи в скута ми и се сви на топло кълбо. Скръстих ръце на гърдите си в показно пренебрежение. Той ми отвърна с тънка котешка усмивка. *Бъди мил с мен. Тя ме обича най.*

Погалих го и повторих:

— Хеп?

— Хеп — потвърди тя. — Който трябваше вече да си е в леглото, защото майсторът му го очаква утре преди разсъмване. А къде е той? Тича навън подир дъщерята на госпожа Еленов рог, която знае твърде много за крехките си годинки. Отвлича го, тази Сванджа, а дори майка ѝ казва, че трябва да си е у дома, да набляга на работата и да си учи занаята.

Бърбореше със смесица от яд и веселие. Загрижеността ѝ ме изненада. Жегна ме ревност: не беше ли Хеп моето момче, не трябваше ли аз да се притеснявам за него? Без да спира да говори, тя наля чай, настани се в стола си и се захвана с плетивото. Погледна ме и очите ни се срещнаха за първи път, откакто бях почукал. Сепна се и се взря съсредоточено в мен.

— О, Том! — възкликна съчувствено. Наведе се към мен и огледа лицето ми. — Горкичкият, какво се е случило с теб?

Празен е като кух дънер.

— Вълкът ми умря.

Изумих се, че можах да изрека истината толкова направо. Джина мълчеше, вторачена в мен. Знаех, че не би могла да го разбере. Не очаквах да го разбере. Но пък докато безпомощното ѝ мълчание се проточваше, имах чувството, че може би разбира, защото не предложи безполезни утешения. Пусна плетивото в скута си, наведе се и отпусна длан на ръката ми.

— Ще се оправиш ли? — Не беше празен въпрос; искрено очакваше отговора ми.

— С времето — казах и за първи път си признах, че е истина. Колкото и предателска да изглеждаше тази мисъл, знаех, че с времето

ще се оправя. И за първи път изпитах онова усещане, което Черния Ролф се беше опитвал да ми опише. Вълчата част от душата ми се размърда и: *Да, отново ще си себе си и така би трябвало да бъде*, чух почти толкова ясно, колкото ако Нощни очи наистина бе споделил мисълта с мен. Като спомен, но нещо повече, казал ми беше Ролф. Седях съвсем неподвижно и вкусвах усещането. После то отмина и потреперих.

— Пий си чая, че ще наистинеш — каза Джина и се наведе да хвърли още една цепеница в огъня.

Послушах я. После оставих чашата и погледнах талисмана над лавицата на камината. Трепкащата светлина на пламъците позлатяваше и скриваше мънистата. Гостоприемство. Чаят беше топъл, сладък и успокояващ, котаракът мъркаше в скута ми и една жена ме гледаше с обич. Дали беше просто въздействието на талисмана? И да беше, все едно. Още един възел в мен се беше отпуснал. *Като галиш котака, се чувстваш по-добре* — заяви самодоволно Фенел.

— Сърцето на Хеп ще се разбие, като го чуе. Той знаеше, че вълкът ще тръгне след теб. Когато вълкът изчезна, се притесних, но Хеп ми каза, не бой се, отишъл е след Том. О, ужасно е, че ще му го кажеш. — Изведнъж се овладя и заяви твърдо: — Но с времето, също като теб, той ще се съвземе. О, трябваше да си е вкъщи вече — добави притеснено. — Какво ще направиш за него?

Замислих се за себе си, преди толкова години, и за Искрен, и дори за младия Предан. Замислих се за всички онези начини, по които дългът ни беше оформил, беше ни обвързал и бе укрепил сърцата ни. Вярно, момчето трябваше вече да си е у дома, да спи, за да може утре по-добре да служи на майстора си. Беше чирак и бъдещето му все още не бе уредено. Не му беше работа да се задява с момиче. Можех да дръпна здраво юздите му и да му напомня за дълга му. Щеше да ме послуша. Но Хеп не беше кралски син, не беше дори кралско копеле. Хеп можеше да е свободен. Отпуснах се в стола, залюлях се и разсеяно погалих котарака.

— Нищо — отвърнах. — Мисля да не правя нищо. Мисля да го оставя да си е момче. Мисля да го оставя да се влюби в момиче и да остава навън до късно, та да го мъчи главоболието, когато сутрин майсторът му го хока, че е закъснял. — Обърнах се и я погледнах.

Светлината на огъня играеше по милото ѝ лице. — Мисля да го оставя да си бъде момче. Поне още малко.

— Смяташ ли, че е разумно? — попита тя, но се усмихна.

— Не. — Поклатих бавно глава. — Смятам, че е глупаво и е чудесно.

— Аха. Е. Ще останеш ли още за чаша тогава? Или трябва да бързаш за замъка и задълженията си там?

— Нямам задължения тази нощ. Няма да липсвам на никого.

— Ами хубаво. — Наля ми още чай с усърдие, което ме поласка. — Ще поостанеш значи. Липсваше ни. — Отпи от чашата си и ми се усмихна над ръба.

Фенел затвори очи и замърка.

ЕПИЛОГ

Беше време, когато мислех, че значимият труд на живота ми ще е да напиша история на Шестте херцогства. Започвал съм я многократно, но като че ли винаги съм се плъзгал встрани от величавия разказ в изброяване на дните и подробностите от собствения си дребен живот. Колкото повече проучвах описанията на други, писани, както устни, толкова повече ми се струваше, че се залавяме с такива истории не за да съхраним знание, а за да наместим миналото в удобен коловоз. Като цвете, затиснато и изсушено, опитваме се да го задържим неподвижно и да кажем: ето, точно така е, както в деня, в който го откъснах. Но също като цветето, миналото не може да бъде съхранено. То губи уханието и жизнеността си, крехкостта му се превръща в чупливост и цветовете му избледняват. И когато отново погледнеш цветето, разбираш, че това изобщо не е каквото си искал да плениш, че мигът е избягал завинаги.

Пишех своите истории и наблюдения. Пленявах мислите си, представите и спомените в думи върху пергамент и хартия. Толкова много събрах и мислех, че е мое. Вярвах, че като го закрепя в думи, ще мога да извлека смисъл от всичко, което се е случвало, че следствието ще дойде след причината и че основанието за всяко събитие ще ми стане по-ясно. Може би се стремях да оправдая себе си, не просто всичко, което бях направил, но онова, в което се бях превърнал. Години наред пишех ревностно почти всяка вечер, грижливо обяснявах своя свят и своя живот на себе си. Оставях свитъците си на рафта с вярата, че съм пленил смисъла на своите дни.

Но после един ден се върнах и заварих всичките си грижливи писания на късчета, разпръснати в изпотъпкания мокър сняг на двора. Седях на коня си, гледах ги отгоре и разбрах, че както винаги, миналото се е изтръгнало на воля от усилието ми да го определя и разбере. Историята не е по-неподвижна и мъртва от бъдещето. Миналото не е по-далече от последния дъх, който си поел.

Издание:

Робин Хоб. Мисията на шута

Шутът и убиецът, Книга I

Американска, първо издание

Превод: Валерий Русинов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“

Издател: ИК „БАРД“ ООД

Формат 60/90/16

Печатни коли 43

ISBN 978-954-585-980-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.